

จดหมายฝากฉบับแรก
ของอัครทูตเปาโล
ถึงชาวเมืองโครินธ์

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

บทนำ

เมืองโครินธ์เป็นเมืองหนึ่งที่โดดเด่นของชาวกรีก มันเป็นเมืองหลวงของแคว้นอาคาญา ในเมืองโครินธ์ผู้สำเร็จราชการของโรมอาศัยอยู่

“และเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแห่งแคว้นอาคาญา พวกยิวได้พร้อมใจกันก่อการจลาจลต่อต้านเปาโล และพาท่านมายังบัลลังก์พิพากษา” (กิจการ 18:12)

โครินธ์เป็นเมืองใหญ่ ตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสมแก่การค้าอย่างสมบูรณ์แบบ และโดยการค้าขายกับชาวโลกที่เหลือเมืองนี้จึงเป็นเมืองที่มั่งคั่งมาก พ่อค้าหลายพันคนจากหลายประเทศชาติในสมัยนั้นมาเยือนที่นั่น อารยธรรมกรีกเจริญรุ่งเรืองที่นั่น... ศิลปวิทยาการหลายอย่างถูกบ่มเพาะและเป็นที่ยอมรับ การแข่งขันกีฬาและสำนักปรัชญาหลายแห่งเจริญงอกงาม

อย่างไรก็ตาม ในนครหลวงอันมั่งคั่งนี้บาปอันน่าเกลียดมีดาษดื่น คนทั้งเมืองทำผิดศีลธรรมทุกรูปแบบ มันเป็นเมืองที่ขึ้นชื่อในความเมามาย ความตะกละตะกลาม-และเหนือสิ่งอื่นใดคือ ขึ้นชื่อในการค้าขายซึ่งได้รับใบอนุญาตในทางศาสนาของมัน การบูชาเทพีอะโฟรไดท์ของชาวกรีกมีลักษณะต่ำทรามที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ความฉ้อฉลทางศีลธรรมมีมากเหลือล้นในเมืองโครินธ์จนผู้ใดที่ใช้ชีวิตในการปฏิบัติต่างๆที่ต่ำทรามทางศีลธรรมถูกเรียกว่าเป็นคนที่ “ใช้ชีวิตเหมือนชาวโครินธ์”

ผู้รู้ท่านหนึ่งที่โดดเด่นกล่าวไว้ว่า “ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของเมืองโครินธ์เป็นความรุ่งเรืองของมันและวิถีของมัน” เมืองนี้ตั้งอยู่ในทำเลที่มันนำพวกคนมั่งมีมาจากทุกส่วนของโลกสมัยนั้นเพื่อทำการค้าขายที่นั่น แต่พร้อมกับความมั่งมีของพวกเขา พวกเขาได้นำความเสื่อมทรามและต้นเหตุของตบมาเช่นกัน ดังนั้นเมืองโครินธ์จึงเป็นบ่อโสโครกแห่งบาป

อัครทูตเปาโลประกาศข่าวประเสริฐในเมืองเอเธนส์ก่อนและจากนั้นจึงเดินทางต่อไปยังเมืองโครินธ์: “และหลังจากสิ่งเหล่านี้ เปาโลได้ออกจากกรุงเอเธนส์ และมายังเมืองโครินธ์” (กิจการ 18:1) ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เปาโลเพื่อก่อตั้งคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ บันทึกเรื่องราวในกิจการ 18 รับรองข้อเท็จจริงนี้

เปาโลเทศนาและทำงานในเมืองนั้นหนึ่งปีกับหกเดือน พวกยิวและพวกคนต่างชาติได้รับความรอดผ่านทาง การประกาศพระคุณของพระเจ้าโดยเปาโล สูดยอต่ออัครทูต ยิวที่โดดเด่นบางคนในเมืองนั้นกลับใจรับเชื่อ... ยกตัวอย่างเช่น คริสปัส นายธรรมศาลาได้ถูกนำมาถึงพระคริสต์ผ่านทาง การรับใช้ของเปาโล อย่างไรก็ตาม ผู้คนส่วนใหญ่ที่ได้ยินเขาและเชื่อคือพวกคนต่างชาติ และผู้ที่กลับใจรับเชื่อหลายคนเหล่านั้นของเขาก็เป็นพวกชนชั้นที่ยากจนมาก: “ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ว่ามีคณมีปัญหาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก” (1 คร. 1:26)

มีข้อยกเว้นอยู่สองคน: เอรีสทัส (สมุหบัญชีของเมืองนั้น) และกายอัส (ชายผู้ร่ำรวยมาก) ได้กลับใจรับเชื่อผ่านทาง การเทศนาของเปาโล และได้รับบัพติศมา เมื่อเปาโลเข้าเมืองโครินธ์ โดยประกาศข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา เขาก็ตระหนักในทันทีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาอยู่ในเมืองที่มั่งมีและชั่วช้า-เมืองหนึ่งที่อื้อฉาว วัฒนธรรม การเรียนรู้มากมาย และซึ่งเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่ง แต่นี่ไม่ได้เปลี่ยนความคิดของเขาเกี่ยวกับข่าว

ประเสริฐเลย:

“และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความโลเลศแห่งคำพูด หรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:1,2)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจกับเปาโลในแบบที่พิเศษมาก ๆ ขณะที่เขากำลังเทศนาในเมืองโครินธ์: “และเมื่อสืลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เปาโลถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” (กิจการ 18:5) ด้วยความกลัวและการตัวสั่นเป็นอันมาก เปาโลกล่าวข่าวสารที่พระเจ้าทรงวางบนใจของเขา: “และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก” (1 คร. 2:3)

อัครทูตท่านนี้ทราบว่าเขาได้บุกรุกสนามเด็กเล่นของชาตानแล้วและว่าเขาไม่ได้กำลังต่อสู้กับเนื้อหนัง และเลือด แต่ต่อสู้กับมารร้ายเองและเหล่าทูตแห่งนรก พระเจ้าทรงยื่นหัตถ์เคียงข้างเปาโลผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงแม้ว่าการเทศนาของเขาไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันน่าฟังแห่งสติปัญญาของมนุษย์ก็ตาม เปาโลเทศนาในการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธิ์เดช และคนเป็นอันมากได้บังเกิดใหม่: “และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” (1 คร. 2:4)

เปาโลไปจากเมืองโครินธ์เพราะความตั้งใจแน่วแน่ของเขาที่จะถือเทศกาลเลี้ยงที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 18:21) เมื่อเขากลับมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เขาใช้เวลาสามปีที่เมืองเอเฟซัส (กิจการ 20:31) แต่ช่วงหลังของการพักที่นั่นของเขาถูกทำให้ปั่นป่วนเพราะรายงานข่าวเรื่องความวุ่นวายที่เมืองโครินธ์ สภาวะอันน่าเกลียดมากมายของการปฏิบัติฝ่ายวิญญาณหลายอย่างมีอยู่ในคริสตจักรที่นั่น และหลายสิ่งซึ่งชั่วร้ายได้ผุดขึ้นมาในท่ามกลางชาวเมืองโครินธ์ เพราะสภาวะเช่นนี้ จดหมายฉบับหนึ่งจึงได้ถูกจัดเตรียมและถูกส่งไปยังอัครทูตเปาโลโดยรายงานถึงสภาวะของคริสตจักรในเมืองโครินธ์: “ด้วยว่าสิ่งนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเรื่องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในครีวเรือนของนางคะโลเอ ว่ามีบรรดาการโต้แย้งกัน ในท่ามกลางพวกท่าน” (1 คร. 1:11) ในที่นี้ครีวเรือนของนางคะโลเอถูกกล่าวถึงว่าแจ้งเปาโลให้ทราบเกี่ยวกับวิญญาณที่ขอหาเรื่องทะเลาะซึ่งพบมากในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจากแหล่งเดียวกัน-และน่าจะจากแหล่งอื่นๆ-เปาโลได้ยินหลายสิ่งซึ่งเลวร้ายกว่านี้ เสียอีกซึ่งกำลังคืบคลานเข้ามาในที่ประชุม นั่นคือในท่ามกลางผู้เชื่อบางคนเหล่านั้น การผิดศีลธรรมอันน่าเกลียดกำลังถูกยอมให้มีอยู่ในที่ประชุม นั่น การฟ้องร้องระหว่างผู้เชื่อด้วยกันกำลังถูกส่งให้ศาลที่มีผู้พิพากษาที่นับถือรูปเคารพตัดสิน พวกเขาได้เหยียดหยามการรับประทานเพื่อระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของ บางคนที่ดื่มจนเมามาย บางคนทำตัวเหมือนคนกินดิบ

มีเรื่องอื่นๆที่ไม่เป็นแบบคริสเตียนเลยในที่ประชุม นั่น ความไร้ระเบียบในการประชุมนมัสการ การใช้ของประทานบางอย่างแบบผิดๆ-และดูเหมือนว่าผู้หญิงบางคนได้พยายามที่จะยึดตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรและผูกขาดเวลาในการนมัสการเหล่านั้น

จดหมายฝากฉบับนี้เองตอบคำถามเกี่ยวกับสถานที่และเวลาที่มันถูกเขียน บทที่ 16 ข้อ 8 บอกเราว่า เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัสและตั้งใจที่จะอยู่ต่อที่นั่นจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์: “แต่ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์”

ในหนังสือกิจการเราเรียนรู้ว่าเปาโลไปจากเมืองเอเฟซัสประมาณช่วงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ ในปี ค.ศ. 57 เป็นที่แน่นอนว่าจดหมายฝากฉบับแรกนี้ถึงชาวเมืองโครินธ์ถูกเขียนโดยอัครทูตเปาโลในช่วงแรกของปีนั้น น่าจะราวเทศกาลอีสเตอร์

“การโอ้อวดของพวกท่านไม่ดี พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้ก้องกัมก้องขึ้น เหตุฉะนั้น จงชำระเชื่อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื้อ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” (1 คร. 5:7,8)

จากกิจการ 19:22 เราเรียนรู้ว่าอัครทูตท่านนี้ ขณะยังอยู่ในเมืองเอเฟซัส ได้ส่งทิโมธีและเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย: “ท่านจึงส่งสองคนของคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติท่าน คือทิโมธีกับเอร์สทัส ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แต่ท่านเองก็พักอยู่ในแคว้นเอเชียหน่อยหนึ่ง” เปาโลได้มอบหมายทิโมธีให้ไปยังเมืองโครินธ์:

“บัดนี้ถ้าทิโมธีมาหา จงให้เขาอยู่กับพวกท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าทำด้วย” (1 คร. 16:10)

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลส่งทิโมธีไปยังเมืองโครินธ์เพื่อวางรากฐานและเตรียมการสำหรับการไปเยือนของเขาในเมืองนี้:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ส่งทิโมธี ผู้ซึ่งเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า และสัตย์ชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้มาหาพวกท่าน ผู้ซึ่งจะนำพวกท่านให้ระลึกถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ เหมือนอย่างที่ว่าข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกคริสตจักร บัดนี้บางคนผยองขึ้น ราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่าน แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยิ่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยิ่งดูฤทธิ์อำนาจของพวกเรา” (1 คร. 4:17-19)

จดหมายฉบับแรกถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ถูกนำไปยังเมืองนี้และถูกนำเสนอต่อคริสตจักรโดยสเทพานัส, พอร์ทูนาทัส และอากายคัส: “ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดีในการมาหาของสเทพานัส และพอร์ทูนาทัส และอากายคัส เพราะว่าสิ่งซึ่งได้ขาดในส่วนของพวกท่านนั้น พวกเขาได้จัดทำให้แล้ว” (1 คร. 16:17)

จดหมายฝากฉบับแรกนี้ถึงชาวเมืองโครินธ์ให้ภาพภายในของคริสตจักร คือที่ประชุมของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มากกว่าจดหมายฝากฉบับอื่นใด มันกล่าวถึงแนวการประพฤติประจำวันของผู้เชื่อ มันยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตต่อหน้าคนอื่นของที่ประชุมนั้นด้วย มันยืนยันว่าเปาโลเขียนโดยสิทธิอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันประณามการแบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักร จดหมายที่ได้รับการจดฉบับนี้เปิดโปงปัญหาแบบโลกและมันช่างเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะประกาศตัวว่าเป็นคนมีปัญญาโดยปราศจากความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ข่าวสารของ 1 โครินธ์ ยืนยันเรื่องราวฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในผู้เชื่อแต่ละคน และในคริสตจักรและกิจกรรมทั้งปวงของมันเช่นกัน ข่าวสารของ 1 โครินธ์ กระตุ้นความเป็นระเบียบตามแบบพระเจ้าในคริสตจักรตลอดเวลาในงานรับใช้ทุกอย่าง และมันกระตุ้นความเป็นระเบียบตามแบบพระเจ้าในการใช้ของ

ประธานเหล่านั้นที่ถูกประธานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน 1 โครินธ์บัญญัติว่าความมีวินัยอันบริสุทธิ์ในคริสตจักร จดหมายฉบับนี้เรียกร้องความดีและความบริสุทธิ์ส่วนบุคคล มันให้คำปรึกษาเหล่าวิสุทธิชนเกี่ยวกับความยุ่งยากต่างๆทางสังคมและครอบครัว มันให้ข้อปฏิบัติแก่ผู้เชื่อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับพวกคนไม่เชื่อ-ทั้งในที่สาธารณะและส่วนตัว ทั้งชายและหญิงทั้งหลาย

1 โครินธ์ไม่เปิดช่องให้แก่การคาดเดาเกี่ยวกับสภาวะในอนาคตของคนไม่เชื่อ มันสอนอย่างชัดเจนเรื่องความเชื่อที่ถูกรับให้แก่พวกวิสุทธิชนแล้วเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรม มันสั่งสอนเราเกี่ยวกับสภาวะในอนาคตของเรากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเตือนว่าผู้ใดที่ยอมรับหรือสนับสนุนคำสอนผิดเกี่ยวกับสภาวะในอนาคตของผู้เชื่อทั้งหลายก็กำลังปฏิเสธความเชื่อที่แท้จริงและเสี่ยงอันตรายเกี่ยวกับความเชื่อที่แท้จริงและการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรและกับคนเหล่านั้นที่เป็นผู้ไม่เชื่อ

ถ้าเราไม่เชื่อในการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกาย เปาโลก็ประกาศว่าความเชื่อของเราสูญเปล่า การประกาศของเราสูญเปล่า เราอยู่ในบาปทั้งหลายของเรา และทุกคนที่ตายไปก็พินาศเสียแล้ว การเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระบุตรของพระเจ้าคือระเบิดลูกใหญ่ที่สุดที่เคยระเบิดใส่หน้าของชาวโลกที่ไม่เชื่อ เปาโลสอนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์อย่างละเอียดเกี่ยวกับความจริงของพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตาย แต่ละคนตามลำดับของตน

ในบทปิดท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลให้ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียไรสำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจน เขาไม่กลัวที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องเงินๆทองๆ มันเป็นความจริงที่ว่าความรักเงินเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง แต่มันเป็นจริงเช่นกันที่ว่าพระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี และถ้าเราหวาดอย่างตระหนี่ เราก็เก็บเกี่ยวอย่างตระหนี่ เปาโลไม่ลังเลที่จะให้ข้อปฏิบัติต่างๆที่ชัดเจนและกระชับเกี่ยวกับการเรียไรเพื่อเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจน และการเรียไรสำหรับงานแห่งการรับใช้

เมื่อเราศึกษาค้นคว้าจดหมายฝากที่ยิ่งใหญ่ฉบับนี้และตรวจสอบข้อพระคำเหล่านั้นที่อยู่ข้างใน เราก็จะเห็นการประจักษ์แจ้งอย่างละเอียดของสติปัญญาที่บริสุทธิ์ ความกระตือรือร้นที่ลุกไหม้ และความรักอันลึกซึ้งของอัครทูตเปาโลขณะที่เขาโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ยอมจำนนตัวเอง-ใจ, ความคิด, จิต, และพลังกำลัง-ในพระนามของพระเยซูเจ้าเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา เพื่อจะถูกใช้การในงานรับใช้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงแต่งตั้งเขาให้กระทำนั้น

ขณะที่เปาโลเขียนถ้อยคำที่ถูกบันทึกในสิบหกบทนี้ของ 1 โครินธ์ ใครๆนอกจากเปาโลอาจมองว่าสิบแปดเดือนนั้นที่เขาตรากตรำทำงานในเมืองใหญ่ที่ชั่วนั้นถูกใช้ไปอย่างสูญเปล่า แต่เปาโลไม่ได้รู้สึกแบบนั้นเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขารักชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นด้วยความรักอันลึกซึ้ง เขาปรารถนาให้พวกเขาได้รับสิ่งที่ดีที่สุดจากพระเจ้า เขาเต็มใจที่จะใช้และถูกใช้เพื่อรับใช้พวกเขา เพื่อช่วยเหลือพวกเขา เพื่อหนุนใจพวกเขา เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีคนมากในเมืองนี้” และเขาชมเชยพวกเขาเพราะความเชื่อของพวกเขาและความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้าก่อนที่เขาฝากคำเตือนอันจริงจังและคำตำหนิอันรุนแรงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียนถึงลูกๆของเขาในคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ที่ชั่วช้า

มีเหตุผลอันโดดเด่นสองประการสำหรับจดหมายฝากฉบับนี้: ประการแรก ความบกพร่องและความ

เหลวไหลหลายประการได้เกิดขึ้นในหลักคำสอน ประการที่สอง ความบกพร่องและความเหลวไหลหลายประการได้เกิดขึ้นในวิธีปฏิบัติประจำวันแห่งชีวิตของพวกเขา ความบกพร่องและความเหลวไหลเหล่านี้ในหลักคำสอนและวิธีปฏิบัติทั้งหลายได้เข้ามาคุกคามสวัสดิภาพของคริสตจักรในเมืองโครินธ์ ซึ่งรายงานต่างๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้มาถึงอัครทูตเปาโล สภาพการณ์แวดล้อมและสภาวะต่างๆอันชวนฉงนได้ปรากฏขึ้น และเพราะสภาพการณ์แวดล้อมและสภาวะอันชวนฉงนเหล่านี้ในคริสตจักร จดหมายฉบับหนึ่งจึงถูกเขียนและถูกส่งไปหาอัครทูตที่รักของพวกเขา โดยแสวงหาการให้คำปรึกษาและคำแนะนำของเขา

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ถูกเห็นชัดเจนในสิบสี่บทแรกของจดหมายฝากฉบับนี้ สองบทสุดท้ายกล่าวถึงหลักคำสอนและการดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติในคริสตจักรและในผู้เชื่อแต่ละคน หัวข้อเกี่ยวกับความไม่เป็นที่เปรียบเทียบต่างๆในที่ประชุมท้องถิ่นถูกกล่าวถึงในบทที่ 1:10 ถึงบทที่ 6 และในบทที่ 7 เรามีคำตอบเป็นชุดสำหรับข้อหัวเหล่านั้นที่ถูกถามมา มันคงเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆที่จะคาดหวังว่าภายใต้สภาวะและสภาพการณ์ปกติทั้งหลาย เปาโลคงจะรับทราบจดหมายฉบับนี้และตอบคำถามเหล่านั้นทันทีในตอนต้นหลังจากคำพูดเกริ่นนำของเขาแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น ความชั่วร้ายเหล่านั้น ความไม่เป็นแบบพระเจ้าเหล่านั้น วิธีปฏิบัติอันบาปหนาเหล่านั้นในท่ามกลางพวกวิสุทธิชนในเมืองโครินธ์ที่ชั่วช้าอย่างกระฉ่อนนั้น เรียกร้องให้มีการอภิปรายและแก้ไขทันที คำตอบเหล่านั้นสำหรับคำถามต่างๆของพวกเขาสามารถถูกเลื่อนออกไปก่อนได้ในจดหมายฝากที่สำคัญฉบับนี้

เท่าที่เกี่ยวกับเปาโลซึ่งถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความไม่เป็นที่เปรียบเทียบต่างๆต้องถูกจัดการก่อนอื่น จากนั้นความยุ่งยากทั้งหลายสามารถถูกจัดการได้ในภายหลัง

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าความไม่เป็นที่เปรียบเทียบต่างๆในท่ามกลางพวกเขาต้องถูกจัดการ และถูกจัดการในแบบที่พระเจ้าจะทรงจัดการพวกมัน หลังจากคำพูดเกริ่นนำในพระคำสามข้อแรก เปาโลก็ไม่ได้เข้าสู่คำเตือนสติและคำบัญชาต่างๆที่ต้องตามมาในทันที ทุกอย่างที่เป็นไปได้ที่เปาโลสามารถพบความพอใจและเหตุให้คำชมเชยแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ ก็มาก่อนคำตำหนิ พวกเขาเป็นลูกทั้งหลายของเขาเองในองค์พระผู้เป็นเจ้ามิใช่หรือ? เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐที่ได้ชนะพวกคนต่างชาติและพวกยิวที่เคร่งศาสนาเหล่านี้มาถึงความเชื่อแบบคริสเตียนแล้วมิใช่หรือ? การช่วยพวกเขาให้พ้นจากบาปอันน่าเกลียดและการผิดศีลธรรมซึ่งพวกเขาถูกช่วยให้รอดจากพวกมันแล้วได้ถูกทำให้เกิดขึ้นผ่านทางคำพยานของเขามีใช่หรือ? เขาได้มาหาพวกเขาในความอ่อนกำลัง ในความกลัว และในการตัวสั่นเป็นอันมากมิใช่หรือ? เขาได้ฟันฝ่าความยากลำบากเป็นอันมากเพื่อประกาศพระคุณของพระเจ้าแก่พวกเขาแล้วมิใช่หรือ? เขารักพวกเขาด้วยความรักอันลึกซึ้งที่เสาะหาทุกจุดที่สรรเสริญได้ก่อนที่เขาใช้มีดลิตแขนงแห่งข่าวประเสริฐเพื่อพยายาม (โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์) ที่จะตัดทิ้งกิ่งเหล่านั้นที่กำลังขัดขวางการเจริญเติบโตของเถาองุ่นเท่านั้น

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอเพื่อพวกท่าน เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่พวกท่านโดยทางพระเยซูคริสต์ ว่าในทุกสิ่งทุกอย่างพวกท่านได้รับความบริบูรณ์โดยทางพระองค์ ในการพูดทุกอย่างและในบรรดาความรู้ เหมือนกับที่คำพยานของพระคริสต์นั้นได้รับการยืนยันในพวกท่านแล้ว จนพวกท่านมิได้ขาดของประทานใด ๆ เลย โดยรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้

เป็นเจ้าของพวกเรา” (1 คร. 1:4-7)

เปาโลรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้พวกเขา “มั่นคงจนถึงที่สุด” เพื่อที่พวกเขาซึ่งบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง “จะได้รู้ที่ตีในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” จากนั้นเขาเตือนความจำพวกเขาถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ผู้ไม่สามารถและจะไม่มีทางปฏิเสธพระองค์เอง: “พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ซึ่งโดยพระองค์นั้นพวกท่านได้ถูกเรียกมายังการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” (1 คร. 1:9)

สภาวะของหลายสิ่งในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์น่าเศร้า สร้างความเจ็บปวด และชวนให้ใจสลายอย่างแท้จริง เปาโลทราบสภาพเหล่านั้นที่มีอยู่ที่นั่น และคำสรรเสริญและการขอบพระคุณไม่ใช่การอ้อมอ้อมเกี่ยวกับความชั่วร้ายเหล่านั้นที่มีอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อเหล่านั้น เปาโลไม่ได้เห็นดีเห็นงามไปกับความชั่วร้ายของพวกเขา แต่เขาเชื่อว่าความรักคือทางที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่า ดังนั้นเขาจึงรับประกันพวกเขาว่าเขารักพวกเขาทุกอย่างที่พวกเขามีความล้มเหลวหลายอย่าง-และยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าผู้ทรงเรียกพวกเขาก็ทรงรักพวกเขาทุกอย่างที่พวกเขามีความอ่อนแอหลายอย่างและข้อบกพร่องอันร้ายแรงหลายประการ

จากนั้นเขาให้คำบัญชาและคำเตือนสติเหล่านั้นที่ละเอียดตามคำบอกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นอัครทูตคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ

บทที่ 1

- 1:1 เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยทางน้ำพระทัยของพระเจ้า และโสสเธเนสพี่น้องของเรา
- 1:2 เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครีนธ์ แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ด้วยกันกับบรรดาคคนในทุกแห่งหนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งของพวกเขาและของเรา
- 1:3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
- 1:4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอเพื่อพวกท่าน เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่พวกท่านโดยทางพระเยซูคริสต์
- 1:5 ว่าในทุกสิ่งทุกอย่างพวกท่านได้รับความบริบูรณ์โดยทางพระองค์ ในการพูดทุกอย่างและในบรรดาความรู้
- 1:6 เหมือนกับที่คำพยานของพระคริสตนั้นได้รับการยืนยันในพวกท่านแล้ว
- 1:7 จนพวกท่านมิได้ขาดของประทานใด ๆ เลย โดยรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 1:8 พระองค์ผู้จะทรงให้พวกท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุดด้วย เพื่อพวกท่านจะได้ไว้ที่ใดในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 1:9 พระเจ้าทรงสถิตย์ชื่อ ซึ่งโดยพระองค์นั้นพวกท่านได้ถูกเรียกมาัยการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 1:10 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน และไม่มีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน
- 1:11 ด้วยว่าสิ่งนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเรื่องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในคร้วเรือนของนางคะโลเอ ว่ามีบรรดาการโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกท่าน
- 1:12 บัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ทุกคนในพวกท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และ “ข้าพเจ้าเป็นของอปอลโล” และ “ข้าพเจ้าเป็นของเคฟาซ” และ “ข้าพเจ้าเป็นของพระคริสต์”
- 1:13 พระคริสต์ทรงถูกแบ่งออกแล้วหรือ เปาโลได้ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อพวกท่านหรือ หรือพวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ
- 1:14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัสและกายอัส
- 1:15 เกรงว่า ผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง
- 1:16 และข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่คร้วเรือนของสเทฟานัสด้วย นอกจากนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีก

- 1:17 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อให้บัพติศมา แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ มิใช่ด้วยสติปัญญาแห่งบรรดาถ้อยคำ เกรงว่ากางเขนของพระคริสต์จะถูกทำให้สูญเปล่า
- 1:18 ด้วยว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นสำหรับคนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาให้เห็นเป็นเรื่องโง่เขลา แต่สำหรับพวกเราซึ่งรอดแล้วก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า
- 1:19 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนรอบคอบสูญสิ้นไป’
- 1:20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน อาลักษณ์อยู่ที่ไหน นักโศกโศกแห่งโลกนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาแห่งโลกนี้ให้โอดเขลาไปแล้วหรือ
- 1:21 เพราะว่าหลังจากนั้นในพระสติปัญญาของพระเจ้าโลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า ก็เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด
- 1:22 ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาสติปัญญา
- 1:23 แต่พวกเราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด และสำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา
- 1:24 แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า และพระสติปัญญาของพระเจ้า
- 1:25 เพราะว่าความโง่เขลาของพระเจ้ามีปัญญายิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย และความอ่อนแอของพระเจ้านั้นก็เข้มแข็งยิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย
- 1:26 ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก
- 1:27 แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน
- 1:28 และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ไซ้แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป
- 1:29 เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อดต่อพระพักตร์พระองค์ได้
- 1:30 แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย
- 1:31 เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่อ้ออวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’

ตำแหน่งของผู้เชื่อในพระคุณของพระเจ้า

ข้อ 1 และ 2: “เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยทางน้ำพระทัยของพระเจ้า และโสสเธเนสพี่น้องของเรา เรียบ คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์ แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ด้วยกันกับบรรดาคนในทุกแห่งหนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งของพวกเราและของพวกเรา”

ในตอนต้นเลยของจดหมายฝากฉบับนี้เปาโลยืนยันพันธกิจของเขาที่พระเจ้าทรงมอบหมาย นี่เป็นสิ่งจำเป็นเพราะว่ามีคนกลุ่มหนึ่งได้ลุกขึ้นซึ่งมีแนวโน้มที่จะโต้แย้งมัน ในบทที่สองของหนังสือกาลาเทียเราอ่านเกี่ยวกับ “พี่น้องจอมปลอมที่ถูกนำเข้ามา ผู้ซึ่งแอบเข้ามาอย่างลับ ๆ” ซึ่งหลักคำสอนของพวกเขาเปาโลจำต้องตัดทอนและยืนยันแหล่งที่มาแบบพระเจ้าของหลักคำสอนของเขาเอง และในจดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวเมืองโครินธ์เราพบการพาดพิงหลายครั้งถึงคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธสิทธิอำนาจของเขา เช่นใน 2 โครินธ์ 3:1; 5:12; 10:2,7,10 เราควรสังเกตเห็นว่าในจดหมายฝากทั้งสองฉบับถึงชาวเมืองเอเธนส์และโลนิกา ซึ่งถูกเขียนก่อนข้อพิพาทนี้เริ่มต้น ไม่มีพบกรณีเช่นนี้เลย

ในเมืองโครินธ์เปาโลเป็นที่รู้จักดีแก่วิสุทธิชนเหล่านั้น เขาถูกใช้การโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อก่อตั้งคริสตจักรหนึ่งทีนั้น และได้เป็นพยานรับรองหน้าที่อัครทูตของเขาด้วยการทำงานหนักแห่งมือของเขาเอง เขาประกาศข่าวประเสริฐ ดูแลความต้องการต่างๆฝ่ายวิญญาณของผู้คนที่นั้น และจากนั้นทำงานหนักด้วยมือของเขา โดยทำเต็นท์ เพื่อหาเลี้ยงความต้องการต่างๆด้านร่างกายของเขาเอง อันเป็นพยานรับรองว่าเขาไม่ได้มาหาพวกเขาเพื่อผลกำไรทางวัตถุ

ในถ้อยคำเปิดของข้อ 1 ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “เปาโลอัครทูตคนหนึ่งโดยการทรงเรียก” เขารับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ว่าเขาไม่ได้ทำงานรับใช้เหมือนเป็นอาชีพหนึ่ง เขาไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เป็นอัครทูตคนหนึ่งโดยการทรงเรียกของพระเจ้า โดยการแต่งตั้งของพระเจ้าพระบิดาผ่านทางพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

เขาเตือนใจผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์เช่นกันว่าพวกเขาเองเป็นวิสุทธิชนโดยการทรงเรียกไม่ใช่ผ่านทางคุณความดีหรือความสามารถใดๆของพวกเขาเอง แต่โดยการทรงเรียกแห่งพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา มันคือพระคุณซึ่งช่วยพวกเขาให้รอดและทำให้พวกเขาเป็นวิสุทธิชน มันคือพระคุณที่ได้เลือกเปาโลไม่ใช่ในฐานะวิสุทธิชนคนหนึ่งเท่านั้น แต่ในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง

ในที่นี้เรามีหลักการแห่งการรับใช้แบบคริสเตียน เช่นเดียวกับหลักการแห่งความรอดของจิตวิญญาณ มันเป็นโดยน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราได้รับความรอด พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระองค์ที่ผู้ใดจะต้องพินาศ

เปาโลเสริมว่า “...อัครทูตคนหนึ่งที่ได้รับการทรงเรียกของพระเยซูคริสต์โดยน้ำพระทัยของพระเจ้า” เปาโลอยากทำให้พวกเขาเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่งโดยความสามารถและคุณความดีของเขาเอง และไม่ใช่โดยทางการเลือกของมนุษย์ แต่โดยทางความดีงามและพระคุณอันเป็นอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า นั่นคือพระเจ้า-ความรักของพระเจ้าและพระคุณของพระองค์-ที่ทำให้เราเป็นวิสุทธิชนและเรียกเราเข้าสู่การรับใช้พระองค์ในฐานะผู้รับใช้ ศิษยาภิบาล มิชชันนารี และแม้แต่ผู้เชื่อธรรมดา นั่นคือพระเจ้า-ไม่ใช่ผู้นำคริสตจักรกลุ่มหนึ่ง-ที่ทรงตั้งเหล่าผู้รับใช้และพวกผู้นำในคริสตจักรตามน้ำพระทัยของพระองค์:

“และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร ที่หนึ่งคือพวกอัครทูต รองลงมาคือบรรดาผู้พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ต่อจากนั้นการอัครจริยต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทันทีหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ” (1 คร. 12:28)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโสเธเนส ซึ่งถูกกล่าวถึงในที่นี้ว่าเป็น “พี่น้องของเรา” เป็นโสเธเนสคนเดียวเท่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 18:17: “แล้วชาวคิรีนทุกคนจึงจับโสเธเนส ผู้เป็นหัวหน้านายธรรมศาลา และทุบตีเขาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา และกัลลิโอไม่สนใจสิ่งเหล่านั้นเลย”

โสเธเนส เช่นเดียวกับเปาโล เคยเป็น “ผู้ข่มเหงและคนหมิ่นประมาท” ประสบการณ์ที่เขาได้พบเจอมาตอนที่เขาเป็นศัตรูคนหนึ่งของพระคริสต์มีส่วนสำคัญในการนำพาเขามาถึงพระผู้ช่วยให้รอด ตอนที่เขาเคยเป็นหัวหน้านายธรรมศาลา เขาเคยเป็นศัตรูของพระคริสต์ แต่บัดนี้โดยทางพระคุณของพระเจ้าเขาได้กลายเป็น “พี่น้องที่รักคนหนึ่ง” แล้ว

ข่าวสารนี้ถูกส่งถึง “คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์” คำกรีก เอ็คคเลเซีย ที่ถูกใช้ในที่นี่และถูกแปลเป็น “คริสตจักร” บ่งบอกถึง “การถูกเรียกออกมา” นั่นคือ คนทั้งหลายที่ถูกเรียกออกมาจากโลก มาสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า วลีขยายความ “คริสตจักรของพระเจ้า” ถูกใช้ในภาคพันธสัญญาใหม่หลายครั้งเพื่อบ่งบอกถึงกลุ่มผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งกระทำกิจร่วมกันในท้องถิ่น โดยรับใช้พระเจ้าด้วยกันในที่ประชุมท้องถิ่นหนึ่งมาพบปะกันในสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้เพื่อศึกษาพระวจนะ อธิษฐาน ร่วมสวดนมัสการ และถือพิธีรับประทานเพื่อระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

คำกล่าว “คริสตจักรของพระเจ้า” บ่งบอกว่าผู้เชื่อกลุ่มดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งถูกซื้อและถูกจ่ายราคาแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์เอง: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28) เปาโลใช้วลีนี้ในทั้ง 1 และ 2 โครินธ์ตอนที่พูดถึงคริสตจักรท้องถิ่นที่นั่น เขาใช้วลีนี้ด้วยตอนกล่าวถึงคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งเขาเคยข่มเหงก่อนที่เขากลับใจรับเชื่อ: “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า” (1 คร. 15:9) เขาใช้วลีนี้อีกครั้งในกาลาเทีย 1:13: “เพราะท่านทั้งหลายก็ได้ยินถึงวิถีชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าในศาสนาของพวกยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าจนเกินขนาด และได้รังควานคริสตจักร!”

ในกิจการ 8:1 และ 3 เราอ่านว่า “และเขาโลเห็นชอบในการฆ่าสเตเฟนเสีย และในเวลานั้นมีการข่มเหงครั้งใหญ่ต่อคริสตจักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายถูกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครทูต...สำหรับเขาโลนั้น เขากระทำทารุณต่อคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน และฉุดลากผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก”

เปาโลใช้วลีเดิมนี้อีกในกิจการ 20:28 โดยเห็นได้ชัดว่าอ้างอิงถึงที่ประชุมท้องถิ่นที่เมืองเอเฟซัส ในพระคำข้อนี้พวกผู้ปกครองของคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสได้รับคำบัญชาให้ “บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” ผู้เชื่อกลุ่มนั้นถูกพูดถึงว่าเป็น “ฝูงแกะ” ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกอัครทูตให้เป็นผู้ดูแล และคำว่า “ฝูงแกะ” ดูเหมือนจะจำกัดความหมายไว้ที่คริสตจักรท้องถิ่นนั้นในเมืองนั้นโดยเฉพาะ

ใน 1 ทิโมธี 3:5 คำกล่าวนี้ถูกใช้อีกครั้งโดยหมายถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นทีที่เปาโลได้ละทิ

โมธิวไว้ให้ดูแล และในข้อ 15 เปาโลใช้คำว่า “คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

มันเป็นเรื่องสำคัญสุดขีดที่นักเรียนพระวจนะของพระเจ้าจะแยกแยะการใช้คำว่า “คริสตจักร” ในเชิงท้องถิ่นนี้จากการใช้คำนี้กับคริสตจักรทั้งหมด-พระกายของพระคริสต์-ซึ่งไม่เคยถูกใช้ในความหมายเชิงท้องถิ่นหรือฝ่ายโลกใด ๆ ไม่มีมูลเหตุตามพระคัมภีร์เลยสำหรับการใช้คำว่า “คริสตจักรนั้นบนแผ่นดินโลก” พระคัมภีร์สอนเราอย่างชัดเจนว่าความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ และ “เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์” ในบทที่ 5 ของจดหมายของเขาส่งถึงชาวเมืองเอเฟซัส เปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรนั้นและเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์-กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์

คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่-ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของมันและซึ่งเราเป็นอวัยวะทั้งหลายของมัน และถูกให้บังเกิดมาเข้าในกายนั้นแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์-คือสิ่งมีชีวิตฝ่ายสวรรค์ เราเป็นอวัยวะทั้งหลายของสิ่งมีชีวิตนี้ผ่านทางการอัครรรยแห่งการบังเกิดฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและถูกให้บังเกิดมาเข้าในพระกายของพระองค์ (1 คร. 12:12,13) เราจะศึกษาเรื่องนี้อย่างครบถ้วนมากขึ้นเมื่อเราไปถึงบทที่ 12

การหันเหไปจากการใช้คำตามพระคัมภีร์คือ การทำให้เกิดองค์กรทั้งหลายที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์ ประเพณีต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งไม่เป็นตามพระคัมภีร์ การแบ่งแยกนิกาย และรายการทั้งหลายที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยสวมใส่อำนาจของคริสตจักรแต่ไม่ถึงครองหัวใจและจิตใจของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

เราอ่านเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย แห่งแคว้นเอเชีย แห่งแคว้นมาซิโดเนีย และแห่งแคว้นยูเดีย-แต่ไม่ใช่คริสตจักรนั้นแห่งแคว้นกาลาเทีย...และมันไม่ใช่คริสตจักรกาลาเทีย นั้น พระวจนะของพระเจ้าไม่ยอมรับคำกล่าวเช่นนั้นเลย มีคำสอนผิดอันน่าเกลียดเยอะมากแพร่หลายในแผ่นดินวันนี้เกี่ยวกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มีคนหลายกลุ่มที่อ้างตัวว่าเป็นคริสตจักรแท้ๆ พวกเขาเทศนาว่าพวกเขาจะรวมกันเป็นเจ้าสาวนั้น และทุกคนที่ไม่เป็นสมาชิกของกลุ่มเล็ก ๆ ของพวกเขา ก็จะเป็น “พวกเพื่อนเจ้าบ่าว” พวกเขาไม่ถือว่าคนอื่น ๆ ต้องตกนรก แต่พวกเขาให้คนอื่น ๆ ทุกคนอยู่รองลงมาในระบบของพระเจ้าเกี่ยวกับสถานะในอนาคตของผู้เชื่อทั้งหลาย

มีนักเทศน์จำนวนมากที่สอนว่าถ้าคุณไม่รับบังเกิดมาโดยคน ๆ หนึ่งของกลุ่มของพวกเขา คุณก็ไม่ใช่ของเจ้าสาวของพระคริสต์ (หรือของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่) พวกเขาเรียกร้องให้เหล่าสมาชิกของตนเชื่อว่าที่ประชุมท้องถิ่นของพวกเขาคือคริสตจักรนั้น แต่คำสอนเช่นนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากความไม่รู้อันน่าเกลียดเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า ถ้ามารร้ายไม่สามารถทำให้ผู้รับใช้คนหนึ่งกลายเป็นพวกเสรีนิยมหรือพวกสมัยใหม่นิยมได้ มันก็จะพยายามผลักดันเขาให้เดินไปในตรอกมืดบอด ซาดานไม่สนว่าคน ๆ หนึ่งเทศนายาวนานหรือเสียงดังขนาดไหน ตราบใดที่เขาปนคำสอนผิดเข้ากับการเทศนา นั้นและไม่ยกชูพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นศีรษะของคริสตจักร พระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น พระองค์ผู้ได้ประทานพระโลหิตของพระองค์เพื่อซื้อคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้รับใช้และผู้สอนบางท่านเมื่อพวกเขาเรียนรู้อย่างถ่องแท้ว่าพระเจ้า

ทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ.4:32) พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักกับพระบุตรแห่งความรักของพระองค์ และสิ่งใดก็ตามที่เราทำเพื่อเกียรติของบุคคลใดหรือกลุ่มคนใดเว้นแต่พระบุตรของพระเจ้าก็เป็นบาป

โปรดสังเกตว่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นถูกเรียกในลักษณะใดขณะที่เปาโลเขียน ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์: "...เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์"-(หมายถึงเหล่าผู้ที่ถูกเรียกออกมา-อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์) มันเป็นเพราะฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ถูกส่งลงมาจากรอคักเท่านั้นที่มนุษย์ทั้งหลายกลายเป็นเหล่าสมาชิกแห่งที่ประชุมของพระเจ้า-คริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ขณะที่เราศึกษาค้นคว้า เราจะเห็นว่าสถานะของชาวเมืองโครินธ์เลวร้ายอย่างน่ากลัว และแน่นอนว่าคำพยานของพวกเขาหลายคนนำความอับอายและคำเหยียดหยามมาสู่ที่ประชุมท้องถิ่นนั้น แต่เราต้องจำไว้เช่นกันว่าในการบัญชาพวกเขาให้จัดการกับกรรมที่ต่ำทรามที่สุดของทั้งหมด เปาโลก็ทำเช่นนั้นโดยอาศัยมูลเหตุตามพระคัมภีร์ที่ว่าจิตวิญญาณได้รับความรอดในวันของพระเยซูเจ้า ชายผู้นี้ได้ทำบาปอันร้ายแรงขนาดนั้นต้องถูกมอบไว้แก่ซาตานเพื่อการทำลายเนื้อหนังเท่านั้น

"...แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชนด้วยกันกับบรรดาคนในทุกแห่งหนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ทั้งของพวกเขาและของพวกเขา" ข้อเท็จจริงถูกกล่าวชัดเจนในที่นี้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นทุกคนถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว คำว่า "ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว" บ่งบอกถึง "ถูกแยกตั้งไว้แต่พระเจ้า" และใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคน มันไม่ได้แค่หมายถึงกระบวนการหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นต่อเนื่องวันแล้ววันเล่า แต่มันเกี่ยวข้องกับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างหนึ่งซึ่งเสร็จสมบูรณ์แล้ว กล่าวในแง่ตำแหน่ง ผู้เชื่อเหล่านั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว มนุษย์ภายในถูกประทับตรารับรองแล้วด้วยการแยกออกไว้แต่พระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ในการถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแต่พระเจ้า ซึ่งตรงข้ามกับสถานะที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่แต่ก่อนของพวกเขา พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นการแยกตั้งไว้แก่พวกเขาแล้ว และเพราะว่าพวกเขาถูกแยกออกไว้แต่พระเจ้าแล้วในพระเยซูคริสต์ พวกเขาจึงเป็น "พวกวิสุทธิชนโดยการทรงเรียก" วลี "ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน" ไม่เพียงกำหนดชื่อนี้ให้แก่พวกเขาเท่านั้น แต่บ่งบอกว่า "เหล่าวิสุทธิชนโดยการทรงเรียก"-เหมือนกับในพระคำข้อแรกที่เปาโลพรรณนาถึงตัวเองว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่งโดยการทรงเรียก

ผ่านทางความจริงข้อนี้ของพระเจ้า เปาโลกำลังวิงวอนต่อหัวใจและใจวิญญาณและชอบให้พิจารณาสถานะฝ่ายวิญญาณของพวกเขาและดำเนินชีวิตตามนั้น ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกชำระให้บริสุทธิ์ทันทีที่พวกเขาได้รับความรอด พวกเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์ตั้งแต่การเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งพระคุณในจิตวิญญาณของพวกเขา: "แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญาและความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย" (1 คร. 1:30)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นตัวแทนในพระราชกิจนี้: "ผู้ถูกเลือกสรรไว้แล้วตามการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าพระบิดา โดยทางการชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ มาสู่การเชื่อฟัง และการประพรมโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่พวกท่านเถิด" (1 ปต. 1:2)

“เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ต่อพวกคนต่างชาติ โดยรับใช้ชาวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกคนต่างชาตินั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย โดยถูกแยกตั้งไว้โดยพระวิญญูณบรสิฐดิ์” (รม. 15:16)

“แต่พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระเจ้า ผู้เป็นเจ้าของ เพราะว่าตั้งแต่เริ่มแรกพระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกท่านไว้ให้มาถึงความรอด โดยที่พระวิญญูณบรสิฐดิ์ทรงชำระตั้งไว้ให้บรสิฐดิ์ และโดยความเชื่อแห่งความจริง” (2 ธส. 2:13)

พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนและแน่นอนเช่นกันเรื่องการชำระให้บรสิฐดิ์แบบต่อเนื่อง...เราจะต้องปรารถนาน้ำนมบรสิฐดิ์แห่งพระวจนะเพื่อที่เราจะเติบโตโดยพระวจนะนั้น เราจะต้องศึกษาค้นคว้า และโดยการศึกษาค้นคว้าพระวจนะเราจะเติบโตในความเชื่อและความรู้-แต่ในทางตำแหน่งเราถูกชำระให้บรสิฐดิ์ทันทีที่เราวางใจพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา เราถูกชำระให้บรสิฐดิ์เพราะน้ำพระทัยของพระเจ้า: “โดยพระประสงค์นั่นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บรสิฐดิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” (ฮบ. 10:10)

เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองโครินธ์ว่าพวกเขาถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแต่พระเจ้าแล้ว การชำระแยกตั้งนี้ไม่ใช่การบรรลุนในส่วนของผู้เชื่อผ่านทาง การดำเนินชีวิตอันชอบธรรม แต่เป็นความสัมพันธ์แบบพระเจ้าซึ่งพระคุณของพระเจ้าเรียกผู้เชื่อคนนั้นให้เข้ามาโดยอาศัยการถวายตัวของพระเยซูคริสต์บนกางเขนนั้น: “โดยพระประสงค์นั่นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บรสิฐดิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น...เหตุฉะนั้น พระเยซูเช่นกัน เพื่อพระองค์จะทรงชำระประชากรให้บรสิฐดิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมือง” (ฮบ. 10:10; 13:12)

วลี “ในพระเยซูคริสต์” ซึ่งให้เห็นความสัมพันธ์ในทางตำแหน่งของผู้เชื่อว่าเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเยซูคริสต์ในการเป็นขึ้นจากตาย ในภาษาของพระคัมภีร์ ผู้เชื่อแท้ทุกคนถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์ ถูกฝังกับพระคริสต์ ถูกทำให้เป็นขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อเดินในความใหม่ของชีวิต ตามคำสอนของเปาโลในโคโลสี 3:3 เราตายไปแล้ว และชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า “ในพระเยซูคริสต์” แสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันฝ่ายวิญญูณอันใกล้ชิด ซึ่งโดยและผ่านทางความเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นผู้เชื่อทั้งหลายร่วมแบ่งปันชีวิตและลักษณะเฉพาะของพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายแตกต่างกันเพราะว่าพวกเขาถือครองลักษณะเฉพาะของพระเจ้า

ความเชื่อแบบคริสเตียนต้องไม่ถูกเปรียบเทียบกับศาสนาอื่นใดบนแผ่นดินโลก ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ในท่านทั้งหลายและท่านทั้งหลายในพระคริสต์ ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ดังนั้นภาษาของพระคัมภีร์จึงพรรณนาถึงสภาพและตำแหน่งของคริสเตียนแท้คนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว กระทั่งตอนนี้

เนื่องจากเราอยู่ “ในพระเยซูคริสต์” เราจึงเป็น “วิสุทธิชนทั้งหลายที่ถูกเรียก” เราจะไม่กลายเป็นพวกวิสุทธิชน ณ เวลาหรือสถานที่หนึ่งในอนาคต แต่ลูกของพระเจ้าทุกคนที่ยังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตเป็นวิสุทธิชนคนหนึ่งแล้วตอนนี้ ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “วิสุทธิชนทั้งหลายที่ถูกเรียก” ผู้เชื่อทุกคน

เป็นวิสุทธิชนเพราะว่าพวกเขาถูกเรียกแล้วโดยพระเจ้า ถูกให้บังเกิดแล้วโดยพระเจ้า และถือครองสภาพของพระเจ้า

เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายเป็นวิสุทธิชน เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว พวกเขาจึงต้องรับผิดชอบต่อการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงของพระคัมภีร์ที่ว่าพวกเขาถูกแยกออกแล้วแต่พระเจ้า ผู้เชื่อทุกคนควรดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ที่แท้จริงและความชอบธรรมที่แท้จริง ชีวิตที่เขาถูกเรียกให้เข้าสู่ นั่น ชีวิตซึ่งเขาถือครองในพระเยซูคริสต์ มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในการช่วยคนบาปนั้นให้รอด เพื่อแยกคนบาปนั้นออกจากความชั่วร้าย เราถูกพาออกมาจากโลกแห่งความชั่วร้ายและถูกนำมาไว้ในอาณาจักรแห่งความชอบธรรมแล้ว เราถูกพามาจากครอบครัวของมารร้ายและถูกวางเข้าในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว: “พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า...” (1 ยอห์น 3:2)

อย่างไรก็ตาม การแยกออกจากความชั่วร้าย (ซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาสำหรับผู้เชื่อทุกคน) และการแยกออกซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย จะต้องถูกเรียนรู้จากพระวจนะของพระเจ้า-พระเจ้าซึ่งตรัสกับเราผ่านทางพระวจนะของพระองค์ การแยกออกและชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ที่แท้จริงซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาสำหรับลูก ๆ ของพระองค์จะต้องถูกเรียนรู้ในทางปฏิบัติโดยความเชื่อฟังอันจริงจัง จริงจัง และไม่เบี่ยงเบนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า และความเชื่อฟังนี้ถูกทำให้เป็นจริงได้โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น: “เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่ความลามก แต่ให้มาสู่ความบริสุทธิ์” (1 ธส. 4:7)

“ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น และเพราะเห็นแก่พวกเขา ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย” (ยอห์น 17:17-19)

“จงติดตามความสงบสุขกับคนทั้งปวง และความบริสุทธิ์ ซึ่งโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฮบ. 12:14)

“เพราะว่าถ้าพวกท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง พวกท่านจะต้องตาย แต่ถ้าพวกท่านโดยทางพระวิญญาณได้ทำลายกิจการทั้งหลายของร่างกายเสีย พวกท่านก็จะดำรงชีวิตได้” (รม. 8:13)

“แล้วข้าพเจ้าขอบอกอย่างนี้ว่า จงดำเนินชีวิตในพระวิญญาณ และพวกท่านจะไม่สนองตัณหาของเนื้อหนัง เพราะว่าเนื้อหนังมีตัณหาต่อสู้อุพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้อุเนื้อหนัง และทั้งสองฝ่ายนี้อยู่ตรงกันข้ามกัน ดังนั้นพวกท่านจึงกระทำบรรดาสิ่งที่พวกท่านปรารถนากระทำไม่ได้ แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำพวกท่าน พวกท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ บัดนี้การงานทั้งหลายของเนื้อหนังนั้นก็ปรากฏแล้ว ซึ่งคือสิ่งเหล่านี้ การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การใช้เวทมนตร์ การเกลียดชังกัน การวิวาทกัน การอิจฉาริษยา การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การไม่ลงรอยกัน การถือความเห็นของตนเป็นใหญ่ การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การสำมะเลเทเมา และการอื่น ๆ ในทำนองนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้เตือนท่านทั้งหลายเกี่ยวกับพวกมันก่อนหน้าแล้ว เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าได้เตือนพวกท่านในอดีตที่ผ่านมาว่า คนทั้ง

หลายที่กระทำให้บรรดาสิ่งเหล่านั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก แต่ผลของพระวิญญาณนั้นคือความรัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องสิ่งเหล่านี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย และคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ได้ตั้งเนื้อหนังไว้ที่กางเขนเสียแล้ว พร้อมกับความอยากต่าง ๆ และบรรดาตัณหา ถ้าพวกเราดำรงชีวิตอยู่ในพระวิญญาณ ก็ให้พวกเราดำเนินในพระวิญญาณด้วย” (กท. 5:16-25)

การที่ผู้เชื่อทั้งหลายดำเนินตามเนื้อหนังและบ่มเพาะมิตรภาพกับโลกคือ การยอมจำนนต่ออิทธิพลของเนื้อหนังและโลก ซึ่งทำให้ความเป็นพันธมิตรกับพระคริสต์ของเราอ่อนแอลงและไม่ยอมรับการทรงเรียกจากพระเจ้าของเราในฐานะวิสุทธิชนทั้งหลาย การที่ผู้เชื่อทั้งหลายแสดงออกถึงความสัมพันธ์ใดกับโลก เนื้อหนัง และสิ่งทั้งหลายที่ถูกยื่นเสนอให้โดยโลก เท่ากับเป็นการปฏิเสธโดยการกระทำของเราความสัมพันธ์แบบพระเจ้าของเราที่พระคริสต์ และจะทำให้เราต้องทนการสูญเสียสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา-นั่นก็คือชีวิตอันบริบูรณ์ สันติสุขอันบริบูรณ์ และความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจพรรณนาได้และเปี่ยมสง่าราศี โดยการประพฤติเช่นนั้นเราจะต้องทนการสูญเสียบำเหน็จที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เช่นกัน มันเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีในการเป็นผู้เชื่อ, “วิสุทธิชนโดยการทรงเรียก”-แต่มันเป็นความรับผิดชอบอันหนักหนาสาหัสเช่นกัน เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เราเป็นผู้แทนของพระองค์บนแผ่นดินโลก และถ้าเราขึ้นอยู่กับในทางของพวกคนบาปและนั่งอยู่ในที่นั่งของพวกคนเยาะเย้ย เราก็จะต้องทนการสูญเสีย-บนโลกนี้และในเมืองสวรรค์ ไม่ใช่การสูญเสียจิตวิญญาณของเรา แต่เป็นการสูญเสียความชื่นชมยินดีฝ่ายวิญญาณบนโลกนี้ และสูญเสียบำเหน็จนิรันดร์เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

“...ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ด้วยกันกับบรรดาคนในทุกแห่งหนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและของพวกเรา” ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้จะต้องถูกเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับอนุประโยคที่มาก่อนหน้า ทุกคนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ “ถูกชำระให้บริสุทธิ์” และ “ถูกเรียกให้เป็นวิสุทธิชน” และทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าก็ยอมรับสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า นี้ไม่ได้หมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองโครินธ์เท่านั้น คำสอนนี้ใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคนในคริสตจักรทุกแห่งหน (โปรดตั้งใจอ่าน 1 โครินธ์ 4:17; 7:17; 11:16; และ 14:33)

การร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการกราบลงต่อสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ การใช้คำว่า “ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ในพระคัมภีร์) บ่งบอกถึงการนมัสการและการนบถแบบถ่อมใจ ชื่อเรียกเต็ม ๆ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ถูกใช้สี่ครั้งในสิบข้อแรกของบทที่เราศึกษากันอยู่ และในรูปของ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” ในข้อ 2 และ 9 นี่เป็นสิ่งสำคัญมากในการเกริ่นนำของจดหมายฝากฉบับหนึ่งที่เขียนถึงคริสตจักรแห่งหนึ่งซึ่งในคริสตจักรนั้นสิทธิอำนาจของพระคริสต์ในขณะนั้นถูกเพิกเฉยและถูกปิดบังเสียส่วนใหญ่

คุณจะสังเกตเห็นว่าเปาโลใช้คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของรูปพหูพจน์ “ของพวกเขา” ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาใช้คำพหูพจน์นี้มีความสำคัญด้วยเหตุผลสองประการ:

ประการแรก-เพราะความกรุณาและความรักอันนุ่มนวลแห่งใจของเขา เขาถือว่าตัวเองเป็นพวก

เดียวกันกับผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้กลับใจรับเชื่อของเขา

ประการที่สอง-มันให้การบอกเป็นนัยถึงการแตกแยกต่าง ๆ ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์และคำเตือนสติแบบเป็นนัยให้มาสู่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เปาโลปรารถนาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรซึ่งประกอบด้วยลูกทั้งหลายของเขาเองในองค์พระผู้เป็นเจ้า

มันเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีคุณค่าฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้งที่สุดที่เปาโลเชื่อมโยงข่าวสารของจดหมายฝากฉบับนี้กับขอบเขตทั้งหมดของการประกาศตัวเป็นคริสเตียน ข่าวสารที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานแก่เปาโลใน 1 โครินธ์ ก็ใช้ได้กับผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ในหลาย ๆ ด้าน

ข้อ 3: “ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

ถ้อยคำทักทายเหล่านี้ถูกใช้โดยเปาโลในจดหมายฝากทุกฉบับของเขา โดยยกเว้น 1 เธสะโลนิกา ที่เขากล่าวว่า “ขอให้พระคุณและสันติสุข...ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” ใน 1 ทิโมธี เขาเสริมว่า “พระเมตตา” พระคุณคือ ความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ซึ่งให้เปล่า ไม่พึงคุณความดี ไม่พึงการกระทำ แก่คนเหล่านั้นที่ตอบรับต่อพระคุณของพระเจ้า สันติสุขคือผลลัพธ์ พระคุณของพระเจ้านำสันติสุขมาสู่หัวใจ พระคุณและสันติสุขมาอย่างเท่าเทียมกันจากพระบิดาและจากพระเยซูเจ้า พระบุตรแห่งความรักของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคุณมาจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้าก็เป็นคำพยานของพระเจ้าที่แน่ชัดที่รับรองความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ข้อ 4: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอเพื่อพวกท่าน เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่พวกท่านโดยทางพระเยซูคริสต์”

หลังจากการกล่าวถึงผู้รับและคำทักทายแล้ว เปาโลไม่กล่าวถึงเรื่องเหล่านั้นที่ร้ายแรงในทันที แต่ทุกสิ่งที่เขาสามารถพบคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณได้ก็ตั้งมาก่อน พวกเขาเป็นลูกทั้งหลายของเขาเองในความเชื่อนั้นมีใช่หรือ? เขากล่าวว่าเขาขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ “เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่พวกท่านโดยทางพระเยซูคริสต์” ที่ว่าเปาโลควรเขียนเช่นนั้นถึงคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ก็อาจเป็นเรื่องที่ชวนประหลาดใจสำหรับบางคน ผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองโครินธ์กำลังทนทุกข์อย่างหนักเพราะปัญญาฝ่ายเนื้อหนังและความเป็นแบบโลก และมันเป็นความจริงที่ว่าคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์กำลังแตกแถวอย่างร้ายแรง-แต่โอกาสที่ทำให้เปาโลขอบพระคุณได้ก็คือ พระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกประทานให้แก่พวกเขาเพราะคุณความดีของพระเยซูคริสต์ ความชั่วร้ายเหล่านั้นที่ได้ผุดขึ้นท่ามกลางชาวเมืองโครินธ์ไม่ได้ทำให้เปาโลละลายหายไปจากผลกระทบเหล่านั้นของพระคุณของพระเจ้าในพวกเขา เปาโลไม่ได้แค่กำลังพูดถึงพระคุณที่ได้นำความรอดมาสู่ใจของพวกเขาเท่านั้น เขากำลังอ้างอิงถึงการกระทำที่อันเต็มเปี่ยมยิ่งขึ้นแห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตฝ่ายโลกของที่ประชุมเหล่านั้นผู้เชื่อทั้งหลายเช่นกัน คำบุพบทที่ถูกใช้ตรงนี้เป็น เพรี่ ซึ่งจริง ๆ แล้วคือ “เกี่ยวกับ” และมีความหมายว่า “เพื่อ” มันสื่อถึงการให้ความสนใจในสิ่งใดก็ตามที่ถูกกล่าวถึงหรือสิ่งใดก็ตามที่มาก่อนหน้า ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์อยู่ “ในพระเยซูคริสต์” และเปาโลก็ขอบพระคุณในใจของเขาที่พวกเขาได้รับความรอดแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีความอ่อนแอและข้อบกพร่องหลายอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับหน้าที่ต่าง ๆ ของ

พวกเขาต่อพระเจ้า เปาโลก็ขอบพระคุณที่พวกเขาอยู่ในพระเยซูคริสต์

ตำแหน่งของผู้เชื่อในพระคุณคือผลลัพธ์ของพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์และถูกเข้าอย่างเต็มที่ทันทีที่เราได้รับพระคริสต์โดยความเชื่อ ทันทีที่เราเชื่อ เราก็กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า การปรับโทษถูกยกออกไปแล้ว เราถูกไถ่แล้ว และชื่อของเราถูกใส่ไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกแล้ว ชั่วเสี้ยววินาทีที่คนใดเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูและให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู เขาก็ได้รับการไถ่เท่าที่เขาจะถูกไถ่ได้ เมื่อนั้นเขาก็เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้ามากเท่ากับที่เขาจะเป็นได้ อย่างไรก็ตาม ในฐานะเป็นทารกแรกเกิด เราได้รับคำบัญชาให้ปรารถนาน้ำนมบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อที่เราจะเติบโตขึ้น เราได้รับบัญชาให้กระทำกิจความรอดของเราเองออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น และให้ถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้าและอวัยวะของเราเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม ในการทำเช่นนั้น เราก็เริ่มเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่การเริ่มเข้มแข็งขึ้นก็ไม่ทำให้เราถูกไถ่ดีกว่าเดิม เพราะว่าเมื่อพระเยซูทรงไถ่เรา การไถ่นั้นก็ถูกกระทำอย่างสมบูรณ์แบบแล้วและเราถูกไถ่อย่างครบบริบูรณ์พอ ๆ กับที่เราจะถูกไถ่ได้ เมื่อคนใดรับความรอด เขาก็เป็นเพียงทารกคนหนึ่งในพระคริสต์-และเด็กทารกปกติก็เติบโตและมีพัฒนาการ นี่ควรเป็นจริงเช่นกันในชีวิตฝ่ายวิญญาณ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่อ่อนแอที่สุด ที่จับจ้อยที่สุด ที่รู้่น้อย อ่อนกำลัง ไม่โดดเด่นที่สุดก็มีความสัมพันธ์ในพระคุณแบบเดียวกันกับวิสุทธิชนที่โดดเด่นที่สุดในคริสตจักร

เราไม่เติบโตเข้าสู่ความรอด เราไม่เติบโตเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า เราถูกให้บังเกิดทันทีเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้า...เราได้รับความรอดทันที ความรอดไม่ใช่กระบวนการหนึ่ง เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ และความรอดไม่ได้เกิดจากตัวเราเอง- “ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้ เพราะว่าพวกเขาเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์...” เราถูกให้บังเกิดโดยพระเจ้า การไถ่เป็นผลงานของพระเจ้า ไม่ขึ้นกับความสามารถหรือการงานใดของมนุษย์เลย ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขามีการแบ่งแยก บางคนเจ็บป่วย บางคนอ่อนกำลัง และบางคนก็ตายไปแล้ว แต่เปาโลขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณของพระเจ้า ซึ่งได้ประทานให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์โดยพระเยซูคริสต์

ข้อ 5: “ว่าในทุกสิ่งทุกอย่างพวกท่านได้รับความบริบูรณ์โดยทางพระองค์ ในการพูดทุกอย่างและในบรรดาความรู้”

เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่เมืองฟิลิปปี เปาโลขอบคุณพระเจ้าสำหรับการร่วมสามัคคีธรรมของพวกเขาในข่าวประเสริฐ เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เขาขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเชื่อของพวกเขาและความรักของพวกเขา เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองเธสะโลนิกา เขาขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเชื่อของพวกเขา การทำงานหนักแห่งความรัก ความอดทน และความหวังของพวกเขา

ข้อ 5 ในที่นี้เป็น การต่อเนื่องของคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับพระราชกิจแห่งพระคุณในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ มีความบริบูรณ์ของจริงที่พระเจ้าประทานให้ในวิสุทธิชนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่เกี่ยวข้องกับ “การพูด” ของพวกเขาและการแสดงออกของพวกเขาใน “บรรดาความรู้” ถึงแม้ว่าสองสิ่งนี้เป็นที่นับถือ

อย่างมากในท่ามกลางชาวกรีก ดูเหมือนว่าเปาโลกำลังบอกเป็นนัยว่าในคริสตจักรนั้นสองสิ่งนี้กลับเป็นเครื่องกีดขวางและภัยอันตรายต่อสภาพฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ เห็นได้ชัดว่าความสามารถอันไม่ธรรมดาของพวกเขาในการพูดและความรู้ที่ไม่ธรรมดาของพวกเขาไม่ได้ส่งผลดีต่อพวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลายเลย (โปรดตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 1:20,22,26; 2:12,13; 13:1,2,8; 14:37)

ความบริบูรณ์ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณอย่างแน่นอน ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นได้รับความบริบูรณ์ “ในพระองค์” และความบริบูรณ์นั้นก็เกี่ยวข้องกับการพูดและความรู้ แต่ดูเหมือนว่า พวกเขา กำลังให้ความสำคัญกับ “การพูด” มากกว่า “ความรู้” การพูดคือการแสดงออกภายนอก (ตรงตัวคือ การพูด, การปราศรัย); ความรู้คือความเข้าใจภายในเกี่ยวกับความจริงนั้น มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้รับใช้คนหนึ่งจะเก่งกาจเหนือธรรมดาในการพูด และยังไม่ให้ความสำคัญกับความจริงอย่างที่เขาคควรให้ โดยไม่มีความรู้ที่เขาควรมีเพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันครบถ้วนหรือให้อาหารฝ่ายวิญญาณที่ครบทุกหมู่แก่คริสตจักร

ข้อ 6: “เหมือนกับที่คำพยานของพระคริสต์นั้นได้รับการยืนยันในพวกท่านแล้ว”

การที่คำพยานของพระคริสต์ได้รับการยืนยันในผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์แล้วน่าจะเป็นในของประทานเหล่านั้นที่พวกเขาสำแดงออกเช่นเดียวกับในทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อมารับลูก ๆ ของพระองค์ เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกริยา “ยืนยัน” ที่ถูกใช้ในที่นี้เป็นคำเทคนิคในกฎหมายการค้าของกรีก และบ่งบอกถึงการรับประกันหรือการรับรองเรื่องชื่อเสียง ดังนั้น ความหมายตรงนี้อาจเป็นว่าผลกระทบเหล่านี้ที่ถูกแสดงออกในผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ คือการรับประกันหรือการรับรองความจริงแท้ของข่าวสารนั้นที่พวกเขาได้ยินผ่านทางอัครทูตเปาโลแล้ว ซึ่งข่าวสารนั้นพวกเขา รับไว้แล้ว จึงกลายเป็นผู้เชื่อทั้งหลาย

“พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์” (ฮบ. 2:3)

“เพราะคนเหล่านั้นเองได้รายงานเกี่ยวกับพวกเราว่า การที่พวกเราได้เข้ามาหาพวกท่านนั้นเป็นแบบ ไหน และการที่พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจาก ความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น” (1 ธส. 1:9,10)

“เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับสง่าราศีในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ชื่นชมในคนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะคำพยานของพวกเราในท่ามกลางพวกท่านได้ถูกเชื่อแล้ว) ในวันนั้น” (2 ธส. 1:10)

ในบทที่สิบห้าของจดหมายฝากฉบับนี้ของเราเปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้นด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรง

เป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:1-8)

เปาโลไม่ได้นำเสนอข่าวประเสริฐแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นด้วยความเป็นเลิศของคำพูดหรือสติปัญญา เขากล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) คำพูดของเขาและการเทศนาของเขาไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันล่อลวงแห่งปัญญาของมนุษย์ แต่ในการสำแดงออกของพระวิญญูญาณและฤทธิ์เดช-และเราทราบข่าวว่าข่าวประเสริฐเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ข้อ 7: “จนพวกท่านมิได้ขาดของประทานใด ๆ เลย โดยรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ทัศนคติของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้าคือสัญญาณที่แน่นอนว่าพวกเขาได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ในข้อพระคำตอนนี้ของเรากำกริยาในภาษากรีก (ซึ่งแปลเป็น “*come behind*”) บ่งบอกถึง “การขาด” “ของประทาน” นั้น (ของประทานแห่งพระคุณ) คือคำ ๆ หนึ่งที่ถูกใช้อย่างชัดเจนในที่นี้สำหรับสิ่งฝ่ายวิญญูญาณทั้งปวงที่ถูกประทานให้ นั่นคือ ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นได้รับของประทานมากมาย พวกเขาไม่ได้ขาดในของประทานใดเลย พระคุณได้โปรดประทานแก่พวกเขาของประทานอันเหนือธรรมดาทั้งหลายในทุกระยะของการดำเนินชีวิตและการเป็นพยานฝ่ายวิญญูญาณ

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “รอคอย” สื่อถึงการคาดหวังด้วยใจจดจ่อ ผู้เชื่อเหล่านั้นกำลังคาดหวังพระเยซูว่าจะเสด็จมาได้ทุกเมื่อ และคำว่า “การเสด็จมา” มีความหมายตรงตัวว่า “การเอาสิ่งปกคลุมออกหรือการเอาผ้าคลุมหน้าออก” พวกเขา กำลังตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปอยู่กับพระองค์เองในการรับขึ้นไปนั้น เปาโลได้สอนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นแล้วเกี่ยวกับวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูจะทรงล่องลงมาจากสวรรค์พร้อมด้วยเสียงกู่ก้องและพร้อมด้วยเสียงของอัครทูตบรรดาคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เพื่อย่น่า และเราที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง และเราทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆด้วยกันเพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์กำลังคาดหวังการเปิดเผยนั้น การเอาผ้าคลุมหน้าออกนั้น ว่ามาถึงได้ทุกเมื่อ

คนใดที่ไม่เชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นพยานรับรองว่าเขาได้รับความรอดแล้ว เราถูกสอนอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้าว่าผู้เชื่อทุกคนกำลังคาดหวังพระเยซู เรามีข้อพิสูจน์ในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงทิตัส:

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธิธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์

เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ จงพูด และเตือนสติ และว่ากล่าวด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามท่านได้” (ทิตัส 2:11-15)

หนึ่งในเหตุผลที่โดดเด่นเหล่านั้นที่มารร้ายเกลียดและพยายามที่จะขัดขวางการเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์คือข้อเท็จจริงที่ว่ามันไม่เพียงเป็นความหวังอันเปี่ยมพระพรและเป็นสุขนั้น แต่มันเป็นความหวังที่ชำระให้บริสุทธิ์:

“พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่าเป็นเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:2,3)

ผู้เชื่อคนใดที่คาดหวังพระเยซูว่าจะมาได้ทุกเมื่อ โดยจริงจังและจดจ่อรอคอยการเสด็จมาของพระองค์ในหมู่เมฆเพื่อรับเราขึ้นไปอยู่กับพระองค์ ย่อมจะระมัดระวังมาก ๆ ว่าเขาคำเนินชีวิตอย่างไร เขาไปที่ใด เขาทำอะไร และเขาคบหาเพื่อนฝูงแบบใด

มีข่าวสารสองเรื่องที่มีมารร้ายชิงชังด้วยความเกลียดทั้งหมดที่นรกจะให้ได้: (1) พระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ ซึ่งปราศจากพระโลหิตนี้ก็ไม่มีการยกบาป ไม่มีการชำระให้สะอาด ไม่มีความรอด (2) ความจริงอันประเสริฐเกี่ยวกับการรับขึ้นไปของคริสตจักร-ความจริงประการหนึ่งที่นำการปลอบประโลมใจ ความชื่นชมยินดี และการชำระตัวให้บริสุทธิ์มาสู่ผู้เชื่อทั้งหลายที่พบและต้อนรับความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา

ไม่มีคริสตจักรใดจะป็นขึ้นสูงกว่าที่ศิษยาภิบาลของพวกเขา นำพวกเขาไป ศิษยาภิบาลคือผู้เลี้ยงของฝูงแกะนั้น และมันเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันหนักอึ้งในการนำผู้เชื่อทั้งหลายเข้าสู่ความจริงอันลึกซึ้งเหล่านั้นแห่งพระวาระของพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสัจจริงของเรบาบโลกนี้และสิ่งเปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นที่อยู่ในอนาคตสำหรับผู้เชื่อทุกคน

การดำเนินชีวิตโดยมีใจจดจ่อรอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ วิธีหนึ่งที่แน่นอนในการส่งเสริมการเจริญเติบโตและการพัฒนาการฝ่ายวิญญาณในชีวิตของผู้เชื่อคนนั้น และการเสริมสร้างในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณเช่นกัน: “เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะถูกทำให้สลายไปหมดสิ้น พวกท่านควรจะเป็นคนแบบไหนในบรรดาการกระทำอันบริสุทธิ์และทางของพระเจ้า โดยคอยท่าและริบเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง ในวันนั้นไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้สลายไป และบรรดาโลกธาตุมวลจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า” (2 ปต. 3:11,12)

คำกรีกสามคำถูกใช้ในจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโลซึ่งเชื่อมโยงกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้า:

1. ปารูเซีย คำนี้มีความหมายว่า “การสถิตอยู่ด้วยแก่บุคคล” เปาโลใช้คำนี้ในการกล่าวถึงการมาของสเทฟานัส (1 คร. 16:17) เขาใช้คำนี้เช่นกันในการกล่าวถึงการมาของทิตัส (2 คร. 7:6,7) และในการ

กล่าวถึงการมาของเขาเองยังเมืองฟิลิปปี (ฟป. 1:26) คำนี้ถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับปรากฏของพระองค์เพื่อมารับพวกวิสุทธิชนและการอวยพรพวกวิสุทธิชน (1 คร. 15:23; 1 ธส. 4:14-17) คำนี้ถูกใช้เช่นกันในการเชื่อมโยงกับการทำลายล้างคนแห่งการบาปนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการเปิดเผยนั้น (2 ธส. 2:8)

2. อะพอคาลิปซีส คำนี้มีความหมายว่า “การเอาผ้าคลุมหน้าออก หรือการเปิดเผย” มันถูกใช้เพื่อเน้นย้ำการปรากฏต่อสายตาของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า-นั่นคือ เมื่อนั้นหน้าต่างดวงจะเห็นพระองค์และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรู้ให้เพราะพระองค์ (วิว. 1:7) คำเดียวกันนี้ถูกใช้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าใน 2 เธสะโลนิกา 1:7 และใน 1 เปโตร 1:7,13; 4:13 คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงบุตรทั้งหลายของพระเจ้าในการเชื่อมโยงกับการเสด็จกลับมาของพระเยซู (รม. 8:19) คำนี้ถูกใช้โดยหมายถึงการมาของคนแห่งการบาปนั้น ปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้น (2 ธส. 2:3,6,8) คำกรีกนี้บ่งบอกถึงการปรากฏต่อสายตาเสมอ เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น ทุกคนจะมองไม่เห็นพระองค์ แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาในการเปิดเผยนั้น นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ คำแรกนั้น (ปารูเซีย) เกี่ยวข้องกับการรับขึ้นไปนั้น; คำที่สองนี้ (อะพอคาลิปซีส) เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยนั้น

3. อะพ็อฟีเนีย คำนี้มีความหมายว่า “การปรากฏ” มันถูกแปลเป็น “ความเจิดจ้า” ใน 2 เธสะโลนิกา 2:8 มันถูกแปลเป็น “การสำแดงให้ประจักษ์” เช่นกัน และมันมีความหมายว่า “สำแดงให้ประจักษ์ หรือปรากฏ” คำนี้ถูกใช้โดยหมายถึงการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเมื่อพระวาทเททรงกลายเป็นเนื้อหนัง (2 ทธ. 1:10) และในการเชื่อมโยงกับทั้งการรับขึ้นไปนั้นและการเปิดเผยนั้น-เวลานั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ และเวลานั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ (1 ทธ. 6:14; 2 ทธ. 4:1-8; 2 ธส. 2:8; ทต. 2:13)

เราถูกเตือนสติให้ศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ถ้าเราไม่ศึกษาค้นคว้า โดยเปรียบสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง พระคัมภีร์ก็จะกลายเป็นหนังสือเล่มหนึ่งแห่งความสับสน แต่เมื่อเราศึกษาค้นคว้าอย่างขยันขันแข็ง โดยเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้องในความยำเกรงพระเจ้าตามที่พระวิญญาณทรงนำ พระคัมภีร์ก็กลายเป็นการเปิดเผยอย่างหนึ่ง

คนมากมายสงสัยว่าทำไมพระเจ้าข้อหนึ่งพูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูว่าเป็นเหมือนขโมยในเวลากลางคืน ขณะที่พระเจ้าอีกข้อหนึ่งประกาศว่า “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” คำตอบนั้นชัดเจนเมื่อเราศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง พระองค์จะเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ดุจขโมยในเวลากลางคืน และจากนั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อทำลายเหล่าศัตรูของพระเจ้าและปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้น พระองค์จะเสด็จมา “และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์”

ข้อ 8: “พระองค์ผู้จะทรงให้พวกท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุดด้วย เพื่อพวกท่านจะได้ไว้ที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

เรามีความหมายเดียวกันตรงนี้เหมือนในข้อ 6 วลี “จนถึงที่สุด” อาจแสดงออกถึงระดับ (จนถึงขีดสุด)

เช่นในยอห์น 13:1: “บัดนี้ก่อนงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เวลาของพระองค์มาถึงแล้ว ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา โดยได้ทรงรักพวกของพระองค์เองซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย” มันอาจหมายถึงระยะเวลาหนึ่ง หรือหมายถึงการสิ้นสุดของระยะเวลาหนึ่ง-การสิ้นสุดของการวิงบนโลกนี้ของเรา หรือจนกว่าจะถึงการรับขึ้นไปนั้นของคริสตจักร เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “พระเยซูเจ้าผู้ได้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจะทรงทำให้พวกท่านมั่นคงจนถึงที่สุดด้วย-ไม่ว่ามันจะเป็นความตายหรือการรับขึ้นไปนั้น”

ความจริงตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับผู้เชื่อก็คือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงเริ่มต้นการดีในใจของผู้เชื่อแล้วทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำการนั้นจนถึงที่สุดปลาย-หรือจนกว่าจะถึงเวลานั้นเมื่อเรายืนอยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอดแล้ว เพื่อที่จะรับบำเหน็จอันยุติธรรมของเราสำหรับการเหล่านั้นที่ได้กระทำในกายนี้

พระองค์ผู้ทรงช่วยให้รอด ทรงรักษาไว้ เปาโลมีความไว้วางใจที่ไม่สั่นคลอน เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” เขาประกาศด้วยว่า “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา”

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูว่า “...พระองค์ (พระเยซู) ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า” มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่จะมีความสุขกับความไว้วางใจอันไม่สั่นคลอนในฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดและที่รักษาไว้ของพระคริสต์ของเรา

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคริสเตียนหลายคนเมื่อพวกเขาตระหนักว่าพระเยซูทรงห่วงใยเกี่ยวกับความสำเร็จฝ่ายวิญญาณของพวกเขามากกว่าที่พวกเขาห่วงใยเอง พระเยซูทรงอยากให้เราเป็นแบบอย่างที่ดีแห่งความเชื่อ พระองค์ทรงอยากให้เราเป็น “จดหมายฝากที่มีชีวิต” ซึ่งถูกอ่านโดยผู้คนที่ทั้งหลาย” พระองค์ทรงอยากให้เราถวายร่างกายของเราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต” และดำเนินชีวิตในแบบที่จะสร้างความปรารถนาในใจของบรรดาคนไม่เชื่อที่จะรู้จักพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์ผู้ทรงช่วยให้รอดจะทรงทำให้ผู้เชื่อมั่นคงจนถึงที่สุดปลาย เพื่อที่ผู้เชื่อเหล่านั้นจะไม่เป็นที่ติเตียนได้ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพระเยซูคริสต์

คำว่า “เพื่อพวกท่านจะได้ไว้ที่” บ่งบอกว่า “ปลอดภัยดี” นั่นคือ เราจะต้องดำเนินชีวิตที่ไว้ตำหนิ และยืนอยู่ไว้ตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าในวันนั้น เราจะต้องไม่ทำตามอย่างโลกนี้ แต่ต้องถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูจิตใจของเราขึ้นมาใหม่ เราจะต้องดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์และรับรู้พระองค์ในทางทั้งหมดของเรา:

“เพื่อในที่สุด พระองค์จะทรงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่อย่างไร้ตำหนิในความบริสุทธิ์ ต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของพวกเรา ในการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพร้อมกับบริสุทธิ์ชนทั้งปวงของพระองค์” (1 ธส. 3:13)

“และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งหมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ติ จนถึงเสด็จมาของพระเยซู

คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 ธส. 5:23)

ในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ เราพบสำนวนที่คล้ายกับ “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ที่ถูกใช้ในที่นี้: “...วันของพระเยซูคริสต์เจ้า” (1 คร. 5:5; 2 คร. 1:14); “...วันของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 1:6); “...วันของพระคริสต์” (ฟป. 1:10; 2:16) ในแต่ละตัวอย่างเหล่านี้ คำ ๆ นี้หมายถึงการรับขึ้นไปนั้น-เวลานั้นเมื่อพวกวิสุทธิชนจะถูกรับขึ้นไปในอากาศเพื่อจะอยู่กับพระเยซูเจ้า เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น พระองค์จะไม่ทรงวางพระบาทบนแผ่นดินโลก พระองค์จะทรงลอยลงมาในชั้นฟ้า พระองค์จะทรงโห่ร้อง และเสียงแตรจะดัง บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาก่อน จากนั้นเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขาในหมู่เมฆเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ การรับขึ้นไปนั้นคือเวลาที่พระเยซูเสด็จมาในสวรรค์ชั้นแรกที่อยู่เหนือเราและทรงเรียกคริสตจักรขึ้นไปอยู่ที่ ๆ พระองค์ทรงอยู่

ใน “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” พวกวิสุทธิชนจะถูกสำแดงให้ประจักษ์ พวกเขาจะยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เพื่อรับสิ่งเหล่านั้นที่ได้กระทำในร่างกาย ตามหน้าที่คนต้นเรือนของผู้เชื่อแต่ละคน-ไม่ว่าดีหรือชั่ว และเปาโลกำลังพูดถึงชั่วโมงที่น่ายำเกรงนั้น “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ต้องไม่ถูกสับสนกับ “วันของพระเยโฮวาห์” ซึ่ง ณ เวลานั้นพระเจ้าจะทรงพิพากษาในบรรดากิจการของโลก-ไม่ใช่คริสตจักร วันของพระเยโฮวาห์คือเวลานั้นเมื่อพระเจ้าจะทรงโค่นล้มอำนาจคนต่างชาติ:

“ดูเถิด วันของพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยทั้งพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปทั้งหลายของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น เพราะดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และบรรดาหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของพวกมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อเวลามันขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน และเราจะลงโทษชาวโลกเพราะเหตุความชั่วร้ายของพวกเขา และคนชั่วเพราะเหตุความชั่วช้าของพวกเขา และเราจะกระทำให้ความเยอหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุด และจะทำให้ความหยิ่งผยองของคนโหดร้ายตกต่ำ” (อสย. 13:9-11)

“เพราะเป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ และปีแห่งการตอบแทนทั้งหลายเพื่อการโต้เถียงกันแห่งศิโยน” (อสย. 34:8)

เมื่อวันของพระเยโฮวาห์ครบกำหนดของมันและพระเจ้าทรงช่วยพวกยิวให้พ้นจากการบีบบังคับของคนต่างชาติแล้ว พระองค์ก็จะทรงก่อตั้งอาณาจักรแห่งความชอบธรรมบนแผ่นดินโลก: “ถึงอย่างนั้น เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” (เพลงสดุดี 2:6)

“วันของพระเยโฮวาห์” กับ “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ไม่ใช่อย่างเดียวกันและไม่เหมือนกัน “วันของพระเยโฮวาห์” จะเป็นวันหนึ่งเมื่อการพิพากษาอันดุเดือดและพระพิโรธจะถูกเทออกบนแผ่นดินโลกนี้และบนเหล่าคนชั่ว ในโยเอล 2:31, มาลาคีย์ 4:5 และ 1 เธสะโลนิกา 5:2,3 เราอ่านเกี่ยวกับการพิพากษาอันน่ากลัวนี้ แต่ “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” คือเวลาเมื่อเจ้าสาวนั้นจะถูกรับขึ้นไปพบกับเจ้าบ่าวองค์นั้นและงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกจะถูกจัดในสวรรค์ชั้นแรกซึ่งอยู่เหนือแผ่นดินโลก ณ เวลานั้นผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อของพวกเขาและจะกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อครอบครองกับพระเยซูเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี!

เปาโลกำลังรับประกันผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่าพระเจ้าผู้ได้โปรดประทานพระคุณของพระองค์แก่พวกเขาอย่างบริบูรณ์ โดยช่วยพวกเขาให้รอดและปลุกของประทานที่พิเศษเกินธรรมดาเหล่านั้นในใจของพวกเขาแล้ว จะทรงรักษาพวกเขาไว้จนถึงที่สุดปลายเช่นกัน เพื่อที่พวกเขาจะไม่มีที่ติเตียนได้ในวันนั้นเมื่อพวกเขาจะถูกพิพากษา ไม่ใช่เกี่ยวกับว่าพวกเขารอดหรือหลงหาย, เป็นบุตรของพระเจ้าหรือคนบาป, แต่สำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา-ว่าการงานทั้งหลายของพวกเขาเป็นทองคำ เงิน เพชรพลอย; หรือไม้ หน้ำแห้ง และฟาง

ข้อ 9: “พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ซึ่งโดยพระองค์นั้นพวกท่านได้ถูกเรียกมายังการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

“พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ!” คุณเคยหยุดชั่วครู่เพื่อขอบพระคุณสำหรับความสัตย์ซื่อของพระเจ้าพระบิดาหรือไม่? พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เรียกคนบาปให้มาสู่การกลับใจใหม่ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ได้สำแดงความรักของพระองค์แก่เราในกรณีที่ขณะเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ความรอดได้ถูกให้กำเนิดในพระทัยของ “พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อ”

พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ ยกเว้นพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้นจะทรงชักนำเขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:44) เปาโลกล่าวถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าหลายครั้งในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา เช่นใน 1 เธสะโลนิกา 5:24: “พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย” เหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาเดิมประกาศว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ: “เหตุฉะนั้นจงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน” (อพย. 7:9)

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำพยานแห่งพระวาทะของพระเจ้าที่รับรองความสัตย์ซื่อของพระเจ้า อ่านและศึกษาค้นคว้าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทั้งหมด: เพลงสดุดี 36:5; 40:10; เพลงสดุดี 89 ทั้งหมด; เพลงสดุดี 92:2; 119:75,90; 143:1; อีสยาห์ 11:5; 49:7; เพลงคร่ำครวญ 3:23; โสเซยา 2:20; 2 ทิโมธี 2:13; ฮีบรู 10:23; 1 ยอห์น 1:9

ผู้เชื่อทั้งหลาย “ถูกเรียกมายังการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” “การร่วมสามัคคีธรรม” บ่งบอกถึงความเป็นหุ้นส่วนหรือการร่วมสนิท มันยังหมายถึง “การมีอะไรที่เหมือนกัน” ด้วย...นั่นคือ เราเป็นหุ้นส่วนกับพระคริสต์ เราสนิทกับพระองค์:

“ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต (ด้วยว่าชีวิตนั้นได้ปรากฏ และพวกเราได้เห็นชีวิตนั้นและเป็นพยาน และสำแดงชีวิตนิรันดรนั้นแก่พวกท่าน ซึ่งได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่พวกเรา) ซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินนั้น พวกเราก็ได้ประกาศแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเราด้วย และแท้จริงการร่วมสามัคคีธรรมของพวกเราอยู่กับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และสิ่งเหล่านี้พวกเราเขียนถึงพวกท่าน เพื่อความยินดีของพวกท่านจะเต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1:1-4)

จากข้อพระคำแสนมหัสจรรย์เหล่านี้เราทราบว่ายอห์นคุ้นเคยดีกับพระองค์ผู้ซึ่งเขาพูดถึง เขาได้เห็นพระองค์ เขาได้ยินพระองค์ เขาได้สัมผัสพระองค์-และเขาเปิดเผยความจริงเหล่านี้แก่เราเพื่อที่เราจะได้มีการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร เพื่อที่เราจะได้มีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราแห่ง “ความชื่นชมยินดีอันเต็มเปี่ยม” ความเป็นหุ้นส่วนกับพระเยซู ซึ่งเราถูกเรียกให้เข้ามานั้น มีการถูกปฏิเสธโดยโลกเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โลกไม่ได้รู้จักพระเยซู และถ้าเราเดินกับพระองค์ โลกก็จะไม่รู้จักเรา ความเป็นหุ้นส่วนกับพระเยซูเกี่ยวข้องกับการทนทุกข์กับพระองค์-แต่ถ้าเราปฏิเสธโลกและทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีของพระองค์!

“โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา” (1 ปต. 1:11)

“ด้วยว่าพวกท่านได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนี้นั่นเอง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21)

“พวกท่านที่รัก อย่าคิดว่าเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นเพื่อลองใจพวกท่าน ราวกับว่าเหตุการณ์อันแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน แต่จงปีติยินดีเถิด ด้วยว่าพวกท่านเป็นผู้มีส่วนแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์จะถูกเปิดเผย พวกท่านก็จะมีความยินดีพร้อมกับความชื่นบานยิ่งนักด้วย” (1 ปต. 4:12,13)

“แต่ขอให้พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น ผู้ได้ทรงเรียกพวกเราให้เข้าในสง่าราศีอันนิรันดร์ของพระองค์ โดยพระเยซูคริสต์ หลังจากที่พวกท่านได้ทนทุกข์อยู่หนึ่งแล้ว โปรดทำให้พวกท่านดีพร้อม ให้ตั้งมั่นคง ให้มีกำลังมากขึ้น ให้พวกท่านหนักแน่นไม่คลอนแคลน” (1 ปต. 5:10)

จงสังเกตชื่อเรียกเหล่านั้นในส่วนท้ายของข้อ 9 ของบทที่เราศึกษากันอยู่: “พระบุตรของพระองค์”... “พระเยซู”... “พระคริสต์”... “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ชื่อเรียกแต่ละอันเหล่านี้มีความหมายพิเศษเกี่ยวกับการร่วมสามัคคีธรรมระหว่างพระผู้ช่วยให้รอดกับผู้เชื่อ แต่ละชื่อกล่าวถึงเกียรติแห่งความสัมพันธ์นั้น (พระบุตรของพระเจ้าเอง), ความถ่อมใจของพระองค์, การถูกยกชูของพระองค์ในสง่าราศี, และสิทธิอำนาจของพระองค์เหนือชีวิตของผู้เชื่อ เมื่อผู้ใดกลายเป็นคริสเตียน ผู้นั้นก็ไม่ใช่เจ้าของตัวเองอีกต่อไป เขาถูกซื้อแล้ว ด้วยราคาหนึ่ง เขาเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ ถูกเรียกให้กลายเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ เพื่อร่วมสนิทกับพระองค์ และเพื่อร่วมแบ่งปันการถูกติเตียนและการทนทุกข์ของพระองค์โดยน้ำมือของเหล่าคนไม่เชื่อ-และเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต เพื่อร่วมแบ่งปันสง่าราศีของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “ทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกันกับพระเยซู”

ผมเชื่อว่าไม่มีมนุษย์คนใดบนโลกเคยทนทุกข์มากไปกว่าเปาโล กระนั้นเขาก็กล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

ข้อ 10: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน และไม่มีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน”

“บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน”-นั่นคือ “ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าอ้อนวอนพวกท่านอย่างจริงจัง พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย...” (และโปรดหมายเหตุว่าเปาโลกำลังวิงวอนในพระนามของ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”)

ในที่นี้เราเห็นคำวิงวอนแบบเร่งด่วน ซึ่งถูกแสดงแบบตรงข้ามกับคำขอบพระคุณที่ถูกเทออกจากหัวใจของเขาในข้อพระคำตอนต้นของบทนี้ เปาโลเตือนใจผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นถึงพันธะแห่งความสัมพันธ์ร่วมกันของพวกเขาในพระเยซูเจ้า ซึ่งตรงข้ามกับสภาวะที่แตกแยกของพวกเขาในคริสตจักรท้องถิ่นนั้น และจากนั้นเขาเสนอคำวิงวอนแบบเร่งด่วนเกี่ยวกับการแตกแยกเหล่านี้ในท่ามกลางพวกเขา เขาเสนอคำวิงวอนอันแข็งแกร่งในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดแล้วและพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาให้เข้ามาสู่การร่วมสามัคคีธรรมนี้ เพราะความรัก พระคุณ และความเมตตาอันนุ่มนวลของพระเยซู เปาโลจึงแสดงความห่วงใยอันลึกซึ้งของเขาออกมาเพราะการแตกแยกอันน่าเกลียดเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

เขาอ้อนวอนก่อนอื่นว่า “ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน” แน่ใจว่านี่บอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่ได้กำลังกล่าวสิ่งเดียวกันทุกคน พวกเขาไม่ได้มีความเป็นแบบเดียวกันของการพูด ภายหลังจากจดหมายฝากฉบับนี้ เราเรียนรู้ว่าพวกเขาแต่ละคนมีบทเพลงของตัวเอง ภาษาของตัวเอง และคำเล็กน้อยของตัวเองซึ่งพวกเขา รู้สึกว่าพวกเขาต้องเปล่งออกมาทุกครั้งที่ที่ประชุมนั้นมาพบปะกัน

เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะให้พวกเขาทุกคนพูดสิ่งเดียวกันทุกครั้งที่พวกเขาพูดในที่ประชุมนั้น-ไม่ใช่อย่างแน่นอน! เขากำลังวอนขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคำพยาน โดยมีพื้นฐานอยู่บนการมีใจร่วมกัน ยอมรับความจริงนั้นที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขาแล้วแต่ซึ่งพวกเขาไม่ได้กำลังปฏิบัติในการประชุมทั้งหลายของพวกเขา

ถัดมาเปาโลขอร้องคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “และไม่มีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “การแตกแยกกัน” คือ สคิสมา...มีความหมายตรงตัวว่ารอยขาด (มธ. 9:16) มันถูกแปลเป็น “ความแตกแยกกัน” ใน 1 โครินธ์ 12:25 และใน 1 โครินธ์ 11:18 คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “การแตกก๊กแตกเหล่า”

สคิสมา แตกต่างจากคำหนึ่งที่คล้ายกัน ฮาอีเรซิส-คำกรีกหนึ่งซึ่งหมายถึง “ก๊ก หรือนิกาย” และบ่งบอกถึงการแบ่งแยกที่สมบูรณ์กว่า, การแยกออก, หรือการขาดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สคิสมาเป็นคำที่เบากว่าฮาอีเรซิส มีความไม่ลงรอยกันในท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ และเปาโลรู้ว่าความไม่ลงรอยกันเช่นนั้นจะนำไปสู่ความแตกแยกในคริสตจักรในไม่ช้า ความเห็นต่างเหล่านั้นจะก่อตัวจนกลายเป็นรอยร้าว และจากตรงนั้นจะกลายเป็นนิกาย (ฮาอีเรซิส)-การแบ่งแยกที่โตเต็มที่แล้วและมีรากมันคงอยู่ในใจของผู้ที่ถูกแบ่งแยกนั้น อันนำไปสู่นิกายหรือลัทธิหนึ่ง เปาโลทราบถึงความจำเป็นที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องระวังระไวอยู่ทุก

เวลา ความจำเป็นในการเผาระวังไม่ให้เกิดการเริ่มต้นของการวิวาท: “การเริ่มต้นของการวิวาทก็เหมือนอย่างเมื่อคนปล่อยน้ำให้ไหลออก ฉะนั้นจงเลิกเสียจากการโต้แย้งกันก่อนเกิดการยุ่งวุ่นวายกับการโต้แย้งกันนั้น” (สภษ. 17:14)

ผู้เชื่อที่รักเหล่านี้ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เป็นลูกทั้งหลายของเปาโลในองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาไม่ได้ช่วยคนเหล่านั้นให้รอด-แต่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐนั้นซึ่งโดยทางมันพวกเขาถูกให้บังเกิดเข้าสู่ความรอดแล้ว และเขารักพวกเขาด้วยความรักอันลึกซึ้งที่น้อยคนนัก นอกจากพระเยซูคริสต์ ได้เคยรู้จัก

“แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน” คำกรีก คาทาทิโซ (เชื่อมต่อ) ที่ถูกใช้ในที่นี่มีความหมายว่า “ทำให้เหมาะสม สมบูรณ์ หรือถูกเชื่อมต่อกันอย่างสมบูรณ์แบบ” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 4:21 และในมาระโก 1:19 ในการเชื่อมโยงกับพวกเขา ประมงที่กำลังซุนอวนของพวกเขา ในกาลาเทีย 6:1 คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “กลับตั้งตัวใหม่” คำ ๆ นี้ไม่ถูกใช้กับบางสิ่งที่ถูกทำให้เสียหายแล้วเสมอไป อย่างไรก็ตาม นั่นคือความหมายในกรณีนี้เมื่อกล่าวถึงที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ มันกำลังชี้ให้เห็นถึงความเสียหายที่กำลังถูกก่อขึ้นโดยความบาดหมางและการแตกแยกกันในคริสตจักร

“...ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน” ความคิดคือส่วนที่ใส่ใจใจความจริง การตัดสินใจคือความเห็นที่ถูกสร้างขึ้นเกี่ยวกับความจริง ในที่นี้เปาโลวิงวอนให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ถูกเชื่อมต่อกันอย่างสมบูรณ์แบบในความคิด เพื่อที่พวกเขาแต่ละคนจะเข้าใจความจริงอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้าและพระพรเหล่านั้นที่ถูกประทานให้แก่พวกเขาโดยพระคุณ และเพื่อที่การตัดสินใจของพวกเขาจะอยู่ในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่ใช่ถูกแบ่งแยกเกี่ยวกับความจริงนั้นที่ได้ปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไทแล้ว

อาจมี-ควรมี-ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแม้กระทั่งในที่ ๆ มีความหลากหลาย เหมือนอย่างในอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ ใน 1 โครินธ์ บทที่ 12 คริสตจักรถูกเปรียบเทียบกับร่างกายมนุษย์ ที่ประชุมหนึ่งสามารถถูกใช้การและได้รับการอวยพรจากพระเจ้าได้ในแบบที่พระองค์ทรงอยากใช้การและอวยพรคริสตจักรท้องถิ่นนั้นก็ต่อเมื่อที่ประชมนั้นถูกครอบครองโดยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เมื่อสมาชิกเหล่านั้นดำเนินชีวิตในความสามัคคี โดยแสวงหาสวัสดิภาพของกันและกันอย่างซื่อตรงและอย่างจริงใจ

เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายแสดงออกถึงความ เป็นหนึ่งเดียวของความคิดและของการตัดสินใจ พวกเขาก็ถูกทำให้เพียบพร้อมสำหรับการเป็นพยานและความขัดแย้ง ความขัดแย้งจะมา แต่ที่ประชมนั้น-และผู้คนที่ทั้งหลายในที่ประชมนั้น-ถูกเตรียมพร้อมแล้วที่จะพบกับศัตรูนั้นเมื่อพวกเขาเดินในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและเป็นพยานถึงความประเสริฐของพระเจ้าและฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดนั้นแห่งพระคุณของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33 วรรคท้าย)

ความเป็นหนึ่งเดียวของพระคริสต์และประชากรของพระองค์ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในหลายแห่งในพระวจนะของพระเจ้า คำอธิษฐานเพื่อที่ถูกบันทึกไว้ในยอห์น 17 ประกาศว่า “และบัดนี้ข้าพระองค์มาหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อพวกเขาจะให้ความปิตินดีของข้าพระองค์สำเร็จจริงในพวกเขาเอง ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกได้เกลียดชังพวกเขา เพราะพวก

เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่เขาพระองค์ไม่ใช่ของโลก ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้จากความชั่วร้าย พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่เขาพระองค์ไม่ใช่ของโลก ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น และเพราะเห็นแก่พวกเขา ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเขาเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อบนข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เขาพระองค์คือพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้งสอง เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะทราบว่าคุณพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และทรงรักพวกเขาแล้ว เหมือนอย่างที่เขาพระองค์ทรงรักข้าพระองค์แล้ว” (ยอห์น 17:13-23)

“เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุฉะนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” (ฮบ. 2:11)

“พระเจ้าทรงสถิตย์ชื่อ ซึ่งโดยพระองค์นั้นพวกท่านได้ถูกเรียกมายังการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” (1 คร. 1:9)

“ในสิ่งนี้แหละความรักของพวกเราที่ถูกทำให้สมบูรณ์ เพื่อพวกเราจะได้มีใจกล้าในวันแห่งการพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร พวกเราก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” (1 ยอห์น 4:17)

“และพวกเราทราบว่า พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว และได้ประทานความเข้าใจแก่พวกเรา เพื่อให้พวกเรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และพวกเราดำรงอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท่นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละคือพระเจ้าเที่ยงแท้ และชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5:20)

ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นกำลังติดตามผู้นำที่เป็นมนุษย์- อันเป็นการแบ่งแยกพระกายของพระคริสต์

ข้อ 11: “ด้วยว่าสิ่งนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเรื่องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในคริวเรือนของนางคะโลเอ ว่ามีบรรดาการโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกท่าน”

“คริวเรือนของนางคะโลเอ” เป็นใครนั้น ไม่ถูกเปิดเผยในที่นี้ และเราไม่จำเป็นต้องคาดเดาเกี่ยวกับการระบุตัวตนของพวกเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าชื่อนี้ถูกกล่าวถึงในที่นี้ก็บอกเป็นนัยถึงความเต็มใจในส่วนของคริวเรือนนั้นที่จะถูกเปิดเผยว่าเป็นผู้ส่งข่าว เปาโลไม่ลังเลที่จะระบุตัวตนเหล่านั้นที่ได้ให้หลักฐานอันเพียงพอเพื่อเขาจะทราบว่ามีภารกิจดีซึ่งเด่นกันในคริสตจักร เขาไม่ได้เขียนจดหมายของเขาถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น

เพราะคนขึ้นินทาบางคนก็ขอร้องไม่ให้เอ่ยชื่อของตน ข้อมูลนี้ได้มาจากผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าซึ่งอยากให้เรื่องนี้ถูกจัดการในแบบที่ถูกต้อง ในความยำเกรงแบบพระเจ้า-และในการเปิดเผยความต้องการของคริสตจักร พวกเขาได้เต็มใจที่จะอนุญาตให้ชื่อของพวกเขาถูกใช้

แน่นอนว่ามันคงทำให้คนเหล่านั้นในครัวเรือนของนางคะโลเอเป็นทุกข์ใจที่ต้องแจ้งให้เปาโลทราบถึงสภาพอันชวนหดหู่ที่มีอยู่ในที่ประชุมนั้น ภาชนะนั้นตกอยู่บนหัวใจของพวกเขาอย่างหนัก พวกเขาไม่ใช่คนขึ้นินทาที่ชอบซุบซิบไร้สาระ ในคริสตจักรหลายแห่งวันนี้มีคนเหล่านั้นที่ดูเหมือนจะขบใจยิ่งนักในการวิพากษ์วิจารณ์ การแอบนินทา และการซุบซิบเกี่ยวกับสมาชิกคริสตจักรและผู้นำคริสตจักรคนอื่น ๆ การปฏิบัติเช่นนั้นจะทำให้คริสตจักรแตกแยก ขัดขวางการเกิดผลของมันเพื่อพระคริสต์ และจะปรากฏว่าเป็นตัวจุดรั้งอย่างแน่นอนในการนำมาซึ่งหนทางเยียวยาสำหรับความป่วยไข้ใด ๆ ก็ตามที่อาจมีอยู่ในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น!

ข้อ 12: “บัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ทุกคนในพวกท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และ “ข้าพเจ้าเป็นของอปอลโล” และ “ข้าพเจ้าเป็นของเคฟาส” และ “ข้าพเจ้าเป็นของพระคริสต์” ”

คำกริยา “และโก” (“กล่าว”) บางครั้งก็บ่งบอกว่า “หมายความว่า” และพจนานุกรมกล่าว่านี่เป็นความหมายตรงนี้... “บัดนี้ข้าพเจ้าหมายความว่าเช่นนี้” ความหมายของเปาโลที่ว่า “ทุกคนในพวกท่าน” ก็คือว่าแต่ละคนมีความผิด ดูเหมือนว่าสมาชิกทุกคนของคริสตจักรนั้นได้ร่วมเป็นพันธมิตรกับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเหล่านี้ วลี “ทุกคนในพวกท่าน” ที่ถูกบันทึกในที่นี้จะต้องถูกเข้าใจแบบเดียวกันกับใน 1 โครินธ์ 14:26 ที่เปาโลประกาศว่า “จะว่าอย่างไรกัน พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน ทุกคนในพวกท่านมีเพลงสดุดีบทหนึ่ง มีหลักคำสอนหนึ่ง มีภาษาหนึ่ง มีการเปิดเผยหนึ่ง มีการแปลหนึ่ง...” มันเป็นตัวแทนของสภาพโดยรวมที่มีอยู่ในคริสตจักรนั้น และในสภาพนั้นทุกคนมีความผิด

ใน 1 โครินธ์ 4:6 เราอ่านว่า “และสิ่งเหล่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้นำมาเป็นภาพเปรียบถึงตัวข้าพเจ้าและถึงอปอลโล ก็เพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้ในพวกเราว่าไม่ควรคิดเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายเกินกว่าสิ่งซึ่งได้เขียนไว้แล้ว เพื่อที่จะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านผยองขึ้นเพื่อยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง” พระคำข้อนี้ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนบางกลุ่มกำลังผูกมัดตัวเองกับเปาโลหรือกับอปอลโลจริง ๆ เปาโลเอ่ยชื่อของตนและชื่อของอปอลโลเพื่อให้ภาพประกอบหลักการนั้นที่ใช้กับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในคริสตจักรนั้น ชื่ออื่น ๆ เขาไม่ได้ใช้ เกรงว่าเขาทำให้เหตุนี้เสียหายและจุดรั้งพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์

ในข้อ 12 ของบทที่เราศึกษาเราเห็นชัดเจนว่ามีสี่กลุ่มที่เด่นชัด โดยใช้เปาโล อปอลโล เคฟาส และพระคริสต์ตามลำดับให้เป็นผู้นำของกลุ่มของตน คนเหล่านั้นที่อ้างเปาโลน่าจะทำเช่นนั้นเพราะว่าเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้การเพื่อเริ่มต้นคริสตจักรในเมืองโครินธ์-แต่พวกเขาจะไม่พบความเห็นอกเห็นใจหรือความโปรดปรานพิเศษใด ๆ ที่เขาจะมีต่อพวกเขาเลยอย่างแน่นอน เขาจะปฏิบัติต่อทุกคนเหมือนกัน

แท้จริงแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เปาโลเพื่อปลุกเมสสิตพีชนั้นของคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์-แต่พระองค์ทรงใช้อปอลโลในการรื้อน้ำ อปอลโล-ซึ่งเกิดที่เมืองอเล็กซานเดรีย เป็น “เป็นคนมีไหวพริบดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” (กิจการ 18:24)-คงจะดึงดูดชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นอย่างมากและอาจทำให้

พวกเขาบางคนตั้งกลุ่มหนึ่งขึ้นมารอบตัวเขา-ซึ่งแน่นอนว่าจะขัดแย้งกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และต่อคำสอนของอัครทูตเปาโล

จาก 2 โครินธ์ 10:10 เราทราบว่ามิบางก็บางเหล่าในคริสตจักรนั้นซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อเปาโลอย่างขมขื่น: “...เพราะเจตหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น” พวกเขากล่าวว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ที่น่าเหยียดหยาม”

“...และ “ข้าพเจ้าเป็นของเศฟาส”...” ในการกล่าวถึงอัครทูตเปโตร ยกเว้นในกาลาเทีย 2:7,8 เปาโลใช้ชื่อเศฟาสอยู่เสมอ เศฟาสคือชื่อภาษาอาราเมค: เปโตรเป็นชื่อภาษากรีก

คนกลุ่มนี้ในเมืองกรีกเมืองหนึ่ง โดยใช้ชื่อของเศฟาส ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าเหล่าผู้นำในคนกลุ่มเล็ก ๆ นี้เป็นพวกยิว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าเศฟาสเป็นผู้ที่โดดเด่นกว่าใครในพวกสิบสองคนนั้น และว่าเขาเป็นผู้นำและผู้พูดแทน บางทีการวางตัวของเขาที่เมืองอันติโอกทำให้คนเหล่านั้นคิดว่าเศฟาส ไม่ใช่เปาโล ควรเป็นผู้นำในคริสตจักรนั้น ดังนั้นถึงแม้ว่าไม่มีหลักฐานว่าเศฟาสเคยไปเยือนเมืองโครินธ์ คนกลุ่มนี้ก็เลือกที่จะจับสลากอยู่ฝ่ายเขาแล้ว

“...และ “ข้าพเจ้าเป็นของพระคริสต์”” อาจเป็นไปได้ว่าเหล่าผู้นำในคนกลุ่มนี้คิดว่าตัวเองเหนือกว่าคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่อ้างตัวว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของเปาโล อปอลโล และเศฟาส

“พวกท่านแลดูสิ่งทั้งหลายตามการปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมั่นใจในตนเองว่าเขาเป็นของพระคริสต์ จงให้ผู้นั้นคำนึงถึงเรื่องนี้เกี่ยวกับตนเองอีกว่า เขาเป็นของพระคริสต์ฉันใด พวกเราก็เป็นของพระคริสต์ฉันนั้น” (2 คร. 10:7) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนกลุ่มนี้ประกาศตัวว่ามีประสบการณ์ที่พิเศษมาก ๆ ประสบการณ์หนึ่งกับพระคริสต์ซึ่งได้ให้พวกเขามีตำแหน่งที่พิเศษมากในพระคริสต์ และดังนั้นจึงมีความเหนือกว่าในคริสตจักรนั้น เรามีกลุ่มแบบนี้วันนี้อย่างไรหลายกลุ่มภายใต้ชื่ออื่น ๆ คนกลุ่มหนึ่งเทศนายาวนานและเสียงดังว่าถ้าคุณไม่รับบัพติศมาโดยหนึ่งในพวกผู้รับใช้ที่ได้รับการแต่งตั้งของพวกเขาในคริสตจักรของพวกเขา คุณก็จะไม่ถูกพาตัวไปในการรับขึ้นไปนั้น พวกเขาไม่ถือว่าพวกเราต้องตกนรกถ้าพวกเราไม่ได้รับบัพติศมาโดยกลุ่มพิเศษเฉพาะของพวกเขา แต่พวกเขาประกาศว่าพวกเราจะเป็นเหล่าผู้รับใช้และแขกในงานสมรสของพระเมษโปดก ไม่ได้นั่งที่การเลี้ยงสมรสนั้น คนกลุ่มนี้ที่รวมกันเป็น “พรรคพระคริสต์” ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์อาจสอนหลักคำสอนเช่นนั้นก็ได้

กลุ่มคริสตจักรหลายกลุ่มไม่ได้ใส่ใจฟังคำเตือนในพระคำตอนนี้-คำเตือนให้ระวังความชั่วร้ายเหล่านั้นของการใช้ชื่อมนุษย์ หรือวิธีอื่น ๆ เพื่อก่อตั้งคริสตจักรทั้งหลาย มีกลุ่มก็หลายสิบกลุ่มในแผ่นดินของเราวันนี้แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานข้อเท็จจริงเหล่านั้นซึ่งถูกบันทึกในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่เพื่อเป็นแสงประกายที่สอดส่องให้ระวังภัยอันตรายของพรรค (ก๊ก) เหล่านี้ ซึ่งวันนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ “นิกายทั้งหลาย”

ในพระคำข้อถัดไปเปาโลถามคำถามหนึ่งที่จริงจัง:

ข้อ 13: “พระคริสต์ทรงถูกแบ่งออกแล้วหรือ เปาโลได้ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อพวกท่านหรือ หรือพวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ”

“พระคริสต์ทรงถูกแบ่งออกแล้วหรือ?” ดูเหมือนว่าคำถามนี้ไม่ได้ถูกกล่าวแก่ “พรรคพระคริสต์” เท่านั้น แต่แก่กลุ่มอื่น ๆ ทั้งหมด คำกรีก เมริโซ มาจากคำกรีก เมรอส ซึ่งหมายความว่า “ส่วนหนึ่ง หรือส่วนแบ่งหนึ่ง” ดูเหมือนว่าเปาโลกำลังถามชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “พวกท่านได้รับพระคริสต์เป็นหลายส่วน หรือเป็นหลายส่วนแบ่งหรือ? ส่วนหนึ่งของพระคริสต์ได้ถูกแบ่งให้แก่พวกท่านหรือ?” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 7:17 โดยถูกแปลเป็น “ได้แจกจ่าย” มันถูกใช้ในโรม 12:3 และถูกแปลเป็น “ได้ประทาน” มันถูกใช้อีกครั้งในฮีบรู 4:12 โดยถูกแปลเป็น “แยก” คริสตจักรของพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ถูกแบ่ง คริสตจักรเป็นกายเดียว (1 คร. 12:12,13,27)

การแบ่งพรรคแบ่งพวกทำให้เหล่าสมาชิกของคริสตจักรแยกออกจากกัน ทำให้พวกเขาแตกแยก และจึงก่อให้เกิดความไม่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและเปิดโอกาสให้ซาตานขัดขวางงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์-ไม่เพียงในคริสตจักรเท่านั้น แต่ในชุมชนด้วย ซึ่งเป็นที่ที่คริสตจักรเป็นตัวแทนของทุกคนที่พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาแล้ว และนี่คือสิ่งที่เปาโลกำลังหมายถึงตรงนี้-การแบ่งพรรคแบ่งพวกภายใต้ความเป็นผู้นำของกลุ่ม ไม่ใช่หมายถึงคำสอนผิด

พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงช่วยเหลือผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ให้รอดแล้วและชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์แล้ว และเป็นเพราะพระองค์ ความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกของพวกเขาจึงเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่งนัก เปาโลรู้สึกทรวงแทนเกียรติยศของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาใจสลายและไม่สบายในจิตใจของเขาที่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ให้ความสำคัญเหลือเกินกับชื่อของมนุษย์ในหลายกลุ่มที่ชิงดีชิงเด่นกัน ในเมื่อพวกเขาได้มารู้จักพระบุตรของพระเจ้า, ดอกกุหลาบแห่งทุ่งซาโรน, “ผู้ดงามที่สุดในหมื่นคน” แล้ว! คริสเตียนเหล่านี้ตั้งมนุษย์ให้เป็นประมุขของกลุ่มต่าง ๆ ของพวกเขาได้อย่างไร ในเมื่อเปาโลได้สอนพวกเขาอย่างชัดเจนขนาดนั้นแล้วว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น?

“เปาโลได้ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อพวกท่านหรือ?” ในที่นี้เปาโลบ่งบอกถึงความไม่สำคัญของตัวเขาเอง สิ่งที่เขา กำลังถามจริง ๆ แล้วคือ: “เปาโลเป็นผู้ที่ได้ตายบนกางเขนเพื่อพวกท่านหรือ? เปาโลได้หลังโลหิตของเขาเพื่อการยกบาปหรือ? พระราชกิจแห่งการไถ่ถูกยกให้เป็นผลงานของเปาโล-หรืออปอลโล หรือเคฟาส หรือมนุษย์คนอื่นใดได้หรือ?”

ในทางกลับกัน เปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ ผู้ไม่ถูกแบ่ง ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเดียว ผู้เดียว นั้นที่สามารถช่วยให้รอดได้ นี่เป็นการกล่าวถึงครั้งแรกในจดหมายฝากฉบับนี้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นหนทางเดียวที่จะแก้ไขความชั่วร้ายทั้งหลายในคริสตจักรได้ ไม่สำคัญว่ามนุษย์จะทำอะไร หรือพูดอะไร หรือคิดอะไร มีข่าวสารเดียวเท่านั้นที่จะแก้ไขความชั่วร้ายได้-ในคริสตจักรท้องถิ่นหรือในชีวิตของคน ๆ หนึ่ง-และข่าวสารนั้นคือพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า ซึ่งถูกทำสำเร็จแล้ว ในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ บัดนี้พระองค์ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อเสนอความแทนเราและเพื่อวิงวอนทูลขอเพื่อเรา (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 1:1-3)

“...หรือพวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ?” ในความคิดของผู้เชื่อ บัพติศมาพูดถึงการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า การจุ่มลงในน้ำคือคำพยานของผู้เชื่ออัน

เป็นการตอบรับแบบท่วมเทต่อการเสียดสละของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

คนไม่เชื่อได้ยื่นข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-(และข่าวประเสริฐนั่นคือ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”-1 คร. 15:1-4) การได้ยื่นข่าวประเสริฐนำความเชื่อมาสู่คนไม่เชื่อนั้น ซึ่งจากนั้นโดยความเชื่อเขาก็รับผลดีเหล่านั้นแห่งการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระเยซูคริสต์ไว้เป็นของตัวเอง และการรับไว้เป็นของตัวเองนี้จะต้องถูกตามมาโดยการแสดงออกภายนอกของการรับไว้ภายในนั้นในการกระทำเชิงสัญลักษณ์เหล่านั้นของการเป็นเหมือนกับพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นั่นแหละคือภาพที่แท้จริงของการรับบัพติศมาในน้ำในยุคพระคุณนี้

บัพติศมาหลังจากการกลับใจรับเชื่อ มันไม่มาก่อนความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ มันมาหลังประสบการณ์แห่งพระคุณในใจของคน ๆ นั้น การรับบัพติศมาในน้ำไม่ช่วยเราให้รอดและมันไม่เพิ่มเข้ากับความรอดของเรา แต่มันเป็นพยานรับรองแก่โลกที่พูดคัดค้านว่าเราถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์ ถูกฝังกับพระคริสต์ และถูกทำให้เป็นขึ้นกับพระคริสต์เพื่อเดินในความใหม่ของชีวิต (รม. 6:1-10)

คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับคำบุพบท “ใน” คือ ไออซ์ และบ่งบอกถึง “การเข้าสู่การร่วมสนิทกับและการยอมรับสิทธิอำนาจของอีกคนหนึ่ง” การที่เปาโลได้เห็นการร่วมสนิทและสิทธิอำนาจเช่นนั้นซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ในตัวเขาเองโดยเป็นคู่แข่งกับพระเยซูคริสต์เจ้าก็เป็นเรื่องน่ารังเกียจยิ่งนักต่ออัครทูตเปาโล-เขาผู้นับว่าสิ่งสารพัดเป็นการขาดทุนแล้วเพื่อที่เขาจะได้พระคริสต์ เปาโลปรารถนาให้พระคริสต์มีความเป็นเอกในสิ่งสารพัดและเป็นพยานรับรองแก่ชาวเมืองโคโลสึว่า “ท่านทั้งหลายครบบริบูรณ์ในพระองค์” เปาโลห่วงแทนเพื่อพระเยซูยิ่งนัก...ไม่ใช่ห่วงแทนเพื่อตัวเอง แต่เพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งเขาได้พบบนถนนไปยังเมืองดามัสกัสและผู้ซึ่งเขารักด้วยสิ้นสุดใจ จิต และกำลังของเขา

ข้อ 14 และ 15: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัสและกายอัส เกรงว่า ผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง”

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าทำไมเปาโลได้ให้บัพติศมาน้อยคนจริง ๆ อาจเป็นไปได้ว่าเขากลัวว่าพวกเขาจะหมายพียงเขาแทนที่จะหมายพียงพระเยซูเจ้าผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดแล้ว เราทราบว่าเป็นข้อ 17 เราอ่านว่า

“เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อให้บัพติศมา แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ!” ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาให้บัพติศมาน้อยคนเป็นหลักฐานว่าเปาโลไม่ได้ละเลยพิธีนี้-และเพราะว่าเขาให้บัพติศมาน้อยคนเช่นนั้น เขาจึงไม่เปิดโอกาสให้ผู้กลับใจรับเชื่อทั้งหลายใช้ชื่อของเขาเป็นคำระบุมุขรค แน่แน่นอนว่าศิษยาภิบาลควรอยากได้ความรัก ความเคารพ และความนับถือของผู้คนของเขา-แต่มันเป็นบาปอันน่าเกลียดที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะให้สายตาของตนจับจ้องอยู่ที่ผู้เลี้ยงของพระเจ้าแทนที่จะอยู่ที่พระผู้เลี้ยงใหญ่นั้น คือพระเยซูคริสต์เจ้า

เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าทรงส่งเขาไปมิใช่เพื่อให้บัพติศมา แต่เพื่อเทศนา เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าควรปฏิบัติเฉพาะงานรับใช้ที่พวกเขาได้รับการทรงนำผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาควรทำงานร่วมกับผู้อื่น เปิดทางให้ผู้อื่น-และไม่พยายามทำทุกอย่างด้วยตัวเอง หรือพยายามที่จะได้เกียรติยศทั้งหมด ถ้าผู้รับใช้ทั้งหลายจะดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์แทนที่จะเดินตามเหล่าผู้นำทางศาสนา นิกายทั้งหลาย

หรือความปรารถนาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะไม่ประสบกับความยุ่งยากมากมาย (และน่าจะได้รับบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่กว่าเยอะเมื่อสิ้นสุดการเดินทางบนโลกนี้ของพวกเขา) ผู้รับใช้ทั้งหลายเป็นเนื้อหนัง เหมือนกับที่ผู้เชื่อทุกคนเป็น พวกเขาไม่ได้มีภูมิคุ้มกันต่อการทดลองต่าง ๆ ของความเห็นแก่ตัว ความหยิ่งยะโส และบาปอื่นทั้งหลายซึ่งเนื้อหนังสามารถทำได้

คริสปัสเป็นใคร? “และคริสปัส ผู้เป็นหัวหน้านายธรรมศาลาได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับทั้งครัวเรือนของท่าน และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อและรับบัพติศมา” (กิจการ 18:8) คริสปัสเป็นบุคคลหนึ่งที่โดดเด่น-หัวหน้านายธรรมศาลา เป็นไปได้ไหมว่าเปาโลรู้สึกว่คริสปัสเป็นหนึ่งในผู้กลับใจรับเชื่อคนสำคัญของตน และจึงให้บัพติศมาเขา? พระคำข้อเดียวกันนี้บอกเราว่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์หลายคนได้เชื่อ แต่ดูเหมือนว่า ณ เวลานี้เปาโลให้บัพติศมาคริสปัสเท่านั้น

กายอัสเป็นใคร? เราอ่านเกี่ยวกับเขาในโรม 16:23: “กายอัสผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน” ดูเหมือนว่ากายอัสมีความใกล้ชิดมากกับอัครทูตเปาโล

เราไม่ทราบว่สเทพานัสเป็นใครหรือว่าเขาทำอะไร เราทราบเพียงว่เปาโลให้บัพติศมาทั้งครัวเรือนของเขา:

ข้อ 16: “และข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครัวเรือนของสเทพานัสด้วย นอกจากนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบว่ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีก”

ข้อเท็จจริงที่ว่เปาโลให้บัพติศมาทั้งครัวเรือนได้ถูกใช้โดยบางคนเพื่อเสนอแนะว่เขาได้ให้บัพติศมาทารกทั้งหลาย แต่ไม่มีมูลเหตุตามพระคัมภีร์เลยสำหรับการเสนอแนะเช่นนั้น มีบันทึกไว้ว่ในระหว่างการรับใช้ทั้งหมดของเปาโล เขาได้ให้บัพติศมาสามครัวเรือน: ครัวเรือนของนางลิเดีย (กิจการ 16:15); ครัวเรือนของนายคุกชาวเมืองฟิลิปปี (กิจการ 16:33); และครัวเรือนของสเทพานัส ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่

ทุกคนที่เชื่อแล้วก็รับบัพติศมา-และแน่นอนว่ทารกเชื่อไม่ได้ ในยอห์น 4:53 เราอ่านว่ทั้งครัวเรือนของขุนนางผู้นั้นเชื่อ นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคริสปัส (กิจการ 18:8) และเกี่ยวกับโครเนลิอัส (กิจการ 10:2) เราทราบว่ความเชื่อ ความชื่นชมยินดี และความเกรงกลัวพระเจ้าไม่อาจถูกกล่าวได้ว่ใช้ได้กับพวกทารก-เพราะว่พวกเขาเกรงกลัวพระเจ้าไม่ได้ และพวกเขาใช้ความเชื่อไม่ได้และแสดงความชื่นชมยินดีไม่ได้ที่รู้ว่บาปของพวกเขาได้รับการอภัยแล้ว คุณสมบัติเหล่านี้มาจากผู้เชื่อทั้งหลายที่มีอายุมากพอที่จะรู้ว่พระเจ้าทรงเป็นอยู่ และว่ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” พวกเขาสารภาพบาปของตน พวกเขาเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเขาได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ-และความรอดนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้และเปี่ยมสง่าราศี

พวกเด็กทารกไม่ต้องการบัพติศมา พวกเขาไร้เดียงสา และพระเจ้าทรงดูแลผู้ไร้เดียงสา ไม่มีอะไรผิดในการอุทิศถวายพวกเด็กทารกแก่พระเจ้า แม้กระทั่งที่แทนของคริสตจักรหนึ่ง-แต่การประพรหมน้ำหรือเทน้ำสองสามหยดบนศีรษะของเด็กทารกไม่เพิ่มอะไรเข้ากับการอุทิศถวายนั่นอย่างแน่นอน! มันเหมาะสมอย่างยิ่งที่พ่อแม่จะออกมาข้างหน้าในที่ประชุมและให้ผู้รับใช้อธิษฐานกับพวกเขาขณะที่พวกเขาอุทิศถวายทารกน้อยของพวกเขาแก่พระเจ้า แต่ไม่มีตรงไหนเลยในพระคัมภีร์ที่การให้บัพติศมาทารกถูกเสนอแนะ คำกรีกสำหรับ “ให้

บัพติศมา” มีความหมายว่า “จุ่มหรือดำดิ่ง”-และแน่นอนว่าไม่มีผู้รับใช้คนใดอยากมีความผิดในการจับเด็กทารกกดน้ำ!

“นอกจากนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบที่ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีก” นี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้รับการคล้อยใจ บางคนถึงกับเสนอแนะให้ข้อความนี้ถูกตัดออกไปจากพระวจนะของพระเจ้า แต่พระวิญญูณบรสิทุทท์ทรงบอกเปาโลให้เขียนถ้อยคำเหล่านี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงบอกเขาให้เขียนส่วนที่เหลือของจดหมายฝากฉบับนี้ พระวิญญูณบรสิทุทท์ไม่ทรงเห็นว่าจำเป็นต้องบอกชื่อทุกคนที่กลับใจรับเชื่อที่เปาโลได้ให้บัพติศมา (หากมีคนอื่นอีก) เพราะว่าบัพติศมาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอัครทูตสักคน

คนเหล่านั้นที่อัครทูตเปาโลได้ให้บัพติศมา เขาก็ให้บัพติศมา-ไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะได้รับความรอด-แต่เพื่อเป็นพยานรับรองว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ บัพติศมาไม่ได้มีความหมายหรือความสำคัญมากขนาดนั้นจนเปาโลควรจดชื่อทุกคนที่เขาได้ให้บัพติศมา

ข้อ 17: “เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อให้บัพติศมา แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ มิใช่ด้วยสติปัญญาแห่งบรรดาถ้อยคำ เกรงว่ากางเขนของพระคริสต์จะถูกทำให้สูญเปล่า”

ผู้รับใช้และผู้สอนที่รักบางท่านไม่เคยใช้พระคำข้อนี้เป็นข้อสำหรับการเทศนาเลย พวกเขาเทศนายาวนานและเสียงดังว่าคุณไม่ถูกจุ่มในน้ำในพระนามของพระเยซูคริสต์ คุณก็จะตกนรกหมกไหม้แน่นอน-แต่คำเทศนาแบบนั้นไม่ได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า มันไม่ได้มาจากพระวิญญูณบรสิทุทท์ บัพติศมาไม่เกี่ยวข้องเลยกับการสร้างใหม่: บัพติศมาภายหลังการสร้างใหม่

เปาโลประกาศว่า “เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ” (รม. 3:28) ความเชื่อไม่เกี่ยวข้องกับน้ำในอ่างรับบัพติศมาหรือแม่น้ำ: “...ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า”-ไม่ใช่โดยการถูกจุ่มในน้ำ เราได้รับความรอดโดยพระคุณ โดยพระคุณล้วน ๆ และไม่พึ่งสิ่งอื่นใดเลย

พระคุณช่วยเราให้รอด-แต่ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณที่ช่วยให้รอด การได้ยินพระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะ (พระเยซู) ทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาหะ (พระเยซู) ได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง” พระเยซูทรงเป็นหัวใจและจิตใจของการไถ่ พระองค์ทรงเป็นการไถ่ของเรา การไถ่คือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”-ไม่ใช่ “ท่านทั้งหลายในอ่างรับบัพติศมา” ผมเชื่อว่าเหล่านักเทศน์ของพระเจ้าควรเทศนาเรื่องบัพติศมา แต่เปาโลประกาศว่าพระคริสต์มิได้ทรงส่งเขามาเพื่อให้บัพติศมา “แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำว่า “ประกาศข่าวประเสริฐ” ให้คำว่า “*evangelize*” แก่เรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “พระคริสต์ได้ทรงมอบพันธกิจแก่ข้าพเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู และเพื่อชี้ทางคนบาปผู้เหน็ดเหนื่อยทั้งหลายให้มาสู่พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ ข้าพเจ้าได้รับมอบพันธกิจเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ-มิใช่เพื่อให้บัพติศมา”

บัพติศมาเป็นเรื่องที่มีเกียรติ มันเป็นสัญลักษณ์อันงดงาม และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันนำความชื่นบาน

อันยิ่งใหญ่มาสู่หัวใจของศิษยาภิบาลที่จะนำเหล่าทารกแรกเกิดในพระคริสต์เข้าสู่หลุมศพน้ำนั้นและนำพวกเขาขึ้นมาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่การชี้ทางคนบาปทั้งหลายให้มาสู่ความรอดและเห็นพวกเขาถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าคือความชื่นบานอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่สามารถมาสู่ศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ มิซซันนารี หรือสมาชิกธรรมดาคนหนึ่งได้ มันเป็นเรื่องมีเกียรติที่จะให้บัปติสมา-แต่มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติมากกว่าเยอะที่จะชี้ทางผู้คนให้มาถึง “ธารน้ำพุเต็มด้วยโลหิตซึ่งมาจากพระเยซู” โดยบอกพวกเขาว่า “ถ้าใครทำบาปตกลงให้มีิต จะหายบาปที่มีอยู่”! พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น; น้ำในอ่างรับบัปติสมาไม่สามารถชำระให้สะอาดจากบาปใดได้ ดังนั้นเปาโลจึงประกาศในถ้อยคำที่กระชับและเข้าใจได้ว่า “พระคริสต์มิได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อให้บัปติสมา แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ”

“มิใช่ด้วยสติปัญญาแห่งบรรดาถ้อยคำ เกรงว่ากางเขนของพระคริสต์จะถูกทำให้สูญเปล่า” สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือนี่: “พระคริสต์มิได้ทรงมอบพันธกิจแก่ข้าพเจ้าเพื่อประกาศสติปัญญาแห่งคำพูด-ถ้อยคำอันสวยหรู ประโยคที่สละสลวย ในลักษณะที่เคร่งศาสนา ข้าพเจ้าได้รับมอบพันธกิจให้ประกาศในถ้อยคำที่เข้าใจง่าย ถ้อยคำที่ประกาศความรอดออกมา-ของประทานของพระเจ้าโดยพระคุณผ่านทางพระโลหิตของพระเยซู”

เปาโลกำลังโจมตีพวกครูสอนในเมืองโครินธ์ที่กำลังแสดงออกถึงความสามารถของตนในการพูดถ้อยคำสวยหรูและเทศนาคำเทศนาที่โดดเด่นจากมุมมองของโครงสร้าง แทนที่จะใช้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในข่าวสารนั้น พวกกรีกชื่นชมการแสดงปาฐกถา พวกเขาตัดสินคุณค่าของปาฐกถาหนึ่งโดยการแสดงออกภายนอกมากกว่าโดยฤทธิ์เดชที่อยู่ภายในของข่าวสารนั้น ที่ประชุมในเมืองโครินธ์ โดยรวมแล้ว ตกอยู่ในอันตรายที่มาจากอิทธิพลของการเทศนาแบบผิวเผิน พวกเขาตกอยู่ในอันตรายของการกลายเป็นองค์กรหนึ่งที่ถูกบริหารแบบเป็นธุรกิจหนึ่งอย่างเข้มงวด แทนที่จะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านทางเหล่าผู้สอนและเหล่าผู้นำในที่ประชุม

เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะตรงนี้ว่าผู้รับใช้ควรขึ้นธรรมาสนิโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนและคาดหวังให้พระเจ้าประทานคำเทศนาแก่เขา เปาโลเป็นผู้ที่ได้บัญชาไว้ว่า “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” เปาโลเป็นผู้หนึ่งที่เตือนสติเช่นกันว่า “จงเอาใจใส่ในการอ่าน” ผู้รับใช้ควรศึกษาค้นคว้าและเฝ้าหาถ้อยคำอันเหมาะสมที่จะนำเสนอความลึกซึ้งที่สุดของความจริงโดยใช้ภาษาที่เรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ การเทศนาแบบติดดินคือสิ่งที่ถวายเกียรติพระเจ้ามากที่สุดและนำผู้คนมากที่สุดมาสู่ความรู้ที่ช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์

เปาโลอยากให้ที่ประชุมในเมืองโครินธ์เข้าใจชัดเจนว่าข่าวสารของเขาคือข่าวสารแห่งกางเขนนั้น และเขาไม่ยอมให้สิ่งใดเลย-ปัญญาแบบโลก, บัปติสมา, ความสามารถในการพูดถ้อยคำสวยหรู-มาดึงความสนใจของเขาไปจากกางเขนนั้น ในสมัยของเปาโล กางเขนคือ “ท่อนไม้หรือเสาไม้” ซึ่งพวกทาสและอาชญากรชั้นต่ำที่สุดถูกตรึงจนตาย ความตายบนกางเขนคือ ความตายอันต่ำต้อยที่สุด ต่ำช้าที่สุด น่ากลัวและน่าชังที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

เมื่อกล่าวถึงกางเขนในที่นี้ เปาโลพรรณนาถึงความมรณาของพระคริสต์ในความลึกที่สุดขีดแห่งการดูหมิ่นเหยียดหยามของมัน พระเยซูทรงรับโทษในฐานะอาชญากรที่ต่ำทรามที่สุด พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ความมรณาอันต่ำช้าที่สุด เพื่อที่คนที่ต่ำทรามและต่ำช้าที่สุดจะถูกทำให้เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าและใจดำมืดของพวกเขาจะถูกล้างชำระให้ขาวดุจหิมะ ในพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์!

คำกล่าวที่ว่า “จะถูกทำให้สูญเปล่า” บ่งบอกถึง “ทำให้ว่างเปล่า” หรือ “ทำให้เป็นโมฆะ” ตลอดงานเขียนเหล่านั้นของเปาโลเขาประกาศว่า “กางเขน...กางเขน...กางเขน!” เขาประกาศพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ประสูติจากหญิงพรหมจารี-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น ถูกเห็นโดยมนุษย์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ยอมให้สิ่งใดหรือบุคคลใดเข้ามาแทรกกลางระหว่างเขากับข่าวสารอันชัดเจนนั้นเรื่องกางเขนของพระคริสต์

ข้อ 18: “ตัวอย่างการประกาศเรื่องกางเขนนั้นสำหรับคนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาให้เห็นเป็นเรื่องโง่เขลา แต่สำหรับพวกเราซึ่งรอดแล้วก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า”

“การประกาศเรื่องกางเขนนั้น” ตรงตัวคือ “พระวจนะนั้น คือพระวจนะซึ่งเกี่ยวกับกางเขนนั้น” พระวจนะถูกวางให้อยู่ตรงข้ามกับ “ปัญญาของถ้อยคำ” คำนี้ในที่นี้หมายถึงการเทศนาเกี่ยวกับกางเขนนั้น หรือสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับกางเขนนั้น

การเทศนาเรื่องพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูบนกางเขนนั้น “สำหรับคนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาให้เห็นเป็นเรื่องโง่เขลา-แต่สำหรับพวกเราซึ่งรอดแล้วก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า” เราถูกบอกว่าการกรีก โมริอา ในที่นี้ซึ่งถูกแปลเป็น “เรื่องโง่เขลา” ไม่ถูกใช้ที่ใดในภาคพันธสัญญาใหม่เลยยกเว้นใน 1 โครินธ์ มันถูกพบอีกครั้งในข้อ 21 และ 23 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ อีกครั้งในบทที่ 2 ข้อ 14 และในบทที่ 3 ข้อ 19 มันหมายถึง “สิ่งซึ่งถูกถือว่าไร้เงา เหลวไหล หรือไร้ค่า”

คำกริยากรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ (และในฉบับคิงเจมส์ของเราซึ่งแปลเป็น “พิพากษา”) ไม่ได้บ่งบอกถึงความพิพากษาเสื่อมสูญหรือการสูญพันธุ์ มันหมายถึง “ความย่อยยับ-หรือการสูญเสียมหาสนุก” (คนไม่เชื่อกำลังอยู่ในกระบวนการของการพิพากษา)

เราพบคำนี้อีกครั้งในบทที่ 15 ข้อ 18 และใน 2 โครินธ์ 2:15 เช่นกัน: “เพราะว่าพวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ถวายแด่พระเจ้า ในคนทั้งหลายที่รอดแล้ว และในคนทั้งหลายที่พิพากษา” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน 2 โครินธ์ 4:16

พลังอันเต็มเปี่ยมของคำ ๆ นี้ตามที่ถูกใช้ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่แสดงออกถึงสิ่งซึ่งแน่นอน...กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีการยกโทษบาปเลยหากไม่มีการประกาศเรื่องกางเขนนั้น ปราศจากการหลั่งพระโลหิต ก็ไม่มีการยกบาป ไม่มีการชำระให้สะอาด ไม่มีความรอด-และบุคคลใดที่มองการประกาศเรื่องกางเขนว่าเป็นเรื่อง “ไร้เงา เหลวไหล หรือไร้ค่า” ก็จะถูกพิพากษาแน่นอน การรับโทษเป็นนิรันดร์ของเขาเป็นเรื่องที่แน่นอน!

“แต่สำหรับพวกเราซึ่งรอดแล้ว” ชี้ไปยังการช่วยให้พ้นเบื้องต้นนั้นในประสบการณ์ของผู้เชื่อเมื่อเขาได้รับพระเยซูไว้ด้วยความเชื่อ ความจริงข้อนี้ถูกนำเสนอในเอเฟซัส 2:5-9:

“คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์

แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์ ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เก่งกว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้”

คำว่า “รอดแล้ว” พรรณนาถึงวิถีปัจจุบันของชีวิตผู้เชื่อบนแผ่นดินโลกนี้ และมันชี้ไปยังการช่วยให้พ้นในท้ายที่สุดและถาวรของผู้เชื่อเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาเพื่อรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในการรับขึ้นไปนั้น

การเทศนาและข่าวสารเรื่องกางเขนนั้นที่ถูกรับไว้โดยคนบาปก็ช่วยให้รอดจากบาปในอดีตทั้งหมด บุคคลผู้รับข่าวสารเรื่องกางเขนนั้นกำลังถูกช่วยให้รอดทุกชั่วขณะ และขอบคุณพระเจ้าบุคคลผู้รับข่าวสารแห่งกางเขนนั้นในใจของตนจะถูกช่วยให้รอดเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น! พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ช่วยให้รอดจากบทลงโทษของบาป จากอำนาจของบาป-และในท้ายที่สุด จากเครื่องมือของบาป

คำสรรพนาม “พวกเรา” อยู่ในตำแหน่งของการเน้นหนัก โดยบอกเป็นนัยถึงความขึ้นบานในประโยชน์ที่ถูกประทานให้แก่ผู้เขียน (เปาโล) และผู้อ่าน (ผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ รวมถึงคุณและผมด้วย) เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “แก่พวกเราที่รอดแล้ว” แต่ “แก่พวกเรา” อันเป็นการทำให้ตัวเขาเองเป็นหนึ่งในเดียวกับผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ และเป็นหนึ่งเดียวกับผู้เชื่อทั้งหลายแห่งวันนี้เช่นกัน

“ถุทานุภาพของพระเจ้า” ถูกวางให้อยู่ตรงข้ามกับเรื่องโง่เขลา สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริง ๆ แล้วคือนี้: “เนื่องจากกางเขนของพระเยซูเกินขีดจำกัดความเข้าใจของมนุษย์ ความมรณาของพระคริสต์ (ในความคิดของมนุษย์ธรรมดาในปัญญาธรรมดาของเขา) จึงดูเหมือนไม่เพียงพอที่จะบรรลุลูกประสงค์ของมัน-การช่วยจิตวิญญาณให้รอด ดังนั้น ในความคิดของมนุษย์ธรรมดา การประกาศเรื่องกางเขนนั้นจึงเป็นความโง่เขลา”

มีผู้รับใช้มากมายในธรรมาสน์ทั่วโลกวันนี้ เช่นเดียวกับในดินแดนของเราเอง ที่ไม่เคยกล่าวถึงพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เลย พวกเขาไม่เคยเทศนาเรื่องการตรึงกางเขนนั้น-สิ่งจำเป็นของพระเจ้าสำหรับความรอด พวกเขาเรียกข่าวสารแห่งกางเขนนั้นว่าเป็นข่าวสาร “โรงฆ่าสัตว์” และประกาศว่าในยุคสมัยที่รู้แจ้งนี้มันไม่เป็นที่ต้องการแล้ว-(และไม่ใช่ที่ยอมรับโดยคนทั้งหลายที่มีหัวใจ)

คนเหล่านี้เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกันกับฝูงชนในสมัยของเปาโลที่ประกาศว่าการประกาศเรื่องพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้าบนกางเขนนั้นเพื่อการยกโทษบาปเป็นข่าวสารหนึ่งที่ “จีง่า เหลวไหล ไร้ค่า” แต่ข้อเท็จจริงนั้นยังอยู่เหมือนเดิมว่าตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงกลโกธา มีธรรพระโลหิต-ด้ายสีแดงเข้มทอดยาวตลอดภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด; และตั้งแต่กลโกธา เรามีความจริงอันจริงจังของพระเจ้าว่า “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” (ฮบ. 9:22) พระเยซูบนกางเขนนั้นคือการที่พระเจ้าทรงสำแดงสิ่งที่ดีที่สุดของพระองค์เพื่อสิ่งชั่วที่สุดของมนุษย์ กางเขนนั้นคือสิ่งจำเป็นของพระเจ้า ซึ่งถูกประกาศก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18)

“แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็น

ความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิต
วิญญาณ” (1 คร. 2:14)

ข้อ 19: “เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจ
ของคนรอบคอบสูญสิ้นไป’”

เรามีข้อพิสูจน์ตรงนี้ของคำกล่าวเหล่านั้นในข้อ 18 ผ่านทางปากกาที่ได้รับการคล้อยใจของอัครทูตเปาโล
พระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่นี้ทรงยกคำพูดบางส่วนของอิสยาห์ 29:14: “เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำกิจการ
อันมหัศจรรย์ในท่ามกลางประชากรนี้ เป็นกิจการอันมหัศจรรย์และประหลาด เพราะสติปัญญาของบรรดาคนมี
ปัญญาของพวกเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของบรรดาคนรอบคอบของพวกเขาจะถูกปิดบังไว้”

มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเดี่ยวเท่านั้นในข้อความที่ยกมานี้: ในอิสยาห์เราอ่านว่าความเข้าใจของบรรดา
คนรอบคอบ “จะถูกปิดบังไว้” และในข้อพระคำปัจจุบันของเราอัครทูตท่านนี้กล่าวว่าความเข้าใจของคน
รอบคอบจะ “สูญสิ้นไป”-ซึ่งหมายความว่า “กันออกไป หรือปฏิเสธ” คำเดียวกันนี้ถูกพบในเพลงสดุดี 33:10:
“พระเยโฮวาห์ทรงทำให้คำปรึกษาของคนต่างชาติเปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงทำให้อุบายทั้งหลายของ
ประชาชนไร้ผล”

พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการคล้อยใจและเป็นประโยชน์แก่เรา (2 ทธ. 3:16) พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงย้อนกลับไปยังภาคพันธสัญญาเดิมหลายครั้ง โดยนำความจริงทั้งหลายของมันเป็นออกมาเพื่อรวมพวก
มันเป็นเข้ากับภาคพันธสัญญาใหม่ อันเป็นการพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และว่าภาค
พันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงพอ ๆ กับภาคพันธสัญญาใหม่

ข้อพระคำที่ถูกยกมาในที่นี้ถูกเอามาจากคำพยากรณ์ของอิสยาห์และพูดถึงการรุกรานยูดาห์ของเซน
นาเศรีบ เหล่าผู้นำของยูดาห์ แทนที่จะพึ่งพาพระเจ้าของตน กลับไปพึ่งอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือในความ
ขัดแย้งนี้ จากมุมมองแบบมนุษย์และการเมือง นี่ดูเหมือนเป็นการกระทำที่มีปัญญา แต่จากมุมมองฝ่าย
วิญญาณและในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นเป็นการดูถูก เป็นการบกพร่อง ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทำให้แผนการของ
ยูดาห์สูญเปล่าและทรงอนุญาตให้นางถูกตีสอนไปสู่สภาพของการช่วยเหลือตนเองไม่ได้อย่างสิ้นเชิง เพื่อที่
ประชากรของพระองค์จะพึ่งพาพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

เหตุผลที่มีการยกข้อพระคำภาคพันธสัญญาเดิมในที่นี้ก็คือ เพื่อเน้นที่ละประเด็นว่าความรอดไม่อาจ
ถูกทำให้สำเร็จได้โดยปัญญา อุบาย และความอุตสาหะของมนุษย์ ทุกความอุตสาหะที่มนุษย์ใช้เพื่อช่วยตัวเอง
ให้รอดหรือเพื่อทำให้เกิดความรอดล้วนสูญเปล่า มนุษย์ต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นความโง่เขลาอันเปล่า
ประโยชน์สำหรับเขา โดยอาศัยปัญญา ความเข้าใจ กำลังหรืออำนาจของเขาเอง ที่จะพยายามทำให้เกิดความ
รอดของเขาเอง เขาต้องเรียนรู้ว่าความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยไม่พึ่งพามนุษย์หรือสิ่งใดที่มนุษย์
ทำได้เลย เมื่อคนไม่เชื่อยอมรับข้อเท็จจริงนี้ เขาก็พร้อมแล้วที่จะรับพระเยซูคริสต์เจ้าและรับความรอด

ข่าวประเสริฐเป็น“ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่
พวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้านั้นถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ
ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ’” (รม. 1:16,17) มีข้อพระคำหลายตอน

ในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งนำเสนอภาพอันงดงามแห่งการไถ่ ความรอดมาจากพระเจ้าแต่พระองค์เดียว มนุษย์ทำอะไรไม่ได้เลยเพื่อช่วยตัวเองให้รอดนอกจากรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าโดยความเชื่อ

ตามที่กล่าวไว้ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ บุคคลที่ใช้แต่คุณสมบัติแบบมนุษย์ของความเข้าใจก็จะถูกนำมาสู่ความสูญเปล่า โปรดอนุญาตให้ผมใช้ประโยคหนึ่งตรงนี้ซึ่งผมใช้บ่อยในธรรมาสน์: “พระเจ้าทรงกระทำกิจต่ำกว่ากระดุมติดคอเสื้อลงมา” มันไม่สำคัญว่าคน ๆ หนึ่งจะไอ้อวดปัญญาและความเข้าใจมากขนาดไหน หากคนใหญ่คนโตไม่ยอมกลับใจรับเชื่อและกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ที่ถ่อมใจ พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าเลย ต่อไปในบทนี้เราเรียนรู้ว่าปัญญาของโลกเป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้าเพราะว่าความโง่เขลาของพระเจ้านั้นก็มีปัญญามากกว่ามนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้านั้นก็มีกำลังมากกว่ามนุษย์

หนึ่งในสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับผมที่จะทำในฐานะเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็คือ การทำให้ผู้คนเห็นว่าตนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย และจากนั้นก็โน้มน้าวพวกเขาให้ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู โดยวางใจในพระองค์เท่านั้น-ไม่ฟังการประพาดใจใด ๆ เลย! เนื้อหน้อยากทำบางสิ่ง เป็นบางสิ่ง ดำเนินชีวิตบางสิ่ง-แต่ตามที่กล่าวไว้ในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งไม่มีทางผิดพลาดได้ “...ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเริ่มต้นของความรู้ และจนกว่าคน ๆ หนึ่งยำเกรงพระเจ้าจากหัวใจ เขาก็ยังไม่ได้เริ่มต้นเรียนรู้เลย สติปัญญาที่ถูกต้องมาจากพระเจ้าแต่ผู้เดียว: “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีได้ทรงตำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น” (ยากอบ 1:5)

ข้อ 20: “คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน อาลักษณ์อยู่ที่ไหน นักโศกโศกแห่งโลกนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาแห่งโลกนี้ให้โหดเขลาไปแล้วหรือ”

อีกครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ประโยชน์จากความจริงของภาคพันธสัญญาเดิม ถึงแม้ว่ามันไม่ได้ถูกยกมาแบบคำต่อคำ นี่ก็ดูเหมือนจะเป็นคำพูดที่ยกมาจากอิสยาห์ 33:18: “ใจของเจ้าจะตรึงตรองถึงความสยดสยอง “ราชอาณาจักรอยู่ที่ไหน บรรณาการอยู่ที่ไหน ผู้ที่นับหอคอยทั้งหลายอยู่ที่ไหน” นักรบและผู้พิชิตชาวอัสซีเรียผู้นั้นที่มีอำนาจมากได้มาพร้อมกับกองทัพใหญ่โตและคณะราชเลขาและพวกคนนับเสียบึ่งเพื่อลงทะเลเบียนของริบเหล่านั้น แต่ความพินาศสิ้นเชิงของพลโยธาชาวอัสซีเรียผู้นั้นเป็นพยานรับรองถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าและขณะเดียวกันก็ดูหมิ่นสภาพที่มีปัญญาในเรื่องทางโลกของเหล่าผู้ปกครองชาวยิว เราอาจเรียกกว่านี่เป็นคำเทศนาหนึ่งที่มีภาพประกอบจากพระเจ้า-เพื่อเป็นพยานรับรองแก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และว่าพระองค์จะไม่ทรงยอมมีพระเจ้าองค์อื่นเลยต่อพระพักตร์พระองค์ ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ จงศึกษาค้นคว้าบทที่ 33 ทั้งบทของหนังสืออิสยาห์

ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ พระเจ้าทรงประณามทุกคนที่บังอาจเอาสิ่งใดมาแทนที่ หรือเพิ่มสิ่งใดเข้ากับ ทางแห่งความรอดซึ่งสมบูรณ์และเสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้า ก่อนที่พระเยซูทรงมอบวิญญาณของพระองค์

คืนให้แก่พระเจ้าพระบิดา พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” และเปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายครบบริบูรณ์ในพระองค์”

“คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน” นี้อาจจะถูกกล่าวแก่พวกคนต่างชาติในเมืองโครินธ์ ในข้อ 22 เราอ่านว่า “ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญ และพวกกรีก (พวกคนต่างชาติ) เสาะหาสติปัญญา”

“อาลักษณ์อยู่ที่ไหน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่ชี้ไปยังพวกนักเรียนยิวที่ศึกษาค้นคว้าและตีความพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

“นักโต้ปัญหา” อ้างอิงถึงทั้งพวกกรีกและพวกยิว: “แล้วพวกนักปรัชญาบางคนของพวกเอปิคูเรีย และของพวกสโตอิก ได้มาพบท่าน และบางคนกล่าวว่า “คนพูดพล่ามคนนี้จะพูดอะไร” คนอื่นว่า “เขาดูเหมือนว่าเป็นคนนำพระแปลก ๆ เข้ามาเผยแพร่” เพราะท่านได้ประกาศพระเยซูแก่พวกเขา และการเป็นขึ้นมาจากความตาย และพวกเขาจึงจับท่าน และพาท่านไปยังสภาอารีโอปากัส โดยกล่าวว่า “ขอให้พวกเราทราบ ว่า หลักคำสอนใหม่ที่ท่านพูดนั้นคืออะไร เพราะว่าท่านนำบรรดาสิ่งแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอยากจะทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร” (เพราะบรรดาชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาของพวกเขาในการอื่น นอกจากจะกล่าวหรือจะฟังสิ่งใหม่ ๆ บ้าง)” (กิจการ 17:18-21)

ส่วนพวกยิว เราอ่านว่า “ตามที่ข้าพเจ้าได้อ่านวนทนให้คอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้พวกเขาสอนหลักคำสอนอื่น ๆ ทั้งไม่ให้ใส่ใจในเรื่องนิทานต่าง ๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากกว่าเสริมสร้างให้จำเริญขึ้นในทางของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในความเชื่อ ก็จงกระทำดั่งนั้น บัดนี้จุดประสงค์แห่งคำบัญชานั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ บางคนก็ได้เลี้ยวไปจากจุดประสงค์นี้ หลงไปในทางพูดอันไร้สาระ โดยปรารถนาที่จะเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ โดยไม่เข้าใจทั้งสิ่งที่พวกเขากล่าว หรือสิ่งที่พวกเขายืนยัน” (1 ทธ. 1:3-7)

คำที่แปลเป็น “โลก” คือ อาฮีอัน ซึ่งหมายถึง “ยุค” และ “บ่งบอกถึงช่วงเวลาหนึ่งที่ไม่ชี้เฉพาะ หรือเวลาที่ถูกมองในความสัมพันธ์กับสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น พลังที่ยึดติดกับคำนี้ไม่ใช่พลังของความยาวของช่วงเวลาหนึ่ง มากเท่ากับพลังของช่วงเวลาหนึ่งซึ่งถูกบ่งชี้โดยลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ในฝ่ายวิญญาณหรือศีลธรรม” (Expository Dictionary of N.T. Words-by Vine) ตั้งแต่การล้มลงของอาดัม ยุคสมัยนี้ หรือโลกอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณมาตลอด (อฟ. 6:12) และอยู่ใต้บังคับอำนาจแห่งความมืด (คส. 1:13) และซาตาน พระของโลกลนี้ ได้บังความคิดของมนุษย์เพื่อที่พวกเขาจะไม่ใส่ใจข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ (2 คร. 4:4)

“พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาแห่งโลกนี้ให้โหดเขลาไปแล้วหรือ” ในโรม 1:22 เปาโลกล่าวเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่กล่าวอ้างปัญญาของโลกนี้ “พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา” ในข้อพระคำเหล่านั้นในหนังสือโรม เปาโลโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำให้ปัญญาของโลกนี้เป็นเรื่องโง่เขลาอย่างไรโดยพัฒนาการของแนวโน้มเหล่านั้นที่เสื่อมทรามและลามกของมันเอง อ่านโรม 1:18-32 และคุณจะได้

เห็นว่าปัญญาของมนุษย์ได้นำเขาไปที่ไหน

ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่ (ข้อ 21-25) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงให้เราเห็น ผ่านทางปากกาของอัครทูตเปาโล ว่าพระเจ้าทรงทำให้ปัญญาของโลกโง่เขลาไปโดยการประกาศเรื่องกางเขนของพระเมษโปดกของพระเจ้า

ในสติปัญญาของพระเจ้า ปัญญาของโลกก็มาถึงจุดสิ้นสุด:

ข้อ 21: “เพราะว่าหลังจากนั้นในพระสติปัญญาของพระเจ้าโลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า ก็เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด”

อัครทูตเปาโลต่อปัญญาของโลกคว่ำเลยจริง ๆ! เมื่อมนุษย์ล้มลงในสวนเอเดนโดยการกินผลไม้ต้องห้ามนั้นและโดยการทำเช่นนั้นจึงได้รับความรู้เกี่ยวกับความดีและความชั่วร้าย ในพระสติปัญญาของพระเจ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดแล้วว่ามนุษย์ โดยทางเขาวนปัญญาของเขาเองและทางที่เขาวนปัญญาของเขาจะนำเขาไป จะปรากฏว่าเป็นความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการรู้จักพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงทิ้งมนุษย์ไว้กับตัวเองโดยไม่ประทานการเปิดเผยอันแจ่มชัดแก่เขา ซึ่งตั้งแต่ต้นได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อเห็นเชื่อสายของหญิงนั้น ผู้จะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ:

“และเราจะให้ความเป็นศัตรูกันอยู่ระหว่างเจ้ากับหญิงนี้ และระหว่างเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” (ปฐมก. 3:15)

แต่แผนการนี้ไม่ได้เข้ากันกับมนุษย์ที่ล้มลงแล้ว ผู้ซึ่งได้มารู้จักความดีและความชั่วร้ายและผู้ซึ่งขณะนั้นมีความรู้แล้ว มนุษย์ที่ล้มลงแล้วคิดว่าตัวเองเก่งกาจ และว่าเขาสามารถปฏิบัติตามศาสนาของตัวเองได้โดยไม่พึ่งพระคุณของพระเจ้าและไม่จำเป็นต้องพึ่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่บันทึกในหนังสือปฐมกาลประกาศชัดเจนว่ามนุษย์เลวร้ายลงเรื่อย ๆ-จนกระทั่งความเสื่อมทรามและความรุนแรงกลายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงทนไม่ได้อีกต่อไปและจำเป็นที่พระเจ้าต้องส่งน้ำท่วมมาและกวาดล้างเผ่าพันธุ์ที่มีความผิมนั้นไปเสียในอุทกภัยอันน่ากลัว!

แต่แม้กระทั่งหลังจากน้ำท่วมนั้น ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าทรงพิพากษามนุษย์ชาติแล้ว มนุษย์ก็กลายเป็นคนอธรรมและชั่วร้ายมากกว่าก่อนน้ำท่วมนั้นเสียอีกในโรมบทที่ 1 เปาโลพรรณนาอย่างละเอียดถึงสภาพเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกในระหว่างกระบวนการแห่งความชั่วร้ายซึ่งสุดท้ายแล้วได้นำการนับถือรูปเคารพไปทั่วจักรวาล เปาโลประกาศว่าเมื่อผู้คนได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็ได้ถวายเกียรติพระองค์ให้สมกับเป็นพระเจ้า พวกเขาไม่มีใจขอบพระคุณ พวกเขาไร้สาระในจินตนาการต่าง ๆ ของพวกเขา ใจโง่เขลาของพวกเขาถูกทำให้มืดไป พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา แต่พวกเขาได้กลายเป็นคนโง่และเปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าผู้ไม่รู้เปื่อยเน่าให้กลายเป็นรูปจำลองซึ่งถูกทำ “ให้เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เปื่อยเน่า และเหมือนรูปนกทั้งหลาย และเหมือนรูปสัตว์สี่เท้าต่าง ๆ และเหมือนรูปพวกสัตว์เลื้อยคลาน” และเพราะว่าพวกเขาได้ทำเช่นนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทินผ่านทางบรรดาราคะตัณหาแห่งใจของพวกเขาเอง “เพื่อที่จะหยามเกียรติร่างกายของพวกเขาเองระหว่างพวกเขา”

แต่มนุษย์มิได้หยุดเพียงแค่นั้น เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นคำโกหก มนุษย์ได้บูชาและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างมากกว่าพระเจ้าผู้สร้าง และเพราะเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้กับความ

ปรารถนาอันต่ำช้า แต่พวกเขาไปไกลกว่านั้นอีก พวกเขาไม่ชอบที่จะเก็บพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขาและเพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม “เพื่อกระทำการเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม”

พวกเขาไม่เพียงเต็มไปด้วยความไม่ชอบธรรมและความไม่เป็นแบบพระเจ้าทุกรูปแบบเท่านั้น แต่แม้รู้ว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาสิ่งเหล่านั้น พวกเขาก็ไม่เพียงทำบาปอันเลวร้ายเหล่านั้น แต่ยังมีความยินดีในคนทั้งหลายที่ทำบาปอันเลวร้ายเหล่านั้นต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์ พระผู้สร้างสิ่งสารพัด

ศาสนาของพวกเขาเองได้ทำให้พวกเขาเสื่อมทรามไป สัญลักษณ์เหล่านั้นแห่งศาสนานั้นซึ่งแสดงถึงความชั่วช้าและความสามารถทางศีลธรรมทุกรูปแบบ และปัญญาของพวกเขา ก็จงจำพวกเขาให้เป็นทาส-ทาสต่อตัณหาและการปฏิบัติอันไม่ชอบธรรมทุกชนิด-ฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายศาสนา ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ยอมรับเข้าเท่ากับความอธรรมและความชั่วของเขาเอง ตลอดหลายปีแห่งการจัดประชุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของผมห่วงที่ยากที่สุดสำหรับผมนั้นคือการชักจูงผู้คนให้เชื่อว่าพวกเขาเป็นคนบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เมื่อผู้รับใช้คนใด ผ่านทางพระวาทะของพระเจ้า ชักจูงคนบาปคนหนึ่งให้เชื่อว่าเขาเป็นผู้หลงหาย ไม่ชอบธรรมและไม่เป็นแบบพระเจ้า มันก็ไม่ยากที่จะนำคนบาปผู้นั้นให้มาถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ส่วนที่ยากที่สุดของการชนะดวงวิญญาณทั้งหลายก็คือ การทำให้คนบาปเชื่อว่าตนหลงหายเพื่อที่จะนำเขามาถึงความรอด

“เพราะว่าพระเจ้าทรงนับว่าพวกเขาทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน โอ ความล้าลึกแห่งความออดมสมบุรณ์ของทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้านั้นมีมากสักเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางทั้งหลายของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือผู้ใดเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ หรือผู้ใดเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแด่พระองค์ก่อน และจะทรงตอบแทนสิ่งนั้นแก่เขาอีก’ ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ และโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” (รม. 11:32-36)

“...โลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า” โดยอาศัยปัญญาของโลก มันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์จะมารู้จักพระเจ้าได้ กระบวนการเช่นนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยสำหรับพระเจ้า

“...เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด” ความหมายตรงนี้ก็คือนั้น พระเจ้าทรงพอพระทัยและเต็มพระทัยที่จะช่วยคนใดและทุกคนที่ยอมเชื่อบนพระบุตรของพระองค์ เราต้องไม่มองข้ามวลี “เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” ซึ่งเน้นความเต็มพระทัยและเสรีภาพของพระเจ้าที่จะช่วยผู้หลงหายให้รอดผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ เรามีความจริงเดียวกันนี้ถูกนำเสนอในลูกา 12:32: “อย่ากลัวเลย ผู่งแกะเล็กน้อยเอ๋ย เพราะว่าเป็นที่ชอบพระทัยอันประเสริฐของพระบิดาของพวกท่าน ที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่พวกท่าน” พระเจ้าไม่ทรงมีความยินดีในความตายของคนชั่ว มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระองค์ที่ผู้ใดควรจะพิณาศ แต่ที่ทุกคนควรมาสู่การกลับใจใหม่

พวกสาวกทูลถามพระเยซูคราวหนึ่งว่าพวกเขาควรเรียกไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเหล่าศัตรูของพวกเขาหรือไม่ พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาอย่างกรอุณาโดยประกาศว่าพระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำลายชีวิตของมนุษย์ แต่เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด และถึงแม้ว่ามนุษย์ โดยอาศัยสติปัญญา ความสามารถ ความเข้าใจและอำนาจของตัวเอง ได้พยายามที่จะจัดตั้งความรอดของตัวเอง และถึงแม้ว่าเขาได้โยนคำดูหมิ่น

เหยียดหยามใส่พระพักตร์ของพระเจ้า พระเจ้าก็ยังทรงเติมพระทัยและทรงยินดีในการช่วยทุกคนที่เชื่อการประกาศข่าวประเสริฐให้รอด-และข่าวประเสริฐ ตามที่เราจะเรียนรู้ต่อไปในจดหมายฝากฉบับนี้ คือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นไปของพระเยซูคริสต์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “การประกาศ” ไม่จำเป็นต้องสื่อถึงสิ่งที่ถูกประกาศ แต่สื่อถึงการป่าวประกาศ ข่าวสารนั้น การบอกข่าวดีนั้นออกไป คำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 2:4 มั่นเน้นการนำเสนอข่าวสารนั้นที่จะทำให้ผู้คนเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

วลี “คนทั้งหลายที่เชื่อ” อ่านแบบตรงตัวว่า “คนเหล่านั้นที่เชื่อ หรือผู้เชื่อทั้งหลาย” ในที่นี้มันชี้ไปยังการกระทำเบื้องต้นแห่งความเชื่อในคนเหล่านั้นที่ได้ใช้ความเชื่อไปสู่ความรอด มันหมายถึงคนเหล่านั้นที่รับความรอดผ่านทางข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยปากของมนุษย์-ข่าวสารหนึ่งซึ่งสติปัญญาที่สูงที่สุดของมนุษย์ประกาศว่าไร้ค่า โง่เขลา และเปล่าประโยชน์ โดยการช่วยคนทั้งหลายให้รอดผ่านทางข่าวสารเช่นนั้น พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นความโง่เขลาแห่งปัญญาของมนุษย์และฤทธิ์เดชอันไร้ขีดจำกัดแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์

ข้อ 22: “ด้วยว่าพวกยิวเรียกร่องหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาสติปัญญา”

ในที่นี้เรามีเครื่องหมายของตัวแทนใหญ่สองพวกแห่งปัญญาแบบมนุษย์ นี่ชี้ไปยังคนสองพวก-พวกยิวและพวกคนต่างชาติ-แต่ไม่จำเป็นต้องกำลังพูดถึงบุคคลเป็นรายตัว

“ด้วยว่าพวกยิวเรียกร่องหมายสำคัญ...” พวกยิวแสวงหาการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือหลักฐานที่ปรากฏภายนอกของฤทธิ์เดชของพระเจ้า-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขากำลังตั้งตาคอยให้โลกตกอยู่ใต้อำนาจของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ “คนชั่วอายุที่ชั่วและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่มันเลย เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสตพยากรณ์...” (มธ. 16:4) “แล้วพระเยซูได้ตรัสกับท่านว่า “ยกเว้นพวกท่านเห็นบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย พวกท่านก็จะไม่เชื่อ” (ยอห์น 4:48)

“และพวกกรีกเสาะหาสติปัญญา” พวกกรีกให้ความสำคัญต่อการแสดงปาฐกถา และพวกเขาเป็นพวกที่มักใหญ่ใฝ่สูงมาก ๆ ในศาสนาพวกเขามีลักษณะเฉพาะตัวแบบคาตเดา โดยเสาะหาหลักคำสอนใหม่ ๆ อยู่เสมอ เปาโลประกาศเรื่องนี้ในคำเทศนาของเขาบนเนินเขาอารีโอ ในกิจการ 17:19-21 เราอ่านว่า “และพวกเขาจึงจับท่าน และพาท่านไปยังสภาอารีโอปากัส โดยกล่าวว่า “ขอให้พวกเราทราบ ว่า หลักคำสอนใหม่นี้ที่ท่านพูดนั้นคืออะไร เพราะว่าท่านนำบรรดาสิ่งแปลกประหลาดมาถึงหูของพวกเรา เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอยากจะทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร” (เพราะบรรดาชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาของพวกเขานในการอื่น นอกจากจะกล่าวหรือจะฟังสิ่งใหม่ ๆ บ้าง)”

ข้อ 23: “แต่พวกเราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด และสำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา”

“แต่พวกเราประกาศ...” มีการเน้นที่คำสรรพนามพวกเรา ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้รับใช้ทุกคนที่ป่าวประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ หัวข้อของการประกาศข่าวประเสริฐคือบุคคลผู้หนึ่ง-พระคริสต์ ความเชื่อ

แบบคริสเตียนไม่ใช่ทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับพระคริสต์ มันไม่ใช่ชุดถ้อยแถลงทางจริยธรรมที่ออกมาจากพระคริสต์ มันไม่ใช่ระบบหนึ่งที่มีพื้นฐานอยู่บนแนวคิดเหล่านั้นของพระคริสต์ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์! ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่องค์กรหนึ่งที่เย็นชืดและตายไปแล้ว มันเป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่ง และมันอยู่รอดไม่ได้ถ้าพระคริสต์ทรงถูกเอาออกไปจากมัน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นศิระและรากฐานของมัน ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่อาจถูกเปรียบเทียบได้กับศาสนาอื่น ๆ พระเยซูคริสต์ต้องไม่ถูกเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นใดเลย: พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้

พื้นฐานสำหรับความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระวาทะของพระเจ้า และพระวาทะของพระเจ้าคือพระคริสต์ ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ พระวาทะของเจ้านำเสนอพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นหัวใจของพระคัมภีร์-ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ บนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูส (ลูกา 24:27) พระองค์ทรงเทศนาแก่สาวกสองคนนั้นขณะที่พวกเขาเดินทางไป พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยโมเสส พวกศาสดาพยากรณ์ และเพลงสดุดี และทรงเปิดเผยพระคัมภีร์แก่พวกเขาเกี่ยวกับพระองค์เอง แผนการแห่งความรอดทั้งหมดถูกสรุปย่อในบุคคลผู้หนึ่ง-พระคริสต์ พระเจ้าพระบิดาได้ทรงกระทำการไถ่ของเราจนสำเร็จและทรงให้อภัยพวกเราในพระเยซู พระบุตรแห่งความรักของพระองค์

ในความเชื่อแบบคริสเตียน ไม่ว่าเราหันไปทางไหน ไม่ว่าเราจะมองไปทางไหน พระคริสต์ก็ทรงเป็นผู้ที่เราไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่อาจตัดขาดได้จากความเชื่อที่มอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว ครั้งเดียวพอ หากไม่มีพระคริสต์ ทุกสิ่งก็พินาศ แต่ในพระองค์เรามีความรอด หากไม่มีพระคริสต์ ทั้งหมดก็มีมิดมน แต่ในพระองค์เรามีความสว่าง หากไม่มีพระคริสต์ ทั้งหมดก็เป็นความตาย แต่ในพระองค์เรามีชีวิต ในพระองค์สิ่งสารพัดดำรงอยู่ เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “พวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์” (คส. 2:9,10) ตัวตนของพระคริสต์คือหัวข้อของการเทศนาพระคัมภีร์ทั้งหมด

“...พวกเราไม่ได้ประกาศพวกเราเอง แต่ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า...” (2 คร. 4:5) “และพระองค์จะทรงส่งพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้ถูกประกาศไว้แก่พวกท่านแล้ว” (กิจการ 3:20) ตัวตนของพระคริสต์คือหัวข้อของข่าวสารของพวกศาสดาพยากรณ์แห่งสมัยโบราณ

“และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:42)

ตัวตนของพระคริสต์คือข่าวสารของพวกอัครทูต: “บัดนี้เมื่อเปาโลกับสิลาสได้ผ่านเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว ท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว และเปาโล ตามลักษณะของท่าน ได้เข้าไปยังพวกเขา และวันสะบาโตสามวันได้ให้เหตุผลกับพวกเขาจากในพระคัมภีร์ โดยการไขข้อความและการชี้แจงให้เห็นว่า จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน และทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย และว่า “พระเยซูองค์นี้ ผู้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์” (กิจการ 17:1-3)

ตัวตนของพระคริสต์คือข่าวสารที่เปาโลประกาศแก่ชนชาติของเขาเอง นั่นคือพวกยิว มันไม่ใช่ข่าวสารที่พวกเขาอยากฟัง(พวกเขาเกลียดพระคริสต์) แต่มันเป็นข่าวสารที่พวกเขาต้องการ ดังนั้นเปาโลจึงประกาศพระเยซูแก่พวกยิวเหล่านั้น

ตัวตนของพระคริสต์คือข่าวสารที่ถูกประกาศแก่ชาวสะมาเรียเหล่านั้น: “แล้วฟิลิปได้ลงไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศพระคริสต์ให้แก่พวกเขา” (กิจการ 8:5)

เปาโลประกาศตัวตนของพระคริสต์แก่พวกคนต่างชาติ: “ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย” (กท. 1:16)

ตัวตนของพระคริสต์คือข่าวสารที่เราถูกบัญชาให้ประกาศแก่คนทั้งโลกวันนี้: “และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) “...โดยถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า...เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์” (รม. 1:1-3)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสอะไรผ่านทางอัครทูตเปาโลเกี่ยวกับคนที่หันเหไปจากข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์และประกาศข่าวประเสริฐอื่นใด? กาลาเทีย 1:6-9 ตอบ:

“ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายได้ถอยไปโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้เข้ามาในพระคุณของพระคริสต์ ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่มีบางคนที่รบกววจิตใจท่านทั้งหลาย และหมายจะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง!”

นี่เป็นถ้อยคำที่จริงจัง ถ้อยคำที่บาดลึก-ถ้อยคำที่ควรฝังไว้ในใจของนักเทศน์ทุกคน พยานเท็จทุกคนก็ถูกสาปแช่ง ไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง พระเจ้าทรงปฏิบัติแบบเดียวกันกับผู้พยากรณ์เท็จทุกคน เปาโลกล่าวว่า “ถึงแม้ว่าพวกเรา...” จากนั้นเขากล่าวต่อไปว่า “...หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์...” จากนั้นเขาวางหินยอดบนสุดบนพีระมิดนั้นโดยกล่าวว่า “...ถ้าคนใดคนหนึ่ง...” ทุกคนถูกรวมเข้าไว้แล้ว ไม่มีสักคนถูกตัดออกไปเลย ไม่มีผู้ใดเลยมีสิทธิ์อันใดที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

เปาโลประกาศแก่ชาวเมืองโครีนธ์ว่า “... ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ในวันด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4) “ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใด จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง!” (กท. 1:8,9) ถ้าผู้ใดทำลายชื่อเสียงของกางเขนนั้น การพินาศพระชนม์นั้น การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง!

เปาโลประกาศว่า “วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ” (1 คร. 9:16)

“...สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด...” เพราะเหตุกางเขนนั่น มันจึงเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกยิวจะยอมรับ คำกล่าวอ้างที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา กษัตริย์ของพวกเขา พวกเขากำลังคาดหวังพระเมสสิยาห์ผู้เปี่ยมด้วยชัยชนะ-ผู้หนึ่งซึ่งจะเสด็จมาและช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการครอบครองของพวกโรม พวกเขาคาดหวังหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย พวกเขาคาดหวังพระองค์ว่าจะสถาปนาอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลก และการประกาศเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เป็นหินสะดุดก้อนหนึ่งแก่พวกเขาอย่างแน่นอน

คำว่า “หินสะดุด” บ่งบอกถึงสิ่งใดที่กลายเป็นเครื่องกีดขวางแก่ผู้อื่น หรือเป็นเหตุให้พวกเขาล้ม มันเป็นเช่นนั้นแก่พวกยิวเหล่านั้น พวกเขาไม่ได้กำลังตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์ผู้หนึ่งที่ทนทุกข์ พวกเขาได้อ่านหนังสืออิสยาห์มาหลายครั้งแล้ว แต่ดวงตาของพวกเขาก็ถูกปิดบังไม่ให้มองเห็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะต้องถูกฆ่าเพื่อคนบาปทั้งหลาย พวกเขาไม่เห็นว่ามังกฎหมายนั้นที่มาก่อนมังกฎแห่งสง่าราศี พวกเขาไม่เห็นการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่มาก่อนการรับสง่าราศีของพระองค์

“...และสำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา” ตามมาตรฐานแห่งสติปัญญาของพวกกรีก มันคือความเป็นไปไม่ได้ที่อย่างสิ้นเชิงที่กษัตริย์องค์หนึ่งควรสวมมงกุฎนามและถูกตรึงเข้ากับกางเขนอันหนึ่ง คนมีสติปัญญาบางคนของพวกเขาที่เขียนหลังจากการตรึงกางเขนพระเยซูไม่นานได้ประกาศว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นเรื่องโง่เขลาและเหลวไหลเพราะว่าพวกคริสเตียน “บูชาชายคนหนึ่งที่ยังมีชีวิตอยู่” พวกเขาตัดทิ้งฤทธิ์เดชของพระเจ้าและการอัศจรรย์แห่งการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระคริสต์

ตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์จะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม ว่าพระองค์จะทรงถูกจับกุม ถูกประหารชีวิตและถูกฝัง-แต่จะทรงเป็นขึ้นอีกวันที่สาม การใช้เหตุผลของพวกกรีกเป็นมาจากมุมมองแห่งสติปัญญาของมนุษย์ และฉะนั้นโดยมาตรฐานต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจึงไม่สามารถยอมรับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรของพระเจ้าได้ ระเบิดลูกโตที่สุดที่เคยระเบิดใส่หน้าของโลกที่ไม่เชื่อคือ การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 24: “แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าและพระสติปัญญาของพระเจ้า”

“แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น” ตรงตัวคือ “แก่บรรดาผู้ที่ถูกเรียกนั่นเอง” นี่ตรงกันกับคำสรรพนาม “พวกเรา” ในข้อ 18 และบอกเป็นนัยว่าบรรดาผู้ที่ถูกเรียกนั้นทราบข้อเท็จจริงนี้ในประสบการณ์ของพวกเขาเอง พวกเขาารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนแล้วเมื่อพวกเขาได้เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า ในพระคำข้อนี้คำว่า “ถูกเรียก” ถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับการทรงเรียกของพระเจ้าผ่านทางข่าวประเสริฐ เพื่อที่จะมีส่วนร่วมในพระพรเหล่านั้นแห่งการไถ่โดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงเรียกมนุษย์มาสู่ความรอดโดยทางการประกาศข่าวประเสริฐ พระเยซูทรงประกาศว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้พ้นพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระเจ้ากลายเป็นของเราโดยความเชื่อ มี

ทางเดียวเท่านั้นที่ความเชื่อจะมาได้-และนั่นคือโดยการไถ่ยืมพระวจนะของพระเจ้า: “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการไถ่ยืม และการไถ่ยืมก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

“แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก...” นี่แค่หมายความว่า ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือกรีก คนเหล่านั้นที่ได้ยืมข่าวประเสริฐ ที่เชื่อและรับข่าวประเสริฐ ก็ได้รับความรอด-และว่าพวกเขาารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในใจของพวกเขาเอง

“...พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าและพระสติปัญญาของพระเจ้า” พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการช่วยจิตวิญญาณให้รอด เพราะว่าโดยอาศัยการรับสภาพเนื้อหนัง การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเจ้าทรงสามารถเป็นผู้ชอบธรรมและยังนับว่าคนไม่เชื่อเป็นผู้ชอบธรรมได้ (รม. 3:24-26) พระคริสต์ทรงเป็นความรอด (โยนาห์ 2:9)

พระคริสต์ทรงเป็นสติปัญญาของพระเจ้าเพราะว่า ในพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยและทำให้แผนการแห่งการไถ่ของพระองค์สำเร็จ ซึ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนที่จะจกรวาลนี้ได้ถูกสร้างขึ้นมา ใน 1 เปโตร 1:18 และที่ตามมา เราเรียนรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วให้เป็นลูกแกะตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยเพื่อหลังพระโลหิตของพระองค์สำหรับการยกโทษบาป ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงเป็นสติปัญญาของพระเจ้า

พระเยซูทรงเป็นมากกว่าหมายสำคัญสำหรับพวกยิว พระองค์ทรงเป็นมากกว่าสติปัญญาสำหรับพวกคนต่างชาติ จงสังเกตลำดับของคุณสมบัติเหล่านี้: ประการแรก ฤทธานุภาพ จากนั้นสติปัญญา นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เมื่อเรายอมรับฤทธานุภาพของพระเจ้า เราก็ยอมรับสติปัญญาของพระเจ้า ฤทธานุภาพของพระเจ้าและปัญญาของพระเจ้าถูกวางให้อยู่ตรงข้ามกับความอ่อนแอและความไม่รู้ของมนุษย์ มนุษย์ได้ล้มลงก็เพราะความอ่อนแอและความไม่รู้ของมนุษย์ มนุษย์รับความรอดได้ก็เพราะฤทธานุภาพและปัญญาของพระเจ้า

ข้อ 25: “เพราะว่าความโง่เขลาของพระเจ้ามีปัญญายิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย และความอ่อนแอของพระเจื่อก็เข้มแข็งยิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “สิ่งที่โง่เขลาของพระเจ้า” นั่นคือ โง่เขลาตามการตีค่าของมนุษย์ โดยตรงนี้อ้างอิงอย่างเจาะจงไปยังการตรึงพระคริสต์ที่กางเขน ปัญญาของมนุษย์เห็นการตรึงกางเขนนั่นว่าเป็นสิ่งที่โง่เขลาในส่วนของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง ปัญญาของมนุษย์ยกเหตุผลว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระเจ้า แล้วทำไมพระเยซูถึงต้องตายอย่างน่าสยดสยองบนกางเขน? ถ้าพระเจ้าทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น มีอำนาจสิทธิ์ขาด พระองค์จะใช้วิธีอื่นไม่ได้หรือ?” คนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ยกเหตุผลเช่นนั้น

“ความโง่เขลาของพระเจ้า...ความอ่อนแอของพระเจ้า” ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำบกพร่องในปัญญาหรือในฤทธานุภาพ วลีเหล่านี้เป็นแบบประชดประชันและถูกใช้เพื่อชี้ให้เห็นความอ่อนแอและความโง่เขลาของมนุษย์ ในทั้งสองอนุประโยคนี้ “มนุษย์” เป็นตัวแทนของทุกสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์เท่าที่เขาสามารถทางสมองหรือแข็งแรงฝ่ายร่างกาย

กางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นการแสดงออกอันครบถ้วนที่สุดของการพิพากษาของพระเจ้าต่อบาป และเป็นการแสดงออกอันครบถ้วนที่สุดของความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป สิ่งที่มนุษย์ได้ประกาศว่าเป็น

ความโง่เขลาและความอ่อนแอ (พระวาหาที่รับสภาพเนื้อหนัง, การทนทุกข์บนกางเขน) พิสูจน์ถึงความย่อยยับสิ้นเชิงของมนุษย์และความเมตตาที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงสู้ทนการพิพากษาของบาปเพื่อที่คนไม่เชื่อจะได้เชื่อและรับความรอด นี่เป็นข้อพิสูจน์มิใช่หรือว่าพระเจ้าทรงมีปัญญามากกว่าและทรงแข็งแกร่งกว่ามนุษย์? ข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์พิสูจน์มิใช่หรือว่าข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด? ไม่มีศาสนาอื่นใดแม้แต่บอกเป็นนัยเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้นจากตาย มีผู้ยิ่งใหญ่มากมายที่เคยมีชีวิตอยู่ ได้ตาย และถูกฝัง-และกระดูกของพวกเขาจะอยู่ในอุโมงค์ฝังศพของพวกเขาจนถึงวันนี้ แต่อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูได้ถูกยึดมาใช้เจ็ดสิบสองชั่วโมง และถูกค้นให้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียแล้วในสภาพที่สมบูรณ์ ดีเหมือนใหม่ พระเยซูทรงใช้อุโมงค์ฝังศพนั้นนานสามวันและสามคืน และจากนั้นทรงเดินออกมา โดยไม่ทิ้งสิ่งใดไว้ นอกจากเสื้อผ้าที่ใช้ตอนฝังศพ

การฟื้นคืนพระชนม์พิสูจน์ถึงฤทธานุภาพและปัญญาของพระเจ้ามิใช่หรือ และข่าวประเสริฐประกาศความจริงแสนมหัศจรรย์นี้มีใช่หรือ? แน่แน่นอนว่าใช่ครับ!

เปาโลชี้ให้เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เห็นว่า พวกเขาไม่ใช่พวกที่มีปัญญาและมีชาติตระกูล

ข้อ 26: “ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก”

พระคำข้อนี้เป็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าความจริงที่ถูกลำเสนอในข้อ 25 เป็นสิ่งที่ไม่อาจโต้แย้งได้ “น้อยคน” ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่า มีน้อยคนที่มีปัญญา มีกำลัง และมีตระกูลสูงที่ถูกเรียก-ยกตัวอย่างเช่น เอรัสทัส (รม. 16:23), พวกนายร้อยที่ถูกกล่าวถึงในลูกา 7:2 และกิจการ 10:1 และคนอื่น ๆ ตลอดหลายศตวรรษ เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวว่าเพราะว่าคน ๆ หนึ่งมีสติปัญญา มีกำลัง หรือมีชาติตระกูล เขาจึงรับความรอดไม่ได้...ข่าวสารของข่าวประเสริฐมาถึง “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” แต่ข้อเท็จจริงยังเหมือนเดิมก็คือว่าพวกคนที่มีปัญญาตามฝ่ายเนื้อหนัง พวกคนที่มีกำลังมากตามฝ่ายเนื้อหนัง และกฎทั่วไปของพวกมีชาติตระกูล เพิกเฉยพระคุณของพระเจ้าและความต้องการพระผู้ช่วยให้รอด คนเหล่านั้นที่ได้ยินและได้ติดตามพระเยซูเป็นแค่พวกตาสีตาสา คนธรรมดาทั่วไป มีพวกคนมีปัญญา คนที่มีกำลังมาก หรือพวกคนมีชาติตระกูลสูงไม่กี่คนที่สนใจชาวนาซาเรธผู้ต่ำต้อยนั้น

“...ตามเนื้อหนัง” เกี่ยวข้องกับแต่ละสามชนชั้นนั้น ตรงนี้คำว่า “เนื้อหนัง” ไม่ได้หมายถึงองค์ประกอบที่ต่ำช้ากว่าในมนุษย์ แต่หมายถึงการบรรลุแบบธรรมชาติของเขาและคุณสมบัติต่าง ๆ แบบมนุษย์ ดังที่ถูกลำเสนอใน 2 โครินธ์ 10:2,3

ข้อ 27: “แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน”

“สิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลก” ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาในการตีค่าของโลก นั่นคือ จากมุมมองแห่งปัญญาของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะใช้การก็โง่เขลา ชายและหญิงทั้ง

หลายที่โลกประกาศว่าเป็นพวกคนโง่ก็มักถูกเลือกโดยพระเจ้าบ่อย ๆ เพื่อเขย่าหลายชุมชนและหลายทวีป (ในอดีต) เพื่อพระเจ้า การศึกษา เขาวนปัญญา ความมั่งคั่ง และชาติตระกูลสูงเป็นสิ่งที่มีความค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า-แต่ก็ต่อเมื่อถูกอุทิศถวายแด่พระองค์อย่างสิ้นสุดใจโดยแท้เท่านั้น สิ่งเหล่านี้ไม่รับประกันความสำเร็จ แต่หลายครั้งรับประกันสิ่งที่ตรงข้ามกัน-เพราะว่าพวกมันมีแนวโน้มที่จะทำให้มนุษย์หยิ่งผยองและไม่ฟังพระเจ้า อันเป็นการกีดกันพวกเขาไม่ให้ยอมรับข่าวประเสริฐ

ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คนชอบธรรมมีก็ดีกว่าทรัพย์สมบัติมากมายของคนชั่วเป็นอันมาก” (สดด. 37:16) และเปาโลกล่าวชัดเจนว่าเราเป็นคนโง่เพราะเห็นแก่พระคริสต์

มันเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวงที่จะเลือกสิ่งโง่เหล่านี้ทั้งหลายเพื่อทำให้คนมีปัญญา สับสน และสิ่งอ่อนแอทั้งหลายในสายตาของโลกเพื่อทำให้คนที่แข็งแรงเหล่านั้นสับสน คำว่า “ทำให้สับสน” ในที่นี้มีความหมายว่า “ทำให้อับอาย”

ข้อ 28: “และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ใช้แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำการทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป”

คำกรีก อ้าเกเนส ในที่นี้ที่แปลเป็น “ต่ำต้อย” หมายความว่า “ไม่ใช่ผู้ดี-ตรงตัวคือ ชาติกำเนิดต่ำต้อย” โดยในที่นี้ชี้ไปยังคนเหล่านั้นที่ไม่ได้มีชื่อเสียงเท่าที่โลกตีค่ามนุษย์

“สิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม” หมายความว่า “ถือว่าเป็นสิ่งไร้ค่า เหยียดหยามอย่างสิ้นเชิง ปฏิบัติด้วยการดูหมิ่นยิ่งนัก” ในลูกา 23:11 และในโรม 14:10 คำเดียวกันนั้นถูกแปลเป็น “เหยียดหยาม”

“ใช้แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำการทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป” “สิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น” ...สิ่งทั้งหลายซึ่งโดยการเปรียบเทียบกันนั้นไม่มีตัวตนอยู่จริง-สิ่งทั้งหลายซึ่ง เมื่อวางเทียบกับสิ่งทั้งหลายที่มีความสำคัญมากกว่าในสายตาของมนุษย์เรา ดูเหมือนว่าไม่มีค่าสำหรับเรา กระนั้นในพระดำริทั้งหลายของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ซึ่งไม่มีความสำคัญก็กลับที่กันกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกให้คุณค่าอย่างสูงในสายตาของมนุษย์ ความจริงที่ติดติดนี้ซึ่งเปาโลกำลังนำเสนอในที่นี้ก็คือว่า พระเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวง-พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาด-ไม่ต้องอาศัยปัญญาของมนุษย์ อำนาจของมนุษย์ ชาติตระกูลสูงของมนุษย์ หรือพลังกำลังของมนุษย์เพื่อบรรลุแผนการและรายการแห่งความรอดของพระองค์ และการไถ่บาปสำหรับสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

ข้อ 29: “เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้”

คำกล่าวนี้มีการประยุกต์ใช้แบบครอบคลุม แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังชี้นิ้วกล่าวโทษไปยังความชั่วร้ายในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ (หมายเหตุบทที่ 3 ข้อ 21) เปาโลกำลังชี้ให้เห็นพระประสงค์แห่งการที่พระเจ้าทรงเลือกวัตถุและสิ่งของทั้งหลายตามขอบพระทัยของพระองค์ดังที่ถูกพรรณนาไว้ในข้อ 26,27 และ 28 “เนื้อหนัง” ในข้อ 29 เป็นตัวแทนของมนุษย์ในธรรมชาติแบบมนุษย์ของเขา-ซึ่งปราศจากพระคริสต์

การที่มนุษย์อวดอวดในสิ่งใดที่เขาสามารถทำได้เพราะการบรรลุ อำนาจ หรือปัญญาของเขาเอง ก็เท่ากับเป็นการเอาตัวเองมาแทนที่พระเจ้า และการเอาตัวเองมาแทนที่พระเจ้าก็เท่ากับเป็นการเรียกพระพิโรธลงมาสู่มนุษย์ชาติและเชื้อเชิญพระเจ้าให้ทำให้มนุษย์อับอายและทำให้เขาเป็นคนไร้ค่า พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้เนื้อหนังอวดอวดต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์: พระองค์ทรงต่อสู้คนที่เย่อหยิ่ง-แต่พระองค์ประทาน

พระคุณแก่คนที่ใจอ่อน

ข้อ 30: “แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย”

ในที่นี้มีการเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างคนมีปัญหา คนที่แข็งแรง คนที่มีชาติตระกูลสูงจากมุมมองของโลก กับคนเหล่านั้นที่มีสติปัญญาและชาติตระกูลสูงที่แท้จริง-คนเหล่านั้นที่ได้ถูกยกชูขึ้นสู่ตำแหน่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ได้นั่งในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ ได้ถือครองความบริบูรณ์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระองค์และสภาพของพระเจ้าผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ มีการเน้นหนักที่ “พวกท่าน” เปาโลกำลังเตือนความจำชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่าพวกเขาเป็นแค่ตาสีตาสาคนธรรมดา ซึ่งเคยอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าแต่บัดนี้เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหล่าทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกันกับพระเยซูคริสต์

มันเป็นมาจากพระเจ้าที่ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายได้รับความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณและตำแหน่งของตน “ในพระเยซูคริสต์” โดยตรง ฮีบรู 2:11 บอกเราว่า “เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุฉะนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” ใน 1 ยอห์น 5:19 เราอ่านว่า “และพวกเราทราบว่า พวกเราเป็นของพระเจ้า และโลกทั้งสิ้นทอดตัวอยู่ในความชั่ว”

พวกคนมีปัญหาฝ่ายโลกและพวกชาติตระกูลสูงของโครินธ์นครใหญ่นั้นอาจมองพวกคริสเตียนว่าเป็นคนโง่และคนไร้ชื่อเสียง แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาเป็นคนสำคัญ-คนแปลกหน้าและผู้สัจจบนแผ่นดินโลก แต่มีสัจจชาติในสวรรค์และนั่งอยู่ในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ พวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และพวกเขามีสิทธิ์รับสง่าราศีในทางที่ถูกต่อนั้น

พระเยซูคริสต์ทรงถูกทำให้เป็น “สติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน” แก่เรา คำแปลภาษากรีกที่แท้จริงตรงนี้ไม่ใช่ “ได้ถูกทำให้เป็น” แต่เป็น “ได้ทรงกลายเป็น”-นั่นคือ โดยการรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากหลุมศพตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ พระคริสต์ได้ทรงกลายเป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอนของเรา

พระคริสต์ทรงเป็น “พระสติปัญญาของพระเจ้า” (ข้อ 24) ในพระคำข้อนี้มีการเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “การแสดงออกแบบพระเจ้าของพระลักษณะแบบพระเจ้าของสติปัญญา” พระเยซูทรงเป็นสติปัญญาของพระเจ้าในเนื้อหนัง ในที่นี้ (ข้อ 30) มีการพิจารณาถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ทรงเปิดเผยและถ่ายทอดสติปัญญาของพระเจ้าแก่ทุกคนที่ยอมเชื่อบนพระนามของพระองค์และวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ สติปัญญาแบบพระเจ้าก็มาจากพระเจ้า-แต่พระเยซูทรงนำสติปัญญาของเจ้าลงมาสู่มนุษย์แล้ว...และนี่ช่างตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับปัญญาอันจีบจ้อยที่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นกำลังโอ้อวด!

ในยากอบ 1:5 เราอ่านว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้

โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีได้ทรงดำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น” ใน 1 โครินธ์ 2:14 เราถูกบอกว่า “...มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

มันเป็นข้อเท็จจริงที่จริงจังกตามพระคัมภีร์ที่ว่ามันเป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิงที่มนุษย์จะรู้จักพระเจ้าได้โดยปราศจากของประทานแห่งสติปัญญาที่ถูกประทานให้แก่มนุษย์โดยพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักคนบาปทั้งหลายมากเสียจนพระองค์ได้ทรงส่งพระเยซูมา พระสติปัญญาของพระเจ้าในเนื้อหนัง-พระเจ้าแท้จริง ในฐานะผู้เชื่อทั้งหลาย เราต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าสติปัญญานั้นซึ่งโดยทางมันเราได้ทำให้พระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้วโดยการใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ได้ถูกประทานให้แก่เราโดยพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในพระเยซูคริสต์

มนุษย์ธรรมดา (มนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่) จะไม่รับสิ่งเหล่านั้นแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าเพราะว่าในความคิดของเขาสิ่งเหล่านั้นโง่เขลา ว่างเปล่า และไร้สาระ แต่พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูมา ซึ่งในกายหนึ่งได้ทรงนำสติปัญญาและความชอบธรรมของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์แล้ว และได้ทรงนำเสนอพระเจ้าแก่มนุษย์ในรูปแบบที่เข้าใจได้

ตอนเป็นพยานแก่หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำนั้น พระเยซูทรงประกาศว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ...” (ยอห์น 4:24) และนี่เป็นความจริง ความคิดของมนุษย์ไม่อาจเข้าใจพระวิญญาณนิรันดร์ได้-พระวิญญาณองค์หนึ่งที่ไม่มีการเริ่มต้น โดยทรงเป็นอยู่เสมอมา ไม่เคยมีสักเวลาเลยที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นอยู่ แต่เราสามารถเข้าใจพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ได้ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังอย่างแท้จริง ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าในทุกด้าน

ก่อนที่มนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่จะสามารถรับความรอด การนับว่าชอบธรรม ความชอบธรรม หรือการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ได้ เขาก็ต้องยอมรับพระวาระของพระเจ้าก่อนว่าเป็นพระวาระของพระเจ้า สติปัญญาของพระเจ้าซึ่งได้ถูกกล่าวเพื่อที่เราจะสามารถได้ยินและมีความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระคริสต์ไม่เพียงถูกทำให้เป็นสติปัญญาแก่เรา-พระองค์ทรงถูกทำให้เป็น (พระองค์ได้ทรงกลายเป็น) ความชอบธรรมของพระเจ้าเช่นกัน “ความชอบธรรม” คือคุณสมบัติของผู้เชื่อที่ได้ยินพระวาระแล้วและรับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว...และเพราะว่าเขาได้ยินและเชื่อแล้ว เขาจึงถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แล้ว

ในที่นี่ ความชอบธรรม แสดงออกถึงลักษณะเฉพาะตัวของผู้เชื่อที่ถูกระบุว่าชอบธรรมแล้ว เขาถูกนับว่าชอบธรรม-ถูกทำให้พ้นจากความผิดและความไม่เชื่อฟังทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเจ้าแล้ว เขาจึงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้ายาวกับว่าเขาไม่เคยทำบาปเลยสักอย่าง-แต่เพียงเพราะว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงทำให้พระคริสต์พระบุตรเป็นความชอบธรรมสำหรับเราแล้ว ผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ ผู้เชื่อจึงกลายเป็น (ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์) แบบที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็น-สภาวะหนึ่งซึ่งมนุษย์ไม่มี

ทางบรรลู่ได้ด้วยตัวเอง

“...แต่ข้าพระองค์ทุกคนเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน และบรรดาความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนเหล่าผ้าซีริวที่สกปรก และข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างใบไม้ และบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนลม ได้พัดพาข้าพระองค์ทั้งหลายไป” (อสย. 64:6)

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

หากปราศจากพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ สิ้นหวัง และมุ่งหน้าสู่นรก เราทุกคนได้ทำบาปแล้ว เราทุกคนได้หลงเงินไป ไม่มีผู้ใดที่ชอบธรรม-ไม่มีเลย ไม่เลยสักคน แต่พระเจ้าได้ทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนไว้บนพระเยซูแล้ว!

“แน่นอนผู้หนึ่งจะกล่าวว่า ‘ในพระเยซูฮาวาห์ข้ามีความชอบธรรม...’” (อสย. 45:24)

“แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่” (รม. 3:21)

“ข้าพเจ้าไม่ทำให้พระคุณของพระเจ้าเสียไป เพราะว่าถ้าความชอบธรรมมาโดยพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” (กท. 2:21)

“บัดนี้ คนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปเหนืงที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า เป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม” (รม. 4:4,5)

“มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5)

“เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการกระทำ” (รม. 4:6)

ผู้เชื่อทุกคนถือครองความชอบธรรมของพระเจ้าตอนนี้ มันเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าที่ถูกนับให้เป็นของผู้เชื่อ และเพราะความชอบธรรมที่ถูกนับให้นั้นของพระเจ้า-โดยไม่อาศัยพระราชบัญญัติ ไม่อาศัยการประพฤติ และไม่อาศัยเนื้อหนัง-ผู้เชื่อจึงรับความรอดแล้ว! ความชอบธรรมของพระเจ้ากลายเป็นของเราโดยทางพระคริสต์ โดยทางพระคุณ โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระคริสต์ มันถูกนับให้เป็นของเรา-มันไม่ถูบบรรลู่โดยทางปัญญา กำลัง อำนาจ หรือชาติตระกูลสูงของมนุษย์

พระคริสต์ได้ทรงกลายเป็นปัญญา ความชอบธรรม “และการแยกตั้งไว้” แก่เราแล้ว การนับว่าชอบธรรมเกี่ยวข้องกับการขจัดความผิดของบาปออกไป ขณะที่การแยกตั้งไว้คือผลกระทบของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ที่มีต่อความสัมพันธ์ของผู้เชื่อคนหนึ่งต่อพระเจ้า-ผู้เชื่อคนนั้นถูกแยกไว้ต่างหากต่อพระเจ้า ถูกย้ายออกจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้ามาสู่อาณาจักรแห่งความสว่าง (คส. 1:12,13) คนไม่เชื่อคือลูกคนหนึ่งของมารร้าย และเมื่อคนไม่เชื่อถูกทำให้ชอบธรรม เขาก็กลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงถูกพาออก

จากครอบครัวของมารีย์และลูกวางไว้ในครอบครัวของพระเจ้า

ข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าพระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นการแยกตั้งไว้แก่ผู้เชื่อก็บ่งบอกถึงความจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายถูกแยกไว้ต่างหากแต่พระเจ้าซึ่งตรงข้ามกับสภาพของพวกเขาในฐานะคนไม่เชื่อ ซึ่งในตอนนั้นพวกเขาเคยเห็นห่างจากพระเจ้า เมื่อคนไม่เชื่อคนใดใช้ความเชื่อมาสู่ความรอด เขาก็กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ (2 คร. 5:17) การแยกตั้งไว้ในที่นี้ไม่ใช่กระบวนการหนึ่ง, การบรรลุแบบค่อยเป็นค่อยไป-แต่เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งทันที! พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็น (ได้ทรงกลายเป็น) การแยกตั้งไว้แก่ผู้เชื่อ เสียวินาที่นั่นที่ผู้ใดเชื่อบนพระเยซูคริสต์ ผู้นั้นก็ถูกแยกตั้งไว้ในทางตำแหน่ง อย่างไรก็ตาม การแยกตั้งไว้แบบเป็นประสบการณ์ก็เกิดขึ้นวันต่อวัน ชั่วโมงต่อชั่วโมง ช่วงขณะต่อช่วงขณะ

การถูกแยกตั้งไว้คือ การเดินในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม ถูกแยกออกจากบาปและโลก ถ้าผู้ใดรักโลกและปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นของโลก ความรักของพระเจ้าก็ไม่อยู่ในผู้นั้น พระคริสต์ทรงเป็นการแยกตั้งไว้ของเรา และในทางตำแหน่งนี้ก็เกิดขึ้นทันทีที่เราได้รับพระเยซู แต่ในคำอธิษฐานวิงวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งถูกบันทึกไว้ในข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูทรงอธิษฐานเมื่อถูก ๆ ของพระองค์: “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวามจริงของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) ผู้เชื่อจำนวนมากกลัวคำว่า “การแยกตั้งไว้” แต่มันเป็นคำหนึ่งที่ดีในพระคัมภีร์และต้องไม่ถูกเพิกเฉยเพียงเพราะว่ามันถูกใช้แบบผิด ๆ โดยบางคน

ความชอบธรรมคือคุณสมบัติของการเป็นฝ่ายถูก (หรือชอบธรรม) การแยกตั้งไว้คือการถูกแยกออกแต่พระเจ้า แต่พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็น “การไถ่ถอน” แก่เราเช่นกัน คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้คือ อะพอโลโตรซิส และหมายความว่า “ปล่อย, ช่วยให้พ้น” พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นการช่วยให้พ้นแก่เราจากความผิด การประทุษร้าย การพิพากษา บาป ค่าจ้างของบาปคือความตาย พระองค์ทรงรับโทษแทนเราแล้ว พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในโรม 3:24, เอเฟซัส 1:7, และโคโลสี 1:14 อย่างไรก็ตาม มันไม่ถูกจำกัดอยู่แค่การไถ่ซึ่งเราได้รับแล้วเมื่อเราได้รับความรอด มันยังชี้ไปยังการช่วยให้พ้นซึ่งถูกประสบโดยผู้เชื่อทั้งหลายวันต่อวัน และการช่วยให้พ้นในอนาคตจากการมีอยู่และอำนาจของบาป

ผมอยากชี้ให้เห็นว่าเมื่อผู้ใดถูกไถ่ เขาก็ถูกไถ่อย่างครบถ้วนและสมบูรณ์ ถ้าคุณได้รับความรอดมาแล้วห้าสิบปี คุณก็ไม่ได้ถูกไถ่อย่างครบถ้วนตอนนี้มากกว่าที่คุณเป็นเมื่อห้าสิบปีก่อนตอนที่คุณได้ให้ความเชื่อและความไว้วางใจของคุณอยู่ในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์ แต่คริสเตียนทั้งหลายเติบโตในพระคุณและในความเชื่อ มีพระคุณหลายอย่างที่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่-เช่น ความรักและการเสียสละ-และเราควรพากเพียรที่จะเติบโตในพระคุณเหล่านี้ แต่เราไม่เติบโตในการไถ่ เราถูกไถ่จากบาปทันทีเมื่อเราให้ความเชื่อและความไว้วางใจของเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ เมื่อนั้นเองที่เราถูกช่วยให้พ้นจากความผิดของบาป เราถูกช่วยให้พ้นจากอำนาจของบาปวันต่อวันขณะที่เราดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์

การไถ่ถอนชี้ไปยังการรับขึ้นไบนั้นและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเช่นกัน เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกช่วยให้พ้นจากการมีอยู่ของบาป ในการไถ่เรามีการช่วยให้พ้นจากโทษของบาป อำนาจของบาป และสุดท้ายคือจากการมีอยู่ของบาป ร่างกายเหล่านี้แห่งความเปื่อยเน่าจะถูกช่วยให้พ้น:

“ ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:22,23)

“ผู้ทรงเป็นคำมัดจำแห่งมรดกของพวกเรา จนกว่าการไถ่ถอนของกรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วนั้นเพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์” (อฟ. 1:14)

“และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย ซึ่งโดยพระวิญญาณนั้นพวกท่านได้ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อฟ. 4:30)

โยบกล่าวว่า “เพราะข้าทราบว่าคุณผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในวาระข้างหน้าพระองค์จะประทับยืนบนแผ่นดินโลก” (โยบ 19:25)

เรามีการไถ่ถอนผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์: “ในพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์ การอภัยโทษบาปของพวกเรา ตามความมั่งคั่งทั้งหลายแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:7)

“เพราะพวกท่านทราบว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประพดีอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดต่างพร้อย” (1 ปต. 1:18,19)

ในพระคริสต์เรามีการไถ่ และการไถ่นั้นอยู่เป็นนรันดร์: “ทั้งมิใช่โดยเลือดของแพะและลูกวัวทั้งหลาย แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว โดยทรงได้รับการไถ่ชั่วนรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว” (ฮบ. 9:12)

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกไถ่แล้วจากความชั่วช้าทั้งสิ้น: “ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย” (ทต. 2:14) ร่างกายของเราจะถูกไถ่ (รม. 8:22,23)

ข้อ 31: “เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่ไถ่อด จงให้ผู้นั้นอดในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา’”

เราพบถ้อยคำเหล่านี้ที่ถูกกล่าวซ้ำใน 2 โครินธ์ 10:17 ในถ้อยคำเหล่านี้เรามีการยืนยันเรื่องข้อสนับสนุนทั้งหมดที่ถูกนำเสนอในข้อ 18 ถึง 30 ข้อพระคัมภีร์ยกมาจากเยเรมีย์ 9:23,24

เราจะต้องไถ่อดในพระเยซูคริสต์เจ้าแต่เพียงผู้เดียว การไถ่อดในพระบิดาคือการไถ่อดในพระบุตร: “และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อที่พระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร” (ยอห์น 14:13) พระเจ้าพระบิดาได้ทรงรักเราเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเจ้าพระบุตร พระเจ้าพระบุตรได้ทรงรักเราเหลือเกินจนพระองค์ทรงเต็มพระทัยแบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั้น เมื่อเราไถ่อดในพระบิดา เราก็ไถ่อดในพระบุตร เมื่อเราไถ่อดในพระบุตร เราก็ไถ่อดในพระบิดา ทั้งสองแยกขาดจากกันไม่ได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรอดของเรา

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหนี้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าสำหรับสิ่งดีทุกสิ่ง และเราไม่ควรโอ้อวดในตัวเอง ไม่ว่าเราจะเป็นอะไร ทำอะไร หรือบรรลุสิ่งใดก็ตาม เราควรกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างไรที่เป็นอยู่ก็โดยพระคุณของพระเจ้า” ของประทานที่ดีและที่สมบูรณ์แบบทุกอย่างมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า แสงแดดและสายฝน สุขภาพและผละกำลัง อาหารและเสื้อผ้า อากาศที่เราหายใจ ทุกสิ่งที่เรามีและทุกสิ่งที่เราเป็นหรือหวังว่าจะเป็นล้วนมาจากพระเจ้า และสิ่งที่โดดเด่นมากที่สุดซึ่งเราควรมีใจขอบพระคุณและที่เราควรโอ้อวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ก็คือความรอดของเรา!

ขอพระเจ้าทรงห้ามเถิดที่ผมจะโอ้อวด นอกจากในทางเขนนั้น-หรือที่ผมจะรับความดีความชอบสำหรับสิ่งใดที่ผมเคยทำหรือจะทำ ทั้งหมดที่ผมมี ทั้งหมดที่ผมเป็น ทั้งหมดที่ผมได้เคยทำหรือจะทำเพื่อให้เกิดผลดี ผมก็เป็นหนี้บุญคุณต่อพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงรักผมขณะที่ผมเคยเป็นคนไม่น่ารัก ตอนที่ผมยังขาดกำลังอยู่นั้นพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผม และถ้าพระเจ้าได้ทรงรักผมมากขนาดนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาตายเพื่อผม ถ้าพระเยซูทรงรับโทษแทนผมอย่างเต็มพระทัยในความมรณา เช่นนั้นแล้วอย่างน้อยที่สุดที่ผมทำได้ก็คือ ยอมจำนนต่อพระองค์-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย-และยอมให้พระองค์ทรงนำผมไปยังที่ ๆ พระองค์ทรงอยากให้ผมไป แสดงให้ผมเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้ผมทำ-และจากนั้นจึงไปยังที่ ๆ พระองค์ทรงนำและทำสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ และพระนามของพระองค์เท่านั้น

พระราชกิจแห่งความรอดเป็นมาโดยพระเจ้าแต่ผู้เดียว มนุษย์ไม่ได้มีส่วนและไม่มีส่วนกับมันเลย พระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” เปาโลกล่าวว่า “ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เช่นเดียวคนเป็นอันมากนับแต่นั้นเป็นต้นมา มักจะยกความดีความชอบให้ตัวเองอยู่บ้าง เปาโลเตือนใจพวกเขาว่าความดีความชอบทั้งหมดเป็นของใคร ในพระคริสต์เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและมีการเป็นอยู่ของเรา พวกเราที่รับความรอดแล้วต้องกล่าวเสมอว่า “ฉันเป็นอย่างที่ฉันเป็นอยู่ก็โดยพระคุณของพระเจ้า”

บทที่ 2

2:1 และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความโลเลศแห่งคำพูดหรือแห่ง

สติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน

2:2 เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

2:3 และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก

2:4 และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช

2:5 เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ตั้งอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า

2:6 อย่างไรก็ตามก็ดี พวกเรากล่าวสติปัญญาในท่ามกลางคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่สติปัญญาของโลกนี้ หรือของพวกเจ้านายของโลกนี้ ที่เสื่อมสูญไป

2:7 แต่พวกเรากล่าวพระสติปัญญาของพระเจ้าในข้อลับลับ คือพระสติปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีของพวกเรา

2:8 ซึ่งไม่มีผู้ใดในพวกเจ้านายของโลกนี้ได้รู้จักพระสติปัญญานั้น เพราะว่าถ้าพวกเขาได้รู้จักพระสติปัญญานั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีไว้ที่กางเขน

2:9 แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’

2:10 แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ใจแล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า

2:11 ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยิ่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจ้าก็ไม่มีผู้ใดหยิ่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น

2:12 บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา

2:13 ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ

2:14 แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ

2:15 แต่ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณชี้ขาดสิ่งสารพัดได้ แต่ตัวเขาเองไม่ถูกชี้ขาดโดยมนุษย์คนใดเลย

2:16 เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่าได้รู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อผู้นั้นจะสอนพระองค์ได้’ แต่พวกเราก็มีพระทัยของพระคริสต์

เปาโลเตือนใจผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ว่า

การเปิดเผยของคริสเตียนไม่พึงพาปัญญาของมนุษย์เลย

หลังจากพิสูจน์แล้วว่าชาวประเสริฐแสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า แม้ไม่พึ่งพาปัญญาของมนุษย์ ก็เป็นเครื่องมือของพระเจ้าอยู่ที่-ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดและการสำแดงให้ประจักษ์แห่งสติปัญญาของพระองค์-บัดนี้เปาโลแสดงให้เห็นต่อไปว่าลักษณะเฉพาะตัวแห่งการเทศนา การสั่งสอน และแนวการประพฤติของเขาในเมืองโครินธ์สอดคล้องเต็มร้อยกับลักษณะเฉพาะตัวที่สำคัญแห่งชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้น กับพระประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตของเขาเอง และกับจุดประสงค์ของการประกาศชาวประเสริฐ

เปาโลไม่ได้ใช้ปัญญาของมนุษย์ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้เป็นผู้เชื่อจนกระทั่งเขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาก็เป็นคนมีการศึกษา เป็นฟาริสีของพวกฟาริสี มีประสบการณ์มากมายในศาสนา แต่เขาไม่ได้ยกความสามารถของตัวเองจากแง่มุมของการศึกษาและการฝึกฝน

ข้อ 1: “และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน”

ในที่นี้เปาโลเริ่มแก้ต่างให้การเทศนาของเขา คำกรีกที่แปลเป็น “ความเลอเลิศ” บ่งบอกอย่างเคร่งครัดถึง “สิ่งซึ่งเหนือกว่าหรือเป็นเอก หรือบางสิ่งที่ยื่นออกมา” คำนี้ถูกใช้ใน 1 ทิโมธี 2:2 ซึ่งมันถูกแปลเป็น “สิทธิอำนาจ” เปาโลกำลังกล่าวว่าเขาไม่ได้ใช้ภาษาที่เหนือกว่า-ภาษาซึ่งจะทำให้การประกาศเรื่องกางเขนนั่นและพระโลหิตที่ไหลออกเป็นเรื่องรองต่อการสำแดงสติปัญญาและความสามารถของเขาเอง การเทศนาของเขาไม่ใช่ของคนหนึ่งที่มีทักษะในการยกข้อสนับสนุนอันทันสมัย และเหตุผลที่เขาไม่ได้ใช้ความสามารถที่เขาถืออยู่ก็คือ “เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใดอวด” ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้ เปาโลวางแผนข่าวสารแห่งกางเขนนั่น และเขามุ่งมั่นที่จะไม่ประกาศสิ่งใดหรือกระทำในทางใดที่จะลดทอนจากข่าวสารนั้น

“...คำพยานของพระเจ้า”-หรืออย่างทีฉบับแปลบางฉบับอ่าน “ข้อลึกลับของพระเจ้า” เปาโลกำลังพูดถึงคำพยานของตนในที่นี้เกี่ยวกับพระเจ้า คำพยานนั้นที่เขาให้เพื่อรับรองความรัก ความเมตตา และความยุติธรรมของพระเจ้า ซึ่งถูกสำแดงให้ประจักษ์แก่โลกนี้ในและผ่านทางชีวิตและความตายของพระเยซูคริสต์เจ้า

ในภาคพันธสัญญาใหม่ ข้อลึกลับหนึ่งไม่บ่งบอกถึงบางสิ่งที่ลึกลับ อย่างที่คำภาษาอังกฤษบอกเป็นนัย แต่เป็น “สิ่งซึ่งอยู่นอกระยะของความเข้าใจโดยธรรมชาติแบบที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือ” ข้อลึกลับเหล่านั้นในพระคัมภีร์ถูกเปิดเผยโดยการเปิดเผยของพระเจ้าเท่านั้น ณ เวลาหนึ่งและในลักษณะหนึ่งที่ถูกกำหนดโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และถูกเปิดเผยแก่คนทั้งหลายที่ถูกส่องสว่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นในโคโลสี 1:26: “คือข้อความลึกลับซึ่งถูกปิดซ่อนไว้จากหลายยุคสมัยและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้โปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์แล้ว”

“ในท่ามกลางพวกกรีก “ข้อลึกลับทั้งหลาย” คือพิธีกรรมและพิธีการทางศาสนาต่าง ๆ ซึ่งถูกปฏิบัติโดยสมาคมลับทั้งหลาย ซึ่งผู้ใดที่มีใจปรารถนาจะเข้าร่วมได้ คนเหล่านั้นที่ถูกพามารู้จักกับ “ข้อลึกลับ” เหล่านี้ ก็กลายเป็นผู้ที่ถือครองความรู้บางอย่าง ซึ่งไม่ได้ถูกถ่ายทอดให้แก่คนที่ไม่ได้ถูกพามารู้จัก และถูกเรียกว่า “ผู้ที่ถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว” เปรียบเทียบ 1 คร. 2:6-16 ที่อัครทูตท่านนี้กล่าวถึง “ข้อลึกลับ” เหล่านี้และนำเสนอชาวประเสริฐซึ่งตรงข้ามกับพวกมัน ในที่นี้ “ผู้ที่ถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว” ย่อมหมายถึงผู้เชื่อเหล่านั้น

ซึ่งพวกเขาเท่านั้นสามารถรับรู้สิ่งเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยแล้วได้” (Expository Dictionary of New Testament Words-W.E. Vine)

ด้วยเหตุนี้ เปาโลข้อถกกลับแห่งข่าวประเสริฐจึงได้ “ถูกเปิดเผย ถูกเอาผ้าคลุมหน้าออก หรือถูกทำให้เป็นที่เข้าใจ” และเขาป่าวประกาศข้อถกกลับนั้นที่ได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น แต่ซึ่งได้ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้วอย่างแน่นอน-ผู้รับใช้นั้นที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกส่งไปยังพวกคนต่างชาติ

ข้อ 2: “เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน”

เปาโลได้มายังเมืองโครีนธ์โดยมีภารกิจหนึ่งเดียว: เพื่อกล่าวคำพยานเกี่ยวกับพระเจ้า และคำพยานนั้นจำเป็นต้องส่งผลเป็นการถูกเหยียดหยามโดยมนุษย์ เปาโลต้องเปิดเผยความจริงของพระเจ้าที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแล้วในพระคริสต์... “พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 คร. 5:19)

เปาโลไม่ได้เห็นว่าเป็นการถูกที่จะขยายหัวข้อแห่งการเทศนาของเขาไปเกินกว่าพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน หัวใจและจิตใจ-แก่นแท้นั้น-ของข่าวสารข่าวประเสริฐคือพระเยซูคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นอีกตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ถ้าเปาโลมีจิตวิญญาณของผู้รับใช้บางคนวันนี้ เขาก็คงขยายขอบเขตแห่งข่าวสารและการรับใช้ของเขาเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการโจมตีที่จะมาสู่ตัวเองโดยคนเหล่านั้น (ทั้งพวกยิวและพวกกรีก) ที่มีอคติต่อข่าวสารแห่งพระโลหิตที่ไหลออกเพื่อเป็นทางออกเดียวสำหรับการยกโทษบาป แต่มันมิได้เป็นเช่นนั้นกับอัครทูตเปาโล-และมันไม่ควรเป็นเช่นนั้นกับผู้รับใช้คนใดแห่งข่าวประเสริฐด้วย (มันไม่เป็นเช่นนั้นกับเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า)

จากมุมมองของมหาชนและการรับใช้ทั้งหลายของโลกนี้ มันเป็นเรื่องง่าย น่าดึงดูด และทำกำไรเสมอสำหรับผู้รับใช้สักคนที่จะอยากได้รับความนิยมชมชอบ แต่งานรับใช้เช่นนั้นไม่ได้รับความนิยมชมชอบจากพระเจ้า และไม่มีทางได้ มันจะล้มเหลวในการบรรลุจุดประสงค์ของพระเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลตั้งใจแน่วแน่ที่จะประกาศพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน ที่จะประกาศการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์ เพื่อที่ความโง่เขลาแห่งการเทศนาของเขาจะได้โง่เขลาเป็นสองเท่าและความอ่อนแอจะอ่อนแอเป็นสองเท่า

การรับสภาพเนื้อหนังคือหินสะดุดก้อนหนึ่ง-แก่ทั้งพวกยิวและพวกกรีก แต่ถ้าการรับสภาพเนื้อหนังเป็นหินสะดุดก้อนหนึ่ง การถูกตรึงกางเขนและพระโลหิตที่ไหลออกก็เป็นเช่นนั้นสองเท่า! หลักคำสอนเช่นนั้นเป็นเรื่องโง่เขลาและเหลวไหลเกินจินตนาการของมนุษย์-แต่พระโลหิตที่ไหลออกคือข่าวสารเดียวที่นำมาซึ่งการชำระให้สะอาดจากบาปและความรอดไปสู่พระเจ้า

เปาโลได้รับการทรงเรียกและได้รับมอบพันธกิจเพื่อกล่าวคำพยานเกี่ยวกับพระเจ้า และคำพยานนั้นก็คือว่า พระเยซูในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและได้กลายเป็นผู้เชื่อฟังจนถึงความมรณา-ใช่แล้ว ความมรณาอันน่าอัปยศมากที่สุดเท่าที่มนุษย์คนใดจะตายได้ในสมัยนั้น: พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ ความมรณาแห่งกางเขนนั่น และเปาโลไม่รู้จักข่าวสารใดนอกจากข่าวสารเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู-ไม่ใช่ตามหลักคำสอนที่มนุษย์บางคนสร้างขึ้น แต่ “ตามที่เขียนไว้ในพระ

คัมภีร์”

ข้อ 3: “และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก”

“และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง” แน่แน่นอนว่าหมายถึงความอ่อนแอฝ่ายร่างกายของอัครทูตท่านนี้: “และเกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาดโดยทางการเปิดเผยอันมากมายนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับหนามอันหนึ่งในเนื้อหนัง เป็นทูตของซาตานเพื่อคอยทุบตีข้าพเจ้า เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด” (2 คร. 12:7)

ถ้าเปาโลมีการพูดแบบจับใจใด มันก็เป็นของความเชื่อมั่นอันลึกซึ้งเกี่ยวกับข่าวสารนั้นที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเขาให้ประกาศ เขาไม่มีความมั่นใจในตัวเอง เขามีแต่ความไม่ไว้วางใจตัวเองและความรู้สึกอันลึกซึ้งที่สุดเกี่ยวกับความไม่คู่ควรของตัวเอง นี่ถูกรวมเข้ากับความอ่อนกำลังแห่งร่างกายของเขา ซึ่งความอ่อนกำลังนั้นคือความยากลำบากใหญ่หลวงสำหรับเขาและซึ่งเขาเอ่ยถึงบ่อย ๆ (โพรตตั้งใจศึกษา 2 โครินธ์ 10:10; 11:30; 12:5,7,9,10; กาลาเทีย 4:13,14)

ในขณะนั้น รูปลักษณ์ฝ่ายร่างกายของเขาก็ไม่ใช่แบบของนักกีฬาหรือทหารด้วย: “เพราะจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น” พวกเขาบอกว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม” (2 คร. 10:10) คนจำนวนมากเชื่อว่า “หนามในเนื้อหนัง” ของเปาโลคือ “โรคตาแบบเรื้อรัง ซึ่งทำให้เกิดความอ่อนแอของร่างกายและรูปลักษณ์อันอัปลักษณ์” เราไม่มีข้อพิสูจน์เกี่ยวกับรูปลักษณ์ฝ่ายร่างกายของเขา แต่เราทราบว่าเขาพูดถึงความอ่อนแอและความอ่อนกำลังต่าง ๆ ของเขาหลายครั้ง อันเป็นการบ่งชี้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นภาระหนักมากบนหัวใจของเขา

“...และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก” คำกล่าวนี้ได้รับแสงสว่างจากนิมิตในคำคืนอันปลอบประโลมใจนั้นของกิจการ 18:9,10: “แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” “ในความกลัวและตัวสั่น” หมายความว่าตามนั้นเลย มันคือตอนที่เรารู้สึกถึงความเป็นจริงแห่งความอ่อนแอของเราเอง จนเราสามารถพึ่งพาบนฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เท่านั้น

เปาโลไอ้ฮวดได้ในหลายสิ่ง: เขามีการศึกษาสูง เขานั่งอยู่แทบเท้าของกามาเลีย เขาเป็นพาริสีแห่งพวกพาริสีและแน่นอนว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน-แต่เขาไม่ได้ไอ้ฮวดในสิ่งเหล่านี้เลย เขามีความมุ่งมั่นอันลึกซึ้งที่จะประกาศพระเยซูคริสต์-ผู้ถูกเหยียดหยาม ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นอีก “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และเมื่อเขากล่าวข่าวสารนี้ เขาก็ไม่ได้แสดงความสามารถของตนในการใช้ถ้อยคำสวยหรูและวลีที่ฟังยาก: เขากล่าวข่าวสารนี้ด้วยความถ่อมใจมาก และในความกลัวและตัวสั่น

ข้อ 4: “และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “คำพูด” บ่อยครั้งถูกแปลเป็น “คำ” ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้มันบ่งบอก

ถึงการแสดงปาฐกถาของเปาโล โดยอ้างอิงถึงลักษณะของการนำเสนอข่าวประเสริฐของเขา ลักษณะแห่งการเทศนาของเขา “การประกาศ” ซึ่งไปยังเนื้อหาของข่าวสารนั้น ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าจะไม่พยายามแสดงออกถึงปัญญาและความสามารถของตน แต่จะใส่ใจฟังคำเตือนสติที่ว่า “ตามที่ทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจางของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างบรรดาคนต้นเรือนที่ดีแห่งพระคุณอนันต์ของพระเจ้า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าว ก็จงให้เขากล่าวเหมือนเป็นบรรดาพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดปรนนิบัติ ก็จงให้เขาปรนนิบัติตามความสามารถซึ่งพระเจ้าโปรดประทานนั้น เพื่อว่าในสิ่งทั้งปวงพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติโดยทางพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและไศวรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ และเป็นนิตย์ เอเมน” (1 ปต. 4:10,11)

“...แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “การแสดงออก” บ่งบอกถึงการแสดงออกมาไม่ใช่แค่การแสดงให้ดู แต่เป็นข้อพิสูจน์อันแน่วแน่ มันบ่งบอกถึงสิ่งซึ่งทำให้เกิดการฟ่องใจไม่ใช่โดยความสามารถหรืออำนาจของมนุษย์ แต่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 5: “เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ตั้งอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

เปาโลอยากให้เหล่าผู้กลับใจรับเชื่อของเขาวางความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้า ไม่ใช่ในมนุษย์ เขา رمزตระวังเกรงว่าโดยคำพูดของเขาหรือลักษณะแห่งการเทศนาของเขา เขาอาจนำเหล่าผู้ติดตามของเขาให้วางความเชื่อและความไว้วางใจของพวกเขาในความสามารถของมนุษย์ แทนที่จะวางใจในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ได้รับสภาพมนุษย์เอง และในเนื้อหนังนั้นได้ทรงทำเพื่อมนุษย์สิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้ โดยการนี้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงชำระโทษบาปเต็มจำนวนแล้ว และทรงทำให้พระเจ้าเป็นผู้ชอบธรรมได้และยังทำให้คนเหล่านั้นซึ่งสมควรตกนรกหมกไหม้เป็นผู้ชอบธรรมอีกด้วย (ศึกษาโรม 3:21-28)

เปาโลไม่ได้มายังเมืองโครีนธ์โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอข้อโต้แย้งหนึ่ง เขาได้มาเพื่อประกาศความจริงนั้น ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นของประทานของพระเจ้า-ผลลัพธ์แห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักโลก เช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระเยซู ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระวาทของพระเจ้าในเนื้อหนัง (อ่านยอห์น 1:1,14; 3:16; โรม 10:17)

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดก่อให้เกิดประสบการณ์ที่ไม่เพียงช่วยเราให้รอดจากโทษของบาป แต่ยังวางเราในพระบุตรด้วย โดยให้เราสัมพันธส่วนตัวกับพระองค์ซึ่งในพระองค์เราใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอด เมื่อเราวิเคราะห์ความรอดตั้งแต่ต้นจนจบและจากนั้นจากตอนจบย้อนกลับไปยังตอนต้น เราก็ค้นพบความจริงของฮีบรู 12:2 พระเยซูทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา-ปฐมและอวสาน พระองค์ทรงเป็นสารพัดในสารพัด

ความรอดเริ่มต้นในพระเยซู ต่อเนื่องในพระเยซู และจะถูกทำให้เสร็จสิ้นในพระเยซู เมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ทรงช่วยเราให้

รอดแล้ว พระองค์กำลังช่วยเราให้รอด พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดแล้วจากโทษของบาปทันทีที่เราวางความไว้วางใจของเราในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดทุกวัน จากอำนาจของบาปเมื่อเราไว้วางใจและเชื่อฟัง พระองค์จะช่วยเราให้รอดจากการมีอยู่ของบาปเมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นไปที่นั่น

ชาวสารข่าวประเสริฐไม่ได้ถูกมอบไว้โดยมีจุดประสงค์เพื่อถ่ายทอดสติปัญญา แต่แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่เติบโตในพระคุณและในความเชื่อ พระวาทะของพระเจ้ายอมถ่ายทอดสติปัญญาที่สูงส่งที่สุด-สติปัญญาที่ถูกปิดซ่อนไว้จากเหล่าผู้ครอบครองและคนมีปัญญาของโลกนี้ ดังที่เราจะเห็นในข้อพระคำต่อ ๆ ไปของบทนี้ของเรา ปัญญาที่แท้จริงถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า และกลายเป็นของเราผ่านทางการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในบทที่ 1 ข้อ 30 เราได้เรียนรู้แล้วว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นสติปัญญาแก่เรา ต่อไปอีกเล็กน้อยในบทนี้ของเรา เราจะเรียนรู้ว่ามนุษย์ธรรมดา (ที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่) ไม่สามารถรู้จักหรือเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าได้ และเขาไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้ในแง่มุมธรรมดา ความสามารถแท้จริงที่จะรับพระเจ้าได้คือของประทานอย่างหนึ่งจากพระเจ้า ปัญญาที่จะรับพระวาทะของพระเจ้า (ซึ่งโดยทางมันความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็กลายเป็นของเรา) ก็เป็นของประทานที่ชัดเจนมากอย่างหนึ่งจากพระเจ้าเช่นกัน เมื่อเราได้ยินพระวาทะ โดยยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในการคิดของเรา เมื่อเราคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระวาทะของพระเจ้า โดยเชื่อว่ามันเป็นพระวาทะของพระเจ้า เมื่อนั้นเราก็เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ และว่าพระองค์ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างซื่อตรง จริ่งใจ และขมุกขมัว

“แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” (ฮบ. 11:6) แน่ทีเดียว พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอนแก่เรา และเราครบบริบูรณ์ในพระองค์!

“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้ แต่บรรดาคนโง่หมิ่นสติปัญญาและคำสั่งสอน” (สภษ. 1:7)

ข้อ 6: “อย่างไรก็ดี พวกเรากล่าวสติปัญญาในท่ามกลางคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่สติปัญญาของโลกนี้ หรือของพวกเจ้านายของโลกนี้ ที่เสื่อมสูญไป”

“...คนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “perfect” มีความหมายว่า “สิ่งซึ่งได้บรรลุขั้นปลายของมันแล้ว” มันบ่งบอกถึงผู้ที่โตเต็มที่, คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว, ซึ่งตรงข้ามกับ “ทารกทั้งหลาย” (1 คร. 3:1) คำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 14:20 ซึ่งมันถูกแปลเป็น “ผู้ใหญ่” และในเอเฟซัส 4:13 โดยมีความหมายว่า “โตเต็มที่”

“แต่อาหารแข็งนั้นเป็นของคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว คือคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ฝึกหัดความคิดของพวกเขาโดยการใช้งานเพื่อที่จะสังเกตทั้งความดีและความชั่วร้าย” (ฮบ. 5:14)

มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน (และจุดประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับผู้เชื่อทุกคน) ที่บุตรทั้งหลายของพระเจ้าพัฒนาขึ้นในฝ่ายวิญญาณไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่โตเต็มที่ มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่ผู้เชื่อคนใดควรเป็นเด็กต่อไป โดยไม่มีพัฒนาการหรือพิการฝ่ายวิญญาณเพราะอาหารฝ่ายวิญญาณที่ไม่เหมาะสม หลายสิ่งที่ขัดขวางพัฒนาการฝ่ายวิญญาณควรถูกขจัดออกไปเสียจากคริสตจักร (1 คร. 3:3) เปาโลประกาศว่ามันเป็นความปรารถนาและความมุ่งหมายของเขาที่จะ “ถวายเป็นคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์” (คส. 1:28) เปาโลอยากให้ผู้กลับใจเชื่อทุกคนของเขาเป็นผู้ที่โตเต็มที่ในพระคุณของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงให้ข้อปฏิบัติอันครบถ้วนสำหรับการเจริญเติบโตและพัฒนาการฝ่ายวิญญาณของลูก ๆ ของพระองค์แล้ว: “ดูพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารถนา น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น” (1 ปต. 2:2)

“...แต่ก็ไม่ใช่สติปัญญาของโลกนี้ หรือของพวกเจ้านายของโลกนี้...” คำว่า “โลก” ในพระคำข้อนี้คือ อาฮีไอัน ซึ่งแปลว่า “ยุค” “พวกเจ้านาย” หรือเหล่าผู้ครอบครองแห่งโลกนี้คือคนเหล่านั้นที่นโยบายของพวกเขาสนใจอยู่แต่กิจการทั้งหลายของยุคโลกปัจจุบันนี้-หรือสมัยของมนุษย์ ซึ่งในระหว่างเวลานั้นมนุษย์ชาติอยู่ในความมืด เหนือห่างจากพระเจ้าและอยู่ใต้อำนาจของ “เจ้าแห่งโลกนี้” เจ้าแห่งความมืด

เรามีถ้อยคำที่ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับหัวข้อนี้ใน 1 ยอห์น 5:19: “และพวกเราทราบว่าเป็นของพระเจ้า และโลกทั้งสิ้นทอดตัวอยู่ในความชั่ว” (นักอรรถาธิบายที่โดดเด่นท่านหนึ่งแปลส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ให้อ่านว่า “‘ทั้งโลกนอนหนุนตักของผู้ชั่วนั้น’ เหมือนกับที่แซมสันกำลังนอนหนุนตักของนางเดลีลห์ ตอนที่เขาสูญเสียพลังของเขาแล้ว”

“...ที่เสื่อมสูญไป” การแปลแบบตรงตัวคือ “ซึ่งกำลังมาสู่ความสูญเปล่า” และหมายความว่า “ทำให้ใช้การไม่ได้” นโยบายเหล่านั้นของเหล่าผู้ครอบครองที่เป็นมนุษย์ แผนการทั้งหลายของเหล่าผู้นำมนุษย์ คำเทศนาของเหล่าผู้รับใช้หัวเสรี-ทั้งหมดนี้ถูกลิขิตให้กลายเป็นไม่สัมฤทธิ์ผล พวกมันว่างเปล่าและสูญเปล่าในข่าวสารของพวกมัน พวกมันไม่มีทางสัมฤทธิ์การไถ่ของมนุษย์ชาติได้-และพวกมันจะไม่สามารถนำมาซึ่งสันติสุข ความเจริญรุ่งเรือง ความปลอดภัย และอิสรภาพจากความกลัวแบบเป็นสากลได้

วันนี้เราได้ยินอะไรทางวิทย์? เราอ่านเจออะไรในหนังสือพิมพ์และนิตยสารทั้งหลาย? เหล่าผู้ครอบครองของโลกกำลังเทศนาความเท่าเทียมกันของมนุษย์ชาติ ความเป็นบิดาของพระเจ้า ความเป็นพี่น้องกันของมนุษย์ พวกเขาสัญญาเรื่องสันติภาพ พวกเขาสัญญาว่าจะขจัดความยากจนให้หมดสิ้นไปและนำความเจริญรุ่งเรืองเข้ามา พวกเขาสัญญาว่าจะช่วยมนุษย์ชาติให้พ้นจากความกลัวและนำมาซึ่งโลกที่จะมีสันติภาพและความบริบูรณ์ และที่ซึ่งมนุษย์ทุกคนจะปลอดภัย แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่า ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เขาเหล่านั้นกำลัง “มาสู่ความเสื่อมสูญ”

วันหนึ่งพระเยซูคริสต์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็มและครองราชย์ และความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกนี้คือน้ำปกคลุมทะเลตอนนี้ เมื่อถึงตอนนั้นจะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก ความประสงค์ดีแก่มนุษย์ทั้งหลาย-แต่พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์นั้น ไม่ใช่เหล่าผู้ครอบครองที่เป็น

มนุษย์ จะนำสันติสุขที่ยั่งยืนนี้มาพร้อมกับความเจริญรุ่งเรืองและความปลอดภัยของมัน

ข้อ 7: “แต่พวกเรากล่าวพระสติปัญญาของพระเจ้าในข้อลึกลับ คือพระสติปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีของพวกเรา”

พระคำข้อนี้เน้นสติปัญญาของพระเจ้า ซึ่งตรงข้ามกับ “สติปัญญาของโลกนี้” ในพระคำข้อก่อนหน้า “สติปัญญาของพระเจ้า” หลัก ๆ แล้วคือข่าวสารหนึ่งเดียวนั้นที่เปาโลประกาศว่าเขาจะกล่าว- “พระคริสต์ และการที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”...และข่าวสารนี้คือแก่นสารแห่งข่าวประเสริฐ มันคือคัมภีร์แห่งความรอด พระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขนทรงเป็นจุดศูนย์กลางซึ่งทุกแง่มุมแห่งข่าวประเสริฐชี้ไปยัง และปราศจากพระเยซูก็คงไม่มีข่าวประเสริฐ ไม่มี ความรอด และไม่มีสติปัญญา

วลี “ในข้อลึกลับ” บ่งบอกว่าสติปัญญานี้เป็นข้อลึกลับหนึ่งเพราะข้อเท็จจริงที่ว่ามันได้ถูกปิดซ่อนไว้มานานเหลือเกิน (ดูการอธิบายเกี่ยวกับข้อลึกลับในข้อ 1) ข้อลึกลับนี้ยังถูกปิดซ่อนไว้เหมือนเดิมจากคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะรับข่าวประเสริฐ-และเมื่อเรากล่าวว่า “ข่าวประเสริฐ” เราก็พูดถึงคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะรับความจริงนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ประสูติจากหญิงพรหมจารี ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นแล้ว ทรงขึ้นไปสู่สวรรค์แล้ว และจะเสด็จมาอีกที

“...ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ก่อนสร้างโลก...” คำว่า “ซึ่ง” ชี้ไปยัง “สติปัญญาของพระเจ้า” คำกริยา “ได้ทรงแต่งตั้งไว้” ที่ถูกใช้ตรงนี้หมายความว่า “บ่งไว้ล่วงหน้า, กำหนดไว้ก่อน” มันไม่ได้มีความหมายแค่ “แต่งตั้ง” มันหมายถึงบางสิ่งที่ถูกลึกลับไว้ล่วงหน้าและถูกชี้ขาดก่อนโลกถูกพระเจ้าตรัสให้มีตัวตนขึ้นมา คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในกิจการ 4:28; โรม 8:29,30; เอเฟซัส 1:5,11

ความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทั้งหลาย พระคุณของพระเจ้าที่ถูกหยิบยื่นให้แก่คนบาปทั้งหลาย สติปัญญาของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์ ไม่ได้ถูกทำให้เกิดขึ้นเพราะสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ หรือสภาวะทั้งหลายที่ถูกเปลี่ยนแปลงบนแผ่นดินโลก ทั้งหมดนี้ได้ถูกตัดสินชี้ขาดล่วงหน้าแล้วโดยพระองค์ก่อนเวลาได้เริ่มต้น

เปโตรให้ความกระจ่างเกี่ยวกับความจริงข้อนี้ของพระเจ้าในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา: “เพราะพวกท่านทราบว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดต่างพร้อย ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วได้ทรงถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่ได้ทรงปรากฏพระองค์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้ เพื่อพวกท่าน ผู้ซึ่งโดยพระองค์นั้นก็เชื่อในพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และได้ประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อความเชื่อและความหวังของพวกท่านจะดำรงอยู่ในพระเจ้า” (1 ปต. 1:18-21)

ช่างเป็นเรื่องน่าชื่นใจที่ได้รู้ว่าก่อนพระเจ้าได้ทรงสร้างสภาก่อนที่พระองค์ได้เนรมิตสร้างผงคลีดินซึ่งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์จากมัน พระองค์ได้ทรงวางแผนและทำให้ความรอดสมบูรณ์แบบในพระเยซูคริสต์ผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ สติปัญญาของพระเจ้าได้ทรงคิดและวางแผนการไถ่ของเรา และทั้งหมดนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ก่อนสิ่งอื่นใดได้ถูกสร้างขึ้น

“...ให้เป็นสง่าราศีของพวกเรา” คำว่า “สง่าราศี” บางครั้งก็สื่อถึง “คำสรรเสริญ” หรือ “เกียรติ” แต่ในที่นี้มันเป็นตัวแทนของการไถ่-ความรอดของผู้เชื่อ เมื่อเรากลับใจรับเชื่อ เราก็กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ได้รับความรอดและถูกไถ่อย่างสมบูรณ์แล้วจากโทษของบาป “ให้เป็นสง่าราศีของพวกเรา” ยังเป็นตัวแทนของการเติบโตของผู้เชื่อเช่นกัน ขณะที่เราเติบโตสู่ความเป็นผู้ใหญ่ในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ โดยถูกทำให้สอดคล้องกับพระลักษณะของพระคริสต์มากขึ้นเรื่อย ๆ มันชี้ไปยังสภาวะนั้นแห่งความเปี่ยมสุข ความครบบริบูรณ์ และสง่าราศีซึ่งเริ่มต้นพร้อมกับการกลับใจรับเชื่อและมีการสำเร็จครบถ้วนของมันในการรับขึ้นไปนั้น และการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกนำเข้าสู่ความเหมือนกับพระองค์แบบเต็มเปี่ยม ผู้เชื่อทุกคนถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า ศึกษา 1 โครินธ์ 15:43-49; โรม 8:18-23; ฟิลิปปี 3:21; และ 1 เปโตร 5:1-11

ในความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อเรา พระองค์ได้ทรงหยิบยื่นความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์แก่เราแม้ในยามที่เราเคยตายไปแล้วในบาปทั้งหลาย: “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้เราพวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้เราเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:4-7) พระเจ้าทรงยกโทษและช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด-แต่เพราะเห็นแก่พระคริสต์เท่านั้น (อฟ. 4:32 วรรคท้าย)

ข้อ 8: “ซึ่งไม่มีผู้ใดในพวกเจ้านายของโลกนี้ได้รู้จักพระสติปัญญาอันนั้น เพราะว่าถ้าพวกเขาได้รู้จักพระสติปัญญาอันนั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีไว้ที่กางเขน”

เหล่าผู้ครอบครองในสมัยของพระเยซู-คนเหล่านั้นที่ได้ตรึงกางเขนพระองค์จริง ๆ-ถูกพูดถึงในที่นี้ว่าเป็นตัวแทนของผู้ครอบครองทุกคนที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พระคำข้อนี้นำเสนอความตรงข้ามกันระหว่างความอับอายแห่งกางเขนนับกับ “สง่าราศีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ผู้ถูกตรึงกางเขน”

พระเยซูไม่ได้ทรงยินดีกับกางเขนนั่น...พระองค์ทรงสู้ทนกางเขนนั่น โดยทรงเหยียดหยามความละอายของมัน (ฮบ. 12:2) เพราะว่าพระองค์ทรงเห็นสง่าราศีนั้นที่อยู่อีกฟาก สติปัญญาของมนุษย์เห็นแต่ความอับอายและความอัปยศแห่งกางเขนนั่น แต่สติปัญญาของพระเจ้ามองเห็นไกลเกินกว่านั้นไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงได้รับสง่าราศีซึ่งประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ทำการวิงวอนเพื่อเรา จนกระทั่งวันหนึ่งที่พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม โดยครอบครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ในสันติสุข โดยทรงนำสง่าราศีเหล่านั้นแห่งยุคพันปีเข้ามา สติปัญญาของพระเจ้ามองเห็นไกลเกินกว่ากางเขนนับไปยังที่ ๆ ในที่สุดแล้ว ในนครชาวคูดุมุกดานั้นพร้อมกับเจ้าสาวที่ไร้ตำหนิซึ่งถูกจัดแสดง พระองค์จะทรงแสดงออกถึงความบริบูรณ์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระองค์!

หากไม่มีกางเขน ก็ไม่อาจมีพระคุณได้ หากไม่มีความอับอาย ก็ไม่อาจมีสง่าราศีได้ สติปัญญาของโลกนี้

มองเห็นแต่เหล่าคนบาปผู้โหดร้ายที่ตรึงพระผู้ช่วยให้รอดที่กางเขนทารุณอันหนึ่ง แต่อีกฟากของกางเขนนั่นคือ มงกุฎและสง่าราศี!

สิ่งที่เป็นจริง ความจริงแท้ หรือข้อเท็จจริงทั้งหลายฝ่ายวิญญาณ ไม่มีทางถูกค้นพบได้โดยสติปัญญาแบบมนุษย์

ข้อ 9: “แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ ”

“แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้ว...” วลีนี้อ้างอิงถึงอิสยาห์ 64:4: “เพราะตั้งแต่เริ่มแรกของโลก มนุษย์ไม่เคยได้ยิน หรือรับรู้ด้วยหู และตาไม่เคยเห็น โอ ข้าแต่พระเจ้า นอกเหนือพระองค์ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รอคอยพระองค์” พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานการแบ่งแยกตรงนี้ระหว่างสิ่งทั้งหลายที่ถูกรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสต่าง ๆ (ดวงตาและหู) กับสิ่งทั้งหลายที่ถูกรับรู้โดยความเข้าใจ ดังนั้นเราจึงพบความสำคัญของ “ใจ” ในพระคำข้อนี้ เหมือนกับในมัทธิว 13:15 (ในเอเฟซัส 1:18 เปาโลพูดถึง “ตาแห่งความเข้าใจของพวก (เรา)สว่างขึ้น” ซึ่งหมายถึงความเข้าใจแห่งหัวใจ)

“...สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” นี้รวมถึงข้อดีต่าง ๆ แห่งพระคุณของพระเจ้า (ซึ่งถูกเปิดเผยผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐและถูกชื่นชมยินดีในชีวิตปัจจุบันนี้) และสิ่งเหล่านั้นเช่นกันซึ่งจะถูกชื่นชมยินดีหลังจากนี้เพราะเราได้วางใจพระเยซูและรับพระคุณของพระเจ้าแล้ว “สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” รวมถึงประโยชน์สุขทั้งปวงแห่งความรักของพระองค์-ตั้งแต่การเริ่มต้นของเวลาไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานของประทานอันดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่าง (ยากอบ 1:17)

“...สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” นี้กล่าวถึงความจริงเดียวกับที่ถูกพบในยากอบ 1:12 และ 2:5 และในโรม 8:28-พระคำข้อหนึ่งที่ผู้เชื่อทุกคนรัก คำกรีกเดียวกันถูกใช้ในแต่ละข้อพระคำและบ่งบอกถึงความรักอันลึกซึ้ง ซึ่งถูกแสดงออกไม่เพียงในความรู้สึกใครเท่านั้นแต่ในการกระทำเช่นกัน พระเจ้าไม่เพียงประกาศความรักของพระองค์ที่มีต่อเราเท่านั้น พระองค์ทรงพิสูจน์มันแล้วโดยการประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ แม้กระทั่งในยามที่เราเคยปราศจากกำลัง-พวกคนบาป, คนอธรรม, ศัตรูต่อพระเจ้า-พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปทั้งหลายของเรา! และเมื่อรักคนของพระองค์แล้ว พระองค์ได้ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย พระเจ้าทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์แล้วโดยการกระทำ

พระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งทั้งหลายของพระวิญญาณแก่ผู้คนที่อุทิศตัว

ข้อ 10: “แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไซ้แล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า”

“พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเรา” การเน้นย้ำในที่นี้อยู่ตรง “แก่พวกเรา” ซึ่งตรงข้ามกับ “เหล่าผู้ครอบครองแห่งโลกนี้” การเปิดเผยที่มาโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์มาสู่เราที่เชื่อก็ไม่อาจบรรลุได้โดยความคิดแบบธรรมดา ไม่ว่าความคิดแบบมนุษย์จะเฉลียวฉลาดแค่ไหน มีการศึกษาสูงขนาดไหนหรือได้รับการ

ฝึกฝนมาดีแค่ไหน สิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณก็ถูกเปิดเผยผ่านทางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น มันเป็นไปได้ที่มนุษย์ที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่จะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า ดังที่เราจะเรียนรู้ต่อไปในบทนี้

สิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าไม่ถูกค้นพบผ่านทางดวงตาและหูเพียงอย่างเดียว และไม่ใช้โดยทางสติปัญญาแบบโลกด้วย สิ่งเหล่านั้นของพระเจ้ากลายเป็นของเราเมื่อเราใช้ความเชื่อแบบเด็กใน “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ใจของเราเข้าใจความจริงและพระพรนั้นที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถเปิดเผยแก่มนุษย์ได้ “เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไซ้แล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า”

ในข้อพระคำนี้ของเรา เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรายังเห็นการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระเจ้าพระบิดาเช่นกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตรวจค้นสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า—ซึ่งเราคงพรรณนาว่าพระองค์ทรงทำไม่ได้หากพระองค์เป็นบุคคลเดียวกันกับพระบิดา เพราะความรู้อันสมบูรณ์แบบของพระองค์เกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับวิญญาณของมนุษย์ (ซึ่งเป็นหนึ่งในองค์ประกอบเหล่านั้นของตัวตนของมนุษย์) เปาโลพูดถึงฝ่ายหนึ่งว่าเป็น “วิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในตัวเขา” และอีกฝ่ายหนึ่งเป็น “พระวิญญาณซึ่งมาจาก (หรือตามที่ภาษากรีกอ่าน ‘ออกมาจาก’) พระเยซูคริสต์พระเจ้า” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้เปิดเผยความจริงฝ่ายวิญญาณ พระองค์ผู้เดียวทรงถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าแก่ผู้เชื่อแต่ละคน

“เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้น... สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณทรงสืบสวนโดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะได้รับความรู้ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า (ข้อ 11) พระองค์ทรงเจาะเข้าไปในความลึกของสิ่งเหล่านั้น โดยฉายแสงของพระองค์บนสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้าและเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ภายใน สิ่งที่ถูกเน้นตรงนี้คือ การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าในใจของผู้เชื่อ: “และพระองค์ผู้ทรงตรวจค้นใจทั้งหลาย ก็ทรงทราบพระดำริของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อบรรดาวิสุทธิชนตามน้ำพระทัยของพระเจ้า” (รม. 8:27)

“สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า” คือพระดำริเหล่านั้นของพระเจ้า พระประสงค์ทั้งหลายของพระองค์และสิ่งสารพัดที่เป็นของสภาพและพระลักษณะทั้งหลายของพระองค์: “โอ ความล้ำลึกแห่งความอุดมสมบูรณ์ของทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้านั้นมีมากสักเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางทั้งหลายของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้” (รม. 11:33) สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้าสามารถถูกทราบได้และถูกรับไว้ได้โดยผู้เชื่อขณะเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นและผู้เชื่อรับสิ่งเหล่านั้นด้วยความเชื่อเท่านั้น

“ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาด้วยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาได้รับการตรัสใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2 ปต. 1:21)

“แต่พวกท่านได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และพวกท่านก็ทราบทุกสิ่ง” (1 ยอห์น 2:20)

“แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่มีการเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27) ผู้สอนพระวจนะของพระเจ้าที่ดีที่สุดคือพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 11: “ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยิ่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจ้าย่อมไม่มีผู้ใดหยิ่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น”

“ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยิ่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้...” คำกรีกของ “หยิ่งรู้” คือ อออีตา ซึ่งหมายความว่า “รับรู้จากการเฝ้าสังเกต”

“...เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเอง” จิตวิญญาณในที่นี้เป็นตัวแทนขององค์ประกอบบั้นในมนุษย์ซึ่งโดยมันเขารู้หรือตรึกตรอง มนุษย์เป็นตรีเอกานุภาพอย่างหนึ่งแน่นอน-จิตใจ, วิญญาณ, และร่างกาย จิตใจคือส่วนนั้นของมนุษย์ซึ่งเป็นที่ตั้งของอารมณ์-ความรักหรือความเกลียด แล้วแต่กรณี วิญญาณของมนุษย์คือส่วนนั้นของเขาซึ่งใช้เหตุผล-ความคิด ร่างกายคือพลังที่จิตใจและวิญญาณอาศัยอยู่ภายใน ใน 1 เธสะโลนิกา 5:23 เปาโลอธิบายว่า “และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ใด จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาค้นคว้าฮีบรู 4:12; 1 โครินธ์ 15:44; มัทธิว 26:38; 11:29; และยอห์น 12:27

เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ทรงคร่ำครวญในวิญญาณของพระองค์ พระองค์ทรงร้องให้ พระองค์กำลังคิดร่วมกับพี่น้องสองนางที่โง่เขลา แต่ในสวนเกทเสมี เมื่อเหงื่อของพระองค์ถูกเปื้อนด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ พระองค์ทรงร้องว่า “จิตใจของเราเป็นทุกข์โศกยิ่งนัก กระทั่งถึงความมรณา!” ในสวนนั้น พระองค์กำลังรักคนทั้งโลก และกำลังชำระหนี้บาปแสนเลวร้ายนั้นเพราะความรักนั้น

“สิ่งทั้งหลายของพระเจ้าย่อมไม่มีผู้ใดหยิ่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น” คำกรีกที่แปลเป็น “หยิ่งรู้” ในส่วนนี้ของพระคำข้อนี้คือ กิโนสโค และสื่อถึง “แยกแยะ” คำนี้ถูกวางให้ตรงข้ามกับ อออีตา ซึ่งถูกใช้ในส่วนก่อนหน้าของพระคำข้อนี้ในการกล่าวถึงวิญญาณของมนุษย์ The Dictionary of New Testament Words ให้คำอธิบายที่ชวนกระจางนี้เกี่ยวกับสองคำนี้ ซึ่งถูกแปลเป็น “หยิ่งรู้” ทั้งคู่: “ความแตกต่างก็คือว่า อออีตา หมายถึง ‘ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ และความคิดต่าง ๆ ในตัวพวกมันเอง’ ขณะที่กิโนสโค บ่งบอกถึงความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ในความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของพวกมัน” -นั่นคือ มนุษย์ธรรมดา ในความคิดธรรมดาของตน ไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้

ความสามารถนั้นที่จะเข้าใจข่าวประเสริฐมากพอที่จะใช้ความเชื่อไปสู่ความรอดเป็นของประทานอย่างหนึ่งจากพระเจ้า และถูกรวมเข้าไว้ในพระคุณ เพราะพระคุณของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงได้รับอนุญาตให้ชิม

ความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน-และในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นสิ่งเหล่านี้แก่เรา-ประการแรกคือ สติปัญญา; จากนั้นคือ ความชอบธรรม; ประการที่สามคือการแยกตัวไว้; และการไถ่ถอน มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ใน ผ่านทาง หรือโดยสติปัญญาหรือความสามารถตามธรรมชาติของเขาเอง มนุษย์ธรรมดา โดยทางปัญญา ความสามารถ และอำนาจของเขาเองไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ เหมือนกับที่เสือดาวไม่สามารถเปลี่ยนจุดของมันได้หรือคนเอธิโอเปียไม่สามารถเปลี่ยนสีผิวของตนได้! ความรอดเป็นมาจากภายนอก มันเป็นของประทานของพระเจ้า และสามารถถูกรับไว้ได้หลังจากที่มนุษย์ธรรมดาได้ยื่นพระวอนแล้วเท่านั้นซึ่งนำความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาให้ และความเชื่อที่ถูกใช้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็นำมนุษย์ธรรมดาให้เข้ามาอยู่ในตำแหน่งที่จะถูกให้บังเกิดเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าได้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 3:5,7)

เราหมายเหตุไปแล้วว่าในข้อ 10 และ 11 ความเป็นบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกนำเสนอ โดยแยกแยะพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้าก็รับรองว่าพระองค์ไม่ใช่บุคคลเดียวกันกับพระบิดา แต่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีความรู้อันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้า

ข้อ 12: “บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา”

“วิญญาณของโลก” พูดถึงวิญญาณที่ครอบงำนั้นซึ่งทำงานอยู่ในคนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ผู้ซึ่งเห็นห่างจากพระเจ้า และ “พระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า” ซึ่งไปยังพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกประทานให้แก่เราเป็นของขวัญ และทรงเข้ามาสถิตภายในเราทันทีที่เราเชื่อ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (รม. 8:9) “...ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:5) “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6)

“พวกเราได้รับแล้ว” บ่งบอกว่าเราได้รับพระวิญญาณเมื่อเราได้กลายเป็นคริสเตียนแล้ว ความรอดไม่มาถึงเรา ณ เวลานั้น และจากนั้นในเวลาต่อมาพระวิญญาณจึงทรงเข้ามาสถิตอยู่ภายในเรา เมื่อคนไม่เชื่อรับพระเยซูไว้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาในใจของคนไม่เชื่อนั้นทันที

“...เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา” คำกรีกเดียวกันสำหรับ “ทราบ” ที่ถูกใช้ในข้อ 11 ถูกใช้อีกครั้งตรงนี้ โดยบ่งบอกถึงการรับรู้และการตระหนัก สิ่งเหล่านั้นที่ “โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา” พูดถึงเวลาเดียวกันกับที่ถูกอ้างอิงถึงในข้อ 12 เมื่อ “พวกเราได้รับ” พระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว คำนี้อาจถูกแปลได้ว่า “ถูกประทานให้อย่างเปี่ยมพระคุณ” โดยบ่งบอกว่าเราได้รับการไถ่ ความชอบธรรม พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระคุณของพระเจ้าโดยความโปรดปรานของพระเจ้าที่เราไม่คู่ควร

“...สิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา” ถูกผลิตเพลินในชีวิตนี้อย่างแน่นอน แต่พวกมันเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์เช่นกัน และเราจะเข้าใจความบริบูรณ์ของพวกมันอย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้น

เมื่อเราเห็นพระเยซูหน้าต่อหน้า อย่างไรก็ตาม เราปล้นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราไปจากตัวเราเองถ้าเราไม่เสาะหาที่จะเข้าใจทุกสิ่งที่เราเข้าใจได้เกี่ยวกับ “สิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา” ขณะที่เราอยู่บนโลกนี้ในเรือนกายที่เป็นดินของเรา ถึงแม้ว่าเราจะไม่มีวันเข้าใจอย่างถ่องแท้จนกว่าเราเห็นพระองค์และเป็นเหมือนพระองค์ก็ตาม

การอุทิศตัวอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้าและการมีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณคือ การดำเนินชีวิตที่อยู่ใกล้เมืองบรมสุขเกษมแล้ว ผู้เชื่อผู้น้อยคนจริง ๆ เพลิดเพลินกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนเพราะว่าพวกเขาไม่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระวิญญาณ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักนำเรามาถึงพระเจ้า ทรงฟ่องใจเราเรื่องบาป “ทรงให้บังเกิด” เราเข้าสู่ครอบครัวแห่งสวรรค์ ทรงสถิตภายในเรา ทรงนำพาเรา-และเมื่อเราอนุญาตพระองค์ พระองค์ก็ทรงเติมเต็มเรา (อฟ. 5:18) ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ!

สิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยถูกสอนในถ้อยคำ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทาน

ข้อ 13: “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ”

“ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน...” สิ่งที่เราไปโลกกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครีนธ์ก็คือว่าพระเจ้าได้ประทานแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ งานรับใช้แห่งการบอกเล่าความจริงเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้โดยไม่คิดค่าแต่ซึ่งถูกรับได้ก็ต่อเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ่องใจ ทรงชักนำ และทรงให้ความสว่างเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นไม่ถูกรับไว้หรือถูกสอนโดยปัญญาของมนุษย์ พวกมันไม่ถูกพบหรือถูกรู้จักโดยการค้นหา พวกมันเป็นของเราที่ต่อเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตรวจค้นสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้าและทรงเปิดเผยพวกมันแก่เราขณะที่เรายอมจำนนต่อพระองค์เท่านั้น!

เปาโลกล่าวว่า “...พวกเราก็ก้าว” ซึ่งไปยังนักเทศน์ทุกคนที่ถูกเรียกและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ-และมีข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้น: ที่เหลือทั้งหมดเป็นของปลอม!

“...ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน...” -หรือถูกสอนโดยปัญญาของมนุษย์ เปาโลไม่ใช่คนธรรมดา แม้กระทั่งก่อนที่เขาจะกลับใจรับเชื่อบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาได้นั่งอยู่แทบเท้าของกามาลิเอล เขาเป็นพาริสีแห่งพวกพาริสี-แต่เขาอยากให้เป็นคนที่เข้าใจชัดเจนว่าแม้เขามีความสามารถและการฝึกฝนมากมายขนาดไหน เขาก็กำลังสอน-ไม่ใช่โดยปัญญาของมนุษย์ แต่ในถ้อยคำที่ถูกสอนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในบทที่ 13 ของการศึกษาค้นคว้าของเรา เปาโลนำเสนอชัดเจนข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าความสามารถทั้งหมดของมนุษย์ล้วนสูญเปล่าและไร้สาระหากปราศจากพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์

“...โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” อรรถาธิบายพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดคือพระคัมภีร์เอง-หนังสือเล่มหนึ่ง (เอกพจน์) ซึ่งประกอบด้วยหนังสือหกสิบหกเล่ม (พหูพจน์) และแต่ละเล่มจำเป็นหากเราอยากเข้าใจแผนการของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีพระคำสักข้อในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ที่พระคำอีกข้อที่โชนสัทแห่งในพระคัมภีร์จะช่วยให้ความกระจ่างเกี่ยวกับสิ่งซึ่งดูเหมือนเข้าใจยากไม่ได้ วิธีที่ดีที่สุดที่จะเข้าใจพระคัมภีร์คือ การเปรียบเทียบข้อพระคำกับข้อพระคำ สิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ เราไม่ควรยกข้อพระคัมภีร์นอกบริบทของมันและใช้มันเพื่อพิสูจน์ประเด็นประจำนิกายหรือทางศาสนา เราไม่ควรเพิ่มสิ่งที่เราคิดเข้ากับข้อพระคัมภีร์ และเราไม่ควรตัดออกไปจากมันเพื่อให้มันกล่าวสิ่งที่เราอยากให้มีมันกล่าว เราควรศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้องตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเรา ถ้าเราจะทำเช่นนี้ เราก็จะรักษาตัวให้พ้นจากความยุ่งยากและความเข้าใจผิดมากมายในการสั่งสอนและการเทศนาของเรา

ถ้ามารร้ายไม่สามารถทำให้ผู้รับใช้คนหนึ่งเป็นพวกเสรีนิยมได้ มันก็จะผลักใส่ผู้รับใช้คนนั้นให้ปกป้องเรื่องทางศาสนาหรือขับไล่เขาไปสู่การปกป้องนิกาย และถ้ามันสามารถทำให้นักเทศน์คนใดเริ่มสาละวนอยู่กับเรื่องทางศาสนาได้ มันก็มีความสุขแล้ว เพราะว่างานรับใช้ของนักเทศน์คนนั้นก็ถูกทำให้ไม่สัมฤทธิ์ผลแล้ว

เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมว่า “ขอให้พระเจ้าสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นผู้มั่วสอเถิด” ถ้าเรายอมให้พระวจนะของพระเจ้าตรัส ถ้าเราจะเทศนาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เราก็จะประกาศข่าวสารที่จะนำผู้คนมาถึงพระคริสต์ แต่ถ้าเราได้เถียงประเด็นต่าง ๆ แทนที่จะประกาศข่าวประเสริฐ เราก็จะทำให้มารร้ายพอใจ ไม่ใช่พระเยซูเจ้า

บรรดานิกาย ศาสนา และนักเทศน์ทั้งหลายทำดีมากในการทำให้ผู้คนสับสน พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน และพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้ก่อให้เกิดคำถามต่าง ๆ ทางศาสนา พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเหล่าผู้บริสุทธ์สมัยโบราณให้เขียน และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้สอนพระวจนะที่ดีที่สุด ถ้าเราจะยอมจำนนต่อพระองค์และศึกษาค้นคว้าในพระวิญญาณ โดยเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ-ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายเนื้อหนังหรือฝ่ายวิญญาณกับปัญญาของมนุษย์-เราก็จะสามารถช่วยเหลือชายและหญิงทั้งหลายให้พบพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดได้และกลายเป็นผู้ที่มิมีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณเมื่อพวกเขาได้รับประทานน้ำนมและอาหารแข็งแห่งพระวจนะ การเรียนรู้ ทักษะ และปัญญาแบบมนุษย์ใช้ไม่ได้และไร้ผลอย่างสิ้นเชิงในการนำเสนอความจริงของพระเจ้าตามที่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราต้องกันปัญญาและทักษะของมนุษย์ออกไปจากการเทศนาของเรา

สิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยถูกสังเกตโดยจิตวิญญาณ

ข้อ 14: “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

มนุษย์ธรรมดา (ที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่) ย่อมปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า-ประการแรก เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เขาเข้าใจไม่ได้ เขาใช้เหตุผลอธิบายพวกมันไม่ได้โดยอาศัยความสามารถของตัวเอง และประการที่สอง สิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าไม่ถูกปากและไม่น่าดึงดูดสำหรับมนุษย์ธรรมดาเพราะสันดานของเขายากกินสิ่งเหล่านั้นของโลก ดังนั้นมนุษย์ธรรมดาจึงไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นแห่งพระวิญญาณ

ของพระเจ้าได้

มันเป็นไปไม่ได้จริง ๆ ที่มนุษย์คนใดจะเข้าใจสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของพระเจ้าได้ จนกว่าเขาถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ เพื่อที่จะบังเกิดใหม่ ทั้งหมดที่คนไม่เชื่อต้องทราบก็คือว่า พระคริสต์ ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ว่าพระองค์ทรงถูกฝังและทรงเป็นขึ้นอีก ในวันที่สาม “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และว่าพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยผู้คน พระองค์ทรงลอยขึ้นกลับไปสู่สวรรค์ และบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา ทั้งหมดที่คนบาปจำเป็นต้องรู้และทำเพื่อที่จะรับความรอดคือ การรู้ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย และเชื่อจากใจว่าพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว: “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้า ด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

“...เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ไม่สามารถ “ทำความเข้าใจ” สิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้จากการศึกษาค้นคว้าพระวจนะโดยมีจุดประสงค์เพื่อการโต้แย้งเท่านั้น ผู้ที่ไม่ถูกสร้างใหม่ไม่สามารถสังเกตสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้ แม้ว่าเขาจะค้นดูและศึกษาค้นคว้ามากขนาดไหน วิญญาณของเขาก็จะไม่ยอมให้จิตใจสร้างความคิดเห็นของพระเจ้าที่จะทำให้มนุษย์ธรรมดาแสวงหาพระเจ้า ก่อนที่วิญญาณที่ไม่ถูกสร้างใหม่จะแสวงหาพระเจ้า เขาต้องได้ยินพระวจนะของพระเจ้าด้วยความคิดที่เปิดรับและใจที่เปิดรับและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ฟ่องใจเขาเรื่องบาปและชักนำเขามาถึงพระเจ้า

ในยอห์น 6:44 พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ ยกเว้นพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้น จะทรงชักนำเขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

มันเป็นไปไม่ได้ที่คนที่ไม่ถูกสร้างใหม่จะสร้างความเห็นที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายฝ่ายวิญญาณได้ โดยปราศจากความสามารถฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงถ่ายทอดให้ซึ่งมีแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถประทานให้เป็นคำตอบต่อความเชื่อ หรือเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อ การรับรู้ของมนุษย์ธรรมดาไม่สามารถไปไกลเกินกว่าขอบเขตของเขาวนปัญญาได้ และเราจะไม่มีทางรู้จักพระเจ้าผ่านทางเขาวนปัญญาได้ เรารู้จักพระเจ้าผ่านทางใจ ไม่ใช่ผ่านทางความคิด

ข้อ 15: “แต่ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณซ้ขาดสิ่งสารพัดได้ แต่ตัวเขาเองไม่ถูกซ้ขาดโดยมนุษย์คนใดเลย”

“ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ” ซ้ไปยังมนุษย์ที่ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณแล้ว เขาถือครองสภาพของพระเจ้า เขาถูกสถิตภายในและถูกให้พลังโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นองค์ประกอบที่ครอบงำในตัวตนของเขา ด้วยเหตุนี้ เพราะองค์ประกอบที่ครอบงำนี้แห่งตัวตนของเขาเป็นฝ่ายวิญญาณ การรับรู้ฝ่ายวิญญาณของเขาจึงทำให้เขาสามารถตรวจสอบสิ่งสารพัดในสัดส่วนเชิงสัมพันธ์ของพวกมันได้-นั่นคือ สิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยโดยพระเจ้าขณะที่เขาศึกษาค้นคว้าพระวจนะและยอมจำนนต่อพระวิญญาณ และสิ่งทั้งหลายที่เป็นแบบมนุษย์และธรรมดา

เมื่อผู้ใดบังเกิดใหม่ เขาก็ถือครองสภาพสองแบบ-เนื้อหนังและวิญญาณ-และทั้งสองนี้อยู่ตรงข้ามกัน

และกัน มีแต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณเท่านั้นที่สามารถตรวจสอบและฝึตร้อนสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงของพวกเขา มันเพื่อที่เขาจะยอมรับสิ่งที่ดีและชั่งสิ่งที่ชั่ว บุคคลเช่นนั้นไม่สามารถถูกตรวจสอบและตัดสินโดยพวกเขาไม่ได้ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระโดยพระโลหิต ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณเป็นปริศนาแก่พวกเขาไม่ได้ พวกเขาไม่สามารถเข้าใจการกระทำ เหตุจูงใจ หรือจุดประสงค์ในชีวิตของเขาได้

นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์เลย-ไม่ใช่เลยครับ! มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้เชื่อจะเริ่มอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ดังที่เราจะเห็นต่อไปในการศึกษาค้นคว้าของเรา (1 คร. 3:1) มีผู้เชื่อบางคนที่ยังบังเกิดใหม่แล้ว แต่ก็ไม่ได้เติบโต พวกเขาไม่ออกผล และพวกเขาเริ่มกลายเป็นคนแคระฝ่ายวิญญาณเมื่อความปรารถนาของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทุกคนก็คือ ที่พวกเขาจะกลายเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ โตเต็มที่และเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า-ทหารที่ดีแห่งกางเขนนั้น

ยอห์นถามว่า “ผู้ใดเล่ามีชัยต่อโลก นอกจากผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า?” จากนั้นเขาสอนเราว่าเรามีชัยโดยความเชื่อ และเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ภายในเรา และพระองค์ทรงนำเราในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรม คนทั้งหลายที่ถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาก็เป็นลูก ๆ ของพระเจ้า ดังนั้นผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณจึงตัดสินสิ่งสารพัด โดยรับสิ่งซึ่งจะเป็นประโยชน์ไว้ และปฏิเสธสิ่งซึ่งจะรื้อทำลายมนุษย์ฝ่ายวิญญาณ และเฉพาะผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้นสามารถตัดสินสิ่งสารพัดได้ เพราะว่าผู้เชื่อที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายเนื้อหนัง (เพราะความอยู่ฝ่ายเนื้อหนังของเขา) จะมองไม่เห็นสิ่งผิดเลยในหลายสิ่ง แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมจิตใจเช่นเดียวกับอวัยวะทั้งหลายของร่างกาย เมื่อนั้นคำตัดสินที่ถูกประกาศแก่สิ่งเหล่านั้นของโลกก็จะแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง เพราะว่ามันจะอยู่ในความสว่างแห่งความจริงที่ถูกเปิดเผยของพระเจ้าตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าแก่เราและว่าเราควรดำเนินชีวิต และเดิน และกระทำอย่างไร-ต่อหน้าคริสตจักรและชาวโลก

ข้อ 16: “เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่าได้รู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อผู้นั้นจะสอนพระองค์ได้’ แต่พวกเราที่มีพระทัยของพระคริสต์”

ตรงนี้มีคำพูดที่ถูกยกมาจากอิสยาห์ 40:13: “ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือโดยเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์” เราพบบางส่วนของข้อพระคำเดียวกันนี้ในโรม 11:34:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือผู้ใดเป็นที่ปรึกษาของพระองค์’”

ในข้อพระคำที่ยกมาจากหนังสือโรม เปาโลกำลังยกข้อสนับสนุนเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวที่ไม่อาจหยั่งถึงได้แห่งสติปัญญา ความรู้ และข้อตัดสินต่าง ๆ ของพระเจ้า-ทางทั้งหลายของพระเจ้าเมื่อพิจารณา ลักษณะเฉพาะและผลกระทบต่าง ๆ ของข่าวประเสริฐ พร้อมกับความรู้ผลและความสิ้นหวังแบบสิ้นเชิงแห่งคุณความดี ความสามารถ หรือความอู่อุสาของมนุษย์ ขณะที่ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้เรามีข้อพระคำที่ยกมาแบบสั้นกว่าเพราะว่าเปาโลกำลังชี้ให้เห็นถึงความเปล่าประโยชน์ของมนุษย์ธรรมดาที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ซึ่งถูกเปรียบว่าอยู่ตรงข้ามกับการแยกแยะที่ถูกถ่ายทอดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าแก่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ ความคิดเป็น “ที่ตั้งของความมีสติตรึงตรองอันประกอบด้วยส่วนเหล่านั้นที่เป็นการรับรู้ ความเข้าใจ

และการตัดสินใจ” ความคิดของพระเยซูคริสต์เจ้าต้องถูกรับรู้ถ้าเราอยากเข้าใจทางทั้งหลายของพระองค์ มันเป็นไปได้ไม่ได้อย่างสิ้นเชิงที่มนุษย์ธรรมดาจะเข้าใจทางเหล่านั้นของพระเจ้าโดยปราศจากการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้า พระองค์ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ทรงเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความคิดของพระคริสต์แก่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ผู้เชื่อนั้นถือครองความคิดของพระคริสต์เพราะการสถิตอยู่ภายในของพระคริสต์: “...พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส.1:27 วรรคท้าย)

“เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1)

“เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

“และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6)

“จงให้ความคิดนี้มีอยู่ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่ได้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน” (ฟป. 2:5)

(ตรงนี้มีข้อพิสูจนเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ เพราะว่า “พระทัยของพระคริสต์” ถูกใช้แบบเทียบเท่ากับ “พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”-และพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงพระทัยของพระเยโฮวาห์: “และเพราะว่าพวกท่านเป็นบุตรทั้งหลายแล้ว พระเจ้าจึงทรงส่งพระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของพวกท่าน ร้องว่า “อับบา” พระบิดาเจ้าข้า”- กท. 4:6)

“แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (รม. 8:9)

พระคัมภีร์พูดถึง “พระวิญญาณของพระเจ้า” และพูดถึง “พระวิญญาณของพระคริสต์” เรื่องน่าเศร้าแห่งโมงยามนี้ก็คือว่า มีการให้ความสำคัญแก่ความเฉลียวฉลาดในการรับใช้มากกว่าการสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมเชื่อในการศึกษา ผมเชื่อว่าการทรงเรียกใดจากพระเจ้า-ไม่ว่ามันเป็นการทรงเรียกให้เข้าสู่งานรับใช้ เข้าสู่งานมิชชั่น หรือเข้าสู่งานรับใช้แบบคริสเตียนเต็มเวลาอื่นใด-ก็เป็น การทรงเรียกให้เข้าสู่การศึกษา ค้นคว้าและเตรียมตัวสำหรับงานรับใช้นั้น แต่เราควรยอมจำนนความคิด จิตใจ และร่างกายต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะถูกนำขณะที่เราศึกษา ค้นคว้า การเรียนรู้ที่สูงกว่าไม่ควรถูกยอมให้มาทำลายความน่าเชื่อถือของพระวาระของพระเจ้าในแง่ใดเลย และเมื่อเกิดคำถามในเรื่องสิทธิอำนาจหลัก พระคัมภีร์ควรเป็นหนังสือที่เราหันไปพึ่งพาเสมอ

วันนี้เรามีการเทศนาแบบ “ดูเหมือนว่า...ในความคิดเห็นอันถ่อมใจของผม” มากเกินไป เราต้องการคำเทศนาที่เน้นข้อเชื่อในข่าวประเสริฐมากขึ้น เมื่อคนของพระเจ้าก้าวขึ้นไปบนธรรมาสัน เปิดพระวาระของพระเจ้า และโดยปราศจากความกลัว การเห็นแก่หน้าคน หรือการขอร้องประกาศว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้!” ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ควรขึ้นไปบนธรรมาสันจนกว่าเขาได้ศึกษาค้นคว้าข่าวสารนั้นอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงวางบนใจของเขาแล้ว โดยค้นดูตามที่พระวิญญาณทรงนำ ให้เอาหัวใจของเขาเองจากสิ่งล้าลึกเหล่านั้นของพระเจ้าเพื่อที่จะให้อาหารคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติ เขาต้องกินอิมก่อนที่เขาจะสามารถป้อนอาหารผู้อื่นได้ เขาต้องถูกนำพา ก่อนที่เขาจะสามารถนำพาผู้อื่นได้ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะกลับไปสู่พระวาระและสู่การเทศนาที่ได้รับฤทธิ์เดชและการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์!

นักเทศน์ของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องขอร้องแก่สมาชิกคริสตจักรกลุ่มใดเลยที่ตนเทศนาข่าวสารซึ่งถูกสั่ง
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อนักเทศน์คนนั้นศึกษาค้นคว้าและเตรียมข่าวสารนั้นแก่คริสตจักรของเขา

บทที่ 3

3:1 และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย ไม่อาจจะพูดกับพวกท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่

เหมือนพูดกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง คือเหมือนกับเป็นพวกทาร์กในพระคริสต์

3:2 ข้าพเจ้าได้เลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนม และมีใช้ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นพวกท่านยังไม่สามารถรับอาหารแข็งนั้นได้ และถึงแม้เดี๋ยวนี้พวกท่านก็ยังไม่สามารถ

3:3 ด้วยว่าพวกท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าในท่ามกลางพวกท่านมีการอิจฉากัน และการโต้เถียงกัน และการแตกแยกกัน พวกท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และดำเนินเหมือนมนุษย์สามัญดอกหรือ

3:4 เพราะขณะที่คนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของอโพลโล” พวกท่านมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

3:5 ดังนั้น เปาโลเป็นผู้ใด และอโพลโลเป็นผู้ใด นอกจากเป็นพวกผู้รับใช้ซึ่งโดยพวกเราพวกท่านได้เชื่อแล้ว ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดประทานแก่ทุกคน

3:6 ข้าพเจ้าได้ปลูก อโพลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต

3:7 ดังนั้น คนที่ปลูกไม่สำคัญอะไร และคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้โปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ

3:8 บัดนี้คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน และทุกคนจะได้รับบำเหน็จของตนตามการทำงานหนักของตนเอง

3:9 ด้วยว่าพวกเราเป็นพวกผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า พวกท่านเป็นไร่นาของพระเจ้า พวกท่านเป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า

3:10 ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้โปรดประทานแก่ข้าพเจ้า เหมือนเป็นนายช่างผู้ชำนาญ ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้ว และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้างบนรากฐานนั้น แต่ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากฐานนั้นอย่างไร

3:11 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์

3:12 บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง

3:13 การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง

3:14 ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้ผู้นั้นได้ก่อก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ

3:15 ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ

3:16 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน

3:17 ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น

3:18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านถือว่าตัวเป็นคนมีปัญญาในโลกนี้ จงให้ผู้นั้นกลายเป็นคนโง่เขลา เพื่อผู้นั้นจะเป็นคนมีปัญญาได้

3:19 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาเฉพาะพระเจ้า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของพวกเขาเอง’

3:20 และมีอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดทั้งหลายของคนมีปัญญาว่า ความคิดเหล่านั้นเป็นเพียงแต่ไร้สาระ’

3:21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกเขาท่าน

3:22 ไม่ว่าจะเปาโล หรืออปอลโล หรือเคพาส หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือบรรดาสิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกเขาท่าน

3:23 และพวกท่านเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

การอยู่ฝ่ายเนื้อหนังขัดขวางการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

หลังจากได้วางหลักการเหล่านั้นซึ่งชี้้นำการรับใช้ของเขาและให้ลักษณะเฉพาะข่าวสารของเขาแล้ว คราวนี้เปาโลวกกลับมายังหัวข้อเรื่องความแตกแยกที่มีอยู่ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ คือการแตกแยกเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 1 ข้อ 11 ถึง 13

เนื่องจากปัญญาซึ่งถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระเจ้าสามารถถูกเข้าใจได้โดยผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณเท่านั้น สภาพฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านั้นที่อยากอ่านจดหมายของเปาโลก็ปรากฏว่าเป็นตัวขัดขวางต่อการรับใช้ของเขา ที่ได้มีการแบ่งพรรคแบ่งพวกและอคติ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงถูกขัดขวางในการก่อเกิดและการคงไว้ซึ่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักร และในการใช้ผู้รับใช้เหล่านั้นของพระเจ้าเพื่อสั่งสอนพระวจนะ เสริมสร้างเหล่าวิสุทธิชน และเป็นเหตุให้คนไม่เชื่อทั้งหลายได้บังเกิดใหม่

พวกเขาแตกแยกกัน พวกเขาไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พวกเขาเสื่อมไปแล้วว่าพวกเขาเป็นเครื่องมือแบบมนุษย์ของพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เข้าสู่การรับใช้ที่เฉพาะเจาะจง พวกเขาเป็นผู้รับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาแล้ว และถึงแม้ว่างานรับใช้ต่าง ๆ ของพวกเขามีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกัน พวกเขาก็เป็น “หนึ่งเดียวกัน” ในพระคริสต์และในความสัมพันธ์ของพวกเขาต่อพระองค์ (ข้อ 8)

พระเจ้าเพียงผู้เดียวประทานการเพิ่มพูนและจะประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อแต่ละคนตามการทำงานของเขา แต่เพราะทัศนคติและการแบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ พระเจ้าจึงไม่สามารถอวยพรตามที่พระองค์ทรงปรารถนาได้-และตามที่พระองค์คงจะอวยพรไปแล้วหากวิสุทธิชนเหล่านั้นได้อาศัยอยู่อย่างสามัคคี ทำงานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยมุ่งทุกความอุตสาหะของพวกเขาไปสู่การถวายเกียรติพระเจ้า

ข้อ 1: “และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย ไม่อาจจะพูดกับพวกท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่เหมือนพูดกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง คือเหมือนกับเป็นพวกทารกในพระคริสต์”

“และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย ไม่อาจจะพูดกับพวกท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้...” ในบทที่สอง เปาโลเน้นเรื่องความเหนือกว่าของสติปัญญานั้นซึ่งเป็นผลมาจากการส่องสว่างฝ่ายวิญญาณ บัดนี้เขาเตือนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่าถึงแม้ว่าพวกเขาเป็นพี่น้อง ที่บังเกิดใหม่แล้ว-พวกเขาก็เป็นเพียงเหล่า

ทารกในพระคริสต์ พวกเขาได้เข้าประตูแห่งความรอดแล้ว แต่พวกเขาก็ยังยืนอยู่ที่ธรณีประตู

ผู้เชื่อทุกคนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพวกเขาได้รับความรอด เราถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ เราถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณ และเราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณ แต่พัฒนาการและการเติบโตฝ่ายวิญญาณขึ้นอยู่กับขนาดที่เรายอมจำนนตัวเราเองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะถูกนำพาและถูกควบคุมโดยพระองค์ เปาโลขอรับรองชาวโรมเหล่านั้นให้ถวายเป็นร่างกายของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตและอวัยวะของพวกเขาเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม เขาเตือนสติชาวเมืองเอเฟซัสให้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ มันเป็นข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าคนหนึ่งอาจถือครองพระวิญญาณ และกระนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ถือครองผู้เชื่อคนนั้น

“...แต่เหมือนพูดกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง คือเหมือนกับเป็นพวกทารกในพระคริสต์” คำว่า “ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” บ่งบอกว่า “ที่เข้าส่วนในธรรมชาติของเนื้อหนัง”

ในข้อ 3 ของบทนี้ของเราเปาโลใช้อีกคำหนึ่งสำหรับ “ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” ซึ่งเป็นคำที่แรงกว่ามากในภาษากรีก มันบ่งบอกถึง “ที่มักมากในกาม...อยู่ภายใต้การควบคุมของธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังแทนที่จะถูกปกครองโดยพระวิญญาณของพระเจ้า” ถึงแม้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ไม่ได้ต่อต้านฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่ได้กำลังก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ พวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง พวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า-แต่พวกเขาเป็นทารกฝ่ายวิญญาณ

คำที่ถูกใช้ในข้อ 3 ซึ่งบ่งบอกถึงความอิจฉาริษยาและการวิวาทของพวกเขา บอกเป็นนัยว่าพวกเขามีความผิดในการยอมจำนนต่อตนเท่านั้นซึ่งถือกำเนิดในสันดานที่เสื่อมทรามและที่ล้มลงของมนุษย์ พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ไม่โต ขาดความเข้าใจและฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยู่ในพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้ (เพราะว่าพวกเขาอยู่ในพระคริสต์) พวกเขาจึงสามารถเติบโตและพัฒนาได้หากพวกเขาจะยอมฟังคำเตือนและเชื่อฟังการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผมเคยได้ยินคนกล่าวว่า “ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังหรอก” การกล่าวเช่นนี้ก็เท่ากับเป็นการป่าวประกาศความไม่รู้พระคัมภีร์และความโหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณ มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งตามพระคัมภีร์ที่ว่าคนๆหนึ่งอาจเป็นผู้เชื่อ ถึงแม้ว่าเขามีแนวโน้มต่าง ๆ ในฝ่ายเนื้อหนังก็ตาม คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่เป็นผู้หลงหาย และถือครองธรรมชาติแบบเดียวกับเท่านั้น-ธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดา

เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “ในกาลก่อนนั้น...พวกท่านโดยสันดานแล้วเคยเป็นลูกทั้งหลายแห่งพระพิโรธ” แต่คนที่บังเกิดใหม่แล้วถือครองธรรมชาติสองแบบ-เนื้อหนังและพระวิญญาณ-และทั้งสองนี้ทำสงครามกันอยู่ตลอด อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้ออ้างที่ผู้เชื่อจะยอมให้เนื้อหนังเป็นฝ่ายได้เปรียบ เพราะว่า “เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต” โดยทางพระเยซูเจ้า และทั้งหมดที่เราต้องการเพื่อที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณที่อุทิศตัว แยกตั้งไว้ และมีชัยชนะ ก็ถูกจัดทำให้แล้วในความรอดของเรา

ข้อ 2: “ข้าพเจ้าได้เลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนม และมีไซ่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นพวกท่านยังไม่สามารถรับอาหารแข็งนั้นได้ และถึงแม้เดี๋ยวนี้พวกท่านก็ยังไม่สามารถ”

โดยการใช้อีกภาพประกอบนี้ “ข้าพเจ้าได้เลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนม” ในที่นี้เปาโลเน้นข้อเท็จจริงที่ว่า

คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเป็นเด็กทารก กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ แน่แน่นอนว่าทารกในทางร่างกายกินอาหารแข็งไม่ได้ และเปาโลประกาศว่าเขาไม่สามารถให้อาหารแข็งฝ่ายวิญญาณแก่พระวจนะของพระเจ้าแก่พวกเขาได้ เพราะว่าพวกเขาเป็นทารกฝ่ายวิญญาณ ที่ยังต้อง “กินนมจากขวด” อยู่ (กิจการ 18:11 บอกเราว่าเปาโลอยู่ในเมืองโครินธ์นานหนึ่งปีกับหกเดือน โดยสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในท่ามกลางพวกเขา)

“เหตุฉะนั้น โดยละบรรดาหลักการแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์ ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ โดยไม่วางรากฐานแห่งการกลับใจเสียใหม่จากการทำงานต่าง ๆ ที่ตายแล้วอีก และเรื่องความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า” (ฮบ. 6:1)

“เพราะว่าในเวลาที่คุณท่านควรจะเป็นครูได้แล้ว พวกท่านก็ยังต้องการให้คนหนึ่งสอนพวกท่านอีก คือหลักการเบื้องต้นเหล่านั้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และได้กลายเป็นคนที่ยังต้องการน้ำนม และไม่ใช้อาหารแข็ง” (ฮบ. 5:12)

“...เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นพวกท่านยังไม่สามารถรับอาหารแข็งนั้นได้ และถึงแม้เดี๋ยวนี้พวกท่านก็ยังไม่สามารถ” เปาโลสอนผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ด้วยน้ำนมฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถรับอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณได้ พวกเขา ยังไม่ได้พัฒนาในฝ่ายวิญญาณจนถึงระดับที่พวกเขาสามารถรับสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้าได้ และเนื่องจากเปาโลเป็นผู้สอนที่เชี่ยวชาญเขาจึงทราบว่าเขาต้องรับคำสั่งสอนเบื้องต้นก่อนที่พวกเขาจะสามารถรับความจริงที่ล้ำลึกมากขึ้นแห่งพระวจนะและสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณได้ พวกเขา กำลังยืนขวางทางพัฒนาการของตัวเอง โดยขัดขวางการเจริญเติบโตของตัวเอง

ข้อ 3: “ด้วยว่าพวกท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าในท่ามกลางพวกท่านมีการอิจฉากัน และการโต้เถียงกัน และการแตกแยกกัน พวกท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และดำเนินเหมือนมนุษย์สามัญุดอกหรือ”

“...เพราะว่าในท่ามกลางพวกท่านมีการอิจฉากัน และการโต้เถียงกัน และการแตกแยกกัน...” ความอิจฉาปรารถนาที่จะพรากสิ่งที่อีกฝ่ายมีไปจากเขา ขณะที่ความริษยาปรารถนาที่จะมีสิ่งเดียวกันกับที่อีกฝ่ายมีไม่ความริษยาก็คความอิจฉาจะก่อให้เกิดการวิวาทและการทะเลาะกัน ผมกลัวว่าถ้าพระเจ้าจะทรงส่งจดหมายฝากฉบับใหม่มายังคริสตจักรทั้งหลายบนแผ่นดินโลกวันนี้ พระองค์คงจะเห็นว่าจำเป็นต้องให้คำเตือนให้ระวังความริษยาและความอิจฉาในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย นี่เป็นบาปที่น่าเกลียดที่สุดสองอย่างที่แพร่หลายวันนี้ในท่ามกลางพวกคริสเตียน

“...พวกท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และดำเนินเหมือนมนุษย์สามัญุดอกหรือ” วลีนี้อ่านตรงตัวว่า “ตามอย่างมนุษย์” ตามวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ของความเป็นมนุษย์ที่ลึ้มในบาป แทนที่จะตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา กำลังเดินตามมาตรฐานทั้งหลายของมนุษย์ พวกเขา กำลังติดตามมนุษย์-แม้แต่คนทั้งหลายที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ผมขอกล่าวซ้ำ: ศาสนาและผู้รับใช้ทั้งหลายได้ทำหน้าที่อันครบถ้วนในการทำให้ผู้คนสับสน-และท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณฟังนักเทศน์ทุกคน ถ้าคุณติดตามความคิดที่ว่า “มีสิ่งดีเล็กน้อยอยู่ในทุกศาสนา” และคุณพยายามที่จะเก็บเอาสิ่งดีเล็กน้อยนั้น รวมมันเข้าด้วยกันทั้งหมด และสร้างศาสนาของคุณขึ้นมา คุณก็จะพบกับประสบการณ์ใจสลายแบบน่าเศร้า!

คุณไม่สามารถใส่ใจฟังทุกคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐได้ ใน 2 โครินธ์ 11:13-15 เรา

เรียนรู้ว่ามารร้ายได้แต่งตั้งผู้รับใช้หลายคนที่อยู่ใต้อำนาจและการนำของมัน คนแบบนั้นไม่ใช่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า แต่เป็นเหล่าผู้รับใช้ของซาตาน เราไม่สามารถติดตามข้อเชื่อและหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์ได้ เราไม่สามารถรับใช้พระเจ้าตามมาตรฐานทั้งหลายของมนุษย์ได้ เราต้องตามพระวิญญาณ

ข้อ 4: “เพราะขณะที่คนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของอปอลโล” พวกท่านมีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ”

“ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” ... “ข้าพเจ้าเป็นของอปอลโล”” เพราะการแตกแยกนี้ในท่ามกลางชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เปาโลจึงถามว่า “พวกท่านอยู่ฝ่ายเนื้อหนังมิใช่หรือ? พวกท่านกำลังทำตัวอยู่บนระดับของมนุษย์ล้วน ๆ มิใช่หรือ? พวกท่านที่กำลังติดตามข้าพเจ้าและพวกท่านที่กำลังติดตามอปอลโลก็ขาดการแยกแยะฝ่ายวิญญาณ พวกท่านไม่ได้กำลังดำเนินในพระวิญญาณ”

ผู้เชื่อที่ตั้งความคิดของตน “ไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก” (คส. 3:2) จะมีความสุขกับการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดาและกับพระบุตร และการร่วมสามัคคีธรรมเช่นนั้นจะช่วยเขาให้สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ เปาโลไม่ยอมให้ผู้กลับใจรับเชื่อเหล่านั้นละสายตาของพวกเขาไปจากพระองค์ เขาหวงแหนเพื่อพระเยซูและเพื่อพระคุณของพระเจ้า และเขาชี้นำผู้คนให้ไปหาพระเยซูเสมอ-ไม่ใช่มาหาตัวเขาเอง มันเป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้าที่เขาต้องดำเนินผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นและแสดงให้พวกเขาเห็นว่าถึงแม้ว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เขาก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง และถ้าพวกเขา กำลังติดตามเขา พวกเขาก็กำลังเดินอย่างมนุษย์และไม่ใช่นบนระดับฝ่ายวิญญาณ

พระเจ้าเท่านั้นที่สำคัญในการรับใช้ของคริสเตียน

ข้อ 5: “ดังนั้น เปาโลเป็นผู้ใด และอปอลโลเป็นผู้ใด นอกจากเป็นพวกผู้รับใช้ซึ่งโดยพวกเราพวกท่านได้เชื่อแล้ว ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดประทานแก่ทุกคน”

“เปาโลเป็นผู้ใด และอปอลโลเป็นผู้ใด” ลักษณะเฉพาะตัวอย่างหนึ่งของจดหมายฝากของเปาโลก็คือว่าเขาถามหลายคำถาม-และจากนั้นก็ให้คำตอบ ในตัวอย่างนี้ เขาตอบคำถามต่าง ๆ ของตนโดยชี้ให้เห็นว่าชายเหล่านั้นเป็นเพียงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งโดยข่าวสารของพวกเขาชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นได้เชื่อไปสู่ความรอดแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่สำคัญ อปอลโลไม่สำคัญ-เท่าที่เกี่ยวข้อกับความรอดของพวกท่าน เราแค่เปิดเผยแก่พวกท่านความจริงเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกท่านได้เชื่อข่าวสารนั้นแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกท่านเพราะว่าพวกท่านได้ยินและได้เชื่อข่าวสารของเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์”

“...ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดประทานแก่ทุกคน” ผมไม่อาจเน้นย้ำเกินพอดีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าความสามารถที่จะเชื่อไปสู่ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ว่าใครกำลังประกาศข่าวประเสริฐต่อคนที่คนไม่เชื่อรับความรอด ไม่ว่าผู้รับใช้คนนั้นจะยิ่งใหญ่หรือโดดเด่นขนาดไหน ไม่ใช่คนนั้นที่สำคัญ แต่ข่าวสารนั้นต่างหาก-ข่าวสารซึ่งพระเจ้าประทานแก่เขา และซึ่งเขามอบให้แก่คนไม่เชื่อต่อไป เมื่อคนบาปได้ยินข่าวสารนั้น พระเจ้าก็ประทานให้เขามีความสามารถที่จะเชื่อ ที่จะวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูสำหรับการยกบาป ความรอดมาจากภายนอก มันไม่เคยถูกสร้างขึ้นมาจากภายในเลย

โดยความเชื่อเรารับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูไว้ และเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ก็เสด็จเข้ามาในใจของเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลอยากให้เป็นที่น่าสนใจชัดเจนว่าเขาและอปอลโล (และนักเทศน์ทุกคนของพระเจ้า) เป็นเพียงผู้รับใช้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้า และเท่าที่เกี่ยวข้อกับการมอบความรอดให้แก่คนไม่เชื่อ ผู้รับใช้นั้นไม่ใช่คนสำคัญเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ประทานความรอดต่างหากที่สำคัญ

ข้อ 6: “ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต”

“ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ” คำกริยาที่ถูกใช้ตรงนี้อยู่ในรูปกาลอดีต โดยสรุปย่องานเบื้องต้นของเปาโล (เขามายังเมืองโครินธ์ก่อนและประกาศข่าวประเสริฐ) และจากนั้นจึงเป็นงานในลำดับถัดมาของอปอลโล ซึ่งมาภายหลัง

“...แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” คำแปลแบบตรงตัวคือ “พระเจ้ากำลังประทานการเพิ่มพูน” โดยบอกเป็นนัยถึง “บางสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา” พระเจ้ากำลังประทานการเพิ่มพูนอยู่ทุกชั่วขณะ วันแล้ววันเล่า ขณะที่ข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศนั้นถูกรดน้ำและเมล็ดพันธุ์ใหม่ ๆ กำลังถูกหว่านอยู่ตลอดเวลา

“และเมื่อท่านทั้งสองมาถึง และได้รวบรวมคริสตจักรให้ชุมนุมกันแล้ว ท่านทั้งสองได้เล่าให้ฟังถึงสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับท่านทั้งสอง และที่พระองค์ได้ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้คนต่างชาติ” (กิจการ 14:27)

“และหญิงคนหนึ่งชื่อ ลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วง แห่งเมืองธียาทรา ผู้ซึ่งนมัสการพระเจ้า ได้ฟังพวกเรา ผู้ซึ่งใจของนางองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิด จนนางได้ตั้งใจฟังสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล” (กิจการ 16:14)

พระวจนะของพระเจ้าจะไม่กลับมาสู่พระองค์อย่างสูญเปล่า ตรงกันข้าม มันต่อเนื่องอย่างเพิ่มพูน เปาโลปลูกเมล็ดพันธุ์ที่ไม่รู้เปื่อยเน่าแห่งพระวจนะ อปอลโลรดน้ำเมล็ดพันธุ์นั้นที่ถูกปลูกโดยเปาโล แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานการเพิ่มพูนและช่วยพวกเขาให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กำลังช่วยให้รอดอย่างต่อเนื่องใครก็ตามและทุกคนที่ยอมจำนนต่อพระวิญญาณ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กำลังรักษาพวกเขาไว้อย่างต่อเนื่อง ชูกำลังพวกเขา และอนุญาตให้พวกเขาเติบโต ถ้าคุณจะศึกษาค้นคว้ากิจการ 18:1-18 และกิจการ 18:24 ไปจนจบตอนที่ 19 คุณจะพบงานของเปาโลและของอปอลโลที่ถูกบันทึกไว้

มีหลายกรณีในคริสตจักรหลายแห่งที่ศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อรับใช้นานหลายปี เทศนาพระวจนะของพระเจ้า ผ่านทางการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและการสั่งสอนอันสอดคล้องของเขา เขาได้หว่านเมล็ดพันธุ์นานหลายปี-และจากนั้นผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งเข้ามาได้แปดวัน มีการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณครั้งใหญ่ และผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนนั้นก็คุยโม้ว่าเขาได้นำดวงวิญญาณมากมายมาถึงพระคริสต์ในระหว่างการประชุมของเขาที่นั่น ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษชายเช่นนั้นด้วยเถิด!

ผมเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ-กระนั้นบางครั้งผมก็สงสัยว่าผมเคยถูกใช้การโดยพระเจ้าหรือไม่เพื่อชนะดวงวิญญาณแม้สักดวงมาถึงพระเยซูหากไม่ได้รับความช่วยเหลือของเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของผม-พวกศิษยาภิบาล พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และเหล่ามิชชันนารี ผ่านทางลุ่มทั้งหลาย ผมได้เทศนาแก่พวกคนที่

นับถือรูปเคารพและได้เห็นพวกเขาหลายคนรับความรอด แต่ผมไม่สามารถกลับบ้านและโอ้อวดได้เลยว่าผมได้นำพวกเขามาถึงพระคริสต์ มิซซันนารีที่รักเหล่านั้นซึ่งทำงานหนักทุกวันที่นั่นมีส่วนมากกว่าในการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณเหล่านั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาต่อบรรดานักเทศน์ที่เยอหยิ่งและชอบโอ้อวดซึ่งเน้นจำนวนคนกลับใจรับเชื่อ แทนที่จะถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าอย่างถ่อมใจสำหรับความสำเร็จใด ๆ ที่เกิดขึ้น!

เมื่อผมใคร่ครวญเกี่ยวกับความรอดของผมเอง ผมก็ตระหนักว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบว่ามีกี่คนที่มีส่วนในความรอดนั้น เมื่อผมเทศนาและบรรดาคนไม่เชื่อรับความรอดตอนจบคำเทศนา มีพระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ทรงทราบว่าอีกกี่คนได้อธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้น ได้เป็นพยานแก่พวกเขา และในหลากหลายวิธีได้หว่านเมล็ดพันธุ์ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ผมที่จอร์แดนน้ำ หรือซึ่งผมจะได้เก็บเกี่ยวจากเมล็ดพันธุ์นั้น

ข้อ 7: “ดังนั้น คนที่ปลูกไม่สำคัญอะไร และคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้โปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือนี่คือว่า “พระเจ้าทรงเป็นทุกสิ่ง!” ควรให้ความสำคัญแก่พระเจ้า ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐต้องตระหนักอย่างถ่อมแก่ถึงความไม่สำคัญและความไม่สามารถของตัวเอง ความไม่เพียงพอของตัวเอง และตระหนักว่าตนต้องพึ่งพาพระเจ้าในทุกสิ่งหากเขาหวังว่าจะเกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราที่เป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ต้องเรียนรู้ที่จะถวายเกียรติทั้งหมดแด่พระเจ้าสำหรับผลลัพธ์เหล่านั้นในการรับใช้ต่าง ๆ ของเรา เมื่อเราหว่านเมล็ดพืช หรือเมื่อเรารดน้ำตรงที่ ๆ คนอื่นได้หว่านไว้ เราก็แค่กำลังทำหน้าที่ของเราในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดแล้ว พระเจ้าทรงเรียก ทรงแต่งตั้ง และทรงมอบพันธกิจเรา และพระเจ้าประทานฤทธิ์เดชเรา แล้วเกียรติของเราอยู่ที่ไหน? เราเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า ผมกล่าวกับเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า” ผมกำลังเทศนาพระวจนะของพระเจ้า แต่ผละกำลังที่แท้จริงที่จะกล่าวข่าวสารนั้นเป็นของประทานอย่างหนึ่งจากพระเจ้า แล้วเกียรติของผมอยู่ที่ไหน? ผมไม่มีค่าอะไรเลย พระเจ้าทรงเป็นทุกสิ่ง!

ข้อ 8: “บัดนี้คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน และทุกคนจะได้รับบำเหน็จของตนตามการทำงานหนักของตนเอง”

“...คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน...” ในคำกล่าวนี้เปาโลกำลังชี้ให้เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เห็นว่าตัวเขาและอโพลโลเป็นหนึ่งเดียวกันในงานรับใช้ นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับเปาโลและเปโตร พวกเขาไม่ใช่คู่แข่งกัน ไม่ใช่แค่พวกนักศาสนศาสตร์ ไม่ใช่ผู้ก่อตั้งนิกายที่แยกจากกัน เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์และหนึ่งเดียวกันในงานรับใช้ พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันในประโยชน์สุข หนึ่งเดียวกันในความมุ่งหมายและการทำงาน และการที่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์มองว่าชายสองคนนี้เป็นคู่แข่งกันก็ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และบ่งบอกถึงความไม่รู้ของพวกเขาในพระวจนะและงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“...ทุกคนจะได้รับบำเหน็จของตนตามการทำงานหนักของตนเอง” มีคริสตจักรแห่งหนึ่งเดียวเท่านั้น พระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของคริสตจักรนั้น ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรนั้น และสมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรนั้นจะได้รับบำเหน็จของเขาหรือของเธอเอง พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าผู้เชื่อทุกคนจะร่วมแบ่งปันเท่ากันในกาลนิรันดร์-หาเป็นเช่นนั้นไม่! ผู้เชื่อ

แต่ละคนจะได้รับบำเหน็จสำหรับ “สิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10)

ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด แต่บำเหน็จจะถูกได้มาโดยและผ่านทางการใช้ที่สัตย์ซื่อ ถ้าเราเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ เราก็จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน ถ้าเราไม่สัตย์ซื่อ เราก็จะทนทุกข์กับการสูญเสียบำเหน็จ ใน 2 ยอห์น ข้อ 8 เราถูกเตือนว่า “จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่” ยอห์นไม่ได้กำลังพูดถึงการสูญเสียความรอดของเรา แต่พูดถึงการสูญเสีย “สิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว”-นั่นคือ หน้าที่คนต้นเรือนและการทำงานอันสัตย์ซื่อของเรา ไม่ว่างานรับใช้ของเราจะเป็นการปลูกหรือการรดน้ำ ไม่ว่ามันจะมากหรือน้อย มันก็ไม่ใช่ปริมาณของงานรับใช้ที่สำคัญ แต่เป็น “ชนิดของงานรับใช้นั้น”

หน้าที่คนต้นเรือนและบำเหน็จของคริสเตียน

ข้อ 9: “ด้วยว่าพวกเราเป็นพวกผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า พวกท่านเป็นไร่นาของพระเจ้า พวกท่านเป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า”

“...พวกเราเป็นพวกผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า...” เปาโลกำลังแสดงให้เห็นตรงนี้ว่าความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 8 เกิดขึ้นได้อย่างไร ผู้รับใช้ทุกคนของพระเจ้าเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกัน เข้าร่วมในความพยายามเดียวกัน-เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า

“พวกท่านเป็นไร่นาของพระเจ้า พวกท่านเป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า” ในที่นี้เปาโลใช้คำพรรณนาสองแบบเกี่ยวกับคริสตจักรท้องถิ่น:

แบบแรกคือ เขาใช้ภาพประกอบจากเกษตรกรรม ไร่นาบ่งบอกถึงการไถดิน การเพาะปลูกพืชผลและสวนองุ่นทั้งหลาย มันบ่งบอกถึงการทำงานหนัก-การลงแรงอย่างขยันขันแข็งทุกวัน ภาพประกอบเชิงเกษตรกรรมนี้ชี้ให้เห็นว่าถ้าไร่นาหรือสวนองุ่นใดไม่ถูกพรวนดินและถูกเพาะปลูก หญ้าและวัชพืชก็จะงอกขึ้น ปกคลุมพืชผลและขัดขวางการเจริญเติบโตของมัน เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นผู้ใช้แรงงานด้วยกันของพระองค์ และคริสตจักรเป็นไร่นาของพระเจ้า ดังนั้นผู้รับใช้จึงเพาะปลูกเมล็ดพืช รดน้ำแปลงเพาะนั้น และไถดิน

แบบที่สองคือ เปาโลใช้ภาพประกอบจากสถาปัตยกรรม เขาพูดถึงอาคาร-หรือ “บ้านของพระเจ้าที่กำลังก่อสร้าง” ในข้อ 10 ถึง 17 เขาขยายความภาพประกอบนี้ ในเยเรมีย์ 18:9 เราอ่านว่า “และถ้าเวลาใดก็ตามเราจะประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่ง และเกี่ยวกับราชอาณาจักรหนึ่งว่า จะสร้างขึ้น และจะปลูกมันไว้” เยเรมีย์ 24:6: “เพราะเราจะตั้งตาของเราดูพวกเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินนี้ อีก และเราจะสร้างพวกเขาขึ้น และจะไม่รื้อพวกเขาลง และเราจะปลูกพวกเขาไว้ และไม่ถอนพวกเขาเสีย”

เอเสเคียล 36:9 และ 10 บอกเราว่า: “เพราะคุณเกิด เราอยู่ฝ่ายพวกเขา และเราจะหันมาหาพวกเขา และพวกเขาจะถูกไถและถูกหว่าน และเราจะทวีคนให้แก่พวกเขา บรรดาดวงศรัทธาแห่งอิสราเอลทั้งหมด คือทั้งหมดเลย และนครทั้งหลายจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ร้างเปล่าทั้งหลายจะถูกสร้างขึ้นใหม่”

ข้อ 10: “ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้โปรดประทานแก่ข้าพเจ้า เหมือนเป็นนายช่างผู้ชำนาญ ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้ว และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้างบนรากฐานนั้น แต่ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาก่อสร้างบนรากฐานนั้นอย่างไร”

“ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้โปรดประทานแก่ข้าพเจ้า” ในที่นี้เปาโลกำลังหมายถึงพระคุณที่ได้ถูกประทานให้แก่เขาสำหรับงานพิเศษนั้นในการก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่นในเมืองโครินธ์ ไม่ได้หมายถึงความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อหรือหมายถึงงานรับใช้ของเขาโดยทั่วไป แต่หมายถึงที่ประชุมนั้นในเมืองโครินธ์ โดยเฉพาะ

“...เหมือนเป็นนายช่างผู้ชำนาญ...” ในที่นี้เปาโลกำลังพูดกับคริสเตียนกลุ่มหนึ่งที่กำลังให้ความสำคัญมากเกินไปแก่ปัญญาแบบโลก และแก่บุคคลทั้งหลาย เขาชี้ให้เห็นโดยใช้ภาษาที่ชัดเจนและเข้าใจได้ว่าพระคุณของพระเจ้าได้ถูกประทานให้แก่เขา โดยทำให้เขาสามารถที่จะเป็นนายช่างผู้ชำนาญได้ เขาไม่ใช่ผู้กำกับดูแล เขาไม่ใช่คนคุมงาน พระเจ้าทรงเป็นผู้คุมงาน และพระเจ้าประทานพิมพ์เขียว แบบแปลน และความรู้แก่เปาโลสำหรับงานนั้นที่เขาถูกเรียกให้มาทำ เขาอยากให้ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเข้าใจว่าเพราะพระเจ้าเท่านั้นเขาจึงมีทักษะและคุณสมบัติเหล่านั้นที่จะวางรากฐานสำหรับที่ประชุมท้องถิ่นนั้นได้

“...ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้ว และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้างบนรากฐานนั้น” การที่เปาโลกล่าวถึงช่างก่อสร้างอีกคนหนึ่งไม่ได้หมายถึงอโพลโลเท่านั้น แต่หมายถึงผู้ใดก็ตามและทุกคนที่อาจตามมาในงานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐในเมืองโครินธ์หรือทั่วโลก กระทั่งจนถึงชั่วโมงนี้-เพราะว่าแบบแปลนที่เปาโลใช้เป็นแบบแปลนหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงมีสำหรับผู้รับใช้ มิซซันนารี หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์ทุกคน

ใช่แล้วครับ เปาโลเป็นนายช่างผู้ชำนาญของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมตั้งเขาให้เป็นผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอานาเนียให้ไปยัง “ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง” และถามหาเปาโล พระองค์ก็ตรัสแก่อานาเนียว่า “...(เปาโล) เป็นภาษณะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดาฆตริย์ และลูกหลานของอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะเห็นแก่นามของเรา” (กิจการ 9:15,16)

ต่อมาเมื่อเปาโลกำลังให้คำพยานของตนต่อหน้าฆตริย์อากริปาในกิจการ 26 เขาก็ประกาศว่าพระเจ้าได้ประทานนิมิตจากสวรรค์แก่เขาและทรงสัญญาว่าจะช่วยเขาให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่จ้องเอาชีวิตเขา เพราะงานรับใช้ของเขาและการเทศนาแบบชัดเจนของเขา ในโรม 11:13 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อัครทูตเปาโลข้อลึกลับนั้นที่ได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น-ข้อลึกลับเกี่ยวกับการรับสภาพเนื้อหนัง เขากล่าวแก่ทิโมธีคนหนุ่มว่า “และโดยปราศจากการโต้เถียง ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหนัง ได้ถูกพิสูจนในพระวิญญูณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

เมื่อเขียนถึงชาวเมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซู

คริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินถึงการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้ามายังท่านทั้งหลายแล้ว ว่าโดยการเปิดเผยพระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าทราบข้อลึกลับนั้น (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในไม่กี่คำ ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบเหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนั้น ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้แห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์ และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือการสามัคคีธรรมแห่งข้อลึกลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสรรพทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันอนอกนันทของพระเจ้าโดยคริสตจักร บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ในพระองค์นั้น พวกเราจึงมีใจกล้า และมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไว้นิ่งเชื่อใจโดยความเชื่อในพระองค์” (อฟ. 3:1-12)

มีคำพยานหนึ่งในข้อ 10 ของบทนี้ของเรา เพราะว่าเปาโลเป็นพยานรับรองในที่นี้ว่าเขาเป็นทั้งหมดที่เขาเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า พระคุณนำมาซึ่งความรอด โดยพระคุณเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ โดยพระคุณเขาเป็นนายช่างผู้ชำนาญ โดยพระคุณของพระเจ้าเขาได้วางรากฐานสำหรับคริสตจักรนั้นในเมืองโครีนธ์ และอพอลโลและคนอื่น ๆ ก็กำลังก่อสร้างบนรากฐานนั้น เขายกความดีความชอบทั้งหมด คำสรรเสริญทั้งหมด เกียรติยศและสง่าราศีทั้งหมด ถวายแด่พระเจ้า-และจากนั้นเขาเตือนว่า:

“แต่ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากฐานนั้นอย่างไร” นี่เป็นคำเตือนถึงคนเหล่านั้นที่มีส่วนในการก่อสร้างที่ประชุมนั้นที่รวมกันเป็นคริสตจักรท้องถิ่นนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงหน้าที่รับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ต่อลักษณะเฉพาะตัวของงานก่อสร้างนี้ คืออาคารของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่มีส่วนในการก่อสร้างนี้ควรระมัดระวังมาก ๆ โดยระลึกอยู่เสมอถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ มีภัยอันตรายของการสร้างรอยเปื้อนหรือรอยร้าวต่อพระวิหาร (อาคาร) นี้ ซึ่งลักษณะเฉพาะตัวอันบริสุทธิ์ของมันถูกชี้ให้เห็น

รากฐานหนึ่งเดียวนั้น

ข้อ 11: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์”

พระคำข้อนี้มีการเน้นที่คำว่า “รากฐาน” ส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานของเปาโลในเมืองโครีนธ์ คำถามทุกอย่างเกี่ยวกับรากฐานอื่นใดจึงตกไป มีข่าวประเสริฐแท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้น: “ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายได้ถอยไปโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้เข้ามาในพระคุณของพระคริสต์ ไปหาชาว

ประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่มีบางคนที่רבבונจิตใจท่านทั้งหลาย และหมายจะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (กท. 1:6,7) มีข่าวประเสริฐหนึ่งเดียวเท่านั้น มีความรอดหนึ่งเดียวเท่านั้น-ทางเดียว พระนามเดียว ประตูดเดียว คริสตจักรเดียว รากฐานเดียว ศีรษะเดียว กายเดียว

“นอกจากรากฐานที่วางไว้แล้ว” บอกเป็นนัยว่าตำแหน่งของรากฐานนั้นถูกเลือกโดยพระเจ้า ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการวางรากฐานนั้นจึงเป็นการกระทำกิจของพระเจ้า ศิลารากฐานนั้นเป็นของพระเจ้า ทั้งหมดแต่ผู้เดียว และเป็นที ๆ พระองค์ทรงวางมันไว้แล้ว มีช่างก่อหลายคน แต่พื้นดินซึ่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ถูกสร้างขึ้นบนนั้นเป็นพื้นดินของพระเจ้า ถูกกำหนดไว้โดยพระองค์ รากฐานนั้นเป็นของพระองค์ และศิลาหมุมเอกนั้นเป็นศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย

รากฐานหนึ่งเดียวนั้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือพระเยซูคริสต์ บุคคลผู้นั้น-พระองค์ผู้ได้เสด็จมาจากพระบิดาในสวรรค์และได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ พระองค์ผู้ทรงถูกรังเกียจและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ กระนั้นโดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ (บัดนี้ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา) พระองค์ทรงเป็นผู้พระช่วยให้รอดนั้น-พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียว นั้นของมนุษย์ รากฐานเดียวของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ในมัทธิว 16:18 คำกล่าวนี้ของพระเจ้าถูกบันทึกไว้: “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่ขี้นชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” เหตุที่มีคำกล่าวนี้ก็คือว่า พระเยซูได้ทรงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่า เราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด” และพวกเขาตอบกลับว่า “บางคนว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” จากนั้นพระเยซูทรงถามพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด” และซีโมนเปโตรตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระเยซูทรงรับประกันเปโตรว่าคำกล่าวที่เขาเพิ่งกล่าวไปนั้นไม่ได้เกิดจากสติปัญญาหรือความสามารถของเขาเอง: “ท่านได้รับพร ซีโมนบุตรชายของโยนาเอัย เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ต่างหาก” พระเจ้าพระบิดาได้ประทานการเปิดเผยนี้แก่เปโตรว่าแท้จริงแล้วพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าผู้รับสภาพเนื้อหนัง พระเจ้าผู้ทรงถูกห่อหุ้มในเนื้อหนัง และบนศิลานั้น (พระเยซูคริสต์)-ไม่ใช่บนก้อนกรวด (เปโตร)-พระเยซูตรัสว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่ขี้นชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” พระเยซูตรัสข้อเท็จจริงแห่งสวรรค์ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นศิลานั้น ศิลาหมุมเอกนั้น รากฐานเดียวนั้น ไม่มีอื่นใดแล้ว

มีแนวคิดหลากหลายและมากมายเกี่ยวกับศิลานั้น รากฐานนั้น และคริสตจักรนั้น แต่ถ้าเราจะยอมให้พระวจนะของพระเจ้าตรัสและเราหุบปากเสีย โดยเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ เราก็จะไม่ประสบความสำเร็จในการเข้าใจความจริงข่าวประเสริฐเกี่ยวกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และเราจะไม่ประสบความสำเร็จในการแยกแยะว่าใครเป็นศีรษะและรากฐานของคริสตจักรแท้หนึ่งเดียว นั้น

ยกตัวอย่างเช่น ใน the New English Bible ซึ่งถูกตีพิมพ์โดย Oxford University Press and

Cambridge University Press ฉบับปี 1961 ในมัทธิว 16:17 เราอ่านว่า “และเรากล่าวแก่พวกท่านว่า ท่านคือเปโตร ศิลา นั้น” (ศิลาเป็นตัวพิมพ์ใหญ่ ซึ่งบ่งบอกถึงชื่อบุคคล); “และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเรา และพลังแห่งความมรณาจะไม่มีทางชนะมันได้เลย!”

ท่านที่รัก คุณเห็นความแยบยลของฉบับแปลนี้ไหม? เปโตรไม่ใช่ศิลานี้ที่พระเยซูกำลังสร้างคริสตจักรบนนั้น มันเป็นความจริงที่ว่าภาษากรีกสำหรับเคฟาที่มีความหมายว่า “หินก้อนเล็ก ๆ หรือกรวดก้อนเล็ก ๆ” แต่รากฐานของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่ก้อนกรวด มันไม่ใช่เปโตร-รากฐานนั้นคือพระเยซูคริสต์เจ้า

ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ มัทธิว 21:44 เราอ่านว่า “และผู้ที่ติดตามที่จะล้มทับศิลานี้ จะถูกทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูกศิลานี้ตักทับ ศิลา นั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” ศิลา นี้คือพระเยซู ฉบับ Revised Standard Version (พระคัมภีร์ที่ถูกเป็นเจ้าของและถูกถือลิขสิทธิ์โดย the National Council of Churches of Christ of America) ตัดพระคำข้อนี้ออกไปทั้งข้อ ผู้แก้ไขเหล่านั้นตัดข้อนี้ออกไปจากเนื้อหา แต่ในหมายเหตุด้านล่างของหน้าเราอ่านว่า “สำเนาเก่าแก่ฉบับอื่น ๆ เพิ่มข้อ 44 เข้าไป” ถ้าสำเนาเก่าแก่ฉบับอื่น ๆ เพิ่มมันเข้าไป ทำไมเหล่าผู้แก้ไขสมัยใหม่ถึงตัดมันออกไปแล้ว? ถ้าคุณจะอ่านพระคำข้อนี้และศึกษาค้นคว้าศิลานี้ คุณก็จะรู้ว่าทำไมพวกเขาถึงตัดข้อนี้ออกไป: ศิลา นั้นคือพระเยซู-และพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมไม่สอนว่าเราต้องล้มทับพระเยซูเพื่อที่จะเราจะถูกทำให้แตกหักและรับความรอด! ถ้าเราล้มทับพระเยซูเพื่อขอความเมตตา ใจของเราก็ถูกทำให้แตกหักและเราก็รับความรอด ถูกทำให้เป็นภาษาที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนาย ถ้าเราไม่ล้มทับพระเยซูเพื่อขอความเมตตา ศิลา นั้นก็จะตักทับเราในการพิพากษา พระคำข้อนี้บอกเล่าเกี่ยวกับศิลานี้ที่ช่วยให้รอดหรือปรับโทษ แล้วแต่กรณี และไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะตัดมันออกไปจากพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า

นี่คือหินก้อนนั้นแห่งดานีเอล 2:34 ซึ่งถูกตัดออกจากภูเขาโดยไม่ใช้มือ นี่คือหินก้อนนั้นที่ถูกกล่าวถึงทั่วพระคัมภีร์-พระเยซูคริสต์ ศิลา มุมเอานั้น รากฐานนั้นของคริสตจักร ไม่ว่าจะ New English Bible จะกล่าวเกี่ยวกับมันอย่างไรก็ตาม หรือไม่ว่า Revised Standard Version จะกล่าวเกี่ยวกับมันอย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ยังทรงเป็นรากฐานเดิมนั้นที่ถูกวางไว้แล้วเหมือนเดิม-ไม่ใช่ “กำลังถูกวาง” ไม่ใช่ “ที่จะถูกวาง” มันได้ถูกวางไว้แล้วก่อนการวางรากฐานของโลก มันได้ถูกกำหนดไว้ก่อนแล้วโดยพระเจ้าที่พระเยซูจะต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ประกอบด้วยผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้ว โดยมีพระเยซูเป็นรากฐานนั้น-และไม่มีรากฐานอื่น ไม่อาจมีรากฐานอื่นใดได้อีกเลย

หน้าที่คนต้นเรือนสองแบบและผลลัพธ์ของพวกมัน

ข้อ 12: “บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง...”

เราต้องจำไว้ว่าเปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงแนวการประพฤติของคริสเตียนเป็นหลักในที่นี่ แต่พูดถึงหลักคำสอนของอาจารย์และผู้รับใช้ทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่มองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าหลักการเหล่านี้ก็ใช้ได้กับแนวการประพฤติของคริสเตียนและการรับใช้ของคริสเตียนทุกอย่าง วัสดุต่าง ๆ ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี่มีสองประเภท: วัสดุเหล่านั้นที่จะทนไฟ และวัสดุเหล่านั้นซึ่งไฟจะเผาผลาญ กล่าวโดยทั่วไปแล้ว วัสดุที่แตกต่างกันเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวถึงในที่นี่เป็นตัวแทนของคำสอนและการงานอันหลากหลายโดยผู้ก่อเหล่านั้นบนรากฐาน

ของพระเจ้า ในการประเมินของพระเจ้าคำสอนและงานรับใช้ของพวกเขาเพิ่มเข้ากับอาคารถนั้นและคุณค่าของ มัน หรือไม่มันก็ไร้ค่า

ทองคำ เงิน และเพชรพลอยมีราคาแพงและมีค่า ขณะที่ไม้ หญ้าแห้ง และฟางจริง ๆ แล้วก็ไร้ค่า หลัก คำสอนเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนมีจุดศูนย์กลางอยู่ในพระคริสต์ และหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ทำ หน้าที่เป็นตัวสร้างลักษณะเฉพาะตัวของคนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นคริสตจักรท้องถิ่นนั้น ๆ หลักคำสอนอัน บริสุทธิ์ก่อให้เกิดผู้เชื่อทั้งหลายที่ทำตามอย่างพระคริสต์ ผู้รับใช้และอาจารย์ที่แยกแยะพระวจนะแห่งความจริง อย่างถูกต้องจะก่อให้เกิดผลกระทบนี้ในการเสริมสร้างผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น คุณค่าและผลลัพธ์ ของการเทศนาหรือการสั่งสอนเช่นนั้นถูกเป็นตัวแทนในที่นี้โดยทองคำ เงิน และเพชรพลอย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทองคำนำเสนอลักษณะเฉพาะตัวและคุณลักษณะด้านศีลธรรมของตรีเอกานุภาพ- และความบริบูรณ์ของตรีเอกานุภาพดำรงอยู่ในพระคริสต์ โปรดอ่านอพยพ 25:11,17-20 และโคโลสี 2:9,10

เงินเป็นตัวแทนของการไถ่ซึ่งถูกกระทำสำเร็จโดยพระเจ้าในและผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า ขณะที่ เพชรพลอยเป็นตัวแทนของความจริงทั้งหลายซึ่งนำเสนอความชอบธรรม สง่าราศี ความเป็นเลิศแห่งพระภาค และลักษณะเฉพาะตัวของพระคริสต์ (ดู วิวรณ์ 4:3 และ 21:11) คำกรีกที่ถูกใช้ในข้อพระคำเหล่านี้สำหรับ “ความสว่าง” จริง ๆ แล้วคือ ผู้ให้ความสว่าง พระเยซูทรงเป็นไข่มุกที่มีค่ามากที่สุด เป็นทับทิมซึ่งหาได้เปรียบ เป็นเพชรซึ่งเปล่งประกายและฉายแสง พระองค์ทรงเป็นผู้ให้ความสว่าง พระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลก

ไม้ หญ้าแห้ง และฟาง เป็นเพียงของเลียนแบบหลักคำสอนตามพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ วัสดุเหล่านี้ แทนที่จะแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เป็นสัญลักษณ์ของถ้อยคำชักชวนแห่งสติปัญญาของ มนุษย์: “บางคนก็ได้เลี้ยวไปจากจุดประสงค์นี้ หลงไปในทางพุดอันไร้สาระ โดยปรารถนาที่จะเป็นอาจารย์ฝ่าย พระราชบัญญัติ โดยไม่เข้าใจทั้งสิ่งที่พวกเขากล่าว หรือสิ่งที่พวกเขาเขียน” (1 ทธ. 1:6,7)

“ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ โดยถูกบำรุง เลี้ยงในบรรดาพระวจนะแห่งความเชื่อและแห่งหลักคำสอนอันดี ซึ่งท่านได้มาถึงแล้ว แต่จงปฏิเสธบรรดา นิทานอันหยาบคายและของพวกภรรยาที่ชราานั้น และจงฝึกตนในทางของพระเจ้าดีกว่า” (1 ทธ. 4:6,7)

“ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัว โดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่ชอบท่อมเถียงเรื่องคำถามต่าง ๆ และโต้แย้งเรื่อง ถ้อยคำต่าง ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การนิกหมาอันชั่วร้าย บรรดาการโต้เถียงที่ดื้อรั้นของพวกคนที่มิได้เชื่อมทราวมและขัดสนซึ่งความจริง โดยคิดเอาเองว่าการได้รับผล ประโยชน์เป็นทางของพระเจ้า จงถอนตัวท่านเองไปเสียจากคนเช่นนั้น

“แต่ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอิมใจก็เป็นกำไรมาก เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลก นี้ฉันใด และแน่นอนพวกเราที่เอาอะไรออกไปไม่ได้ฉันนั้น และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเราอิมใจด้วย ของเหล่านั้นเถิด แต่คนทั้งหลายที่อยากจจะร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และในค้นหาหลายอย่างอัน โฉดเขลาและเป็นอันตราย ซึ่งจุดมนุษย์ทั้งหลายให้จมลงในการทำลายและความพินาศ ด้วยว่าการรักเงินนั้น เป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงได้หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น และ ทิมแห่งตัวพวกเขาเองให้ทะเล่ด้วยความเสียใจเป็นอันมาก

“แต่ท่าน โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ และจงติดตามความชอบธรรม ทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน ความอ่อนสุภาพ จงสู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงแล้วด้วย และได้ประกาศคำประกาศตนอันดีต่อหน้าพยานหลายคน ข้าพเจ้ากำชับท่านในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานคำประกาศตนอันดีต่อหน้าปอนทิวสปีลาต ให้ท่านรักษาคำบัญชาไว้ปราศจากต่างพร้อย ซึ่งดำเนินไม่ได้ จนถึงการปรากฏของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งในเวลาของพระองค์ พระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏ ผู้ทรงเป็นผู้แสวงสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว โดยทรงสถิตอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึงได้ ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นหรือเห็นได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

“จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลกนี้ อย่าให้พวกเขาหัวสูง และอย่าให้วางใจในบรรดาทรัพย์อันิจจัง แต่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ประทานสิ่งสารพัดให้แก่พวกเราอย่างบริบูรณ์เพื่อเพลิดเพลิน ให้พวกเขากระทำการดี เพื่อพวกเขาจะร่ำรวยในการดีทั้งหลาย พร้อมทั้งจะแจกจ่าย เต็มใจที่จะแบ่งปัน โดยสำสมไว้สำหรับพวกเขาเอง เป็นรากอันดีเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อพวกเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้

“โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งซึ่งได้มอบไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดพลามทั้งหลายที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิด ๆ ว่าเป็นศาสตร์ความรู้” (1 ทธ. 6:4-20)

ไม้ หนุ้าแห้ง และฟางเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใดที่จะบ่อนทำลายความจริง-ในด้านหลักคำสอนหรือในการงานทั้งหลาย โปรแกรมหนึ่งที่ถูกตั้งขึ้นโดยอาศัยปัญญาของมนุษย์ ทางทั้งหลายแบบโลกและการอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง มีแนวโน้มที่จะหันเหไปจากฤทธิ์เดชแห่งพระวามะของพระเจ้า ซึ่งเป็นฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐที่นำความรอดมาให้

เราถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เรามีชัยโดยความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวามะของพระเจ้า ดังนั้นถ้าซาตานสามารถเอาปัญญาและทางทั้งหลายของมนุษย์และวิธีการต่าง ๆ ของโลกมาแทนที่พระวามะได้ มันก็จะไม่เพียงทำให้คนทั้งหลายที่ไม่ได้บังเกิดใหม่พินาศเท่านั้น แต่มันจะทำให้ผู้เชื่อที่ยังเป็นทารกในพระคริสต์ไร้ค่าด้วย โดยไม่เคยเติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดเลย-เพราะว่าคริสเตียนแบบนั้นจะไม่มีวันกลายเป็นภาชนะที่มีเกียรติหรือทหารที่ดีแห่งกางเขนนั่น

ไม้ หนุ้าแห้ง และฟางในที่นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรอดของแต่ละคน สิ่งที่ตรงกันกับไม้ หนุ้าแห้ง และฟางจะถูกเผาที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ และเรารู้ว่านี่ไม่อาจใช้ได้กับลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ความจริงแห่งพระคำตอนนี้กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่สอนและดำเนินชีวิตหลักคำสอนที่บริสุทธิ์และเสริมสร้างซึ่งถูกเปรียบว่าตรงข้ามกับคนเหล่านั้นที่สอนปัญญาของมนุษย์ และที่ใช้ถ้อยคำน่าฟังแห่งปัญญาของมนุษย์ ชักนำผู้เชื่อทั้งหลายออกไปจากหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ที่จะทำให้พวกเขากลายเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เข้มแข็ง และทำประโยชน์ในคริสตจักร พระคำข้อนี้ไม่เกี่ยวข้องเลยกับความรอดเท่าที่กล่าวถึงการได้ มันพูดถึงบำเหน็จ

ดังที่เราจะเห็นชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้

ข้อ 13: “การทำงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง”

“การทำงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน” นี้ชี้ให้เห็นว่าผู้รับใช้แต่ละคนของพระเจ้ามีหน้าที่รับผิดชอบของตัวเอง และวัสดุที่ใช้ การรับใช้ที่ถูกปฏิบัติ และการงานทั้งหลายที่ถูกกระทำโดยคน ๆ นั้นจะถูกเปิดเผยในลักษณะเฉพาะที่แท้จริงของพวกมันที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

พระเจ้าทรงจัดบันทึกไว้ทุกสิ่ง น้ำเย็นแม้สักแก้วเดียวก็ไม่ถูกมองข้ามเมื่อมันถูกใช้ในพระนามของพระองค์ และเหรียญเงินสองสตางค์ที่ถูกใส่ไว้ในหีบเงินถวายโดยหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งก็นำค่าชมเชยออกมาจากพระผู้ประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด รายละเอียดเล็กน้อยทุกอย่างของหน้าที่คนต้นเรื่อน ไม่ว่าจะถูกหรือผิด ถูกจัดบันทึกไว้หมด-ไม่ว่ามันจะเป็นทองคำ เงิน และเพชรพลอย หรือไม้ หญ้าแห้ง และฟาง

“...เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน...” วันที่ถูกกล่าวถึงนี้เป็นวันเดียวกันกับที่ถูกพรรณนาไว้ในบทที่ 1 ข้อ 8 ที่เป็น “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” มันไม่ใช่วันแห่งพระเยโฮวาห์ที่ถูกกล่าวถึงใน 2 เธสะโลนิกา 1:8 และ 2:2 วันแห่งพระเยโฮวาห์คือวันนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาในเปลวเพลิง “จะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า” (หมายถึงพวกคนไม่เชื่อ) แต่ในข้อพระคำตอนหนึ่งของเรา สิ่งที่ถูกเผาและสลายไปไม่ใช่คนทั้งหลาย แต่เป็นการงานของพวกเขา ไฟในที่นี้บอกเป็นนัยถึงการทดสอบลักษณะเฉพาะตัว คำว่า ให้เห็นได้ชัดเจน บอกเป็นนัยว่า “ทำให้ชัดเจน นำมาตีแผ่ ทำให้ปรากฏชัด” ในลักษณะเดียวกันกับที่แสงอาทิตย์ในตอนกลางวันนำสิ่งซึ่งคลุมเครือในตอนกลางคืนมาเปิดเผยซึ่งมันจะถูกมองเห็นได้ชัดเจน พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก-แต่พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน

“...เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ” ภาษากรีกอ่านว่า “มันถูกเปิดเผยในไฟ” สิ่งที่ถูกเปิดเผยในไฟไม่ใช่วันนั้น แต่เป็นการงานนั้น พระคัมภีร์กล่าวถึงไฟแห่งการพิพากษาของพระเจ้าบ่อย ๆ ไฟเป็นคุณลักษณะอย่างหนึ่งของพระองค์ มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) แต่ในฮีบรู 12:29 เราถูกบอกว่าพระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (อ่านพระราชบัญญัติ 4:24 และ 9:3; มาลาคี 3:2; และ 2 เธสะโลนิกา 1:8 เช่นกัน) ไฟสืบค้นและทำลายทุกสิ่งซึ่งขวางทางมัน เหมือนในการพิพากษานี้พระเจ้าจะทรงสืบค้นและทำลายทุกสิ่งซึ่งต่ำช้า ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ทำให้มลทินจะได้เข้านครของพระเจ้า แต่เฉพาะสิ่งซึ่งเป็นของแท้และทนทานเท่านั้น การงานทั้งหลายที่เป็นทองคำ เงิน และเพชรพลอยจะไม่ถูกทำลาย แต่จะสุกใสมากยิ่งขึ้นเท่านั้นเพราะได้ผ่านเข้าไปในไฟมาแล้ว

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เรามีชีวิตอยู่ฉันใด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘หัวเขาทุกหัวเขาจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า’” (รม. 14:11) เราแต่ละคนจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยซู-พระองค์ซึ่งมีสีพระพักตร์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงกล้าและมีพระเนตรดังพรรณนาในวิวรณ์ 1:14: “พระเศียรของพระองค์และพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะ ขาวเหมือนหิมะ และพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง”

ไฟแยกสิ่งที่ถูกทำลายได้ออกจากสิ่งซึ่งถูกทำลายไม่ได้เสมอ และจะเป็นเช่นนั้นที่บัลลังก์พิพากษาของ

พระคริสต์เช่นกัน ทุกสิ่งที่เราสอน เทศนา กระทำ ถวาย หรือดำเนินชีวิตที่ไม่ได้มีจุดประสงค์หนึ่งเดียวเพื่อถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้าจะถูกไฟเผา

“...และไฟนั้นจะทดสอบการทำงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง” นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับหลักคำสอนเรื่องไฟชำระ มันไม่เกี่ยวข้องเลยกับการฝึกวินัยที่เข้ากับอุปนิสัย สิ่งเหล่านี้ไม่ถูกสอนเลยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เฉพาะผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตจะอยู่ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (เหล่าคนชั่วจะถูกพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขวานั้นซึ่งถูกบรรยายอย่างละเอียดในวิวรณ์ 20) มันไม่ใช่อุปนิสัยของคน ๆ นั้นที่จะถูกพิพากษาที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ แต่การทำงานและหน้าที่ค้ำดันเรือนของเขาจะถูกทดสอบ

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้สอนหรือนักเทศน์คนใดจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ บนแผ่นดินโลกนี้ซึ่งดูเหมือนว่ายอดเยี่ยมและมีคุณภาพมหาศาล แต่ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์การงานนั้นอาจถูกพบว่ามีค่า พระเจ้าทรงพิพากษาในความชอบธรรม เราตัดสินโดยรูปลักษณ์ภายนอก ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เฉพาะความสัตย์ซื่อไม่ใช่ความเป็นที่นิยม-จะตัดสินชี้ขาด เฉพาะคุณภาพไม่ใช่ปริมาณหรือความใหญ่โต-จะตัดสินชี้ขาด ความสัตย์ซื่อและคุณภาพคือสิ่งสำคัญสองสิ่งนั้นของหน้าที่ค้ำดันเรือนที่จะนำมาบำเหน็จมาให้

คุณภาพของหน้าที่ค้ำดันเรือนถูกตัดสินชี้ขาดโดยขนาดที่ค้ำดันเรือนนั้นยกชูและถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า โดยความจริงจากพระคัมภีร์แห่งการสอนของเขา และโดยอิทธิพลของชีวิตที่บริสุทธิ์และแยกตั้งไว้ จะมีความประหลาดใจมากมายที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ บางคนที่เราเคยคิดว่าจะได้ “นั่งแถวหน้า” จะไปอยู่แถวหลัง และบางคนที่เราคาดหวังแน่นอนว่าจะเห็นนั่งอยู่แถวหลังจะไปนั่งในที่นั่งอันมีเกียรติแถวหน้า มันจะเป็นวันแห่งการเปิดเผยอย่างแท้จริงเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงแจกมงกุฏและถ้วยรางวัล!

ไม่ใช่คนที่เปื้อนข่าวน้ำหนึ่งบนโลกเสมอไปที่จะได้เป็นข่าวหน้าหนึ่งในสวรรค์ บางครั้งสมาชิกที่มีอำนาจมากที่สุด มีค่ามากที่สุดของที่ประชุมไม่เคยมีชื่อของตนปรากฏบนกระดานข่าวคริสตจักรเลย อาจไม่เคยถูกเรียกให้นำอธิษฐานเลย อาจไม่เคยถวายเพลงเดี่ยวหรือสอนชั้นเรียนเลย แต่จิตใจ วิญญาณ และร่างกายที่อุทิศถวายแด่พระเจ้า คน ๆ นั้นอธิษฐานในขณะที่คนอื่น ๆ เล่น และถวายขณะที่คนอื่น ๆ ปล้นพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงจดบันทึกไว้หมด และพระองค์จะประทานบำเหน็จในความชอบธรรม

เราต้องไม่คิดว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจำเป็นต้องทดสอบหน้าที่ค้ำดันเรือนของแต่ละคนเพื่อที่จะประเมินคุณค่าของมัน การประเมินค่านั้นอยู่ในความรู้อันสมบูรณ์แบบของพระองค์อยู่แล้วและจะถูกเปิดเผยใน “การพิสูจน์” การงานทั้งหลายที่ถูกทดสอบโดยไฟ มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก-ความใหญ่โตและความฟูฟ่าของมัน แต่พระเจ้าทรงมองดูที่หัวใจ-เหมือนในกรณีของหญิงม่ายคนนั้นที่ถวายเงินสองสตางค์ หรือสาวกคนนั้นที่อาจให้น้ำเย็นแค่แก้วเดียวในพระนามของพระเยซู มันไม่ใช่ “คุณกำลังทำมากขนาดไหน? งานรับใช้ของคุณใหญ่โตขนาดไหน?” สิ่งที่สำคัญสำหรับพระเจ้าคือชนิดของงานรับใช้ที่ถูกกระทำ

ข้อ 14: “ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้นั้นได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ”

“ถ้าการงานของผู้ใด ... ทนอยู่ได้” คำกริยากรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทนอยู่ได้” บ่งบอกถึงคุณลักษณะที่

คงทนของหน้าที่คนต้นเรือน-มันเจอกับไฟที่เผาผลาญ แต่มันก็ไม่ถูกเผาไหม้ไป คำกล่าวนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเลยกับความรอดและชีวิตนิรันดร์ ซึ่งกลายเป็นของเราทันทีที่เราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คนเหล่านั้นที่ก่อกองคำ เงิน และเพชรพลอยบนรากฐานเดียวนี้จะร่วมแบ่งปันในเกียรติยศแห่งงานรับใช้ที่กระทำถวายพระองค์บนแผ่นดินโลกโดยการร่วมแบ่งปันสิทธิอำนาจของพระองค์ในอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ ความจริงนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้:

“ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราในพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้วด้วย และได้นั่งลงกับพระบิดาของเราในพระที่นั่งของพระองค์” (วิว. 3:21)

“และจะไม่มีการชดเชยที่นั่น และเขาทั้งหลายไม่ต้องการเทียนหรือแสงแห่งดวงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าประทานแสงสว่างแก่เขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์” (วิว. 22:5)

“...ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ” ถ้าเราทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ ถ้าเราสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะให้เราเป็นผู้ครอบครองเหนือของมากมาย ข้อเท็จจริงนี้ของพระเจ้าควรเป็นแรงจูงใจให้เราเฝ้าระวังศัตรูนั้นอยู่เสมอ เพื่อที่เราจะสัตย์ซื่อในการทุ่มเทของเราต่อพระเยซูคริสต์เจ้าและหน้าที่คนต้นเรือนของเรา ไม่ว่าเราทำสิ่งใด เราก็ควรทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราควรทำเหมือนเปาโล คือนับว่าสิ่งสารพัดเป็นการขาดทุน เพื่อที่เราจะได้พระคริสต์เป็นกำไรและเดินตามรอยพระบาทของพระองค์

ข้อ 15: “ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”

“...ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ”-การสูญเสียช่วงนิรันดร์ คำกริยากรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “จะขาดบำเหน็จ” ถูกใช้ในภาษาฮีบรูในอพยพ 21:22 และถูกแปลเป็น “เขาจะชดใช้” (หรือ “เขาจะถูกปรับเงิน”) ในสมัยของเปาโล ในสัญญาทั้งหลายของพวกกรีกถ้าคนงานคนใดให้งานที่ด้อยคุณภาพ เขาก็ถูกปรับเงิน บางส่วนของค่าจ้างที่เขาหวังว่าจะได้รับก็ถูกหักออกไปเสีย-และนี่คือภาพที่ถูกลำเสนอในข้อ 15

ใน 2 ยอห์น 8 เราอ่านว่า “จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่” ความปรารถนาหลักของมารร้ายคือการทำให้ทุกคนตกนรกและทำให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นถูกลบหายไปในปีนั้น แต่เมื่อผู้ใดกลายเป็นคริสเตียนและมารร้ายตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามันเสียความปรารถนาแรกแห่งใจฆาตกรของมันไปแล้วมันก็ไม่ยอมแพ้ มันทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อทำให้ผู้เชื่อกลายเป็นภยันตรายที่ไร้เกียรติ ไม่เหมาะสำหรับการใช้งานของพระผู้เป็นนาย

ท่านที่รัก ถ้ามารร้ายไม่สามารถทำให้คุณตกนรกได้ มันก็จะทำเต็มที่เพื่อปล้นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณและบำเหน็จนิรันดร์ของคุณไปจากคุณ! การถูกฉวยออกมาดูจตุณพินจากกองไฟและเข้าสวรรค์แบบไร้บำเหน็จมีความหมายอย่างไรนั้น ผมไม่ทราบ แต่จะมีบางคนที่การงานของพวกเขาจะถูกไฟเผาและพวกเขาจะประสบความสูญเสียบำเหน็จช่วงนิรันดร์ ขอพระเจ้าทรงโปรดที่ คุณและผมจะไม่อยู่ในคนกลุ่มนั้นเลย ขอให้เรา

ถูกพบว่าเป็นคนต้นเรือนที่ดีและสัตย์ซื่อเพื่อพระคริสต์เกิด

“...แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจาก (ผ่าน)ไฟ” การล้มเหลวในหน้าที่คนต้นเรือนไม่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียความรอด ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตจะไม่ประสบความสูญเสียดวงวิญญาณของตน ไม่มีคำถามเกี่ยวกับไฟชำระเหมือนเดิม ภาพตรงนี้ไม่ใช่ภาพของกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ หรือแม้แต่การลงโทษคน ๆ นั้น การงานที่ไม่ดีของเขาถูกเผาไหม้ไปในการทดสอบนั้น แต่ตัวเขาเองได้รับความรอด-แต่เหมือนผู้หนึ่งที่ได้ผ่านเข้าไปแล้วเท่านั้น (โยบ 23:10) พระคำข้อนี้กล่าวถึงการทำงานทั้งหลาย และหน้าที่คนต้นเรือน-ไม่ใช่การเผาดวงวิญญาณ แต่เป็นการเผาการทำงานทั้งหลาย

ความเสียหายมากมายเกิดขึ้นเพราะการรับใช้ที่ถูกกระทำโดยอาศัยปัญญาของมนุษย์แทนที่จะเป็นการสำแดงของพระวิญญาณ ก่อนหน้านั้นในการศึกษาค้นคว้านี้ผมได้กล่าวถึงความเชื่อของบางคนที่ว่าทุกคนร่วมแบ่งปันเหมือนกันหมดในสวรรค์ ซึ่งความเชื่อที่ผิด ๆ เช่นนั้นไม่ถูกสอนในพระวจนะของพระเจ้าเลย ผู้เชื่อแต่ละคนจะเป็นสุขกับบำเหน็จที่ตนได้รับผ่านทางหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อของตน-หรือเขาจะขาดบำเหน็จเพราะหน้าที่คนต้นเรือนที่ไม่สัตย์ซื่อ เรากำลังส่งวัสดุไปทุกวันโดยวิธีที่เราใช้ชีวิต สิ่งเหล่านั้นที่เราทำ เพื่อนฝูงที่เราคบหา และวิธีที่เราเป็นตัวแทนของพระคริสต์ในโลกนี้ บันทึกกำลังถูกจดอยู่ทุกวัน และหน้าที่คนต้นเรือนของเราจะถูกเปิดเผยที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ถ้ามันเป็นทองคำ เงิน และเพชรพลอย เราก็จะรับบำเหน็จ ถ้ามันเป็นไม้ หญ้าแห้ง และฟาง การงานต่าง ๆ ของเราก็จะถูกเผา แต่คนเหล่านั้นที่เชื่อแท้จะได้รับความรอด ถึงแม้ว่ามันเหมือนกับดุ้นฟืนที่ถูกฉวยออกมาจากกองไฟและบำเหน็จของพวกเขาสูญสลายไป สิ้นก็ตาม

ข้อ 16: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน”

“พวกท่านไม่ทราบหรือ...” นี่เป็นคำถามแรกในชุดคำถามในจดหมายฝากฉบับนี้ คุณจะพบคำถามเดิมนี้ในบทที่ 5 ข้อ 6; ในบทที่ 6 ข้อ 2,3,9,15,16 และ 19 ในบทที่ 9 ข้อ 24 และในโรม 6:16 และ 11:12 เช่นกัน คำกริยา “ทราบ” ที่ถูกใช้ตรงนี้มี ความหมายว่า “ทราบโดยการรับรู้ หรือโดยการเฝ้าสังเกต” คำถามของเปาโลในข้อพระคำแต่ละตอนเหล่านี้ คือการถามโดยยกข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งถูกรับรู้โดยผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ หรือน่าจะเป็นที่ชัดเจนแก่พวกเขาอย่างแน่นอน ถ้าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาเป็นวิหารของพระเจ้า มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขาย่างแน่นอน เพราะว่าเขาได้สอนพวกเขาเรื่องนี้แล้ว

“...พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า...” ผู้เชื่อทุกคนเป็นวิหารของพระเจ้า คำกริยานี้คือ นาออส ซึ่งมีความหมายว่า “สถานบริสุทธิ์” และเมื่อถูกใช้เพื่อหมายถึงพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม มันก็บ่งบอกถึงสถานบริสุทธิ์ชั้นในเสมอ คือ ที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งตรงข้ามกับส่วนที่เหลือของอาคารนั้น คำ ๆ นี้ตรงกันกับส่วนที่อยู่ภายในของพลับพลาซึ่งเป็นที่ ๆ หีบพร้อมกับพระที่นั่งกรุณาตั้งอยู่

ในการประยุกต์ใช้เชิงเปรียบเทียบ นาออส ถูกใช้เสมอ ไม่ว่าเขากำลังพูดถึงคริสตจักรทั้งหมด (เช่นในเอเฟซัส 2:21) หรือพูดถึงที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่ง-เช่นในข้อพระคำตอนนี้ของเราและใน 2 โครินธ์ 6:16 เช่นกัน เขาใช้คำนี้ในการพูดถึงร่างกายของแต่ละคนด้วย (1 คร. 6:19) คำ ๆ นี้ถูกใช้ทั่วหนังสือวิวรณ์

การอ้างอิงใดถึงที่ประชุมหนึ่ง (แบบที่เปาโลชี้ให้เห็นว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้า) ก็กำลังหมายถึงผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งที่ถูกแยกไว้ต่างหากจากพระเจ้าเสมอ...สถานที่ที่นั้มีการอันประกอบด้วยผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นความบริสุทธิ์ การดำเนินชีวิตอันชอบธรรม และการสำแดงให้ประจักษ์ของสง่าราศีของพระคริสต์ ดังที่เห็นในชีวิตและคำพยานของแต่ละคน แน่แน่นอนว่ากลุ่มนั้นที่แตกแยกและอยู่ฝ่ายเนื้อหนังในคริสตจักรในเมืองโครินธ์ไม่ได้เป็นที่ประชุมแบบนั้น

“...และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” ถ้าผู้เชื่อเหล่านี้ไม่รู้ว่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา พวกเขาก็น่าจะรู้แล้วอย่างแน่นอน เพราะว่าเปาโลได้สอนความจริงนี้ท่ามกลางพวกเขาแล้ว และมันไม่ใช่ความผิดของเขาหากพวกเขาไม่ทราบเรื่องนี้ คริสเตียนคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วที่รู้ว่าเขาถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่เขาได้บังเกิดใหม่ ก็กำลังแสดงออกถึงความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณแบบน่าเกลียด งานรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ การถวายเกียรติพระคริสต์: “พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระองค์จะทรงรับสิ่งที่เป็นของเรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 16:14) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถวายเกียรติพระคริสต์ได้ผ่านทางผู้เชื่อแต่ละคน-แต่ก็ต่อเมื่อเรายอมให้พระองค์ถือครองเรา เติมเต็มเรา และนำพาเราเท่านั้น เราเป็นวิหารของพระเจ้า เราเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากนี่เป็นความจริง เราจึงควรถวายเกียรติพระเจ้าในทุกรายละเอียดแห่งการดำเนินชีวิตของเรา เปาโลเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าถึงแม้คนเหล่านี้เป็นทารกในพระคริสต์-อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แบ่งพรรคแบ่งพวก-พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสถิตในพวกเขาแต่ละคนอยู่ดี

ข้อ 17: “ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น”

ในภาษาเดิมคำเดียวกันถูกใช้สำหรับ “ทำให้เป็นมลทิน” และ “ทำลาย” และคงจะอ่านแบบนี้: “ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น”

“...พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะทรงทำลายวิญญาณและจิตใจของผู้เชื่อคนนั้นที่อาจไม่ถวายเกียรติวิหารของพระเจ้าผ่านทางหน้าที่คนต้นเรือนอันบกพร่องหรือการดำเนินชีวิต คริสเตียนแบบไม่สตัยชื่อ คำกรีกคือ พิโร และหมายความว่า “ทำลายโดยทำให้เสื่อมทรามไป” มันถูกใช้ตรงนี้ประการแรก (“ถ้าผู้ใดทำลายวิหาร”) โดยเกี่ยวข้องกับกรทำให้แปดเปื้อนและการสร้างบาดแผลแก่ที่ประชุมหนึ่งโดยคำสอนที่ไม่เป็นประโยชน์ ไม่บริสุทธิ์ ซึ่งนำไปสู่จิตใจที่แบ่งพรรคแบ่งพวกอันก่อให้เกิดการแตกแยกในที่ประชุมนั้น แลมนำผู้เชื่อทั้งหลายไปเสียจากความบริสุทธิ์เข้าสู่การอยู่ฝ่ายเนื้อหนังด้วย

ประการที่สอง คำนี้ถูกใช้เพื่อชี้ให้เห็นถึงการทำให้ผู้กระทำความผิดนั้นแปดเปื้อนโดยพระเจ้าผ่านการตอบแทนของพระเจ้า: (“พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น”)

ฮีบรู 12:5-11 เปิดเผยว่าพระเจ้าทรงตีสอนและโอบอุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้ และถ้าเราอยู่โดยปราศจากการตีสอนเราก็ไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระเจ้า-เราเป็นลูกไม่มีพ่อและไม่เคยถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณเลย

ในบทที่สิบเอ็ดของการศึกษาค้นคว้านี้ของเรา เปาโลตำหนิผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่ประพฤติดิ

ที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบอกพวกเขาว่าเพราะพฤติกรรมที่ไม่ดีนั้น บางคนจึงเจ็บป่วย บางคนอ่อนแอ และบางคนก็เสียชีวิต จากนั้นเขาประกาศว่า “เพราะว่าถ้าพวกเราจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ แต่เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกตีสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก” (1 คร. 11:30-32)

พระเจ้าทรงตีสอนลูกที่ไม่ติดตามพระองค์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน พระองค์ทรงตีสอนเพื่อที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง หากเรายอมพิพากษาตัวเราเองและกลับใจใหม่ เราก็จะไม่ถูกตีสอน แต่ถ้าเราไม่ยอมกลับใจใหม่ เราก็ถูกพิพากษาและถูกตัดออกเสีย ร่างกายก็ถูกทำลายแต่วิญญาณรอด เราจะเห็นเรื่องนี้ชัดเจนในบทที่ 5

เปาโลไม่ได้กำลังบอกเราในข้อ 17 ว่าพระเจ้าจะทรงทำลายเราและผลักเราทิ้งในบึงไฟหากเราทำบางสิ่งที่ไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียน บางสิ่งซึ่งไม่ถวายเกียรติพระเจ้า ความจริงเดียวกันนี้ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ เหมือนในข้อ 15 เกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนของคน ๆ หนึ่งที่ถูกเผาแต่วิญญาณของเขารอด ผู้รู้ภาษากรีกที่โดดเด่นท่านหนึ่งแปลพระคำข้อนี้ดังนี้: “ถ้าผู้ใดทำร้ายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงทำร้ายผู้นั้น”

“...เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น” ฮักอืออส (“บริสุทธิ์”) โดยหลักแล้วสื่อถึงที่ถูกแยกออก- “ดังนั้นในพระคัมภีร์ในความหมายเชิงศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของมัน จึงหมายถึง ‘ที่ถูกแยกออกจากบาปและจึงถูกมอบถวายแด่พระเจ้า, ศักดิ์สิทธิ์’” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเน้นที่คำสรรพนาม “พวกท่าน” พวกเราที่สอนและเทศนาพระวจนะของพระเจ้าควรตัวสั่นกับความคิดว่าเราอาจผลอทำร้ายโครงสร้างนั้นที่เรากำลังพยายามก่อสร้าง มันสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องคิด อธิษฐาน ศึกษาค้นคว้า และตีความพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เกรงว่าเราที่อยากนำผู้คนมาถึงพระคริสต์จะขับไล่พวกเขาไปจากพระองค์ เพราะคำสอนผิดหรือความจริงที่ไม่ครบถ้วน

ข้อ 18: “อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านถือว่าตัวเป็นคนมีปัญญาในโลกนี้ จงให้ผู้นั้นกลายเป็นคนโง่เขลา เพื่อผู้นั้นจะเป็นคนมีปัญญาได้”

ข้อพระคำที่เหลือในบทนี้ให้คำเตือนอันหนักแน่นให้ระวังการตีค่าแบบมนุษย์เกี่ยวกับพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ปรนนิบัติพระวจนะของพระองค์ เราต้องคอยเฝ้าระวังกลวงและหลุมพรางของมารร้ายซึ่งอาจเป็นเหตุให้ผู้รับใช้ที่แท้จริงหมดประโยชน์ในงานของพระเจ้า นักเทศน์ของพระเจ้าต้องไม่กลายเป็นคนที่หลงตัวเอง เต็มซาด โดยคิดว่าตัวเองมีปัญญา เขาต้องไม่โอ้อวดในมนุษย์ หรือเทศนาเพื่อเอาใจมนุษย์เด็ดขาด

“อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง” นี้ไม่ได้หมายถึงที่ประชุมนั้น แต่หมายถึงแต่ละคนในที่ประชุมนั้น มีคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ที่ประกาศตัวว่าเป็นอาจารย์-มีสติปัญญา มาก ๆ กระนั้นพวกเขาก็เป็นต้นเหตุของการแบ่งพรรคแบ่งพวกซึ่งทำให้คริสตจักรแตกแยกแล้ว แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีปัญญาอย่างแท้จริงก็เป็นคนโง่ในสายตาของชาวโลก (โพรดสังเกตบทที่ 1 ข้อ 18-25)

ในสายตาของมนุษย์ธรรมดา ผู้รับใช้ที่พึ่งพาพระวจนะของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่เขาจะได้รับข่าวสารและงานรับใช้ที่คริสตจักรของเขาต้องการก็ถูกมองว่าเป็นคนโง่ ปัญญาของโลกคอยถามอยู่ตลอดเวลา “ทำไม?” และอยากที่จะ “เห็น” อยู่เสมอ เหมือนกับที่พวกฟาริสีเรียกร้องหมาย

สำคัญจากพระเยซูหลายครั้ง แต่ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ...สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป” และเมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งรู้ว่าตนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ไม่พึงพาพระเจ้าสำหรับข่าวสารที่เขาจะต้องเทศนา ผู้รับใช้คนนั้นก็กำลังกลายเป็นคนโง่จริง ๆ (แน่นอนว่า ถ้าเขาพึ่งพาพระเจ้าและกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” โลกก็จะตราหน้าเขาว่าเป็นคนโง่) ต่อไปอีกนิดเดียวในการศึกษาค้นคว้าของเรา เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “เราเป็นคนโง่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ เราเป็นคนอ่อนแอ เราถูกดูหมิ่น” นี่เป็นความจริงในชีวิตของผู้รับใช้ที่อุทิศตัวและเต็มด้วยพระวิญญูญาณ ในสายตาของโลกและมนุษยธรรมดา

ข้อ 19: “เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาเฉพาะพระเจ้า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของพวกเขาเอง’”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลสรุปย่อสิ่งที่เขาสอนใน 1 โครินธ์ 1:22-25 ที่เขาประยุกต์คำสอนนี้กับหัวข้อที่พูดถึงอยู่ตอนนี้

“เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า...” ในที่นี้เปาโลกำลังอ้างอิงไปยังคำกล่าวหนึ่งในโยบ 5:13: “พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของพวกเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยพลัน” ในที่นี้เรามีการประเมินค่าที่แท้จริงของสติปัญญามนุษย์โดยพระเจ้า พระเจ้าทรงกระทำกิจในความเชื่อ และปัญญาของมนุษย์ไม่มีที่อยู่ในแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” ทุกสิ่งล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระเยซูคริสต์และเพื่อพระเยซูคริสต์ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์คือจุดเริ่มต้นของความรู้ และถ้าผู้ใดขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ปราศจากพระเจ้า เราก็ทำอะไรไม่ได้เลย ในพระองค์เรามีทุกสิ่งที่เราต้องการ พระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา ในพระองค์เราครบบริบูรณ์ แต่ปราศจากพระองค์ เราก็ไร้ค่า เราทำอะไรไม่ได้เลย ไม่ว่าเรามีคนชื่นชมขนาดไหน หรือมีปัญหาขนาดไหน (เมื่อพูดถึงการศึกษาและความสามารถ) ถ้าเราไม่ถือครองพระคุณของพระเจ้าและปัญญาและฤทธิ์เดชของพระองค์ เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต เราก็จะจากโลกนี้ไป-ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ สิ้นหวัง และมุ่งตรงสู่นรก!

ปัญญาของมนุษย์เป็นความโง่เขลาสำหรับพระเจ้า คนโง่คือคนที่พยายามบงการชีวิตตัวเอง โดยตัดพระเจ้าออกไปจากกิจวัตรประจำวันของตน คิดแผนการต่าง ๆ ของตนขึ้นเอง จัดวางรายการของตัวเอง ในบทที่สิบสองของลูกา พระเยซูทรงพรรณนาถึงคนเช่นนั้น ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าคนโง่! ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้เก็บไว้นั้น”

“พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของพวกเขาเอง” คำกริยากรีกที่แปลเป็น “จับ” คือ ดราส ซอมาฮี ซึ่งหมายถึง “ฉวยหรือกำไว้” และบอกเป็นนัยถึงการกำไว้แน่นเมื่อจับวัตถุที่ลื่น

“อุบาย” มีความหมายตรงตัวคือ “ที่ใช้การได้ทุกอย่าง”-นั่นคือ ทำทุกอย่างในแบบที่ไม่ซื่อตรง มันบ่งบอกถึงแนวการประพฤติแบบที่ไม่ซื่อตรง และคำเดียวกันนี้ถูกใช้ในลูกา 20:23, 2 โครินธ์ 4:2 และในเอเฟซัส 4:14

“คนที่มีปัญญา” หมายถึงคนเหล่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากปัญญาของโลกนี้เพื่อที่จะบรรลุความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของพวกเขาเองและสำเร็จความประสงค์ของพวกเขาเอง พวกคน “มีปัญญา” เหล่านี้ใน

เมืองโครินธ์กำลังชักนำกลุ่มคนมาหาตัวพวกเขาเอง พวกเขาสาละวนอยู่กับการสร้างพรรคในที่ประชุมนั้น อันเป็นการฝ่าฝืนการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาใช้สติปัญญาและความสามารถของมนุษย์ แทนที่จะพึ่งพาพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อนำพาพวกเขาในสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขากำลังทำอยู่

ข้อ 20: “และมีอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดทั้งหลายของคนมีปัญญาว่า ความคิดเหล่านั้นเป็นเพียงแต่ไร้สาระ’”

คำว่า “ไร้สาระ” บ่งบอกถึง “ไร้ผล” ในทางปฏิบัติคำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 1:17 และ 9:15 และหมายความว่า “เพื่อทำให้ไม่เกิดผล-หรือขาดซึ่งคุณค่าที่แท้จริง” คนเหล่านั้นที่พึ่งพาปัญญาของโลกและวางใจในความสามารถของตัวเองก็กำลังก่อไม้ หญ้าแห้ง และฟางขึ้นมา บางคนเหล่านั้นบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง แต่พวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เป็นทารกในพระคริสต์ และพวกเขาจะสูญเสียบำเหน็จของตน พวกเขาไม่ใช่ผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ

ข้อ 21: “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกเขาท่าน”

“อย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้งหลาย” นี้เป็นคำเตือนสติที่ครอบคลุม เปาโลไม่เพียงอ้างอิงถึงพวกผู้นำพรรคเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขายังรวมตัวเขาเองและอ پولโลเข้าไปด้วย-และทุกคนตลอดยุคคริสตจักร การโอ้อวดในมนุษย์บอกเป็นนัยถึงการมั่นใจในการตีค่าของตัวเองเกี่ยวกับพี่น้องผู้นำคนหนึ่ง และนี่ไม่ควรจะมีอยู่ในที่ประชุมท้องถิ่นเลย เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เราเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกัน และถึงแม้ว่าเราทุกคนไม่ได้มีงานรับใช้เดียวกัน งานรับใช้แต่ละอย่างก็มีความสำคัญหากคริสตจักรอยากเดินหน้าต่อไปอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้มันเดินหน้าไป-มุ่งตรงไปข้างหน้าและก้าวออกไปอยู่เสมอ โดยนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่คนทั่วโลก คือแก่ “มนุษย์ทุกคน”

ในคำกล่าวสุดท้ายของพระคำข้อนี้ เปาโลกล่าวชัดเจนว่าทำไมเราถึงไม่ควรโอ้อวดในมนุษย์: “เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกเขาท่าน”

ข้อ 22 และ 23: “ไม่ว่าเปาโล หรืออ پولโล หรือเคพาส หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือบรรดาสิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกเขาท่าน และพวกท่านเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า”

“สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกเขาท่าน” คำกล่าวนี้ปล่อยหมดตายใส่แนวคิดแบ่งพรรคแบ่งพวกเกี่ยวกับการเป็นคนของกลุ่มพิเศษกลุ่มหนึ่งหรือการติดตามผู้นำที่พิเศษคนหนึ่ง ไม่ว่าผู้นำคนนั้นจะเก่งกาจแค่ไหนก็ตาม เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงเป็นของประทานของพระเจ้าที่มาสู่คริสตจักรท้องถิ่น พวกเขาต้องถูกให้คุณค่าและได้รับความเคารพอย่างสูง-แต่ในแบบที่ถ่อมใจมาก ๆ เปาโลเป็นพยานรับรองอยู่เสมอว่าเขาเป็นทาสรับใช้-ไม่ใช่กษัตริย์ ไม่ใช่ผู้คุมงาน แต่เป็นทาสของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นเพื่อเป็นผู้เลี้ยงของพระองค์ก็เป็นของประทานของพระเจ้าแก่ที่ประชุมนั้นทั้งหมด-ไม่ใช่แค่แก่กลุ่มที่เลือกสรรของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งประกอบด้วยเหล่าทารกที่เห็นแก่ตัวในพระคริสต์

“สิ่งสารพัดเป็นของพวกเขาท่าน” คือข้อเท็จจริงของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว แต่ถึงแม้ว่าสิ่งสารพัดเป็นของผู้เชื่อเหล่านั้น นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาสามารถใช้สิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็น

เจ้าตามที่พวกเขาเลือกในปัญญาของพวกเขาเองหรือเพื่อสนองตัณหาของพวกเขาเอง พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราจับและตีค้ำกับพระพรทั้งหลายของพระองค์เฉพาะในความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ “พระองค์ไม่ทรงหวังสิ่งดีใดจากคนทั้งหลายที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม” และถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน สิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดก็จะถูกเพิ่มเติมให้ ถ้าเราถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับแด่พระเจ้า เราก็วางใจได้ว่า “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

สิ่งสารพัดเป็นของเราที่ต่อเมื่อเราเป็นของพระคริสต์เท่านั้น ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะของพระคริสต์ และสิ่งสารพัดอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจและการควบคุมของพระองค์: “...พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ถูถานูภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” (มธ. 28:18) “เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงทรงได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็นขึ้นมา และได้ทรงกลับคืนพระชนม์อีก เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น” (รม. 14:9) “ด้วยว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าสิ่งสารพัดถูกปราบลงใต้พระองค์นั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพระบิดาทรงได้รับการยกเว้น ผู้ซึ่งทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว” (1 คร. 15:27)

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผู้เชื่อ ไม่ว่าสภาพการณ์จะยากลำบากสักเพียงใด ถ้าผู้เชื่อคนนั้นอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเขาก็เพื่อผลดีของเขาและเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า

“และพวกท่านเป็นของพระคริสต์” นี่กล่าวชัดเจนว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นของพระเยซูเจ้า-ไม่ใช่เป็นของเปาโล อพอลโล หรือเคพาส ผู้เชื่อทุกคนเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อแล้วของพระคริสต์ พระองค์ทรงไถ่เราแล้วด้วยราคาแสนแพงแห่งพระโลหิตของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่ว่าคน ๆ หนึ่งจะเป็นผู้ใช้หรือผู้ดูแลในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นของพระคริสต์

“และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า” คำกล่าวนี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพระเยซูคริสต์ทรงด้อยกว่าเมื่อกล่าวถึงตรีเอกานุภาพ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระคริสต์กับพระบิดาถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) ในฟิลิปปี 2:6 เปาโลสอนชัดเจนถึงความเท่าเทียมกันของตรีเอกานุภาพ พระเยซูได้ทรงกลายเป็นมนุษย์-แต่ในเนื้อหนังพระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า และในเนื้อหนังพระองค์ทรงยอมจำนนทั้งหมดต่อน้ำพระทัยของพระบิดา พระองค์ตรัสว่า “และพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29)

ในคำอธิษฐานวิงวอนเมื่อของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว และบัดนี้โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา” (ยอห์น 17:4,5) พระเยซูทรงอยู่กับพระบิดา “ในเริ่มแรกนั้น” ในความครบบริบูรณ์ของเวลาพระองค์ได้ทรงประสูติจากหญิงคนหนึ่ง (กท. 4:4) พระองค์ทรงรับกายเนื้อหนังเพื่อที่พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) และทำลายมารร้ายผู้เคยมีอำนาจแห่งความตาย

(ฮบ. 2:14) พระองค์ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และมารร้ายแล้ว (มธ. 4:1-11) พระองค์ทรงพิชิตความตาย นรก และหลุมศพแล้ว (วว. 1:18) และเมื่อพระองค์ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปถึงพระบิดา และบัดนี้พระองค์ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำการทูลขอเผื่อเรา (ฮบ. 1:1-3; 1 ทธ. 2:5)

พระคริสต์ทรงเป็นของประทานของพระเจ้าแก่คนบาป และโดยอาศัยการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระองค์ พระองค์ทรงทำหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ผู้เชื่อทั้งหลายควรติดตามพระองค์ ไม่ใช่เหล่าผู้นำที่เป็นมนุษย์ และหนทางเดียวที่จะทำให้ที่ประชุมหนึ่งมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสมัครสมานสามัคคีต่อไปก็คือ ที่ผู้เชื่อแต่ละคนในที่ประชุมนั้น ๆ จะมีสายตาจดจ้องอยู่ที่พระเยซูคริสต์เจ้าแต่เพียงผู้เดียวทุกเวลา เราไม่กล้าละสายตาไปจากพระองค์เลย

บทที่ 4

4:1 จงให้ผู้ใดถือว่า พวกเราเป็นเหมือนบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นเหมือนผู้อารักขาทั้งหลายแห่ง

บรรดาข้อลึกลับของพระเจ้า

4:2 ยิ่งกว่านี้ เป็นสิ่งจำเป็นในผู้รักษาทั้งหลายว่า เป็นคนที่ถูกพบว่าสัตย์ซื่อ

4:3 แต่สำหรับข้าพเจ้า ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยที่ข้าพเจ้าจะถูกตัดสินโดยพวกท่าน หรือถูกตัดสินโดยมนุษย์ ไซ้แล้ว ข้าพเจ้าเองก็ไม่ตัดสินตัวข้าพเจ้าเอง

4:4 เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบอะไรเลยโดยตัวข้าพเจ้าเอง ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ถูกนับว่าชอบธรรมโดยการนี้ แต่ผู้ที่ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้านั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

4:5 เหตุฉะนั้น อย่าตัดสินสิ่งหนึ่งสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลา จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์ผู้ที่จะทรงนำบรรดาความลึกลับที่ซ่อนอยู่แห่งความมืดมาสู่ความสว่าง และจะทรงสำแดงบรรดาความคิดมุ่งหมายแห่งหัวใจทั้งหลาย และเมื่อนั้นมนุษย์ทุกคนจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

4:6 และสิ่งเหล่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้นำมาเป็นภาพเปรียบถึงตัวข้าพเจ้าและถึงอปอลโล ก็เพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้ในพวกเราว่าไม่ควรคิดเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายเกินกว่าสิ่งซึ่งได้เขียนไว้แล้ว เพื่อที่จะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านผยองขึ้นเพื่อยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง

4:7 ด้วยว่าผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านแตกต่างจากอีกคนหนึ่ง และท่านมีอะไรที่ท่านไม่ได้รับเล่า บัดนี้ถ้าท่านได้รับสิ่งนั้นแล้ว เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวด ราวกับว่าท่านไม่ได้รับสิ่งนั้นเลย

4:8 บัดนี้ พวกท่านอิมหนาแล้ว บัดนี้ พวกท่านมั่งมีแล้ว พวกท่านได้ครอบครองเหมือนอย่างพวกษัตริย์แล้ว โดยปราศจากพวกเรา และข้าพเจ้าขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านได้ขึ้นครอบครองจริง ๆ เพื่อพวกเราจะได้ขึ้นครอบครองพร้อมกับพวกท่านด้วย

4:9 เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่นำตึ้นตาแก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย

4:10 พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่พวกท่านมีสติปัญญาในพระคริสต์ พวกเราอ่อนกำลัง แต่พวกท่านเข้มแข็ง พวกท่านมีเกียรติยศ แต่พวกเราถูกเหยียดหยาม

4:11 คือจนถึงเวลานี้พวกเราก็อ่อนแอ และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน

4:12 และทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของพวกเราเอง เมื่อถูกด่าว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็ตนเอาการข่มเหงนั้น

4:13 เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็อ่อนนอน พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้

4:14 ข้าพเจ้ามิได้เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อจะให้พวกท่านได้ละอาย แต่เหมือนเป็นบรรดาผู้ที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่าน

4:15 เพราะถึงแม้ว่าพวกท่านมีครูสักหนึ่งหมื่นคนในพระคริสต์ แต่พวกท่านไม่มีบิดาหลายคน ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐ

4:16 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน ขอพวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า

4:17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ส่งทิโมธี ผู้ซึ่งเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า และสหายชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้มาหาพวกท่าน ผู้ซึ่งจะนำพวกท่านให้ระลึกถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกคริสตจักร

4:18 บัดนี้บางคนผยองขึ้น ราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่าน

4:19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของพวกเขา

4:20 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิได้อยู่ในถ้อยคำ แต่ในฤทธิ์เดช

4:21 พวกท่านจะเอาอะไร จะให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่านด้วยไม้เรียว หรือในความรัก และในจิตวิญญาณแห่งความอ่อนสุภาพ

การพิพากษาเหล่าผู้รับใช้ของพระคริสต์ไม่ถูกมอบไว้กับมนุษย์

ในบทนี้ เปาโลกล่าวคำเตือนสติของเขาต่อไปให้ระวังการตีค่าแบบมนุษย์ในการพิจารณาเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าถูกเรียกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า หน้าที่รับผิดชอบของพวกเขามีต่อพระองค์แต่ผู้เดียวในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและนายของพวกเขา และพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้พิพากษาของพวกเขา พระองค์จะทรงเป็นผู้ประกาศคุณค่าที่แท้จริงของงานรับใช้ที่บัลลังก์พิพากษานั้น พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาของคนเป็นและคนตาย เพราะว่าพระบิดาได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว

ข้อ 1: “จงให้ผูใดถือว่า พวกเราเป็นเหมือนบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นเหมือนผู้รักขาทั้งหลายแห่งบรรดาข้อลึกลับของพระเจ้า”

“...เป็นเหมือนบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์...” ในที่นี้คำกรีก ฮูเปเรเตส ถูกใช้ โดยหมายถึงเหล่าผู้รับใช้ของพระคริสต์ และพจนานุกรมก็ให้ความหมายนี้: “ฝายที่อยู่ข้างใต้ (ฮูปอ, ข้างใต้ และ เอเรเตส, ฝาย) ดังนั้นคำนี้จึงบ่งบอกถึงผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งที่ทำกรภายใต้คำสั่งของอีกคน” ดังนั้นผู้รับใช้จึงเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า ถ้าเปาโล อปอลโล และเศฟาสเป็นของวิสุทธิชนเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ ตามที่ถูกเสนอแนะในบทที่ 3 ข้อ 22 พวกเขาก็เป็นของคนเหล่านั้นเพียงเพราะว่า ในฐานะเหล่าผู้เลี้ยงรอง พวกเขากำลังกระทำกรเพื่อพระคริสต์พระผู้เลี้ยงใหญ่นั้น

“...และเป็นเหมือนผู้รักขาทั้งหลายแห่งบรรดาข้อลึกลับของพระเจ้า” คำกรีกที่ใช้ตรงนี้มี ความหมายว่า “ผู้จัดการของครัวเรือนหนึ่งหรือรัฐหนึ่ง ผู้หนึ่งที่กระทำกรเพื่อนายของตน” นั่นคือภาพของผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนแห่งชาวประเสริฐและคนต้นเรือนทุกคนแห่งสิ่งเหล่านั้นที่เป็นฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า เรา กำลังกระทำกรเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า เราเป็นคนต้นเรือนแห่งข้อลึกลับทั้งหลายของพระเจ้า และหน้าที่ของเราที่มีต่อครัวเรือนของพระเจ้าก็คือ จัดหาอาหารตามเวลาที่กำหนด ชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า

เราไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง เราถูกซื้อด้วยพระโลหิตของพระองค์ ถูกเรียกเข้าสู่งานรับใช้โดยพระคุณของพระองค์ และถูกให้ฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณของพระองค์ ดังนั้นเราจึงไม่มีอะไรที่จะอวดได้เลย ทั้งหมด

ที่เราเป็นและมี ทั้งหมดที่เราสามารถทำได้ที่จะเป็นทองคำ เงิน และเพชรพลอย ล้วนเป็นมาเพราะพระองค์ และพระองค์แต่ผู้เดียว

“...บรรดาข้อลึกลับของพระเจ้า” นี้แค่หมายถึงข่าวดีที่ว่าพระเจ้า โดยทางสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัด ของพระองค์ โดยทางความรักและฤทธิ์เดชที่ไม่อาจรู้ได้และไม่อาจบรรยายได้ของพระองค์ ทรงทำให้ความรอด เป็นไปได้สำหรับคนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรก แต่เพราะความรักและความเมตตาของพระเจ้า พระคุณจึง ได้ถูกนำลงมา ใน 1 ทิโมธี 3:16 เปาโลให้ถ้อยคำที่ชัดเจนเกี่ยวกับข้อลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้า:

“และโดยปราศจากการโต้เถียง ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อ หนัง ได้ถูกพิสูจนในพระวิญญาณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรง ถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี”

เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับข้อลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาใหม่ มันก็ไม่ได้หมายถึงบางสิ่งที่ไม่อาจทราบได้วันนี้ แต่เป็นบางสิ่งที่เคยถูกปิดซ่อนไว้ในหลายยุคที่ผ่านพ้นเราไปแล้วและถูกเปิดเผยแล้วผ่านทาง การปรากฏของพระเยซูคริสต์เจ้าและผ่านทาง การสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ประทับอยู่ในใจของผู้ เชื่อทุกคน

ข้อ 2: “ยิ่งกว่านี้ เป็นสิ่งจำเป็นในผู้รักขาทั้งหลายว่า เป็นคนที่ถูกพบว่าสัตย์ซื่อ”

คนใดหรือทุกคนที่เป็นคนต้นเรือนต้องถูกพบว่าเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ และข้อเท็จจริงที่ว่าเขาต้องเป็นคนสัตย์ ซื่อก็บอกเป็นนัยว่าเขาต้องให้การต่อนายของตน เราทราบว่าพระคัมภีร์สอนชัดเจนว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นคนต้น เรือนในสิ่งซึ่งถูกฝากไว้กับเขาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและเพราะพระคุณของพระเจ้า: “ตามที่ทุกคนได้รับของ ประทานแล้ว ก็ให้เจ้อจางของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างบรรดาคนต้นเรือนที่ดีแห่งพระคุณอเนก อนันต์ของพระเจ้า” (1 ปต. 4:10)

พระเยซูเจ้าทรงทราบตอนนี้ว่าเราเป็นคนสัตย์ซื่อหรือไม่ แต่เรื่องเหล่านั้นจะถูกสำแดงให้ประจักษ์ที่ บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ บำเหน็จของเราจะไม่เป็นไปตามความสำเร็จของเรา แต่เป็นไปตามความสัตย์ ซื่อของเรา ไม่ใช่ตามความใหญ่โตหรือปริมาณของสิ่งที่เราทำ แต่ตามความสัตย์ซื่อนั้นที่เรามีในการทำสิ่งนั้น

“และผู้รับใช้คนนั้น ผู้ซึ่งได้ทราบน้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวเองไว้ และมีได้กระทำตามน้ำใจของ นาย จะถูกเขียนด้วยรอยเขียนมากมาย แต่ผู้ที่มีได้ทราบ และไม่ได้กระทำให้สิ่งใด ๆ ซึ่งสมจะถูกเขียนหลายครั้ง ก็จะถูกเขียนด้วยรอยเขียนน้อย ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดที่มนุษย์ได้ ฝากไว้มาก พวกเขาจะทวงเอาจากผู้นั้นมากยิ่งขึ้นกว่า” (ลูกา 12:47,48)

ข้อ 3: “แต่สำหรับข้าพเจ้า ก็เป็นสิ่งที่เล็กน้อยที่ข้าพเจ้าจะถูกตัดสินโดยพวกท่าน หรือถูกตัดสินโดย มนุษย์ ไซ้แล้ว ข้าพเจ้าเองก็ไม่ตัดสินตัวข้าพเจ้าเอง”

ผู้รับใช้ที่แท้จริงและสัตย์ซื่อของพระเยซูคริสต์เจ้าจะไม่กังวลเกี่ยวกับความเห็นที่ไม่ถูกใจของคนอื่น ๆ ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นคนไม่เชื่อ หรือพวกทารกฝ่ายเนื้อหนังในพระคริสต์ และผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์ จะไม่ปรารถนาคำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์หรือผยองเพราะเสียงปรบมือของคนเหล่านั้น ผู้รับใช้ที่แท้จริง แสวงหาแต่ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและถวายเกียรติพระองค์ โดยรู้ว่าพระเจ้าเองจะประทานบำเหน็จเมื่อ

ถึงวันที่กำหนดไว้นั้น

“...แต่สำหรับข้าพเจ้า ก็เป็นสิ่งเล็กน้อย...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “สิ่งที่พวกท่านคิดเกี่ยวกับข้าพเจ้าหรือพวกท่านตัดสินข้าพเจ้าอย่างไรนั้นก็เป็นเรื่องเล็กน้อยมาก ๆ พระเยซูเจ้าจะทรงเป็นผู้ที่พิพากษาในความชอบธรรม และการพิพากษาของพระองค์ต่างหากที่สำคัญ-ไม่ใช่การตัดสินของมนุษย์”

มนุษย์ไม่สามารถพิพากษาในความชอบธรรมได้ การพิพากษาของมนุษย์ธรรมดาก็เป็ยเบนและไม่เที่ยงตรงเพราะว่าเขาเห็นห่างจากพระเจ้า ผู้เชื่อทุกคน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ของพระเจ้า-ควรระมัดระวังมาก ๆ ว่าตนดำเนินชีวิตอย่างไร ผู้เชื่อทั้งหลายควรประพฤติตัวทุกชั่วขณะของทุกวันในแบบที่ว่าคำพิพากษ์วิจารณ์หรือการตัดสินแบบรุนแรงใดๆที่อาจถูกหับถมเข้าไปใส่พวกเขา ไม่ว่าจะโดยพวกคนไม่เชื่อหรือโดยพวกคริสเตียนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง จะเป็นความเท็จ ดังนั้นเมื่อเราถูกกล่าวหาเป็นเท็จหรือถูกตัดสินอย่างไม่ยุติธรรม เราก็ชื่นชมยินดีได้ (มธ. 5:11,12) พระเยซูทรงถูกวิพากษ์วิจารณ์ ถูกข่มเหง และถูกกล่าวหาอย่างผิด ๆ และถ้าโลกได้ข่มเหงพระองค์ พวกเขาก็จะข่มเหงเราอย่างแน่นอนและนำข้อกล่าวหาเทียมเท็จทั้งหลายมาปรักปรำเรา (ยอห์น 15:18; 17:14)

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) แต่เราไม่มีความผิดในสิ่งที่เราถูกกล่าวหา ถ้าเราไม่มีความผิดในสิ่งทั้งหลายที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู เราก็ไม่ต้องเศร้าใจหรือหดหู่ว่าเพราะสิ่งที่คนอื่น ๆ คิดเกี่ยวกับเรา ถึงแม้เราต้องจำไว้ว่าเราทุกคนต้องเจอกับภัยของการได้รับอิทธิพลอย่างไม่เหมาะสมจากสิ่งที่คนอื่น ๆ คิดหรือพูดเกี่ยวกับเราก็คงตาม

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเองก็ไม่ตัดสินตัวข้าพเจ้าเอง” เปาโลไม่ได้หมายความว่าเขารอดพ้นจากการตำหนิตัวเอง เขาแค่หมายความว่าในใจของเขาเองเขาแน่ใจว่างานรับใช้ของเขาถวายเกียรติพระเจ้า ความมุ่งหมายต่างๆ ของเขานั้นถูกต้อง และเขายอมจำนนหมดทั้งใจต่อพระเยซูคริสต์เจ้า เขารับสารภาพว่าเขาเป็นมนุษย์ธรรมดา ซึ่งมีความอ่อนแอแบบมนุษย์หลายอย่าง และด้วยเหตุนี้ถ้าเขาตัดสินตัวเอง คำตัดสินของเขาก็คงจะไม่เพียงพอที่จะปรับโทษหรือตัดสินให้พ้นผิด เพราะรู้ว่าเขาจะต้องให้การสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเขา เขาจึงตั้งตาคอยวันนั้นเมื่อเขาจะได้รับบำเหน็จอันชอบธรรมของเขาที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ แม้แต่ผู้เชื่อทั้งหลายที่อุทิศตัวอย่างไม่เก็บงำไว้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่สามารถที่จะตัดสินในตัวเองสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระวิญญูณของพระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถเปิดเผยในความจริงได้ (โปรดเปรียบเทียบความตรงข้ามกันของพระคำข้อนี้กับ 1 โครินธ์ 11:31 ไม่มีความขัดแย้งกัน ในที่นี้กล่าวถึงการพิพากษาของหน้าที่คนต้นเรือน ใน 11:31 พูดถึงการพิพากษาบาปที่ทราบในชีวิตนี้)

ข้อ 4: “เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบอะไรเลยโดยตัวข้าพเจ้าเอง ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ถูกนับว่าชอบธรรมโดยการนี้ แต่ผู้ที่ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้านั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบอะไรเลยโดยตัวข้าพเจ้าเอง...” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่ออกพระนามของพระเยซูที่จะตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าใจวิวินิจฉัยผิดและชอบที่ไม่กล่าวโทษ ไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยถึงการพ้นจากความผิด มันเป็นไปได้ที่ใจวิวินิจฉัยผิดและชอบของผู้เชื่อคนหนึ่งจะด้านขวาไป เปาโลกำลังกล่าวในที่

นี้ว่า “เท่าที่ข้าพเจ้าทราบได้ ข้าพเจ้ามีใจวินิจฉัยผิดและชอบที่หมดจด ข้าพเจ้ารู้เกี่ยวกับตัวเองมากกว่าที่ใครอื่นใดรู้ และในใจของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยเกี่ยวกับการละเลยหน้าที่ของข้าพเจ้า กระนั้น-ถึงแม้ข้าพเจ้ามีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันหมดจดและไม่ทราบสิ่งใดที่จะปรักปรำตัวเองในเรื่องการประพฤดิหรือแนวทางปฏิบัติแห่งชีวิต-นี้ก็ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก”

เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์ และนั่นเป็นหนทางเดียวที่คนบาปจะสามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้ในสายพระเนตรของพระเจ้า

“แต่ผู้ที่ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้านั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์จะคิดอย่างไรเกี่ยวกับเขา ไม่ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับเขา และไม่ว่าเขาจะทราบอะไรเกี่ยวกับตัวเขาเอง เปาโลก็สารภาพว่า “ผู้พิพากษาของข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” และพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาของคุณและของผม พระองค์จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตายเมื่อพระองค์มาปรากฏ และพระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถพิพากษาในความชอบธรรมได้ ดังนั้นเราจึงถูกเตือนสติว่า “อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลานั้น”

ข้อ 5: “เหตุฉะนั้น อย่าตัดสินสิ่งหนึ่งสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลา จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์ผู้ที่จะทรงนำบรรดาความลึกลับที่ซ่อนอยู่แห่งความมืดมาสู่ความสว่าง และจะทรงสำแดงบรรดาความคิดมุ่งหมายแห่งหัวใจทั้งหลาย และเมื่อนั้นมนุษย์ทุกคนจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้า”

ในที่นี้เปาโลกำลังเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายไม่ให้ด่วนพิพากษาผู้อื่น เพราะว่าจะมีเวลาแห่งการพิพากษาเมื่อทุกคนจะถูกพิพากษาโดยองค์ตุลาการผู้ชอบธรรมนั้น นี่หมายถึงเวลานั้นเมื่อพระเยซูเจ้าจะเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในการรับขึ้นไปนั้น ตามที่ทรงสัญญาไว้ในยอห์น 14:3 และถูกพรรณนาอย่างละเอียดใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 เหตุการณ์ใหญ่ที่รอผู้เชื่อทั้งหลายอยู่คือ การรับขึ้นไปของคริสตจักร เมื่อเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไป ถูกเปลี่ยนแปลง “ในพริบตาเดียว” และวิสุทธิชนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เบื่อเยน่า เพื่อจะพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศ เราจะนั่งในการเสด็จสมรสในท้องฟ้าและผู้เชื่อทุกคนจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา

เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์จะ “นำสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่เหล่านั้นแห่งความมืดมาสู่ความสว่าง และจะทรงสำแดงบรรดาความคิดมุ่งหมายแห่งหัวใจทั้งหลาย” “สิ่งที่ถูกซ่อนอยู่เหล่านั้นแห่งความมืด” อาจสื่อถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งความมืดกุมไว้ หรือสิ่งทั้งหลายที่ลักษณะเฉพาะตัวของพวกมันมืด เราทราบว่าคำกล่าวนี้นี้หมายถึงสิ่งซึ่งถูกเก็บเป็นความลับในชีวิตของคน ๆ หนึ่ง-ไม่ว่าใจวินิจฉัยผิดและชอบของคน ๆ นั้นไม่รู้เกี่ยวกับมัน หรือมันถูกจงใจเก็บเป็นความลับไว้โดยคน ๆ นั้นก็ตาม “สิ่งที่เก็บความลับ” เหล่านี้ เพื่อนบ้านของเราไม่สามารถทราบหรือเห็นได้-แต่ต่อหน้าพระเนตรของพระองค์ผู้จะทรงพิพากษาเรา สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและถูกตีแผ่กระทั่งตอนนี้ และที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์จะถูกสำแดงให้ประจักษ์ในลักษณะเฉพาะตัวที่แท้จริงของพวกมัน: “เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ ที่จะไม่ถูกเปิดเผย หรือที่ถูกซ่อนไว้ ที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ เหตุฉะนั้น สิ่งใดก็ตามซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืด จะได้ยินในที่สว่าง และสิ่งซึ่งพวกท่านได้กระซิบในหูในห้องส่วนตัว จะถูกประกาศบนดาดฟ้าบ้านทั้งหลาย” (ลูกา 12:2,3) หนทางเดียวที่จะกำจัดบาปกลับ ๆ ทั้งหลายออกไปให้พ้นคือ สารภาพ

บาปเหล่านั้นต่อพระเยซูและเอาบาปเหล่านั้นมาอยู่ใต้พระโลหิตที่ลบมลทินของพระองค์

“...และเมื่อนั้นมนุษย์ทุกคนจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้า” แต่ละคนจะได้รับคำสรรเสริญที่เป็นสิทธิโดยชอบของเขา ไม่ว่าจะใหญ่โตหรือเล็ก มากหรือน้อย มีคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ที่กำลังรับคำสรรเสริญของมนุษย์ คำสรรเสริญที่ว่างเปล่าและไร้ประโยชน์ และตรงข้ามกับอันนี้ เปาโลนำเสนอคำสรรเสริญที่พระเจ้าจะประทานแก่ผู้เชื่อแต่ละคน ตามที่ข้อ 4 กล่าว พระเยซูเจ้าจะทรงเป็นผู้พิพากษา และคำสรรเสริญนั้นจะมาจากพระเจ้า ซึ่งกล่าวชัดเจนว่าการพิพากษาที่ถูกกระทำโดยพระเยซูคริสต์เจ้าสอดคล้องกับการพิพากษาของพระเจ้า

ข้อ 6: “และสิ่งเหล่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้นำมาเป็นภาพเปรียบถึงตัวข้าพเจ้าและถึงอปอลโลก็เพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้ในพวกเราว่าไม่ควรคิดเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายเกินกว่าสิ่งซึ่งได้เขียนไว้แล้ว เพื่อที่จะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านผยองขึ้นเพื่อยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง”

หลังจากได้กล่าวหลักการเหล่านั้นที่ประชุมท้องถิ่นนั้นจะใช้เพื่อตีค่าอปอลโลและตัวเขาเองอย่างถูกต้องแล้ว เปาโลเตือนใจผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้หลักการเหล่านี้กับคนอื่น ๆ การแตกแยกและจิตใจที่ขอบแบ่งพรรคแบ่งพวกที่มีอยู่ในที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์เกิดจากการที่ผู้เชื่อเหล่านั้นให้คุณค่าผู้นำบางคนแบบมากเกินไป และเปาโลขอร้องพวกเขาให้ระงับจิตใจที่มีอยู่ตอนนี้

“และสิ่งเหล่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้นำมาเป็นภาพเปรียบถึงตัวข้าพเจ้าและถึงอปอลโล” คำกรีกที่แปลเป็น นำมาเปรียบ มีความหมายว่า “เปลี่ยนในรูปลักษณ์หรือรูปแบบ” คำกริยาเดียวกันนี้ถูกใช้ในฟิลิปปี 3:21 ซึ่งมันหมายถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกายของผู้เชื่อทั้งหลายเมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น คำกริยาเดียวกันนี้ถูกใช้ในการพรรณนาถึงรูปลักษณ์จอมปลอมของซาตานและเหล่าผู้รับใช้ของมันใน 2 โครินธ์ 11:13-15

ในข้อพระคำตอนนี้ของเราเปาโลใช้คำนี้เพื่ออ้างอิงแบบแฝงถึงคนเหล่านั้นที่เป็นตัวการที่แท้จริงสำหรับการแบ่งพรรคแบ่งพวกและความแตกแยกในคริสตจักรนั้น เขาทำเช่นนี้อย่างมีชั้นเชิง โดยไม่เอ่ยชื่อของพวกเขา แต่เอ่ยถึงตัวเขาเองกับอปอลโลเพื่อเป็นตัวอย่างเท่านั้น เขามีชั้นเชิง แต่ก็แน่ชัด ในคำสั่งของเขา ไม่ว่าจะผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์จะมีความคิดเห็นอย่างไรก็ตามเกี่ยวกับตัวเขาเองและอปอลโล มันก็เป็นเพราะพวกผู้นำที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อเหล่านั้นที่เป็นต้นเหตุของความแตกแยกและการแบ่งพรรคแบ่งพวกซึ่งแพร่กระจายอยู่ท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุม

“...เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้ในพวกเรา...” นั่นคือ “เพื่อในพวกเราท่านทั้งหลายจะได้พบกับบทเรียนที่มีภาพประกอบซึ่งใช้ได้กับสภาพที่เป็นจริงเหล่านั้นในคริสตจักรท้องถิ่นนี้” เปาโลกำลังใช้ตัวเองและอปอลโลเป็นภาพประกอบเพื่อที่ผู้เชื่อเหล่านั้นจะเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ

“...ว่าไม่ควรคิดเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายเกินกว่าสิ่งซึ่งได้เขียนไว้แล้ว เพื่อที่จะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านผยองขึ้นเพื่อยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง” เปาโลน่าจะหมายถึงสิ่งที่ถูกกล่าวไปแล้วในบทที่ 1 ข้อ 19 ถึง 31 และในบทที่ 3 ข้อ 19 และ 20 เขากำลังเตือนอาจารย์เหล่านั้นไม่ให้ไปไกลเกินกว่าพันธกิจที่ถูกมอบไว้แก่พวกเขา ไม่มีอาจารย์หรือนักเทศน์คนใดที่มีสิทธิ์ไปไกลเกินกว่าความสว่างและคำสั่งสอนที่ได้รับจากพระวจนะ

ของพระเจ้า-ที่ถูกศึกษาค้นคว้าอย่างขะมักเขม้น ถูกแยกแยะอย่างถูกต้อง ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อ่าน 1 ยอห์น 2:27)

ผู้เชื่อทั้งหลายต้องระวังตัวตลอดเวลาที่จะไม่ยึดติดกับคนบางคนที่เป็นผู้นำในที่ประชุม-คนหนึ่งที่คุณสมบัติโดยธรรมชาติและอิทธิพลของเขามีเสน่ห์น่าดึงดูดเป็นพิเศษต่อคนบางคนและด้วยเหตุนี้จึงนำไปสู่การก่อตั้งกลุ่มทางศาสนา เรามีกลุ่มพิเศษเหล่านั้นมากเกินไปแล้ววันนี้ ที่ซึ่งสองหรือสามครอบครัว-บางครั้งก็มากกว่านั้น-จับกลุ่มกันในคริสตจักรเหมือนในชีวิตทางสังคมและธุรกิจ มันไม่ควรเป็นแบบนี้เลย

เราอาจมีที่อ่อน ๆ ในใจของเราสำหรับคน ๆ นั้นที่ได้นำเรามาถึงพระเยซูหรือมีส่วนสำคัญในการที่เรากลายเป็นคริสเตียน เราอาจมีความอาทรเป็นพิเศษให้แก่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางคน อาจารย์สอนพระคัมภีร์บางท่าน หรือครูสอนรวีบางคนที่มีสูงชันแล้วว่าเป็นพระพรพิเศษแก่เรา แต่ความชื่นชมเช่นนั้นไม่ควรนำเราให้ก่อเกิดการตีค่าแบบไม่เหมาะสมเกี่ยวกับของประทานต่าง ๆ ของคน ๆ นั้นหรือคิดเกี่ยวกับเขาอย่างสูงส่งเกินกว่าที่เราควรคิด มีอันตรายใหญ่หลวงของการนับถือรูปเคารพในการปฏิบัติเช่นนั้น และเราต้องให้สายตาและใจของเราจดจ่ออยู่ที่พระเยซูคริสต์ต่อไป เราควรให้เกียรติแก่ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติ แต่คนทั้งหลายเป็นพระพรแก่เราก็เพราะว่าพวกเขาได้รับการอวยพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น สง่าราศีและเกียรติควรถูกถวายแด่พระองค์ ไม่ใช่ให้แก่คน ๆ นั้นที่เป็นภาชนะที่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางเขา ในชีวิตของคริสเตียนที่มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณ ไม่มีที่ว่างสำหรับจิตใจที่หยิ่งผยอง

ข้อ 7: “ด้วยว่าผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านแตกต่างจากอีกคนหนึ่ง และท่านมีอะไรที่ท่านไม่ได้รับเล่า บัดนี้ถ้าท่านได้รับสิ่งนั้นแล้ว เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวด รวาทกับว่าท่านไม่ได้รับสิ่งนั้นเลย”

“...ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านแตกต่าง...” ความหมายตรงนี้ก็คือ การแยกแยะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเหนือกว่า เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “ใครได้ให้ท่านมีอำนาจที่มีอคติในเรื่องความเหนือกว่าเพื่อยกชูผู้เชื่อคนหนึ่งและปฏิเสธอีกคนหนึ่ง ซึ่งทั้งสองคนนั้นเป็นของกายเดียวกัน?” คนเหล่านั้นที่แสดงออกถึงจิตใจเช่นนั้นก็โง่เขลาโดยอัตโนมัติถึงความหลงตัวเองของตน แน่แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงมีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับทัศนคติเช่นนั้นในส่วนของผู้เชื่อคนใด

“และท่านมีอะไรที่ท่านไม่ได้รับเล่า” แม้หากว่าผู้เชื่อคนใดมีความเหนือกว่าคนอื่นเช่นนั้นจริง ของประทานนั้นก็มาจากพระเจ้าและด้วยเหตุนี้การโอ้อวดตัวเองจึงถูกตัดทิ้งไป คนที่เป็นผู้รับพระพรและพระคุณทั้งหลายที่ถูกประทานให้แก่เขาโดยพระเจาก็ไม่ควรโอ้อวดราวกับว่าตัวเองเป็นแหล่งที่มาแห่งพระพรทั้งหลายและฤทธิ์เดช การโอ้อวดเช่นนั้นคือการหลงตัวเองในระดับสูงสุดขีด บุคคลเช่นนั้นอาจรับความรอดแล้วแต่แน่นอนว่าตัวเองกำลังประพฤติตัวเหมือนทารกคนหนึ่งในพระคริสต์ ไม่ใช่เหมือนคน ๆ หนึ่งที่ได้พัฒนาในฝ่ายวิญญาณแล้ว คำพยานของเปาโลยังสม่าเสมอเหมือนเดิม “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่โดยพระคุณของพระเจ้า!”

ข้อ 8: “บัดนี้ พวกท่านอิมหนาแล้ว บัดนี้ พวกท่านมั่งมีแล้ว พวกท่านได้ครอบครองเหมือนอย่างพวกกษัตริย์แล้วโดยปราศจากพวกเรา และข้าพเจ้าขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านได้ขึ้นครอบครองจริง ๆ เพื่อพวกเราจะได้ขึ้นครอบครองพร้อมกับพวกท่านด้วย”

ในพระคำข้อนี้เปาโลผ่านจากตัวบุคคลและเหล่าผู้นำของพรรค โดยกล่าวถึงทั้งที่ประชุมต่อไป เขา โจมตีความหลงตัวเองของชาวเมืองโครินธ์ และเป็นการแตกดันอันเจ็บแสบ: “บัดนี้ พวกท่านอิมหนาแล้ว บัดนี้ พวกท่านมั่งมีแล้ว...” วิธีนี้จะแปลให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ว่า “พวกท่านอิมหนาเรียบร้อยแล้ว (ก่อนถึงเวลานั้น) พวกท่านมั่งมีเรียบร้อยแล้ว (ก่อนถึงเวลานั้น)!”

นี่บอกเป็นนัยถึงการหลงคิดว่าตัวเองอิมหนาและมั่งมีแล้วก่อนเวลาอันควรของพวกเขา พวกเขา กำลังทำตัวเหมือนเหล่ากษัตริย์และยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ โดยสามารถสั่งสอนและตักเตือนได้ ในเมื่อสิ่งที่พวกเขา ต้องการจริง ๆ ก็คือที่ตัวพวกเขาเองจะถูกสอน พวกเขา กำลังบ่งบอกว่าพวกเขากลือครองความบริบูรณ์ฝ่าย วิญญาณเรียบร้อยแล้วซึ่งสามารถถูกประทานให้ในวันที่จะมานั้นเมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองเท่านั้น เมื่อถึง เวลานั้นเราจะเอกเขนกและพึงพอใจอย่างเต็มเปี่ยมที่สุดได้อย่างแท้จริง แต่ตอนนี้เป็นเวลาที่จะปฏิเสธตัวเอง ที่ จะแบกรับกางเขนและตามพระเยซูไป (โปรดเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับคำดำหนิขององค์พระผู้เป็นเจ้าของที่ ตรัสแก่ชาวเมืองเลาดีเซียเหล่านั้นซึ่งถูกบรรยายไว้ในวิวรณ์ 3:17)

“...พวกท่านได้ครอบครองเหมือนอย่างพวกกษัตริย์แล้ว...” ในที่นี้เปาโลกำลังตำหนิผู้เชื่อเหล่านั้นที่ หยิ่งผยองและทำตัวราวกับว่าพวกเขาได้ถือครองความครบบริบูรณ์แห่งพระพรต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณแล้ว ราวกับว่าพวกเขาได้อยู่ในยุคพันปีแล้ว โดยครอบครองอยู่ แทนที่จะเป็นคนต้นเรือนและผู้รับใช้ที่ถ่อมใจของ พระเจ้าอย่างที่เขาควรเป็นในคริสตจักรท้องถิ่นนั้นและในชุมชนนั้น

“...โดยปราศจากพวกเรา...” เปาโลเน้นข้อเท็จจริงนี้มากเป็นพิเศษ เป็นเพราะเขาชาวเมืองโครินธ์ เหล่านั้นจึงได้ยื่นข้อประเสริฐที่นำการบังเกิดใหม่มาให้ (ข้อ 15) และเปาโลกำลังจะแสดงให้พวกเขาเห็นความ แตกต่างแบบหน้ามือเป็นหลังมือระหว่างตัวพวกเขาเองกับเหล่าผู้รับใช้ที่ได้นำข้อประเสริฐมาให้พวกเขา-ชาว ประเสริฐซึ่งทำให้พวกเขาได้รับความรอดและพระพรต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาช่างโง่งมที่คิดว่าตัวเองได้ ได้รับความโปรดปรานและถูกยกยชมมากกว่าเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ได้นำข้อประเสริฐมาสู่พวกเขาและที่ ลักษณะชีวิตได้เป็นแบบอย่างแก่พวกเขา!

“ข้าพเจ้าขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านได้ขึ้นครอบครองจริง ๆ เพื่อพวกเราจะได้ขึ้นครอบครองพร้อม กับพวกท่านด้วย” ไม่มีการแตกดันหรือการประชดประชันในคำกล่าวนี้เลย เพราะว่าเปาโลประกาศอย่าง แท้จริงถึงความปรารถนาของคนที่อยากให้ถึงเวลานั้นเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะอยู่อย่างมีความเป็นน้ำหนึ่งใจ เดียวกัน เมื่อเหล่าวิสุทธิชนจะครอบครองกับพระคริสต์ เมื่อความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของจะปกคลุมแผ่น ดินโลกดูจมน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้และจะไม่มี ความบาดหมางเลยในท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

เปาโลประกาศแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “ถ้า...เราทนทุกข์กับพระองค์ นั่นก็เพื่อเราจะได้รับสง่าราศีกับ พระองค์เช่นกัน”-แต่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้กำลังทนทุกข์ พวกเขา กำลังทำตัวเหมือนกษัตริย์ ไม่ใช่ เหมือนผู้รับใช้หรือทาสรับใช้ของพระคริสต์ 2 ทิโมธี 2:12 นำเสนอชัดเจนเช่นกันว่าการครอบครองกับพระ คริสต์มีเงื่อนไขอยู่บนการทนทุกข์กับพระองค์ เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์สลະทิ้งความเย่อหยิ่ง ความหลงตัวเอง และการอยู่ฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขา และเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูในเส้นทางแห่ง การทนทุกข์ เปาโลได้วางแบบอย่างไว้แล้ว แต่พวกเขาไม่ได้กำลังเดินตามเขา

มันคงจะวิเศษแค่ได้อยู่ในอาณาจักรนั้นกับพระคริสต์ แต่มันจะเป็นประสบการณ์ที่สูงส่งกว่า เป็นสุขกว่า และดีงามกว่าที่จะได้ครอบครองกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ จำไว้เถิด เพื่อนผู้เชื่อเอ๋ย มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้เชื่อจะสูญเสียบำเหน็จของตนไป ไม้ หน้่าแห้ง และฟางจะถูกเผา; ทองคำ เงิน และเพชรพลอยจะทนไฟ ผมถามตัวเองว่า “ผมกำลังส่งการงานชนิดใดไปล่วงหน้า? หน้าที่คนต้นเรือนของผมเป็นทองคำ เงิน และเพชรพลอยไหม? หรือมันเป็นไม้ หน้่าแห้ง และฟาง?” ผมอยากได้มงกุฎบ้างเพื่อวางที่พระบาทของพระเยซูเมื่อเราสวมมงกุฎพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสิ่งสารพัด!

เปาโลชี้ให้เห็นแบบอย่างของอัครทูตในเรื่อง

ความถ่อมใจ ความอดทน และการทนทุกข์

ข้อ 9: “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย”

“...พระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมา...” ในที่นี้เปาโลนำเสนอตัวเองและเพื่อนมิชชันนารีของตนว่าตรงข้ามกับเหล่าสมาชิกที่หลงตัวเองแห่งที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ การ “นำออกมา” มีความหมายตรงตัวว่า “แสดงออกมา” และบอกเป็นนัยถึงการแสดงให้ชมของพวกนักสู้ในสังเวียนในกรุงโรม เพื่อเป็นโชว์สุดท้ายของวันแห่งความบันเทิง-สิ่งซึ่งให้ภาพอันน่าตื่นตาที่สุดของวันนั้นสำหรับเหล่าผู้ชม

“เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย...” หรือ “ผู้คนที่ถูกกำหนดไว้แก่ความตาย” พระวิญาณบริสุทธิ์ทรงใช้วลีนี้ตรงนี้ในการพรรณนาถึงเหล่าอัครทูตของพระเจ้า: พวกเขาเป็นผู้คนที่ถูกกำหนดไว้แก่ความตาย

“...พวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย” คำที่แปลเป็น “ภาพที่น่าตื่นตา” มีความหมายตรงตัวว่า “โรงมหรสพ” ขณะที่คำนี้ถูกใช้บ่อยเพื่อหมายถึงสถานที่แห่งหนึ่ง (อาคารหลังหนึ่ง หรือสังเวียนแห่งหนึ่ง) มันถูกใช้ตรงนี้เพื่อหมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกนำมาแสดง-เหล่าอัครทูตของพระเจ้า พวกเขาเป็นภาพที่น่าตื่นตา “แก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย” ภาพที่ถูกแสดงให้เห็นตรงนี้ตรงกันกับผู้ชมจำนวนมหาศาลที่รวมตัวกันรอบสังเวียนในโรงมหรสพเหล่านั้นในกรุงโรม

ชายหนุ่มทุกคนที่รู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้าให้เข้าสู่การรับใช้และหญิงสาวทุกคนที่รู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้าให้ทำงานมิชชันควรตั้งใจศึกษาค้นคว้าข้อพระคำเหล่านี้ อธิษฐานตรึกตรองพวกมัน และสืบค้นเข้าในความหมายของพวกมันอย่างลึกซึ้ง ความรอดเป็นของฟรี-ของประทานของพระเจ้า แต่หน้าที่อัครทูตต้องแลกด้วยหลายสิ่งและหลายครั้งต้องเจอกับการทนทุกข์มากมาย-บางครั้งก็ต้องประทับตราคำพยานด้วยโลหิตแห่งชีวิตของตน

ข้อ 10: “พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่พวกท่านมีสติปัญญาในพระคริสต์ พวกเราอ่อนกำลัง แต่พวกท่านเข้มแข็ง พวกท่านมีเกียรติยศ แต่พวกเราถูกเหยียดหยาม”

“พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์...” ในคำกล่าวนี้และที่ตามมาเปาโลนำเสนอ

อย่างละเอียดความตรงข้ามกันระหว่างผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าที่ทนทุกข์เพราะการยืนหยัดของเขาเพื่อข่าวประเสริฐ และสภาพที่เป็นอยู่ตอนนั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ พวกเขาคร่ำครวญเป็น “คนโง่” เพื่อพระคริสต์และการยืนหยัดของพวกเขาเพื่อข่าวประเสริฐ เพราะการประกาศของพวกเขาและลักษณะการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขาเพื่อพระคริสต์ พวกเขาถูกมองว่าเป็นคนเขลา “คนโง่-เพราะเห็นแก่พระคริสต์” พร้อมกับพระคำข้อนี้ โปรดเปรียบเทียบที่ 1:21-23 และ 2 โครินธ์ 4:11

“...แต่พวกท่านมีสติปัญญาในพระคริสต์” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการแตกดับในคำกล่าวนี้ และน้ำเสียงเชิงประชดประชัน คนเหล่านี้ที่ไปโลกกำลังดำเนินเป็นคนหลงตัวเองและเต็มไปด้วยความมั่นใจตัวเองมากเสียจนแม้แต่ในคุณความดีแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันของพวกเขากับพระคริสต์ พวกเขา ก็ถือว่าตัวเองมีฤทธิ์เดชพิเศษเหนือธรรมดาในการวินิจฉัยและสติปัญญา

ผู้ที่ถือครองปัญญาของพระคริสต์อย่างแท้จริงก็ไม่แสดงออกถึงการหลงตัวเองหรือพยายามที่จะยกย่องตัวเอง พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้ที่ถ่อมใจที่สุดที่เคยเดินบนพื้นพิภพ และผู้เชื่อแท้ทั้งหลายก็ถูกเตือนสติให้เดินตามรอยพระบาทของพระองค์

“พวกเราอ่อนกำลัง แต่พวกท่านเข้มแข็ง...” สิ่งที่เขาที่กำลังกล่าวก็คือว่า “พวกเราที่เป็นอัครทูตทนทุกข์ความอ่อนกำลังในท่ามกลางทุกสิ่งที่เราประสบในการรับใช้ของเราเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า ขณะที่พวกท่านทำตัวมีกำลังและป่าวประกาศความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณที่พวกท่าน ‘คิดว่ามี’” แต่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ถูกหลอก พวกเขาไม่ได้เข้มแข็งหรือมีปัญหาเลย

“พวกท่านมีเกียรติยศ แต่พวกเราถูกเหยียดหยาม”...หรือแปลแบบตรงตัวคือ “พวกท่านเปี่ยมสง่าราศี แต่พวกเราปราศจากเกียรติยศ” พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อมนุษย์ทุกคนจะพูดถึงพวกเจ้าในแง่ดี” (ลูกา 6:26) พระเยซูคริสต์ไม่ได้รับเกียรติยศและสง่าราศีจากมนุษย์ทุกคน ผู้ชนมหาศาลเกลียดชังพระองค์ แต่คนส่วนน้อยต้อนรับพระองค์ นี่เป็นจริงเช่นกันกับผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ มีนักเทศน์หลายคนที่ยากได้คำสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าที่จะได้รับเกียรติจากพระเจ้าที่มาสู่งานรับใช้ของพวกเขา พวกเขาเลือกที่จะออมชอมและยืนร่วมกับฝูงชนได้อย่างดี แทนที่จะประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้าและสู้ทนการข่มเหงที่มาพร้อมกับงานรับใช้เช่นนั้น ถึงแม้พวกเขากำลังขณะดวงวิญญาณหลายดวงมาสู่พระเยซูคริสต์เจ้าก็ตาม

ฝูงชนมหาศาลได้ติดตามพระเยซูตราบไธที่พระองค์ทรงเลี้ยงขนมปังและปลาพวกเขา ทรงรักษาคนเจ็บป่วยของพวกเขา เปิดตาของคนตาบอดและทำให้คนตายเป็นขึ้น แต่เมื่อพระองค์ทรงล้มภายใต้กางเขนนั้น พวกเขาหารักจำเป็นต้องเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนให้แบกกางเขนนั้นตลอดทางที่เหลือเพื่อพระองค์ ฝูงชนมหาศาลไปในทางที่มีแรงต้านน้อยสุดเสมอ คนส่วนน้อยคือผู้ที่ปรากฏว่าสัตย์ซื่อ-คือเพื่อนแท้

ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” จะได้เข้าสวรรค์ แต่คนเหล่านั้นที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ และมันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราเชื่อบนพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์และวางความเชื่อของเราในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์-ไม่ใช่ในความสามารถของผู้คนที่แสวงหาเกียรติและสง่าราศีจากมนุษย์คนอื่น

ข้อ 11: “คือจนถึงเวลานี้พวกเราทั้งหิว และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน”

“คือจนถึงเวลานี้...” ในทางปฏิบัติ คำกล่าวเดียวกันนี้ถูกทวนซ้ำตอนท้ายข้อ 13 ถูกใช้ตรงนั้นแบบเน้น วลีบอกเวลาที่ถูกล่ามถึงตอนต้นของพระคำข้อนี้บอกเป็นนัยว่าเปาโลได้ทนทุกข์แล้วและกำลังทนทุกข์อยู่ แม้ขณะที่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์

“...พวกเรากัทั้งหิว และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี...” คำกรีกที่แปลเป็น “เปลือยเปล่า” มีความหมายตรงตัวว่า “สวมใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น” และมันถูกใช้แค่ตรงนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่

คำว่า “ถูกโบยตี” มีความหมายว่า “กระแทกด้วยหมัด, ชกด้วยกำปั้น” คำเดียวกันนี้ถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงการปฏิบัติที่พระเยซูเจ้าทรงได้รับตามที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 26:67 และมาระโก 14:65 มันถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงวิธีปฏิบัติที่กระทำแก่พวกทาสเช่นกันใน 1 เปโตร 2:20

ขณะที่เหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์กำลังดำเนินชีวิตราวกับว่าพวกเขาเป็นกษัตริย์ที่กำลังครอบครองภาคภูมิใจในเกียรติยศ อำนาจ และสง่าราศี-เปาโลกำลังทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ขณะที่พวกเขา กำลังโอ้อวดในสติปัญญาและเกียรติยศของตน เขาในขณะนั้นก็อยู่ในตำแหน่งเดียวกันในฐานะทาสคนหนึ่ง

“และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน” หมายความว่า “เร่ร่อนไปเหมือนคนจรจัด” ความหมายตรงนี้ไม่ใช่ความไม่มั่นคง แต่เป็นการไม่มีบ้านถาวรมากกว่า เปาโลไม่มีบ้านถาวรบนแผ่นดินโลก-เขาใช้เวลาในห้องขังคุกมากพอ ๆ กับที่เขาใช้ในสถานที่แห่งอื่น! เมื่อเขาเข้าไปในเมืองหนึ่งเพื่อจัดประชุม พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องจองห้องพักให้เขาในโรงแรม เพราะเขารู้ว่าไม่ช้าก็เร็วเขาจะต้องไปค้างคืนในคุก ไม่น่าจะมีใครนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้าที่เคียดทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐมากเท่ากับที่เปาโลได้ทนทุกข์

คนเหล่านั้นที่ทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์และข่าวประเสริฐก็สามารถอ้างพระสัญญาเรื่องการทรงเลี้ยงดูของพระเจ้าได้ใน “บางสิ่งที่ดีกว่า”: “และคนอื่น ๆ ได้ถูกทดลองโดยคำเย้ายอนโหดร้ายและการถูกโบยตี ไข้แล้ว ยิ่งกว่านั้นโดยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก พวกเขาถูกหิวขิว้าง พวกเขาถูกเลี้ยงเป็นท่อน ๆ ถูกทดลอง ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกเขาพเนจรไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยากและถูกทรมาณ (ผู้ซึ่งโลกนี้ไม่สมควรเลย) พวกเขาพเนจรไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และในถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก และคนเหล่านี้ทุกคน ซึ่งได้รับชื่อเสียงดีโดยทางความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับตามพระสัญญานั้น พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้สำหรับพวกเรา เพื่อว่าโดยปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อม” (ฮบ. 11:36-40)

ข้อ 12: “และทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของพวกเราเอง เมื่อถูกด่าว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็ตนเอาการข่มเหงนั้น”

“...ทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของพวกเราเอง...” คำกรีก คอปปี้อ้าโอ ที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยถึง “งานหนักที่ก่อให้เกิดความเหนื่อยล้า” เปาโลไม่ได้แค่หาเลี้ยงชีพ-เขากำลังเผชิญความลำบากในการทำเช่นนั้น ใน 1 เธสะโลนิกา 2:9 เขาพูดถึง “การทำงานหนักและการตรากตรำทำงาน...โดยได้ทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืน” เราทราบที่เปาโลไม่ได้ทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน แต่การทำงานหนักของเขาเป็นงานประจำวัน

ซึ่งต่อเนื่อง-ไม่ใช่งานบางเวลาที่ทำเป็นพัก ๆ-และงานหนักเช่นนั้นก็ก่อให้เกิดความเหนื่อยล้ามาก

ในวัยหนุ่มของเขาเขาได้ถูกสอนวิชาชีพร้านการทำให้เงิน: “และเพราะว่าท่าน (เปาโล) มีอาชีพอย่างเดียวกันกับเขาทั้งสอง ท่านจึงได้อาศัยอยู่กับเขาทั้งสอง และทำงาน เพราะโดยอาชีพของพวกเขา พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน” (กิจการ 18:3) เต็นท์เหล่านั้นถูกทำด้วยขนแพะ และการทอก็เป็นงานหนัก แรงงานที่ใช้มือเป็นเรื่องราวไคร่เรียดและเป็นที่ยอมรับในท่ามกลางพวกกรีก และข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลทำงานที่ใช้แรงเช่นนั้นในเมืองโครินธ์ก็ทำให้เกิดความเข้าใจผิดบางอย่างในท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น: “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดในเรื่องใดหรือในการทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต่ำลงเพื่อพวกท่านจะได้รับยกย่อง เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่คิดค่า” (2 คร. 11:7) นอกจากนี้อ่านกิจการ 20:33-35

พระวจนะของพระเจ้าสอนชัดเจนว่าผู้ใช้แรงงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน (ลูกา 10:7) “ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9:14) ผมเชื่อว่าเมื่อทำได้ คริสตจักรหนึ่งควรจ่ายเงินเดือนแก่ศิษยาภิบาลเพื่อที่เขาจะมีเวลาดูแลฝูงแกะ-ออกเยี่ยมเยียน ชนระดับวิญญานตามบ้าน เตรียมตัวสำหรับการนมัสการในที่ประชุมนั้น แต่มันเป็นเรื่องของบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่เปาโลและเหล่าเพื่อนผู้ใช้ของเขาทำงานเพื่อเลี้ยงดูตัวเองขณะที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองโครินธ์ มันไม่ใช่เรื่องน่าอับยศสำหรับผู้รับใช้ที่จะทำงานฝ่ายโลกหรืองานหนักที่ใช้แรงถึงแม้หากมันเป็น “งานหนักและความเจ็บปวด” ที่นำความเหนื่อยล้ามากมายมาให้ก็ตาม หากสภาพการณ์แวดล้อมทำให้มันจำเป็นหรือแนะนำให้กระทำเพื่อที่จะให้ข่าวประเสริฐแพร่ไปและชนระดับวิญญาน เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนที่คนทั้งปวงเป็น เพื่อที่ข้าพเจ้าจะชนะบางคน” เราควรเต็มใจที่จะทำตามอย่างเขาเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า และเพราะเห็นแก่ดวงวิญญาณทั้งหลายที่จะพบพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

“เมื่อถูกตำว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็อทนเอาการข่มเหงนั้น” เพราะพวกกรีกถือว่าเป็นการอับยศที่จะทำงานหนักที่ใช้แรง พวกเขาจึงรังแกพวกสาวก ตำว่าพวกเขา และปลุกเร้าผู้คนให้มีอคติต่อพวกเขา แต่เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขากำลังประพาดตัวสอดคล้องกับคำสั่งต่าง ๆ ที่พวกเขาได้รับจากพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกพวกเขา แต่งตั้งพวกเขา และส่งพวกเขาไปเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ:

“แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงพวกท่าน...แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายซึ่งกำลังฟังอยู่ว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน” (มธ. 5:44 และลูกา 6:27)

ข้อ 13: “เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็อ่อนนออน พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้”

“...พวกเราก็อ่อนนออน...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้มีหลายความหมาย แต่ในกรณีนี้ดูเหมือนมันจะบอกเป็นนัยว่า “ขอร้อง” (ไม่ใช่ อ่อนนออน); ขอร้องให้หยุดการใส่ร้าย วิธีที่ถ่อมใจและอ่อนโยนนี้ของการรับมือกับการปฏิบัติเช่นนั้นอยู่ตรงข้ามกับเนื้อหนังและสามารถถูกปฏิบัติได้โดยเหล่าผู้เชื่อที่มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณเท่านั้น

เนื้อหนังร้องออกมาว่า “สูกลับไปสิ! ตาต่อตาเลย!”-แต่ผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง เช่นเดียวกับสเทเฟน อธิษฐานว่า “ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” จิตใจเช่นนั้นในส่วนของคน ๆ หนึ่งพบแหล่งที่มาของมันในพระคุณของพระเจ้า-และในพระคุณเท่านั้น

“พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกของโลก...” เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาถูกถือว่าเป็นมูลฝอย เป็นขยะ-กากและเศษเดนของโลก ในท่ามกลางพวกกรีกในสมัยของเปาโล ภาษาเช่นนั้นถูกใช้กับพวกเหยื่อที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อระงับพิโรธของพวกเขา และเพื่อพรรณนาถึงพวกเขาซึ่งถูกเก็บไว้โดยประชาชนเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายจนกว่าพวกเขาถูกโยนทิ้งทะเลหรือถูกประหารชีวิตโดยวิธีอื่นได้ เครื่องบูชาต่าง ๆ ถูกละทิ้งในลักษณะนี้เมื่อเกิดเหตุโรคระบาด โดยมีความคิดที่ว่ามันจะชำระมลทินของประชาชนชาตินั้นออกไปเสีย พวกกรีกที่เป็นผู้ดีและมีวัฒนธรรมมองเปาโลและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาด้วยจิตใจเช่นนี้ ความหมายของภาษากรีกตรงนี้บอกเป็นนัยถึงกากเดนที่ต้องถูกขจัดออกหรือเอาไปทิ้งเสีย และในสายตาของพวกกรีกเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาต้องถูกกำจัดออกไปเสียโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง พวกเขาถูกเกลียดชังและถูกดูหมิ่นอย่างมหาศาล

“...และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัด...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้เป็นคำเหมือนกับคำที่แปลเป็น “สิ่งโสโครก” ซึ่งหมายถึง “สิ่งซึ่งถูกเขี่ยออกหรือถูกขจัดออกไปจากท่ามกลางมนุษย์” ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองโครีนธ์เข้าใจถ้อยคำของเปาโลจริง ๆ คำพรรณนาที่เขาให้ตรงนี้ก็คงเป็นคำตำหนิรุนแรงที่มีต่อการหลงตัวเองและความเยอหยิ่งของคนเหล่านั้นที่อ่านจดหมายฝากฉบับนี้

“...จนถึงวันนี้...” นี่เป็นการทวนซ้ำคำกล่าวในข้อ 11 และเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลในขณะนั้น ขณะที่ยืนยันจดหมายฝากฉบับนี้ กำลังทนทุกข์การข่มเหงและถูกมองว่าเป็นสิ่งโสโครก

ข้อ 14: “ข้าพเจ้ามิได้เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อจะให้พวกท่านได้ละอาย แต่เหมือนเป็นบรรดาผู้ที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่าน”

ทั้ง ๆ ที่เปาโลใช้ความเยอหยิ่งในข้อพระคำก่อนหน้า เราเห็นความนุ่มนวลตรงนี้ เขาอยากให้อีก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นเป็นสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา และเขารู้ว่าตราบไต่ที่พวกเขาเปิดทางให้แก่ความเยอหยิ่ง ความมั่นใจในตัวเอง และความหลงตัวเอง ตราบไต่ที่พวกเขายอมแพ้ให้แก่เนื้อหนังและปัญญาของโลก ตราบไต่ที่พวกเขายอมให้กลุ่มก๊กทางศาสนาและจิตใจที่ชอบแบ่งพรรคแบ่งพวกมีอยู่ในคริสตจักร พวกเขาที่ไม่สามารถมีความชื่นชมยินดีอันเต็มเปี่ยมได้ ซึ่งเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

ภาคพันธสัญญาใหม่สอนการลงวินัย และการลงวินัยเป็นสิ่งจำเป็น แต่มันควรถูกกระทำในความรักเสมอ แรงจูงใจควรเป็นไปเพื่อถวายเป็นเกียรติพระเจ้าเสมอ และมีจุดประสงค์เพื่อที่คนเหล่านั้นที่เจอกับการลงวินัยจะออกมาเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า มาตรการต่าง ๆ ที่เป็นการลงวินัยไม่ควรถูกปฏิบัติพร้อมกับจิตใจที่จะ “แก้แค้นให้สาสม” และผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกตีตัวอย่างเต็มที่จะไม่บ่มเพาะจิตใจเช่นนั้นไว้

คริสเตียนชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นเป็นลูก ๆ ของเปาโลในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐซึ่งนำพวกเขาเข้าสู่ความรู้แห่งความรอด เขารักวิสุทธิชนชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นเหมือนพ่อรักลูก

ๆ ของตน เขารู้ว่าพวกเขากำลังดำเนินชีวิตในสิ่งที่ดีที่สุดอันดับสองของพระเจ้า ขณะที่เขาอยากให้พวกเขาได้สิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้า! พวกเขาไม่ได้กำลังเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าในหน้าที่คนต้นเรือน

ข้อ 15: “เพราะถึงแม้ว่าพวกท่านมีครูสักหนึ่งหมื่นคนในพระคริสต์ แต่พวกท่านไม่มีบิดาหลายคน ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐ”

คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ครู” มีความหมายตรงตัวว่า “ผู้นำเด็ก” การอ้างอิงตรงนี้มีไปยังศิษยาภิบาล มากกว่าหมายถึงพวกอาจารย์ คนเหล่านั้นที่ดูแลพวกวิสุทธิชนเหล่านั้น ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่สั่งสอนพวกเขา เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงการสั่งสอนต่าง ๆ แต่หมายถึงหน้าที่ของพี่เลี้ยงประจำครอบครัว ที่ทำหน้าที่กำกับดูแลทั่วไปเหนือเด็กคนหนึ่ง ดังนั้น พวกอาจารย์ที่ “มีปัญญา” และมั่นใจในตัวเองที่เมืองโครินธ์จึงเป็นแค่พวกทาสที่ดูแลเด็ก ถ้าพวกเขาเป็นเหล่าอาจารย์ที่แท้จริง พวกเขาก็ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและพวกเขาเป็นทาสรับใช้ของพระองค์

อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งของเปาโลก็แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณได้ก่อเกิดแล้วระหว่างอัครทูตท่านนี้กับวิสุทธิชนเหล่านั้นโดยทางข่าวประเสริฐที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขา-ข่าวประเสริฐซึ่งพวกเขาได้รับแล้ว ซึ่งโดยมันพวกเขาได้รับความรอด และในข่าวประเสริฐนั้นพวกเขากำลังยืนอยู่ (1 คร. 15:1-4)

“ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐ” ในกาลาเทีย 4:19 เราอ่านว่า “ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ผู้ซึ่งข้าพเจ้าเจ็บปวดในการให้กำเนิดอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในพวกท่าน” ผู้เชื่อทั้งหลายในเมืองโครินธ์ได้รับการบังเกิดใหม่แล้วโดยทางงานรับใช้ของเปาโล “ในพระเยซูคริสต์” นี้แสดงออกถึงความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณ ด้วยว่าผู้เชื่อทุกคนอยู่ “ในพระคริสต์” (คส. 3:3) จงสังเกตว่าในส่วนแรกของพระคำข้อนี้ เปาโลกล่าวว่า “ในพระคริสต์” แต่ในที่นี้พระนาม “พระเยซู” ถูกเสริมเข้าไป ซึ่งเน้นย้ำการรวมเป็นหนึ่งที่มีชีวิตของเปาโลกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในงานรับใช้ของเขา พระนาม “พระเยซู” มีความหมายว่า พระผู้ช่วยให้รอด: “และเธอจะประสูติบุตรชาย และท่านจงเรียกนามของพระองค์ว่า เยชู เพราะว่าพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา” (มธ. 1:21)

ข้อ 16: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน ขอพวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า” ความหมายตรงนี้ก็คือว่าเปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์รู้สึกต่อเขาเหมือนกับลูกคนหนึ่งรู้สึกต่อพ่อของตน เขาอยากให้พวกเขาดำเนินตามเขาเหมือนกับที่เขาติดตามพระเยซู เขาได้วางแบบอย่างให้พวกเขาแล้วผ่านการดำเนินชีวิตที่ถ่อมใจและอุทิศตัวและการประกาศข่าวประเสริฐแท้ จงศึกษาเอเฟซัส 5:1 และฟิลิปปี 3:17

ผู้รับใช้ทุกคนแห่งข่าวประเสริฐ ไม่ว่าจะเป็ศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิชชันนารี ควรเป็นแบบอย่างแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่ผู้คนที่เขาปรนนิบัติ ชีวิตของเขาควรเป็นคำพยานที่มีชีวิต จดหมายฝากที่มีชีวิตซึ่งถูกอ่านโดยผู้คน เขาไม่ควรมีส่วนร่วมในสิ่งใดที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่ข่าวประเสริฐหรือพระนามของพระเยซู เปาโลเป็นผู้รับใช้ประเภทนั้น และด้วยเหตุนี้เขาจึงสามารถอ้อนวอนลูก ๆ ของเขาในความเชื่อมั่นให้ทำตามอย่างเขาและเดินตามรอยเท้าของเขา ขณะที่เขาเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู

ข้อ 17: “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ส่งทิโมธี ผู้ซึ่งเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า และสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้มาหาพวกท่าน ผู้ซึ่งจะนำพวกท่านให้ระลึกถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกคริสตจักร”

“...ทิโมธี ผู้ซึ่งเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า...” ทิโมธีเป็นบุตรของเปาโลในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในความสัมพันธ์เขาก็ยืนอยู่เหมือนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์เท่าที่เกี่ยวข้องกับเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม ทิโมธีก็เป็นบุตรที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง ขณะที่วิสุทธิชนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ ถึงแม้ว่าเป็นที่รักเช่นเดียวกันก็ไม่ได้สัตย์ซื่อ

“...และสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า...” วลี “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” จะต้องถูกแยกแยะจาก “ในพระคริสต์” ในพระคริสต์ชี้ไปยังตำแหน่งในสวรรค์ของเรา-เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6) ขณะที่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า บ่งบอกถึงสิทธิอำนาจของพระองค์เหนือเรา และดังนั้นจึงเชื่อมโยงกับสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ กิจกรรมต่าง ๆ และความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของเราบนแผ่นดินโลก ในส่วนแรกของหนังสือเอเฟซัสเราพบวลี “ในพระคริสต์” ซึ่งเป็นที่ที่ตำแหน่งในสวรรค์ของเราถูกกล่าวถึง ในส่วนหลัง ซึ่งกล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ บนโลก “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ก็โดดเด่น (อฟ. 4:1,17; 6:1,10,21) ทิโมธีเป็นลูกที่รักและสัตย์ซื่อของเปาโลในองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาตระหนักถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูและยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระองค์ เขาติดตามพระเยซู ไม่ใช่มนุษย์ และเปาโลปรารถนาที่จะเห็นผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์อุทิศตัวต่อความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูเหมือนอย่างทิโมธีได้อุทิศตัว

“...ผู้ซึ่งจะนำพวกท่านให้ระลึกถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์...” ดูเหมือนว่าชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นล้มทางเหล่านั้นไปแล้วซึ่งเปาโลได้ปรนนิบัติในท่ามกลางพวกเขา เขาได้ดำเนินชีวิตของผู้รับใช้ที่แท้จริง ด้วยว่าพระเยซูไม่เพียงทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเปาโล-พระองค์ยังทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขาด้วย และอัครทูตท่านนี้ไม่ได้แสดงออกถึงการหลงตัวเอง ความเยอหยิ่ง หรือปัญหาแบบโลกเลย ตรงกันข้าม เขาไม่เคยโฆษณาตัวเองว่าเป็นบุคคลที่โดดเด่นเลย แต่เป็น “ผู้น้อยที่สุดในพวกอัครทูต” เขาได้ประกาศพระเยซูคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นแล้ว ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที่ บัดนี้เขากำลังส่งทิโมธีไปเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และเพื่อชี้ให้เห็นว่าพวกเขากำลังเหยียบย่ำจิตวิญญาณที่เปาโลมีในการสั่งสอนพวกเขาขณะที่เขาเคยอยู่กับพวกเขา

“...เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกคริสตจักร” นี้บ่งบอกว่าเปาโลเป็นคนสม่ำเสมอในการเทศนาของเขาไม่ว่าเขาไปที่ใด (เปรียบเทียบกับที่ 7:17, 11:16 และ 14:33 กับคำกล่าวนี้) นี้รับประกันว่าคำสอนที่ถูกรับใน 1 โครินธ์ ไม่ได้ถูกกล่าวแก่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์พวกเขาเท่านั้น แต่ถูกมอบให้เพื่อการเตือนสติของเราเช่นกัน กระทั่งจนถึงสมัยปัจจุบันนี้

มีสิ่งที่ยืนยันว่าสิทธิอำนาจของอัครทูต

ข้อ 18: “บัดนี้บางคนผยองขึ้น ราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่าน”

นี่เป็นพยานรับรองว่ามีคนรายงานให้เปาโลทราบว่าเขาไม่โห ราวกับว่าเขาจะไม่ไปเยี่ยมเยียนพวก

เขาด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง และบอกเป็นนัยว่า ณ เวลานั้นโดยเฉพาะเขากำลังส่งทีโมธิไปเพราะว่าเขาไม่กล้าไปเยี่ยมพวกเขาด้วยตัวเอง

ข้อ 19: “แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด ข้าพเจ้าจะมหาพวกท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหึงดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ยอมเหล่านั่นแต่จะหึงดูฤทธิ์อำนาจของพวกเขา”

ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด แผนการต่าง ๆ ของเปาโลก็คือ การไปเยี่ยมที่ประชุมนั้นในเมืองโครินธ์ (ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าที่เชื่อฟังพระวิญญาณจะประกอบกิจตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำและไปที่ ๆ พระองค์ทรงบัญชา) จงศึกษากิจการ 16:7; 18:9 และยากอบ 4:15 ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเยซูเจ้า พวกอัครทูตได้ปรนนิบัติและเคลื่อนย้ายจากที่ประชุมหนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง แต่การอยู่ได้บังคับต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าหาได้ทำให้การประพฤติของผู้รับใช้ของพระองค์อ่อนแอลงไม่

“...และข้าพเจ้าจะหึงดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ยอมเหล่านั่นแต่จะหึงดูฤทธิ์อำนาจของพวกเขา”

เปาโลมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน และถ้าคนเหล่านี้ที่อ้างตัวมากมายเหลือเกินเป็นทุกอย่างที่พวกเขาอ้างว่าเป็นจริง ๆ เขาก็จะทราบ-มิใช่โดยทางคำพูดของพวกเขา แต่โดยทางฤทธิ์เดชที่ปรากฏในการเทศนาของพวกเขาและถูกแสดงออกในชีวิตของพวกเขา เขาก็จะรู้ว่าพวกเขากำลังก่อทองคำ เงิน และเพชรพลอย และกำลังเกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า หรือว่าพวกเขากำลังก่อแค่ไม้ หญ้าแห้ง และฟาง ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าจะไม่วันสับสนหรืออับอายเลย (1 ปต. 2:6)

การเทศนาของเปาโลไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังหรืออาศัยปัญญาของมนุษย์: “และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า มิใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” 1 คร. 2:4) ถ้านักเทศน์ผู้เปี่ยมฤทธิ์เดชเหล่านี้และเหล่าผู้นำที่เก่งกาจหลายด้านเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาอ้างตัวจริง ๆ เปาโลก็คงเห็นมันในผลลัพธ์เหล่านั้นที่พวกเขากำลังก่อเกิด

ข้อ 20: “เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิได้อยู่ในถ้อยคำ แต่ในฤทธิ์เดช”

นี่คือถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้: พลังแห่งอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่อยู่ภายนอก-มันไม่อยู่ในถ้อยคำ มันอยู่ในใจ ในมนุษย์ที่อยู่ภายใน กิจกรรมทั้งหลายแห่งอาณาจักรนั้นถูกก่อเกิดโดยและผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ “ผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องสิ่งเหล่านี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” (กท. 5:22,23)

เมื่อผู้ใดถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ การสถิตอยู่และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณก็จะถูกสำแดงให้ประจักษ์ในชีวิตของเขาและกิจกรรมเหล่านั้นที่เขากระทำ หลักฐานเหล่านั้นของชีวิตที่ถูกควบคุมโดยพระวิญญาณคือ “ความชอบธรรม และสันติสุข และความปิติยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (รม. 14:17) ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่การหลงตัวเอง ความเย่อหยิ่ง ความโอหัง และการยกย่องตัวเอง มันไม่ใช่เรื่องยากที่คน ๆ หนึ่งที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณจะดูออกว่าผู้เชื่ออีกคนหนึ่งถูกควบคุมและถูกซาบซ่านโดยพระวิญญาณและในทำนองเดียวกันมันก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะดูออกว่าใครประกาศตัวแบบจอมปลอม

ในที่นี้เปาโลใช้ “อาณาจักรของพระเจ้า” ในแบบเหมารวม ซึ่งหมายถึงเขตแดนแห่งอำนาจปกครอง

ของพระเจ้า ณ เวลานี้แผ่นดินโลกกำลังกบฏต่อพระเจ้า แต่เขตแดนที่พระเจ้าทรงปกครองก็ถูกรับรู้โดยผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้เข้าอาณาจักรของพระเจ้าแล้วโดยการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3,5) ณ เวลานี้อาณาจักรของพระเจ้า “ไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” (ลูกา 17:20) อาณาจักรของพระเจ้าไม่ถูกทำให้ประจักษ์ ณ เวลานี้อย่างที่มันจะถูกทำให้ประจักษ์เมื่อพระเยซูประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม-กษัตริย์ของพระองค์บนเนินเขาบริสุทธ์แห่งศิโยนของพระองค์ (เพลงสดุดี 2:6) เมื่อพระเยซูประทับบนพระที่นั่งนั้นในศิโยน อาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกก็จะถูกทำให้ประจักษ์อย่างเปี่ยมสง่าราศีและเป็นสากล (มธ. 25:31-34; วว. 11:15)

การอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ณ เวลาปัจจุบันนี้นำมาซึ่งการเหยียดหยาม การข่มเหง และการทนทุกข์ (กิจการ 14:22; 2 ธส. 1:5) ผู้เชื่อแต่ละคนที่สัตย์ซื่อในการแบกกางเขนและการทนทุกข์กับพระคริสต์จะร่วมแบ่งปันในบำเหน็จนิรันดร์นั้นเพราะการสู้ทนและความสัตย์ซื่อ (2 ทธ. 2:12; วว. 3:21)

ในหนังสือข่าวประเสริฐของมัทธิว เราอ่านเกี่ยวกับ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ซึ่งตรงตัวคือ สวรรค์ทั้งหลาย อาณาจักรแห่งสวรรค์จะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ตามที่ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมและอิสราเอล จะมีหนึ่งพันปีแห่งการปกครองอันชอบธรรมบนแผ่นดินโลก และคริสตจักรจะครอบครองกับพระคริสต์เหนือแผ่นดินโลกในยุคพันปีนั้น

ยุคพันปีนั้นถูกสัญญาไว้แก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก และพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์เมื่อกาบรีเอลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เขาก็ประกาศด้วยว่าพระบุตรนั้นจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม และนี่จะบังเกิดขึ้นจริงตามตัวอักษร

คำอธิษฐานแบบอย่างที่ประทานให้แก่พวกสาวกในหนังสือมัทธิวจะถูกอธิษฐานอีกอย่างไม่ต้องสงสัยในยุคอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลกนี้ พวกสาวกถูกสอนให้อธิษฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างที่มีสำเร็จในสวรรค์” และนี่จะเกิดขึ้นจริงในอนาคต อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในมนุษย์ คืออาณาจักรฝ่ายวิญญาณ แต่อาณาจักรแห่งสวรรค์จะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีในระหว่างช่วงเวลาที่เราเรียกกันว่ายุคพันปี

ข้อ 21: “พวกท่านจะเอาอะไร จะให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่านด้วยไม้เรียว หรือในความรัก และในจิตวิญญาณแห่งความอ่อนสุภาพ”

“ไม้เรียว” ในที่นี้เป็นตัวแทนของคำตำหนิหรือการลงวินัย “ในความรัก” สื่อถึงความคิดเรื่องความรักของพ่อแม่ระหว่างพ่อแม่กับลูก ความปรารถนาของเปาโลไม่ใช่การมาหาชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นด้วยไม้เรียว แต่ที่พวกเขาจะกลับใจใหม่และเป็นคริสเตียนที่เชื่อฟัง เพื่อที่เขาจะมาหาพวกเขาในความรัก: “แต่พวกเราได้อยู่ด้วยความสุภาพอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน เหมือนพี่เลี้ยงเลี้ยงดูลูก ๆ ของตน” (1 ธส. 2:7) พวกเขาจะต้องตัดสินใจจริง ๆ ว่าจะให้เขามาแบบไหน เพราะนี่เป็นคำถามของจริง-ไม่ใช่ว่าจะมาหรือไม่ ไม่ใช่ว่าจะมาเมื่อไร แต่เป็นจะมาแบบไหน: ด้วยไม้เรียว หรือด้วยความรักและความอ่อนสุภาพ

“...และในจิตวิญญาณแห่งความอ่อนสุภาพ” คำว่า “ความอ่อนสุภาพ” ไม่ได้สื่อถึงความอ่อนโยน มันไม่ได้บ่งบอกว่าเปาโลจะมาหาพวกเขาแบบคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ หรืออย่างที่ เราจะกล่าวว่า แบบคนอ่อนแอ หรือ “คนปวกเปียก” เขาจะเข้มงวดก็ได้ เขาจะใช้อำนาจก็ได้ นั่นคือความอ่อนสุภาพของพระเยซูเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นความรัก-แต่พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน พระองค์ทรงกริ้วข้า-แต่พระองค์ทรง
เกรี้ยวกราดในการพิพากษา พระองค์ทรงเรียก พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก แต่เมื่อมนุษย์
ปฏิบัติที่จะใส่ใจพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือฟังการทรงเรียกของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงประกาศว่า
“เราจะหัวเราะเยาะความหายนะของพวกเจ้าด้วย เราจะเยาะเย้ยเมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึง”
(สภษ. 1:26)

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ก็คือ “การตัดสินใจนี้ขึ้นอยู่กับพวกท่านว่าจะให้
ข้าพเจ้ามาหาพวกท่านด้วยไม้เรียว เพื่อตีสอนพวกท่านเหมือนพ่อจะตีสอนลูกของตน หรือมาในความรักและ
ความอ่อนสุภาพ ถ้าพวกท่านจะกลับใจใหม่และเริ่มเชื่อฟังต่อพระวิญญูณ ข้าพเจ้าก็จะมาหาพวกท่านอย่าง
ที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะมา-ในความรักและความอ่อนสุภาพ แต่ถ้าพวกท่านดื้อดึงและยังไม่เชื่อฟังต่อไป ข้าพเจ้า
ก็มีสิทธิอำนาจจากพระเจ้าที่จะนำไม้เรียวแห่งการตีสอนมา ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำเช่นนั้นก็ตาม”

ใครบางคนกล่าวไว้ว่าผู้เลี้ยงรอกที่ดียอมให้อาหารแกะ นำแกะ-และตัดขนแกะ ทั้งสามกระบวนการนี้
เป็นสิ่งจำเป็นหากฝูงแกะจะมีสุขภาพดีและเป็นประโยชน์ พวกมันไม่สามารถกินหญ้าได้ตลอดเวลาโดยไม่ถูกนำ
ไปยังทุ่งหญ้าเขียวสดริมน้ำแดนสงบ และถ้าแกะเหล่านั้นกินหญ้าแต่อย่างเดียว พวกมันก็ไม่ทำประโยชน์อันใด
เพราะว่าการตัดขนแกะยอมให้ขนแกะที่จ่ายเงินปันผล “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักผู้ที่พระองค์ทรงตีสอน
และทรงเขียนติบุดรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6) “บัดนี้ ไม่มีการตีสอนใด ๆ ในปัจจุบันที่ดูเหมือน
ว่าชื่นใจเลย แต่เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังการตีสอนนั้นก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญ
แห่งความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น” (ฮบ. 12:11)

บทที่ 5

5:1 มีรายงานโดยทั่วไปว่ามีการล่องประเวณีในท่ามกลางพวกท่าน และการล่องประเวณีเช่นนั้นก็ไม่กล่าวถึง
แม้แต่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ ที่คนหนึ่งจะได้ภรรยาบิดาของตน

5:2 และพวกท่านก็ผยองขึ้น และไม่ได้โศกเศร้าแทน เพื่อคนที่ได้กระทำกิจการนี้จะถูกเอาไปเสียจากท่ามกลางพวกท่าน

5:3 ด้วยว่าแท้จริงแล้วข้าพเจ้า ซึ่งไม่อยู่ด้วยในกาย แต่อยู่ด้วยในจิตวิญญาณ ได้ตัดสินแล้ว ราวกับว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย เกี่ยวกับคนนั้นที่ได้กระทำกิจการนี้

5:4 ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา เมื่อพวกท่านชุมนุมกัน และจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

5:5 เพื่อจะมอบคนเช่นนั้นไว้ให้ซาตานเพื่อการทำลายของเนื้อหนังเสีย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอดในวันของพระเยซูเจ้า

5:6 การโอ้อวดของพวกท่านไม่ดี พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้ก้องกังวาลขึ้น

5:7 เหตุฉะนั้น จงชำระเชื่อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื่อ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว

5:8 เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น มิใช่ด้วยเชื่อเก่า หรือด้วยเชื่อแห่งการคิดปองร้ายและความชั่วช้า แต่ด้วยขนมปังไร้เชื่อแห่งความจริงใจและความจริง

5:9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านในจดหมายฉบับหนึ่งว่า อย่าคบกับบรรดาคนล่วงประเวณี

5:10 แต่ไม่ได้หมายรวมถึงกับบรรดาคนล่วงประเวณีแห่งโลกนี้ หรือกับพวกคนโลก หรือคนฉ้อโกงทั้งหลาย หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นพวกท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้

5:11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านว่าอย่าคบหาสมาคม ถ้าผู้ใดที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องแล้ว เป็นคนล่วงประเวณี หรือคนโลก หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง กับคนเช่นนี้ไม่กินด้วยกันเลย

5:12 ด้วยว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่อะไรที่จะตัดสินคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกเช่นกันเล่า พวกท่านตัดสินคนเหล่านั้นที่อยู่ภายในมิใช่หรือ

5:13 แต่คนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกนั้นพระเจ้าทรงพิพากษา เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายนั้นออกเสียจากท่ามกลางพวกท่านเถิด

ความผิดศีลธรรมในคริสตจักร:

เปาโลตำหนิผู้เชื่อเหล่านั้นเพราะการขาดวินัย

คราวนี้เปาโลจัดการกับความชั่วร้ายอันน่าเกลียดประการที่สองในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความแตกแยกที่มีอยู่ในคริสตจักรนั้นได้ส่งผลให้ผู้เชื่อเหล่านั้นมีทัศนคติแบบข่ม ๑ ต่อบาปอันน่าชังนั้นและการประพฤติอันน่าเกลียดของสมาชิกคนหนึ่งของพวกเขาเอง ความเย่อหยิ่งและการสำคัญตนผิดอยู่ที่รากเหง้าของความชั่วร้ายเหล่านั้นในคริสตจักรนั้น

เปาโลเตือนความจำพวกเขาอีกครั้งว่าพวกเขา “ผยองขึ้น” เขากำลังจะกล่าวถึงบาปอันเลวร้ายนี้ในคริสตจักรเมื่อเขาพูดถึงไม้เรียวนั้นในข้อ 21 ของบทที่ 4 โดยวางใจและหวังใจว่าพวกเขาจะทำอะไรสักอย่าง

เกี่ยวกับเรื่องนี้ก่อนที่เขาไปถึงในเมืองโครินธ์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ยอมให้การทำผิดศีลธรรมอันน่าเกลียด เช่นนี้เกิดขึ้นในคริสตจักรก็เลวร้ายมากพอแล้ว แต่ทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อบาปอันเลวร้ายนี้และคนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาปนั้นก็ทำให้เรื่องแย่หนักยิ่งกว่าเดิม! ในที่นี้เปาโลกำลังเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาต้องทำหลายสิ่งที่เป็นในทันทีเพื่อแก้ไขสถานการณ์นี้ กระทั่งในยามที่เขาไม่อยู่ด้วย

ข้อ 1: “มีรายงานโดยทั่วไปว่ามีการล่วงประเวณีในท่ามกลางพวกท่าน และการล่วงประเวณีเช่นนั้นก็ไม่กล่าวถึงแม้แต่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ ที่คนหนึ่งจะได้ภรรยาบิดาของตน”

“มีรายงานโดยทั่วไป...”-หรือ “มีรายงานมาจริง ๆ” บาปนี้ที่มีอยู่ในคริสตจักรนั้น “ถูกรายงานโดยทั่วไป”-นั่นคือ ดูเหมือนว่าทุกคนทราบเกี่ยวกับมัน การใช้คำภาษากรีกบอกเป็นนัยว่าเรื่องนี้ไม่เพียงถูกรายงานแก่เปาโลเท่านั้น แต่ถูกพูดถึงในท่ามกลางสมาชิกเหล่านั้นของที่ประชุมด้วย ถึงอย่างไรแล้ว เป็นที่ทราบกันดีในตอนนั้นว่าการล่วงประเวณีกำลังถูกปฏิบัติโดยสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์และเป็นหัวข้อของการสนทนาในท่ามกลางผู้เชื่อคนอื่น ๆ เรื่องแบบนี้ไม่ควรมีอยู่ในคริสตจักรเลย “แต่การล่วงประเวณีบรรดาการลามก และความโลภ อย่าให้สิ่งเหล่านี้ถูกเอ่ยถึงแม้แต่ครั้งเดียวในท่ามกลางพวกท่านเลย ให้สมกับพวกวิสุทธิชน” (อพ. 5:3)

“...และการล่วงประเวณีเช่นนั้นก็ไม่กล่าวถึงแม้แต่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ ที่คนหนึ่งจะได้ภรรยาบิดาของตน” จากคำกริยา “ได้” (ซึ่งในภาษาเดิมคือ “มี”) ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นเหมือนเป็นอะไรที่ถาวรและยั่งยืน ราวกับว่าคนเหล่านั้นที่มีความผิดเรื่องการล่วงประเวณีไม่เพียงมีความผิดในการกระทำเท่านั้น แต่ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นในการสมรสด้วย ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่า 2 โครินธ์ 7:12 บอกเป็นนัยว่าคนที่เป่าฟ่อนยังมีชีวิตอยู่:

“เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทนต่อการผิดนั้น แต่เพื่อที่ความห่วงใยของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้าจะได้ปรากฏแก่พวกท่าน”

ข้อเท็จจริงที่ว่าคำว่า “การล่วงประเวณี” ถูกใช้ และไม่ใช้ “การเล่นชู้” ก็บอกเป็นนัยว่าก่อนหน้านี้มีการแยกทางกันหรือการหย่าร้างแล้ว เปาโลไม่ได้กล่าวถึงผู้หญิงคนนั้นที่เกี่ยวข้อง เขาพูดถึงเฉพาะชายคนนั้น เห็นได้ชัดว่าหญิงคนนั้นไม่ใช่สมาชิกคนหนึ่งของที่ประชุม แต่เป็นคน “ที่อยู่ภายนอกนั้นพระเจ้าทรงพิพากษา” (ข้อ 13) การกระทำนั้นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็นเรื่องต้องห้าม-ไม่เพียงโดยพระราชบัญญัติของโมเสสเท่านั้น แต่โดยกฎหมายของโรมด้วย

“ความเปลือยเปล่าของภรรยาบิดาของเจ้า เจ้าต้องไม่เปิดเผยเลย นั่นคือความเปลือยเปล่าของบิดาเจ้า” (ลนต. 18:8)

“ผู้ชายคนหนึ่งคนใดอย่าเอาภรรยาบิดาของเขามาเป็นภรรยาของตน หรือเปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา” (พบญ. 22:30)

มีหลายกรณีที่ใจวินิจฉัยผิดและชอบโดยธรรมชาติของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่อ่อนไหวมากกว่าและกระทำกิจบนระดับศีลธรรมที่สูงกว่าใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ถูกเหล็กร้อนนาบของผู้เชื่อคนหนึ่งที่อยู่ฝ่ายเนื้อ

หนึ่ง มีหนทางเดียวเท่านั้นที่เป็นไปได้ที่จะอธิบายสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในกรณีนี้-และผมขอเสนอคำอธิบายนี้ในฐานะเป็นข้อเสนอแนะ ไม่ใช่ข้อเท็จจริง: ถ้าคนที่มีความผิดในการล่วงประเวณีได้รับ “ภรรยาของบิดาของตน” มาเป็นภรรยา มันก็สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าหญิงคนนั้นไม่ใช่แม่ของเด็กหนุ่มคนนั้น แต่เป็นแม่เลี้ยงของเขา ผมขอเสนอแนะเพิ่มเติมอีกว่าพ่อของชายคนนี้ที่มีความผิดเรื่องการล่วงประเวณีน่าจะได้แต่งงานกับหญิงคนหนึ่งที่ยุ่่น้อยกว่าตัวเองมาก และลูกชายคนนี้ได้ทำให้แม่เลี้ยงของตนหลงรัก เห็นได้ชัดว่าเมื่อผู้เป็นพ่อได้ค้นพบเรื่องสัมพันธ์สาวาทที่ไม่ถูกต้องนี้ระหว่างภรรยาของตนกับลูกชายของตน เขาจึงหย่าหญิงคนนั้นและผู้เป็นลูกจึงรับนางมาเป็นภรรยา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เรื่องนั้นก็เป็นที่ทราบดีในคริสตจักรนั้น แต่ที่ประชุมไม่ได้ทำอะไรเลยเกี่ยวกับมันและเปาโลก็ทุกซอกทุกใจเหลือขนาดเมื่อเขาได้ทราบเรื่อง เขาให้ข้อปฏิบัติอันชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้

ความเฉยเมยต่อความชั่วร้ายในคริสตจักร

เป็นผลมาจากความแตกแยก

ข้อ 2: “และพวกท่านก็ผยองขึ้น และไม่ได้โศกเศร้าแทน เพื่อคนที่ได้กระทำการนี้จะถูกเอาไปเสียจากท่ามกลางพวกท่าน”

“และพวกท่านก็ผยองขึ้น และไม่ได้โศกเศร้าแทน...” ที่ประชุมที่เมืองโครินธ์อยู่ในสภาวะฝ่ายวิญญาณอันน่าเศร้าอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ใส่ใจและเย่อหยิ่ง พวกเขาฉลาดในสายตาของตัวเอง ทำตามใจชอบและหลงตัวเอง และปัจจัยเหล่านี้ได้นำมาซึ่งการอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเช่นนั้นในวิถีคิดของพวกเขาจนเรื่องฉาวโฉ่นั้นในท่ามกลางพวกเขาไม่เพียงสร้างความเสียหายมหาดศาลในท่ามกลางพวกคนนอกเท่านั้น แต่ยังสร้างความเสียหายต่อที่ประชุมทั้งหมดเช่นกัน! กระนั้นนี่ก็ไม่ได้รบกวนจิตใจพวกเขาเลย พวกเขา “ผยองขึ้น” พวกเขาไม่ได้เศร้าโศก ใจวิญฉัยผิดและชอบของพวกเขาด้านชาและถูกเหล็กร้อนนาบและพวกเขาไม่อาจตระหนักถึงความร้ายแรงของบาปนี้ที่มีอยู่ในท่ามกลางพวกเขา สิ่งที่ได้เกิดขึ้นนั้นทำให้พระเจ้าเสียเกียรติในคริสตจักรนั้น

ที่ใดที่บาปเช่นนั้นเป็นที่ทราบและไม่ถูกตัดสิน มันก็ชัดเจนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเมินหรือไม่ก็ถูกลืม เพราะว่าไม่มีผู้เชื่อคนใดจะจงใจกล่าวว่าเขาเป็นหุ้นส่วนกับความชั่วช้า-และเขาคงเป็นหุ้นส่วนแน่นอน ถ้าความชั่วร้ายเป็นที่ทราบและไม่ถูกตัดสินในคริสตจักรที่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่

จิตใจแบบชาวเลาตีเซียของการพอใจในตัวเองมีแพร่หลายในคริสตจักร ณ เวลานั้น: “เพราะเจ้าพูดว่า “ข้าเป็นคนมั่งมี และได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และไม่ต้องการสิ่งใดเลย” และไม่ทราบว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้น เชื้อญใจ และน่าสังเวช และขัดสน และตาบอด และเปลือยกายอยู่” (วว. 3:17) จิตใจเช่นนั้นในที่ประชุมใดจะส่งผลเป็นความชั่วร้ายและการสูญเสียฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณและคำพยานอันสัมฤทธิ์ผล

“...เพื่อคนที่ได้กระทำการนี้จะถูกเอาไปเสียจากท่ามกลางพวกท่าน” มีการบอกเป็นนัยตรงนี้ว่าถ้าที่ประชุมนั้นได้ตัดสินความชั่วร้ายนี้อย่างที่พวกเขาควรกระทำ ถ้าพวกเขาได้โศกเศร้าอย่างที่พวกเขาควรกระทำและมีทัศนคติอันเหมาะสมต่อบาปนี้ คนที่ทำผิดนั้นก็อาจถูกขจัดออกไปแล้วโดยการพิพากษาของพระเจ้า-และถ้าไม่ใช่โดยการพิพากษาของพระเจ้า มันก็แน่นอนว่าพวกเขาเองคงจะขจัดเขาออกไปจากการ

เป็นสมาชิกของพวกเขาแล้ว แต่เพราะความหย่อนยานของพวกเขาในเรื่องต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงไม่ได้ทำอะไรเลยเกี่ยวกับสถานการณ์นี้นอกจากการทำให้มันเป็นหัวข้อของการสนทนาตลอดทั้งที่ประชุม นั่นและน่าจะทั้งชุมชนเลยทีเดียว

ข้อ 3: “ด้วยว่าแท้จริงแล้วข้าพเจ้า ซึ่งไม่อยู่ด้วยในกาย แต่อยู่ด้วยในจิตวิญญาณ ได้ตัดสินใจแล้ว ราวกับว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย เกี่ยวกับคนนั้นที่ได้กระทำกิจการนี้”

ในที่นี้เราเห็นความห่วงใยอันลึกซึ้งของเปาโลเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาไม่อาจไปอยู่ด้วยในร่างกายได้ แต่เขาก็อยู่ที่นั่นในวิญญาณและได้ตัดสินใจเรียบร้อยแล้วในใจของเขาเองว่าเขาจะทำอะไรไปแล้วหากเขาได้อยู่ที่นั่นด้วยตัวเอง แน่แน่นอนว่าสถานการณ์นี้คงจะถูกจัดการไปแล้วในตอนแรกนั้น ผู้รับใช้ที่รักคนใดที่จิตใจปิดและเห็นชอบกับบาปในที่ประชุมของเขาก็ไม่ได้กำลังทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้เขากระทำตามที่ระบุไว้ในพระวจนะของพระเจ้า

มีหลายกรณีที่น่าเป็นห่วงซึ่งเป็นที่ทราบกันกำลังถูกปฏิบัติโดยเหล่าสมาชิกของคริสตจักร แต่แทนที่จะทำร้ายความรู้สึกหรือทำให้ใครสักคนไม่พอใจหรือทำให้ฝ่ายที่ทำผิดนั้น-และน่าจะครอบครัวและเพื่อนฝูงของเขาด้วย-ออกไปจากคริสตจักร ศิษยาภิบาลกลับปล่อยให้การปฏิบัติที่ผิดนั้นเกิดขึ้นต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่ถูกพิพากษาบาปในที่ประชุมท้องถิ่นจะต้องถูกจัดการในทันที-และถ้าคน ๆ นั้นออกไปจากคริสตจักร แม้หากว่าเหล่าสมาชิกที่มีอิทธิพลออกไปกับเขาดูก็ตาม คริสตจักรก็ดีขึ้นเยอะ เพราะว่าดังที่เราจะเรียนรู้ในข้อ 6 ของบทนี้ “เชื่อนิดเดียวยอมทำให้ก้อนทั้งก้อนฟูขึ้น!”

เปาโลเป็นห่วงมาก ๆ เพราะว่าลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นได้ทำตัวหย่อนยานและไม่แยแสเกี่ยวกับเรื่องที่ร้ายแรงเช่นนั้น เขารักผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรเหล่านั้นทั้งหมดซึ่งพระเจ้าได้ทรงใช้เขาให้ก่อตั้ง เขาชอบที่จะชื่นชมยินดีกับพวกเขา และที่จะทราบว่าพวกเขากำลังชื่นชมยินดีอยู่: “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่อยู่กับพวกท่านฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าก็อยู่กับพวกท่านฝ่ายจิตวิญญาณ โดยปีติยินดีและเฝ้าดูความเป็นระเบียบของพวกท่าน และความมั่นคงแห่งความเชื่อของพวกท่านในพระคริสต์” (คส. 2:5)

ข้อ 4: “ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา เมื่อพวกท่านชุมนุมกัน และจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”

“ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา...” ไม่ใช่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ใช่ว่าในพระนามของพระเยซู แต่ “ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” เมื่อพระบุตรของพระเจ้าทรงถูกเรียกชื่อเช่นนั้น พระนามนั้นก็บ่งบอกถึงอุปนิสัย ยกตัวอย่างเช่น ยอห์น 17:6 พูดถึงยศศักดิ์ของพระองค์, ฮีบรู 1:4 พูดถึงอำนาจของพระองค์, ยอห์น 17:11 และ 12 พูดถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ และนี่ก็เป็นจริงเช่นกันในข้ออ้างอิงตรงนี้ ในที่นี้ “พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” ถูกเชื่อมโยงกับทั้งการชุมนุมกันของวิสุทธิชนทั้งหลายในที่ประชุมนั้น และ “การมอบคนเช่นนั้นไว้กับซาตาน” เปาโลกำลังสั่งคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์ให้เรียกประชุม-และส่วนตัวแล้วผมคิดว่าข้อเสนอแนะนี้ก็เพื่อให้พวกเขาเรียกประชุมพิเศษเพื่อจัดการกับเรื่องนี้ในทันที

“...เมื่อพวกท่านชุมนุมกัน และจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของพวกเรา...” คำกล่าวนี้บอกเป็นนัยว่าอัครทูตเปาโล ในความสามารถของเขาในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมตั้งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้รับมอบสิทธิอำนาจพิเศษในเรื่องดังกล่าว แต่สิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้หนึ่งเดียวนั้นก็คือว่า มันต้องถูกกระทำโดยอาศัยทั้งสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้า และโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เช่นกัน (โปรดสังเกตว่าพระคำข้อนี้ขึ้นต้นว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” และลงท้ายด้วย “ฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”)

เปาโลซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ ซึ่งถูกใช้การโดยพระเจ้าเพื่อนำผู้คนเหล่านี้เข้าสู่ความรู้เกี่ยวกับความรอด มีสิทธิอำนาจที่จะส่งคำประกาศเร่งด่วนที่ว่าเรื่องนี้ต้องถูกจัดการทันที-แต่เฉพาะในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าและโดยทางฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

ข้อ 5: “เพื่อจะมอบคนเช่นนั้นไว้ให้ซาตานเพื่อการทำลายของเนื้อหนังเสี้ย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอดในวันของพระเยซูเจ้า”

คำกล่าว “เพื่อจะมอบคนเช่นนั้นไว้ให้ซาตาน” มีความหมายแค่ว่า เาคนที่ทำผิดนั้นออกไปจากที่ประชุมท้องถิ่นนั้นและให้เขาอยู่ในเขตแดนของโลก คือในท่ามกลาง “คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” อันเป็นที่ซึ่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ถูกรับรู้และเป็นที ๆ ซาตานเป็น “พระของโลกละ” นี้ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยถึงการทำให้ร่างกายเจ็บปวดแสนสาหัส ถ้าเนื้อหนังถูกปรนเปรออย่างไร้ความอาย เนื้อหนังก็ต้องถูกทำให้เจ็บและถูกทำให้แตกเป็นชิ้น ๆ ภายใต้มือของปรปักษ์ผู้นั้น แต่เพื่อให้เกิดผลดีบ้าง- “เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอด”

ดูเหมือนจะชัดเจนว่าในสมัยของอัครทูตเปาโล ชายเหล่านี้ที่ได้ถูกแต่งตั้งเป็นพิเศษโดยพระเจ้าในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนี้มีของประทานที่พิเศษจริง ๆ แห่งสิทธิอำนาจของอัครทูต เพื่อที่จะมอบผู้กระทำผิดไว้กับซาตาน (1 ทธ. 4:14) “ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้วเพื่อเขาทั้งสองจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท” (1 ทธ. 1:20)

ผมกล่าวแล้วบ่อยครั้งว่าความปรารถนาอันดับหนึ่งของซาตานคือ การทำให้ทุกคนตกนรกเท่าที่มันทำได้ แต่ถ้าคน ๆ นั้นบังเกิดใหม่แล้ว ปรปักษ์ผู้นี้ก็คอยหาช่องตลอดที่จะทำลายคำพยานของลูกคนนั้นของพระเจ้า มันทำเช่นนี้โดยการทดลองผู้เชื่อคนนั้นให้หันออกไปจากทางทั้งหลายที่ถูกต้องขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และเปิดรับสิ่งเหล่านั้นของเนื้อหนัง มารร้ายคือจ้าวแห่งศิลปะในการวางบ่วงไว้เพื่อดักผู้เชื่อทั้งหลาย

“ยิ่งกว่านั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งอยู่ภายนอก เกรงว่าเขาจะล้มลงในการดำเนินและกับดักของพญามาร” (1 ทธ. 3:7)

“และเพื่อพวกเขาจะเอาตัวเองกลับคืนออกมาจากกับดักของพญามาร ผู้ซึ่งถูกจับไปเป็นเชลยโดยมันตามความประสงค์ของมัน” (2 ทธ. 2:26)

ที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์จะต้องมอบคนที่มีความผิดเรื่องล่วงประเวณีนั้นไว้แก่ซาตาน “เพื่อการทำลายของเนื้อหนัง” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่คือ อ้อเหละธรรอส ซึ่งหมายความว่า “ความย่อยยับ”-ไม่ใช่ความพินาศหรือการทำให้สิ้นสูญไปอย่างสิ้นเชิง คำ ๆ นี้มีความหมายว่า การทำให้ความผาสุกย่อยยับ ความย่อยยับเท่าที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ ความย่อยยับและการทำลายเช่นนั้นเป็นผลงานของซาตานอย่างแน่นอน แต่ในกรณีอย่างที่ถูกอภิปรายในที่นี้ พระเจ้าทรงอนุญาตมันเพื่อเป็นการพิพากษาลงโทษต่อผู้เชื่อที่ไม่สัตย์ซื่อคนนั้น

มีบางคนที่สอนว่าพระคำข้อนี้กล่าวถึงการทำให้ตายจิตใจและวิญญาณ และคน ๆ นั้นจะพิพากษาเป็นนิตย์ แต่มันชัดเจนมาก ๆ ว่าการทำลายที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร์หรือกับส่วนที่เป็นฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อคนนั้น:

“...เพื่อจิตวิญญาณจะได้ออกในวันของพระเยซูเจ้า” พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “...สิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6 วรรคท้าย) คนที่เป็นเหมือนชายหนุ่มที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ ซึ่งมีความผิดในการรับภรรยาของบิดามาเป็นของตน สามารถถูกมอบไว้แก่ซาตานเพื่อการทำลายเนื้อหนัง (ร่างกาย) ได้ แต่จิตใจและวิญญาณไม่ได้รับผลกระทบ และในการเป็นขึ้นจากตาย คนแบบนั้นจะมีร่างกายที่ด้รับสง่าราศี เหมือนกับที่ผู้เชื่อทุกคนจะได้รับ ซาตานไม่เคยได้รับอนุญาตให้แตะต้องจิตวิญญาณของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วเลย!

“...วันของพระเยซูเจ้า” คือช่วงเวลาตามหลังการรับขึ้นไปของคริสตจักรทันที ผู้เชื่อแต่ละคนจะปรากฏตัวที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เพื่อรับบำเหน็จสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกกระทำในร่างกายนี้: “ดังนั้นทุกคนในพวกเราจึงจะทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (รม. 14:12) “เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10)

“ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะประทานชีวิตแก่ผู้นั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย มีบาปที่นำไปสู่ความตาย ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่าให้เขาอธิษฐานเพื่อบาปอย่างนั้น” (1 ยอห์น 5:16)

บาปซึ่งนำไปสู่ความตายถูกกระทำโดยผู้เชื่อทั้งหลาย (นี่คือความตายของร่างกาย ไม่ใช่ของจิตวิญญาณ) บาปที่อภัยให้ไม่ได้ถูกกระทำโดยคนไม่เชื่อทั้งหลาย (มธ. 12:31,32) ผู้ใดที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่มีความหวังได้รับกรายกโทษ-ไม่ว่าในชีวิตนี้หรือในชีวิตที่จะมานั้น แต่ผู้เชื่อที่ทำการบาปซึ่งนำไปสู่ความตายจะถูกทำลายฝ่ายร่างกายและรอดฝ่ายวิญญาณ แน่แน่นอนว่าเขาจะทนทุกข์กับการสูญเสียบำเหน็จครั้งใหญ่ แต่วิญญาณของเขาจะรับความรอด “ในวันของพระเยซูเจ้า” มีผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งมีเจตนาดีที่ปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ตามพระคัมภีร์ ถึงกระนั้น มันก็ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในข้อพระคำตอนนี้ของเรา-และผู้ใดที่ปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงนี้ก็ทำเช่นนั้นเพียงเพราะว่าเขามีความคิดที่ไม่เปิดรับและยึดมั่นต่อนิกายหนึ่งหรือศาสนาหนึ่ง แทนที่จะเชื่อฟังพระวิญญาณ แยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง และยอมให้พระวจนะของพระเจ้าตรัสขณะที่มนุษย์สงบปากสงบคำเสีย

ข้อ 6: “การโอ้อวดของพวกท่านไม่ดี พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้ก้อนทั้งก้อนฟูขึ้น”

“การโอ้อวดของพวกท่านไม่ดี” นี้ชี้ย้อนกลับไปยังข้อ 2 ที่เปาโลเตือนความจำชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่าพวกเขา “ผยองขึ้น” พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะโอ้อวด พวกเขาไม่มีอะไรที่จะโอ้อวดเลย การที่คริสตจักรชาวเมืองโครินธ์อยู่ในสภาวะอย่างที่เป็นตอนที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียน ผู้เชื่อเหล่านั้นควรจะร้องไห้ พวกเขาควรชบหน้าลงต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยกลับใจใหม่ในผ้ากระสอบและขี้เถ้า แทนที่จะครอบครองดุจกษัตริย์ทั้ง

หลาย ป่าวประกาศสติปัญญาของพวกเขาเองและโอ้อวดในความสามารถของตัวเอง

“พวกท่านไม่ทราบหรือ...” คำกล่าวนี้ถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 3:16 มันถูกใช้ห้าครั้งในบทที่ 6 และสองครั้งในบทที่ 9 ผู้เชื่อเหล่านี้ได้ป่าวประกาศสติปัญญาของตัวเอง แต่ในการกระทำพวกเขาแสดงออกถึงความไม่รู้แบบน่าเกลียดเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ และขาดปัญญาที่มาจากพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้ก้อนทั้งก้อนฟูขึ้น” การเน้นอยู่ที่คำว่า “นิดเดียว” เชื่อปริมาณที่เล็กน้อยมาก ๆ แผ่กระจายไปทั่วแบ่งก้อนใหญ่มาก ๆ ในทำนองเดียวกัน บาบที่ดูเหมือนเล็กน้อยมาก ๆ จะเติบโตต่อไปจนกระทั่งมันกลายเป็นบาบที่ใหญ่โตมาก ๆ และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ พวกเขาได้ปล่อยให้สิ่งเล็กน้อยทั้งหลายผ่านเลยไปโดยไม่ถูกตัดสินลงโทษ-สิ่งต่าง ๆ อย่างความริษยา ความอิจฉา การหลงตัวเอง จิตใจที่ชอบแบ่งพรรคแบ่งพวก-จนกระทั่งตอนนี้เชื่อนั้นได้เติบโตจนกลายเป็นบาบทางศีลธรรมอันน่าเกลียดแห่งการล่วงประเวณี

ตอนเขียนถึงชาวแคว้นกาลาเทีย เปาโลใช้คำกล่าวเดียวกัน: “เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน” (กท. 5:9) ในภาคพันธสัญญาเดิม เชื่อถูกกล่าวถึงหลายครั้ง ในภาคพันธสัญญาใหม่เราถูกบอกว่าเชื่อเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจแห่งความชั่วร้าย: “แล้วพวกเขาก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้สั่งพวกเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังหลักคำสอนของพวกเขาฟาริสีและของพวกสะดูสี” (มธ. 16:12) การอ้างอิงครั้งแรกถึงเชื่อในพระคัมภีร์ถูกพบในปฐมกาล 19:3 ที่โลธนาขนมปังไร่เชื่อมาเสิร์ฟให้แก่แขกเหล่านั้นของเขาซึ่งมาจากสวรรค์

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้น จงชำระเชื่อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร่เชื่อ เพราะว่ามีแต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว”

นี่เป็นการอ้างอิงถึงคร่าวเรือนของพวกยิวที่ถูกบัญชาให้ขจัดเชื่อทั้งหมดออกไปจากเรือนในการเตรียมตัวสำหรับเทศกาลปัสกา (อพย. 12:18-20 และ 13:6,7) การขจัดเชื่อทั้งหมดออกไปจากบ้านเรือนของพวกยิวเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเทศกาลปัสกาบอกเป็นนัยว่าพวกเขาตัดขาดอย่างสิ้นเชิงแล้วกับวิถีชีวิตแบบเดิมในอียิปต์ และการเข้าสู่ชีวิตใหม่ของพวกเขา มีจุดประสงค์เพื่อชื่นชมยินดีกับการร่วมสามัคคีธรรมที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถให้ได้ ครอบครัวยิวใดที่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำบัญชานั้นและขจัดเชื่อทั้งหมดออกไปจากบ้านเรือนก็ไม่สามารถชื่นชมยินดีกับการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าซึ่งอาจเป็นของพวกเขาได้เมื่อพวกเขาเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์

ในที่นี้เปาโลกำลังพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะขจัดเชื่อออกไปจากที่ประชุมนั้น พวกเขาก็ไม่อาจคาดหวังพระพรต่าง ๆ ของพระเจ้าที่จะมีต่อการร่วมสามัคคีธรรมหรือคำพยานของคริสตจักรที่นั่นได้ ที่ประชุมนั้นที่เมืองโครินธ์ไม่ได้เป็นที่ประชุมไร่เชื่อ ความชั่วร้ายมีอยู่ที่นั่นและความชั่วร้ายนั้นต้องถูกขจัดออกไปเสียหากพวกเขาหวังว่าจะได้รับพระพรเหล่านั้นของพระเจ้าและชื่นชมยินดีกับการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า-พระพรทั้งหลายและการร่วมสามัคคีธรรมที่เป็นของพวกเขาถ้าพวกเขาจะเพียงถ่อมใจของตน กลับใจจากการอยู่ฝ่ายเนื้อหนังของตน และจัดการกับคนล่วงประเวณีคนนั้นที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของพวกเขา

“เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปีศาจของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” ภาษากรีกแบบตรงตัวอ่านว่า “เพราะว่าปีศาจของพวกเราได้ถูกฆ่าบูชาแล้วเช่นกัน นั่นคือพระคริสต์” คำกรีกสำหรับปีศาจที่ถูกใช้ในที่นี้คือ ปีศาจ คำเดียวกันกับที่ถูกใช้ในมัทธิว 26:2 เกี่ยวกับเทศกาลปัสกา มันถูกใช้บ่อยครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น และในกิจการ 12:4 และในฮีบรู 11:28 เช่นกัน ลูกแกะปีศาจคือพระคริสต์เอง และภาษาเดิมก็เน้นที่คำว่า “พระคริสต์” คำกรีกอยู่ในรูปอดีต ซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำหนึ่งที่ชัดเจนซึ่งถูกกระทำไปแล้ว โดยมีผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่คงอยู่ต่อไป ลูกแกะปีศาจนั้น ซึ่งปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย “ได้ถูกฆ่าบูชาแล้ว”

ข้อ 8: “เหตุฉะนั้นจึงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น มิใช่ด้วยเชื่อเก่า หรือด้วยเชื่อแห่งการคิดปองร้าย และความชั่วช้า แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง”

“เหตุฉะนั้นจึงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น...” เหะออร์ทัตโซ ซึ่งแปลเป็น “จงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น” บ่งบอกถึงการถือเทศกาลรื่นเริง นี่เป็นที่เดียวที่คำนี้ถูกพบในภาคพันธสัญญาใหม่ มันไม่ได้หมายถึงการรับประทานเพื่อระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า และมันไม่ได้หมายถึงเทศกาลปัสกา มันชี้ไปยัง “ชีวิตที่ต่อเนื่องของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว” - (รูปกาลคือปัจจุบัน, แบบต่อเนื่อง) มันเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องตระหนักว่านี่ไม่ได้หมายถึงแค่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันอาทิตย์เท่านั้น แต่ทุกวัน ทั้งเจ็ดวันนั้นแห่งเทศกาลเลี้ยงนี้ของพวกยิวรวมทุกวันของสัปดาห์เข้าไว้แล้วและเป็นตัวแทนของการพักอาศัยชั่วคราวแบบคริสเตียนทั้งหมดของเราบนแผ่นดินโลกนี้

“...มิใช่ด้วยเชื่อเก่า หรือด้วยเชื่อแห่งการคิดปองร้ายและความชั่วช้า” คำกล่าว “เชื่อเก่า” ถูกทวนซ้ำจากข้อ 7 และเน้นความสำคัญของการชำระตัวเราเองให้สะอาด การรักษาตัวเราเองให้พ้นจากความเสื่อมทรามฝ่ายวิญญาณและศีลธรรม อาจมีรูปแบบใหม่ ๆ ของความชั่วร้ายนอกเหนือจากรูปแบบเหล่านั้นของนิสัยเก่า ๆ และการคบหาสมาคมแบบเก่า ๆ “เชื่อ” ยังเป็นสัญลักษณ์ของการคิดปองร้ายและความชั่วด้วย

“การคิดปองร้าย” หมายถึงความเลว หรือสิ่งใดที่ต่ำช้าและเป็นภัย การคิดปองร้ายและความชั่วรวมกันก็เปิดรับสิ่งใดที่ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า สิ่งใดที่ทำให้วิญญาณและจิตใจเป็นมลทิน หรือบังความคิดและความเฉลียวฉลาดฝ่ายวิญญาณ และปรากฏว่าส่งผลเสียต่อหน้าที่คนต้นเรือนและการรับใช้ของเราเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

“แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง” คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “ความจริงใจ” ในที่นี้หมายถึง “ไม่มีสิ่งแปลกปลอม, บริสุทธิ์” มันถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงสสารหนึ่งที่ไม่ถูกปนเปื้อน ไม่ถูกผสมด้วยสิ่งใดเลย คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ความจริง” หมายถึง “สิ่งซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริง” ดังนั้น คำเตือนสติในที่นี้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการดำเนินชีวิตของเราจึงมีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงสองประการ:

ประการแรก บาบนั้น เช่นเดียวกับเชื้อ จะถ่ายทอดลักษณะเฉพาะตัวของมันไปยังทุกสิ่งที่มีมันติดต่อสัมพันธ์ด้วย ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องไม่ยอมให้มันมาติดต่อสัมพันธ์กับชีวิตของเรา เราต้องละเว้นเสียจากเชื้อในความหมายฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิง

ประการที่สอง ที่ว่าการถวายบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้า ซึ่งปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใด ๆ

เรียกร้องและบัญชาผู้เชื่อให้ขจัดความชั่วร้ายออกไปเสียจากชีวิตของเขาและไม่มีส่วนกับสิ่งใดที่ชั่วร้ายเลย

คำสอนที่ชัดเจนจริง ๆ แล้วยังมีอีก: ไม่ว่าจะบาปอาชญาเหมือนเล็กน้อยหรือไม่สำคัญขนาดไหน ถ้ามันถูกปล่อยให้เข้ามาในชีวิตของเรา มันก็จะเติบโตและเติบโตต่อไปจนกระทั่งมัน “ทำให้แปงทั้งก้อนฟูขึ้น” ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วและพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดแล้วและทรงกลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราแล้วก็เรียกร้องให้เราขจัดความชั่วร้ายทั้งปวงออกไปเสีย เราได้รับบัญชาให้ละเว้นเสียจากสิ่งใดๆ เหมือนชั่วทุกอย่าง และไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานทั้งหลายที่ไร้ผลแห่งความมีดี แต่ให้ดำเนินกิจการเหล่านั้นดีกว่า เราได้รับบัญชาไม่ให้รักโลก หรือสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในโลก เราได้รับคำเตือนสติให้แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน ให้ถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต และสิ่งใดก็ตามที่เราทำ เราต้องทำมันทั้งหมดเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า! เนื่องจากพระเยซูได้ทรงซื้อเราแล้วด้วยราคาแสนแพงแห่งพระโลหิตของพระองค์เอง และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเรา พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์ที่จะบัญชาเรา เรามีหน้าที่ต้องเชื่อฟัง-และถ้าเราไม่ยอมเชื่อฟัง เราก็จะทนทุกข์กับการสูญเสีย

ข้อ 9: “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านในจดหมายฉบับหนึ่งว่า อย่าคบกับบรรดาคนล่วงประเวณี”

สิ่งที่สำคัญในพระคำข้อนี้คือ คำกำชับให้ระงับการคบหาแบบเป็นมิตรกับพวกคนล่วงประเวณีในส่วนของผู้เชื่อเหล่านั้น

ข้อ 10: “แต่ไม่ได้หมายรวมถึงกับบรรดาคนล่วงประเวณีแห่งโลกนี้ หรือกับพวกคนโลภ หรือคนฉ้อโกงทั้งหลาย หรือพวกคนไหวรูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นพวกท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้”

“แต่ไม่ได้หมายรวมถึงกับบรรดาคนล่วงประเวณีแห่งโลกนี้...” ในคำกล่าวนี้เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพวกเขาจะต้องไม่คบหาสมาคมกับพวกคนล่วงประเวณีไม่ว่าในกรณีใด ๆ พวกเขาจะต้องถอนตัวออกจากการคบหาสมาคมกับคนเช่นนั้น-ทั้งในที่ประชุมและนอกที่ประชุม

“โลก” ในที่นี้เป็นตัวแทนของมนุษยชาติ-สังคมมนุษย์ซึ่งตรงข้ามกับผู้เชื่อทั้งหลาย ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า เป็นคนแปลกหน้าและผู้สัญจรบนโลกนี้ และโลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา กระทั่งตอนนี้เราก็นั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ ความเป็นพลเมืองของคนไม่เชื่อทั้งหลายอยู่บนแผ่นดินโลก ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในโลก แต่ไม่ได้เป็นของโลก คนไม่เชื่อทั้งหลายอยู่ในโลก-และพวกเขาเป็นของโลก

“...หรือกับพวกคนโลภ หรือคนฉ้อโกงทั้งหลาย หรือพวกคนไหวรูปเคารพ...” ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครีนธ์จะต้องไม่คบหาสมาคมกับพวกคนโลภ พวกคนฉ้อโกง และพวกคนไหวรูปเคารพ คำกรีกที่แปลเป็น “คนโลภ” มีความหมายว่า “ปรารถนาที่จะมีและถือครองมากขึ้นในความหมายอันชั่วร้าย” และใช้กับคนทั้งหลายที่ละโมภผลกำไรและที่จุดมุ่งหมายในชีวิตของพวกเขาถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัว คนเหล่านั้นที่ปรารถนาที่จะฉวยโอกาสจากผู้อื่นเพื่อที่จะนำผลกำไรมาสู่ตัวเอง

พวกคนฉ้อโกงและคนไหวรูปเคารพถูกกล่าวถึงมากขึ้นในบทที่ 8 และ 10 การไหวรูปเคารพครอบคลุมมากกว่าการก้มกราบลงต่อพระที่ทำด้วยหิน เราจะเข้าสู่ความหมายที่ลึกซึ้งมากขึ้นของวิธีปฏิบัตินั้น

ภายหลังในการศึกษาค้นคว้าของเรา

“...เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นพวกท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้” ข้อปฏิบัติที่ถูกให้ไว้ในที่นี้เกี่ยวข้องกับการร่วมสามัคคีธรรมในที่ประชุมนั้นกับพวกคนนับถือรูปเคารพ พวกคนฉ้อโกง และพวกคนโลภ อย่างไรก็ตาม เพื่อละเว้นอย่างสิ้นเชิงจากการพบปะคนเหล่านี้ พวกเขาก็ “ต้องออกไปเสียจากโลกนี้” -นั่นคือ พวกเขาจะต้องเลิกจากการติดต่อสัมพันธ์ทั้งหมดกับพวกคนไม่เชื่อ สิ่งที่เขาโลภกำลังกล่าวในที่นี้ก็คือว่า มันไม่ขัดต่อการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณหรือเป็นภัยต่อคำพยานอันดี สำหรับคริสเตียนที่จะติดต่อสัมพันธ์กับพวกคนไม่เชื่อเท่าที่เกี่ยวกับธุรกิจและสังคม ตราบใดที่ยังดำรงไว้ซึ่งมาตรฐานเหล่านั้นแห่งความชอบธรรมและการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณแบบอูทิสต์ แต่มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในการนำคนเหล่านี้เข้ามาในที่ประชุม หรือปล่อยให้พวกเขาอยู่ต่อไปในที่ประชุมทั้ง ๆ ที่รู้

ผู้เชื่อทั้งหลายต้องจำใจปะปนอยู่กับสังคม ถ้าเรามีส่วนร่วมในกิจการต่าง ๆ ของชุมชน-ซึ่งมีหลายกิจการที่มีเกียรติแม้ไม่เป็นแบบคริสเตียน-เราก็จะคบหาสมาคมกับพวกคนไม่เชื่อ เราไม่สามารถตัดขาดตัวเราเองจากการคบหาสมาคมเช่นนั้นได้ แต่แน่นอนว่าเราต้องไม่รับพวกคนไม่เชื่อเข้ามาในคริสตจักรท้องถิ่นและร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขาในแบบส่วนตัวหากเราทราบว่าพวกเขาเป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนนับถือรูปเคารพ เชื่อมั่นต้องถูกชำระออกไปจากที่ประชมนั้น

ข้อ 11: “แต่บัดนี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านว่าอย่าคบหาสมาคม ถ้าผู้ใดที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องแล้วเป็นคนล่วงประเวณี หรือคนโลภ หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง กับคนเช่นนี้ไม่กินด้วยกันเลย”

“แต่บัดนี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน” เรามีคำกล่าวเดียวกันในข้อ 9 เปาโลอาจกำลังหมายถึงจดหมายฉบับก่อนหน้า หรือเป็นไปได้ว่าเขากำลังหมายถึงคำกล่าวเหล่านั้นในบทก่อน ๆ ของจดหมายฉบับนี้

“...อย่าคบหาสมาคม...” ไม่มีใครต้องเข้าใจผิดคำสั่งของเปาโลในที่นี้ สิ่งที่เขา กำลังกล่าวจริง ๆ แล้วคือ: “ผู้ใดที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งแต่ไม่ออกผลของพระวิญญาณ โดยลักษณะเฉพาะตัวอันชั่วช้าแห่งชีวิตของเขาก็ทำให้เขาขาดคุณสมบัติในฐานะเป็นพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง”

“...ถ้าผู้ใดที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องแล้ว เป็นคนล่วงประเวณี หรือคนโลภ หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง...” โพรตสังเกตว่าเปาโลเพิ่มคนอีกสองพวกเข้ากับคนเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในข้อ 10-คนปากร้ายและคนขี้เมา คนปากร้าย คือคนที่ใช้คำพุดรุนแรงและหยาบคายต่อผู้อื่นจนติดเป็นนิสัย ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่คบหาสมาคมกับคนแบบนั้นเลย นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับพวกคนขี้เมา

“กับคนเช่นนี้ไม่กินด้วยกันเลย” ในที่นี้เปาโลกำลังเน้นคำเตือนสติที่ให้ไว้ในข้อพระคำก่อนหน้า เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงการรับประทานเพื่อระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นจะต้องไม่ชวนคนเหล่านี้เข้ามาในบ้านเรือนของตนเพื่อร่วมสามัคคีธรรมรอบโต๊ะอาหาร และพวกเขาต้องไม่ตอบรับคำเชิญเพื่อร่วมสังสรรค์จากคนเหล่านั้นที่ประพฤติดังนั้นด้วย การร่วมสามัคคีธรรมเช่นนั้นจะเป็นการยอมรับการประกาศตัวเฉย ๆ-การเห็นชอบกับชีวิตที่ชั่วร้าย-และจะทำให้ผู้เชื่อคนนั้นถูกมองว่าเป็นพวกเดียวกัน

ถ้าคนที่มิใช่ฝักใฝ่ฝ่ายวิญญูณไปเยี่ยมคนนับถือรูปเคารพโดยมีจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งเดียวในการเป็นพยานแก่เขา นั่นก็คงแตกต่างจากการเชิญคน ๆ นั้นมาร่วมรับประทานอาหารมื้อเย็นในบ้านหรือเพื่อการเยี่ยมเยียนเพื่อสังสรรค์ การพยายามที่จะชนะคนแบบนั้นมาถึงพระเยซูโดยการเป็นพยานแก่พวกเขาไม่ใช่ประเด็นที่ถูกพิจารณาตรงนี้ แต่เป็นเพียงการร่วมสามัคคีธรรมเพื่อสังสรรค์ ไม่ว่าจะในบ้านเรือนหรือในที่ประชุม แน่แน่นอนว่าคริสเตียนทั้งหลายควรทำสิ่งใดก็ตามและทุกสิ่งอย่างมีเกียรติเท่าที่จะทำได้ในความพยายามที่จะชนะแม้แต่คนชั่วที่สุดมาถึงพระเยซู เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนคนทุกประเภท เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชนะบางคน” เขาไม่ได้หมายความว่าเขาร่วมชมรมโดยมีส่วนร่วมในทางชั่วร้ายทั้งหลายของพวกเขา แต่ว่าเขาเต็มใจที่จะยอมเสียสละสิ่งใดก็ตามเพื่อชี้นำผู้คนมาถึงพระคริสต์

ในการจัดประชุมของผมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ผมได้เสนอแนะบ่อยครั้งให้ผู้เชื่อทั้งหลายชวนผู้คนและเพื่อนบ้านที่ยังไม่ได้รับความรอดของพวกเขามาที่บ้านเพื่อรับประทานอาหารมื้อเย็น พร้อมกับความเข้าใจที่ว่าพวกเขาทุกคนจะเข้าร่วมการประชุมเพื่อฟังข่าวประเสริฐเย็นวันนั้น และมีหลายครั้งที่การทำเช่นนั้นส่งผลเป็นคนไม่เชื่อทั้งหลายได้รับความรอด แน่แน่นอนว่าไม่ได้ขัดต่อวิถีคิดฝ่ายวิญญูณหรือการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญูณ แต่การร่วมสังสรรค์กับคนไม่เชื่อทั้งหลายเพียงเพราะเห็นแก่การติดต่อสัมพันธ์เพื่อสังสรรค์ก็เป็นคำพยานที่แย

ข้อ 12: “ด้วยว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่อะไรที่จะตัดสินคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกเช่นกันเล่า พวกท่านตัดสินคนเหล่านั้นที่อยู่ภายในมิใช่หรือ”

สิ่งที่เปาโลกำลังถามก็คือ “ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับการตัดสินคนทั้งหลายที่เป็นคนไม่เชื่อ คนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่เล่า?” ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรตอ่านมาระโก 4:11, โคลโลสี 4:5, 1 เธสะโลนิกา 4:12 และ 1 ทิโมธี 3:7

โดยทางคำกล่าวนี้เปาโลกล่าวชัดเจนแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ว่าเขาไม่ได้หมายความว่าให้พวกเขาหลีกเลี่ยงพวกคนไม่เชื่อจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะอยู่ร่วมกับคนเหล่านั้น เพราะว่ามันคงเป็นไปได้ได้อย่างสิ้นเชิงที่จะอาศัยอยู่ในโลกนี้และไม่ติดต่อสัมพันธ์กับพวกคนที่ยังไม่ได้รับความรอด-ในบางกรณีคือคนที่ต่ำช้าที่สุดในพวกเขา แต่เราไม่จำเป็นต้องร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขาในงานสังสรรค์ต่าง ๆ ของพวกเขาหรือมีส่วนในกิจกรรมต่าง ๆ ของพวกเขา ในบ้านหรือที่อื่น คริสเตียนทั้งหลายควรคบหาสมาคมกับพวกคนไม่เชื่อเฉพาะตราบใดที่พวกเขา กำลังพยายามที่จะชี้นำคนเหล่านั้นให้มาถึงพระเยซูและผ่านทางชีวิตอันบริสุทธิ์ มีอิทธิพลต่อคนเหล่านั้นให้กลายเป็นผู้เชื่อ

“พวกท่านตัดสินคนเหล่านั้นที่อยู่ภายในมิใช่หรือ” นี้พูดถึงผู้เชื่อทั้งหลาย-ลูกทั้งหลายของพระเจ้า-ซึ่งแตกต่างและแยกขาดจากโลก ที่ประชุมต้องรับผิดชอบต่อคนเหล่านั้นที่มันรับเข้ามา และถ้าการร่วมสามัคคีธรรมต้องถูกถอนออกเสียจากสมาชิกคนหนึ่งของมัน ที่ประชุมนั้นก็รับผิดชอบต่อการลงมือปฏิบัติและการตัดคน ๆ นั้นออกจากการร่วมสามัคคีธรรม เปาโลแค่กำลังชี้ให้เห็นหน้าที่รับผิดชอบของผู้เชื่อในกรณีเช่นนั้น

ข้อ 13: “แต่คนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกนั้นพระเจ้าทรงพิพากษา เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายนั้นออกเสียจากท่ามกลางพวกท่านเถิด”

คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก (พวกคนไม่เชื่อ) ไม่อยู่ภายใต้เขตปกครองของการตัดสินของคริสตจักร

พระเจ้าจะทรงจัดการกับพวกเขาในเวลาอันเหมาะสม ที่ประชุมต้องรับผิดชอบต่อเฉพาะความประพฤติของคนเหล่านั้นที่เป็นสมาชิกของที่ประชุมนั้น ถ้าสมาชิกคนหนึ่งดำเนินชีวิตในแบบที่นำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซูและข่าวประเสริฐ ทั้งที่ประชุมนั้นก็ได้รับผลกระทบ และถ้ามีคนแบบนั้นอยู่ในคริสตจักร (เช่นชายหนุ่มคนนั้นที่มีความผิดในเรื่องการล่วงประเวณี) มันก็เป็นความรับผิดชอบอันหนักอึ้งของที่ประชุมนั้นที่จะจัดการกับคน ๆ นั้น และถ้าพวกเขาไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตน พระเจ้าก็จะทรงถือว่าพวกเขาต้องให้การสำหรับข้อเท็จจริงนั้น

พระเจ้าทรงพิพากษาคนไม่เชื่อ เราทราบที่ “ผู้ใดหว่านสิ่งใด เขาก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” เราทราบที่ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (ค่าจ้างสุดท้ายและสมบูรณ์ของบาปคือความตายนิรันดร์) นี้ถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนในบันทึกเรื่องการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวเมื่อคนไม่เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษา ตามที่บันทึกไว้ในวิวรณ์ 20

“เหตุฉะนั้นจึงกำจัดคนชั่วร้ายนั้นออกเสียจากท่ามกลางพวกท่านเถิด” คำกรีกที่แปลเป็น “คนชั่วร้าย” คือ พอนเนรอส มันไม่เพียงสื่อถึงคนที่มีอุปนิสัยแย่นั้น แต่เขาก็กำลังมีอิทธิพลที่ไม่ดีต่อคนอื่น ๆ เช่นกัน กรณีที่ถูกพูดถึงในที่นี้เป็นกรณีที่น่าเศร้า เพราะว่าชายหนุ่มผู้นั้นที่มีความผิดในการล่วงประเวณีไม่เพียงกำลังทำลายคำพยานของตัวเองเท่านั้น-เขากำลังทำลายคำพยานของทั้งที่ประชุมนั้นด้วยเท่าที่เกี่ยวข้องกับ “คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” สุดท้ายแล้วคนเหล่านั้นจะหมดความนับถือต่อคริสตจักรหากคนล่วงประเวณีคนนี้ถูกยอมให้ร่วมสามัคคีธรรมต่อไปขณะที่เขายังใช้ชีวิตอยู่ในบาปที่น่าชัง

ข้อความที่ยกมานี้มาจากพระราชบัญญัติ 17:7 ซึ่งบัญชาให้ลงโทษถึงตายแก่คนที่นับถือรูปเคารพและไม่เชื่อฟังบิดามารดา: “บรรดาผู้ที่เป็นพยานจะต้องลงมือก่อนในการประหารชีวิตของเขา และภายหลังคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ดังนั้นท่านจึงจะกำจัดความชั่วร้ายเสียจากท่ามกลางพวกท่าน” ในพระราชบัญญัติ 21:21 เราอ่านว่า “และบรรดาผู้ชายในนครของเขาจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วร้ายเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และคนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและเกรงกลัว” ในคริสตจักรท้องถิ่น ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนหนึ่งไม่เพียงเป็นสมาชิกของที่ประชุมนั้น-เขายังเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์เช่นกัน และการร่วมสามัคคีธรรมของเขากับประชากรของพระเจาก็ขึ้นอยู่กับการร่วมสามัคคีธรรมของเขากับพระเจ้า คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกคริสตจักร-เหล่าคนไม่เชื่อ คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่-ถูกกล่าวถึงทั่วพระคัมภีร์ทั้งเล่มว่าตายไปแล้วฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นผู้เชื่อที่ถูกขับออกจากการร่วมสามัคคีธรรมโดยอาศัยการลงวินัยตามพระคัมภีร์จึงถูกให้อยู่ในกลุ่มของผู้ที่ตายไปแล้วฝ่ายวิญญาณ-จนกว่าเขากลับใจใหม่หรือจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขจัดเขาออกไปผ่านทางความตายฝ่ายร่างกาย

ในสมัยที่ชนชาติอิสราเอลอยู่ใต้พระราชบัญญัติ คน ๆ หนึ่งไม่อาจถูกประหารชีวิตได้ยกเว้นมีคำพยานของพยานสองหรือสามปาก: “ผู้ที่สมควรจะถูกประหารชีวิตนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปาก แล้วจึงให้ประหารชีวิต แต่อย่าประหารชีวิตของผู้ใดด้วยพยานปากเดียว” (อพย. 17:6)

นี่บ่งบอกว่าในกรณีเช่นนั้น คนเหล่านั้นที่รับผิดชอบในการติสอนคน ๆ หนึ่งที่มีความผิดเรื่องบาปจึงต้องระมัดระวังสุดขีด คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในที่ประชุม-ศิษยาภิบาล, พวกผู้ช่วย-ต้องระมัดระวังในการลง

วินัยเพราะว่าผู้เชื่อคนนั้นที่ได้หลงผิดและนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักรยังเป็นผู้เชื่อเหมือนเดิม เขายังเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า อวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ การลงวินัยจึงควรถูกปฏิบัติโดยมีจุดประสงค์หนึ่งเดียวเท่านั้น: เพื่อที่ผู้ที่หลงผิดนั้นจะกลับคืนสู่การร่วมสามัคคีธรรม-ไม่ใช่เพื่อทำลายเขา!

ความรับผิดชอบใหญ่หลวงตกอยู่บนบ่าของศิษยาภิบาล ถ้าเขาเห็นชอบกับความชั่วร้ายในคริสตจักร เขาก็จะทนทุกข์และเหตุแห่งพระคริสต์ก็จะทนทุกข์ แต่ถ้าเขาปฏิบัติไม่ดีต่อผู้เชื่อคนหนึ่ง-ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอันเห็นแก่ตัวหรือด้วยจิตใจที่ “คิดแก่ผีต”-ผู้รับใช้คนนั้นก็ทนทุกข์เองเพราะการกระทำอันน่าเกลียดและไม่เป็นแบบคริสเตียนของเขา ศิษยาภิบาลไม่ควรปล่อยให้บาปคงอยู่ต่อไปในที่ประชุมที่สุกๆ ที่รู้เด็ดขาด

ความชั่วร้ายที่ถูกตรวจจับในที่ประชุมควรทำให้เกิดความรู้สึกอับอายสุดขีดต่อพระพักตร์พระเจ้า ในส่วนของศิษยาภิบาลและทั้งคริสตจักรนั้น สมาชิกทุกคนควรแสวงหาพระพักตร์พระเจ้าและทราบน้ำพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนั้น เรามีคำเตือนอันจริงจังว่า “เชื่อเพียงนิดเดียวทำให้แบ่งทั้งก้อนพูนขึ้น” และเมื่อความชั่วร้ายเป็นที่ทราบในที่ประชุม มันก็สำคัญอย่างยิ่งที่ต้องมีการลงมือแก้ไขในทันที

เปาโลห่วงใยคริสตจักรที่เมืองโครินธ์มาก ๆ คนเหล่านี้เป็นลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นและเขารักคนเหล่านี้ยิ่งนัก แต่เขาไม่อาจปล่อยให้บาปอันน่าเกลียดนี้ที่อยู่ในคริสตจักรคงอยู่ต่อไปได้ เขาเขียนมาในความรัก-แต่ในความเข้มงวดเช่นกัน โดยเรียกร้องให้กระทำบางสิ่งทันที แม้นในยามที่เขาไม่อยู่ด้วย เพื่อหยุดยั้งสิ่งที่เลวร้ายนี้ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในที่ประชุมนั้น

บทที่ 6

6:1 มีคนใดในพวกท่านที่เป็นความกับอีกคนหนึ่ง ถ้าทีจะไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ใช่ต่อหน้าบรรดาวิสุทธิชนหรือ

- 6:2 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า บรรดาวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าโลกจะถูกพิพากษาโดยพวกท่าน พวกท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ
- 6:3 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์ สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้จะมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าไร
- 6:4 ดังนั้น ถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้ จงตั้งคนทั้งหลายที่ถูกนับถือน้อยที่สุดในคริสตจักรให้ตัดสินเถิด
- 6:5 ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้พวกท่านละลายใจ จริงหรือที่ว่าไม่มีคนมีปัญญาในท่ามกลางพวกท่านเลย ไม่มีเลยหรือ ไม่มีใครที่จะสามารถชำระความระหว่างพี่น้องของตนได้เลยหรือ
- 6:6 แต่พี่น้องต้องไปว่าความกันกับพี่น้อง และทำอย่างนั้นต่อหน้าบรรดาคนที่ไม่เชื่อ
- 6:7 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงมีความผิดพลาดในท่ามกลางพวกท่านจริง ๆ เพราะว่าพวกท่านไปเป็นความกันต่อกัน และกัน ทำไม่พวกท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายเสียดีกว่าเล่า ทำไม่พวกท่านจึงไม่ยอมให้ตนเองถูกโกงเสียดีกว่าเล่า
- 6:8 ไม่ใช่เลย พวกท่านทำร้ายกัน และโกงกัน และทำต่อพวกพี่น้องของท่านทั้งหลายเอง
- 6:9 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าถูกหลอกลวงเลย ทั้งบรรดาคนล่วงประเวณี หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ หรือคนเล่นขู้ทั้งหลาย หรือคนนิสัยเหมือนผู้หญิง หรือพวกคนรักร่วมเพศ
- 6:10 หรือบรรดาคนขโมย หรือพวกคนโลภ หรือคนขี้เมาทั้งหลาย หรือพวกคนปากร้าย หรือเหล่าคนฉ้อโกง จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
- 6:11 และบางคนในพวกท่านเคยเป็นคนเช่นนั้น แต่พวกท่านถูกชำระล้างแล้ว แต่พวกท่านถูกแยกตั้งไว้แล้ว แต่พวกท่านถูกนับว่าชอบธรรมแล้วในพระนามของพระเยซูเจ้า และโดยพระวิญาณของพระเจ้าของพวกเรา
- 6:12 สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์ สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย
- 6:13 อาหารทั้งหลายมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหารทั้งหลาย แต่พระเจ้าจะทรงทำลายทั้งท้องและอาหารทั้งหลายนั้น บัดนี้ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับร่างกาย
- 6:14 และพระเจ้าได้ทรงชุบองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นขึ้นมาใหม่ และจะทรงชุบพวกเราให้เป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์เองด้วย
- 6:15 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายทั้งหลายของพวกท่านเป็นอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์ ดังนั้นข้าพเจ้าจะเอาอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์ และทำอวัยวะเหล่านั้นให้เป็นอวัยวะทั้งหลายของหญิงโสเภณีได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
- 6:16 อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนซึ่งผูกพันกับหญิงโสเภณีก็เป็นกายอันเดียวกัน เพราะพระองค์ตรัสว่า 'เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
- 6:17 แต่คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตวิญญาณอันเดียวกัน

6:18 จงหนีเสียจากการล่วงประเวณี บาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นก็อยู่ภายนอกร่างกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีก็ทำบาปต่อร่างกายของตัวเอง

6:19 อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง

6:20 เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรฟ้องร้องกันและกัน

คราวนี้เปาโลพูดถึงความชั่วร้ายที่สามในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์-ความชั่วร้ายของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่ฟ้องร้องกันและกันต่อหน้าศาลของพวกคนต่างชาติอันประกอบด้วยคนไม่เชื่อทั้งหลาย การฟ้องร้องต่อศาลได้มีอยู่แล้วก่อนข่าวประเสริฐไปถึงเมืองโครินธ์ และการทำแบบนั้นก็ยังแพร่หลายอยู่ต่อนั้น เปาโลตำหนิคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นที่แสวงหาที่จะได้รับคำพิพากษาจากผู้คนที่ (เพราะเป็นเหล่าผู้พิพากษาในศาลของโลก) ไม่มีส่วนในที่ประชุมนั้นเลย (ข้อ 4) ด้วยเหตุนี้ จึงมีการสูญเสียอำนาจฝ่ายวิญญาณและการทำให้คำพยานของคริสเตียนอ่อนแอลง

เราไม่ทราบว่าคุณพิพาทเหล่านี้เป็นเรื่องอะไร แต่เราทราบว่ามันคงเป็นเรื่องจับจ้อยและอาจถูกจัดการในคริสตจักรได้อย่างง่ายดายถ้าความรักของพระเจ้ามีชัยชนะ นี่ปรากฏชัดเจนมากจากสิ่งที่เปาโลกล่าวในข้อ 2: "...พวกท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ" ในบทที่ 5 ข้อ 12 เขากล่าวถึงการตัดสินและในบทที่ 6 เขาก็อภิปรายกฎเหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรปฏิบัติตามในเรื่องดังกล่าว

การที่คริสเตียนทั้งหลายจะไปขึ้นศาลของแผ่นดินเพื่อยุติข้อพิพาทระหว่างคริสเตียนด้วยกันก็ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์-ทั้งในตอนนั้นและตอนนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วควรยุติข้อพิพาทของตนในคริสตจักร-ไม่ใช่ในศาล เมื่อความยุ่งยากเกิดขึ้นระหว่างผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วสองคนในคริสตจักร คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจก็ควรแต่งตั้งคณะกรรมการหนึ่งขึ้นมา-ในกรณีส่วนใหญ่แล้วคือเหล่าผู้ช่วยศิษยาภิบาลหรือพวกคนต้นเรือน-ผู้ซึ่งจะพยายามในความรักแบบคริสเตียนที่จะยุติข้อพิพาทใด ๆ ที่มีอยู่ระหว่างพวกเขา

เปาโลบอกผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นที่กำลังไปขึ้นศาลฟ้องร้องกันและกันว่า การถูกเอาเปรียบก็คงดีกว่าการนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร หรือทำให้คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกคริสตจักรหมดความเคารพนับถือต่อลูกทั้งหลายของพระเจ้า

มันเป็นที่เข้าใจได้อย่างแน่นอนที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอาจเห็นต่างกันได้ และพวกเขาอาจมาถึงจุดที่พวกเขาจะต้องการใครสักคนเพื่อช่วยพวกเขายุติความเห็นต่างของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ควรไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาและแสวงหาข้อยุติตามกฎหมายในศาลของโลกอันเป็นที่ซึ่งพระคุณของพระเจ้าไม่เป็นที่รู้จัก

เปาโลอยากให้ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นจดจำชีวิตนั้นซึ่งพวกเขาถูกช่วยให้พ้นมาแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาจะต้องระลึกว่าพวกเขาเคยเป็นอะไร ซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่พวกเขาได้กลายเป็นแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า และดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้อง-ต่อหน้าคริสตจักรและต่อหน้าชาวโลก-โดยรู้ว่าพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะตอบสนองทุกความต้องการของผู้เชื่อ ไม่ว่าจะความต้องการเหล่านั้นจะเป็นอะไรและ

หนักหนาสักเพียงใดก็ตาม

ไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นระหว่างพี่น้องที่บังเกิดใหม่แล้วที่ไม่สามารถถูกยอมความกันได้ในการอธิษฐานและโดยพระคัมภีร์ ผ่านทางการให้คำปรึกษาและคำแนะนำอันเหมาะสมจากผู้คนที่มีความสัมพันธ์และมีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อครบบริบูรณ์ในพระเยซู พระคุณของพระเจ้าที่นั่นเพียงพอ และเราจึงไม่ต้องหมายพิงชาวโลกหรือคนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่แล้วสำหรับสิ่งใดทั้งนั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะฟังข้อปฏิบัติเหล่านี้ของเปาโลและจดจำพวกมันให้ขึ้นใจ

ข้อ 1: “มีคนใดในพวกท่านที่เป็นความกับอีกคนหนึ่ง กล้าที่จะไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ใช้ต่อหน้าบรรดาวิสุทธิชนหรือ”

คำกริยากรีกที่ใช้ตรงนี้สำหรับ “กล้า” มีความหมายว่า “นำพาตัวเองให้ทำอะไรก็ได้” มันมีความหมายเดียวกันกับที่ถูกนำเสนอในโรม 5:7 เปาโลกำลังกล่าวในภาษาอันเรียบง่ายว่า “เป็นไปได้หรือที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะสามารถนำพาตัวเองไปถึงจุดที่ขึ้นศาลฟ้องร้องกันและกัน? มันเป็นเรื่องเหลวไหลจริง ๆ ที่จะคิดเรื่องพรรคนั้น!”

เปาโลพูดโดยใช้คำเอกพจน์ตรงนี้ แต่ข้อ 6 ในบทเดียวกันนี้สอนชัดเจนว่าหลายคนกำลังฟ้องร้องกันและกัน มันไม่ใช่แค่กรณีเดียวที่เกิดขึ้น การฟ้องร้องกันแค่คดีเดียวก็ยุ่งยากพอแล้ว แต่การฟ้องร้องหลายคดีเช่นนั้นก็เลวร้ายและเป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้เลยในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่รู้จักพระคุณของพระเจ้า

“...ที่เป็นความกับอีกคนหนึ่ง...” “เป็นความ” ถูกแปลมาจากคำกรีก พรักมา ซึ่งมีความหมายสื่อถึงการฟ้องร้องด้วย คำกริยากรีก ครีโน ถูกแปลเป็น “ว่าความกัน” และมีความหมายว่า “ความพยายามที่จะได้รับคำตัดสิน”

“คนอธรรม” ไม่ได้เสนอแนะว่ามันคงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับคำตัดสินอันยุติธรรมในศาล ประสพการณ์ของอัครทูตท่านนี้เองได้พิสูจน์แล้วอย่างแตกต่าง: “และเมื่อกาลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแห่งแคว้นอากายา พวกยิวได้พร้อมใจกันก่อการจลาจลต่อต้านเปาโล และพาท่านมายังบัลลังก์พิพากษา โดยกล่าวว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้หันมัสการพระเจ้าในทางที่ขัดต่อพระราชบัญญัติ” และเมื่อเปาโลกำลังจะอ้าปากพูด กาลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “ถ้าเป็นเรื่องของการกระทำผิดหรือความชั่วช้า โอ ท่านทั้งหลาย พวกยิว มีเหตุผลที่เราควรจะอดทนกับพวกท่าน แต่ถ้าเป็นเรื่องของบรรดาถ้อยคำกับชื่อต่าง ๆ และของพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เพราะเราจะไม่เป็นผู้พิพากษาของเรื่องเช่นนี้” และท่านจึงไล่พวกเขาไปจากบัลลังก์พิพากษา” (กิจการ 18:12-16)

เปาโลอนุมานว่ามันแค่เป็นเรื่องไม่สมเหตุสมผลและเหลวไหลที่ผู้เชื่อคนหนึ่งควรพยายามที่จะได้รับคำตัดสินในการต่อสู้กับผู้เชื่ออีกคนหนึ่งในศาลของคนต่างชาติ พี่น้องในพระคริสต์ควรที่จะสามารถยุติข้อพิพาทของตนโดยไม่ต้องไปอยู่ต่อหน้าคนอธรรมเพื่อที่จะยุติข้อพิพาท มันเป็นเรื่องน่าอับอายศอดสูเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายต้องจ้างทนายและไปขึ้นศาลฟ้องร้องกันและกันเพื่อที่จะยุติข้อพิพาทต่าง ๆ ของตน

ถ้าที่ประชุมหนึ่งเป็นแบบที่มันควรเป็น ก็ไม่มีข้อพิพาทใดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วสองคนที่ไม่อาจถูกยุติได้ในคริสตจักรถ้าผู้เชื่อแต่ละคนที่เกี่ยวข้องเต็มใจที่จะเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าและ

ดำเนินตามพระวิญญูณ มันเป็นคำพยานที่แย่งสำหรับคริสตจักรและสำหรับพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอนเมื่อลูกของพระเจ้าสองคนไปหาคนไม่เชื่อคนหนึ่ง ลูกคนหนึ่งของมารร้าย เพื่อขอความช่วยเหลือในการยุติข้อพิพาทต่าง ๆ ของตน!

ข้อ 2: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า บรรดาวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าโลกจะถูกพิพากษาโดยพวกท่าน พวกท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ”

“พวกท่านไม่ทราบหรือ...?” ในพระคำข้อนี้เราถูกเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงเรียกอันสูงนั้ของผู้เชื่อทั้งหลาย ซึ่งการทรงเรียกนั้นที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ไม่รู้เอาเสียเลย ถ้าพวกเขา รู้ก่อนหน้านั้น พวกเขาก็กลายเป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและเสเพลมากเสียจนลืมนึกไปแล้วว่าพวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ผู้ถือครองพระวิญญูณบริสุทธิ์ อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์ มีพระทัยของพระคริสต์ในพระวิญญูณ

“...บรรดาวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก...” เปาโลกำลังพูดในที่นี้เกี่ยวกับเวลานั้นเมื่อคริสตจักรจะครอบครองกับพระคริสต์ในยุคพันปี สิทธิอำนาจของจริงที่จะพิพากษาจะถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่สัตย์ซื่อ ณ เวลานั้น-แต่เฉพาะผู้ที่สัตย์ซื่อที่ได้แบกกางเขนและเดินตามพระเยซูเท่านั้น โดยกล่าวยอมรับพระองค์และทนทุกข์กับพระองค์ จะได้รับอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนี้:

“ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าพวกเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเราเช่นเดียวกัน” (2 ทธ. 2:12)

“และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกท่านซึ่งได้ตามเรามา ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:28)

พระสัญญานี้มีแก่ผู้มีชัยชนะ-ผู้เชื่อที่ทำงานอย่างขยันขันแข็งและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผู้เชื่อที่เต็มใจทนทุกข์และแบกรับความเหยียดหยามที่มาพร้อมกับการแบกกางเขน พระสัญญาต่อไปนี้มีแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อ: “และผู้ใดมีชัยชนะ และรักษากิจการทั้งหลายของเราไว้จนถึงที่สุด “เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ” (วิว. 2:26) “และข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และคนทั้งหลายที่นั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และได้ทรงมอบการพิพากษาให้แก่คนเหล่านั้น และข้าพเจ้าได้เห็นดวงวิญญูณของคนที่ถูกตัดศีรษะ เพราะคำพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และซึ่งไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปจำลองของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้บนหน้าผากของพวกเขาหรือในมือของพวกเขา และคนเหล่านั้นได้มีชีวิตและได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (วิว. 20:4)

พระสัญญาที่เปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นควรกระตุ้นและบันดาลใจเรา และทำให้เราชื่นชมยินดีแม้กระทั่งในการเผชิญหน้ากับการทดลองและการข่มเหง “โดยมองไปที่พระเยซูผู้ริเริ่มและผู้ทำให้ความสำเร็จ” พระองค์ผู้ได้ทรงสู้ทนการพูดต่อต้านของคนบาปทั้งหลาย ผู้ได้ทรงสู้ทนจนถึงโลหิตตกในการต่อสู้กับบาป ผู้ได้ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา กระนั้นก็ทรงปราศจากบาป

“...ถ้าโลกจะถูกพิพากษาโดยพวกท่าน พวกท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ” สิ่งที่เราได้กล่าวถึงก็คือว่า เมื่อเทียบกับสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นแห่งยุคพันปีเมื่อเหล่าวิสุทธิชนจะ

ครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้และจะพิพากษาพร้อมกับองค์ผู้พิพากษาผู้ชอบธรรม เรื่องเล็กน้อยเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์ ณ เวลานั้นก็ไม่สำคัญเลย ถ้าวิสุทธิชนทั้งหลายจะพิพากษาโลกในระหว่างการครอบครองของพระคริสต์ แน่แน่นอนว่าพวกเขาควรที่จะสามารถยุติข้อพิพาททางโลกในระหว่างพวกเขาเองตอนนี้ได้ เมื่อพิจารณาตำแหน่งของเหล่าวิสุทธิชนในนิรันดร์กาล เราจึงควรที่จะสามารถประเมินค่าที่แท้จริงของสิ่งต่าง ๆ ได้ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตบนโลกของเรากระทั่งในตอนนี้

นอกจากนี้ เรายังมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะนำพาเราด้วย มันเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า แต่มันเป็นความรับผิดชอบอันหนักอึ้งเช่นกัน และเราต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับวิธีที่เราประพฤติตัวต่อหน้าคนไม่เชื่อทั้งหลาย เรายังต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับความประพฤติของเราที่มีต่อกันและกันในฐานะผู้เชื่อทั้งหลายในโลกปัจจุบันนี้ด้วย ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นของกายเดียวกัน และเราควรยุติข้อพิพาทต่าง ๆ ของเราภายในภายใน-ไม่ใช่ต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก

ข้อ 3: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์ สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้จะมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าไร”

“...พวกเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์” ความหมายในที่นี้ก็ชัดเจน: พวกวิสุทธิชนจะนั่งกับพระเยซูเจ้า และจะมีส่วนร่วมกับพระองค์ในการพิพากษาซึ่งถูกประกาศแก่พวกทูตสวรรค์ (น่าจะเป็นพวกทูตสวรรค์ที่กบฏ-ยูดา 6) ในวันนั้นแห่งการพิพากษาครั้งสุดท้าย ผู้เชื่อทั้งหลายจะมีส่วนใดในการพิพากษานั้นก็ไม่ถูกเปิดเผยแน่ชัดในพระวจนะของพระเจ้า ประเด็นที่ถูกนำเสนอในที่นี้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือว่า อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์คือสิ่งทรงสร้างในรูปแบบที่สูงส่งที่สุด และด้วยเหตุนี้จึงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ และว่าเราจะนั่งกับพระเยซูและพิพากษาทูตสวรรค์เหล่านั้น เราควรตระหนักถึงยศศักดิ์นิรันดร์ของเรา ไม่เพียงในเรื่องชีวิตที่อยู่บนแผ่นดินโลกนี้ไปเท่านั้น แต่ในความสัมพันธ์ต่อการกำกับดูแลสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นแห่งชีวิตปัจจุบันนี้อย่างถูกต้อง

วลี “ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้” ในภาษาเดิมเป็นคำเดียว-คำคุณศัพท์ บีโอทีคอส ซึ่งหมายความว่า “แห่งชีวิตนี้” พวกกรีกมักใช้คำนี้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจทั้งหลาย และบ่อยครั้งที่ในแวดวงนี้ผู้เชื่อทั้งหลายมีความเข้าใจผิดหลายประการ แต่ในพระคำข้อนี้คำ ๆ นี้ใช้ได้กับความยุ่งยากหรือความเข้าใจผิดใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เชื่อขณะที่อยู่ในการเดินทางแบบผู้สัญจรนี้

ข้อ 4: “ดังนั้น ถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้ จงตั้งคนทั้งหลายที่ถูกนับถือน้อยที่สุดในคริสตจักรให้ตัดสินเถิด”

“ถ้าพวกท่านเป็นความกัน...” เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “เมื่อพวกท่านเป็นความกัน” แต่ “ถ้าพวกท่านเป็นความกัน” ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องพรรคนี คำว่า “ถ้า” ก็บอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่ควรมีความจำเป็นที่จะต้องเป็นความกันเลย

“...คนทั้งหลายที่ถูกนับถือน้อยที่สุด”- “คนทั้งหลายที่ให้การไม่ได้” เปาโลกำลังกล่าวว่า “พวกท่านตั้งคนทั้งหลายให้พิพากษาซึ่งให้การไม่ได้ในคริสตจักรหรือ? พวกท่านออกไปนอกที่ประชุมของผู้เชื่อทั้งหลายเพื่อที่จะได้รับคำตัดสินจากคนเหล่านั้นที่เป็นคนไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ? คนเหล่านั้นที่นั่งเป็นประธานเหนือศาลของ

พวกคนต่างชาติหรือ? คนเหล่านั้นที่เป็นชาวโลกและไม่ได้เป็นสมาชิกของที่ประชุมนั้นเลยด้วยซ้ำหรือ?” นั่นคือคนเหล่านั้นไม่มีคุณค่าอันใดต่อคริสตจักรเพราะว่าพวกเขาไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณ และมนุษย์ธรรมดาที่ไม่สามารถเข้าใจหรือยอมรับสิ่งเหล่านั้นแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นต่อคิวเพื่อที่จะถูกพิพากษาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในวันพิพากษาใหญ่และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่อยู่ในตำแหน่งที่จะตัดสินเรื่องราวต่าง ๆ ที่ยุ่งยากซึ่งได้เกิดขึ้นระหว่างผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้ว

เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดในที่ประชุมนั้นว่า “ถูกนับถือน้อยที่สุด” การอ้างอิงถึง “คนมีปัญญา” ในพระคำข้อถัดไปทำให้เป็นที่ชัดเจน เปาโลไม่ได้กำลังให้คำบัญชา เขากำลังถามคำถามหนึ่ง:

ข้อ 5: “ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้พวกท่านละเอียดใจ จริงหรือที่ว่าไม่มีคนมีปัญญาในท่ามกลางพวกท่านเลย ไม่เลยหรือ ไม่มีใครที่จะสามารถชำระความระหว่างพี่น้องของตนได้เลยหรือ”

“ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้พวกท่านละเอียดใจ” จงเปรียบเทียบความตรงข้ามกันของคำกล่าวนี้กับบทที่ 4 ข้อ 14 เปาโลทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นละเอียดใจในพระคำข้อนี้ที่ท่าตัวแบบนั้น เขากำลังถามว่า “มันถึงขั้นนี้แล้วหรือ? พวกท่านอยู่ฝ่ายเนื้อหนังจนถึงขนาดที่ไม่พบคนมีปัญญาเลยสักคนในทั้งที่ประชุมหรือ?”

สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามสื่อถึงผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังเหล่านี้ก็คือ สถานการณ์อันน่าเศร้าที่มีอยู่ซึ่งไม่มีเลยสักคนในทั้งที่ประชุมนั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากพอที่จะตัดสินเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้มีขึ้นระหว่างผู้เชื่อทั้งหลาย

“ไม่เลยหรือ ไม่มีใครที่จะสามารถชำระความระหว่างพี่น้องของตนได้เลยหรือ” ไม่มีเลยสักคนหรือในที่ประชุมนั้นที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณมากพอที่จะเป็นคนกลางระหว่างผู้เชื่อคนหนึ่งกับอีกคนได้? เปาโลเจตนาที่จะให้นี้เป็นคำถามที่ดูแคลนมาก ๆ มันควรที่จะทำให้ชาวเมืองโครินธ์ที่เยอหยิ่งเหล่านั้นถ่อมใจลงผู้ซึ่งได้ประกาศปัญหาอันมากมายของตนและที่หลงตัวเอง-ทั้งในการปฏิบัติประจำวันแห่งชีวิตของพวกเขา และในคริสตจักร

ข้อ 6: “แต่พี่น้องต้องไปว่าความกันกับพี่น้อง และทำอย่างนั้นต่อหน้าบรรดาคนที่ไม่เชื่อ”

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่มีการแตกแยกกันในคริสตจักรและที่ผู้เชื่อมีเรื่องมีราวกับผู้เชื่อ นั่นก็แย่พอแล้ว แต่มันยิ่งแย่ไปใหญ่สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะนำเรื่องไม่พอใจของตนไปอยู่ต่อหน้าพวกคนต่างชาติและถกความไม่พอใจเหล่านั้นต่อหน้าชาวโลก มันนำความเสื่อมเสียมาสู่คำพยานของคริสเตียนทั้งหลายอย่างแน่นอน มันเป็นความอดสูต่อคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่เรื่องแบบนั้นควรเกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อด้วยกันในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงมีความผิดพลาดในท่ามกลางพวกท่านจริง ๆ เพราะว่าพวกท่านไปเป็นความกันต่อกันและกัน ทำไมพวกท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายเสียดีกว่าเล่า ทำไมพวกท่านจึงไม่ยอมให้ตนเองถูกโกงเสียดีกว่าเล่า”

คำกรีกที่แปลเป็น “ความผิดพลาด” คือ เฮทเทมา ซึ่งมีความหมายว่า “ข้อบกพร่อง หรือความสูญเสีย” ในที่นี้มันบ่งบอกถึงความสูญเสียฝ่ายวิญญาณ เปาโลวางความสูญเสียของพวกเขาให้อยู่ตรงข้ามกับความบริบูรณ์ที่พวกเขาควรแสดงออกมา แทนที่จะไปข้างหน้า พวกเขากำลังสิ้นถอยหลัง แทนที่จะได้กำไร พวกเขา

กำลังขาดทุน เพราะข้อพิพาทต่าง ๆ ของพวกเขาและนิสัยหลายอย่างของพวกเขาในการฟ้องร้องกันต่อหน้า พวกคนไม่เชื่อ พวกเขาจึงทนทุกข์กับความสูญเสียมหาศาลในเรื่องความเคารพนับถือจากคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และได้ทนทุกข์กับความสูญเสียฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร ความชั่วร้ายที่มีอยู่ในที่ประชุมนั้น ไม่เพียงสร้างรอยต่างพร้อยให้แก่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในการฟ้องร้องกันเท่านั้น แต่คำว่า “จริง ๆ” ก็บ่งบอกว่ามันยังสร้างรอยต่างพร้อยให้แก่ชีวิตฝ่ายวิญญาณและคำพยานของทั้งที่ประชุมนั้นเช่นกัน

“ทำไมพวกท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายเสียดีกว่าเล่า ทำไมพวกท่านจึงไม่ยอมให้ตนเองถูกโกงเสียดีกว่าเล่า” เปาโลกำลังถามว่า “เนื่องจากท่านเป็นผู้เชื่อและท่านรู้จักพระเยซูเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ทำไมท่านถึงทนทุกข์เพื่อพระองค์ไม่ได้-ถึงแม้ว่าท่านอาจทนทุกข์อย่างไม่เป็นธรรมก็ตาม? ท่านอาจถูกทำร้ายอย่างผิด ๆ แต่ทำไมถึงไม่ทนการทำร้ายร่างกายและการสูญเสียเงินทองแทนที่จะสูญเสียฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณและให้คำพยานของท่านเสียหายเพราะวิธีที่ท่านกำลังประพฤติตัวเล่า?”

พระเยซูเองทรงวางแบบอย่างไว้แล้ว พระองค์ตรัสว่า “เมื่อคนทั้งหลายจะด่าว่าพวกท่าน และข่มเหงพวกท่าน และกล่าวความชั่วร้ายทุกอย่างต่อพวกท่านเป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา พวกท่านย่อมได้รับพร จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ด้วยว่าบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะพวกท่านได้ข่มเหงสาสตาพยากรรมทั้งหลายซึ่งอยู่ก่อนพวกท่านเหมือนกัน” (มธ. 5:11,12)

เราทราบว่าเป็นคนโง่เขลา แต่เปาโลกล่าวว่า “พวกเราเป็นคนโง่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์” มันเป็นเรื่องน่าละอายเมื่อผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทนคำเหยียดหยามแม้สักเล็กน้อยหรือการสูญเสียเงินทองไม่ได้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ผู้ได้ประทานพระโลหิตแห่งชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้รับพร!

ข้อ 8: “ไม่ใช่เลย พวกท่านทำร้ายกัน และโกงกัน และทำต่อพวกพี่น้องของท่านทั้งหลายเอง”

“พวกพี่น้อง” หมายถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ของที่ประชุมนั้น เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย มีการเน้นหนักที่ “พวกท่าน” และ “พวกพี่น้อง” ความประพฤติแบบไม่เหมือนพระคริสต์ของผู้เชื่อหลายคนไม่เพียงทำร้ายและสร้างความเสียหายฝ่ายวิญญาณแก่คนเหล่านั้นที่กำลังประพฤติตัวเช่นนั้น มันยังทำร้ายเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของพวกเขาเช่นกัน

ผู้ที่ทนทุกข์ความสูญเสียไม่เพียงเป็นตัวละครเท่านั้น แต่ทั้งคริสตจักรเลย-และเพราะอะไร? เพราะคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นกายเดียว ประกอบด้วยคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว และเมื่อสมาชิกคนหนึ่งทนทุกข์ สมาชิกทุกคนก็ทนทุกข์ เราจะเห็นเรื่องนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนภายหลังในจดหมายฝากฉบับนี้ คนเหล่านั้นที่กำลังฟ้องร้องกันไม่ได้เต็มใจที่จะถูกฉ้อโกง พวกเขาไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์ความอยู่ดีธรรมด้วยตัวเอง แต่เพราะการกระทำที่ไม่เป็นเหมือนพระคริสต์ของพวกเขา พวกเขาจึงได้ฉ้อโกงพวกพี่น้องและทำให้คนเหล่านั้นทนทุกข์

ความบริสุทธิ์แห่งร่างกายของผู้เชื่อ

ความบริสุทธิ์แห่งการสมรส

ข้อ 9 และ 10: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าถูกหลอกหลวงเลย ทั้งบรรดาคนล่วงประเวณี หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ หรือคนเล่นขู้ทั้งหลาย หรือคนนิสัยเหมือนผู้หญิง หรือพวกคนรักร่วมเพศ หรือบรรดาคนขโมย หรือพวกคนโลภ หรือคนขี้เมาทั้งหลาย หรือพวกคนปากร้าย หรือเหล่าคนฉ้อโกง จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก”

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” ถ้าผู้เชื่อเหล่านั้นไม่ได้รู้ว่าคนเหล่านี้ที่มีความผิดเรื่องบาปทั้งหลายที่ถูกเอ่ยชื่อและถูกชี้ชัดเป็นรายตัวจะไม่ได้เข้าอาณาจักรของพระเจ้า มันก็เป็นเพราะความไม่รู้แบบงมงายของพวกเขาเอง แน่แน่นอนว่าเปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์และไม่เจือปนแก่พวกเขาแล้วตอนที่พวกเขาได้กลับใจรับเชื่อ “คนอธรรม” ในที่นี้หมายถึงทุกคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง เราเป็นผู้เชื่อ หรือไม่ก็เป็นคนไม่เชื่อ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า หรือไม่ก็เป็นลูกของมารร้าย เราเป็นผู้ชอบธรรม หรือไม่ก็เป็นคนอธรรม เป็นคนบริสุทธิ์หรือไม่ก็เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง-พระองค์ไม่เคยเป็นแสงโพล้เพล้ และเราอยู่ฝ่ายพระองค์หรือไม่ก็ต่อสู้พระองค์ เราได้รับความรอดแล้ว หรือไม่เราก็เป็นผู้หลงหาย: ไม่อาจมีการวางตัวเป็นกลางในที่นี้ได้

“อาณาจักรของพระเจ้า” หมายถึงอาณาจักรนิรันดร์ในอนาคตของพระเจ้าของเรา (กท. 5:21; อฟ. 5:5; 2 ปต. 1:10,11)

“อย่าถูกหลอกหลวงเลย” เปาโลใช้คำนี้บ่อยในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับผู้เชื่อคนใดที่กลายเป็นเหยื่อของการหลอกหลวง เพราะว่าผู้เชื่อทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใน 1 เปโตร 2:6 บอกเราอย่างชัดเจนว่า “ผู้ใดที่เชื่อใน (พระเยซู) ก็จะไม่ได้รับความอับอาย (สับสน)” ผู้เชื่อทั้งหลายมีความสว่างนั้น และถ้าเราจะเดินในความสว่างนั้นตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ เราก็ไม่จำเป็นต้องถูกหลอกหลวง เรามีพระวาระของพระเจ้า-โคมสำหรับเท้าของเราและความสว่างแก่วิถีของเรา (เพลงสดุดี 119:105)

เปาโลเอ่ยชื่อคนบางจำพวกที่จะไม่ได้เข้าในอาณาจักรนิรันดร์แห่งสง่าราศีนิรันดร์ของพระเจ้าเลย แน่แน่นอนว่าเราเขียนหนังสือเล่มหนึ่งได้เลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เพื่อเห็นแก่เวลาและพื้นที่ ผมจะแค่กล่าวถึงคนสิบจำพวกที่ถูกเอ่ยชื่อ:

“คนล่วงประเวณี-หมายถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศโดยรวม แต่มีความหมายหลักประการหนึ่ง-ในพระคัมภีร์คือเหตุผลเดียวเท่านั้นสำหรับการหย่าร้าง ศึกษาค้นคว้าพระราชบัญญัติ 24:1-4

“...หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ...” การล่วงประเวณีและการนับถือรูปเคารพถูกเชื่อมโยงกันบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ หลายศาสนาที่นับถือรูปเคารพเคยมีการปฏิบัติ-และยังปฏิบัติอยู่เหมือนเดิม-การทำผิดศีลธรรมทางเพศแบบน่าเกลียดในนามของศาสนา

“...หรือคนเล่นขู้ทั้งหลาย...” พระเยซูทรงให้ความกระจ่างเกี่ยวกับการเล่นขู้ในคำเทศนาบนภูเขา นั่นโดยประกาศว่าถ้าชายใดมองหญิงคนหนึ่งด้วยใจกำหนัด เขาก็ได้เล่นขู้กับนางแล้วในใจของเขา (มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองที่หัวใจเสมอ) มีหลายเรื่องที่จะกล่าวได้เกี่ยวกับการเล่นขู้ มีอยู่สิ่งหนึ่งที่

ต้องถูกกล่าว: สุภาพสตรีทั้งหลายควรระมัดระวังตัวมาก ๆ ว่าพวกเธอแต่งตัวและประพฤติตัวอย่างไรต่อหน้าพวกผู้ชาย หญิงที่มีเจตนาดีอาจถูกใช้งานโดยซาตานเพื่อทำให้พวกผู้ชายทำการเล่นชู้ได้ ซึ่งอาจเป็นก้าวแรกบนถนนเส้นนั้นที่สุดท้ายแล้วนำพวกเขาเข้าไปในบึงไฟ เราเป็น “ผู้ดูแลรักษาพี่น้องของเรา” ในเรื่องนี้

“...หรือคนนิสัยเหมือนผู้หญิง...” คำ ๆ นี้ (effeminate) ถูกนิยามโดย Webster ว่าหมายถึง “ขาดความแข็งแกร่งหรือพลังแบบผู้ชาย; มีลักษณะเฉพาะเป็นความอ่อนแอ ความนุ่มนวล และการรักความสบาย” นี่ไม่ใช่คุณสมบัติที่ถูกพรรณนาโดยเปาโลอย่างแน่นอนเมื่อเขากล่าวว่า “ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากเหมือนอย่างทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 2:3)

“...หรือพวกคนรักร่วมเพศ” ผมมั่นใจว่านี่หมายถึงบาปของการรักร่วมเพศเหมือนชาวโสโดม กรุณาอ่านโรม 1:18-32 โดยใส่ใจเป็นพิเศษต่อข้อ 26 และ 27

“...หรือบรรดาคนขโมย...” หนึ่งในพระบัญญัติสิบประการคือ “อย่าลักขโมย” มีหลายวิธีที่เราอาจขโมยจากเพื่อนมนุษย์ของเราได้ แต่ไม่มีทีในสวรรค์เลยสำหรับขโมยคนใด

“...หรือพวกคนโลภ...” พระบัญญัติสิบประการอีกข้อหนึ่งคือ “อย่าโลภ” ความโลภเป็นบาป และคนที่โลภมาก-คนที่อยากได้สิ่งที่มีคนอื่นอยู่เสมอ เพียงเพื่อสนองความพอใจของเนื้อหนังและความคิด-จะไม่ได้เข้าสวรรค์

“...หรือคนขี้เมาทั้งหลาย...” มันชัดเจนแจ่มแจ้งว่าพวกคนขี้เมาจะไม่ได้ไปสวรรค์ นี่ไม่ได้หมายถึงเฉพาะคนที่ดื่มจนเมาแฉ่เท่านั้น แต่เป็นคนที่ชื่นชอบในสุรา พระคัมภีร์เฉพาะเจาะจงมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้: “อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันเป็นสีแดง เมื่อมันออกสีของมันในถ้วย เมื่อมันเคลื่อนไหวย่างถูกต้อง” (สภษ. 23:31) (แน่นอนว่านี่หมายถึงเหล้าองุ่นที่เกิดจากการบ่มหมัก) พระวจนะของพระเจ้าเตือนเช่นกันว่า “วิบัติแก่คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดของเจ้าให้แก่เขา และทำให้เขามึนเมาไปด้วย...” (ฮบภ. 2:15) มันเป็นบาปอย่างหนึ่งแน่นอนที่จะดื่มเครื่องดื่มที่ทำให้มึนเมา และพวกคนขี้เมาก็จะไม่ได้เข้าสวรรค์

“...หรือพวกคนปากร้าย...” Webster’s dictionary นิยาม “คนปากร้าย” (reviler) ว่าเป็น “ผู้ที่ตำว่าอีกคนด้วยภาษาที่หยาบคายหรือเหยียดหยาม” แน่แน่นอนว่านี่ตรงข้ามกับคำเตือนสติในโคโลสี 4:6: “จงให้วาทะของพวกท่านประกอบด้วยพระคุณอยู่เสมอ ประจักษ์ด้วยเกลือให้มีรส เพื่อพวกท่านจะทราบว่าคุณท่านควรตอบทุกคนอย่างไร”

“...หรือเหล่าคนฉ้อโกง...”-คนเหล่านั้นที่ได้กำไรโดยทำให้ผู้อื่นต้องเสียเงิน โดยการใช้การชู้ตริต นี่เป็นยุคสมัยที่มีคนชู้ตริตมากมาย และผมเกรงว่าพวกเขาหลายคนเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายในสมัยของเรา

หลังจากเอ่ยชื่อคนสิบกลุ่มนี้แล้วเปาโลก็กล่าวคำพูดหนึ่งที่กล้าหาญและชัดเจน: คนเหล่านั้นที่มีความผิดในบาปเหล่านี้ “จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะไม่เดินตามค่านิยมสมัยใหม่นี้ แต่ที่จะฟังพระวจนะที่ชัดเจนของพระเจ้าเกี่ยวกับบาป!

ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ไม่เอ่ยชื่อบาปอย่างที่พวกเขาควรกระทำ ผมเชื่อว่าเมื่อเราเหล่านั้นกเทศน์ยืนต่อหน้าผู้คน เราควรเอ่ยชื่อบาปและประกาศว่าตามพระวจนะของพระเจ้าคนทั้งหลายที่ทำบาปเหล่านี้ไม่สามารถ

และจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก! มีการเทศนาแบบ “ประมาณว่า” เยอะเกินไปแล้ว เราต้องการการเทศนาแบบเน้นหนัก เน้นคำสอน และแน่นอนซึ่งรวมถึงการอภัยบาปด้วย เป็นไปได้ที่คน ๆ หนึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรส่วนใหญ่วันนี้ (ไม่ใช่คริสตจักรทุกแห่ง ขอขอบคุณพระเจ้า) และทำบาปเหล่านี้อย่างละเอียดละน้อยในบาปสิบประเภทนี้ ไม่ว่าจะมนุษย์คิดอย่างไรเกี่ยวกับบาป คำถามนั้นก็เป็นที่ชัดเจนแล้วในพระวจนะของพระเจ้า และวิบัติจึงมีแก่นักเทศน์ที่ไม่เทศนาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้!” เราต้องร้องประกาศเสียงดังและไม่เสียชีวิตเลย

ข้อ 11: “และบางคนในพวกท่านเคยเป็นคนเช่นนั้น แต่พวกท่านถูกชำระล้างแล้ว แต่พวกท่านถูกแยกตั้งไว้แล้ว แต่พวกท่านถูกนับว่าชอบธรรมแล้วในพระนามของพระเยซูเจ้า และโดยพระวิญญูญาณของพระเจ้าของเรา”

“และบางคนในพวกท่านเคยเป็นคนเช่นนั้น” ตามถ้อยคำเหล่านี้ ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์เคยมีความผิดเรื่องบาปเหล่านี้-พวกคนขี้เมา พวกคนขโมย พวกคนล่วงประเวณี-แต่บัดนี้นั้นก็อยู่ในอดีตแล้ว การปฏิบัติเหล่านั้นที่ถูกอภัยชื่อในข้อ 10 บ่งชี้คนบาปทั้งหลาย แต่การบังเกิดใหม่เปลี่ยนแปลงทั้งหมดนี้ เพราะว่าเมื่อผู้ใดกลายเป็นผู้เชื่อ ใจบาปอันเก่านั้นก็ถูกแทนที่ด้วยใจดวงใหม่ (อสค. 36:26) และ “สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่” (2 คร. 5:17) พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าจากภายใน คือออกมาจากใจมนุษย์ มีบรรดาความคิดชั่วร้าย การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง ราคะตัณหา แหวดอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหดเหี้ยม สารพัดสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้มาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23) ความชั่วร้ายทั้งหมด ไม่ว่าจะมันจะเป็นอะไรก็ตาม มีต้นกำเนิดในใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่

เมื่อคนไม่เชื่อคนใดยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ สภาพของพระเจ้านั้นก็เข้าแทนที่สันดานเดิมนั้น นี่ไม่ได้หมายความว่าสันดานเดิมนั้นถูกถอนรากถอนโคนออกไปอย่างสิ้นเชิง เพราะว่าตราบาปใดที่เราอาศัยอยู่ในเนื้อหนังนี้ เราก็จะถูกทดลอง พระเจ้าทรงเป็นวิญญูณานิรันดร์ และพระองค์ทรงถูกบาปทดลองไม่ได้ (ยากอบ 1:13) แต่ตราบาปใดที่เราอยุ่ในเนื้อหนัง เราก็จะถูกทดลองได้ การถูกทดลองไม่ใช่บาปอย่างหนึ่ง บาปนั้นอยู่ในการยอมแพ้ให้แก่การทดลอง- “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

“ใครเล่าเป็นผู้ที่ชนะโลก เว้นแต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:5) “ผู้ที่เชื่อ” ก็มีชัยชนะต่อโลก และ “นี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง”-ความเชื่อในพระเยซูผู้ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และมารร้าย ความตาย นรก และหลุมศพ เพื่อที่เราจะได้เป็น “ยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต!”

“แต่พวกท่านถูกชำระล้างแล้ว” นี่ไม่ได้หมายถึงอ่างบัวพิชิตมา เหมือนกับที่บทเพลงเก่าแก่นั้นของคริสตจักรเป็นพยานรับรองว่า

“มีธารน้ำพุเต็มด้วยโลหิตซึ่งมาจากพระเยซู
ถ้าใครทำบาป ดำลงให้มิด จะหายบาปที่มีอยู่!”

พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น-ไม่ใช่จากบาปแค่สองสามอย่าง ไม่ใช่แค่สะอาดบางส่วน แต่ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งปวง และปราศจากการทำให้โลหิตตกก็ไม่มีการชำระให้สะอาด ไม่มีการยกบาปเลย (ฮบ. 9:22)

ผู้เชื่อชาวเมืองโครีนธ์เหล่านี้ได้รับความรอดแล้วอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้แค่ “เข้าร่วมกับคริสตจักร” เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว เขาไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อสังคม ข่าวสารที่เป็นเรื่องของศาสนาเท่านั้น เขาได้ประกาศกางเขนนับพระโลหิตนั้น การฟื้นคืนพระชนม์นั้น พวกเขาได้รับข่าวสารของเขา และถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้ว

“แต่พวกท่านถูกแยกตั้งไว้แล้ว...” เมื่อคนไม่เชื่อคนใดต้อนรับพระเยซูและกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง โดยทางการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็ถูกย้ายจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้ามาสู่อาณาจักรแห่งความสว่าง ถูกย้ายออกจากอาณาจักรของมารร้ายและถูกนำมาอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว (คส. 1:13)

“และบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า และกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และที่จะให้พวกท่านมีมรดกในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้” (กิจการ 20:32)

การแยกตั้งไว้ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่ใช่บางสิ่งที่คุณเชื่อบรรลุโดยการดำเนินชีวิตที่ดี และไม่ใช้โดยการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ การอธิษฐาน และการรับใช้ด้วยใจ ทัณฑ์ที่คน ๆ หนึ่งกลายเป็นคริสเตียนและถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า ช่วงขณะนั้นการแยกตั้งไว้ก็เกิดขึ้น ทัณฑ์ที่คนบาปคนนั้นใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ช่วงขณะนั้นคนไม่เชื่อคนนั้นก็เชื่อบนพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด-ช่วงขณะนั้นพระเจ้าพระบิดาก็ทรงพาเขาออกจากอาณาจักรแห่งความมืดและทรงย้ายเขามาอยู่ในอาณาจักรแห่งความสว่าง พระองค์ทรงทำเช่นนี้โดยอาศัยพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู การแยกตั้งไว้นี้เป็นมาโดยทางพระคุณของพระเจ้า-ไม่ใช่โดยคุณความดีของมนุษย์: “พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็น...การแยกตั้งไว้...สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30) การแยกตั้งไว้นี้เป็นผลกระทบที่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูโปรดของพระเจ้ายิ่งมีต่อความสัมพันธ์ของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วนั้นกับพระเจ้าพระบิดา: “โดยพระประสงค์นั้นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” (ฮบ. 10:10) “เหตุฉะนั้น พระเยซูเช่นกัน เพื่อพระองค์จะทรงชำระประชากรให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมือง” (ฮบ. 13:12)

ผู้เชื่อถูกแยกออกจากโลก ถูกแยกออกมาสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง: “โดยถูกทำให้เป็นไทจากบาปแล้ว พวกท่านได้กลายเป็นพวกผู้รับใช้ของความชอบธรรม ข้าพเจ้าพูดตามแบบของมนุษย์ เพราะเหตุความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนังของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นพวกผู้รับใช้ของความโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนความชั่วช้าฉันใด บัดนี้จึงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นพวกผู้รับใช้ของความชอบธรรมซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์ฉันนั้น เพราะว่าเมื่อพวกท่านเคยเป็นพวกผู้รับใช้ของบาป พวกท่านก็เป็นที่ไทจากความชอบธรรม ขณะนั้นพวกท่านได้ผลอะไรบางอย่างในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้พวกท่านก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดปลายของสิ่งเหล่านั้นก็คือความตาย แต่บัดนี้ พวกท่านได้เป็นที่ไทจากบาป และกลายเป็นไทจากบาปแล้ว พวกท่านได้กลายเป็นไทจากบาป และกลายเป็นไทจากบาปแล้ว พวกท่านได้กลายเป็นไทจากบาปแล้ว พวกท่านได้กลายเป็นไทจากบาปแล้ว”

เป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านได้ผลของพวกท่านไปสู่ความบริสุทธิ์ และที่สุดปลายคือชีวิตนิรันดร์” (รม. 6:18-22)

การงานแห่งพระคุณเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าทั้งหมดในความรอดของเรา แต่หลังจากที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณและถูกย้ายเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว มันก็เป็นความรับผิดชอบของผู้เชื่อคนนั้นที่จะรักษาการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์และชีวิตที่แยกออกและถูกแยกตั้งไว้ให้คงอยู่ต่อไปโดยการวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พึงพาการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“ผู้ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว และได้ทรงเรียกพวกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามบรรดาการกระทำของพวกเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก” (2 ทธ. 1:9)

“แต่พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์ฉันใด พวกท่านก็จงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างฉันนั้น ด้วยว่าได้เขียนไว้แล้วว่า ‘พวกเจ้าจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์’” (1 ปต. 1:15,16)

“...แต่พวกท่านถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว...” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้สำหรับ “ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว” มีความหมายว่า “ประกาศว่าเป็นฝ่ายถูก” ผู้รู้พระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่บางท่านในอดีตกล่าวไว้ว่า “การถูกนับว่าชอบธรรมแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้าคือ การเป็นผู้ชอบธรรมพอ ๆ กับที่พระเยซูทรงเป็นผู้ชอบธรรม การเป็นเหมือนกับว่าคน ๆ นั้นไม่เคยทำบาปเลยสักอย่าง”-และนี่เป็นความจริง เพราะว่าเมื่อเราถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว เรากียืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระเยซู ถือครองสภาพของพระเจ้า ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระเจ้าทรงมองดูเรา พระองค์ก็ทรงมองเห็นพระโลหิตนั้น และเมื่อเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น เราก็บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระบิดาพอ ๆ กับพระโลหิตของพระเมษโปดกที่ปกคลุมเรา!

เมื่อทูตสวรรค์ผ่านเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ พระเจ้าก็ตรัสว่า “เมื่อเราเห็นเลือด เราก็จะผ่านเลยพวกเจ้าไป” นี่เป็นจริงเช่นกันในวันนี้ พระโลหิตของพระเยซูคือสิ่งที่ทำให้เราเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า-ไม่ใช่การงานทั้งหลายแห่งความชอบธรรมซึ่งเราอาจกระทำ แต่เป็นพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นแห่งกลโกธา พระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย การนับว่าชอบธรรมเกิดขึ้นชั่วเสี้ยววินาทีนั้นที่เราเชื่อหรือใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซู: “เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” (รม. 3:20)

“และพระคัมภีร์นั้นซึ่งรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้พวกคนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้า โดยกล่าวว่า ‘ในตัวเจ้าประชาชาติทั้งสิ้นจะได้รับพระพร’” (กท. 3:8)

การนับว่าชอบธรรมนำมาซึ่งสันติสุข ความเป็นศัตรูกันสิ้นสุดลงแล้วระหว่างคนไม่เชื่อกับพระเจ้า:

“เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1)

การนับว่าชอบธรรมอยู่ “ในพระนามของพระเยซูเจ้า” ใน 1 โครินธ์ 5:4 เปาโลกล่าวว่า “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ตรงนั้นคำสรรพนาม “ของเรา” ถูกใช้เพราะการลงวินัยที่อัครทูตท่านนี้กำลังใช้ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ แต่ในที่นี้ เพราะว่าหัวข้อนี้ใช้กับพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อผู้เชื่อทุกคน จึงไม่มีการใช้คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ (“ของเรา”) ชื่อเรียก “พระเยซูคริสต์เจ้า” บ่งบอกถึงทั้งสิทธิอำนาจของพระองค์และอุปนิสัยของพระองค์ทั้งในพระคุณของพระเจ้าในการนับว่าชอบธรรมโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า และในชีวิตที่ตอบสนองของผู้เชื่อคนนั้นเพราะการถูกแยกตั้งไว้แล้วของเขา มันชี้ไปยังความรับผิดชอบของผู้เชื่อคนนั้น เพราะว่าพระเยซูไม่เพียงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและผู้รักษาไว้ของเราเท่านั้น-พระองค์ยังทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราเช่นกัน เราจึงควรดำเนินชีวิตแห่งการถูกแยกตั้งไว้ เราไม่มีสิทธิ์ดำเนินชีวิตในแบบอื่นเลย

“...และโดยพระวิญญูณของพระเจ้าของเรา”(ในภาษากรีก วลีนี้คือ “ในพระวิญญูณแห่งพระเจ้าของเรา”) นี้หมายถึงพระวิญญูณบริสุทธิ์ และที่ปรากฏชัดตรงนี้ก็คือว่าเรามีพระราชกิจของพระองค์ในฐานะเป็นผู้ทรงกระทำกิจซึ่งโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เราถูกล้างชำระ ถูกแยกตั้งไว้ และถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว คำกล่าวนี้ (“พระวิญญูณของพระเจ้าของเรา”) ไม่ถูกพบที่อื่นอีกเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึง “พระเจ้าพระวิญญูณ” หรือ “พระเจ้าพระบุตร” ราวกับว่ามีพระเจ้าสามองค์ มีพระเจ้าองค์เดียว ผู้ทรงถูกสำแดงให้ประจักษ์ในสามพระภาค เราควรระมัดระวังมาก ๆ ในการใช้ถ้อยคำตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ

หัวข้อเกี่ยวกับการจัดการกับการล่วงประเวณีได้เริ่มต้นในบทที่ 5 แต่บัดนี้เปาโลจัดการกับมันในแบบที่เหมารวมมากขึ้น การล่วงประเวณีได้แพร่หลายในเมืองโครินธ์ (1 คร. 7:2; 2 คร. 12:21) และสภาวะอันน่าเศร้าแห่งกิจการทั้งหลายก็คือว่าคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้มองว่านั่นเป็นเรื่องร้ายแรงอย่างที่พวกเขาควรมอง แนวคิดเรื่องเสรีภาพของคริสเตียนได้ถูกบิดเบือนและถูกใช้ในทางที่ผิดแล้วโดยบางคน

เราเรียนรู้ในที่นี้ว่าเปาโลถูกยกคำพูดไปผิด ๆ และถูกตัดสินอย่างผิด ๆ (รม. 3:8) และข้อเท็จจริงนี้ได้ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดมากมายในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย-ไม่เพียงในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เท่านั้นแต่ในสถานที่แห่งอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน แน่นอนว่า มันเป็นผลงานของมารร้ายที่จะทำให้เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าถูกยกคำพูดผิด ๆ และถูกเข้าใจผิด แต่คนเหล่านี้กำลังทำเรื่องผิดศีลธรรมและกำลังประกาศว่าเสรีภาพของคริสเตียนได้ให้สิทธิ์พวกเขาที่จะทำเช่นนั้น เนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแล้ว แต่อยู่ใต้พระคุณ! ในข้อพระคำถัดไปของการศึกษาค้นคว้าของเรา เปาโลนำเสนออย่างชัดเจนถึงความสำคัญและขอบเขตของเสรีภาพฝ่ายวิญญูณที่แท้จริงในพระเยซูเจ้า และลักษณะเฉพาะและจุดประสงค์ของร่างกายของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วด้วย

ข้อ 12: “สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์ สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย”

“สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า...” เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงสิ่งทั้งหลายที่เป็นบาปและชั่วช้า มีหลายสิ่งซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายสามารถทำได้ซึ่งจะไม่ส่งผลเสียต่อเราเป็นรายบุคคลและจะไม่ขัดต่อบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าและกฎทั้งหลายแห่งการอยู่ฝ่ายวิญญาณ แต่เพื่อเห็นแก่ผู้เชื่อคนอื่น ๆ และคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกคริสตจักร เราจึงไม่กล้าทำสิ่งเหล่านั้น

ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าแค่ความรู้สึกของเราว่าบางสิ่งไม่ผิดจะทำให้พวกมันเป็นสิ่งที่ถูก แต่มีสถานที่หลายแห่งซึ่งผู้เชื่อคนหนึ่งอาจไปได้ซึ่งจะไม่ส่งผลกระทบต่อเขา-แต่ถ้าผู้เชื่ออีกคนหนึ่งที่มีสถานะอารมณ์ที่แตกต่าง ซึ่งอาจได้รับความรอดแล้วจากภูมิหลังที่แตกต่าง จะไปเข้าร่วมหรือไปเยือนสถานที่แห่งเดียวกันนั้น มันก็อาจทำให้เขานึกถึงบาปเก่า ๆ และก่อให้เกิดการทดลองซึ่งอาจเป็นหนทางไปสู่การสะดุดล้มของผู้เชื่อที่อ่อนแอกว่าคนนั้นได้

“สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์” เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระเยซูคริสต์และข้าพเจ้าปฏิเสธที่จะถูกนำไปอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดนอกจากพระคุณของพระเจ้าและข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนั้น” ในพระคำข้อนี้ (เช่นเดียวกับในบทที่ 10 ข้อ 23 ของจดหมายฝากฉบับนี้และบทที่ 14 ข้อ 20 ของหนังสือโรม) เปาโลกำลังพูดโดยเชื่อมโยงกับตัวเอง-และหัวข้อนั้นคือเรื่องอาหาร

ในสมัยของเปาโล สัตว์ทั้งหลายเป็นเครื่องบูชาญูให้แก่พวก รูปเคารพ และตามธรรมเนียมของพวกยิว พวกเขาไม่ควรกินเนื้อของสัตว์ที่ได้ถูกถวายแก่รูปเคารพแล้ว เปาโลรู้ว่าเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า และเขารู้ว่าความรอดของเขาขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้า และไม่ใช่การละเว้นเสียจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ กระนั้น เขาก็กล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ ในขณะที่โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป” (1 คร. 8:13)

คำกล่าวของเปาโลที่ว่าสิ่งสารพัดถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับตัวเขาได้ถูกเข้าใจผิดและถูกใช้ในทางที่ผิดโดยคนเหล่านั้นที่ยากปฏิบัตินิสัยต่าง ๆ แห่งชีวิตเก่านั้น มันเป็นเรื่องเหลวไหลสำหรับคนเหล่านั้นที่หย่อนยานในการดำเนินชีวิตฝ่ายศีลธรรมของพวกเขาที่จะคิดว่าเปาโลได้เสนอแนะเรื่องแบบนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดที่เคยเดินบนแผ่นดินโลกนี้ที่ได้ดำเนินชีวิตที่อุทิศตัว บริสุทธิ์ และแยกออกไปกว่าอัครทูตเปาโล เขาเทศนาสิ่งที่เขาปฏิบัติ และปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา และไม่มีผู้ใดมีเหตุผลอันใดที่จะคิดว่าเขาได้เสนอแนะว่าเสรีภาพของคริสเตียนในเรื่องของอาหารทำให้มันเป็นเรื่องถูกต้องที่จะหย่อนยานในเรื่องฝ่ายศีลธรรมทั้งหลาย

คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “เป็นประโยชน์” คือ ซุมเฟะโร โดยความหมายตรงตัวของคำนี้คือ “นำมาด้วยหรือด้วยกัน เพื่อที่จะได้รับประโยชน์จากมัน” มันบ่งบอกถึงสิ่งซึ่งเป็นประโยชน์แก่ตัวเราเองหรือแก่ผู้อื่น เสรีภาพของคริสเตียนเป็นของเราก็ต่อเมื่อมันเป็นประโยชน์แก่ชีวิตของเราแต่ละคน แก่ชีวิตของผู้เชื่อคนอื่น ๆ และเมื่อมันไม่เป็นตัวขัดขวางแก่คนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้รับความรอด ไม่มีผู้เชื่อคนใดมีสิทธิ์ที่จะทำบางสิ่งที่เขาอาจคิดว่าไม่ผิด หากการกระทำของเขาอาจปรากฏว่าส่งผลเสียต่อผู้อื่น ทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของผู้เชื่อต้องถูกกำกับควบคุม-ไม่เพียงจากแง่มุมด้านจริยธรรมเท่านั้น แต่จากแง่มุมว่าสิ่งนั้นเป็นที่พอพระทัยต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรลืมเด็ดขาดว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงมีสิทธิ์เช่นกันที่จะ

เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเรา และทุกสิ่งที่เราทำควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

“สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย”
นี่กล่าวถึงเฉพาะผลกระทบที่มีต่อคน ๆ นั้นเองเท่านั้น เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “ทุกสิ่งอยู่ภายในอำนาจของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเอาตัวเองไปอยู่ภายใต้อำนาจของสิ่งใดเลย!”

ถ้าผู้เชื่อใช้เสรีภาพของตนในทางที่ผิด มันก็จะลดทอนอำนาจแห่งการควบคุมตัวเองของเขา และถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้น เมื่อนั้นสิ่งที่ควรถือว่าเป็นเสรีภาพก็จะกลายเป็นการตกเป็นทาส ไม่ว่าสิ่งใดอาจดูถูกต้องขนาดไหน ถ้ามันครอบครองเวลาหรือพลังงานของผมในแบบที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเสริมสร้างผู้อื่น ผมก็ตกอยู่ในภัยร้ายแรงของการปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ภายใต้การเป็นทาสต่อสิ่งนั้น เฉพาะโดยการเฝ้าระวังอย่างตั้งใจและความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าในใจ เราจึงสามารถป้องกันไม่ให้สิ่งซึ่งไม่ผิด-ธุรกิจ ความสนุกสนาน เสื้อผ้า อาหาร หรือแม้แต่ครอบครัวของเรา-มามีอำนาจครอบงำเหนือเราและทำให้เราตกเป็นทาส แทนที่จะเป็นทาสของพระเยซูคริสต์และผู้รับใช้คนหนึ่งของเรา เพื่อนผู้เชื่อของเรา เปาโลกล่าวไว้ว่า “...ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” (ฟป. 3:8)

ร่างกายของผู้เชื่อเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 13: “อาหารทั้งหลายมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหารทั้งหลาย แต่พระเจ้าจะทรงทำลายทั้งท้องและอาหารทั้งหลายนั้น บัดนี้ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับร่างกาย”

คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “ทำลาย” คือ คาทาร์เกโอ และมีความหมายว่า “ทำให้ใช้การไม่ได้” มันถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 1:28 และ 2:6 เช่นกัน ความหมายในที่นี้ก็คือความอยากอาหารตามธรรมชาติเป็นของร่างกายเนื้อหนังและธรรมชาติของร่างกายตามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมัน เนื้อสัตว์ อาหาร และการย่อยเป็นเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นของสภาวะปัจจุบันของเรา ร่างกายนี้ถูกผลิตแล้วให้กลับคืนสู่ผงคลีดิน และสิ่งเหล่านี้จะสิ้นสุดการทำงานของพวกมันเมื่อถึงความมรณาของร่างกาย-หรือเมื่อเราถูกเปลี่ยนแปลงในการรับขึ้นไปนั้น อาหารและการย่อย (ซึ่งถูกบ่งบอกตรงนี้โดย “อาหารทั้งหลายมีไว้สำหรับท้อง”) ไม่มีความหมายเชิงศีลธรรมใด ๆ ในตัวพวกมันเอง พวกมันได้รับความหมายเชิงศีลธรรมในเฉพาะบางคนภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมบางประการ

“บัดนี้ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า...” เราเห็นในที่นี้ถึงความตรงข้ามกันระหว่างท้องกับร่างกาย ท้องมีไว้สำหรับร่างกาย แต่ร่างกายเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในสภาวะที่ได้รับสง่าราศีของมันร่างกายนั้นจะอยู่เป็นนิรันดร์ แต่อาหารและความอยากอาหารไม่ได้เป็นนิรันดร์-พวกมันจะสิ้นสุดลงเมื่อถึงความมรณา ในลูกา 24:41-43 เราอ่านว่าพระเยซูในพระกายที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์ทรงถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “พวกท่านมีอาหารที่นี้บ้างไหม” และพวกเขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ กับรวงผึ้งชิ้นหนึ่ง และพระองค์ทรงรับอาหารนั้นมา และเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย” แต่มันจะ

ไม่จำเป็นที่วิสุทธิชนทั้งหลายที่ได้รับสง่าราศีแล้วจะต้องกิน ขณะที่ในร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้มันจำเป็นที่เราต้องกินหาร่างกายนี้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

ร่างกายนี้เป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็นบุคคลของมนุษย์อย่างแน่นอน และร่างกายของผู้เชื่อก็ต้องเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่พระเจ้าจะทรงใช้งาน ซึ่งโดยทางร่างกายนั้นพระองค์ต้องได้รับเกียรติในสิ่งสารพัด ในข้อพระคำตอนนี้ของเราเปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่าการไม่รักษาวลสงวนตัวไม่เหมือนกับอาหาร: อาหารต่าง ๆ เป็นสิ่งที่เขารับประทานได้ แต่การไม่รักษาวลสงวนตัวไม่ใช่สิ่งที่ผู้เชื่อคนใดจะทำได้เลยไม่ว่าในสถานการณ์ใด!

โดยอาศัยการยกข้อสนับสนุนและการเปรียบเทียบอันมีเหตุผลนี้ เปาโลกล่าวถึงข้อโต้แย้งแสนอันตรายนั้นซึ่งก่อนหน้านั้น-และในขณะนั้น-กำลังถูกใช้ในท่ามกลางชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายเนื้อหนัง ที่ว่าการสนองความปรารถนาตามธรรมชาติเรื่องหนึ่งเป็นสิ่งที่กระทำได้ แล้วทำไมการสนองความปรารถนาในอีกเรื่องหนึ่งถึงทำไม่ได้? ถ้าอาหารต่าง ๆ เป็นสิ่งที่รับประทานได้ แล้วทำไมการเล่นซู้ การล่วงประเวณี การเมาเหล้า ฯลฯ ถึงทำไม่ได้?

ผู้เชื่อควรจดจำให้ขึ้นใจทุกเวลาถึงข้อเท็จจริงที่ว่าร่างกายของเขาเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า-พระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย-และด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าทุกเวลาเกี่ยวกับสิ่งสารพัด โดยยอมให้พระประสงค์ของพระเจ้าถูกกระทำสำเร็จในทุกกิจกรรมของชีวิต สิ่งใดก็ตามที่คริสเตียนทั้งหลายกระทำควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

“...และองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับร่างกาย” ดูเหมือนเรามักลืมตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าร่างกายนี้เป็นพลับพลาซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ภายใน-และจะประทับอยู่ต่อไปจนกว่าร่างกายนี้กลับคืนสู่ผงคลีดินหรือถูกเปลี่ยนแปลง “ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว” เมื่อถึงการรับขึ้นไปนั้น ถ้าผู้เชื่อคนใดตายก่อนถึงการรับขึ้นไปนั้น ร่างกายของเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เปื่อยเน่า ถ้าเขามีชีวิตอยู่จนถึงการรับขึ้นไปนั้น เขาก็จะไม่ตายเลย แต่เป็นหรือตาย ร่างกายนี้ก็จะเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงซื้อเราแล้วด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์เอง- “...พระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ผู้จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา เพื่อให้ร่างกายนั้นมีลักษณะเหมือนอย่างพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ตามฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์เอง” (ฟป. 3:21)

“พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่ามีพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

ข้อ 14: “และพระเจ้าได้ทรงชুবองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นขึ้นมาใหม่ และจะทรงชুবพวกเราให้เป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์เองด้วย”

ความจริงอันชัดเจนที่ถูกลำเสนอในที่นี้-ที่ว่าพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงทำให้พระเยซูเจ้าเป็นขึ้นแล้วโดยฤทธิ์เดชเดียวกันนั้นจะทรงทำให้เราเป็นขึ้น-ก็ถูกวางให้ตรงข้ามกับองค์ประกอบทางธรรมชาติทั้งหลายซึ่งจะถูกนำมาสู่ความเสื่อมสูญ (ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำก่อนหน้า) ความอยากอาหารฝ่ายร่างกายของเราจะสิ้นสุดลงเมื่อเราจากโลกนี้ไป แต่ร่างกายของเราจะมีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายนั้น-ด้วยว่าปราศจากร่างกาย เราก็

คงไม่เป็นตัวเราเองที่ครบสมบูรณ์ และเราถูกบอกว่าในแผ่นดินนั้นที่งดงามกว่าแสงกลางวัน เราจะรู้จักเหมือนอย่างที่เราองค์ทรงรู้จักเราแล้ว (1 คร. 13:12) ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าบทที่สิบห้าของจดหมายฝากฉบับนี้ สอนว่าร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเราจะคล้ายกับร่างกายเหล่านั้นแห่งเนื้อหนังที่เราอาศัยอยู่ในมันตอนนี้

เปาโลรับประกันเราในที่นี่ว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้า ซึ่งได้ทำให้พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นขึ้นในวันที่สามตามที่ทรงสัญญาไว้ จะทำให้เราเป็นขึ้นอย่างแน่นอนพอ ๆ กัน เราทราบว่ถ้าพลับพลาฝ่ายโลกนี้แตกสลายไป “พวกเราก็ยังมีสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั่ววันรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย” (2 คร. 5:1) สิ่งที่ตายได้ในวันหนึ่งจะสวมความเป็นอมตะ และเมื่อเราเห็นพระเยซู เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์!

เรามีความมั่นใจนี้เพราะว่าเราอยู่ในพระคริสต์และพระองค์ทรงอยู่ในเรา เราถือครองสภาพของพระเจ้า เพราะว่าร่างกายนี้เป็นพลับพลาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราตายไปแล้ว-และชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ และเรารู้ว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากพวกคนตายจะทรงทำให้เราเป็นขึ้นโดยฤทธิ์เดชเดียวกันนั้น ด้วยเหตุนี้ ขณะที่เราสถิตย์อยู่บนโลกนี้ เราจึงควรดำเนินชีวิตในร่างกายนี้ในแบบที่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า การใช้งานในปัจจุบันของร่างกายนี้ควรถูกกำกับในทุกรายละเอียดเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเราและผู้จะทรงทำให้เราเป็นขึ้นในเช้าเปี่ยมสง่าราศีนั้น!

ข้อ 15: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายทั้งหลายของพวกท่านเป็นอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์ ดังนั้นข้าพเจ้าจะเอาอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์ และทำอวัยวะเหล่านั้นให้เป็นอวัยวะทั้งหลายของหญิงโสเภณีได้หรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

ในที่นี่ความจริงที่เพิ่มเติมถูกเพิ่มเข้ากับความจริงนั้นในข้อ 13 ร่างกายของผู้เชื่อไม่เพียงเป็นของพระเจ้าและมีไว้สำหรับการใช้งานของพระองค์ แต่ร่างกายของผู้เชื่อถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ส่วนนี้ของความเป็นบุคคลของผู้เชื่อคนนั้นคือ อวัยวะหนึ่งแห่งพระกายนั้นซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นศิระของมัน เราจะศึกษาเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ในบทที่ 12 ของจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา

ในโรม 12:1 เปาโลอ้อนวอนเราให้ถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของเรา เอเฟซัส 5:30 ประกาศในภาษาที่ไม่มีทางเข้าใจผิดได้ว่า “เพราะว่าพวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์”

ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อแต่ละคนกับพระคริสต์เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าร่างกายของผู้เชื่อเป็นเครื่องมือซึ่งพระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางมัน ในงานรับใช้และกิจกรรมทั้งหลายที่ทรงมอบไว้แก่บุคคลผู้นั้น ร่างกายของผู้เชื่อในฐานะเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์เป็นสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่ง ซึ่งถูกจัดเตรียมและออกแบบโดยมีจุดประสงค์เพื่อทำให้น้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จจริงโดยทางพระคุณ เนื่องจากนี่เป็นความจริง เช่นนั้นแล้วผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะสามารถ “พราว” สิ่งซึ่งถูกเชื่อมสนิท

กับพระคริสต์ ซึ่งเป็นสิทธิโดยชอบของพระองค์ และเชื่อมต่อกันเข้ากับสิ่งซึ่งไม่ถูกต้องและไม่บริสุทธิ์ได้อย่างไร อันเป็นการปล้นพระเจ้าจากเครื่องมือที่พระองค์ทรงสมควรที่จะถูกเผยให้ประจักษ์และได้รับการถวายเกียรติในโลกนี้ผ่านทางเครื่องมือที่นั้น?

ร่างกายนี้ของเราทั้งหลายเป็นเครื่องมือซึ่งพระเยซูทรงสำแดงพระองค์เองผ่านทางมันแก่โลกที่ไม่เชื่อพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะสถิตอยู่ภายในผู้คนที่ทั้งหลายในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และชีวิตใดที่ถูกควบคุมโดยพระวิญญาณก็ออกผลที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า โดยไม่มีความปรารถนาที่จะถูกเชื่อมเข้ากับหญิงแพศยาหรือเป็นฝ่ายหนึ่งในการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การเมาเหล้า และการปฏิบัติอื่น ๆ เช่นนี้ “ขอพระเจ้าอวยยอมให้” สิ่งเหล่านั้นนำความอับยศและความเหยียดหยามมาสู่คริสตจักร มาสู่พระคริสต์-และมาสู่คน ๆ หนึ่งที่ จะมีความผิดเลย

ข้อ 16: “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนซึ่งผูกพันกับหญิงโสเภณีก็นั้นเป็นกายอันเดียวกัน เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’”

ผมชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเปาโลถามและตอบหลายคำถามในจดหมายฝากทั้งหลายของเขา นี่เป็นความจริงในข้อพระคำนี้ ซึ่งตอนท้ายของมันถูกยกมาจากปฐมกาล 2:24: “เหตุฉะนั้น ชายจะจากบิดาของเขาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” พร้อมกับคำพูดที่ยกมานี้เปาโลชี้ให้เห็นโดยตรงถึงประกาศิตินั้นที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับสามีและภรรยา ข้อเท็จจริงนี้ก็ความจริงเช่นกันในเรื่องของการล่วงประเวณี-สิ่งซึ่งถูกกระทำไปนั้นก็ยังมีชีวิตอยู่ในทางศีลธรรมในทั้งสองกรณี ไม่ว่าจะเป็กรณีของสามีและภรรยา หรือในการเสพสมแบบผิดศีลธรรม แท้จริงแล้ว การสมรสในคุณค่าทางศีลธรรมของมันสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็เกี่ยวข้องกับการรวมเป็นหนึ่งที่สนิทสนมมากที่สุดระหว่างสามีกับภรรยา-เพื่อการร่วมกันปรนนิบัติพระเจ้าและเพื่อจุดประสงค์อันเฉพาะเจาะจงในการเลี้ยงดูลูก ๆ เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตทั้งปวง การสนองค้นหาเพียงเท่านั้นคือการบิดเบือนเรื่องนี้โดยแท้และส่งผลเสียต่อการอยู่ฝ่ายวิญญาณและจะขัดขวางการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกที่สวยงามมากไปกว่าการสมรสเมื่อคนสองคนถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแท้จริงในการสมรสอันบริสุทธิ์ พวกเขาไม่เป็นสองอีกต่อไป พวกเขากลายเป็นเนื้อหนึ่งเดียวกัน และความปรารถนาทั้งหลายแห่งชีวิตของพวกเขาควรเป็นหนึ่งเดียวกัน ความปรารถนานั้นควรเป็นการถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์ข้อนี้สอนว่าถ้าการเสพสมทางเพศแบบผิดศีลธรรมยังเกิดขึ้นต่อไประหว่างคนสองคน พวกเขา ก็กลายเป็นร่างกายเดียวกัน เนื้อหนึ่งเดียวกัน และสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยไว้ให้สูงส่ง ดึงงาม และงดงามก็กลายเป็นต่ำช้า น่าเกลียด และเสื่อมทราม ไม่มีสิ่งใดที่จะทำลายคน ๆ หนึ่งได้อย่างรวดเร็วเท่ากับการสำส่อนทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการล่วงประเวณีหรือการเล่นชู้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนในที่นี้-ไม่เพียงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครีนธ์-แต่ผู้เชื่อทุกคนกระทั่งจนถึงชั่วโมงนี้และจนกว่าเราถูกรับขึ้นไปสู่เมืองบรมสุขเกษมเพื่อจะอยู่กับพระเยซู

ข้อ 17: “แต่คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตวิญญาณอันเดียวกัน”

การรวมเป็นหนึ่งฝ่ายวิญญาณที่เปาโลพูดถึงนี่คือ เรื่องเดียวกับที่ถูกนำเสนอโดยพระเยซูเจ้าในการตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์: “ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:20) ในยอห์น 15:4 และ 5 พระเยซูตรัสว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่านทั้งหลาย กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากกิ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็เกิดผลเองไม่ได้ อีกต่อไปฉันนั้น นอกจากท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นเองก็เกิดผลมาก เพราะโดยปราศจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำอะไรไม่ได้เลย”

เราพบคำประกาศที่คล้ายกันในยอห์น 17:21-23: “เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราสองคือพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้งสอง เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และส่งราชาซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะทราบว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และทรงรักพวกเขาแล้ว เหมือนอย่างที่เราสองทรงรักข้าพระองค์แล้ว”

เมื่อผู้เชื่อตระหนักอย่างถ่องแท้ถึงการมีอยู่จริงของการรวมเป็นหนึ่งนี้กับพระคริสต์และยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าผู้สถิตภายในรักษาข้อเท็จจริงนี้ให้คงความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในความคิด ความมุ่งหมาย และกิจกรรมทั้งหลายของเขา ผู้เชื่อคนนั้นก็ปฏิบัติตามพระทัยของพระคริสต์และตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา และนี่เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคน ๆ นั้นทราบและตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ชัดเจนนี้และยอมจำนนต่อมัน เมื่อเรารับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า เราก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของพระคริสต์และพระองค์ทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา เมื่อนั้นเราก็เป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในร่างกายของเรา ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะตระหนักถึงข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์นี้และปฏิบัติตัวให้สอดคล้องกับมัน

ข้อ 18: “จงหนีเสียจากการล่วงประเวณี บาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นก็อยู่ภายนอกร่างกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีก็ทำบาปต่อร่างกายของตัวเอง”

มีการชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาค้นคว้าของเราว่าการล่วงประเวณี คือบาปที่โดดเด่นอย่างหนึ่งในเมืองโครินธ์ เปาโลทราบว่ามิถิร้ายแรงที่ว่าผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นจะเริ่มไม่ระวังตัวมากพอจนยอมแพ้ต่ออิทธิพลที่ผิดศีลธรรมซึ่งอยู่รอบตัวพวกเขา ดังนั้นเขาจึงให้คำบัญชาที่ชัดเจนว่าพวกเขาจะต้องหนีเสียจากการล่วงประเวณี

ต้นหาของเนื้อหาคือ เจ้านายที่ป่าเถื่อนและทำให้ตายได้ มันอันตรายสุดขีดที่จะคิดถึงสิ่งเหล่านี้หรือจะเปิดรับการสนทนาที่มีจุดศูนย์กลางอยู่รอบ ๆ หัวข้อเหล่านี้ หนทางเดียวที่จะรับมือกับบาปเหล่านั้นแห่งการล่วงประเวณีและการเล่นชู้คือ หนีไปจากพวกมันเหมือนกับที่เราจะหนีไปจากภัยอันตรายอื่นใด เช่น ภูเขาไฟหนึ่ง โรคระบาดที่ทำให้เสียชีวิตได้ หรือสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง

บาปอื่นทุกอย่าง (การโกหก การปล้น การฆ่าคน ฯลฯ) อยู่ “ภายนอกร่างกาย” การล่วงประเวณีมีความเป็นหนึ่งเดียวในแคตตาล็อกแห่งบาป มันคือบาปอย่างหนึ่งที่กระทำต่อร่างกายตรงที่ว่ามันทำให้ร่างกายนั้นเอง (และตัวตนทั้งหมด) เป็นเหตุจูงใจสำหรับเช่นเดียวกับเครื่องมือของบาป สุดท้ายแล้วการล่วงประเวณีจะก่อให้เกิดการทำลายแบบสิ้นเชิงของความเป็นบุคคลของคน ๆ หนึ่ง และทำให้ส่วนที่มีชีวิตของร่างกายนั้นช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ในการบรรลุความประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับร่างกายมนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างเพื่อที่จะถูกมอบถวายแต่การปรนนิบัติพระองค์ ไม่มีบาปอื่นใดที่จะทำลายความเป็นบุคคล อูปีนัสย และเรียบง่ายอย่างรวดเร็วและอย่างสมบูรณ์เช่นนั้นเท่ากับบาปแห่งการล่วงประเวณี

เพราะว่าพระเจ้าทรงเห็นความเปล่าเปลี่ยวของผู้ชาย พระองค์จึงทรงสร้างผู้หญิงเพื่อผู้ชายและประทานนางให้แก่เขาเพื่อทำให้ชีวิตของเขาครบบริบูรณ์มากขึ้น แต่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงไม่มีสิทธิ์ใด ๆ ที่จะใช้ร่างกายในทางที่ผิดเพื่อสนองตัณหาของเนื้อหนัง ร่างกายของเราถูกสร้างขึ้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราในฐานะผู้เชื่อปฏิเสธที่จะมอบถวายร่างกายของเราแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ให้บริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัย และถวายอวัยวะต่าง ๆ ของเราเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม เราก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าในร่างกายของเรา นั่นไม่ได้หมายความว่าจิตวิญญาณของเราจะตกนรก มันแค่หมายความว่าร่างกายนี้จะถูกทำลายเพราะ “บาปนั้นที่นำไปสู่ความตาย” ชาวเมืองโครินธ์บางคนเหล่านั้นได้กระทำบาปนั้นที่นำไปสู่ความตายแล้ว และคนอื่น ๆ ก็เกือบจะทำแล้วเหมือนกัน

ร่างกายของผู้เชื่อเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 19: “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง”

คำกรีก นาออส ที่ถูกใช้ในที่นี่สำหรับ “วิหาร” มีความหมายว่า “สถานบริสุทธิ์หรือศาลเจ้า” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในบทที่ 3 ข้อ 16 ของจดหมายฝากฉบับนี้ พระเยซูทรงใช้คำนี้เกี่ยวกับพระกายของพระองค์เองในยอห์น 2:19-21 และเปาโลใช้คำเดียวกันนี้ในการกล่าวถึงที่ประชุมท้องถิ่นใน 2 โครินธ์ 6:16 มันถูกใช้ในการกล่าวถึงคริสตจักร (พระกายฝ่ายวิญญาณนั้นของพระคริสต์) ในเอเฟซัส 2:21

“วิหารของพระเจ้า” คือสถานที่แห่งการนมัสการ-สถานที่ซึ่งเกียรติของพระเจ้าสถิตอยู่และเป็นที่ยิ่งสง่าราศีของพระองค์ถูกสำแดงให้ประจักษ์ และเนื่องจากร่างกายของผู้เชื่อเป็นวิหารของพระเจ้า เราจึงควรพิทักษ์รักษาร่างกายนี้ให้เหมาะสม มันเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่ผู้เชื่อใช้ร่างกายของตนอย่างไร มันเป็นบาปอันร้ายแรงที่จะทำลายวิหารของพระเจ้า

“...ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน...” นี่เน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ ร่างกายนี้บริสุทธิ์เพราะว่ามนุษย์ภายในถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตนั้นและถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันเป็นเรื่องเหลวไหลที่จะแก้งไม่รู้ว่าเสียใจคิดว่าคน ๆ หนึ่งสามารถเป็นลูกของพระเจ้าได้และไม่ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์! พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่ฟ่องใจเราและชักนำเรามาถึงพระเจ้า (ยอห์น 6:44; 16:7-9) ผู้เชื่อทุกคนถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9) ผู้เชื่อทุกคนถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:14) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับประกันเราว่าเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า

(รม. 8:16) เราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อฟ. 4:30) และในเอเฟซัส 5:18 เราถูกเตือนสติให้ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่มีการเป็นลูกของพระเจ้าโดยปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ฟ่องใจเรา และชักนำเรามาถึงพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เสด็จมาสถิตอยู่ในใจของเราทันทีที่เราเชื่อ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สั่งสอนเรา นำพาเรา และชี้ทางเราเข้าสู่วิถีทางทั้งหลายฝ่ายวิญญาณและน้ำพระทัยของพระเจ้า มันเป็นความจริงที่ว่าไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระวิญญาณ แต่ผู้เชื่อทุกคนถือครองพระวิญญาณ-และเราจะเรียนรู้ภายหลัง (ในบทที่ 12) ว่าเราทุกคนถูกให้บังเกิดใหม่เข้าสู่พระกายของพระคริสต์โดยและผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์!

พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อช่วยเราให้รอดจากบาป ทันทีที่เราเชื่อ เราก็ได้รับความรอด จิตวิญญาณได้รับการไถ่ และร่างกายจะถูกไถ่ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ตามที่ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้แล้ว เรามีการรับประกันที่ว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นแล้วจะทรงทำให้เราเป็นขึ้น-ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย เราไม่ต้องกลัว ไม่จำเป็นต้องหวาดหวั่น พวกเราที่ถูกไถ่แล้วย่อมรู้อย่างแน่นอนว่าเราจะถูกทำให้เป็นขึ้น เพราะว่าการซื้อร่างกายนี้ได้ถูกรวมอยู่ในการไถ่แล้ว มันจะถูกหว่านในความไร้เกียรติและถูกทำให้เป็นขึ้นในสง่าราศี เพื่อที่จะเป็นเหมือนพระกายที่เปี่ยมสง่าราศีของพระองค์

จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย เราเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงซื้อเราแล้ว: “ด้วยว่าไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่ พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ว่าพวกเรายตาย พวกเราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงทั้งได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็นขึ้นมา และได้ทรงกลับคืนพระชนม์อีก เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น” (รม. 14:8,9)

ข้อ 20: “เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแต่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า”

เปาโลประกาศว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) ข่าวสารของเปาโลคือกโลกธาเสมอมา-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู โปรตสังเกต 1 โครินธ์ 1:23 และ 5:7 เช่นกัน พระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูเจ้าคือราคาซื้อที่ได้ออกให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความเป็นเจ้าของแล้ว พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราได้มีมิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ เราได้มีมิใช่เพื่อจะถูกรับใช้ แต่เพื่อจะรับใช้ เราได้มาเพื่อมอบชีวิตของเราให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก!” และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ พระองค์ทรงจ่ายค่าไถ่แล้ว ทรงชำระหนี้บาปนั้นแล้ว และทรงทำให้อิสราเอลและเสรีภาพเป็นไปได้สำหรับทุกคนที่จะใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ทรงซื้อเราแล้วอย่างครบบริบูรณ์ และเมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์!

เนื่องจากมันเป็นข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าเรา “ถูกซื้อด้วยราคาหนึ่ง” มันก็สมเหตุสมผลที่เราควร

ถวายเกียรติแด่พระเจ้าในร่างกายของเรา เรามีคำบัญชาของพระเจ้าที่ให้เราห่างไกลจากการไม่รัก
นวลสงวนตัว-ไม่เพียงจากพันธะหน้าที่เท่านั้น แต่เราควรละเว้นเสียจากตัณหาฝ่ายเนื้อหนังโดยมีจุดประสงค์
เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าในร่างกายของเรา อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์และได้รับบำเหน็จเมื่อสิ้นสุด
การเดินทางแห่งชีวิต

เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงรักเรามากเสียจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์บน
กางเขนนั้น และเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงรักเรามากเสียจนพระองค์ทรงเติมพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์
เพื่อเราและชำระค่าไถ่ของเราด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์เอง เราจึงควรมีใจขอบพระคุณจนถึงขนาดที่
เราจะยอมให้พระองค์ได้รับเอกสิทธิ์ในสิ่งสารพัด อภิสิทธิ์อันเปี่ยมสง่าราศีของการเป็นคริสเตียนนำมาซึ่งความ
รับผิดชอบที่หนักหนาพอ ๆ กัน เราควรถวายเกียรติพระเจ้าเพียงเพราะสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า แต่เราไม่ควรฉวยโอกาสจากเสรีภาพนี้เพื่อสนองความ
ปรารถนาอันเห็นแก่ตัวเด็ดขาด-ไม่ว่าจะเล็กน้อยและดูเหมือนไม่ผิด หรือว่าเป็นบาปที่น่าเกลียดอย่างการล่วง
ประเวณี เราควรดำเนินในความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า-ไม่ใช่ในความรู้สึกลึก ๆ ว่าเรากลัวบางสิ่งที่จะกัดกิน
หรือบดขยี้เรา แต่เหมือนลูกเล็ก ๆ เกรงกลัวและเคารพพ่อแม่ของตน เราจะต้องไม่กลัวพระเจ้าจากมุมมองของ
การหวาดหวั่นวันนั้นที่เราเจอพระองค์ แต่ให้เกรงกลัวจนถึงขนาดที่ความปรารถนาแห่งหัวใจของเราควรที่จะ
ถวายเกียรติพระองค์ในทุกสิ่งที่เราทำหรือพูด เนื่องจากพระองค์ได้ทรงทำมากมายเหลือเกินเพื่อที่เราจะหนีพ้น
บึงไฟได้

ผมไม่เชื่อในการขอให้ผู้เชื่อทั้งหลายลงนามคำสัตย์ปฏิญาณที่มีกฎและข้อบังคับต่าง ๆ ก่อนที่จะยอม
ให้พวกเขากลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ๆ เพราะว่ากระบวนการเช่นนั้นไม่มีในพระคัมภีร์
อย่างแน่นอน ถ้าผู้ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าและถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า บุคคลผู้นั้น
ก็จะดำเนินชีวิตอย่างที่เขาคควรดำเนิน ผมตระหนักว่าเราจะขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้เชื่อทั้งหลายที่มี
ใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณจะไม่ปฏิบัติบาปแบบเปิดเผย และคนที่มีความปรารถนาที่จะเปิดรับการปฏิบัติต่าง ๆ อัน
บาปหนักก็จะไม่ละเว้นเสียจากพวกมันเพียงเพราะว่าเขาได้ลงนามคำสัตย์ปฏิญาณว่าจะไม่สำเร็จสำราญใน
บาป!

การลงนามคำสัตย์ปฏิญาณเช่นนั้นไม่มีในพระคัมภีร์ เมื่อเราได้รับความรอดแล้ว เราก็ถูกปลดปล่อยให้
เป็นไทจากบัญญัติแห่งบาปและความตาย และเรามีเสรีภาพในพระเยซู เรามีชัยต่อโลกเพราะเราเป็นผู้เชื่อ ตรง
กันข้าม คนที่ไม่เป็นผู้เชื่อก็พบว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินชีวิตที่สะอาดไม่ว่าเขาจะลงนามคำสัตย์ปฏิญาณก็
ฉับก็ตาม เขาไม่อาจมีชัยชนะได้เพราะเหตุผลที่ว่าเขาไม่เป็นผู้เชื่อ ที่ได้รับความรอดโดยพระคุณ (ศึกษา 1
ยอห์น 5:1-5)

คริสเตียนทั้งหลายควรมีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะมีความคิดที่สะอาด จิตใจที่สะอาด และร่างกาย
ที่สะอาด-สะอาดในฝ่ายวิญญาณ และปลอดจากการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การเมาเหล้า หรือตัณหาอื่นใดแห่ง
เนื้อหนัง คุณได้ถวายร่างกายของคุณให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแล้ว
หรือยัง ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของคุณ? คุณได้มอบถวายอวัยวะทั้งหลายของคุณแด่พระเจ้าให้เป็น

เครื่องมือแห่งความชอบธรรมแล้วหรือยัง? ถ้ายัง ได้โปรดทำมันเดี๋ยวนี้!

บทที่ 7

7:1 บัดนี้เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกท่านได้เขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่แตะต้องผู้หญิงเลย

7:2 แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุก

คนมีสามีของตนเอง

7:3 จงให้สามีปฏิบัติหน้าที่อันพึงปฏิบัติต่อภรรยา และจงให้ภรรยาปฏิบัติต่อสามีเช่นเดียวกัน

7:4 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่สามีมี และในทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่ภรรยา

7:5 พวกท่านอย่าล้อโก่งสิทธิ์ของกันและกัน เว้นแต่ได้ตกลงกันได้เป็นการชั่วคราว เพื่อพวกท่านจะสามารถอุทิศตัวเองต่อการอดอาหารและการอธิษฐาน และจงมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อไม่ให้ซาตานล่อลวงพวกท่านเพราะเหตุการณ์ขาดความอดกลั้นของพวกท่าน

7:6 แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าสิ่งนี้โดยได้รับอนุญาต และไม่ได้เป็นพระบัญชา

7:7 ด้วยว่าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานที่เหมาะสมสำหรับตนเองจากพระเจ้า คนหนึ่งตามอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งตามอย่างนั้น

7:8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกว่าแก่คนที่ยังไม่แต่งงานและพวกหญิงม่ายว่า เป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขาถ้าพวกเขาอยู่เหมือนอย่างข้าพเจ้า

7:9 แต่ถ้าพวกเขายังใจไม่ได้ก็จงให้พวกเขาแต่งงานเสียเถิด เพราะว่าการแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน

7:10 และสำหรับคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสิ่ง แต่มีให้ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาไปจากสามีของตน

7:11 แต่และถ้านางไปแล้ว จงให้นางเป็นโสดต่อไป หรือจงให้นางกลับคืนคืนกับสามีของนาง และอย่าให้สามีไล่ภรรยาของตนไปเสีย

7:12 แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกว่า ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อ และนางพอใจที่จะอาศัยอยู่กับสามี อย่าให้สามีไล่นางไปเสีย

7:13 และผู้หญิงซึ่งมีสามีที่ไม่เชื่อ และถ้าสามีพอใจที่จะอาศัยอยู่กับนาง อย่าให้นางทิ้งสามีนั้นเลย

7:14 ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางสามี มิฉะนั้นลูก ๆ ของพวกท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์

7:15 แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะไป ก็จงให้เขาไปเถิด พี่น้องชายหญิงไม่ถูกผูกมัดในกรณีดังกล่าว แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่สันติสุข

7:16 เพราะท่านทราบอะไรเล่า โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ว่าท่านจะช่วยสามีของตนให้รอดได้หรือไม่ หรือท่านทราบได้อย่างไรเล่า โอ ท่านผู้เป็นสามี ว่าท่านจะช่วยภรรยาของตนให้รอดได้หรือไม่

7:17 แต่ตามที่พระเจ้าได้แจกจ่ายแก่ทุกคนอย่างไร ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกทุกคนอย่างไร ก็จงให้เขาดำเนินอย่างนั้น และข้าพเจ้ากำหนดไว้ตามนั้นในคริสตจักรทั้งหมด

7:18 มีชายคนใดที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อได้เข้าสู่หนัดแล้วหรือ อย่าให้เขากลายเป็นเหมือนไม่ได้เข้าสู่หนัดเลย มีคนใดที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อมิได้เข้าสู่หนัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่หนัดเลย

7:19 การเข้าสู่หนัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสู่หนัดไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้าต่างหากที่สำคัญ

7:20 จงให้ทุกคนอยู่ต่อไปในการทรงเรียกเดียวกับที่เขายู่เมื่อเขาได้รับการทรงเรียกนั้น

7:21 ท่านได้รับการทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ อย่าสนใจเรื่องนั้นเลย แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวให้เป็นไทได้ ก็ควรไถ่ดีกว่า

7:22 เพราะผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียกในองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ก็เป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นก็เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์

7:23 พวกท่านได้ถูกซื้อไว้แล้วตามราคา พวกท่านอย่าเป็นพวกผู้รับใช้ของมนุษย์เลย

7:24 พี่น้องทั้งหลาย ในฐานะอันใดที่เขายู่เมื่อได้รับการทรงเรียก จงให้ทุกคนอยู่ต่อไปกับพระเจ้าในฐานะนั้น

7:25 บัดนี้เกี่ยวกับพวกหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นของข้าพเจ้า เหมือนเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นคนสัตย์ซื่อ

7:26 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เป็นการดีสำหรับความยุ่งยากในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า เป็นการดีที่ผู้ชายจะอยู่อย่างนี้

7:27 ท่านผูกพันอยู่กับภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะได้รับการปลดปล่อยเลย ท่านได้รับการปลดปล่อยจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย

7:28 แต่และถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำผิด แต่อย่างไรก็ตามคนเช่นนั้นจะมีความยากลำบากในเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าละเว้นพวกท่านไว้

7:29 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย เวลาที่สั้นมากแล้ว เท่าที่เหลืออยู่นี้ ทุกคนทั้งหลายที่มีภรรยาแล้ว จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่มีภรรยา

7:30 และคนทั้งหลายที่ร้องไห้ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ร้องไห้ และคนทั้งหลายที่ปีติยินดี จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ปีติยินดี และคนทั้งหลายที่ซื้อ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ถือครองเลย

7:31 และคนทั้งหลายที่ใช้โลกนี้ จงเป็นเหมือนกับว่าไม่ใช่โลกนี้ในทางที่ผิด เพราะความนิยมของโลกนี้จะล่องไป

7:32 แต่ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านอยู่โดยปราศจากความกระวนกระวาย คนที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ว่าเขาจะเป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร

7:33 แต่คนที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลก ว่าเขาจะเป็นที่พอใจของภรรยาของตนอย่างไร

7:34 มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อนางจะบริสุทธิ์ทั้งในร่างกายและในจิตวิญญาณ แต่หญิงที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลกนี้ ว่านางจะเป็นที่พอใจสามีของตนอย่างไร

7:35 และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากล่าวเพื่อเป็นผลประโยชน์ของพวกท่านเอง มิใช่เพื่อข้าพเจ้าจะเอาบ่วงคล้องพวกท่าน แต่เพื่อสิ่งซึ่งเหมาะสม และเพื่อให้พวกท่านปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว

7:36 แต่ถ้าชายคนใดคิดว่าตนประพฤติดต่อสาวพรหมจารีของตนอย่างไม่เหมาะสม และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยสาวของเธอแล้ว และเห็นว่าจำเป็น จงให้เขาทำสิ่งที่ตนประสงค์ เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด จงให้เขาทั้งสองแต่งงานกันเถิด

7:37 แต่อย่างไรก็ตาม ชายคนใดที่ตั้งใจแน่วแน่ และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่มีอำนาจเหนือความประสงค์ของตนเอง และตั้งใจตั้งมั่นว่าเขาจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว

7:38 ดังนั้นผู้ใดที่มอบหญิงนั้นไว้ใน การแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่มอบหญิงนั้นไว้ใน การแต่งงานก็ทำดีกว่า

7:39 ภรรยา ก็ถูกผูกมัดโดยกฎหมายตราบิตไคที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของนางตายเสียแล้ว นางก็มีเสรีภาพที่จะแต่งงานกับชายใดก็ได้ที่นางประสงค์ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

7:40 แต่นางจะเป็นสุขกว่าถ้านางอยู่คนเดียว ตามความเห็นของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญาณของพระเจ้าด้วย

พระเจ้าได้ทรงสถาปนาการสมรส

อาดัมได้ทำงานที่พระเจ้าได้ประทานให้เขาทำเสร็จสิ้นแล้ว เขาได้ตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิด-แต่ในอาณาจักร สัตว์ทั้งสิ้นนั้นเขาไม่พบผู้ใดเลยที่จะเป็นคู่อุปถัมภ์ของเขาและเพิ่มเข้ากับความชื่นชมยินดีและความสุขของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงเห็นความเปล่าเปลี่ยวของอาดัม และทรงตระหนักว่าชีวิตของชายไม่สมบูรณ์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้อาดัมหลับสนิท ทรงเอากระดูกซี่โครงซี่หนึ่งออกมาจากซี่ข้างของ เขาอย่างนุ่มนวล และจากกระดูกซี่โครงอันนั้นทรงสร้างผู้หญิงและประทานนางให้แก่อาดัมเพื่อที่จะเป็นคู่ อุปถัมภ์ของเขา “และอาดัมกล่าวว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกทั้งหลายของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา เธอจะถูกเรียกว่าหญิง เพราะว่าเธอได้ถูกเอาออกมาจากชาย” (ปฐมก. 2:23)

สิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส หรือพระองค์ทรงประกอบพิธีสมรสครั้งแรกนี้อย่างไร ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงเชื่อมสามีภรรยาคนแรกนั้นให้เป็นหนึ่งเดียวกันในการสมรสอันบริสุทธิ์ และตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นหนึ่ง-เนื้อหนังเดียวกัน สิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว อย่าให้ มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” ดังนั้นการสมรสครั้งแรกนั้นจึงได้เริ่มต้นขึ้น ครอบครัวแรก และแน่นอนว่าก่อน บาบได้เข้าไปที่นั่น ครอบครัวนั้นก็เป็บ้านแสนสุขแห่งอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า! พระเจ้าได้ทรงเจตนาให้มันเป็นเช่นนั้น และมันสามารถเป็นเช่นนั้นได้ กระทั่งในวันนี้ในร่างกายแห่งเนื้อหนังเหล่านี้ ซึ่งถูกทำให้แปดเปื้อน และมีแผลเป็นเพราะบาป บ้านที่แม่และพ่ออุทิศตัวแต่พระเจ้า โดยมีลูก ๆ เดินตามรอยเท้าของพวกเขา สามารถเป็นอย่างที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยให้บ้านนั้นเป็นได้ ไข่แล้วครับ พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มการสมรส และบ้าน

เปาโลตอบคำถามต่าง ๆ ต่อไปซึ่งได้มีขึ้นในที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์นั้น และในบทนี้เขากล่าวถึง หัวข้อเรื่องการสมรสเป็นหลัก

ข้อ 1: “บัดนี้เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกท่านได้เขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่แต่งงาน ผู้หญิงเลย”

นี่เป็นคำกล่าวหนึ่งที่ชัดเจนมาก ๆ เปาโลไม่ได้กำลังห้ามการสมรส และเขาไม่ได้กำลังพยายามที่จะส่งเสริมผู้เชื่อทั้งหลายไม่ให้แต่งงาน ในข้อพระคำต่อ ๆ ไปเขาชี้ให้เห็นข้อดีบางประการในการไม่แต่งงาน แต่เขาไม่ได้สอนหรือบอกเป็นนัยว่าคนที่โสดก็บริสุทธิ์กว่าคนที่แต่งงาน โปรดศึกษาค้นคว้า 1 ทิโมธี 4:1-4 และฮีบรู

ข้อพระคำสองข้อจากภาคพันธสัญญาเดิมให้ความกระจ่างแก่คำว่า “แต่ต้อง”

“และพระเจ้าตรัสแก่ท่านในความฝันหนึ่งว่า “ใช่แล้ว เรารู้ว่าเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ด้วยความซื่อตรงแห่งใจของเจ้า ด้วยว่าเราได้ยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ยอมให้เจ้าแต่ต้องนาง” (ปฐมก. 20:6)

“คนใดที่เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้านของตนก็เป็นอย่างนั้นแหละ ผู้ใดก็ตามที่แต่ต้องนางจะไร้ความผิดก็หาไม่ได้” (สภษ. 6:29)

ข้อ 2: “แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จึงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง”

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “แม้ข้อเท็จจริงจะมีอยู่ว่ามันเป็นการดีที่ชายใดจะไม่แต่ต้องผู้หญิง แต่เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จึงให้ชายทุกคนมีภรรยาเป็นของตัวเอง” ในเมืองโครินธ์ อันเป็นที่ซึ่งบาปแพร์ระบาดและการทดลองมีมากมาย เปาโลให้คำเตือนสตินี้เกี่ยวกับการสมรส-ไม่ใช่ราวกับว่ามันเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายน้อยกว่า แต่เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้กระทำความชั่วร้าย

ถึงแม้ว่ามันคงจะดีที่ผู้ชายจะไม่แต่ต้องผู้หญิง แต่การที่ชายและหญิงทั้งหลายจะแต่งงานก็ดีกว่าการมีความผิดในเรื่องบาปตั้งเยอะ ผู้สอนบางคนในสมัยนั้นเสนอแนะว่าการแต่งงานเป็นเรื่องที่ผิด และครูสอนบางคนเหล่านั้นที่เป็นยิวก็สอนเรื่องการมีสามีภรรยาได้หลายคน แต่เปาโลกล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตัวเอง และหญิงทุกคนควรมีสามีเป็นของตัวเอง-สามีคนเดียว ภรรยาคนเดียว

ข้อ 3: “จงให้สามีปฏิบัติหน้าที่อันพึงปฏิบัติต่อภรรยา และจงให้ภรรยาปฏิบัติต่อสามีเช่นเดียวกัน”

หัวข้อของพระคำสองข้อแรกในบทนี้พาเปาโลไปสู่การให้คำแนะนำที่คนเหล่านั้นที่แต่งงานแล้วต้องการมากจริง ๆ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในหลาย ๆ ด้านมันก็ง่ายกว่าเยอะที่คน ๆ หนึ่งจะเป็นโสดต่อไป มีข้อได้เปรียบหลายประการของชีวิตโสด-โดยมีเงื่อนไขว่าคน ๆ นั้นเข้มแข็งพอที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการทดลองมีชัยต่อเขาได้ อย่างไรก็ตาม มันเป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่พระเจ้าประทานให้ที่จะเติมเต็มแผ่นดินโลกโดยออกลูกออกหลาน ดังนั้นมันจึงเป็นหน้าที่สำหรับชายและหญิงทั้งหลายที่จะแต่งงาน-ถ้าพวกเขาเหมาะสมสำหรับกันและกัน และถ้าพวกเขาแต่งงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า (ต่อไปอีกนิดเดียวในการศึกษาค้นคว้าของเรา เปาโลเตือนให้ระวังการที่คริสเตียนทั้งหลายเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนไม่เชื่อ)

คำกรีกที่แปลเป็น “ปฏิบัติหน้าที่” (render) ไม่ได้บ่งบอกถึงการตอบแทนสำหรับความช่วยเหลือ แต่มีความหมายว่า “การปฏิบัติตามพันธะผูกพัน”-ในที่นี้คือจากสามีแก่ภรรยาและภรรยาแก่สามี การสมรสเป็นเรื่องที่จริงจัง ควรมีการใช้เวลาหรือเยอะ ๆ ระหว่างทั้งสองฝ่ายที่จะร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันในการสมรสอันบริสุทธิ์ หญิงสาวคนใดที่เห็นแก่ตัว ไม่เต็มใจที่จะตอบแทนแก่สามีของเธอสิ่งซึ่งถูกคาดหวังในการสมรส หรือชายหนุ่มคนใดที่ไม่เต็มใจที่จะตอบแทนแก่เจ้าสาวของตนสิ่งซึ่งเธอสมควรได้รับ ก็ไม่ควรแต่งงาน มีผู้ชายหลายคนที่สามารถมีชีวิตอยู่จนถึงร้อยปีและไม่เคยต้องการหรืออยากได้รับความรักและความทุ่มเทของหญิงคนใด และนี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้หญิงบางคน มีผู้คนที่สามารถอยู่จนชั่วชีวิตและไม่เคยถูกทดลองให้ทำบาปนั้นซึ่งเปาโลเตือนในข้อพระคำเหล่านี้เลย แต่มีคนอื่น ๆ ที่ต้องมีคู่ครองจริง ๆ มิฉะนั้น พวกเขาก็จะถูกทดลองอยู่ตลอดและถูกชักนำให้หลงไปในตัณหาและบาป

การสมรสเป็นข้อเสนอแบบคนละครึ่ง และถ้าสามีไม่เต็มใจที่จะให้แก่ภรรยาของตนซึ่งความรัก ความทุ่มเท และความเอาใจใส่ที่เธอสมควรได้รับเพราะเธอเป็นภรรยาของเขา เขาก็ไม่ควรมีภรรยาเลย! นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้หญิงต่อสามีของตน คนที่แต่งงานกันแล้วจะเห็นแก่ตัวไม่ได้เลย พวกเขาต้องแบ่งปันกัน โดยไม่คาดหวังจากคู่ของตนมากกว่าที่ตัวเองเต็มใจที่จะให้เป็นการตอบแทน

ข้อ 4: “ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่สามีมี และในทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่ภรรยา”

ในพระคำข้อนี้ภรรยาถูกกล่าวถึงก่อน-น่าจะเพราะว่านางถูกกล่าวถึงทีหลังในข้อพระคำที่แล้วและไม่ใช่เพราะว่านางติดค้างสามีของนางมากไปกว่าที่เขาติดค้างต่อนาง ข้อพระคำเหล่านี้สอนอย่างชัดเจนถึงความเท่าเทียมกันของทั้งสองเพศ (และในสมัยของเปาโล ผู้หญิงไม่ได้ถูกมองว่าเท่าเทียมกับผู้ชาย) แท้จริงแล้วพระวจนะของพระเจ้าสอนจริง ๆ ว่าผู้หญิงเป็น “ภาชนะที่อ่อนแอกว่า” แต่นั่นก็ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าในการสมรสนางก็ติดค้างสามีของนางมากไปกว่าที่นางสมควรได้รับในฐานะเป็นภรรยาของเขา

คำกรีกที่แปลเป็น “ไม่มีอำนาจ” บ่งบอกถึงการใช้สิทธิอำนาจในเรื่องใดก็ตามที่กำลังพูดถึงกันอยู่-ซึ่งในกรณีนี้คือเรื่องร่างกายของสามีและร่างกายของภรรยา ความเป็นเจ้าของในตัวเองไม่อาจมีได้ในการสมรส เมื่อเราแต่งงาน เราก็ไม่ใช่เจ้าของตัวเองอีกต่อไป สามีเป็นของภรรยา และภรรยาเป็นของสามี-และทั้งคู่ไม่มีสิทธิ์ที่จะกล่าวแก่อีกฝ่ายว่า “ไม่ถูกต้องหรือที่ฉันจะทำตามใจชอบกับสิ่งที่เป็นของตนเอง?” (มธ. 20:15 วรรคต้น) ความปรารถนาของสามีหรือของภรรยาไม่ควรเป็นการสนองความต้องการของตัวเอง ความเห็นแก่ตัวต้องถูกขจัดออกไปจากความคิดและจิตใจ สามีมีหน้าที่ในการเติมเต็มให้แก่ภรรยา และภรรยามีหน้าที่ในการเติมเต็มให้แก่สามี

ข้อ 5: “พวกท่านอย่าฉ้อโกงสิทธิ์ของกันและกัน เว้นแต่ได้ตกลงกันไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อพวกท่านจะสามารถอุทิศตัวเองต่อการอดอาหารและการอธิษฐาน และจงมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อไม่ให้ซาตานล่อลวงพวกท่านเพราะเหตุการขาดความอดกลั้นของพวกท่าน”

ในที่นี้เรามีการแสดงออกในแง่ลบของสิ่งที่ถูกประกาศในแง่บวกในข้อ 3 สามีต้องไม่ฉ้อโกงภรรยา ภรรยาต้องไม่ฉ้อโกงสามี-นอกเสียจากว่า:

4. เป็นการยินยอมและความเข้าใจร่วมกันระหว่างสามีกับภรรยา
5. เป็นการชั่วคราว-และจากนั้นต้องเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น
6. โดยมีจุดประสงค์เพื่อการอธิษฐาน-ไม่ใช่ความเพลิดเพลิน

ข้อพระคำนี้ต้องถูกเทศนาบ่อย ๆ ในคริสตจักรวันนี้ ไม่แปลกที่ศาลคดีหย่าร้างปีนการหย่าร้างออกมาอย่างพร่งพรวดรวกกับน้ำเทลงมาเหนือหน้าต่างในแองการ่า! ชายและหญิงทั้งหลายทำงานวันนี้โดยสามีทำงานกะหนึ่งและภรรยาทำงานอีกกะหนึ่ง พวกเขาผลักดันกันพักพร้อม โดยมีรถยนต์ส่วนตัวของตนและบัญชีธนาคารของตัวเอง อันที่จริง การสมรสมากมายวันนี้ดูเหมือนจะเป็นข้อตกลงที่ว่าสองฝ่ายจะอาศัยอยู่ใต้หลังคาเดียวกัน แม้นาน ๆ ทีจะได้เจอหน้ากันและแทบจะไม่มีกรร่วมสามัคคีธรรมกันเลยในฐานะสามีกับภรรยา ภายใต้การจัดแจงเช่นนั้นพวกเขาแยกขาดจากกันมากกว่าที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน และนี่ไม่สามารถนำไปสู่การสมรสที่มีความ

สุขได้

เมื่อชายและหญิงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในการสมรส พวกเขา ก็กลายเป็นเนื้อหนังเดียวกัน และมันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่สามีกับภรรยาจะอยู่ห่างกันเป็นระยะเวลานาน ๆ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม กรุณาหมายเหตุว่าแม้ในกรณีของการอดอาหารและอธิษฐาน การแยกจากกันนั้นจะต้องเป็นเวลาที่สั้นมาก ๆ หลายคู่ได้แยกทางและหย่าร้างเพราะภรรยาใช้เวลามากเกินไปในบ้านเกิดของเธอกับแม่ของเธอ ในกรณีเช่นนั้น ภรรยาก็ไม่ควรแต่งงานและจากแม่มาเลย หลายคู่ได้แยกทาง (และหย่าร้าง) เพราะสามีใช้เวลาว่างของตนไปกับการล่าสัตว์และตกปลา-หรือกับ “พวกเพื่อน ๆ” ที่กลับ-มากกว่าที่เขาใช้เวลาแก่ภรรยาและครอบครัวของเขา

เมื่อสามีและภรรยาตกลงที่จะแยกจากกันชั่วคราวเพื่อการอธิษฐาน พวกเขา ก็ถูกสั่งว่า “จงมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อให้เขาตานล่อลวงพวกท่านเพราะเหตุการขาดความอดกลั้นของพวกท่าน” นั่นคือ เกรงว่ามารร้าย จะใช้การขาดการควบคุมตัวเองเป็นวิธีในการล่อลวงให้ทำความชั่วร้าย-ไปแล้วครับ แม้กระทั่งหลังจากการอธิษฐานและการอดอาหารชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งก็ตาม

ซาตานไม่เคยขอพักร้อน มันตื่นตัวและทำงานอยู่เสมอ เราจึงต้องสวม “ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า... โดยการเอาโล่แห่งความเชื่อ” เพื่อที่เราจะสามารถดับลูกศรเพลิงของมารร้ายได้ เราต้องระวังบ่วงแร้วและหลุมพรางทั้งหลายของมัน 1 เปโตร 5:8 เตือนเราว่า “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิกิริยาของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิงโตที่ค้ำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้”

ข้อ 6: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้โดยได้รับอนุญาต และไม่ได้เป็นพระบัญชา”

ความหมายของพระคำข้อนี้ก็คือว่าเปาโลกำลังให้คำเตือนสติและคำแนะนำฝ่ายวิญญาณที่ดีและถูกต้องแก่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น มันไม่ใช่พระบัญชาหนึ่งของพระเจ้าที่ชายใดต้องไม่แตะต้องหญิงใดและที่คนใดต้องไม่แต่งงาน แต่เนื่องจากเปาโลเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ เขาจึงรู้สึกต่อพวกเขาเหมือนกับที่พ่อคนหนึ่งจะรู้สึกต่อลูก ๆ ของตนและมีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะเห็นพวกเขาดำเนินชีวิตแบบเปี่ยมชัยชนะและชื่นชมยินดีกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ด้วยเหตุผลนั้นเขาจึงให้คำเตือนสติและคำแนะนำฝ่ายวิญญาณนี้-แต่ไม่ใช่เป็นคำบัญชาหนึ่งจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

(นั่นไม่ได้หมายความว่าข้อพระคำเหล่านี้ไม่ได้รับการตลใจ อัครทูตท่านนี้ให้คำบัญชาหนึ่งก็ต่อเมื่อมันถูกได้รับมาจากพระเจ้าในฐานะเป็นคำบัญชาหนึ่ง มิฉะนั้นโดยความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ให้คำปรึกษาในฐานะเป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณคนหนึ่ง)

มันไม่ใช่คำบัญชาหนึ่งของพระเจ้าที่ภรรยาและสามีจะฉ้อโกงกันและกันนอกจากโดยการยินยอมชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง-แต่สามีและภรรยาบ่อยคนนั้นสามารถเมินเฉยคำแนะนำของเปาโลในเรื่องนี้ได้ เพราะว่าเราเป็นมนุษย์และมารร้ายก็ไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย! มันไม่สำคัญว่าเราเป็นใคร เราไม่มีภูมิคุ้มกันต่อการทดลอง เราควรฟังถ้อยคำเตือนสติเหล่านี้จากอัครทูตเปาโล

ข้อ 7: “ด้วยว่าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานที่

เหมาะสมสำหรับตนเองจากพระเจ้า คนหนึ่งตามอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งตามอย่างนั้น”

เปาโลไม่ใช่ชายที่แต่งงานแล้วตอนที่เขียนจดหมายฉบับนี้ ถึงแม้ว่าผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าเขาเคยแต่งงาน (เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน และเฉพาะชายที่แต่งงานแล้วเท่านั้น (ตามกฎหมาย) เป็นสมาชิกของสภานั้นได้) อย่างไรก็ตาม เท่าที่ผมจะสามารถชี้ขาดได้ ไม่มีข้อพิสูจน์อันแน่ชัดใด ๆ เลยว่าเปาโลเคยแต่งงาน แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้แต่งงานตอนที่เขาเขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น

เปาโลอยากให้ผู้เชื่อทุกคนถือครองฤทธิ์เดชเดียวกันแห่งการเหนี่ยวรั้งตนที่เขาถือครอง เพื่อที่ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้แต่งงาน พวกเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่อของการทดลองและกลายเป็นคนลวงประเวณี คนบางคนที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการทดลองที่เชื่อมโยงกับหัวข้อที่เปาโลกำลังอภิปรายอยู่ก็ถูกทดลองผ่านทางอีกช่องทางหนึ่งของความชั่วร้าย เช่น การใส่ร้ายเพื่อนมนุษย์ของตนโดยการพูดเป็นนัยเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่ได้ทราบความจริงทั้งหมด คนที่พูดใส่ร้ายเช่นนั้นอาจทำลายคำพยานและทำลายความเป็นประโยชน์ของผู้เชื่ออีกคนในคริสตจักรจนพังพินาศได้เลยโดยการพูดในเมื่อเขา (หรือเธอ) ควรเจียบเสียบและอธิษฐานเผื่ออีกฝ่ายนั้น จนกว่าความจริงทั้งหมดของเรื่องนั้นที่สงสัยกันถูกเปิดเผยให้กระจ่าง

อัครทูตเปาโลเป็นพยานรับรองอย่างชัดเจนว่าเท่าที่เขาเกี่ยวข้องเป็นการส่วนตัว เขาไม่จำเป็นต้องแต่งงานเพราะว่าไม่มีอันตรายของการที่เขาจะกลายเป็นคนลวงประเวณี

“แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานที่เหมาะสมสำหรับตนเองจากพระเจ้า คนหนึ่งตามอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งตามอย่างนั้น” เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าสภาพของเขาเองไม่ได้เป็นเหตุที่เขาจะตัดสินใจสภาพของคนอื่น ๆ ได้ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ได้แต่งงานก็ไม่ได้ให้สิทธิ์เขาอย่างแน่นอนที่จะบัญชาคนอื่น ๆ ไม่ให้แต่งงาน คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ของประทาน” คือ คาร์ริสมา ซึ่งหมายถึง “ของขวัญแห่งพระคุณ” ด้วยเหตุผลหลายประการที่พระเจ้าทรงทราบ ของประทานแห่งพระคุณนี้ได้ถูกประทานอย่างเหลือล้นแก่อัครทูตเปาโลจนถึงระดับที่เขาสามารถอยู่ไปตลอดชีวิตนี้ได้โดยไม่ต้องมีความช่วยเหลือ การปลอบประโลมใจ ความรัก และความเป็นเพื่อนคู่คิดของภรรยาคนหนึ่ง

ไม่ว่าผู้เชื่อคนใดจะเป็นโสดหรือแต่งงานแล้ว แต่ละคนก็ได้รับของประทานหนึ่งโดยพระคุณของพระเจ้า ผู้เชื่อแต่ละคนมีการรับใช้หนึ่งที่ต้องทำให้สำเร็จเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และถ้าเราแต่ละคนจะแสวงหาและปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา เราก็คงจะไม่มีเวลาวางแผนชีวิตของคนอื่น-เราก็คงจะง่วนอยู่กับการทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับเราให้สำเร็จในฐานะเป็นลูกของพระองค์ เราต้องรับผิดชอบต่อพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่เราต้องให้การต่อ คำสอนของเปาโลไม่ได้เสนอแนะเรื่องความเหนือกว่าด้านศีลธรรมในคนที่ไม่แต่งงาน แต่เขาเสนอแนะข้อได้เปรียบประการหนึ่งของการไม่แต่งงาน ตรงที่ว่ามีฤทธิ์เดชที่จะไม่สองจิตสองใจในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าและสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า

ข้อ 8 และ 9: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกว่าแก่คนที่ยังไม่แต่งงานและพวกหญิงม่ายว่า เป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขาถ้าพวกเขาอยู่เหมือนอย่างข้าพเจ้า แต่ถ้าพวกเขาตั้งใจไม่ได้ก็จงให้พวกเขาแต่งงานเสียเถิด เพราะว่าการแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน”

เปาโลเอ่ยถึงพวกหญิงม่ายเป็นพิเศษ เพื่อที่พวกนางจะได้ทราบว่าคำแนะนำมีไว้สำหรับพวกนาง เช่นเดียวกับสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เคยแต่งงาน และในขณะเดียวกัน “คนที่ยังไม่แต่งงาน” ก็ไม่ได้หมายถึงพวกหญิงม่ายเท่านั้น แต่รวมถึงทุกคนที่ไม่ได้แต่งงานด้วย (นี่จะถูกอภิปรายอย่างเต็มที่มากขึ้นในข้อ 25 ถึง 28 ของบทนี้)

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเขากำลังพูดกับใครอยู่ และจากนั้นก็แนะนำว่า “เป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขาถ้าพวกเขาอยู่เหมือนอย่างข้าพเจ้า แต่ถ้าพวกเขาตั้งใจไม่ได้ก็จงให้พวกเขาแต่งงานเสียเถิด...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ถ้าพวกเขาควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็จงให้พวกเขาแต่งงานเถิด”

“...เพราะว่าการแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “มีใจเร่าร้อน” บอกเป็นนัยถึงการดิ้นรนทางอารมณ์ภายใน ซึ่งแน่นอนว่าจะทำลายสันติสุขซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ และซึ่งผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้รับ

ถ้าคนที่ไม่ได้แต่งงานอุทิศตัวให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าจนถึงระดับที่ไม่มีความปรารถนาคู่ครอง ไม่มีความปรารถนาที่จะแต่งงาน การที่คน ๆ นั้นเป็นแบบนี้ต่อไปก็ดีกว่า แต่เมื่อความปรารถนาที่จะมีคู่ครองรุ่มร้อนอยู่ภายในทรวงและคน ๆ นั้นขาดการควบคุมตัวเองแบบเพียงพอ การแต่งงานก็ดีกว่า เพราะว่าความปรารถนาเช่นนั้นจะพรากสันติสุขและความชื่นชมยินดีซึ่งคริสเตียนคนนั้นควรมีออกไปเสีย และการรับใช้ของคน ๆ นั้นต่อพระเจ้าก็จะถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลน้อยลงเยอะ บุคคลที่เป็นเช่นนี้จึงควรแต่งงาน ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศีกษาค้นคว้า 1 ทิโมธี 5:11-15

ข้อปฏิบัติต่าง ๆ สำหรับคนที่แต่งงานแล้ว ในท่ามกลางผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ

ข้อ 10 และ 11: “และสำหรับคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสิ่ง แต่มิใช่ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาไปจากสามีของตน แต่และถ้านางไปแล้ว จงให้นางเป็นโสดต่อไป หรือจงให้นางกลับคืนดีกันกับสามีของนาง และอย่าให้สามีไล่ภรรยาของตนไปเสีย”

คำเตือนสติและข้อปฏิบัติทั้งหลายที่ถูกให้ไว้ในข้อพระคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่สามีและภรรยาโดยที่ทั้งสองฝ่ายเป็นคริสเตียน เห็นได้ชัดว่าคำถามเรื่องการหย่าร้าง ในกรณีของผู้เชื่อที่แยกทางกัน ได้ถูกอภิปรายแล้วในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ มันเป็นไปได้ที่ผู้สอน “ที่มีปัญญา” บางคนเหล่านั้นได้เสนอแนะว่ามันถูกต้องเหมาะสมที่ผู้เชื่อจะหย่าร้างกัน แต่คำเตือนสติที่เปาโลให้ไว้ไม่ได้ชี้ไปยังความเป็นไปได้ของการหย่าร้างระหว่างผู้เชื่อเลย เขาไม่ได้แนะนำให้หย่าร้างอย่างแน่นอน

“...สำหรับคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสิ่ง แต่มิใช่ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา...” พระเยซูได้ทรงกำหนดพระบัญญัติที่ห้ามการหย่าร้างไว้แล้ว: “เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” (มาระโก 10:9) “ผู้ใดก็ตามที่หย่าภรรยาของตน และไปแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ก็ทำผิดประเวณี และผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่าจากสามีของนางแล้ว ก็ทำผิดประเวณี” (ลูกา 16:18)

เปาโลไม่ได้พูดถึงการเปิดเผยพิเศษอย่างหนึ่งซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่เขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่นการเปิดเผยนั้นใน 1 เธสะโลนิกา 4:15 เขาแค่กำลังชี้ให้เห็นพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับการหย่าร้าง: ภรรยาต้องไม่ไปจากสามีของนาง-แต่ถ้า ด้วยเหตุผลบางประการที่ไม่ถูกชี้ให้เห็นในที่นี้ นางไปจริง ๆ นางก็ต้องไม่แต่งงานใหม่ หรือไม่ก็กลับไปคืนดีกับสามีของนาง ไม่มีการเสนอแนะเรื่องการหย่าร้างเลย เปาโลกล่าวเรื่องนี้ชัดเจนมาก ๆ

“...และอย่าให้สามีไถ่ภรรยาของตนไปเสีย” ท่านที่รัก นี่อาจเป็นหลักคำสอนที่ยาก แต่มันก็ถูกต้องตามพระคัมภีร์: ไม่มีมูลเหตุตามพระคัมภีร์เลยสำหรับการหย่าร้างในท่ามกลางผู้เชื่อ! ถ้าสามีและภรรยาเป็นลูกของพระเจ้าทั้งคู่ ก็ไม่มีสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นระหว่างพวกเขาที่ตกลงกันไม่ได้โดยการคุกเข่าลงอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า ผมขอกล่าวซ้ำว่า นี่เป็นคำพูดที่ยากอย่างแน่นอนในยุคสมัยนี้แห่งความหย่อนยานและแนวคิดเสรีนิยม เมื่อผู้รับใช้จำนวนมากเหลือเกินเทศนาเพื่อเอาใจมนุษย์แทนที่จะกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” แต่ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าวในที่นี้ ไม่มีมูลเหตุเลยสำหรับการหย่าร้างระหว่างผู้เชื่อ-และถ้าพวกเขาพบว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะอาศัยอยู่ด้วยกันและเลือกที่จะแยกทาง พวกเขาก็ต้องไม่แต่งงานใหม่หรือไม่ก็กลับไปคืนดีกัน ผู้เชื่อที่หึงคูครองของเขาหรือของเธอไม่มีสิทธิ์ที่จะแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง นี่สอดคล้องตามข้อพระคัมภีร์นี้

ข้อ 12 และ 13: “แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าว ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อ และนางพอใจที่จะอาศัยอยู่กับสามี อย่าให้สามีไถ่นางไปเสีย และผู้หญิงซึ่งมีสามีที่ไม่เชื่อ และถ้าสามีพอใจที่จะอาศัยอยู่กับนาง อย่าให้นางหึงสามีนั้นเลย”

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้แก่คนเหล่านั้นที่แต่งงานแล้วก่อนที่พวกเขาจะกลับใจรับเชื่อ และต่อมาคู่สมรสของพวกเขาก็ไม่ได้รับความรอด กรณีดังกล่าวแตกต่างจากกรณีที่ถูกพูดถึงในข้อ 10 และ 11 ซึ่งเขาพูดถึงสามีและภรรยาที่เป็นผู้เชื่อทั้งคู่

“แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าว ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่ไม่ได้หมายความว่าถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้รับการดลใจ-พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจ และในพระคำข้อต่อ ๆ ไปนี้ เปาโลให้คำเตือนสติฝ่ายวิญญาณที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในเงื่อนไขที่ถูกพรรณนาในส่วนหลังของพระคำข้อนี้:

“ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อ...” ข้อสรุปเดียวที่สมเหตุสมผลที่จะหาได้ในที่นี้ก็คือนี่ว่า ทั้งสามีและภรรยาเป็นคนไม่เชื่อตอนที่พวกเขาแต่งงานกัน แต่สามีได้รับความรอดแล้ว และภรรยาก็ยังไม่กลับใจรับเชื่อเหมือนเดิม กระนั้น ถ้าภรรยาที่ไม่เชื่อพอใจที่จะอยู่กับสามีที่เชื่อแล้วต่อไป สามีก็ไม่ควรหย่านาง

“และผู้หญิงซึ่งมีสามีที่ไม่เชื่อ...” เรามีภาพเดียวกันในที่นี้: ทั้งสามีและภรรยาเป็นคนไม่เชื่อก่อนที่พวกเขาแต่งงานกัน และหลังจากแต่งงานกันแล้ว ภรรยาได้ฟังข่าวประเสริฐและได้บังเกิดใหม่แต่สามียังเป็นคนที่ไม่รอดต่อไป ถ้าสามีที่ยังไม่รอดนั้นพอใจที่จะอาศัยอยู่กับภรรยาที่เชื่อแล้ว นางก็ไม่ควรทิ้งเขา ถึงแม้ว่าเขาเป็นคนบาปและนางเป็นคริสเตียนก็ตาม

(เราควรหมายเหตุไว้ว่าไม่มีมูลเหตุตามพระคัมภีร์เลยที่คริสเตียนคนใดจะแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อ

คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้แต่งงานกับคริสเตียนด้วยกัน และเมื่อผู้เชื่อคนใดแต่งงานกับคนไม่เชื่อ ความยุ่งยากจะตามมาอย่างแน่นอน! ไม่มีกรณีที่ภรรยาที่เป็นคริสเตียนอาจนำสามีที่ไม่รอดมาถึงพระคริสต์-หรือในทางกลับกัน-แต่นี้เป็นข้อยกเว้นมากกว่าที่จะเป็นกฎ ปกติแล้วมีความยุ่งยากและความเศร้าโศกมากมาย และบ่อยครั้งก็มีการแยกทาง-เพราะว่าเมื่อคู่สมรสที่เป็นคริสเตียนปรารถนาที่จะไปคริสตจักร คนบาบนั่นก็คือ รัน เขาไม่มีความสนใจในพระนิเวศของพระเจ้าเลย สถานการณ์ดังกล่าวจะนำมาซึ่งความไม่สงบและความขัดแย้งแน่นอน)

ข้อ 14: “ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อ นั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อ นั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางสามี มิฉะนั้นลูก ๆ ของพวกท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์”

ความจริงนี้ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในที่นี้: สามีที่ไม่เชื่อถูกชำระให้บริสุทธิ์ (ถูกแยกตั้งไว้) โดยภรรยาที่เชื่อ และภรรยาที่ไม่เชื่อถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยสามีที่เชื่อ หญิงที่เป็นคริสเตียนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชายที่ไม่เชื่อ นั้น และชายที่เป็นคริสเตียนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของหญิงที่ไม่เชื่อ นั้น: เพราะตามที่ชี้ให้เห็นไปแล้ว เมื่อสองคนแต่งงานกัน พวกเขา ก็กลายเป็นเนื้อหนังเดียวกัน เมื่อคนบาบสองคนแต่งงานกัน พวกเขา ก็กลายเป็นเนื้อหนังเดียวกันในสายพระเนตรของพระเจ้า และเมื่อคนใดคนหนึ่งกลับใจรับเชื่อ ไม่ว่าจะคนนั้นจะเป็นสามีหรือภรรยา พวกเขา ก็ยังเป็นเนื้อหนังเดียวกันเหมือนเดิม-แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ความชอบธรรมของผู้ที่รอดแล้ว ก็เป็นใหญ่กว่าความชั่วของคนที่ยังไม่รับความรอด และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วชำระแยกตั้งคนไม่เชื่อ นั้นให้บริสุทธิ์

นี่ไม่ได้บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงในสถานะฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าในส่วนของคู่สมรสที่ไม่เชื่อ นั้น เขาหรือเธอ (แล้วแต่กรณี) ยังเป็นจิตวิญญาณที่หลงหายอยู่เหมือนเดิมและต้องรับการช่วยให้รอดโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ แต่โดยทางความเป็นหนึ่งเดียวกันตามธรรมชาติ คู่สมรสที่ยังไม่รับความรอดก็ได้ รับอติพิพลฝ่ายวิญญาณซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะกลับใจรับเชื่อจริง ๆ

“...มิฉะนั้นลูก ๆ ของพวกท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์” เหมือนเคย ที่ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าลูกเหล่านั้นได้รับความรอดเพราะว่าพวกเขา มีแม่หรือพ่อที่เป็นคริสเตียน คำว่า “ถูกชำระให้บริสุทธิ์” (ถูกแยกตั้งไว้) และ “บริสุทธิ์” ถูกใช้ในพระคำข้อนี้ในลักษณะเดียวกัน และทั้งสองคำไม่ได้บ่งบอกถึงความรอด

ถ้าบ้านแตก ภรรยาหรือสามีที่ยังไม่รับความรอดก็ถูกขจัดออกจากอภิสิทธิ์แห่งอติพิพลฝ่ายวิญญาณ และที่ยืนในความสัมพันธ์ที่ถูกแยกตั้งไว้ นี้เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับลูก ๆ トラบไตที่บ้านยังไม่แตก ลูก ๆ ก็อยู่ในที่ยืนแห่งอภิสิทธิ์ และสามารถรับอติพิพลมาถึงพระคริสต์ได้

ในพระคำข้อนี้เรามีการเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างพระคุณแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนกับความเข้มงวดแห่งศาสนายิว วิธีหนึ่งที่ชนชาติอิสราเอลได้ใช้เพื่อที่จะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์ก็คือ การปฏิเสธที่จะปะปนกับคนต่างชาติในการสมรส คนเหล่านั้นที่รับหญิงต่างชาติเป็นภรรยาก็ถูกทำให้เป็นมลทิน และลูก ๆ ของพวกเขาก็เป็นมลทิน เมื่อพวกเขาได้พิพากษาคัดสินบาบนั้น พวกเขา ก็พิสูจน์มันไม่เพียงโดยการถวายเครื่องบูชาด้วยเลือดเท่านั้น แต่โดยการไล่ทั้งลูก ๆ และภรรยาไปเสียด้วย (เอสรา 10:3)

ในกรณีของคริสเตียนที่ได้แต่งงานกับคนไม่เชื่อ เปาโลกล่าวว่าเขาไม่ต้องไล่ลูก ๆ ของเขาไปเสีย-ลูก ๆ

เหล่านั้นไม่ได้เป็นมลทิน แต่บริสุทธิ์

สามีที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถเป็นช่องทางในการชนะภรรยาที่ไม่เชื่อได้ถ้าเขาจะอยู่กับนางต่อไป อธิษฐานเผื่อนาง และดำเนินชีวิตแห่งความเป็นแบบพระเจ้า ความบริสุทธิ์ และความจริงใจต่อหน้านาง โดยนำนางมาถึงพระเยซู นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับภรรยาที่บังเกิดใหม่แล้วและสามีที่ไม่เชื่อ เรามีพระสัญญาแห่งยอห์น 15:7: “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดที่ท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย”

ข้อ 15: “แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะไป ก็จงให้เขาไปเถิด พี่น้องชายหญิงไม่ถูกผูกมัดในกรณีดังกล่าว แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่สันติสุข”

“...ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะไป ก็จงให้เขาไปเถิด” ในที่นี้เปาโลบอกเราชัดเจนว่าถ้าสามีหรือภรรยาที่ไม่เชื่อจะไปจากคู่สมรสที่ได้กลับใจรับเชื่อและกำลังดำเนินชีวิตคริสเตียน “พี่น้องชายหญิงไม่ถูกผูกมัดในกรณีดังกล่าว” นั่นคือ ถ้าคนที่ไม่เชื่อปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตอยู่กับผู้เชื่อ นั่น ผู้เชื่อคนนั้นก็ไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับการจากไปของ คนไม่เชื่อ นั่น และถ้าคู่สมรสที่ไม่เชื่อจากไปและดำเนินในบาปต่อไป โดยเสียชีวิตโดยปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า สามีหรือภรรยาที่เชื่อนั้นก็ไม่ต้องรับผิดชอบ

“แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่สันติสุข” ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่านี่หมายความว่า การยอมให้คนไม่เชื่อจากไปก็ดีกว่าการที่ผู้เชื่อและคนไม่เชื่อจะอยู่ด้วยกันต่อไปโดยมีความขัดแย้ง การโต้เถียง และการทะเลาะกันระหว่างพวกเขา แต่ถ้าพวกเขาสามารถอยู่ด้วยกันได้อย่างสันติและอย่างรักใคร่สามัคคี พวกเขา ก็ควรอยู่ด้วยกันต่อไป และผู้เชื่อนั้นมีพระสัญญาจากพระวาทะของพระเจ้าแน่นอนว่าคนที่ยังไม่รอดนั้น สามารถถูกชนะมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ นี่ควรเป็นพระสัญญาหนึ่งที่น่าชื่นใจและปลอบประโลมใจแก่ภรรยาที่รักทั้งหลายที่มีสามีที่ไม่เชื่อ และแก่สามีทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่มีภรรยาที่ไม่เชื่อ

ข้อ 16: “เพราะท่านทราบอะไรเล่า โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ว่าท่านจะช่วยสามีของตนให้รอดได้หรือไม่ หรือท่านทราบได้อย่างไรเล่า โอ ท่านผู้เป็นสามี ว่าท่านจะช่วยภรรยาของตนให้รอดได้หรือไม่”

ในคำถามนี้เปาโลแค่กำลังถามว่า “ภรรยาที่เป็นคริสเตียนเอ๋ย ถ้าท่านอยู่กับสามีที่ไม่เชื่อของท่านต่อไป ท่านไม่รู้หรือว่าท่านอาจช่วยเขาให้รอดได้?” นี่ไม่ได้หมายความว่าภรยานั้นสามารถยกโทษบาปเหล่านั้นของสามีได้ แต่โดยคำอธิษฐานของนางและการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า นางอาจเป็นช่องทางในการทำให้เขาถูกช่วยให้รอดจากบึงไฟนั้น นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับสามีที่เชื่อในความสัมพันธ์ต่อภรรยาที่ไม่เชื่อ พระเจ้าทรงทำการช่วยให้รอดนั้น โดยเป็นคำตอบสำหรับคำอธิษฐานและความสัจซื่อของคู่สมรสที่บังเกิดใหม่แล้ว

คุณคริสเตียนที่รักทั้งหลายเอ๋ย ที่ขณะนี้กำลังใช้ชีวิตอยู่กับคู่สมรสที่ยังไม่รอด อย่าหมดหวัง! ถ้ามันเป็นไปได้ที่จะอยู่ร่วมกับคู่สมรสที่ไม่เชื่อ ถ้าชีวิตไม่ถูกทำให้ยากเกินทนสำหรับคุณ-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีลูก ๆ อยู่ในบ้านนั้น-จงอยู่กับสามีของคุณต่อไป (หรือภรรยาของคุณต่อไป แล้วแต่กรณี) จงอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อ จงดำเนินชีวิตอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้คุณดำเนินชีวิตและเป็นแบบอย่างของคริสเตียนในบ้านนั้น โดยอาศัยพระสัญญานั้นแห่งพระวาทะของพระเจ้า มีโอกาสอันดีที่คุณจะเป็นช่องทางในการนำคู่สมรสนั้นเข้ามาสู่ความรอดได้-และนั่นจะคุ้มค่ากับความปวดร้าวใจทั้งหมดนั้นที่คุณได้สู้ทนมาตลอดทาง

ข้อ 17: “แต่ตามที่พระเจ้าได้แจกจ่ายแก่ทุกคนอย่างไร ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงเรียกทุกคนอย่างไร ก็จงให้เขาดำเนินอย่างนั้น และข้าพเจ้ากำหนดไว้ตามนั้นในคริสตจักรทั้งหมด”

การอนุญาตให้แยกทางจากสามีหรือภรรยาที่ไม่เชื่อถูกให้เฉพาะเพื่อตอบสนองกรณีที่เฉพาะเจาะจงและพิเศษเท่านั้นซึ่งคู่สมรสที่ไม่เชื่อนั้นเรียกร้องที่จะแยกทาง เปาโลให้คำแนะนำตรงนี้ว่า “จงอยู่ต่อไปในสภาพนั้นที่ท่านได้รับการทรงเรียก” นั่นคือ ถ้าคุณแต่งงานกับคนบาป อย่าแสวงหาการแยกทางจากเขา แต่จงสัตย์ซื่อในที่ ๆ คุณอยู่นั้นตอนที่คุณรับความรอด นั่นคือกฎของเปาโลที่มีแก่เหล่าผู้เชื่อของเขาไม่ว่าเขาไปที่ใดก็ตาม และในข้อพระคำต่อ ๆ ไปเขาให้ภาพประกอบอันโดดเด่นแห่งหลักการของเขา-เกี่ยวกับยิวและคนต่างชาติ ทาสและไท คนที่เข้าสู่หนัดและคนที่ไม่เข้าสู่หนัด

ดังนั้นเปาโลจึงแสดงให้เห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้ถูกเจตนาที่จะก่อให้เกิดการปฏิบัติแบบรุนแรงต่อสังคม แต่เพื่อแยกตั้งความสัมพันธ์ที่มีอยู่แล้วให้บริสุทธิ์ระหว่างคนทั้งหลายจนกว่าจะถึงเวลานั้นที่ความสัมพันธ์เหล่านี้ถูกแก้ไขในสันติสุขได้ และก่อให้เกิดความปรองดองอันต่อเนื่อง-ไม่ใช่ความแตกแยกหรือการแยกขาดจากกัน คำสอนที่แท้จริงของความเชื่อแบบคริสเตียนจริง ๆ แล้วก็คือว่ามันแทรกแซงโดยอ้อม-ไม่ใช่โดยตรง-กับสถาบันทั้งหลายที่มีอยู่แล้วบนแผ่นดินโลกนี้

“และคนหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นกล่าวแก่พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอกล่าวแก่พี่ชายของข้าพเจ้าว่า ให้เขาแบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า” และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “บุตรเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษา หรือเป็นผู้แบ่งมรดกเหนือพวกท่าน” และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงเอาใจใส่ และระวังความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ ไม่ประกอบด้วยความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งเขามีอยู่นั้น” (ลูกา 12:13-15)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้อง “ฉลาดเหมือนงู และไม่มีพิษภัยดุจนกเขา” คำสอนของเปาโลในข้อพระคำตอนนี้ของเราจริง ๆ แล้วก็คือนี้: สำหรับสามีหรือภรรยาคนใดที่ได้กลับใจรับเชื่อมาจากการนับถือรูปเคารพ การเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือได้มีส่วนเกี่ยวข้องในชีวิตฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณ แต่การกลับใจเชื่อจากการนับถือรูปเคารพไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือแบบภายนอกจนถึงขนาดที่คู่สมรสที่เชื่อนั้นหาวิธีที่จะแยกทางจากคนไม่เชื่อนั้นเพียงเพราะว่าคู่สมรสนั้นเป็นคนไม่เชื่อ

จุดมุ่งหมายสูงสุดในใจของคริสเตียนควรจะเป็นการถวายเกียรติพระเจ้า คนใดที่รอดแล้วก็อยู่ในความสว่างนั้น ขณะที่คนไม่เชื่ออยู่ในความมืด-ความมืดแห่งบาป ความคิดของเขาถูกบังโดยพระของยุคนี้ ผู้เชื่อจึงสามารถถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้าได้โดยการอยู่กับคู่สมรสที่ยังไม่รอดต่อไปและนำเขาเข้าสู่ความสว่างแห่งความรอด ผู้กลับใจเชื่อบางคนในเมืองโครินธ์เริ่มร้อนใจแล้วเพราะว่าพวกเขากลับใจรับเชื่อแล้วและคูครองของพวกเขายังเป็นคนที่ไม่รอดต่อไป

“และข้าพเจ้ากำหนดไว้ตามนั้นในคริสตจักรทั้งหมด” เปาโลกล่าวชัดเจนว่าไม่ใช่คำสอนของเขาที่มีแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเท่านั้น แต่มีแก่คริสตจักรทุกแห่งที่เขาได้ไปเทศนาและสั่งสอน

ข้อ 18: “มีชายคนใดที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อได้เข้าสู่หนัดแล้วหรือ อย่าให้เขากลายเป็นเหมือนไม่ได้เข้าสู่หนัดเลย มีคนใดที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อมิได้เข้าสู่หนัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่หนัดเลย”

ตอนแรกเปาโลประยุกต์ใช้หลักการของเขากับความไม่พึงประสงค์ของการเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือ

เป็นหลังมือในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตสมรส และบัดนี้เขาก็ขยายหลักการนั้นไปสู่หัวข้อของการเข้าสุหนัดและสภาพต่าง ๆ ของการเป็นทาสในสมัยของเขา ในพระคำข้อนี้เขาให้คำกล่าวหนึ่งแก่เราเกี่ยวกับสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริงในชีวิตของผู้เชื่อ

ยิวคนใดที่กลับใจรับเชื่อไม่ต้องเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายภายนอกแห่งการเชื่อมโยงของเขากับประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ถ้าเขาเคยเข้าสุหนัดตามลักษณะของพวกยิวแล้ว เขาก็ไม่ต้องพยายามเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้เลย และคนต่างชาติที่กลับใจรับเชื่อไม่ต้องกระทำการต่าง ๆ เพื่อเข้าสู่ชุมชนชาวยิวโดยการเข้าสุหนัด เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ในกาลาเทีย 5:6 เช่นกัน:

“เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสุหนัด หรือการไม่เข้าสุหนัด หาเป็นประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อซึ่งกระทำกิจโดยความรักต่างหาก” ในที่นี้เขาแสดงให้เห็นว่าในพระเยซูคริสต์เจ้า มันไม่ใช่ทั้งการเข้าสุหนัดและการไม่เข้าสุหนัดที่ก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ แต่เป็นความเชื่อที่กระทำกิจโดยความรัก-และความรักคือหัวใจและจิตวิญญาณแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน

ข้อ 19: “การเข้าสุหนัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุหนัดไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้านั้นต่างหากที่สำคัญ”

นั่นคือการกล่าวว่า คนเหล่านั้นที่เคยเข้าสุหนัดแล้วตามธรรมเนียมของชนชาติอิสราเอลไม่ต้องละอายเพราะมันเลย แต่ในทำนองเดียวกัน คนเหล่านั้นที่ไม่ได้เข้าสุหนัดก็ไม่จำเป็นต้องแสวงหาการเข้าสุหนัดด้วย เพราะว่าในพระคุณการเข้าสุหนัดไม่เป็นประโยชน์อันใด สิ่งที่สำคัญในความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือ การเชื่อฟังพระวามะของพระเจ้า การปฏิบัติตาม “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” ถ้าเรารักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ จิต กำลังความคิด และร่างกายของเรา และรักเพื่อนบ้านของเราอย่างที่เราควรรัก “พระราชาบัญญัติและพวกศาสนาดพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มธ. 22:40)

ความเชื่อแบบคริสเตียนสามารถสรุปได้เป็นคำ ๆ เดียว: ความเชื่อฟัง “...ดูเถิด การเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา...” (1 ซมอ. 15:22) ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่พิธีกรรมและพิธีการต่าง ๆ และไม่ใช่การปฏิบัติตามหลักคำสอนและประเพณีทั้งหลายของมนุษย์หรือของศาสนาด้วย ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ในใจ-มนุษย์ใหม่ มนุษย์ภายในที่ถูกสร้างใหม่โดยทางการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า และความเชื่อฟังเป็นการถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้า

ข้อ 20: “จงให้ทุกคนอยู่ต่อไปในการทรงเรียกเดียวกับที่เขาอยู่เมื่อเขาได้รับการทรงเรียกนั้น”

เราทั้งหลายที่ไม่ได้แต่งงานกับศาสนาใดหรือนิกายใดก็ไม่มี ความยุ่งยากเลยในการเห็นสิ่งที่พระคำข้อนี้ นำเสนอในยุคแห่งพระคุณนี้ ในข้อ 17 หัวข้อเรื่องการเข้าสุหนัดถูกเกริ่นไปแล้ว ในที่นี้มีการทวนซ้ำคำเตือนสนธิสนั้นของข้อ 17 โดยเกริ่นนำหัวข้อเรื่องทาสหรือผู้รับใช้

ในข้อ 17 และ 18 เปาโลพูดถึงการแบ่งแยกทางศาสนา-นั่นคือ การประกอบพิธีภายนอกไม่ได้ทำอะไรเพื่อการถือครองภายในเลย แต่ในที่นี้เขากำลังพูดถึงการแบ่งแยกทางสังคม การทรงเรียกที่ถูกพูดถึงในพระคำข้อนี้ไม่ใช่เรื่องของอาชีพการงานของคน ๆ หนึ่ง-ไม่ว่าเขาจะถูกเรียกให้เป็นผู้รับใช้ หมอ ช่างนา นายความ แต่มันเกี่ยวข้องกับสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ที่การทรงเรียกนั้นได้เกิดขึ้น-เราอาจกล่าวว่ามันเกี่ยวข้องกับ

เงื่อนไขที่เราพบการทรงเรี่ยกันนั้น เหมือนกับในที่นี้เราเห็นว่ามันใช้กับการเข้าสู่หนัดหรือการไม่เข้าสู่หนัด การแต่งงานหรือไม่แต่งงาน ความเป็นทาสหรือความเป็นไท แน่แน่นอนว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพการงานฝ่าย โลก ซึ่งบางอย่างนั้นจะขัดแย้งกับพระวณะของพระเจ้า และเป็นสิ่งสะดุดแก่ใจวินัยยัตและชอบของ คริสเตียน ชายใดที่ผลิตและขายเหล็กก็ไม่สามารถทำธุรกิจของเขาต่อไปได้หลังจากที่กลับใจรับเชื่อแล้ว การ เปลี่ยนแปลงของจิตใจในหลายกรณีจำต้องหมายถึงการเปลี่ยนแปลงอาชีพการงานฝ่ายโลกของคน ๆ หนึ่ง

ตอนที่ผมกลับใจรับเชื่อ ผมได้ทำการชดใช้สำหรับหลาย ๆ สิ่ง แต่มีบางสิ่งที่ผมเคยกระทำตอนเป็นคน บาบซึ่งมันเป็นไปได้ในฝ่ายมนุษย์ที่จะทำการชดใช้ได้ ผมเชื่อว่าเมื่อเรากลับใจรับเชื่อ เราควรจัดการแก้ไขสิ่ง ต่าง ๆ ให้เรียบร้อยในส่วนที่ทำได้ ถ้าเราติดเงินผู้ใด เราก็คควรจ่ายมัน และถ้าเราจ่ายมันไม่ไหว เราก็คควรไปหา คนที่เราติดหนี้มัน และอธิบายว่าเราไม่สามารถชำระหนี้ได้ แต่จะจ่ายเมื่อเราทำได้ ทีละเล็กละน้อยหากจำเป็น ถ้าเราทำผิดต่อใคร เราก็คควรไปหาคน ๆ นั้นและแก้ไขสิ่งที่ผิดนั้นหากเราสามารถที่จะแก้ไขได้ แน่แน่นอนว่ามีบาง สิ่งที่ไม่สามารถถูกแก้ไขได้หลังจากที่เรากลับใจรับเชื่อแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ในการฆ่าคน เรารู้ว่าไม่มีใครทำให้ คนตายฟื้นกลับมาได้ และมีอีกหลายสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขได้ กล่าวในแง่ของมนุษย์

การทำผิดซ้ำสองไม่เคยทำให้เกิดสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งเดียวที่ผู้ใดจะทำได้หลังจากบังเกิดใหม่แล้วก็คือ การ อธิษฐาน แสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า และดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเราพยายามที่ จะเดินตามมนุษย์ เหล่าผู้รับใช้ หรือศาสนาต่าง ๆ เราก็คจะนำพาตัวเองไปสู่ความคับข้องหมองใจ-บางทีอาจถึง ขั้นเสียสติได้ แต่พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุขและความแน่ใจ!

พระเจ้าไม่ทรงยกโทษบาปของเราแค่บางส่วน และทรงถือว่าอีกส่วนยังไม่ได้รับการยกโทษจนกว่าเรา ทำการชดใช้อันเหมาะสม เมื่อพระเจ้าทรงไถ่เราโดยทางพระโลหิตของพระเยซู เราก็คถูกไถ่แล้วอย่างสมบูรณ์! หนึ่งวินาทีหลังการกลับใจรับเชื่อ เราก็ครับความรอดแล้ว และเป็นบุตรของพระเจ้า มากพอ ๆ กับที่เราจะเป็น ถ้าเราดำเนินชีวิตคริสเตียนไปอีกห้าสิบปีหรือนานกว่านั้น แต่การชดใช้ การแก้ไขสิ่งเก่า ๆ ที่พลั้งผิดไปให้ถูก ต้องเท่าที่มนุษย์เราจะทำได้ ก็จะทำมาซึ่งความพึงพอใจและความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ

โปรดจำไว้ว่า “เราหว่านสิ่งใด เราก็คเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” และนี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเราจะทำการ เก็บเกี่ยวของเราในนรก เราเก็บเกี่ยว อย่างน้อยก็บางส่วน ในร่างกายนี้และในชีวิตนี้ และพวกเราได้หว่านให้ แก่เนื้อหนังในแบบที่เลวร้ายตอนที่เราเคยเป็นคนบาปก็กำลังเก็บเกี่ยวอยู่เหมือนเดิม-และจะเก็บเกี่ยวจนกว่า จะถึงวันนั้นที่เราตาย! โอ้ ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงยกโทษบาปเหล่านั้น แต่ผมยังทนทุกข์ในร่างกายของผมอยู่ เหมือนเดิมสำหรับบาปเหล่านั้นที่ผมเคยกระทำนานมาแล้วก่อนที่ผมได้รับความรอด พระเจ้าทรงทำให้ วิญญาณและจิตใจของผมสมบูรณ์แล้ว แต่ร่างกายของผมยังไม่สมบูรณ์นับตั้งแต่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้ว เพราะว่าก่อนหน้านั้นผมเคยเกือบทำลายร่างกายของผมด้วยบูหรี เหล้า และอีกหลายสิ่งที่ผมไม่ยอมเอ่ยถึง ตรงนี้ ถ้าคนใดเมาเหล้าและสูญเสียดวงตาข้างหนึ่ง แขนข้างหนึ่ง หรือขาข้างหนึ่งขณะที่ยังเมาเหล้า พระเจ้าก๊ จะช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอดถ้าเขากลับใจใหม่-แต่อวัยวะนั้นที่เสียไปแล้วแห่งร่างกายของเขาก็ไม่ถูกเรียก คืนกลับมา ร่างกายนี้ถูกลิขิตให้กลับคืนสู่ฝูงคลีดิน

ข้อ 21: “ท่านได้รับการทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ อย่าสนใจเรื่องนั้นเลย แต่ถ้าท่านสามารถไถ่

ตัวให้เป็นไทได้ก็ควรไถ่ดีกว่า”

“ท่านได้รับการทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ” ถ้าผู้เชื่อนั้นเคยเป็นทาสก่อนเขากลับใจรับเชื่อ เขาก็ไม่ต้องปล่อยให้อู่เท็จจริงนั้นรบกวนจิตใจของเขาหลังการกลับใจรับเชื่อ ในสมัยของเปาโล ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วจำนวนมากเป็นทาส และมีผู้บังเกิดใหม่แล้วบางคนที่เป็นนายของทาส อธิบายเรื่องนี้ได้ไหม? ผมอธิบายไม่ได้ แต่พระคัมภีร์บันทึกมันไว้ และดังนั้นเราจึงต้องยอมรับมัน มันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าที่มนุษย์ควรเป็นทาสต่อมนุษย์คนอื่น แต่พระเจ้าได้ทรงอนุญาตเช่นนั้น และไม่มี ความจำเป็นที่เราต้องโต้แย้งเกี่ยวกับมัน

“...แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวให้เป็นไทได้ก็ควรไถ่ดีกว่า” ถ้าทาสคนใดที่กลับใจรับเชื่อแล้วถูกปล่อยให้เป็นไทโดยนายของตน เขาก็ควรยอมรับอิสรภาพของตนและใช้มันเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า อันที่จริงแล้ว สิ่งสำคัญก็คือความสัมพันธ์ของคน ๆ หนึ่งต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเป็ นทาสหรือไท เมื่อบุคคลใดบังเกิดใหม่แล้ว เขาก็เป็นไทในพระคริสต์ เขาอาจเป็นทาสในฝ่ายร่างกาย-แต่ในฝ่ายวิญญาณเขาเป็นไท และ “เหตุฉะนั้น ถ้าพระบุตรจะทรงทำให้พวกท่านเป็นไท พวกท่านก็จะเป็นไทอย่างแท้จริง!”

คำแนะนำของเปาโลที่ให้แก่คนเหล่านั้นที่เป็นทาสก็คือว่า ถ้านายทาสของพวกเขาเป็นคนไม่เชื่อและปฏิเสธที่จะปล่อยพวกเขาให้เป็นไท พวกเขา ก็ต้องเป็นทาสอยู่ต่อไปและไม่ต้องกังวลหรือทุกข์ร้อนเกี่ยวกับมันเลย พวกเขาเป็นไทในพระคริสต์และวันหนึ่งจะได้ไปอยู่กับพระองค์ และถึงอย่างไรแล้ว สิ่งที่สำคัญจริง ๆ ก็คือการรู้ว่าเรามีอิสรภาพฝ่ายวิญญาณและบ้านกับพระเยซูในชีวิตที่จะมานั้น

ข้อ 22: “เพราะผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียกในองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ก็เป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นก็เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์”

ในที่นี้ “การทรงเรียก” นั้นอ้างอิงไปยังเวลาของการกลับใจรับเชื่อ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายความว่าผู้คนที่ถูกเรียกและผู้ ที่กลายเป็นผู้เชื่อถูกนำมาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้าในทันที และถึงแม้ว่าเขาอาจเป็นทาสอยู่ในฝ่ายร่างกาย นายที่แท้จริงของเขาก็คือพระเยซูคริสต์เจ้า

แม้เป็นทาส ผู้เชื่อที่โดยพระคุณของพระเจ้า ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า จึงถูกนำมาอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ในฐานะนายของเขา และในฝ่ายวิญญาณเขาเป็นเสรีชนเพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงปลดปล่อยเขาให้เป็นไทแล้ว ภายใต้กฎหมายของพวกโรมในสมัยของเปาโล ทาสคนใดที่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วก็ยังอยู่ภายใต้การอารักขาปกป้องของนายของตนอยู่เหมือนเดิม ผู้ซึ่งหลังจากนั้นถูกเรียกว่า “ผู้อุปถัมภ์” ของเขา แต่ในกรณีของทาสที่เป็นคริสเตียนแล้ว พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของเขา พระองค์ทรงเป็นเจ้าของ นาย และองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับผู้เชื่อทุกคน เราไม่มีสิทธิ์ในสิ่งใดทั้งนั้น และไม่มีสิทธิ์ในส่วนของตัวเราเองด้วย เราถูกซื้อแล้วด้วยราคาหนึ่ง และเราไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง

เปาโลกำลังชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าถึงแม้ทาสคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วอาจเป็นทาสอยู่ต่อไป ความเป็นไทฝ่ายวิญญาณของเขาก็ไม่อาจถูกทำลายได้โดยนายทาสผู้นั้น เขาอาจถูกกักตัวให้เป็นทาสต่อนายฝ่ายร่างกายคนหนึ่ง แต่เขาไม่อาจถูกทำให้ตกเป็นทาสในฝ่ายวิญญาณได้ เขาวางใจได้ว่าทุกสิ่งถูกควบคุมเพื่อเขาโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า และถึงแม้เขาเป็นทาส ไม่มีสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับเขาได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต

“เช่นเดียวกันคนที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นก็เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทาสที่เป็นคริสเตียนเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เสรีชนที่เป็นคริสเตียนก็เป็นทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลชื่นชมยินดีที่จะพรรณนาถึงตัวเองว่าเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ จงศึกษาโรม 1:1, พิลิปปี 1:1, และทิโมธี 1:1 ผู้เชื่อทั้งหลายควรเดินตามรอยเท้าของเขา เราอาจไม่ใช่ทาสในฝ่ายร่างกาย-ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังการกลับใจรับเชื่อ แต่เราไม่มีอิสรภาพที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่เราชอบที่จะทำเพียงเพราะว่าเราเป็นคริสเตียน นั่นไม่ใช่พระคุณเลยแม้แต่นิดเดียว ผู้เชื่อแท้ย่อมปีติยินดีในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเขาขึ้นบานในตำแหน่งของเขาในฐานะทาสรับใช้ต่อพระองค์ผู้ทรงทำมากมายเหลือเกินเพื่อพวกเรา

พระนาม “พระคริสต์” กล่าวถึงพระคุณและความรักในแบบที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวประทานให้ได้ แต่ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” บ่งบอกถึงความเป็นเจ้าของและสิทธิอำนาจ พระนาม “พระเยซู” บ่งบอกถึงพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ดังนั้น ทุกคนที่รับความรอดแล้วเพราะความรักและพระคุณของพระเจ้าจึงควรมอบถวายสิทธิอำนาจอันเต็มเปี่ยมแด่พระเยซูคริสต์ในทุกสิ่งที่เรากระทำ ในทุกช่องทางแห่งชีวิต

ข้อ 23: “พวกท่านได้ถูกซื้อไว้แล้วตามราคา พวกท่านอย่าเป็นพวกผู้รับใช้ของมนุษย์เลย”

เราอ่านข้อความเดียวกันใน 1 โครินธ์ 6:20 แต่การเชื่อมโยงนั้นแตกต่างกัน ในข้อนี้ ราคาอันหมายถึงพระโลหิตของพระคริสต์-รากฐานสำหรับความรอด-และมูลเหตุสำหรับค่าเตือนสติให้ระลึกว่าร่างกายของเราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้จึงต้องถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในลัทธิแห่งเนื้อหนังนี้เพราะว่าพระองค์ได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์และทรงซื้อการไถ่เพื่อเราแล้ว เราถูกไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์

แต่ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสถึงมูลเหตุนี้ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางสังคม เราจะต้องระลึกว่าเราเป็นทาสรับใช้ของพระคริสต์ และเมื่อถูกปลดปล่อยให้เป็นไทจากการเป็นทาสของบาปและซาตานแล้ว เราจะต้องรับใช้พระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ จิต และกำลังของเรา

ในสมัยของเปาโล ในท่ามกลางพวกกรีก ทาสคนหนึ่งถูกปลดปล่อยให้เป็นไทโดยอาศัยบทบัญญัติที่แต่งขึ้นมา ซึ่งตามบทบัญญัตินั้นทาสคนนั้นที่เป็นไทถูกซื้อแล้วโดย “พระองค์หนึ่ง”-(ไม่ใช่พระเยซูฮอวาร์พระเจ้า) ทาสคนนั้นไม่สามารถหาเงินมาซื้ออิสรภาพของตัวเองได้ นายของเขาจ่ายราคานั้น แต่นายเอาเงินนั้นใส่ไว้ในคลังทรัพย์ของวิหารต่อหน้าเอกสารฉบับหนึ่งที่ถูกร่างขึ้นมา-และบนเอกสารนั้นมีถ้อยคำเขียนไว้ว่า “สำหรับอิสรภาพ” หลังจากการทำธุรกรรมนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถทำให้ผู้ที่เป็ไทแล้วนั้นตกเป็นทาสได้อีกเลย เขาเป็นทรัพย์สินของ “พระองค์หนึ่ง” แล้ว และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงไม่สามารถซื้อหรือทำให้เขาตกเป็นทาสได้ หลังจากที่เขาถูกปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วในลักษณะเช่นนั้น

ผู้เชื่อทั้งหลายเคยเป็นทาสต่อบาป เป็นลูกหลานของมารร้าย และเราไม่สามารถจ่ายราคานั้นแก่การไถ่ของเราได้ แต่พระเจ้าได้ทรงจ่ายราคานั้นโดยทางพระโลหิตของพระเยซูแล้วซึ่งชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น บัดนี้เราถูกไถ่แล้วและนรกไม่อาจอ้างสิทธิ์ในตัวเราได้ พระบุตรของพระเจ้าทรงปลดปล่อยเราให้เป็นไทแล้วและเราก็เป็นไทอย่างแท้จริง เพราะเครื่องบูชาหนึ่งที่พระองค์ได้ถวายคือพระโลหิตของพระองค์เอง-เครื่องบูชาหนึ่งที่ถวายครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป ไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย คนเหล่านั้นที่ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น

จึงถูกทำให้สำเร็จเป็นนิത്യ (กรุณาศึกษาค้นคว้าบทที่สิบทั้งหมดของหนังสือฮีบรู)

เพราะเราถูกปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วโดยทางราคาซื้อนั้นแห่งพระโลหิตของพระเยซู เราจึงถูกเตือนสติว่า “พวกท่านอย่าเป็นพวกผู้รับใช้ของมนุษย์เลย” ไม่ว่าสภาพของเราจะเป็นอย่างไร-ทาสหรือไท-พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทำให้เราเป็นของพระองค์เองแล้ว เราควรพร้อมให้พระองค์ทรงใช้งาน คอยฟังคำชี้แนะของพระองค์อยู่เสมอโดยทางพระวิญญาณ และปฏิบัติตามนั้น เราควรถือว่าตัวเราเองเป็นทาสรับใช้ของพระองค์

คำเตือนในพระคำข้อนี้สอนให้ระวังการครอบงำของพวกสงฆ์เช่นกัน และการทำให้เป็นทาสของจิตสำนึกเพื่อปฏิบัติตามคำตัดสินต่าง ๆ ของมนุษย์ เราจะต้องเดินตามพระเจ้าอยู่เสมอ เราจะต้องไม่เดินตามคำสั่งของมนุษย์หรือยอมให้พวกเขามาครอบงำชีวิตของเรา ผู้รับใช้ทั้งหลายเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า-ไม่ใช่ผู้เผด็จการของพระเจ้า พวกเขาไม่ใช่เจ้านายที่กดขี่มรดกของพระเจ้า พวกเขาจะต้องนำฝูงแกะ ไม่ใช่ไล่ต้อนฝูงแกะ คริสเตียนทั้งหลายไม่ใช่ผู้รับใช้ของมนุษย์ และถ้าเรากลัวคน เราก็พ่ายแพ้ฝ่ายวิญญาณแล้วในทันที เราจะต้องเกรงกลัวพระเจ้า มีความเชื่อในพระเจ้า ฟังเสียงของพระเจ้าโดยทางพระวาระของพระองค์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และอดหุบปากสิ่งที่มีมนุษย์จะกล่าว เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ผู้รับใช้ของพระเจ้ายายาทของพระเจ้า ทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ และถ้าพระเจ้าอยู่ทรงฝ่ายเรา ใครเล่าจะต่อสู้เราได้? พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “...“เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6)

ข้อ 24: “พี่น้องทั้งหลาย ในฐานะอันใดที่เขาอยู่เมื่อได้รับการทรงเรียก จงให้ทุกคนอยู่ต่อไปกับพระเจ้าในฐานะนั้น”

นี่เป็นการทวนซ้ำของข้อ 20 โดยมีเสริมว่า “กับพระเจ้า” ผู้เชื่อถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า พระเจ้าทรงคอยเผ่าดูเราอยู่เสมอ และข้อเท็จจริงนั้นควรครอบงำทุกเจตนาแห่งชีวิตของเรา ไม่ว่าการทรงเรียกของเราจะเป็นอะไร ไม่ว่าเราจะมีครอบครัว พันเพทางสังคม หรือสภาพการณ์แวดล้อมอื่นใด เราต้องตระหนักอยู่เสมอถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและทำทุกสิ่งที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

เราจะต้องถูกแยกตั้งไว้ เหมาะสำหรับการใช้งานของผู้ทรงเป็นนายนั้น และเราไม่ควรปล่อยให้สิ่งใดเข้ามาในชีวิตของเราที่จะขัดขวางการรับใช้ของเราเพื่อพระคริสต์ เราต้องเป็นทาสรับใช้ที่ดี ผู้รับใช้ที่เชื่อฟัง โดยรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและนายของเรา-และนั่นก็ถูกต้องแล้ว เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรักเราและได้ทรงช่วยเราให้รอดโดยพระคุณของพระองค์ ผู้เชื่อที่ติดสนิทกับพระเจ้าอยู่เสมอก็มีความสุขกับสันติสุขอันสมบูรณ์แบบ: “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ในพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อสย. 26:3) ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลือยเปลือยอยู่เป็นนิത്യ (เพลงสดุดี 16:11) ถ้าเรากำลังติดสนิทอยู่กับพระเจ้า เราก็จะไม่ชวนชวายที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงแบบไม่เหมาะสม ผู้เชื่อทั้งหลายควรยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเลือกทางของพวกเขาสำหรับพวกเขา และความเปลี่ยนแปลงใด ๆ จะเกิดขึ้นเฉพาะเมื่อพระองค์ทรงกำหนดและนำพาในมันเท่านั้น

คำแนะนำเกี่ยวกับคนที่ยังไม่แต่งงาน

ข้อ 25: “บัดนี้เกี่ยวกับพวกหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอร้องความเห็นของข้าพเจ้า เหมือนเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นคนสัตย์ซื่อ”

หัวข้อนี้ถูกเกริ่นนำในข้อ 8 แต่ในที่นี้เปาโลกล่าวถึงมันอย่างครบถ้วนมากขึ้นเล็กน้อย เขาออกความเห็นส่วนตัวของเขา และจากนั้นก็ให้หลักการนั้นที่เป็นมาจากพระเจ้าและด้วยเหตุนี้จึงเหนือกว่าความเห็นของเขาเอง

“...เกี่ยวกับพวกหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า...” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระคำข้อนี้ไม่ได้รับการตลใจ มันได้รับการตลใจมากพอ ๆ กับข้อพระคำอื่น ๆ เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่า “ข้าพเจ้าก็ขอร้องความเห็นของข้าพเจ้า เหมือนเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นคนสัตย์ซื่อ” เราต้องจำไว้ว่า ในชีวิตของเปาโล บัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบยังไม่ได้มาถึงอย่างครบถ้วน สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบไม่ได้มีอยู่ตอนนั้น บัดนี้เรามีความจริงที่ถูกเปิดเผยทั้งหมดของพระเจ้าแล้ว และเราไม่จำเป็นต้องมีจดหมายฝากฉบับใหม่ ๆ หรือพระบัญญัติข้อใหม่ ๆ ที่ถูกให้เพื่อรับรองคำตัดสินของคนทั้งหลายที่ถูกเติมเต็มโดยพระวิญญาณ และถูกควบคุมโดยพระวิญญาณ เปาโลเป็นผู้รับใช้ที่พิเศษคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ และพระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยต่าง ๆ แก่เขาและสิทธิที่จะให้คำเตือนสติตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเขา

ข้อ 26: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เป็นการดีสำหรับความยุ่งยากในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวว่าเป็นการดีที่ผู้ชายจะอยู่อย่างนี้”

“ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า” ไม่ได้หมายความว่าเปาโลไม่แน่ใจ เขาแน่ใจมาก ๆ เกี่ยวกับความถูกต้องเหมาะสมของหลักการนั้นที่เขากำลังนำเสนอ

“...เป็นการดี...” คำกรีก คาลอส ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ดี” โดยบอกเป็นนัยถึงสิ่งซึ่งในตัวมันเองแล้วดี นั่นคือ บางสิ่งที่ถูกปรับให้เข้ากับสภาพการณ์แวดล้อมหรือเป้าหมายของมัน; บางสิ่งที่ดีในลักษณะเฉพาะตัวหรือเป็นประโยชน์ในผลกระทบ

“...สำหรับความยุ่งยากในปัจจุบันนี้...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ความยุ่งยาก” มีความหมายว่า “สิ่งซึ่งเกิดขึ้นจากแรงกดดันของสภาพการณ์แวดล้อมภายนอกต่าง ๆ ซึ่งผลที่ตามมาของมันคือผู้คนมีแนวโน้มที่จะทำสิ่งที่พวกเขาคงจะไม่กระทำภายใต้สภาวะอื่นหรือภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมปกติ” นี่อาจหมายถึงความยุ่งยากเหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายในขณะนั้นกำลังเริ่มที่จะตกอยู่ใต้พวกมันแล้ว โดยทำให้สภาวะของคนที่ไม่แต่งงานน่าพึงปรารถนาน้อยกว่าสภาวะของคนโสด

“...ที่ผู้ชายจะอยู่อย่างนี้” นั่นคือ “เขาไม่ควรเปลี่ยนแปลงสภาพของตน” ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าความหมายในที่นี้ก็คือว่า เป็นการดีที่ชายคนหนึ่งจะเป็นอย่างที่เขาเป็นต่อไปตอนที่เขากลับใจรับเชื่อ เพราะการข่มเหงอันรุนแรงเหล่านั้นที่คริสเตียนเหล่านั้นกำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น ความเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือหรือแบบรีบร้อนในทางสังคมอาจส่งผลเสียมากกว่าที่จะเป็นประโยชน์ต่อเขาในฐานะผู้เชื่อ

คนหนึ่ง

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือคริสเตียนหนุ่มสาวทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้ที่จะทราบว่า “พระองค์ผู้ได้ทรงเริ่มต้นการดีในพวกท่านจะทรงทำมันให้สำเร็จจนกว่าจะถึงวันของพระเยซูคริสต์” -จนกว่าจะถึงวันนั้น เมื่อเรายืนกับพระองค์และเห็นกันหน้าต่อหน้า พระองค์ผู้ได้ทรงสัญญาว่าจะไม่ละเราหรือทอดทิ้งเราจะทรงนำเราเข้าสู่วิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้องและสวัสดิภาพ ถ้าเราฟังผู้คน พวกเขา ก็จะพรากความชื่นชมยินดีไปจากประสบการณ์แบบคริสเตียนของเรา แต่ถ้าเราฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์และเดินตามพระองค์ พระองค์ก็จะทรงนำเราไปริมน้ำแดนสงบ และเราจะชื่นชมยินดีกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราแห่งชีวิตอันบริบูรณ์ พร้อมกับความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี

ข้อ 27: “ท่านผูกพันอยู่กับภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะได้รับการปลดปล่อยเลย ท่านได้รับการปลดปล่อยจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย”

พระเจ้าข้าอธิบายนั่นเองอยู่แล้ว: ถ้าคุณแต่งงานแล้ว ก็จงเป็นคนที่แต่งงานแล้วต่อไป ถ้าคุณยังไม่แต่งงาน ก็อย่าแสวงหาภรรยาหรือสามีเลย

ข้อ 28: “แต่และถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำผิด แต่อย่างไรก็ตามคนเช่นนั้นจะมีความยากลำบากในเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าละเว้นพวกท่านไว้”

“...แต่และถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำผิด...” ครูที่ “มีปัญญา” บางคนเหล่านั้น (ตามที่เขาเรียกกัน) ในเมืองโครินธ์ได้สอนว่าการแต่งงานเป็นบาปอย่างหนึ่ง แต่เปาโลรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าถ้าพวกเขาแต่งงานแล้ว พวกเขา ก็ไม่ได้ทำบาปในการทำเช่นนั้น และถ้าหญิงพรหมจารีคนหนึ่งแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำบาปโดยการทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าหญิงสาวคนหนึ่งเป็นพรหมจารี หรือชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้ที่สะอาดราวกับน้ำค้างยามเช้า มันก็เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่ถูกพิสูจน์แล้วว่า “คนเช่นนั้นจะมีความยากลำบากในเนื้อหนัง”

“เนื้อหนัง” ในที่นี้เป็นตัวแทนของมากกว่าร่างกายที่เป็นกระดูก เลือด และเส้นเอ็น มันเป็นตัวแทนของสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเรา สภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลายซึ่งส่งผลต่อชีวิต ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงความยากลำบากที่จะมาแน่นอน ในหลาย ๆ ด้าน ในชีวิตสมรส ความยากลำบากเช่นนั้นอาจเป็นเรื่องทางร่างกาย หรือการเงิน หรือเรื่องทั่วไป-แต่จะมีปัญหาหลายอย่างและความปวดร้าวใจในชีวิตสมรสที่คนโสดทั้งหลายไม่ทราบเกี่ยวกับมันเลย! ชีวิตสมรสมีข้อดีแสนวิเศษหลายประการของมัน แต่มันก็มีช่วงเวลาแห่งความยากลำบากและความใจสลายเช่นกัน คนโสดก็ไม่ได้ปราศจากปัญหา แต่ปัญหาแบบที่คนหนึ่งประสบในชีวิตโสดก็มีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างจากปัญหาเหล่านั้นที่ถูกพบในการสมรส

“แต่ข้าพเจ้าละเว้นพวกท่านไว้” ในที่นี้การเน้นอยู่ที่ “ข้าพเจ้า” เปาโลกำลังกล่าวว่าเท่าที่เกี่ยวข้องกับเขาเป็นการส่วนตัว โดยทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เขาก็ไม่ยอมให้พวกเขาต้องเจอกับความยากลำบากและความทุกข์ลำบากนี้ในเนื้อหนังโดยการแนะนำพวกเขาให้ไม่แต่งงานอยู่ต่อไป

ข้อ 29: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย เวลาที่สั้นมากแล้ว เท่าที่เหลืออยู่นี้ ทั้งคนทั้งหลายที่มีภรรยาแล้ว จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่มีภรรยา”

“แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า...” หมายถึงคำแนะนำและคำเตือนที่จะมาข้างหน้าของเปาโล เขากำลังมีเรื่องที่จะประกาศ

“เวลาก็สั้นมากแล้ว” คำกรีกกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บ่งบอกว่า “ถูกใช้ไปจนมีปริมาณเหลือนิดเดียวแล้ว” หรือ “ถูกทำให้หดสั้นลงแล้ว” คำ ๆ นี้บ่งบอกถึงฤดูกาลหนึ่ง หรือช่วงเวลาหนึ่งที่ให้โอกาส มันไม่ได้หมายถึงความยาวของเวลาอย่างที่เป็น ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงเวลานั้นซึ่งในมันชีวิตและสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ของเราจะต้องถูกมองและถูกวางแผนโดยพิจารณาถึงการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูคริสต์เจ้า เรารู้ว่าพระองค์จะเสด็จมา แต่เราไม่รู้วันนั้นหรือโมงนั้น-พระองค์อาจเสด็จมาวินาทีนี้เลยก็ได้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงควรทำงานจนกว่าพระองค์เสด็จมาจริง ๆ และสำหรับคุณและผมที่เป็นคนธรรมดาแล้ว เวลานั้นก็สั้นจริง ๆ

“เท่าที่เหลืออยู่นี้...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เหลืออยู่” มีความหมายว่า “ตั้งแต่นี้ไป” และเป็นคำเน้นที่มีพลังมาก มันหมายความว่า “สิ่งซึ่งเหลืออยู่แห่งชีวิตของเราบนโลกนี้” คำเตือนสติที่ถูกให้ในที่นี้โดยอัครทูตเปาโลก็คือว่า ผู้เชื่อจะต้องหลีกเลี่ยงสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้เขากลายเป็นทาสในเนื้อหนัง-ไม่ว่าจะเป็นสภาพการณ์แวดล้อมหรือความสัมพันธ์ทั้งหลาย ซึ่งรวมการสมรสเข้าไว้ด้วย คนที่กำลังจะแต่งงานจะต้องชั่งน้ำหนักเรื่องนี้-สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ของมันและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตสมรส-โดยพิจารณาถึงนิรันดร์กาลนั้นที่เขาเผชิญ (จงศึกษาค้นคว้า 2 โครินธ์ 4:16,17 และโรม 13:11,12)

“...ทั้งคนทั้งหลายที่มีภรรยาแล้ว จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่มีภรรยา” ความหมายในที่นี้ไม่ใช่ผู้ชายที่แต่งงานแล้วควรหยุดการอยู่ร่วมกับภรรยาของตนอย่างผู้ชายที่แต่งงานแล้วควรกระทำ แต่ว่าผู้ชายที่แต่งงานแล้วควรวางแผนทุกอย่างของตนและดำเนินชีวิตของตนโดยเล็งเห็นถึงความสัมพันธ์ของตนต่อพระเจ้า โดยยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่หนึ่งในใจ บ้าน และธุรกิจการงาน เขาจะต้องไม่ยอมให้สิ่งใด-ไม่แม้แต่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขาเองกับภรรยาของเขา-มาทำให้เขามีความเชื่อฟังน้อยลงต่อพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขา

ข้อ 30: “และคนทั้งหลายที่ร้องไห้ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ร้องไห้ และคนทั้งหลายที่ปิติยินดี จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ปิติยินดี และคนทั้งหลายที่ซื้อ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ถือครองเลย”

“...คนทั้งหลายที่ร้องไห้...คนทั้งหลายที่ปิติยินดี...” ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่ยอมให้สิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้พวกเขากร้องไห้ (หรือชื่นชมยินดี แล้วแต่กรณี) มาคั่นกลางระหว่างพวกเขากับงานรับใช้ของพวกเขาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพวกเขากร้องไห้ พวกเขาก็ต้องดำเนินชีวิตราวกับว่าพวกเขาไม่ร้องไห้ โดยมอบถวายสิ่งที่ดีที่สุดของพวกเขาแต่ผู้ทรงเป็นนายนั้น ถึงแม้จะใจสลายและเสียน้ำตาก็ตาม ถ้าพวกเขามีความสุข โดยชื่นชมยินดีเพราะหลายสิ่ง พวกเขาก็ต้องไม่ปล่อยให้การชื่นชมยินดีของพวกเขาพราวหรือลดทอนการโอ้อวดของพวกเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

“...คนทั้งหลายที่ซื้อ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ถือครองเลย” คำกรีก คาตะโค ที่ถูกใช้ตรงนี้ถูกแปลเป็น “ถือครอง” โดยมีความหมายว่า “การยึดไว้แน่นต่อสิ่งหนึ่งหรือวัตถุอย่างหนึ่ง” สิ่งที่ถูกเชื่อ “เป็นเจ้าของ” บนแผ่นดินโลกนี้เป็นเพียงการฝากไว้เท่านั้น ด้วยว่า “แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และสรรพสิ่งทั้งปวงของมัน” และทุกสิ่งที่เราเป็นของพระเจ้า พระองค์ประทานสิ่งที่เรามีให้แก่เรา-แต่แค่เพื่อถือ

ครองในการฝากไว้เท่านั้น มันไม่ใช่ของเรา เราอาจคุยโม้ว่าเราต้องรื้อโรงนาหลังเก่าและสร้างหลังใหม่เพื่อถักเก็บสินค้าของเราและผลกำไรทางวัตถุของเรา-แต่เมื่อเราทำแบบนั้น เราก็กำลังเล่นบทคนโกงอยู่ อากาศที่เราหายใจก็ถูกประทานให้แก่เราโดยพระเจ้าผู้ประทานสารพัดสิ่งดีทั้งหลาย (ยากอบ 1:17)

นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อไม่ควรมีความปรารถนาที่จะสร้างความเจริญก้าวหน้าในกิจการงาน แต่เขาจะต้องไม่ยอมให้กิจการงานมาคั่นกลางระหว่างเขากับการรับใช้ของเขาต่อพระเจ้า เมื่อนักธุรกิจคนใดงานยุ่งเสียจนเขาไม่มีเวลาที่จะร่วมประชุมกับคริสตจักร อธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ของเขา เขาก็ยุ่งเกินไปแล้ว! เขาไม่ได้กำลังได้ทีมัน-เขากำลังเสียทีมันต่างหาก

ข้อ 31: “และคนทั้งหลายที่ใช้โลกนี้ จงเป็นเหมือนกับว่าไม่ใช่โลกนี้ในทางที่ผิด เพราะความนิยมของโลกนี้จะล่องไป”

ภาษากรีกตรงนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงการใช้ในทางที่ผิด แต่บอกเป็นนัยถึง “การใช้จนถึงขีดสุด หรือมากเกินไป” คำกรีกกรีกนี้ถูกแปลเป็น “ใช้จนถึงเต็มที” เราจะต้องไม่ยอมให้กิจการงาน เงิน หรือความสนใจทางวัตถุใดมาเติมเวลาของเราและชีวิตของเราจนเต็ม เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ และผู้รับใช้ของเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“โลก” บ่งบอกถึงสรุปรวมทั้งหมดแห่งทรัพย์สินของชั่วคราวของเรา หรือแห่งสภาพทั้งหลายรอบตัวเรา ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะต้องไม่ใช่สิ่งใดของโลกราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นวัตถุแห่งชีวิต พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าถ้าเรารักโลก ความรักของพระเจ้านั้นก็ไม่อยู่ในเรา (1 ยอห์น 2:15-17) การรักโลกหมายถึงการยอมให้โลกครอบครองชีวิตของเราในส่วนที่ควรเป็นของพระเจ้าและยอมให้โลกได้ความรักนั้นที่ควรจะมีแต่พระองค์แต่ผู้เดียว

“...ความนิยมของโลกนี้จะล่องไป” คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “ความนิยม” หมายถึง “รูปลักษณ์ภายนอก” ในที่นี้มันบ่งบอกถึงลักษณะของชีวิต การกระทำต่าง ๆ และสิ่งทั้งหลายแบบทั่วไป เราไม่ควรยอมให้โลกครอบครองเรา เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จะผ่านพ้นไป

ใน 2 โครินธ์ 4:18 เปาโลประกาศว่า “พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์” ใน 1 ยอห์น 2:17 เราอ่านว่า “และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับบาราคะตั้นหาของโลกลนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้นดำรงอยู่เป็นนิรันดร์!” ผู้เชื่อที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณไม่มีทัศนคติที่ว่า “ฉันจะตัดดวงจากชีวิตนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้” แต่เป็น “ฉันจะทำสิ่งใดก็ตามและทุกสิ่งที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าในหน้าที่คนต้นเรือนของฉัน” นั่นควรเป็นความปรารถนาแห่งหัวใจและชีวิตของเรา

ข้อ 32: “แต่ข้าพเจ้าอยากให้คุณท่านอยู่โดยปราศจากความกระวนกระวาย คนที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ว่าเขาจะเป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร”

“ข้าพเจ้าอยากให้คุณท่านอยู่โดยปราศจากความกระวนกระวาย” สิ่งที่เปาโลอยากให้เราเห็นในที่นี้ก็คือว่าสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเราไม่ใช่สิ่งเหล่านั้นที่มีความสำคัญอันดับหนึ่ง เพราะว่าพวกมันจะผ่านพ้นไป เขาอยากให้คุณ ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นดำเนินชีวิตโดยปราศจากความห่วงพะวงต่อสิ่งฝ่ายโลกทั้งหลาย โดยแสวงหา

อาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน โดยรู้ว่าสิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นทั้งหมดจะถูกเพิ่มเติมให้ นี่เป็นความคิดเดียวกันกับที่มีอยู่ในมัทธิว 6:28-30 เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า:

“และทำไมท่านทั้งหลายกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มเล่า จงพิจารณาบรรดาดอกกลีบลีแห่งทุ่งนาว่า พวกมันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร พวกมันไม่ทำงาน และพวกมันไม่ปั่นด้าย และถึงอย่างนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า แม้แต่ซาโลมอนในสง่าราศีทั้งสิ้นของท่าน ก็มีได้แต่องค์ทรงเครื่องเหมือนอย่างดอกหนึ่งในดอกกลีบลีเหล่านี้ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าแห่งทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นถูกทิ้งในเตาไฟ พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งพวกท่านมากกว่านั้นหรือ โอ พวกท่าน ผู้มีความเชื่ออ่อนแอ”

ในมัทธิว 10:29-31 พระเยซูตรัสว่า “นกกระจอกสองตัวถูกขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ และไม่มีตัวหนึ่งในพวกนกนั้นจะตกลงถึงดินได้ นอกจากพระบิดาของพวกท่านทรงทราบ แต่บรรดาเส้นผมแห่งศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้นพวกท่านอย่ากลัวเลย พวกท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว”

ในระหว่างช่วงเวลาแห่งภาระหนัก ความตึงเครียด ความวุ่นวายสับสน และความกระวนกระวายใจ ผู้เชื่อก็เริ่มท้อใจและจึงถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลน้อยลงในงานรับใช้ของพระเจ้า มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราควรยอมแพ้ต่อความกระวนกระวายใจและความวิตกกังวล พระองค์ทรงอยากให้เราไว้วางใจพระองค์สำหรับทุกสิ่ง พระองค์จะทรงจัดหาสำหรับความต้องการของเรา และพระองค์ทรงสามารถทำให้เราสุขใจได้ในสภาวะใดก็ตามที่เราพบว่าตัวเองอยู่ การวิตกกังวลเป็นบาปอย่างหนึ่ง เพราะถึงอย่างไรแล้ว “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครเล่าจะสู้เราได้?” เปาโลกล่าวว่า “...พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) พระองค์จะไม่มีทางละเราหรือทอดทิ้งเราเลย เราจะกังวลไปทำไมเล่า ในเมื่อเรามีพระสัญญาเหล่านั้นให้ฟังแล้ว?

“คนที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ว่าเขาจะเป็นที่พอใจของภรรยาขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร” เปาโลกำลังพูดถึงเรื่องทั่ว ๆ ไป ตามธรรมดาแล้ว ชายใดที่แต่งงานแล้วก็รู้ว่ามันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะจัดหาสำหรับความต้องการฝ่ายร่างกายและด้านวัตถุของภรรยาและครอบครัวของเขา และมันก็สมเหตุสมผลที่ว่าเขาจะมีเวลาน้อยลงสำหรับสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นหน้าที่ของหัวหน้าครอบครัวที่จะเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่พึ่งพาเขา ใน 1 ทิโมธี 5:8 เปาโลกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตนเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่บ้านเรือนของเขาเอง ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่ออันเสียแล้ว และแย่กว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก” ชายใดที่แต่งงานแล้วก็มีความที่ต้องดูแลครอบครัวของตน และในการทำเช่นนั้น การรับใช้ของเขาต่อพระเจาก็ถูกจำกัดโดยอัตโนมัติ แต่ถ้าเขาไม่แต่งงาน เขาก็มีอิสระที่จะไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลกถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเขาให้ทำแบบนั้น และประกาศข่าวประเสริฐในสถานที่ต่าง ๆ ที่เขาจะไปไม่ได้หากเขามีภรรยาและลูก ๆ

ข้อ 33: “แต่คนที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลก ว่าเขาจะเป็นที่พอใจของภรรยาของตนอย่างไร”

นี่แค่ขยายความส่วนท้ายของพระคำข้อที่แล้ว เปาโลพูดถึงแนวโน้มตามธรรมดาของชายทั้งหลาย โดยไม่ได้บอกเป็นนัยว่าชายที่แต่งงานแล้วเป็นคนที่มิใส่ใจกับฝ่ายโลก หรืออยู่ฝ่ายวิญญาณน้อยกว่าชายที่ไม่ได้

แต่งงาน แต่กล่าวเพียงว่าเนื่องจากเขาแต่งงานแล้ว ชีวิตจึงจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการใส่ใจต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภรรยาและครอบครัวของเขา ผู้ใดที่จะใช้เหตุผลก็มองเห็นสิ่งนี้ได้ คนโสดไม่มีความรับผิดชอบใด ๆ นอกจากต่อตัวเขาเอง-แต่ชายที่แต่งงานแล้วก็มีภรรยาให้ต้องดูแล-และในกรณีส่วนใหญ่แล้ว เขาก็มีลูก ๆ และนี่ก็ทำให้เกิดความแตกต่างมหาศาลในหลาย ๆ ด้าน

ข้อ 34: “มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อนางจะบริสุทธิ์ทั้งในร่างกายและในจิตวิญญาณ แต่หญิงที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลกนี้ ว่านางจะเป็นที่พอใจสามีของตนอย่างไร”

เหมือนกับที่มันเป็นจริงเกี่ยวกับผู้ชายทั้งหลายในข้อ 32 และ 33 หญิงที่เป็นโสดก็มีเวลาให้องค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า จิตใจ วิญญาณ และร่างกายทั้งหมดของเธอสามารถถูกแยกตั้งไว้สำหรับการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า-ในการออกไปทำงานมิชชั่นหรือที่บ้าน และข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายที่ว่าเธอเป็นคนโสดก็ช่วยให้เธอสามารถมอบถวายตัวตนทั้งหมดของเธอแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในการรับใช้และการทำหน้าที่คนต้นเรือน ขณะเดียวกัน ถ้าเธอแต่งงาน เธอก็ต้องเป็นภรรยาที่สัตย์ซื่อ มอบการดูแลพิเศษและเวลาให้แก่สามีของเธอ-และในกรณีส่วนใหญ่ แก่ลูก ๆ ของเธอ

นี่ไม่ได้หมายความว่าเธอล้มเหลวแล้วในการทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่มันเป็นข้อเท็จจริงที่แน่นอนที่เนื่องจากเธอแต่งงานแล้ว โดยมีสามี บ้าน (และน่าจะลูก ๆ) ให้ดูแล สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นจึงทำให้มันเป็นเรื่องที่ยากกว่าเยอะที่จะละเลยการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์ และยังทำให้มันเป็นเรื่องที่ยากมากกว่าเดิมเยอะที่จะเข้าร่วมการประชุมนมัสการเป็นประจำในที่ประชุมท้องถิ่น เราต้องเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงทั้งหลาย: คนเหล่านั้นที่ไม่ได้แต่งงานก็มีข้อได้เปรียบในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย เพราะว่าพวกเขามีองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ผู้เดียวให้เอาใจ ขณะที่คนที่แต่งงานแล้วมีครอบครัวให้ต้องคิด-และนั่นก็ถูกต้องแล้ว

ข้อ 35: “และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากล่าวเพื่อเป็นผลประโยชน์ของพวกท่านเอง มิใช่เพื่อข้าพเจ้าจะเอาบ่วงคล้องพวกท่าน แต่เพื่อสิ่งซึ่งเหมาะสม และเพื่อให้พวกท่านปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว”

คำกรีกที่ใช้ตรงนี้สำหรับ “ผลประโยชน์” คือ ชุมพะโร มันถูกพบแค่สองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่-ตรงนี้ และในบทที่ 10 ข้อ 33 มันมีความหมายว่า “สิ่งซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ดีที่สุดในที่สุดสำหรับคน ๆ หนึ่ง” ในที่นี้เปาโลกำลังให้คำแนะนำเพื่อผลดีของผู้เชื่อเหล่านั้น

“มิใช่เพื่อข้าพเจ้าจะเอาบ่วงคล้องพวกท่าน...” คำกรีก บร้อคอส มีความหมายว่าบ่วง และอ่านตรงตัวว่า “โยนบ่วงคล้องพวกท่าน” คำ ๆ นี้ปรากฏแค่ตรงนี้ทีเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ของเรา มันบ่งบอกถึงบ่วงเพื่อจับสัตว์ตัวหนึ่ง โดยพราวเสรีภาพไปจากมัน คือเสรีภาพที่มันมีตั้งแต่เกิด

วัตถุประสงค์ของเปาโลก็คือ เพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเขา ในการหนุนใจพวกเขาให้เป็นโสดต่อไป เขาไม่ได้มีเจตนาที่จะเหนี่ยวรั้งเสรีภาพของพวกเขา ภาพเปรียบเทียบก็คือ “ข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะยกข้อกัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อทำให้พวกท่านกลัวที่จะขยับตัวเกรงว่าพวกท่านจะเข้าไปบ่วง” คำอธิบายก่อนหน้านั้นก็ถูกใจมากกว่า

เปาโลไม่ประสงค์ที่จะทำให้เหล่าผู้อ่านของเขาอยู่ในสถานะที่พวกเขาไม่มีเสรีภาพ พวกเขามีอิสระที่จะ

ทำสิ่งที่พวกเขาชอบใจ ไม่มีพันธะผูกพันทางศีลธรรมที่พวกเขาต้องเป็นโสดต่อไป ไม่มีความบริสุทธิ์ที่เหนือกว่าในการครองตัวเป็นโสด เขาแค่กำลังกล่าวสิ่งที่ (ในวิจารณ์ญาณของเขา) เป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นที่มีอยู่

พระวิญญานบริสุทธิ์กำลังตรัสผ่านอัครทูตเปาโลว่าผู้รับใช้ไม่มีสิทธิ์บังคับผู้ใดให้ดำเนินชีวิตแบบที่ไม่เหมาะสมกับเขาหรือเธอ ผู้รับใช้ไม่มีสิทธิ์บอกชายและหญิงคู่ใดว่าพวกเขาควรแต่งงานกัน หรือว่าพวกเขาไม่ควรแต่งงานกัน เรากล่าวเช่นนี้ได้เหมือนกับเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ผู้รับใช้ไม่มีสิทธิ์บอกหญิงสาวคนใดว่าเธอควรหรือไม่ควรไปทำงานมิชชั่นต่างแดน องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเธอทรงเป็นผู้เดียวที่จะนำเธอในงานรับใช้หรือในการแต่งงาน ในกิจการงาน ในสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการสัญจรบนโลกนี้ของเรา

“...แต่เพื่อสิ่งซึ่งเหมาะสม...” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่คือ ยูสเคโมน และมีความหมายว่า “สิ่งที่สมควร” มันบ่งบอกถึงสิ่งซึ่งสมควรกับตำแหน่งและการทรงเรียกอันสูงนั้ของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว (ใน 1 โครินธ์ 12:24 คำเดียวกันนี้ถูกใช้ โดยเกี่ยวข้องกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย) เราไม่ควรยอมให้สิ่งใดเข้ามาในชีวิตของเราที่จะขัดขวางคำพยานของเรา เท่าที่ทำได้ เราควรประพฤติตัวในลักษณะที่และดำเนินชีวิตในสภาพต่าง ๆ ที่ จะส่งเสริมการทำหน้าที่คนต้นเรือนแบบคริสเตียน ณ ระดับที่สูงที่สุดของมัน และนำเราให้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา

“...เพื่อให้พวกท่านปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว” ความหมายของคำกล่าวนี้ก็คือว่า ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรยอมให้สิ่งใดเข้ามาในชีวิตของตนที่จะดึงความสนใจ ความรัก และการรับใช้ของพวกเขาไปจากพระเยซูคริสต์เจ้า (คำกรีก อะเพริสพาสโตส มีความหมายว่า “โดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว” และบ่งบอกถึง “การทุ่มเทตัวเองให้บางอย่างขมกั้ขมมัน”) ในฝ่ายวิญญาน ดวงตาของเราจะต้องจับจ้องอยู่ที่พระเยซูอยู่เสมอ ความคิดของเราจะต้องจดจ่ออยู่ที่พระองค์ และทุกสิ่งที่เราทำ เราก็ต้องทำมัน เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ข้อ 36: “แต่ถ้าชายคนใดคิดว่าตนประพฤติต่อสาวพรหมจารีของตนอย่างไม่เหมาะสม และถ้าหญิงนั้น มีอายุผ่านวัยสาวของเธอแล้ว และเห็นว่าจำเป็น จงให้เขาทำสิ่งที่ตนประสงค์ เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด จงให้เขาทั้งสองแต่งงานกันเถิด”

เห็นได้ชัดว่า ก่อนหน้านั้นมีคนถามเปาโลเกี่ยวกับหน้าที่ของบิดาที่มีต่อลูกสาวของตนในเรื่องของการแต่งงาน ถ้าหญิงสาวนั้นมีอายุถึงวัยที่จะแต่งงานได้แล้ว (“ถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยสาวของเธอแล้ว”) และยังไม่แต่งงาน พันธะหน้าที่ของบิดาที่มีต่อเธอคืออะไร? เขาควรยื่นกรานให้เธอหาและแต่งงานกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่น่านับถือไหม? เขาควรเมินเฉยสถานการณ์ทั้งหมดไหม? หรือเขาควรพยายามกีดกันลูกสาวของตนไม่ให้แต่งงาน?

ในเมืองโครินธ์ มีอันตรายร้ายแรงสำหรับหญิงสาวคนหนึ่งที่มีอายุถึงวัยที่จะแต่งงานได้ “และเห็นว่าจำเป็น” -ถ้าเธอปรารถนาที่จะแต่งงานและผู้เป็นพ่อปฏิเสธที่จะอนุญาตให้เธอแต่งงาน เธอก็อาจทำให้บิดาของเธอเสื่อมเสียและทำลายคำพยานของเธอเองโดยการแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ ในกรณีนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ให้เป็นสิ่งที่สวยงามในทางศีลธรรมก็จะกลายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดในทางศีลธรรมและนำมาซึ่งเรื่องฉาว

โฉในคริสตจักรและในชุมชนได้

“...จงให้เขา (ผู้เป็นพ่อ) ทำสิ่งที่ตนประสงค์...” นี่แค่หมายความว่าบิดาที่ดำเนินตามทางพระเจ้าควรปฏิบัติให้สอดคล้องกับความเชื่อมั่นต่าง ๆ แห่งหัวใจของเขาเอง นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์บางท่านได้เสนอแนะว่านี่หมายถึงการหมั่นหมายฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่งระหว่างคนที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน แต่คำสอนเช่นนั้นไม่ใช่ความจริงและต้องถูกปฏิเสธเสีย

ข้อ 37: “แต่อย่างไรก็ตาม ชายคนใดที่ตั้งใจแน่วแน่ และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่มีอำนาจเหนือความประสงค์ของตนเอง และตั้งใจตั้งมั่นว่าเขาจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว”

ในที่นี้เราได้นำเสนอกรณีหนึ่งที่ผู้เป็นพ่อเชื่อมั่นในใจของตนว่าเขากำลังทำสิ่งที่ถูกต้องในการปฏิเสธที่จะอนุญาตให้ลูกสาวของตนแต่งงาน “...ไม่มีความจำเป็น” ซึ่งไปยังการขาดซึ่งเหตุผลประการใดก็ตามซึ่งจะทำให้เป็นเรื่องไม่เหมาะสมหรือผิดที่เขาจะไม่ให้ความยินยอมของตนต่อการแต่งงานเช่นนั้น มีหลายสภาพการณ์แวดล้อมซึ่งอาจทำให้เกิดปฏิเสธเช่นนั้นได้

“...แต่มีอำนาจเหนือความประสงค์ของตนเอง และตั้งใจตั้งมั่นว่าเขาจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป...” นี่บอกเป็นนัยว่าผู้เป็นพ่อมีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติตามความเชื่อมั่นและความประสงค์แห่งหัวใจของเขาเอง-ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขามีการควบคุมเหนือความประสงค์ของตัวเอง แต่ที่ไม่มีสิ่งใดมาแทรกแซงกับการใช้สิทธิ์ของเขาในฐานะคนเป็นพ่อ เหมือนกับในกรณีที่หากเขาเป็นทาสคนหนึ่ง

สิ่งที่เป็นจริงวันนี้ก็ตรงข้ามกับในสมัยของเปาโลอย่างชัดเจน ธรรมเนียมต่าง ๆ ในสมัยนั้นให้สิทธิ์ที่จะให้ลูกสาวแต่งงานอยู่ภายใต้อำนาจและการเห็นชอบของผู้เป็นพ่อทั้งหมด เขามีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่า “แต่งได้” หรือ “แต่งไม่ได้” เกี่ยวกับการแต่งงานของเธอ แต่แม้กระทั่งวันนี้ พ่อที่เชื่อแล้วซึ่งใส่ใจต่อสวัสดิภาพของลูกสาวของตน และปฏิเสธที่จะยอมให้มีงานวิวาห์ซึ่งเขารู้ว่าจะไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่ก่อให้เกิดความสุขและสวัสดิภาพของลูกสาวของตน “เขาก็กระทำดีแล้ว” หากเขาแสดงจุดยืนชัดเจนและใช้สิทธิ์อำนาจของตน

ข้อ 38: “ดังนั้นผู้ใดที่มอบหญิงนั้นไว้ในการแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่มอบหญิงนั้นไว้ในการแต่งงานก็ทำดีกว่า”

พ่อที่เต็มใจมอบลูกสาวพรหมจารีของตนในการแต่งงานกับชายที่ใช่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า “ก็ทำดีอยู่” แต่พ่อที่ไม่มอบลูกสาวของตนในการสมรส “ก็ทำดีกว่า” พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้กำลังเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง “ดี” กับ “ดีกว่า” ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ถูกหรือผิดทางศีลธรรม นี่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่สมควร (หรือเป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง) โดยจำให้ขึ้นใจเสมอว่าในที่นี้เรากำลังพูดถึงผู้เชื่อทั้งหลาย ไม่ใช่คนบาปทั้งหลาย

ถ้าเขารู้ว่าชายคนที่ลูกสาวของเขา กำลังจะแต่งงานด้วยเป็นคนบาป มันก็เป็นหน้าที่ของคนเป็นพ่อที่จะทำทุกสิ่งในอำนาจของตน-ในทางที่ถูกต้องและในทัศนคติแบบคริสเตียน-ที่จะขัดขวางการแต่งงานนั้น เปาโลชี้ให้เห็นแล้วว่ามิชู้ได้เปรียบมหาศาลในการไม่แต่งงาน เท่าที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้และหน้าที่คนต้นเรือนต่อพระเจ้า และสิ่งเดียวกันที่สำคัญที่สุดในความคิดของเขาคือ “การทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า” ถ้าคน

หนุ่มสาวสามารถแต่งงานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ “เอเมน!” ถ้าพวกเขาไม่สามารถแต่งงานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ มันก็ดีกว่าเยาะที่พวกเขาจะเป็นโสดต่อไป

ถ้าพ่อแม่คนใดสามารถขัดขวางการแต่งงานที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพราะสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง พ่อแม่คนนั้นก็กำลังทำงานรับใช้-แก่ลูกสาวของตนและต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีความรับผิดชอบต่อกัน ๆ ของเราและเราควรเป็นห่วงเป็นใยอย่างมากเกี่ยวกับคนที่พวกเขาแต่งงานด้วย

ข้อ 39: “ภรรยาที่ถูกผูกมัดโดยกฎหมายตราบิตที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของนางตายเสียแล้ว นางก็มีเสรีภาพที่จะแต่งงานกับชายใดก็ได้ที่นางประสงค์ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น”

คำกล่าวในที่นี้ก็ชัดเจน: เปาโล หลังจากกล่าวถึงหัวข้อเกี่ยวกับการยกหญิงพรหมจารีคนหนึ่งในการแต่งงาน บัดนี้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแต่งงานใหม่ของหญิงม่ายทั้งหลาย หัวข้อนี้ถูกเกริ่นนำไปแล้วในข้อ 8 และ 34 และถูกพูดถึงเช่นกันในโรม 7:1-6 ซึ่งภาพประกอบนั้นเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติและพระคุณ

ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา ภรรยาที่ถูกผูกมัดโดยกฎหมายตราบิตที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของนางตาย นางก็มีเสรีภาพที่จะแต่งงานกับใครก็ได้ที่นางประสงค์-แต่ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น!”

กรณีตรงนี้แตกต่างจากกรณีของหญิงพรหมจารีทั้งหลาย เพราะว่าหญิงม่ายนั้นต้องทำการตัดสินใจในใจของนางเอง ถ้านางแต่งงานเป็นครั้งที่สอง มันก็ต้องเป็นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และนางต้องแสวงหาน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเรื่องนี้

นี่ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าหญิงม่ายคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วจะต้องไม่แต่งงานกับคนไม่เชื่อ เพราะว่าการแต่งงานเช่นนั้นไม่อาจเป็น “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้ แต่คำเตือนสติที่ถูกให้ในที่นี้ไปไกลกว่านั้น มันไม่ได้หมายความว่าหญิงม่ายที่บังเกิดใหม่แล้วมีอิสระที่จะแต่งงานกับใครก็ได้ที่นางเลือกเพียงเพราะว่านางอยากแต่งงาน ถึงแม้ว่าชายคนนั้นเป็นผู้เชื่อก็ตาม ประการแรก น้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องถูกปฏิบัติในชีวิตของนางหากนางหวังว่าจะได้รับการอวยพรของพระองค์ในการสมรสของนางและอนาคตของนาง ความรับผิดชอบของหญิงม่ายนั้นมีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า-ไม่ใช่ต่อความปรารถนาต่าง ๆ ของนางเองหรือความประสงค์ทั้งหลายของนางเอง ไม่ว่านางจะรู้สึกถึงความจำเป็นต้องแต่งงานใหม่ขนาดไหนก็ตาม ก่อนอื่นนางต้องแสวงหาน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า นางต้องไม่แต่งงานเพียงเพราะอยากมีคู่ครอง หรือมีสามีสักคนเพื่อตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ในชีวิตนี้

ข้อ 40: “แต่นางจะเป็นสุขกว่าถ้านางอยู่คนเดียว ตามความเห็นของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญูณของพระเจ้าด้วย”

พระคำข้อนี้ต้องการความเห็นน้อยมาก เปาโลไม่ได้แต่งงาน เขาไม่รู้จักการมีเพื่อนคู่คิดของคู่ครองคนหนึ่ง และเขากล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดเป็นการสูญเสียเพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และในคำตัดสินของข้าพเจ้า คนหนึ่งก็มีความสุขกว่าถ้าเขาหรือเธออยู่ในสถานะที่เป็นโสดต่อไป”

“และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญูณของพระเจ้าด้วย” เปาโลไม่เคยพยายามที่จะยับยั้งความคิดเห็นของตนให้คนอื่น เขาเป็นผู้เลี้ยงรอกที่ดี เขาไม่เคยพยายามที่จะไล่ต้อนคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้การรับใช้ของเขา แต่เขาประกาศเสมอว่าทัศนคติและความคิดเห็นต่าง ๆ ของเขาเป็นของพระวิญญูณบริสุทธิ์ เขาไม่ได้

กำลังให้คำบัญชาหนึ่งในที่นี้ เขาแค่กำลังให้คำแนะนำในพระวิญญาณ และพระคำข้อนี้ก็ได้รับการตลใจมากพอ ๆ กับพระคำข้ออื่นใดในพระคัมภีร์ เขานำเสนอข้อสนับสนุนและข้อเท็จจริงที่ชัดเจนว่าคนที่แต่งงานแล้วต้องรับผิดชอบต่อกุศลธรรมของตน พวกเขาต้องใช้เวลา ความห่วงใย ความรัก และพลังงานไปกับบ้านและครอบครัว ขณะที่คนที่เป็นโสดก็สามารถใช้เวลามากกว่า ความรักมากกว่า และการรับใช้มากกว่าแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเจ้า เป็นศิษยาภิบาลที่แท้จริง และเขารักลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้น-คนเหล่านั้นที่ได้กลายเป็นผู้เชื่อเพราะงานรับใช้ของเขา เขาอยากให้คนเหล่านั้นมอบถวายสิ่งที่ดีที่สุดของพวกเขาแด่พระเยซูและมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณอันเต็มเปี่ยมของพวกเขา ดังนั้น-ถึงแม้ว่ามันอาจทำให้เขารู้สึกเจ็บในเนื้อหนัง เขาก็พูดถ้อยคำแห่งความมีสติและความจริง เขาสำรวจทุกแง่มุมเทศนาทุกเรื่องที่จะทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์เข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าและช่วยพวกเขาเอาชนะอุปสรรคมากมายเหล่านั้นที่มีอยู่ที่นี่

บทที่ 8

8:1 บัดนี้ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่บูชาแก่บรรดารูปเคารพนั้น พวกเราทราบแล้วว่าพวกเราทุกคนก็มีความรู้ ความรู้ทำให้ผยองขึ้น แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น

8:2 และถ้าผู้ใดคิดว่าเขาทราบสิ่งใด ๆ แล้ว ผู้นั้นก็ไม่ทราบสิ่งใดเลยตามที่เขาควรจะทราบ

8:3 แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวกันนั้นก็ทรงรู้จักผู้นั้น

8:4 เหตุฉะนั้นเกี่ยวกับการกินสิ่งเหล่านั้นที่บูชาแก่บรรดารูปเคารพนั้น พวกเราทราบอยู่แล้วว่ารูปเคารพนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลก และทราบว่าไม่มีพระเจ้าองค์อื่น มีแต่พระเจ้าองค์เดียว

8:5 ด้วยว่าถึงแม้ว่าจะมีสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกเรียกว่า “พระ” ไม่ว่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้านายมาก)

8:6 แต่สำหรับพวกเรานั้นมีแต่พระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นของพระองค์ และพวกเราอยู่ในพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นมาโดยพระองค์ และพวกเราก็เป็นมาโดยพระองค์

8:7 อย่างไรก็ตาม ความรู้นั้นไม่ได้มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะว่าบางคนที่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบเรื่องรูปเคารพ จนถึงเวลานี้ก็รับประทานอาหารนั้นราวกับเป็นสิ่งที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาที่อ่อนแออยู่จึงเป็นมลทิน

8:8 แต่อาหารไม่ทำให้พวกเราเป็นที่ชอบต่อพระเจ้า เพราะว่าถ้าพวกเรากิน พวกเราก็ไม่ได้ดีขึ้น และถ้าพวกเราไม่กิน พวกเราก็ไม่ได้แย่ลง

8:9 แต่จงระวังให้ดี เกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด เสรีภาพนี้ของพวกท่านจะกลายเป็นหินสะดุดแก่คนเหล่านั้นที่อ่อนแอ

8:10 เพราะว่าถ้าผู้ใดเห็นท่านซึ่งมีความรู้เอนกายลงรับประทานอาหารในวิหารของรูปเคารพ ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้คนที่อ่อนแอจะไม่ห้ามเกริมที่จะกินสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพหรือ

8:11 และโดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่อ่อนแอของท่านจะพินาศไป ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขาแล้ว

8:12 แต่เมื่อพวกท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบที่อ่อนแอของพวกเขาได้รับบาดเจ็บ พวกท่านก็ทำบาปต่อพระคริสต์

8:13 เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป

เนื้อสัตว์ต่าง ๆ และเสรีภาพแบบคริสเตียน

คราวนี้เปาโลหันไปอภิปรายเกี่ยวกับรูปเคารพต่าง ๆ และของบูชาแก่รูปเคารพ (เนื้อสัตว์ต่าง ๆ ที่ถวายแก่เหล่ารูปเคารพ) และนี่ก็มีต่อไปจนถึงข้อ 1 ของบทที่ 11 ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นคำถามถัดไปในจดหมายของเปาโลที่มาจากคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์ มีหลายสิ่งๆ ที่เหมือนกันระหว่างหัวข้อนี้กับหัวข้อในบทที่ 7 - นั่นคือ การผิดศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับการนับถือรูปเคารพ ทั้งสองสิ่งเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด และการทำผิดศีลธรรมกับการนับถือรูปเคารพเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันแพร่หลายในประชาชาติต่าง ๆ ที่นับถือพระหลายองค์

โปรตศึกษาวิจารณ์ 2:14-20

ความยุ่งยากเกี่ยวกับรูปเคารพ และของบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพ มีอยู่สองประการ: ประการแรก การมีส่วนร่วมใด ๆ ในชีวิตทางสังคมในเมืองโครินธ์จำเป็นต้องมีการกินอาหารในที่สาธารณะ ในสิ่งที่เรียกกันว่า “มี้อ

ร่วมกัน” การกินเลี้ยงเหล่านี้ปกตินี้แล้วถูกจัดในวิหาร และบางครั้งอาจมีการกินเลี้ยงใหญ่โตโดยมีพิธีการมากขึ้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับบูชาพระต่างดาว

ประการที่สอง เนื้อสัตว์ส่วนใหญ่ที่ถูกขายในตลาดได้ถูกถวายแก่พวกรูปเคารพแล้ว ดังนั้นความยุ่งยากสองประการจึงเกิดขึ้นสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย

เป็นการถูกหรือไม่ว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมสังสรรค์เช่นนั้น? มันถูกต้องไหมสำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดจะกินเนื้อสัตว์ซึ่งได้ถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพแล้ว? มีความเห็นสองประการในที่ประชุมนี้ในเมืองโครีนธ์:

บางคนรู้สึกว่ารูปเคารพเหล่านั้นไม่มีชีวิตและไร้ความหมาย และพวกเขาจึงสอนว่ามันไม่ส่งผลเสียอะไรที่จะเข้าส่วนในการกินเลี้ยงของวิหารเหล่านั้นซึ่ง (ในความเห็นของพวกเขา) เป็นเพียงงานเลี้ยงสังสรรค์เท่านั้น-หรือ อย่างที่พวกเราจะเรียกวันนี้ว่า “การบ่อนอาหารชุมชน” ผู้เชื่อคนอื่น ๆ รู้สึกว่ากิจกรรมเหล่านั้นทั้งหมดไม่เข้ากันกับการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนและกับความเชื่อแบบคริสเตียนที่พวกเขาปฏิบัติ และพวกเขาจึงเชื่อว่าพวกเขาควรละเว้นเสียจากการมีส่วนร่วมใด ๆ ในการกินเลี้ยงเหล่านี้

เปาโลเรียกคนกลุ่มแรกว่า “เข้มแข็ง” และคนกลุ่มหลังว่า “อ่อนแอ” ในบทนี้และบทต่อ ๆ ไปเขาให้ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการกินเลี้ยงเช่นนั้น และผู้เชื่อทั้งหลายควรรู้สึกอย่างไรต่อการกินเลี้ยงเหล่านั้น ประการแรกหลักการแห่งความรักแบบคริสเตียนก็คือว่า ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรมีส่วนร่วมหรือเข้าร่วมในสิ่งใดที่อาจทำให้ผู้เชื่อที่อ่อนแอต้องสะดุด เราทั้งหลายที่ประกาศตัวว่าเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าควรเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้เชื่อทั้งหลายที่อ่อนแอกว่า และถึงแม้ว่าโดยส่วนตัวแล้วเราอาจไม่เห็นข้อเสียใด ๆ ในหลายสิ่ง แต่เพื่อเห็นแก่ผู้อื่นเราจึงไม่ควรเข้าร่วมในสิ่งเหล่านั้น

ผมได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาค้นคว้านี้ว่ามีหลายสิ่งซึ่งผู้เชื่อสามารถทำได้ซึ่ง (เท่าที่เกี่ยวกับการกินเลี้ยง) จะไม่ส่งผลเสียต่อเขา แต่อาจเป็นช่องทางทำให้คนอื่นสะดุดได้ “เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกเราที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (รม. 14:7) ในความหมายนี้ กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ เราเป็นผู้ดูแลรักษาพี่น้องของเรา และถ้าการกินเนื้อทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าต้องสะดุด เราก็ไม่ควรกินเนื้อ

เปาโลใช้ตัวเองเป็นภาพประกอบ และชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์ของตัวเองในเรื่องนี้ (ดู บทที่ 9:1-23) จากนั้นเขานำเสนอข้อเท็จจริงที่ว่าในชีวิตของผู้เชื่อ ควรมีการมีวินัยในตนเองอย่างสม่ำเสมอ (บทที่ 9:24 ถึง 10:13) เขาชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อควรแสดงความซื่อสัตย์อยู่เสมอต่อคำพยานแบบคริสเตียน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามันเชื่อมโยงกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เชื่อควรแสดงความซื่อสัตย์เช่นกันต่อใจวินิจฉัยผิดและชอบของอีกคนหนึ่ง สิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อคนใดเข้าร่วมควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-แต่มันควรเป็นประโยชน์ เสริมกำลัง และเสริมสร้างแก่ผู้เชื่อทุกคนเช่นกัน (บทที่ 10:14 จนถึง 11:1)

ข้อ 1: “บัดนี้ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่บูชาแก่บรรดารูปเคารพนั้น พวกเราทราบแล้วว่าพวกเราทุกคนก็มีความรู้ ความรู้ทำให้ผยองขึ้น แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น”

ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นในที่ประชุมนี้ได้ป่าวประกาศสติปัญญาของตน และเปาโลบอกเป็นนัยตรงนี้ว่า

พวกเขาอ้างว่าตัวเองรู้แจ้งกระจ่างแล้วเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะที่แท้จริงของการไหว้รูปเคารพ เปาโลพูดถึงเรื่อง ความรู้นี้บ่อย ๆ-ความรู้แบบที่ทำให้คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะโอ้อวดและคุยโม้: “อย่า ให้ผู้ใดหลงกลตัวเอง ถ้าผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านถือว่าตัวเป็นคนมีปัญญาในโลกนี้ จงให้ผู้นั้นกลายเป็นคน โง่เขลา เพื่อผู้นั้นจะเป็นคนมีปัญญาได้” (1 คร. 3:18)

บางคนในที่ประชุมนี้ดูเหมือนจะถือว่าความรู้เป็นจุดเด่นที่สำคัญที่สุดของความเชื่อแบบคริสเตียน แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่รู้ว่าการไหว้รูปเคารพที่ไม่มีชีวิตนั้นเป็นเพียงหินหรือไม้-เปาโลไม่ปฏิเสธข้อเท็จจริงนั้น แต่เขาก็ไป โกลกว่านั้นเพื่อแสดงให้ผู้เชื่อที่มีปัญญาเหล่านี้เห็นว่าความรู้ไม่ใช่สิ่งหลักในการดำเนินชีวิตคริสเตียน แต่ ว่าความรักต้องเป็นจุดศูนย์กลางและหัวใจแห่งประสบการณ์ของเราในทุกสิ่งที่เรากระทำ ไม่ว่าเราทำอะไรก็ตาม เราต้องทำมันเพราะว่าเรารักพระเจ้าและรักพวกพี่น้อง เราต้องไม่ทำอะไรที่จะขัดขวาง “คนเหล่านั้นที่อยู่ ภายนอก” เพราะว่าเรารักพวกเขาและอยากให้พวกเขารับความรอด ความรักไม่ใช่ความรู้-ต้องเป็นตัวตัดสิน ในสิ่งที่เรากระทำ

“ความรู้ทำให้ผยองขึ้น แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น” คำกรีกที่ถูกต้องใช้ตรงนี้บ่งบอกถึง “เปาโลให้โตขึ้น, ทำให้พองขึ้น” และคำนามกรีกนี้บ่งบอกถึง “ที่สุบลมอันหนึ่ง” ตลอดทั่วพันธสัญญาใหม่คำ ๆ นี้ถูกใช้ในการ เชื่อมโยงกับความเย่อหยิ่ง ความรู้มีแนวโน้มที่จะ “ทำให้พองขึ้น” แต่ความรัก “เติมให้เต็ม”-นั่นคือ ความรัก เสริมสร้างผู้เชื่อในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและอุปนิสัยและนำมาซึ่งการตั้งมั่นคงของการรวมเป็นหนึ่งที่แท้ จริงในท่ามกลางคนเหล่านั้นในที่ประชุมนี้ พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่เย่อหยิ่ง แต่ประทานพระคุณให้แก่คนที่ถ่อม ใจ วิธีที่จะก้าวหน้าในแผนงานของพระเจ้าคือ การเป็นคนถ่อมใจ ไม่ใช่ “พองตัว”

ข้อ 2: “และถ้าผู้ใดคิดว่าเขาทราบสิ่งใด ๆ แล้ว ผู้นั้นก็ไม่ทราบสิ่งใดเลยตามที่เขาคควรจะทราบ”

ความหมายในที่นี้จริง ๆ แล้วคือ: ถ้าผู้ใดคิดในใจของตนว่าเขาได้รับความรู้ที่แท้จริงอย่างเต็มเปี่ยม แล้ว คน ๆ นั้นก็ยังไม่เริ่มต้นที่จะรู้สิ่งใดเลย เขายังไม่ได้เรียนรู้ด้วยซ้ำว่าความรู้ควรถูกได้มาโดยวิธีใด!

ความรู้ที่แท้จริงก็ปลอดความเย่อหยิ่ง ทักษะคิดที่พอใจในตัวเองของเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ดูเหมือน จะทำให้พวกเขาบางคนรู้สึกว่าได้บรรลุถึงความรู้อันสมบูรณ์แล้ว พวกเขาทำตัวราวกับว่า “รู้ทุกอย่างแล้ว” พวกเขากำลังพยายามสอนในเมื่อพวกเขาต้องถูกสอน ผู้เชื่อที่ในกรณีส่วนใหญ่แล้ว พร้อมทั้งจะสั่งสอนผู้อื่น ก็มี เพียงความรู้ที่ผิวเผินเท่านั้น (โปรดสังเกต 1 โครินธ์ 3:18 อีกครั้ง) ผู้เชื่อเหล่านี้ในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ ตายไปหมดแล้ว แต่เรามีผู้คนชนิดเดียวกันในคริสตจักรทั้งหลายของเราวันนี้

ข้อ 3: “แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวกันนั้นก็ทรงรู้จักผู้นั้น”

ความรักของพระเจ้าในใจของคน ๆ หนึ่งไม่เคยให้กำเนิดความเย่อหยิ่งเรื่องความรู้ ยิ่งเราถูกควบคุม โดยพระวิญญาณของพระเจ้าและถูกชิมซาบโดยความรักของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์มากเท่าไร เราก็ยิ่งถ่อมใจ มากเท่านั้น ความรักของพระเจ้าที่อยู่ภายในเราช่วยให้เราสามารถเดินอย่างถ่อมใจต่อพระพักตร์พระองค์ ความรักคือแก่นแท้แห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ความรู้เป็นเรื่องรอง คนที่ถือครองความรู้ที่แท้จริงของพระเจ้า และของพระวาทะของพระองค์ก็รักพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์มากยิ่งขึ้น

ข้อ 4: “เหตุฉะนั้นเกี่ยวกับการกินสิ่งเหล่านั้นที่บูชาแก่บรรดารูปเคารพนั้น พวกเราทราบอยู่แล้วว่ารูป

เคารพนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลก และทราบว่ามีพระเจ้าองค์อื่น มีแต่พระเจ้าองค์เดียว”

ในงานเทศกาลและการบูชาญูของพวกคนนับถือรูปเคารพ อาหารส่วนหนึ่งถูกมอบให้แก่คนบวชผู้ทำการบูชาญูให้แก่รูปเคารพนั้น ๆ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งหมดนี้ไม่มีค่าอะไรเลย แต่เป็นความว่างเปล่าและความไร้สาระ แต่ถึงแม้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ทราบเรื่องนี้ นั่นก็ไม่ได้ยุติคำถามเหล่านั้นที่อยู่ในใจของพวกเขา-คำถามต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดความแตกแยกในท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น มีพระเจ้าแต่องค์เดียวเท่านั้น รูปเคารพจึงไม่สามารถเป็นรูปจำลองของพระองค์อื่นได้ เพราะว่าเหตุผลก็คือ รูปจำลองไม่สามารถถูกสร้างขึ้นเพื่อพระองค์หนึ่งที่ไม่ได้อยู่จริง! เนื่องจากมีพระเจ้าแท้จริงแต่องค์เดียวเท่านั้น เครื่องบูชาที่ถวายให้แก่รูปเคารพทั้งหลายจึงเป็นเพียงสิ่งไร้สาระและว่างเปล่า

ข้อ 5 และ 6: “ด้วยว่าถึงแม้ว่าจะมีสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกเรียกว่า “พระ” ไม่ว่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้านายมาก) แต่สำหรับพวกเรานั้นมีแต่พระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นของพระองค์ และพวกเรายู่ในพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นมาโดยพระองค์ และพวกเราก็คือเป็นมาโดยพระองค์”

เปาโลสอนอย่างชัดเจนว่ามีอำนาจเหนือธรรมชาติต่าง ๆ อยู่เบื้องหลังรูปเคารพเหล่านั้นที่กำลังถูกรับไหว้บูชาในเมืองโครินธ์: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพวกคนต่างชาติถวายบูชา พวกเขาก็ถวายบูชาแก่พวกผีปีศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกท่านมีส่วนร่วมไปกับพวกผีปีศาจ” (1 คร. 10:20) เท่าที่เกี่ยวข้องกับรูปเคารพ มันเป็นสิ่งไร้ค่า แต่การกราบไหว้ที่ถูกกระทำต่อรูปเคารพจริง ๆ แล้วเป็นการกราบไหว้ปีศาจ (หรือพวกผี)

“แต่สำหรับพวกเรานั้นมีแต่พระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นของพระองค์...”

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” (ปฐมก. 1:1)

“จงฟังเถิด โอ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์องค์เดียว” (อพย. 6:4)

“เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ซึ่งไม่เห็นแก่ผู้ใด ทั้งไม่ยอมรับสินบน” (อพย. 10:17)

“โอ จงถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่นิตย โธ จงถวายคำขอบพระคุณแด่เจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่นิตย” (สดด. 136:2,3)

เปาโลธำรงไว้ซึ่งความจริงนิรันดร์ที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว เราเชื่อในตรีเอกานุภาพ และในพระคำข้อนี้เราเห็นตรีเอกานุภาพถูกนำเสนอ แต่เปาโลกำลังเตือนความจำชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่าทั้ง ๆ ที่มนุษย์อาจสร้าง จัดตั้ง และกราบไหว้พระมากมาย แต่มีพระเจ้าแท้จริงอยู่องค์เดียวเหมือนเดิม และพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของสิ่งสรรพิต ความเป็นบิดาของพระองค์เป็นเรื่องของการเปิดเผย (มธ. 11:27; ยอห์น 17:25) แต่ความสัมพันธ์นั้นไม่ใช่สากล (มธ. 13:38; ยอห์น 8:23,41,44) มันมีอยู่จริงเฉพาะสำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกให้บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น (ยอห์น 1:12,13) ก่อนสิ่งใดได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น “ในเริ่มแรกนั้น-พระเจ้า!”

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์องค์หนึ่ง ไม่เคยมีเวลาใดเลยที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นอยู่ พระองค์ไม่ทรงมีการเริ่มต้น พระองค์ไม่ทรงมีการสิ้นสุด “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อยู่อาศัยของข้าพระองค์ ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายได้ถูกนำออกมา หรือก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลกและพิภพ ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” (สดด. 90:1,2)

ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และในกระบวนการเนรมิตสร้างนั้น สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและพระคริสต์: “สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น” (ยอห์น 1:3) “และเหมือนอย่างเสื้อคลุมพระองค์จะทรงพบสิ่งเหล่านี้ไว้ และสิ่งเหล่านั้นก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม และปีเดือนทั้งหลายของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” (ฮบ. 1:12) “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และเพื่อพระองค์” (คส. 1:16)

แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้น จักรวาล (ซึ่งรวมถึงเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ที่อยู่อภิปรายในที่นี้) เป็นของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วก็สำหรับพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ เราถูกแยกตั้งไว้โดยฤทธิ์เดชที่ชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์-พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ และจุดประสงค์ของการที่เราถูกแยกตั้งไว้ก็คือ เพื่อให้พระเจ้าทรงใช้งานและถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราเป็นคนงานด้วยกันกับพระเจ้า และทุกสิ่งที่เราทำก็ต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ “ถวายแด่พระองค์” ควรเป็นถ้อยคำที่ถูกเขียนไว้บนหัวใจของผู้เชื่อทุกคน และถ้อยคำเหล่านี้ควรเป็นแรงจูงใจที่ควบคุมทุกกิจกรรมของเรา-ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่

“...และมีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว...” คำกรีก คูริออส ซึ่งในที่นี้แปลเป็น “เจ้า” ก็แปลเป็น “เจ้านาย หรือเจ้าของ” เช่นกัน และปรากฏในหนังสือทุกเล่มของภาคพันธสัญญาใหม่ยกเว้นจดหมายฝากถึงทิตัส และจดหมายฝากเหล่านั้นของยอห์น พระเยซูเจ้าทรงใช้คำเดียวกันนี้ในการกล่าวถึงตัวพระองค์เองในคำเตือนอันจริงจังนั้นที่ถูกให้ไว้ในมัทธิว 7:21,22 พระองค์ทรงใช้คำนี้เช่นกันในมัทธิว 9:38 และมัทธิว 22:41-45 มันถูกใช้ในมาระโก 5:19, ลูคา 19:31 และยอห์น 13:13 ความหมายของคำ ๆ นี้ที่พระเยซูทรงใช้ไม่ได้ถูกเข้าใจอย่างถ่องแท้โดยเหล่าสาวกของพระองค์จนกระทั่งหลังการถูกตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์-ข้อพิสูจนันสุดยอดแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์

มีหลายครั้งที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายในวันที่สาม-แต่พวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจความหมายของถ้อยคำของพระองค์ หลังจากการตรึงกางเขนนั้น เปโตรไปจับปลา และสาวกคนอื่น ๆ ก็ตามเขาไปด้วย โรมัสสงสัยจนถึงขนาดที่เขาประกาศว่า “ยกเว้นข้าจะเห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และเอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และเอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว

ข้าจะไม่เชื่อเลย”...แล้ว(พระเยซู)ตรัสกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วของท่านมาที่นี่ และดูมือของเรา และจงยื่นมือของท่านมาที่นี่และแยงเข้ามาในสีข้างของเรา และอย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” และโรมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์!” (ยอห์น 20:25,27,28)

พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสเตียนทุกคน แต่พระองค์ไม่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคริสเตียนทุกคน คนเหล่านั้นที่มีพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนก็เป็นเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์: “เพราะผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียกในองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ก็เป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นก็เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์” (1 คร. 7:22) “ไม่ใช่ด้วยการทำแต่ต่อหน้า เหมือนอย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่เหมือนอย่างบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ โดยการกระทำพระประสงค์ของพระเจ้าจากหัวใจ” (อฟ. 6:6)

ในฐานะเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ เราต้องมีความเชื่อฟังในสิ่งสารพัด: “และทำไมท่านทั้งหลายเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ และไม่กระทำตามสิ่งทั้งหลายซึ่งเรากล่าว” (ลูกา 6:46) เมื่อผู้เชื่อคนใดยอมจำนนต่อพระเยซูแบบไร้เงื่อนไขและอย่างสิ้นสุดใจ โดยมองไปที่พระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต พระเยซูก็ทรงรับผู้เชื่อคนนั้นเข้าสู่มิตรภาพของพระองค์: “ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการสิ่งใดก็ตามที่เราสั่งท่านทั้งหลาย ต่อจากนี้เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าพวกผู้รับใช้อีก เพราะผู้รับใช้ไม่รู้ว่่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านทั้งหลายแล้วว่ามิตรสหาย เพราะว่าสิ่งสารพัดที่เราได้ยื่นจากพระบิดาของเรา เราแจ้งแก่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 15:14,15)

“...ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นมาโดยพระองค์ และพวกเราก็เป็นมาโดยพระองค์” ส่วนแรกของพระคำข้อนี้ชี้ไปยังพระราชกิจของพระคริสต์ในการเนรมิตสร้าง-ซึ่งรวมถึงเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ด้วย ส่วนหลังของพระคำข้อนี้ชี้ไปยังพระราชกิจของพระองค์ในการทรงสร้างใหม่ซึ่งโดยการนั้นผู้เชื่อกลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ (2 คร. 5:17)

พระคริสต์ทรงถูกนำเสนอในที่นี้ว่าทรงเป็นพระผู้สร้างของสิ่งที่มีในธรรมชาติและสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ โดยทรงทำให้สิ่งสารพัดมีตัวตนขึ้นมา: “พระองค์ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” (คส. 1:15,16)

พระเยซูไม่ทรงแค่อุบัติด้วยตอนที่เนรมิตสร้าง พระองค์ไม่ทรงเป็นแค่ผู้ยืนดู พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างนั้น ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์: “และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรของชาวเลาดีเซียว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง ทรงเป็นปฐมแห่งการเนรมิตสร้างของพระเจ้า ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า’” (วิว. 3:14)

พระคริสต์ทรงเป็น “ปฐมแห่งการเนรมิตสร้างของพระเจ้า” และด้วยเหตุนี้การทรงสร้างจึงมีต้นกำเนิดของมันมาจากพระองค์ ไม้ หิน เงิน ทองคำ หรือสารใดก็ตามที่รูปเคารพทั้งหลายถูกสร้างขึ้นได้ถูกสร้าง

ขึ้นในเริ่มแรกนั้นโดยพระเจ้าองค์เดียวนั้น-พระบิดา และพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระหिनที่ไม่มีชีวิต เหล่านั้นเป็นสิ่งไร้ค่า และการกินเนื้อสัตว์ที่ได้ถูกถวายให้แก่พวกมันก็ไม่ได้ทำร้ายผู้เชื่อที่เข้มแข็งในฝ่ายวิญญาณ แต่เปาโลกล่าวชัดเจนว่าในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ เราเป็นผู้ดูแลรักษาพี่น้องของเราและต้องไม่ทำสิ่งใดที่เป็นเหตุให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าของเราคนใดต้องสะดุด

ข้อ 7: “อย่างไรก็ดี ความรู้นั้นไม่ได้มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะว่าบางคนที่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบเรื่องรูปเคารพจนถึงเวลานี้ก็รับประทานอาหารนั้นราวกับเป็นสิ่งที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาที่อ่อนแออยู่จึงเป็นมลทิน”

สิ่งที่เปาโลกำลังชี้ให้เห็นในที่นี้ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนถือครองความรู้นั้นที่จำเป็นที่จะเข้าใจว่าผู้เชื่อคนหนึ่งสามารถ (โดยไม่ทำอันตรายต่อใจวินิจฉัยผิดและชอบของตน) กินเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ที่ได้ถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพแล้วได้ ไม่ใช่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นทุกคนได้เติบโตจนถึงจุดนั้นแล้วของการอยู่ฝ่ายวิญญาณ

“เพราะว่าบางคนที่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบเรื่องรูปเคารพจนถึงเวลานี้ก็รับประทานอาหารนั้นราวกับเป็นสิ่งที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว” คำกรีกตรงนี้สำหรับ “ใจวินิจฉัยผิดและชอบ” มีความหมายว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติหรือพลังแห่งนิสัย” ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ไม่ได้ไปถึงจุดนั้นแล้วในการคิดฝ่ายวิญญาณที่พวกเขาไม่เชื่อมโยงเนื้อสัตว์ที่ถูกถวายแก่พวกรูปเคารพแล้วกับการกราบไหว้รูปเคารพ ดังนั้นสำหรับพวกเขา การกินเนื้อนั้นจึงถือว่าการบูชารูปเคารพ พวกเขายังไม่ได้เติบโตในพระคุณและการอยู่ฝ่ายวิญญาณจนถึงจุดนั้นที่พวกเขาตระหนักถึงเสรีภาพนั้นในความเชื่อแบบคริสเตียน และเมื่อผู้เชื่อที่อ่อนแอเหล่านี้กินเนื้อที่ถูกถวายแก่พวกรูปเคารพ ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาซึ่งอ่อนแอจึงถูกทำให้เป็นมลทิน

อย่างไรก็ตาม การทำให้เป็นมลทินนั้นไม่ได้มาโดยทางเนื้อสัตว์นั้น เพราะการกินอาหารที่ถูกถวายให้แก่รูปเคารพไม่สามารถทำให้เป็นมลทินได้: “และ(พระเยซู)ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังปราศจากความเข้าใจด้วยหรือ พวกท่านยังไม่รับรู้หรือว่า สิ่งใดก็ตามจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์ สิ่งนั้นไม่สามารถกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ เพราะว่าสิ่งนั้นไม่เข้าไปในใจของเขา แต่เข้าไปในท้อง และออกลงไปในส้วม ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน” (มาระโก 7:18,19)

“และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “บัดนี้ พวกเจ้า พวกฟาริสี ชำระภายนอกของถ้วยและของชาม แต่ส่วนภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วยการปล้นสะดมและความชั่ว พวกเจ้า พวกคนโหดเหี้ยม พระองค์ผู้ที่ได้สร้างสิ่งซึ่งอยู่ภายนอกก็ได้สร้างสิ่งซึ่งอยู่ภายในด้วยมิใช่หรือ แต่จงให้ท่านทั้งหลายจากบรรดาสิ่งซึ่งพวกเจ้ามีอยู่แล้วเกิด และดูเถิด สิ่งสารพัดก็สะอาดแก่พวกเจ้า” (ลูกา 11:39-41)

มันไม่ใช่การกินเนื้อนั้นที่ทำให้ผู้เชื่อที่อ่อนแอเหล่านี้เป็นมลทิน แต่เป็นการทำสิ่งซึ่งใจวินิจฉัยผิดและชอบถือว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย: “และผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูกลงพระอาชญาถ้าเขากิน เพราะว่าเขามีได้กินโดยความเชื่อ ด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

เมื่อผู้เชื่อคนใดรู้สึกในใจของตนว่าเขากำลังทำบางสิ่งซึ่งผิด การกระทำนั้นเองของเขาก็เป็นสิ่งที่ผิด เพราะว่าเขากำลังสร้างบาดแผลให้แก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาที่พระเจ้าประทานให้ กระนั้นเมื่อผู้เชื่อคน

เดียวกันนั้นเติบโตในพระองค์และการอยู่ฝ่ายวิญญาณ โดยรับความสว่างเพิ่มเติมโดยการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า สิ่งนั้นเองที่เคยสร้างบาดแผลให้แก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาก็อาจไม่ทำเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว และด้วยเหตุนี้สำหรับเขาสิ่งนั้นก็จะไม่ผิด ใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ถูกทำให้เป็นมลทิน (หรือถูกทำร้าย) ก็ทำให้ความชื่นชมยินดีฝ่ายวิญญาณพิการและขัดขวางการร่วมสนิทอันสมบูรณ์กับพระเจ้า ผู้เชื่อคนใดที่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ได้รับบาดแผลก็ไม่สามารถมีความชื่นชมยินดีอันเต็มเปี่ยมได้ และเขาไม่สามารถมีความสุขกับชีวิตอันบริบูรณ์ได้ด้วย

ข้อ 8: “แต่อาหารไม่ทำให้พวกเราเป็นที่ชอบต่อพระเจ้า เพราะว่าถ้าพวกเรากิน พวกเราก็ไม่ได้ดีขึ้น และถ้าพวกเราไม่กิน พวกเราก็ไม่ได้แย่ลง”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทำให้เป็นที่ชอบ” บ่งบอกถึง “การนำเสนอเพื่อขอการอนุมัติ” อาหารเองจะไม่มีผลอันใดต่อความเห็นหรือการตัดสินใจของพระเจ้าเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลาย เพราะว่าขณะที่มนุษย์มองที่รูปลักษณะภายนอก พระเจ้าทรงมองที่หัวใจ สิ่งที่สำคัญคือใจที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่อาหารที่ไม่เป็นมลทิน พื้นที่อ่อนแอนั้นก็สับสนสองสิ่งนี้

มีคนมากมายวันนี้ที่ปฏิเสธที่จะกินอาหารบางอย่างเพราะพวกเขาเชื่อว่าการกินอาหารนั้นเป็นบาป คนเหล่านั้นที่เดินตามศาสนาบางศาสนาจะไม่กินเนื้อหมู คนอื่น ๆ ก็จะกินเนื้อหมูทุกวันในสัปดาห์ยกเว้นวันศุกร์ สมาชิกของบางลัทธิปฏิเสธที่จะดื่มน้ำอัดลม แต่เท่าที่เกี่ยวเนื่องกับการอยู่ฝ่ายวิญญาณ อาหารไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการที่เราอยู่ฝ่ายวิญญาณ หรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

แน่นอนว่าเราควรเว้นเสียจากอาหารใดก็ตามที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพของเรา คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรกินหรือดื่มสิ่งใดที่ทำอันตรายต่อเรา ทำให้ร่างกายของเราเสื่อมลง หรือทำลายสุขภาพของเรา คนจำนวนมากกินเนื้อหมูไม่ได้เพราะความดันโลหิตสูง โรคกระเพาะ หรือปัญหาสุขภาพอื่น ๆ ขณะที่คนอื่น ๆ กินเนื้อหมูและไม่ได้แย่ลงเพราะมันเลย เนื้อสัตว์ทั้งหลายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการอยู่ฝ่ายวิญญาณ แต่พวกมันอาจมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับสุขภาพฝ่ายร่างกาย และมันเป็นบาปที่จะทำลายร่างกายซึ่งเป็นวิหารของพระเจ้า

“เพราะว่าถ้าพวกเรากิน พวกเราก็ไม่ได้ดีขึ้น และถ้าพวกเราไม่กิน พวกเราก็ไม่ได้แย่ลง” ภาษากรีกอ่านว่า “ถ้าพวกเราไม่กิน พวกเราขาดหรือ? หรือถ้าพวกเรากิน พวกเรามีบริบูรณ์หรือ?” การปฏิเสธที่จะกินของเราไม่ทำให้พระเจ้าคิดถึงเรามากขึ้นหรือน้อยลงแต่อย่างใด และในทำนองเดียวกัน ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้ข้อได้เปรียบใด ๆ กับพระเจ้า และเราไม่ก่อให้เกิดข้อเสียเปรียบอันใดกับพระองค์เช่นกัน การกินเนื้อต่าง ๆ หรือการไม่กินเนื้อต่าง ๆ ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการอยู่ฝ่ายวิญญาณ มันจะไม่นำพระพรต่าง ๆ ของพระเจ้ามาสู่เรา และไม่เป็นเหตุให้พระเจ้าไม่อวยพรเรา สภาพของใจต่างหากที่สำคัญต่อพระเจ้า ถ้าใจเราถูกต้องและถ้าเราเดินอย่างเที่ยงธรรม พระองค์ก็จะไม่ทรงหวงสิ่งดีอันใดจากเราเลย

ข้อ 9: “แต่จงระวังให้ดี เกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด เสรีภาพนี้ของพวกท่านจะกลายเป็นหินสะดุดแก่คนเหล่านั้นที่อ่อนแอ”

มันเป็นความจริงที่ว่าพระบุตรได้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นไทแล้วและเราจึงเป็นไทอย่างแท้จริง แต่เสรีภาพนี้ซึ่งเป็นของเราต้องไม่กลายเป็นหินสะดุดแก่คนเหล่านั้นที่อ่อนแอ คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เสรีภาพ”

คือ เอ็กซูซืออา และบ่งบอกถึงเสรีภาพ หรืออำนาจ หรือสิทธิ์ ดังนั้นเปาโลจึงกำลังกล่าวว่า “เกรงว่าสิทธิ์นี้ซึ่งพวกท่านใช้จะกลายเป็นหินสะดุด” ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์กำลังใช้สิทธิ์ของตน ถึงแม้ว่ามันทำร้ายคริสเตียนทั้งหลายที่อ่อนแอกว่าก็ตาม และเสรีภาพเช่นนั้นก็กลายเป็นสิ่งชั่วร้าย เราไม่มีสิทธิ์ที่จะทำอะไรที่จะเป็นเหตุให้คนอื่นต้องสะดุด

คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่สำหรับ “หินสะดุด” คือ พรอสคอมมา ซึ่งหมายถึง “สิ่งกีดขวางหนึ่งซึ่งคน ๆ หนึ่งอาจเอาเท้าของตนไปชนได้” เปาโลใช้คำเดียวกันนี้ในโรม 14:13 ซึ่งหมายถึง “สิ่งกีดขวางฝ่ายวิญญาณต่อผู้เชื่อที่อ่อนแอโดยการใช้เสรีภาพของพี่น้องที่เข้มแข็งแบบเห็นแก่ตัว”

ผมขอกล่าวซ้ำ: มีหลายสิ่งซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายสามารถทำได้ซึ่งจะไม่ส่งผลเสียต่อพวกเขาในฐานะปัจเจกชน แต่ซึ่งอาจปรากฏว่าส่งผลเสียต่อผู้อื่น มีสถานที่บางแห่งที่คริสเตียนทั้งหลายสามารถไปได้โดยไม่ทำร้ายการอยู่ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเอง และกระนั้นถ้าคริสเตียนที่อ่อนแอกว่าคนใดเห็นพวกเขาเข้าไปสถานที่แห่งนั้น พี่น้องที่อ่อนแอกว่านั้นก็อาจรู้สึกเจ็บ ถูกทำให้สะดุด และอาจได้รับอิทธิพลให้ทำบางสิ่งที่เลวร้ายกว่าเยอะได้! เราต้องระมัดระวังมาก ๆ ว่าเราไปที่ไหน เราทำอะไร ภาษาที่เราใช้ และทัศนคติที่เราแสดงออกมา

ข้อ 10: “เพราะว่าถ้าผู้ใดเห็นท่านซึ่งมีความรู้เอนกายลงรับประทานอาหารในวิหารของรูปเคารพ ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้นั้นที่อ่อนแอจะไม่เหิมเกริมที่จะกินสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพหรือ”

“เพราะว่าถ้าผู้ใดเห็นท่านซึ่งมีความรู้...” นี้หมายถึงการตีค่าตัวเองของพี่น้องที่เข้มแข็งนั้น และไม่ได้หมายถึงความเห็นของพี่น้องที่อ่อนแอนั้นเกี่ยวกับเขา

“...เอนกายลงรับประทานอาหารในวิหารของรูปเคารพ...” นี้หมายถึงการกินเลี้ยงที่สัตว์เหล่านั้นถูกฆ่าบูชาัญญาในวิหารนั้น เห็นได้ชัดว่าผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นคิดว่ามันถูกต้องอย่างสมบูรณ์แบบที่พวกเขาจะเข้าไปในวิหารรูปเคารพขณะที่กำลังมีการกินเลี้ยงเครื่องบูชาัญญานั้นและรับประทานเนื้อนั้นที่ถูกเสิร์ฟที่นั่นหลังจากเครื่องบูชาัญญาเหล่านั้นถูกฆ่าและถูกถวายบูชาแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนเคยเข้าร่วมการกินเลี้ยงเครื่องบูชาัญญาเหล่านี้ในวิหารรูปเคารพ

“...ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้นั้นที่อ่อนแอจะไม่เหิมเกริมที่จะกินสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพหรือ” คำกรีกที่แปลเป็น “เหิมเกริม” คือ ออยคอดอเมโอ และมีความหมายว่า “ส่งเสริม” พี่น้องที่เชื่อแล้วซึ่งถูกเรียกว่า “อ่อนแอ” ก็จะถูกส่งเสริมให้ทำสิ่งนั้นที่ขัดต่อใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาที่พระเจ้าประทานให้ และการที่ผู้เชื่อที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณจะวางแบบอย่างต่อหน้าผู้เชื่อที่อ่อนแอสักคนซึ่งฝืนใจวินิจฉัยผิดและชอบของพี่น้องที่อ่อนแอกว่านั้น ก็ไม่ได้กำลังเสริมสร้างเขา แต่กำลังรื้อทำลายเขาในการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นพี่น้องที่เข้มแข็งซึ่งสามารถกินเนื้อได้โดยไม่ถูกฟุ้งงใจโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบจึงต้องไม่มีส่วนร่วมเพื่อเห็นแก่พี่น้องทั้งหลายที่อ่อนแอกว่า

ข้อ 11: “และโดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่อ่อนแอของท่านจะพินาศไป ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขาแล้ว”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พินาศ” คือ อะปอลลูมิ หลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่คำนี้ถูกแปลเป็น “ทำลาย” ความหมายนี้ก็คือ “การสูญเสียความผาสุก”-ในกรณีนี้ หมายถึงพี่น้องที่อ่อนแอนั้น ความผาสุกของ

การเว้นเสียจากการทำสิ่งซึ่งใจวินิจฉัยผิดและชอบนั้นเป็นพยานปรักปรำ ดังนั้นเมื่อผู้ที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ
จงใจมีส่วนร่วมในสิ่งต่าง ๆ ที่อาจทำร้ายผู้อ่อนแอกว่าฝ่ายวิญญาณ พวกเขาที่กำลังทำลายเขาแทนที่จะเสริม
สร้างเขา-ไม่ใช่ว่าวิญญาณของเขาจะถูกทำให้ตกนรกหรือจิตใจของเขาจะหลงหายชั่ววินิรันดร แต่ถ้าใจวินิจฉัย
ผิดและชอบของเขาได้รับบาดเจ็บ เขาก็กำลังเสียที่มั่นฝ่ายวิญญาณแทนที่จะได้ที่มั่น

และคน ๆ นี้ที่กำลังถูกทำร้ายก็คือ “พี่น้องที่อ่อนแอนั้นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา
แล้ว” ข้อสนับสนุนที่เปาโลนำเสนอในที่นี้ก็คือว่า ผู้เชื่อที่อ่อนแอนั้นที่ทนทุกข์เป็นพี่น้องคนหนึ่ง ไม่ใช่คนแปลก
หน้าคนหนึ่งต่อผู้เชื่อที่เข้มแข็งกว่านั้น เขาไม่ใช่ “หนึ่งในคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” แต่เป็นผู้หนึ่งที่พระคริสต์
ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา พระเยซูได้ทรงรักเขามากเสียจนพระองค์ทรงเต็มพระทัยสิ้นพระชนม์เพื่อเขาขณะที่
เขายังเป็นคนบาปคนหนึ่ง แต่พี่น้องที่เข้มแข็งคนนี้จะใจกินเนื้อที่จะทำให้พี่น้องที่อ่อนแอคนนี้ต้องสะดุด โดยรู้
อยู่แก่ใจว่าบรรดาผู้ที่อ่อนแอถูกทำให้สะดุดเพราะการกระทำนั้นที่กำลังมีส่วนร่วม

พระคริสต์ไม่เพียงได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยพี่น้องที่อ่อนแอให้รอดจากนรกเท่านั้น แต่เพื่อช่วยเขาให้รอด
จากสิ่งสารพัดที่จะปล้นการร่วมสนิทและชีวิตอันบริบูรณ์ไปจากเขาด้วย: “แต่ถ้าพี่น้องของท่านโศกเศร้าด้วย
อาหารของท่าน บัดนี้ท่านก็ไม่ได้ดำเนินในความรัก อย่าทำลายคนนั้นด้วยอาหารของท่าน ผู้ซึ่งพระคริสต์ได้
ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาแล้ว” (รม. 14:15)

มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่จะชื่นชมยินดีกับความเต็มเปี่ยมของพระ
วิญญาณ-ชีวิตอันบริบูรณ์ ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี และพวกเราที่ประกาศตัวว่ามีใจ
ฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณและเข้มแข็งในความเชื่อนั้นก็ไม่มีสิทธิ์-ถึงแม้ว่าเรามีเสรีภาพก็ตาม-ที่จะทำสิ่งใดที่จะเป็นเหตุ
ให้พี่น้องที่อ่อนแอคนใดต้องสะดุด

ข้อ 12: “แต่เมื่อพวกท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบที่อ่อนแอของ
พวกเขาได้รับบาดเจ็บ พวกท่านก็ทำบาปต่อพระคริสต์”

เราเห็นตรงกันว่าเมื่อเราทำร้ายเพื่อนผู้เชื่อคนหนึ่ง การทำร้ายนั้นก็กระทำต่อพระคริสต์เอง: “และเขา
กล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น
เป็นการยากที่เจ้าจะถือประตัก” (กิจการ 9:4,5)

“แล้วพระองค์จะทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ซึ่งพวกเจ้ามิได้
กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในคนเหล่านี้ พวกเจ้าก็ได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา’” (มธ. 25:45)

ในบทที่ 12 ของจดหมายฝากฉบับนี้ เราจะเรียนรู้ว่าคริสตจักรเป็นกายเดียว ประกอบด้วยอวัยวะ
หลายส่วน และเมื่ออวัยวะหนึ่งทนทุกข์ ทั้งร่างกายก็ทนทุกข์ ในเอเฟซัส 5 เราเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นศีรษะ
ของคริสตจักรและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น ดังนั้นเมื่อคริสเตียนที่อ่อนแอคนใดถูกทำให้เจ็บ พระคริสต์ก็
ทรงถูกทำให้เจ็บ เมื่อพี่น้องที่อ่อนแอคนใดทนทุกข์เพราะการกระทำต่าง ๆ ของพี่น้องที่เข้มแข็งกว่า ใจวินิจฉัย
ผิดและชอบของพี่น้องที่อ่อนแอนั้นก็ถูกทำให้เป็นมลทิน (ข้อ 7) เขาถูกทำให้สะดุด (ข้อ 9) และในข้อพระคำ
ตอนนี้ของเรา เขาก็ถูกทำให้ได้รับบาดเจ็บ

ข้อ 13: “เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่

โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป”

คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้สำหรับ “อาหาร” คือ โบโรมา และหมายถึง “อาหาร”-ไม่ใช่แค่เนื้อสัตว์ที่ได้ถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพ แต่อาหารใดก็ตาม และถูกใช้ในลักษณะของการเหยียดหยาม เช่นในข้อ 8 ในที่นี้ เปาโลพูดถึงความเชื่อมั่นและความตั้งใจแน่วแน่ของตัวเอง เขาทำเช่นนี้เพื่อให้พี่น้องเหล่านั้นอับอาย ผู้ซึ่งอ้างตัวว่ามีปัญญาและเข้มแข็ง ต่อสู้เพื่อสิทธิและเสรีภาพของตนแม้ว่าจะต้องแลกด้วยการทำให้เป็นมลทิน การทำให้ได้รับบาดเจ็บ และการเป็นเหตุให้ผู้หนึ่งต้องสะดุดผู้ซึ่งไม่เข้มแข็งในความเชื่อนั้นและในพระวิญาณ

แน่นอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายต้องไม่เสียสละเสรีภาพแบบคริสเตียนของตนเพราะการมีอคติแบบใจแคบ แต่เมื่อผู้เชื่อที่จริงใจคนใดถูกทำร้ายหรือถูกขัดขวางโดยบางสิ่งที่เราทำหรือกล่าว ถึงแม้ว่าเรามีเสรีภาพในพระคริสต์จริง ๆ ก็ตาม เราก็ไม่เพียงทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่านั้นได้รับบาดเจ็บ: เราทำให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราได้รับบาดเจ็บเช่นกัน เราเป็นพี่น้องกันในพระเยซู เราเป็นของกายเดียวกัน และเราเป็นอวัยวะทั้งหลายของคริสตจักรนั้นซึ่งพระเจ้าทรงเป็นศีรษะของมัน

ผู้เชื่อทั้งหลายควรเต็มใจและร้อนใจที่จะปฏิเสธตนเองเมื่อมันถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเสริมกำลังพี่น้องที่อ่อนแอกว่า แต่เราไม่ควรยอมหรือยอมจำนนความจริงแม้สักขีดเดียวเพื่อเอาใจผู้ใดที่มีอคติหรือใจแคบ ถ้าเราถูกนำโดยพระวิญาณ เราก็สามารถทราบและจะทราบเมื่อเรากำลังทำสิ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับนิสัยต่าง ๆ ของชีวิตและสิ่งต่าง ๆ ที่อาจเป็นเหตุให้พี่น้องที่อ่อนแอไม่พอใจหรือสะดุด

สิ่งที่เปี่ยมสง่าราศีเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือว่า เรามีพระวิญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในเรา คือสภาพนั้นของพระเจ้า และพระองค์ทรงนำเราเข้าในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้องเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า “ผู้ใดถูกนำโดยพระวิญาณของพระเจ้า พวกเขาก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” และผู้ที่เชื่อบนพระเยซูจะไม่อับอายหรือสับสนเลย เมื่อเราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับนิสัยต่าง ๆ แห่งชีวิต-หน้าที่คนต้นเรือนหรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับคำพยานคริสเตียนของเรา-พระองค์ก็จะทรงนำเราโดยพระวิญาณบริสุทธิ์ และ “ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน” (1 ยอห์น 1:7)

มันคงจะเป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะทำให้ทุกคนพอใจ เปาโลไม่ได้กำลังนำเสนอแนวคิดแบบนั้นเลย เขากำลังเขียนไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญาณในเมืองโครินธ์เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ได้รับความรอดแล้วจากการบูชาพระหลายองค์และการนับถือรูปเคารพ แต่ยังไม่ได้เติบโตฝ่ายวิญาณจนถึงระดับที่พวกเขาสามารถชั่งกับเสรีภาพแบบคริสเตียนได้

เราจะต้องไม่ใช่เสรีภาพแห่งพระคุณเพื่อสนองตัณหาของเนื้อหนังเด็ดขาด เราจะต้องไม่ใช่เสรีภาพแห่งพระคุณและความรอดอย่างสนุก โดยทำให้การอยู่ฝ่ายวิญาณและผลกำลังของผู้เชื่อคนอื่น ๆ ต้องเสียไป เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และกายนั้นคือพระคริสต์ เราจึงต้องทำทุกสิ่ง-เพื่อถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นประการแรก และจากนั้นเพื่อเสริมกำลังพวกพี่น้องในความเชื่อนั้น และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

บทที่ 9

9:1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นไทหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ

9:2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น ๆ แต่ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่านอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยว่าตรา

ประทับแห่งการเป็นอัครทูตของข้าพเจ้าคือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า

9:3 คำตอบของข้าพเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่สอบสวนข้าพเจ้าคือว่า

9:4 พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ

9:5 พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้อง คือภรรยา ไปไหน ๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตคนอื่น ๆ และเหมือนอย่างบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศฟาหรือ

9:6 หรือข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหรือ

9:7 ผู้ใดบ้างเข้าไปในสงครามในเวลาใดโดยจ่ายค่าจ้างของตัวเอง ผู้ใดบ้างปลูกสวนองุ่น และมีได้กินผลจากสวนนั้น หรือผู้ใดบ้างเลี้ยงฝูงสัตว์ และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น

9:8 ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้ตามอย่างมนุษย์หรือ หรือพระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ

9:9 เพราะมีเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของโมเสสว่า ‘ท่านอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ พระเจ้าทรงเป็นห่วงบรรดาวัวตัวผู้หรือ

9:10 หรือพระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อเห็นแก่พวกเราโดยสิ้นเชิงหรือ สิ่งนี้ถูกเขียนไว้เพื่อเห็นแก่พวกเราอย่างไม่ต้องสงสัย เพื่อคนที่โง่ จะโง่ในความจริง และเพื่อคนที่นวดข้าวในความจริงจะได้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งความจริงของเขา

9:11 ถ้าพวกเราได้หว่านสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่พวกท่าน เป็นสิ่งใหญ่โตหรือถ้าพวกเราจะเกี่ยวสิ่งทั้งหลายฝ่ายเนื้อหนังของพวกท่าน

9:12 ถ้าคนอื่นเป็นผู้เข้าส่วนของอำนาจนี้เหนือพวกท่าน พวกเราก็เป็นมากกว่ามิใช่หรือ แต่อย่างไรก็ตามพวกเราก็มิได้ใช้อำนาจนี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เกรงว่าพวกเราจะขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์

9:13 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิต่าง ๆ ก็ได้รับการเลี้ยงชีพจากสิ่งเหล่านั้นของพระวิหาร และคนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็เป็นผู้เข้าส่วนกับแท่นบูชา

9:14 ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

9:15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะให้กระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำให้การโอ้อวดของข้าพเจ้าไร้ประโยชน์

9:16 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะความจำเป็นถูกวางไว้บนข้าพเจ้า ใช่แล้ว วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ

9:17 เพราะถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้อย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็ได้รับบำเหน็จ แต่ถ้ากระทำอย่างฝืนใจ หน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว

9:18 แล้วอะไรเล่าเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า จริง ๆ แล้ว เมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ใช้อำนาจของข้าพเจ้าอย่างผิด ๆ ในข่าวประเสริฐนั้น

9:19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นไทจากมนุษย์ทุกคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังทำให้ตัวเองเป็นผู้รับใช้ของทุกคน เพื่อ

ข้าพเจ้าจะได้พวกเขามากยิ่งขึ้น

9:20 และต่อพวกเขา ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขา ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ

9:21 ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีการบัญญัติ (โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ

9:22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด

9:23 และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากระทำเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้เข้าส่วนกับพวกท่านในข่าวประเสริฐนั้น

9:24 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งวิ่งในการแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่เพียงคนเดียวได้รับรางวัล เหตุฉะนั้นจงวิ่ง เพื่อพวกท่านจะชิงรางวัลให้ได้

9:25 และทุกคนที่พยายามอย่างหนักเพื่อจะชนะ ก็เคร่งครัดในสิ่งสารพัด บัดนี้พวกเขากระทำสิ่งนั้นเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งร่วงโรยได้ แต่พวกเราเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย

9:26 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงวิ่งแข่งอย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนไม่มีเป้าหมายชัดเจน ข้าพเจ้าต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนอย่างนักมวยที่ชกกลม

9:27 แต่ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

เปาโลปกป้องสิทธิอำนาจแบบอัครทูตของตน

ในบทนี้ เปาโลยกภาพประกอบเรื่องที่เขาขอในบทที่ 8 ที่ขอให้คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ละเว้นจากการใช้สิทธิ์ต่าง ๆ ของพวกเขาและการใช้เสรีภาพแบบคริสเตียนของพวกเขา เมื่อการทำเช่นนั้นจะขัดขวางพวกพี่น้องที่อ่อนแอกว่าในฝ่ายวิญญูณ เขาทำเช่นนี้โดยการใช้ตัวเองเป็นภาพประกอบ และให้วิธีปฏิบัติของเขาแก่คนเหล่านั้นในการใช้สิทธิ์แบบอัครทูตของเขา เขาชี้ให้เห็นเหตุผลหลายประการของเขาที่ไม่ยอมรับการเลี้ยงดูโดยคริสตจักรนั้น

ในขณะที่เดียวกัน เขาเน้นสิทธิ์ของเขาที่จะได้รับการดูแลโดยคริสตจักรนั้น มันไม่ใช่เรื่องผิดที่ที่ประชุมนี้จะเลี้ยงดูเขา แต่เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐเขาจึงปฏิเสธการสนับสนุนของพวกเขา เขาชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรระวังสิ่งที่พวกเขากระทำ และว่าพวกเขาควรเว้นเสียจากการทำบางสิ่ง เพราะเราทุกคนต้องปรากฏตัวหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เพื่อรับบำเหน็จสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกกระทำในร่างกายนี้

ข้อ 1: “ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นไทหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ”

บทนี้ถูกทิ่มแทงให้แก่การกล่าวป้องกันของเปาโลเรื่องสิทธิอำนาจแบบอัครทูตของเขา เราต้องไม่พลาดการเชื่อมโยงระหว่างบทนี้กับบทที่ 8 ที่เปาโลเตือนสติผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นให้ยอมเสียสละเสรีภาพ

ส่วนตัวในพระคุณของพวกเขาเองเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขาที่นั่งที่อ่อนแอกว่า ในพระคำข้อสุดท้ายของบทนั้น เปาโลประกาศว่าเขาพร้อมที่จะปฏิบัติตามหลักการที่เขาได้นำเสนอ-นั่นคือ ไม่ว่าเขาชอบเนื้อสัตว์มากขนาดไหน ถ้าการกินเนื้อสัตว์เป็นเหตุให้พี่น้องที่อ่อนแอของเขาต้องสะดุด เขาก็จะไม่กินเนื้อสัตว์เลยตราบเท่าที่เขาจะมีชีวิตอยู่

บางคนอาจกล่าวว่า “นี่เป็นหลักคำสอนที่ดีนะ-แต่เปาโลปฏิบัติตามสิ่งที่เขาเทศนาหรือเปล่า?” เดียวเปาโลจะแสดงข้อพิสูจน์แห่งความจริงใจของตนโดยการกล่าวถึงการเสียสละตัวเองของเขาเพื่อผลดีของผู้อื่น ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นถึงกับบอกเป็นนัยว่าเขาไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่งเลย (เราจะเห็นคำแก้ต่างของเปาโลต่อข้อกล่าวหาเหล่านั้นภายหลังในบทนี้)

“ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นไทหรือ” เหล่าผู้รู้บอกเราว่าส่วนนี้ของพระคำข้อนี้ควรอ่านว่า “ข้าพเจ้ามิได้เป็นไทหรือ? ข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่งหรือ? ข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตของพวกท่านหรือ?” ศัตรูบางคนของเปาโลประกาศว่าเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะถูกเรียกว่าอัครทูต เพราะว่าอัครทูตคนอื่น ๆ ทุกคนเคยเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในเนื้อหนังและเคยร่วมสมาคมกับพระองค์ในการรับใช้บนโลกของพระองค์ ขณะที่เปาโลไม่เคย แต่เปาโลตอบด้วยอีกคำถามหนึ่ง:

“ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ” ใช่แล้วครับ เปาโลเคยเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาเคยเห็นพระองค์บนถนนเมืองดามัสกัส โปรตศึกษากิจการ 9:3-17,26,27; 22:17-21 และกาลาเทีย 1:15-19 “แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” (กิจการ 18:9,10)

ต่อไปในจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลประกาศว่า “และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วยเหมือนคนหนึ่งที่เคยคลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:8) ในที่นี้เปาโลพูดถึงประสบการณ์ที่เขาไปบนถนนไปเมืองดามัสกัสเมื่อเขาได้เห็นพระเยซูเจ้าอย่างแน่นอน

“ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ” เปาโลถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าในการก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ และผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นควรเป็นคนพวกสุดท้ายที่จะสงสัยว่าเขาเป็นอัครทูตที่แท้จริงหรือไม่ พวกเขาไม่น่าจะต้องการข้อพิสูจน์อื่นใดอีกเกี่ยวกับความจริงแท้แห่งภารกิจของเขา สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริง ๆ แล้วคือ:

“ถ้ามีใครอยากทราบข้าพเจ้าเป็นอัครทูตตัวจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นคนนั้นเห็นพวกท่าน คริสเตียนทั้งหลายในเมืองโครินธ์ผู้ซึ่งได้กลับใจรับเชื่อผ่านทางงานรับใช้ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นข้อพิสูจน์ต่าง ๆ จากพระเจ้าเกี่ยวกับความเป็นอัครทูตของข้าพเจ้า ก่อนอื่น พวกท่านรับคำเทศนาของข้าพเจ้าไว้แล้ว จากนั้นพวกท่านได้ใช้ความเชื่อในพระคริสต์ และได้รับความรอดผ่านทางข่าวประเสริฐนั้นที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่พวกท่าน จากนั้นพระเจ้าได้ทรงเทของประทานมากมายและหลากหลายของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนพวกท่าน”

สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อแต่ละคนที่เมืองโครินธ์น่าจะเป็นข้อพิสูจน์เพียงพอแล้วแก่พวกเขาว่า

เปาโลเป็นอัครทูตที่ได้รับการเจิมของพระเจ้า เพราะแน่นอนว่าไม่มีมนุษย์คนใดจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง เช่นนั้นในชีวิตของพวกเขาได้เหมือนกับที่ได้เกิดขึ้นแล้วเมื่อพวกเขาได้รับข่าวสารของเปาโล มันคงทำให้อัครทูตท่านนี้เจ็บปวดยิ่งนักเมื่อผู้เชื่อบางคนของเขาเองไปเข้าข้างคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเขาว่าเป็นอัครทูตปลอม

ข้อ 2: “ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น ๆ แต่ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่านอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยว่าตราประทับแห่งการเป็นอัครทูตของข้าพเจ้าคือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ตราประทับหรือแหวนตราคือ เครื่องหมายที่บ่งบอกถึงความเป็นเจ้าของและความปลอดภัย คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “ตราประทับ” เป็นตัวแทนของการประทับโดยใช้ตรา และถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ ซึ่งพิสูจน์ถึงความเป็นอัครทูตของแท้ของเปาโล

มันเป็นความจริงที่ว่าที่เมืองโครินธ์ หลายคนได้กลับใจรับเชื่อผ่านทาง การเทศนาของผู้อื่น แต่คริสตจักรนั้นเองเป็นเครื่องรับประกันว่าผู้คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้เพื่อก่อตั้งมันและผู้คนที่บัดนี้กำลังเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงพวกเขาไม่ใช่คนเทศน์ธรรมดา ๆ พระเจ้าได้ทรงเรียกเขา เจิมตั้งเขา ประทานฤทธิ์เดชให้แก่เขา ส่งเขาไปยังพวกเขา-และโดยทางการเทศนาของเขาการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้น คริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ที่ชั่วร้ายได้ถูกก่อตั้งแล้ว พวกเขาเป็นตราประทับของเปาโล ข้อพิสูจน์ของเขาเรื่องความเป็นอัครทูตของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ข้อ 3: “คำตอบของข้าพเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่สอบสวนข้าพเจ้าคือว่า”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระคำข้อนี้ชี้ย้อนกลับไปยังสิ่งที่ถูกกล่าวแล้วในข้อ 1 และ 2 คำที่แปลเป็น “สอบสวน” มีความหมายว่า “การสอบสวนเชิงวิจารณ์” ซึ่งแน่นอนว่าชี้ไปยังพวกศัตรูของเปาโลที่อ้างว่าเขาไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้ง ในที่นี้คำนี้ถูกใช้ในความหมายของการสอบสวนของศาล ข้อเท็จจริงที่ว่าคำนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาลก็ชี้ให้เห็นว่าบางคนในคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์กำลังพูดเป็นนัยว่าเปาโลไม่ใช่อัครทูตที่แท้จริง แต่เขาแค่ชี้ให้พวกคนที่กลับใจรับเชื่อของเขาเห็นข้อพิสูจน์จากพระเจ้าที่ว่าเขาเป็นอัครทูตของพระเจ้า และว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ได้กลับใจรับเชื่อเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงใช้เขาเพื่อนำข่าวสารแห่งความรอดมาให้ซึ่งพวกเขาได้รับไว้แล้ว ซึ่งโดยข่าวสารนั้นพวกเขาได้รับความรอด และพวกเขากำลังยืนอยู่ในข่าวสารแห่งความรอดนั้น (1 คร. 15:1-4)

ข้อ 4: “พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ”

สิ่งที่เปาโลกำลังถามตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือ: “พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มโดยคริสตจักรเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายหรือ? มันไม่ถูกต้องหรือที่คนทั้งหลายที่ประกาศข่าวประเสริฐควรดำรงชีวิตด้วยข่าวประเสริฐ? ผู้เชื่อเหล่านั้นไม่ควรเลี้ยงดูพวกเราหรือ?” (เปาโลมีผู้ช่วยหลายคน ทิโมธี ทิตัส และคนอื่น ๆ อยู่กับเขาด้วย) คำกล่าวนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการกินที่เราศึกษาไปแล้วในบทที่ 8

ข้อ 5: “พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้อง คือภรรยา ไปไหน ๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตคนอื่น ๆ และเหมือนอย่างบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศฟาหรือ”

ในที่นี้เปาโลประกาศว่าผู้รับใช้เหล่านั้นที่แต่งงานแล้วมีสิทธิ์ที่จะคาดหวังว่าคริสตจักรจะไม่เพียงดูแลพวกเขาเท่านั้น แต่จะดูแลภรรยาและครอบครัวของพวกเขาด้วย ตามคำสั่งของพระเจ้า ที่ประชุมท้องถิ่นมีหน้า

ที่ผูกพันในการเลี้ยงดูผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและครอบครัวของเขา

ถึงแม้ว่าเปาโลเองไม่ได้แต่งงาน พระคำข้อนี้ก็บ่งบอกว่าอัครทูตส่วนใหญ่เหล่านั้นแต่งงาน เราทราบว่าเปโตรแต่งงานแล้ว เพราะพระคัมภีร์พูดถึงแม่ยายของเขา (มธ. 8:14; มก. 1:30; ลก. 4:38)

“...บรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ต้องหมายถึงลูก ๆ ของโยเซฟและมารีย์หลังการประสูติของพระคริสต์แล้วอย่างแน่นอน

ส่วนที่กล่าวถึง เคฟาส บอกเป็นนัยว่า อย่างน้อยพวกนักวิชาการบางคนเหล่านั้นสังกัดพรรคเคฟาส (บทที่ 1 ข้อ 2)

มันเป็นเรื่องที่ถูกต้อง (และตามพระคัมภีร์) ที่ที่ประชุมนั้นจะดูแลเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ได้ปรนนิบัติแก่พวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ศิษยาภิบาลคนใดที่มีงานเต็มเวลา ไม่ว่าจะคริสตจักรของเขาจะมีขนาดเล็กเพียงใดก็ตาม มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติสำหรับนักเทศน์หนุ่มทั้งหลายที่จะทำงานในโลกธุรกิจเพื่อช่วยเหลือตัวเองขณะที่ยังจัดระเบียบงานใหม่หรือกำลังช่วยเหลือคริสตจักรหนึ่งที่อยู่ในช่วงตั้งตัวให้ยืนบนเท้าของมันเองได้ แต่ทันทีที่คริสตจักรนั้นมีความสามารถทางการเงินที่จะดูแลผู้รับใช้คนนั้น เขาก็ควรทำงานรับใช้เต็มเวลา ศิษยาภิบาลคนหนึ่งย่อมไม่มีเวลาที่จะทำงานของชาวโลกและดูแลกิจการต่าง ๆ ของคริสตจักรและชุมชนได้เท่าที่เกี่ยวข้อกับเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย

ข้อ 6: “หรือข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหรือ”

การกล่าวถึงบารนาบัสบ่งบอกว่าเปาโลกำลังพูดถึงการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเขา บารนาบัสได้ร่วมเดินทางไปกับเขา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาได้ตกลงที่จะดูแลความต้องการต่าง ๆ ด้านการเงินของพวกเขาเองในที่ ๆ เป็นการดีที่จะทำเช่นนั้น มิฉะนั้น มีบางท้องถิ่นที่เปาโลคงจะถูกกล่าวหาว่าเทศนาเพื่อเงินเพียงเท่านั้น

ตั้งแต่การเริ่มต้นของคริสตจักร มันเป็นอุบายหนึ่งของมารร้ายที่จะเสนอแนะว่าผู้รับใช้ทุกคนทำเพื่อเงินและการรับใช้เป็นงานสบายพร้อมกับค่าจ้างก้อนโต นี่ไม่ใช่ความจริงในชีวิตของเปาโลและบารนาบัส และมันไม่ใช่ความจริงในชีวิตของนักเทศน์ทั้งหลายของพระเจ้าวันนี้

ศิษยาภิบาลสมควรได้รับค่าจ้างเพื่อดำรงชีวิต ถึงแม้ว่าเขาควรเต็มใจที่จะดำรงชีวิตในระดับเดียวกับที่สมาชิกส่วนใหญ่ของเขาดำรงชีวิต เขาไม่ควรอยากที่จะดำรงชีวิตในระดับที่เหนือกว่าพวกเขา และที่ประชุมไม่ควรคาดหวังให้ศิษยาภิบาลดำรงชีวิตในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐานชีวิตของพวกเขา คริสตจักรหนึ่งควรดูแลศิษยาภิบาลของมัน ผมไม่เชื่อว่าศิษยาภิบาลคนใดควรคาดหวังมากกว่าที่เหล่าสมาชิกแห่งที่ประชุมของเขามีสำหรับพวกเขาเอง แต่หลายครั้งเหล่านักเทศน์ที่รักของพระเจื่อก็คงท้อแท้เพราะขาดสิ่งของจำเป็นต่าง ๆ แห่งชีวิต ขณะที่คนเหล่านั้นที่ออมขอมและเทศนาข่าวประเสริฐเพื่อสังคมกลับมีทุกสิ่งบริบูรณ์-และเหลือใช้!

เราทราบว่าถ้าผู้รับใช้คนใดสัตย์ซื่อต่อพระวามะของพระเจ้า พระเจ้าก็จะจัดหาสำหรับความต้องการรายวันของเขา มันอาจมาแบบวันต่อวัน และเขาอาจไม่มีทุกสิ่งที่เขาอยากจะมี แต่ความต้องการที่แท้จริงของเขาจะถูกจัดทำให้ พระเจ้าของเราทรงสามารถจัดหาสำหรับทุกความต้องการของเราได้ และถ้าเราแสวงหา

อาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน สิ่งเหล่านี้ก็จะถูกเพิ่มเติมให้ พระเจ้าไม่สามารถ และจะไม่ผิดคำสัญญาของพระองค์

แผนการตามพระคัมภีร์:

ผู้ที่ประกาศข่าวประเสริฐควรดำรงชีวิตโดยข่าวประเสริฐ

ข้อ 7: “ผู้ใดบ้างเข้าไปในสงครามในเวลาใดโดยจ่ายค่าจ้างของตัวเอง ผู้ใดบ้างปลุกสวนองุ่น และมีได้กินผลจากสวนนั้น หรือผู้ใดบ้างเลี้ยงฝูงสัตว์ และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลใช้ภาพประกอบสามอย่างเพื่ออธิบายงานของผู้รับใช้หรือมิชชันนารีที่แท้จริง:

“ผู้ใดบ้างเข้าไปในสงครามในเวลาใดโดยจ่ายค่าจ้างของตัวเอง” ทหารมีหน้าที่ทำสงครามต่อสู้ศัตรูและผู้รับใช้ของพระเจ้ก็ทำแบบเดียวกัน คริสเตียนทั้งหลายเป็นเหล่าทหารที่ต่อสู้ความชั่วร้าย-ใจแล้วครบต่อสู้ซาตานเอง ต่อสู้เหล่าผู้ครอบครองแห่งความมืดและต่อสู้ความชั่วฝ่ายวิญญาณในที่สูงทั้งหลาย

“ผู้ใดบ้างปลุกสวนองุ่น และมีได้กินผลจากสวนนั้น” กสิกรปลุกสวนองุ่น ในทำนองเดียวกัน ผู้รับใช้ของพระเจ้ก็ถูกใช้การโดยพระเจ้ให้ปลุกคริสตจักรท้องถิ่น ผู้รับใช้หว่านเมล็ดที่ก่อให้เกิดผู้กลับใจรับเชื่อทั้งหลาย-ผลนั้นที่ทำให้ที่ประชุมท้องถิ่นนั้นเกิดขึ้นมาได้

“...ผู้ใดบ้างเลี้ยงฝูงสัตว์ และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น” คนเลี้ยงแกะดูแลและให้อาหารฝูงแกะ เขา นำฝูงแกะเข้าไปในทุ่งหญ้าเขียวขจีซึ่งเป็นที่ ๆ หญ้าที่อ่อนนุ่มและน้ำที่เย็นและเย็นสดชื่น คิชยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงของพระเจ้ มันเป็นงานของเขาที่จะป้อนอาหารเหล่าทหารในพระคริสต์ด้วยน้ำนมบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ และที่จะป้อนอาหารคริสเตียนที่โตกว่าเหล่านั้นด้วยขนมปังและเนื้อ เขาจะต้องเฝ้าระวังเช่นกัน ว่าพวกสุนัขป่าไม่เข้ามาในฝูงแกะเพื่อทำลายลูกแกะเหล่านั้นและทำให้แกะเหล่านั้นพิการไป

ทหาร ผู้ปลุกสวนองุ่นทั้งหลาย และผู้เลี้ยงแกะของฝูงแกะย่อมคาดหวังว่าจะได้รับการเลี้ยงดูของตน อันเป็นผลมาจากการทำงานของพวกเขา เพราะว่าทหารที่ดี ผู้ปลุกที่ดี และคนเลี้ยงแกะที่ดี ย่อมไม่มีเวลาที่จะทิ้งหน้าที่ของตนและไปทำงานด้านอื่น ๆ เพื่อเลี้ยงชีพ พวกเขาคาดหวังว่าการเลี้ยงชีพของตนย่อมมาจากสิ่งนั้น ซึ่งพวกเขาได้รับใช้ ในที่นี้เปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่านี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้รับใช้ทั้งหลายแห่งพระวจนะของพระเจ้ พวกเขา มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังว่าจะได้รับการดูแลโดยคนเหล่านั้นที่พวกเขาให้การรับใช้ฝ่ายวิญญาณและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้ มันเป็นบาปยิ่งนักและไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่คริสตจักรใดจะละเลยในการเลี้ยงดูคิชยาภิบาลของมัน

ข้อ 8: “ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้ตามอย่างมนุษย์หรือ หรือพระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกัน หรือ”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ (และภาษากรีกก็ทำให้มันชัดเจนมากกว่าเล็กน้อย) ก็คือ: “ตามความเห็นของมนุษย์ ภาพประกอบทางธรรมชาติเหล่านี้ไม่มีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณหรือ?” เนื่องจากพระเจ้ทรงเลี้ยงดูผู้เลี้ยงแกะจากฝูงแกะ พระเจ้องค์เดียวกันนั้นไม่ทรงคาดหวังหรือที่จะให้ฝูงแกะของพระองค์เลี้ยงดูผู้เลี้ยงของพระองค์-คิชยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิชชันนารี? เนื่องจากผู้ปลุกสวนองุ่นนั้นเก็บ

รวบรวมผลมาจากสวนนั้น พระเจ้าไม่ทรงคาดหวังหรือที่สวนองุ่นนั้นที่ศิษยาภิบาลคนนั้นรับใช้อยู่ในนั้นจะเลี้ยงศิษยาภิบาลคนนั้น?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนกำลังโต้แย้งว่าไม่มีข้อปฏิบัติตามพระคัมภีร์ใด ๆ เกี่ยวกับการเลี้ยงดูอัครทูตเปาโล โดยชี้ให้เห็นว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้ชี้ขาดอย่างเฉพาะเจาะจงว่าผู้รับใช้ควรได้รับอาหารของตนโดยวิธีใด แต่เปาโลแสดงให้เห็นกิจกรรมเหล่านี้เห็นว่าพวกเขาคิดผิด:

ข้อ 9: “เพราะมีเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของโมเสสว่า ‘ท่านอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ พระเจ้าทรงเป็นห่วงบรรดาวัวตัวผู้หรือ”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ขณะที่กำลังนวดข้าวอยู่” นี้พูดถึงการแยกเมล็ดข้าวออกจากฝัก พวกวัวตัวผู้ถูกใช้เพื่อลากเครื่องมือนวดข้าวไปบนเมล็ดข้าว และขณะที่ทำงานในลักษณะนี้วัวนั้นก็ไม่ได้ถูกครอบปากด้วยตะกร้อ ปากของมันมีอิสระที่จะกินขณะที่มันนวดเมล็ดข้าว ความจริงที่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในที่นี้ก็คือว่าคนเหล่านั้นที่ผลิตอาหารให้ผู้อื่นก็ควรที่จะร่วมแบ่งปันในอาหารนั่นเอง เปาโลเลี้ยงดูผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นด้วยเนื้อ ขนมปัง และน้ำนมฝ้ายวิญญาน และมันก็ถูกต้องแน่นอนในสายพระเนตรของพระเจ้าที่พวกเขาดูแลความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายโลกของเขา

เปาโลยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 25:4: “ท่านอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่” คำกล่าวนี้จากพระราชบัญญัติของโมเสสย่อมมีน้ำหนักมากกับพวกยิวเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ผู้ซึ่งกำลังต่อต้านเปาโลและข่าวประเสริฐของเขาอย่างขมขื่น

“พระเจ้าทรงเป็นห่วงบรรดาวัวตัวผู้หรือ” ข้อ 10 ต่อเนื่องความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้:

ข้อ 10: “หรือพระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อเห็นแก่พวกเราโดยสิ้นเชิงหรือ สิ่งนี้ถูกเขียนไว้เพื่อเห็นแก่พวกเราอย่างไม่ต้องสงสัย เพื่อคนที่ไถนา จะไถนาในความหวัง และเพื่อคนที่นวดข้าวในความหวังจะได้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งความหวังของเขา”

ข้อความนั้นที่ถูกยกมาจากพระราชบัญญัติก็รับรองข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสคือเสียงของพระเจ้าที่ตรัส ข้อความที่ยกมานี้ให้ภาพประกอบเช่นกันเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่ามีคำกล่าวบางตอนในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งถึงแม้ว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องทางธรรมชาติและเรื่องทางกายภาพ พวกมันก็ถูกออกแบบมาเพื่อสื่อถึงความจริงฝ่ายวิญญานทั้งหลายที่ต้องถูกมองเห็นและถูกเข้าใจ อย่างไรก็ตาม เราต้องระมัดระวังในการประยุกต์ใช้เรื่องฝ่ายวิญญานเหล่านั้น และหนทางเดียวที่ปลอดภัยที่จะทำการประยุกต์ใช้ที่ถูกต้องก็คือหลีกเลี่ยงการรับแนวคิดต่าง ๆ ซึ่งไปไกลเกินกว่าสิ่งที่ถูกเขียนไว้ เราต้องจำกัดตัวเองให้อยู่ที่การตีความเหล่านั้นซึ่งถูกสนับสนุนโดยพระวจนะของพระเจ้าที่ชัดเจนและเข้าใจได้ เราไม่ควรคาดเดาเด็ดขาด และไม่ควรรยกข้อพระคัมภีร์นอกบริบทของมัน เพื่อพิสูจน์ประเด็นใดประเด็นกาย

เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะตรงนี้ว่าพระเจ้าไม่ทรงดูแลพวกสัตว์ พระเจ้าทรงดูแลอาณาจักรสัตว์-ความจริงประการหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงสอนในมัทธิว 6:26 และเปาโลไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ได้กำลังคิดถึงพวกวัวตัวผู้เลยแม้แต่ชนิดเดียว คำกรีกที่แปลเป็น “โดยสิ้นเชิง” ในพระคำข้อนี้บ่งบอกว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันใช่” นั่นคือ “ไม่มีข้อสงสัยเลยว่านี่ถูกเขียนไว้เพื่อเห็นแก่พวกเรา เพื่อนำเสนอความจริงที่ว่าคนที่ไถนาควรไถนา

ในความหวัง และคนที่นวดข้าวในความหวังก็ควรเป็นผู้เข้าส่วนคนหนึ่งในความหวังของเขา”

นี่เป็นจริงเช่นกันในชีวิตฝ่ายวิญญาณ เราที่หว่านสิ่งฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย โดยเลี้ยงดูคริสตจักรจากพระวจนะของพระเจ้า ควรทำเช่นนั้นในความหวังและความเชื่อ โดยวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทรงดูแลความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายของเราผ่านทางคนเหล่านั้นที่เราปรนนิบัติ ถ้าสัตว์ทั้งหลายได้รับอนุญาตให้ร่วมแบ่งปันในอาหารนั้นที่พวกมันช่วยผลิต เช่นนั้นแล้วพระเจ้ายิ่งจะทรงดูแลผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียก แต่งตั้ง และส่งไปในฐานะผู้เลี้ยงของพระองค์อย่างแน่นอน! แม้ทีเดียวก่อน พระองค์จะทรงดูแลคนของพระองค์เอง

เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น...พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:11,19) พระเจ้าจะทรงจัดหาสำหรับทุกความต้องการของเราผ่านทางแหล่งใดแหล่งหนึ่ง เปาโลกำลังพยายามที่จะทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์เข้าใจว่าถ้าพวกเขาไม่ให้การสนับสนุนแก่เหล่าผู้รับใช้ของพวกเขาและจัดหาสำหรับความต้องการฝ่ายร่างกายของพวกเขา ผู้เชื่อเหล่านั้นเองจะเป็นผู้สูญเสีย-พวกเขาจะสูญเสียในเรื่องบาปทั้งหลาย

ข้อ 11: “ถ้าพวกเราได้หว่านสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่พวกท่าน เป็นสิ่งใหญ่โตหรือถ้าพวกเราจะเกี่ยวสิ่งทั้งหลายฝ่ายเนื้อหนังของพวกท่าน”

โปรดสังเกตว่าเปาโลใช้คำสรรพนามพหูพจน์ “พวกเรา” สองครั้ง โดยสื่อถึงผู้รับใช้เหล่านั้น-เปาโล ทิโมธี ทิตัส และคนอื่น ๆ ที่ได้หว่านสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณในที่ประชุมนั้น จากนั้นเขาใช้คำว่า “สิ่งทั้งหลายฝ่ายเนื้อหนังของพวกท่าน” อันเป็นการเน้นความแตกต่างระหว่างผู้รับใช้เหล่านั้นกับเหล่าสมาชิกของที่ประชุมนั้น เขาถามว่า “เป็นสิ่งใหญ่โตหรือถ้าพวกเราจะเกี่ยวสิ่งทั้งหลายฝ่ายเนื้อหนังของพวกท่าน” นั่นคือ “สิ่งจำเป็นเหล่านั้นของร่างกายจะเปรียบเทียบได้กับสิ่งจำเป็นเหล่านั้นของจิตใจและวิญญาณหรือ?” พระเยซูทรงถามว่า “...ผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน” (มธ. 16:26) พร้อมกับความแตกต่างเช่นนั้นในเรื่องคุณค่า เราจึงไม่กล้าเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายเนื้อหนัง

ข้อ 12: “ถ้าคนอื่นเป็นผู้เข้าส่วนของอำนาจนี้เหนือพวกท่าน พวกเราก็เป็นมากกว่ามิใช่หรือ แต่อย่างไรก็ตามพวกเราก็มิได้ใช้อำนาจนี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เก่งกว่าพวกเราจะขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์”

“คนอื่น” ที่เปาโลพูดถึงนี้น่าจะเป็นพวกครูสอนเท็จ พวกถือศาสนายิวที่กำลังบิดเบือนข่าวประเสริฐและพยายามที่จะนำผู้เชื่อเหล่านั้นกลับไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสบางส่วน “ถ้าคนอื่นเป็นผู้เข้าส่วนของอำนาจนี้ (หรือสิทธิ์นี้)...” นี่ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพวกถือศาสนายิวเหล่านี้ได้ถือสิทธิ์ (ไม่ว่ามันเป็นของพวกเขาหรือไม่) ที่จะได้รับการเลี้ยงดูโดยผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ พวกเขาไม่มีสิทธิ์ใด ๆ เลย แต่พวกเขาก็ได้ถือสิทธิ์นั้นอยู่ดี

เปาโลชี้ให้ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเห็นว่าเขาและสิทธิ์ของเหล่าเพื่อนมิชชันนารีของเขามีความสำคัญ

สูงสุดในแง่หนึ่ง เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้การเพื่อก่อตั้งคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ และพวกเขาเป็นผู้ที่ได้ประกาศพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าซึ่งโดยทางพระคุณนั้นผู้เชื่อเหล่านั้นได้รับการช่วยให้รอดจากชีวิตแห่งบาปและการตกนรกเป็นนิรันดร์แล้ว เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขา-ไม่ใช่พวกถือศาสนายิวที่หลงตัวเอง และแต่งตั้งตัวเองเหล่านี้-คือผู้ที่สมควรได้รับการสนับสนุนจนเจือ

“แต่อย่างไรก็ตามพวกเราก็ได้ใช้อำนาจนี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เกรงว่าพวกเราจะขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์” จิตวิญญาณที่แท้จริงของผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกถูกนำเสนอในถ้อยคำเหล่านี้ ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐที่สัตย์จริงต่อการทรงเรียกของเขาจะยอมทนทุกข์การขาดแคลนสิ่งของต่าง ๆ มากกว่าที่จะนำความเสียหายมาสู่ข่าวประเสริฐ หลายครั้งผู้รับใช้สามารถเรียกร้อยสิ่งของหลายอย่างที่เขาต้องการสำหรับความสบายของชีวิตได้ แต่เพราะเกรงว่าเขาอาจนำการเหยียดหยามมาสู่ข่าวประเสริฐโดยการให้ใครสักคนกล่าวหาเขาว่าเทศนาเพื่อเงิน เขาจึงยอมทนการขาดสิ่งของเหล่านี้และรับใช้ต่อไปโดยปราศจากพวกมัน

ถ้าเปาโลใช้สิทธิ์ของตนในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้ง เขาก็อาจถูกสงสัยว่าประกาศข่าวประเสริฐเพราะโลภเงินทอง เขาคงจะได้กำไรที่เป็นเงิน แต่เขาก็คงจะขาดทุนในด้านศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าพระเจ้าทรงเรียกเขาให้ขณะดวงวิญญาณทั้งหลาย-ไม่ใช่ให้เจริญก้าวหน้าด้านการเงิน

ข้อ 13: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิต่าง ๆ ก็ได้รับการเลี้ยงชีพจากสิ่งเหล่านั้นของพระวิหาร และคนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็เป็นผู้เข้าส่วนกับแท่นบูชาเหล่านั้น”

เปาโลกำลังขี้อ้อนกลับไปยังพระราชบัญญัติของโมเสสอีกครั้งและพระวิหารที่เกี่ยวข้องกับผู้ปรนนิบัติและสิ่งของเหล่านั้นที่บริสุทธิ์ โปรดศึกษาเลวีนิติ 6:16-26 และกันดารวิถี 18:8-19 พระคำสองตอนนั้นกล่าวถึงส่วนที่พระเจ้าทรงจัดสรรให้แก่ปุโรหิตที่พระองค์ทรงแต่งตั้ง และในพระราชบัญญัติ 18:1-4 เราเรียนรู้กฎของพระคัมภีร์สำหรับส่วนที่ถูกกันไว้ต่างหากโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสำหรับพวกเลวี

เมื่อพวกปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งถวายเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ส่วนหนึ่งของเครื่องบูชานั้นก็ถูกเผาบนแท่นบูชาและส่วนหนึ่งของมันก็ถูกกำหนดไว้สำหรับการใช้ส่วนตัวของพวกปุโรหิตนั้น คำกริยากรีกที่แปลเป็น “ปรนนิบัติ” คือ พาเร็ดเระยูโอ และมีความหมายตรงตัวว่า “นั่งอยู่ข้าง ๆ ตลอด” ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา คำกริยานี้สื่อถึงการที่พวกปุโรหิตนำเสนอตัวเองที่แท่นบูชาเหล่านั้น-โดยอยู่ข้างแท่นบูชาเหล่านั้นตลอดเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา พวกเขาถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเหมือนกับที่เปาโลได้รับการแต่งตั้ง และถ้าพวกเขาดำรงชีวิตจากสิ่งเหล่านั้นของพระวิหาร ทำไมเปาโลถึงไม่ควรได้รับการดูแลโดยคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติแล้ว? พวกเขาเป็นลูก ๆ ของเขาเองในความเชื่อนั้น โดยได้รับการบังเกิดใหม่ผ่านทางข่าวสารนั้นที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขา

ข้อ 14: “ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น”

เช่นเดียวกับที่ปุโรหิตที่รับใช้ในพระวิหารดำรงชีวิตจากสิ่งเหล่านั้นของพระวิหาร “ทำนองเดียวกัน” พระเจ้าก็ทรงกำหนดให้เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับการดูแลโดยคนเหล่านั้นที่พวกเขาปรนนิบัติ พระเจ้าได้

ประธานคำบัญชาเกี่ยวกับพวกปุโรหิตและชนชาติอิสราเอลไว้อย่างไร พระเยซูเจ้าก็ประธานข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ไว้เช่นกัน:

“อย่าจัดหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าทั้งหลายของพวกท่าน หรือย่ามสำหรับการเดินทางของพวกท่าน หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือบรรดารถองเท้า หรือไม้ตะบองทั้งหลาย เพราะว่าผู้ทำงานก็สมควรจะได้อาหารของเขา” (มธ. 10:9,10)

“และจงอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันนั้น กินและดื่มสิ่งของใด ๆ ซึ่งพวกเขาจะให้นั้น ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น และพวกท่านจะเข้าไปในนครใดก็ตาม และพวกเขารับรองพวกท่านไว้ จงกินสิ่งของใด ๆ ซึ่งถูกตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน” (ลูกา 10:7,8)

เปาโลคุ้นเคยดีกับคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูเกี่ยวกับการเลี้ยงชีพของเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า เขาสนับสนุนข้อโต้แย้งทั้งหมดของเขาเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเหล่าผู้รับใช้โดยการอ้างอิงไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้า และพวกปุโรหิตในภาคพันธสัญญาเดิม

ข้อ 15: “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะให้กระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำให้การโอ้อวดของข้าพเจ้าไร้ประโยชน์”

เปาโลทวนซ้ำสิ่งที่เขากล่าวในข้อ 12 เขาไม่ได้เอาสิ่งใดไปจากชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเลย แต่ในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขาที่ส่งถึงพวกเขาเขาเป็นพยานรับรองว่านี่เป็นคริสตจักรเดียวที่เขาไม่ได้ยอมรับของฝากเลย เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านี้เข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ได้กำลังเขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นการเสนอแนะให้พวกเขาให้ของฝากที่เป็นวัตถุแก่เขา เขาประกาศว่าเขาขอตายดีกว่าที่ผู้ใดจะทำให้การโอ้อวดของเขาไร้ผล

คำกรีกสำหรับ “การโอ้อวด” คือ เข้าเคมา และในที่นี้เป็นตัวแทนของ “มูลเหตุสำหรับการโอ้อวด” คำที่แปลเป็น “ทำให้ไร้ประโยชน์” มีความหมายว่า “ทำให้ว่างเปล่า ทำให้ไร้ผล” เปาโลนับว่าสิ่งสารพัดเป็นการขาดทุนเพื่อที่เขาจะได้พระคริสต์เป็นกำไร โดยเป็นพยานรับรองว่าเขาได้กลายเป็นเหมือนที่ทุกคนเป็นเพื่อที่เขาจะชนะบางคนได้ และสำหรับเขาแล้ว ความตายคงจะดีกว่าการที่งานรับใช้ของเขาจะถูกทำให้ไร้ผล

ข้อ 16: “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะความจำเป็นถูกวางไว้บนข้าพเจ้า ไข้แล้ว วิตถลจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ”

ช่างเป็นคำประกาศอันยิ่งใหญ่! เปาโลได้รับมอบพันธกิจจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (กิจการ 9:15) เขา “ถูกจับตัว” (ตรงตัวคือ ถูกจับเป็นเชลย) แบบฝืนความประสงค์ก่อนหน้านั้นของเขา เขาเคยเป็นผู้ถือศาสนายิวจากหัวใจ ถวายตัวให้แก่ศาสนาแห่งบรรพบุรุษของเขา แต่พระคริสต์ได้ทรงเรียกเขา ทรงเจิมตั้งเขา และทรงส่งเขาให้ไปประกาศข่าวประเสริฐ: “ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าและอดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสว่า “จงแยกตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้ให้เราสำหรับงานซึ่งเราได้เรียกพวกเขาให้กระทำนั้น” (กิจการ 13:2) “และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ’” (กิจการ 22:21)

สำหรับเปาโล งานรับใช้นั้นเป็นสิ่งจำเป็นเด็ดขาด ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ถูกฝากไว้ให้เขาดูแล คือข้อลึกลับนั้นซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่เริ่มแรกได้ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้ว (คส. 1:26) และมันเป็น

เหตุจำเป็นของพระเจ้าที่เขาต้องประกาศข่าวสารนั้นที่เขาจับไว้แล้ว ไม่มีมูลเหตุสำหรับการโอ้อวดเลย เพราะ
ว่าสิ่งที่เขากำลังทำนั้นได้ถูกกระทำเพราะความจำเป็น เขาเป็นทาสรับใช้ต่อพระเยซูคริสต์และเขาจึงไม่สามารถ
อ้างสิทธิ์ใด ๆ จากพระเจ้าผู้เป็นนายของเขาผู้ได้ทรงช่วยเขาให้รอดแล้วโดยพระคุณถึงแม้ว่าเขาเคยเป็นผู้ข่มเหงคน
ทั้งปวงที่อยู่ใน “ทางพระเยซูนั้น”

“วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ” เปาโลชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงการที่เขาต้อง
ให้การต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าที่บัลลังก์พิพากษานั้นสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย หากเขาไม่ประกาศข่าวสารนั้นที่ได้ถูก
ฝากไว้แก่เขาแล้ว คำพยานของสฤยอัครทูตผู้ที่มีอยู่เสมอคือ “ขอพระเจ้าทรงห้ามที่ข้าพเจ้าจะโอ้อวด
นอกจากในทางเขนของพระเยซูคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่โดยพระคุณของพระเจ้า!”

เปาโลไม่ได้โอ้อวดในตัวเอง โดยตระหนักว่าเขาเป็นภษาชนะลูกหนึ่งที่ถูกเลือกโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์เพื่อนำชาวดีแห่งพระคุณของพระเจ้าไปประกาศแก่ผู้คนที่เป็นคนต่างด้าวต่อประโยชน์สุขร่วมกันของ
ชนชาติอิสราเอล เหล่าคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาเหล่านั้น ไม่มีพระเจ้าและไม่มี ความหวัง แต่เป็นผู้ซึ่งใน
พระคุณของพระเจ้าสามารถกลายเป็นหมู่ชนหนึ่งที่มีความหวัง-ใช่แล้ว บุตรทั้งหลายของพระเจ้า ถูกสร้างใหม่
ในพระเยซูคริสต์ เปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าจะเป็นมนุษย์ที่น่าสังเวชแน่ทีเดียวถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าว
ประเสริฐแห่งพระคุณนี้!”

ข้อ 17: “เพราะถ้าข้าพเจ้ากระทำการสิ่งนี้อย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็ได้รับบำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการอย่างฝืนใจ
หน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว”

หากเปาโลเลือกงานรับใช้และรับมันเหมือนเป็นอาชีพหนึ่งหรือธุรกิจหนึ่ง (และบางคนในเมืองโครีนธ์
ได้ทำแบบนั้นจริง ๆ) เขาก็คงจะได้รับรางวัลของเขาเป็นค่าจ้างสำหรับการทำงานของเขา แต่ถ้าเขากำลัง
เทศนา ไม่ใช่ตามความประสงค์ของตัวเองแต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและภายใต้การแต่งตั้งของพระเจ้า
เขาก็คงกล่าวได้ว่า “หน้าที่คนต้นเรือนถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว” การเทศนาของเปาโลไม่ใช่การเลือกของตัว
เขาเอง และดังนั้นเขาจึงไม่ใช่แค่คนต้นเรือนคนหนึ่ง-ผู้รับใช้คนหนึ่งที่ทำงานรับใช้เหมือนอย่างคนต้นเรือนใน
บ้านของเศรษฐีคนหนึ่ง แต่เขาเป็นคนต้นเรือนของพระเจ้า โดยกระทำการซึ่งเป็นที่หน้าที่ของเขามิต่อผู้ทรงเป็น
นายและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา-พระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดนั้น

“...หน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว” พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ใช้คำว่า
“dispensation” จากคำกรีก ออยคอนอมีอา คำแปลที่ชัดเจนกว่าคงจะเป็นคำภาษาอังกฤษของเรา
“stewardship” ซึ่งมีความหมายหลักว่า “การบริหารจัดการภายในบ้านเรือน” ในการใช้ทั่วไปคำนี้เริ่มมีความ
หมายว่าการบริหารจัดการทรัพย์สินที่เป็นของอีกคนหนึ่ง ดังนั้น สำหรับอัครทูตเปาโล พระเจ้าได้ทรงฝากข่าว
ประเสริฐไว้ และข่าวประเสริฐคือพระวาระของพระเจ้า-ใช่แล้ว พระเจ้าเองเลย เปาโลเป็นคนต้นเรือนคนหนึ่ง
ของพระเจ้าแน่ทีเดียว (ดู ลูกา 16:2-4 เช่นกัน)

ข้อ 18: “แล้วอะไรเล่าเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า จริง ๆ แล้ว เมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ
ข้าพเจ้าก็ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ใช้อำนาจของข้าพเจ้าอย่างผิด ๆ
ในข่าวประเสริฐนั้น”

ในที่นี้เรามีอีกหนึ่งคำถามของเปาโล: “แล้วอะไรเล่าเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า? ข้าพเจ้ากำลังเทศนาเพื่อเงินหรือ? หรือข้าพเจ้ากำลังเทศนาเพื่อพระเยซูเจ้า?” และเหมือนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเขา เขาตอบคำถามของตัวเอง ในใจความสำคัญเขากล่าวว่า “บำเหน็จของข้าพเจ้าอยู่ในความชื่นชมยินดีที่ข้าพเจ้าได้รับในใจของข้าพเจ้าในการปฏิเสธสิ่งซึ่งข้าพเจ้ามีสิทธิ์โดยชอบที่จะทวง-ของฝากและเงินทองจากผู้เชื่อเหล่านั้น เพื่อดูแลความจำเป็นรายวันต่าง ๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพบความชื่นบานใหญ่ยิ่งและบำเหน็จในการปรนนิบัติแก่พวกท่าน-โดยไม่คิดค่า!”

เปาโลเป็นเพียงภานะลูกหนึ่งที่ถวายแด่พระเจ้าสำหรับการรับใช้ (ทุกสิ่งที่เราทำเพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยและปฏิบัติหน้าที่คนต้นเรือนต่อพระองค์ จริ่ง ๆ แล้วคือการกระทำกิจของพระองค์ในเราและผ่านทางเรา) งานรับใช้ที่แท้จริงทั้งหมดเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวเรา กระนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าก็ทรงพอพระทัยในพระคุณที่จะยอมรับความเต็มใจและความทุ่มเทของผู้รับใช้คนใดของพระองค์ที่จะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้การพวกเขา และจะประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านี้สำหรับความเต็มใจของพวกเขาที่จะถูกใช้การ ในทางกลับกัน ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงกระทำกิจผ่านทางผู้รับใช้คนนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดอันใดจะถูกทำสำเร็จเลย

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ทรงรักเราขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น และได้ทรงช่วยเราให้รอดจากบาปก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เรากระตือรือร้นที่จะทำสิ่งที่พระองค์ทรงนำเราให้กระทำ และที่จะรับใช้พระองค์ในความทุ่มเทสิ้นสุดใจและสิ้นสุดกำลังของเรา เปาโลไม่เคยแสวงหาเกียรติสำหรับตัวเองเลย เขาอยากให้เกิดเกียรติและสง่าราศีทั้งหมดถูกมอบถวายแด่พระเยซูเจ้า พระองค์ผู้เดียวที่สมควรได้รับเกียรติ คำสรรเสริญ และสง่าราศีทั้งสิ้น

วิธีการและบำเหน็จของงานรับใช้ที่แท้จริง

ข้อ 19: “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นไทจากมนุษย์ทุกคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังทำให้ตัวเองเป็นผู้รับใช้ของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขามากยิ่งขึ้น”

เปาโลระวังที่จะไม่ถูกทำให้ตกเป็นทาสโดยมนุษย์ เขาเป็นไทจากมนุษย์ทุกคนตรงที่ว่าไม่มีใครสามารถบังคับเขาหรือเรียกร้องจากเขาได้ เขาพึ่งพาท้องพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่พึ่งพามนุษย์ แต่ถึงแม้ว่าเขาเป็นไทจากคนทั้งปวง เขาก็ทำให้ตัวเองเป็น “ผู้รับใช้แก่ทุกคน” เพื่อที่เขาจะ “ได้คนมากยิ่งขึ้น”

วิธีที่เปาโลทำให้ตัวเองเป็นผู้รับใช้แก่คนทั้งปวงถูกอธิบายในพระคำสามข้อถัดไป เขาได้ปฏิเสธตนเอง เขาได้ปฏิเสธสิทธิ์ต่าง ๆ ของตนในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง เขาได้หันไปใช้แรงงานหนักเพื่อที่จะหาเลี้ยงตัวเอง ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้รับผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นในข่าวประเสริฐและในหน้าที่คนต้นเรือนของเขา

ข้อ 20: “และต่อพวกยิว ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกยิว ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ”

“และต่อพวกยิว ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว...” นี้ถูกให้ภาพประกอบในข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลยอมให้ทิโมธีเข้าสู่หนัดตามธรรมเนียมของพวกยิว: “เปาโลอยากจะทำให้ทิโมธีไปพร้อมกับท่าน และรับเขามาและให้เขาเข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวซึ่งอยู่ในเขตแดนเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนทราบว่าเป็นบิดาของเขาเป็น

ชาติกรีก” (กิจการ 16:3)

“แล้วเปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันต่อมา โดยการชำระตัวเองพร้อมกับพวกเขา ได้เข้าไปในพระวิหาร เพื่อแสดงถึงการครบถ้วนของวันเหล่านั้นแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ จนกว่าจะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน” (กิจการ 21:26)

เปาโลเองเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพวกเขา แต่เขาไม่ได้ยอมชอมกับข้อเรียกร้องของพวกเขาที่มีต่อพวกเขาคนต่างชาติ: “แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นยิวคนหนึ่งประพฤติตามอย่างพวกคนต่างชาติ และมีใช้ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า” (กท. 2:14)

“...ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ” นี่หมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสสทั้งหมด นี้ไม่ได้เป็นแค่การทวนซ้ำส่วนแรกของพระคำข้อนี้ ความแตกต่างก็คือว่า “ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว” กำลังหมายถึงความเป็นชนชาติ ไม่ใช่ศาสนา อัครทูตท่านนี้พร้อมที่จะยอมจำนนทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์ “ใต้พระราชบัญญัติ” หมายความว่าเปาโลถือจุดยืนเคียงข้างพวกยิวโดยการนบถต่อข้อบังคับบางอย่างของพระราชบัญญัติเพื่อที่เขาจะได้รับคามไว้วางใจของพวกเขาคณะและประกาศพระคุณของพระเจ้าแก่พวกเขาได้ เขาไม่ได้ยอมชอมกับพระราชบัญญัติตรงที่ว่าเขาบ่นพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน ดังที่เห็นได้จากข้อพระคำต่อไปนี้จากงานเขียนต่าง ๆ ของเขา:

โรม 6:14: “เพราะว่าบาปจะไม่มีการครอบงำเหนือพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ”

กาลาเทีย 5:18: “แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำพวกท่าน พวกท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ”

โรม 10:4: “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ข้อ 21: “ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีความเชื่อ (โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ”

“ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ” ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นพวก “ไร้กฎหมาย” หรือว่าพวกเขากำลังฝ่าฝืนกฎหมาย ในที่นี้เปาโลกำลังหมายถึงคนเหล่านั้นที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ เหมือนที่เขาได้หมายถึงในโรม 2:14: “เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำการเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นปกติวิสัย คนเหล่านั้นซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขาเอง”

“...ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีความเชื่อ” ซึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ-คนเหล่านั้นที่เป็นคนต่างด้าวจากประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอลและคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาเหล่านั้น “...โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์” อิสราเอลของเปาโลจากพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้ให้สิทธิ์เขาที่จะใช้ชีวิตตามใจชอบ หรือที่จะทำให้ตัวเองพอใจ ตรงกันข้าม เขามีความมุ่งหมายอยู่เสมอที่จะอยู่ใต้บังคับอย่างสมบูรณ์ต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

“...ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์...” คำกรีกที่แปลเป็น “ใต้พระราชบัญญัติ” คือ เอ็นโนมอส โดยความหมายตรงตัวคือ “ในบัญญัติ” ความหมายที่ลึกซึ้งไม่ใช่สภาพของการอยู่ใต้บังคับหรือใต้อำนาจของบัญญัติใด แต่กลับเสนอแนะความใกล้ชิด-ความสัมพันธ์หนึ่งหรือการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันที่มีชั้นระหว่างพระคริสต์กับผู้เชื่อคนนั้น เรารักพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรักเราก่อน เนื่องจากพระองค์ได้ทรงรักเรามากพอที่จะตายเพื่อเรา บัดนี้เราเป็นผู้เชื่อแล้ว เราจึงรักพระองค์ด้วยความทุ่มเทหมดทั้งตัว-ใจ จิต กำลัง และความคิด เราอยู่ “ในบัญญัติ” ต่อพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ “เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

ข้อ 22: “ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด”

“คนอ่อนแอ” คือคนเหล่านั้นที่ไม่สบายใจเพราะสิ่งต่าง ๆ อย่างการกินเนื้อสัตว์-และเรื่องจีปาละอีกมากมายที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระคุณของพระเจ้า เปาโลทราบว่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญในความรอด กระนั้นเพื่อเห็นแก่คนอื่น ๆ เขาจึงละเว้นจากสิ่งต่าง ๆ ซึ่งคนอ่อนแอถือว่าเป็นสิ่งที่ผิด

“คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” (รม. 14:1) “ดังนั้น พวกเราที่แข็งแรงควรจะแบกรับความอ่อนไหวเหล่านั้นของคนที่ย่อแอ และไม่ทำให้ตัวเราเองพอใจ” (รม. 15:1) “ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง ผู้ใดถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นที่ทุกข์เป็นร้อน” (2 คร. 11:29)

“ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง...” (ภาษากรีกตรงตัวอ่านว่า “ข้าพเจ้ากลายเป็นสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวง”) ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้เสนอแนะแม้สักนิดถึงการยอมเสียสละหลักการ หรือการอ้อมข้อม แต่เป็นความพร้อมของเปาโลที่จะเข้าหาคนทั้งปวงในตลอดเวลาโดยเข้าทางที่เข้าถึงได้มากที่สุด เพื่อที่เขาจะมีโอกาสชี้พวกเขาให้มาถึงพระเยซูเจ้า

“...เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด” เปาโลเชื่อในและปฏิบัติการใช้สิ่งใดก็ตามที่อนุญาตให้กระทำได้ วิธีการใดที่เชื่อตรงและตรงไปตรงมาที่จะทำให้ผู้คนหยุดและฟังข่าวประเสริฐ คิดถึงทางของพวกเขาและรับความรอด เขารู้ว่าแม้หากว่าเขาใช้ทุกวิธีการที่อนุญาตให้กระทำได้และทำทุกอย่างภายในอำนาจของเขา ถ้าเขาเสียสละในทุกทางที่ทำได้ เฉพาะ “บางคน” เท่านั้นจะรับความรอด คนส่วนใหญ่จะยังเดินทางบนถนนกว้างไปสู่ความพินาศต่อไป

ข้อ 23: “และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากระทำเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้เข้าส่วนกับพวกท่านในข่าวประเสริฐนั้น”

คำแปลแบบตรงตัวคือ “และข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ” ทั้งชีวิตของเปาโลถูกอุทิศให้แก่งานแห่งข่าวประเสริฐ โดยชี้นำผู้คนไปยังพระคุณของพระเจ้า งานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐ การบอกข่าวดีแห่งพระคุณของพระเจ้าออกไป มีความหมายต่อเปาโลมากกว่าสิ่งอื่นใดบนแผ่นดินโลก-ไม่เพียงเพราะความยินดีของเขาในข่าวประเสริฐและความชื่นบานของเขาในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่เพราะผลกระทบ

เหล่านั้นของชาวประเสริฐที่มีต่อชีวิตของคนเหล่านั้นที่ได้ยินมันด้วย เปาโลทราบด้วยว่าคนต้นเรือนทุกคนจะได้รับบำเหน็จตามการปฏิบัติหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อของพวกเขา และเขาพิจารณาถึงผลกระทบเหล่านั้นของงานรับใช้ของเขาในวันแห่งบำเหน็จที่จะมานั้น

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้เข้าส่วนกับพวกท่านในชาวประเสริฐนั้น” (ในภาษาเดิม ไม่มีคำว่า “กับพวกท่าน”) เปาโลไม่ได้กำลังคิดถึงความเป็นหุ้นส่วนของเขากับผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ แต่คิดถึง การร่วมมือของเขากับชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในกิจกรรมของมัน เขากำลังคิดถึงเรื่องใหญ่โตและเป็นนิรันดร์เหล่านั้น และคิดถึงผลกระทบเหล่านั้นของการได้ส่วนแบ่งของเขาในงานแห่งการรับใช้นั้น-การบอกเล่าข่าวดีแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่คนทั้งปวง มันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะประกาศข่าวประเสริฐ และไม่ว่าเขาไปที่ใด ไม่ว่าเขามีส่วนร่วมในสิ่งใดก็ตาม เขาก็ทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่ชาวประเสริฐ เพื่อที่เขาจะได้เป็นผู้มีส่วนในชาวประเสริฐนั้น

ข้อ 24: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งวิ่งในการแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่เพียงคนเดียวได้รับรางวัล เหตุฉะนั้นจงวิ่ง เพื่อพวกท่านจะชิงรางวัลให้ได้”

ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงการแข่งขันกีฬาของประชาชนที่ถูกจัดทุกสามปี ใกล้กับเมืองโครินธ์มาก ๆ ชาวเมืองโครินธ์คุ้นเคยดีกับเกมกีฬาเหล่านี้ งานดังกล่าวเป็นมากกว่าการแข่งขันระหว่างพวกนักกีฬาหรือผู้เข้าแข่งขัน-มันเป็นเทศกาลรื่นเริงระดับชาติและทางศาสนาอันยิ่งใหญ่ เฉพาะเสรีชนเท่านั้นสามารถเข้าร่วมเกมกีฬาเหล่านี้ได้ และแม้กระนั้นเฉพาะถ้าพวกเขาทำให้พวกเจ้าหน้าที่พึงพอใจว่าพวกเขาได้ผ่านการฝึกฝนตามที่กำหนดแล้วและมีความพร้อมทางร่างกายและถูกฝึกเพื่อเข้าร่วมในเกมกีฬาเหล่านั้น

ผู้เข้าร่วมแต่ละคนถูกประกาศอย่างใหญ่โตและประเทศที่เขาเป็นตัวแทนก็ถูกเอ่ยชื่อโดยโฆษกประจำงาน ผู้ชนะในเกมกีฬาและการแข่งขันเหล่านี้ได้รับมงกุฎอันหนึ่งที่ทำมาจากเถาวัลย์หรือใบต้นสน และครอบครัวของเขาก็ได้รับเกียรติอย่างสูง เมื่อผู้ชนะกลับไปยังเมืองเกิดของตน มีช่องเจาะไว้ในกำแพงเมือง และเขาได้รับอนุญาตให้เข้าเมืองผ่านทางช่องนั้น นี่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าสถานที่แห่งหนึ่งที่ได้รับเกียรติเช่นนั้นไม่จำเป็นต้องมีกำแพงไว้ป้องกันเพื่อปกป้องมันจากศัตรู จากนั้นชื่อของผู้ชนะก็ถูกทำให้เป็นอมตะโดยวิกกรีกที่มีชื่อเสียงบางคน

เปาโลเตือนความจำผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่ามันเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จถ้าในชีวิตนี้เขาปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ถูกเรียกร้องจากคนต้นเรือนที่ดีของพระเยซูคริสต์ แต่มันเป็นไปได้เช่นกันที่ผู้เชื่อจะสูญเสียบำเหน็จของตน หรือรับบำเหน็จเพียงแค่บางส่วน

“เหตุฉะนั้นจงวิ่ง เพื่อพวกท่านจะชิงรางวัลให้ได้” นั่นคือ “จงสัตย์ซื่อ จงอุทิศตัว มอบถวายตัว-เพื่อพวกท่านจะได้รับรางวัล” เปาโลอยากให้อีก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่จะเพลิดเพลินกับชีวิตอันบริบูรณ์บนโลกนี้ พร้อมกับความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี และได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิตเช่นกัน

คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่ระวังตัวจะไม่ได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน มีข้อพระคำหลายข้อในภาคพันธสัญญา

ใหม่ซึ่งสอนอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จตามการทำหน้าที่ของตนบนเรือนอันสัถย์ชื่อของเขา- ไม่ใช่ตามปริมาณ (เขาจะทำได้มากขนาดไหน) แต่ตามความสัตย์ชื่อที่เขามีในการทำหน้าที่ต่าง ๆ ของเขาในฐานะคนต้นเรือนคนหนึ่ง

ข้อ 25: “และทุกคนที่พยายามอย่างหนักเพื่อจะชนะ ก็เครื่องครัดในสิ่งสารพัด บัดนี้พวกเขากระทำสิ่งนั้นเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งรุ่งโรยได้ แต่พวกเราเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย”

“...เครื่องครัดในสิ่งสารพัด...” คำกรีกที่แปลเป็น “เครื่องครัด” คือคำหนึ่งที่ถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบในภาษากรีก โดยหมายถึงการควบคุมตัวเองอย่างเคร่งครัดซึ่งถูกปฏิบัติโดยพวกนักกีฬาที่เข้าร่วมในเกมกีฬาต่าง ๆ การฝึกฝนอันเคร่งครัดของพวกเขาใช้เวลาหลายเดือนก่อนที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้เข้าในการแข่งขัน ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นนักวิ่งของพระเจ้า เหล่าทหารของพระเจ้า และการฝึกฝนของเราจะกินเวลาตลอดชั่วชีวิตของเรา การควบคุมตนเองควรถูกปฏิบัติโดยผู้เชื่อทุกคน และคนเหล่านั้นที่ไม่ควบคุมตนเองก็จะเผชิญการสูญเสียอย่างแน่นอนเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

“...บัดนี้พวกเขากระทำสิ่งนั้นเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งรุ่งโรยได้” คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “ซึ่งรุ่งโรยได้” ในพระคำข้อนี้มีความหมายว่า “อาจเปื่อยเน่าได้” เหล่านักวิ่งและบรรดาผู้เข้าร่วมในเกมกีฬาของกรีกต้องผ่านการฝึกฝนอันเคร่งครัดและการควบคุมตนเองเป็นเวลาหลายเดือน โดยพวกเพียรที่จะชนะพวกมาลย์ที่ทำด้วยใบไม้-บางสิ่งซึ่งอย่างดีที่สุดคงอยู่ได้เพียงชั่วครู่ ประวัติศาสตร์ไม่อุตสาห์ที่จะบันทึกชื่อของคนเหล่านั้นที่ชนะมงกุฎแบบนั้นเลย

“...แต่พวกเราเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย” ในที่นี้มีบอกอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าบำเหน็จทั้งหลายที่ถูกได้รับผ่านทางการทำหน้าที่ของตนอย่างสัตย์ชื่อ ซึ่งถูกประทานให้แก่เหล่าผู้เชื่อโดยพระคริสต์ที่บัลลังก์พิพากษานั้น จะไม่มีวันเปื่อยเน่าหรือร่วงโรยเลย บำเหน็จเหล่านั้นจะคงอยู่ไปตลอดนิรันดร์กาล เมื่อได้ทราบความจริงอันยิ่งใหญ่แล้ว มันก็เป็นเรื่องโง่เขลาที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นคนไม่สัตย์ชื่อ นำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ถวายเกียรติพระองค์ในการรับใช้ อันเป็นการเสี่ยงที่จะสูญเสียบำเหน็จที่ไม่รู้เปื่อยเน่าและคงอยู่ชั่วนิรันดร์นั้น ส่วนคนเหล่านั้นที่สัตย์ชื่อในหน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ ของตนนั้น พระวาระของพระเจ้าสัญญา “มงกุฎแห่งสง่าราศีที่ไม่ร่วงโรยเลย” (1 ปต. 5:4)

ข้อ 26: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงวิ่งแข่งอย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนไม่มีเป้าหมายชัดเจน ข้าพเจ้าต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนอย่างนักมวยที่ชกกลม”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ก็คือนั่นเอง เขาไม่ได้กำลังวิ่งเหมือนคนที่ไม่มีเป้าหมายชัดเจน เขาไม่ได้กำลังวิ่งโดยที่ไม่รู้ว่าเขาวิ่งไปทำไมหรือไปสู่ที่ไหน: “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์ โดยถูกทำให้คล้อยตามการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าจะได้ไปถึงการเป็นขึ้นมาจากความตาย มิใช่ราวกับว่าข้าพเจ้าได้ไปถึงแล้ว หรือตีพร้อมแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป ถ้าหากว่าข้าพเจ้าจะคว้าเอาสิ่งนั้นตามอย่างที่ว่าข้าพเจ้าได้ถูกคว้าเอาไว้โดยพระเยซูคริสต์แล้วด้วย ฟัน้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าตัวข้าพเจ้าเองได้คว้าเอาไว้แล้ว แต่ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้สิ่งเดียว คือลืมนิ่งทั้งหลายที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และเอื้อมออกไปยังสิ่งเหล่า

นั่นที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:10-14)

ผู้เชื่อที่หวังดีควรให้พระคริสต์เป็นวัตถุประสงค์ที่ซึ่มซาบแห่งการทุ่มเทแห่งหัวใจของเขา โดยทุ่มเทพลังและกิจกรรมทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของพระเยซูคริสต์และสง่าราศีของพระองค์ เมื่อทุกสิ่งที่เรากระทำถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าในพระนามของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยินดีที่จะประทานบำเหน็จเต็มจำนวนแก่เราในวันรับมงกุฎนั้น

“ข้าพเจ้าต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนอย่างนักมวยที่ชกกลม” เปาโลกำลังคิดถึงการชกมวยในที่นี้ ซึ่งถูกรวมอยู่ในเกมกีฬาของชาวกรีกเช่นกัน นักชกที่ดียอมทำให้แน่ใจว่าหมัดของเขาพุ่งเข้าเป้าที่ไซบงตัวคู่ต่อสู้เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายมากที่สุด เปาโลกำลังพูดถึงการชกมวยฝ่ายวิญญาณโดยต่อสู้กับมารและเหล่าทูตแห่งนรก และขณะที่เขาต่อสู้ เขาก็ไม่ได้ต่อสู้เหมือนคนที่ “ชกกลม” เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าแต่ละหมัดที่ชกใส่ศัตรูนั้นควรเข้าเป้าในจุดที่ใช้

ข้อ 27: “แต่ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้”

คำกริยากรีกที่ถูกใช้ในที่นี้สำหรับ “ปราบ” คือ สุโปปิอิดโซ และความหมายตรงตัวคือ “ตีได้ดวงตาหรือชกใบหน้าจนฟกช้ำดำเขียว” เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงการชกตัวเองจนฟกช้ำดำเขียวแบบตรงตัว เขาหมายความว่าเขามุ่งมั่นที่จะปราบร่างกายของตนให้อยู่ใต้การควบคุม เกรงว่าความอยากและตัณหาจะมีชัยต่อเขา เขาหมายความว่าเขฝึกรการปฏิเสธตนเองอย่างเคร่งครัดเพื่อที่จะรักษาตัวเองให้พร้อมฝ่ายวิญญาณสำหรับการแข่งขันแบบคริสเตียน และสำหรับการต่อสู้เหล่านั้นที่จะมาแน่นอนในชีวิตของผู้เชื่อ เปาโลตระหนักและเทศนาว่าร่างกายเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในโรม 12:1 เขาอ้อนวอนผู้เชื่อทั้งหลายให้ถวายร่างกายของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของคริสเตียนทุกคน

“...และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ”-นั่นคือ เขาปฏิบัติต่อร่างกายของตนราวกับเป็นทาสรับใช้ โดยปฏิเสธที่จะสนองความอยากต่าง ๆ ของเนื้อหนังและตัณหาของโลก ถ้าร่างกายเป็นฝ่ายมีชัยเหนือวิญญาณ คริสเตียนคนนั้นก็เผชิญการสูญเสียและนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซูและเหตุแห่งพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนควรเป็นนายเหนือความปรารถนาต่าง ๆ ของเนื้อหนัง และเพื่อที่จะเป็นนายของเนื้อหนัง เราต้องพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ-แต่เราเองก็ต้องมีความตั้งใจแน่วแน่และเต็มใจที่จะตอบสนองต่อการทรงนำของพระองค์เช่นกัน ลูกทั้งหลายของพระเจ้าถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า และพระองค์ทรงนำเข้าไปในวิถีต่าง ๆ แห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง แต่เราต้องเต็มใจที่จะเดินตาม ถ้าเราเดินในพระวิญญาณ เราก็จะไม่สนองตัณหาของเนื้อหนัง นั่นคือสิ่งที่เปาโลกำลังสอนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ และนั่นเป็นสิ่งที่เราต้องเรียนรู้ในวันนี้และโม่งนี้!

“...เกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” “โดยทางหนึ่งทางใด” ชี้ให้เห็นแนวคิดที่ว่า “ในทางใดที่เป็นไปได้” เปาโลไม่อาจยอมให้เนื้อหนัง โลก

หรือมารร้ายเป็นฝ่ายได้เปรียบในชีวิตและงานรับใช้ของเขาได้ เขาต้องไม่ยอมเลย ดังนั้นเขาจึงกำราบร่างกายของตนทุกวัน และทำให้มันอยู่ในตำแหน่งของทาสคนหนึ่ง

“เมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว” บอกเป็นนัยถึงการแจกจ่ายข่าวดีนั้น เปาโลเป็นผู้นำข่าวประเสริฐมาประกาศ โดยแจกจ่ายข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นมาจากอิมเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด

คำกรีก อะเตาะคีมอส ซึ่งในที่นี้ถูกแปลเป็น “คนที่ใช้การไม่ได้” ไม่ได้หมายถึงการถูกตัดออกจากพระคริสต์ มันหมายถึงการไม่ผ่านการเห็นชอบอันเป็นผลมาจากการไม่ผ่านการทดสอบในเรื่องความสัตย์ซื่อในหน้าที่คนต้นเรือน-ถูกปฏิเสธจากมุมมองของหน้าที่คนต้นเรือน ไม่ใช่การไถ่ มีหลายคนที่มีปฏิเสธที่จะยอมรับคำแปลนี้ แต่ผู้รู้ภาษากรีกที่โดดเด่นหลายท่านประกาศว่าคำ ๆ นี้ไม่ได้หมายความว่า “ถูกตัดออกจากพระคริสต์” ตรงที่ว่าเปาโลกลัวว่าเขาจะตกนรก แต่หมายความว่าหน้าที่คนต้นเรือนและงานรับใช้ของเขาจะถูกปฏิเสธ มันเกี่ยวข้องกับการสูญเสียบำเหน็จ ไม่ใช่การสูญเสียจิตวิญญาณ

ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ควรทำให้เราหวาดกลัวผู้ซึ่งออกพระนามของพระเยซู หากเราคิดที่จะถวายเป็นสิ่งดีที่สุดอันดับสองของเราแต่พระองค์หรือปรากฏว่าไม่เชื่อตรงต่อพระองค์ในคำพยานหรือหน้าที่คนต้นเรือน เราควรฟังคำเตือนสติของเปาโลและเราควรปฏิบัติตามคำแนะนำของเขา เราควรเดินตามรอยเขาขณะที่เขาเดินตามรอยพระบาทของพระคริสต์ผู้ซึ่งเขาได้พบบนถนนเมืองดามัสกัส และผู้ทรงมอบพันธกิจแก่เขาในฐานะอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ

การชี้คนไม่เชื่อทั้งหลายให้ไปหาพระเยซูคริสต์เจ้าและขณะพวกเขาไปเพื่อพระองค์ควรเป็นความปรารถนาอันดับหนึ่งแห่งชีวิตของเรา-ใช่แล้วครับ ทุกชั่วขณะแห่งทุกชั่วโมงของทุกวัน เราควรพยายามอยู่ตลอด-ผ่านทางคำพยาน อิทธิพล การให้ การไป การทำสิ่งใดก็ตามที่เราทำได้-เพื่อชี้คนไม่เชื่อทั้งหลายให้ไปหาพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงช่วยให้รอดจนถึงที่สุดทุกคนที่ยอมมาหาพระบิดาโดยทางพระองค์ เราควรฟังเปาโลขณะที่เขาร้องประกาศว่า “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า!” (1 คร. 10:31) “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่านเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน” (รม. 12:1) “และอย่ายอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งการอธรรมต่อบาป แต่จงถวายตัวพวกท่านเองแด่พระเจ้า เหมือนคนเหล่านั้นที่มีชีวิตโดยเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งความชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” (รม. 6:13)

เราควรให้ดวงตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระเยซูเสมอ-และเมื่อเรามองเข้าไปในพระพักตร์ของพระองค์ เราก็ควรมองไปที่ทุ่งนาเหล่านั้นที่ชาวพร้อมเกี่ยวเช่นกัน และเราควรไปตามคนไม่เชื่อทั้งหลายมาเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์!

บทที่ 10

10:1 ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้ ว่าบรรพบุรุษทุกคนของพวกเราได้อยู่
ใต้เมฆนั้น และได้ผ่านเข้าไปในทะเลนั้นทุกคน

10:2 และทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าส่วนกับโมเสสในเมฆนั้นและในทะเลนั้น

10:3 และทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน

10:4 และทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และศิลานั้นคือพระคริสต์

10:5 แต่สำหรับหลายคนในพวกเขา พระเจ้าไม่พอพระทัย ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร

10:6 บัดนี้สิ่งเหล่านี้ได้เป็นตัวอย่างต่าง ๆ สำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะไม่โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้ายเหมือนพวกเขาได้โลกด้วย

10:7 และพวกท่านอย่าเป็นคนไหว้รูปเคารพ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาเป็น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ประชากรก็นั่งลงกินและดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน'

10:8 และอย่าให้พวกเรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้กระทำ และล้มตายในวันเดียวเป็นจำนวนสองหมื่นสามพันคน

10:9 และอย่าให้พวกเราลองดีพระคริสต์ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้กระทำเช่นกัน และถูกทำลายด้วยบรรดาชั่วร้าย

10:10 และอย่าให้พวกท่านบ่น เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้บ่นด้วย และถูกทำลายด้วยองค์เพชรฆาต

10:11 บัดนี้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่างต่าง ๆ และสิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา ผู้ซึ่งบรรดาผู้สุดท้ายของโลกกำลังมาถึง

10:12 เหตุฉะนั้นจงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง

10:13 ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้

10:14 เหตุฉะนั้น พวกที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า จงหนีไปจากการไหว้รูปเคารพ

10:15 ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับพวกคนที่มีปัญญา พวกท่านจงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

10:16 ถ้วยแห่งพระพรซึ่งพวกเราขอพระพรนั้น ถ้วยนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมหึ่งซึ่งพวกเราหั่นนั้น ขนมหึ่งนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ

10:17 ด้วยว่าพวกเราซึ่งเป็นหลายคน ก็เป็นขนมหึ่งก้อนเดียว และเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าพวกเราทุกคนเป็นผู้เข้าส่วนในขนมหึ่งก้อนเดียวนั้น

10:18 จงดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนังเถิด พวกเขาซึ่งรับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็เป็นผู้เข้าส่วนในแท่นบูชานั้นมีใช่หรือ

10:19 ถ้าอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้าจะว่าอะไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ หรือสิ่งซึ่งถวายบูชาแก่รูปเคารพต่าง ๆ นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ

10:20 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพวกคนต่างชาติถวายบูชา พวกเขาก็ถวายบูชาแก่พวกผีปีศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกท่านมีส่วนร่วมกับพวกผีปีศาจ

10:21 พวกท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกผีปีศาจไม่ได้ พวกท่านจะเป็นผู้เข้าส่วนของโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกผีปีศาจก็ไม่ได้

- 10:22 พวกเราจะช่วยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงหิงหรงหรือ พวกเรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ
- 10:23 สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำให้ประโยชน์ สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น
- 10:24 อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง แต่จงให้ทุกคนเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น
- 10:25 สิ่งใดก็ตามที่ถูกขายตามตลาดเนื้อนั้น สิ่งนั้นรับประทานได้ โดยไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ
- 10:26 เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น’
- 10:27 ถ้าคนใดของพวกเขาที่ไม่เชื่อจะเชิญพวกท่านไปในงานเลี้ยง และพวกท่านเต็มใจไป สิ่งใดก็ตามที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกท่าน จงรับประทานเถิด โดยไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ
- 10:28 แต่ถ้าคนใดกล่าวแก่พวกท่านว่า “สิ่งนี้ได้ถูกถวายบูชาแก่รูปเคารพต่าง ๆ แล้ว” อย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่แสดงให้เห็นนั้น และเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น’
- 10:29 ใจวินิจฉัยผิดและชอบนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ไม่ใช่ของท่านเอง แต่ของอีกคนนั้น ด้วยว่าทำไมเสรีภาพของข้าพเจ้าถูกตัดสินโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของอีกคนหนึ่งเล่า
- 10:30 เพราะถ้าข้าพเจ้าโดยพระคุณเป็นผู้เข้าส่วน ทำไมข้าพเจ้าจึงถูกกล่าวร้ายเพราะสิ่งซึ่งข้าพเจ้าขอบพระคุณสำหรับมันเล่า
- 10:31 เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า
- 10:32 อย่าเป็นเหตุให้ผู้ใดหลงผิดไป ทั้งต่อพวกยิว หรือต่อพวกคนต่างชาติ หรือต่อคริสตจักรของพระเจ้า
- 10:33 เหมือนที่ข้าพเจ้าพยายามเป็นที่พอใจของคนทั้งปวงในสิ่งสารพัด มิได้เห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนจำนวนมาก เพื่อพวกเขาจะรอดได้

บทนี้ตามมาติด ๆ ในความเกี่ยวโยงอันใกล้ชิดกับส่วนท้ายของบทที่ 9 คำว่า “ยิ่งกว่านั้น” ในข้อ 1 ซึ่งบางครั้งถูกแปลเป็น “เพราะว่า” เชื่อมโยงข้อแรกของบทที่ 10 กับบทก่อนหน้า เปาโลชี้ให้เห็นว่าแม้แต่ผู้เชื่อแท้ก็อาจถูกปฏิเสธในเรื่องของการรับใช้ของเขาบนโลกนี้ได้ พระเจ้าอาจเอาเขาเก็บขึ้นชั้นวางและไม่ทรงใช้งานเขาอีกต่อไป ไม่เพียงเท่านั้น แต่เขาอาจสูญเสียบำเหน็จของเขาที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เช่นกันหากเขาไม่มีการฝึกริษยตนเอง เปาโลยกภาพประกอบความจริงนี้โดยอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลในการเดินทางถิ่นทุรกันดาร โดยชี้ให้เห็นว่าคนจำนวนมากที่ได้ออกมาจากอียิปต์ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้

บทนี้เกี่ยวกับบาปเหล่านั้นของชนชาติอิสราเอลถูกให้ไว้โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมีไว้เพื่อเตือนสติเรา ตามที่ถูกแสดงให้เห็นชัดเจนในข้อ 11 ของบทนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายต้องไม่ทำตามอำเภอใจหรือขี้เกียจ เกรงว่าเราจะกลายเป็นผู้ถูกปฏิเสธโดยพระผู้เป็นนายนั้น โดยไม่เหมาะสำหรับการใช้งานของพระองค์ แต่เราสามารถมีชัยได้ การรับประทานนี้ถูกให้ไว้ในข้อ 12 และ 13 ของบทนี้ของเรา

คริสเตียนที่พ่ายแพ้ก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง เพราะว่าพระเยซูจะไม่ทรงยอมให้มารร้ายมาทดลองผู้เชื่อคนใดเกินกว่าที่เขาจะทนได้เลย พระเจ้าผู้ได้ทรงเริ่มต้นการดีในเราทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำการดีนั้นจนถึงวันของพระเยซูคริสต์-และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นหากเรายอมให้พระองค์กระทำ

ชนชาติอิสราเอลและประสบการณ์ของพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เป็นคำเตือนถึงผู้เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 1: “ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ ว่าบรรพบุรุษทุกคนของพวกเราได้อยู่ได้เมฆนั้น และได้ผ่านเข้าไปในทะเลนั้นทุกคน”

“...ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้...” เปาโลไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยตรงนี้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ไม่ทราบข้อเท็จจริงเหล่านี้ แต่มีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะไม่เห็นบทเรียนนั้นที่ถูกให้ไว้ในบันทึกเรื่องราวของประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าและการพเนจรของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขามี “ความรู้ที่หัวสมอง” เกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่กล่าวถึงชนชาติอิสราเอล แต่ความรู้ที่หัวสมองโดยปราศจาก “ความรู้ที่หัวใจ” เป็นเรื่องน่าอันตราย

เปาโลใช้คำว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้” บ่อยครั้ง เขาใช้มันใน 1 โครินธ์ 12:1, โรม 1:13; 11:25, 2 โครินธ์ 1:8, และ 1 เธสะโลนิกา 4:13 ในข้อพระคำแต่ละตอนนี้ยกเว้นอันสุดท้าย คำกล่าวนี้ถูกเชื่อมโยงกับความจริงที่มาก่อนมัน-ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13 เปาโลเกริ่นนำเข้าสู่หัวข้อใหม่ นั่นคือการรับขึ้นของคริสตจักร)-และในทุกกรณีเปาโลพูดถึงเหล่าผู้อ่านของเขาว่าเป็น “พวกพี่น้อง” คำกรีกนี้สื่อถึงความรักและความห่วงหาอาทร เปาโลพูดจากหัวใจที่ล้นเอ่อด้วยความรักแบบคริสเตียน

“...ว่าบรรพบุรุษทุกคนของพวกเราได้อยู่ได้เมฆนั้น และได้ผ่านเข้าไปในทะเลนั้นทุกคน” ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้อยู่ได้เมฆนั้น และชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้ผ่านเข้าไปในทะเลนั้น อภิสทิธีนี้ได้ถูกประทานให้แก่พวกเขาโดยพระเยโฮวาห์ โปรดสังเกตว่าคำว่า “ทุกคน” ถูกเน้นโดยถูกใช้สองหน เปาโลกำลังเน้นว่าชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้รับอภิสทิธีนี้แห่งพระคุณ แต่เขาก็กำลังวางรากฐานสำหรับความจริงนั้นที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อต่อ ๆ ไปด้วย-ความจริงประการหนึ่งที่ถูกนำเสนอในฐานะคำเตือนถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่อาจไปไม่ถึงการอุทิศตัวอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า

ข้อ 2: “และทุกคนได้รับบำเพ็ญเข้ามาส่วนกับโมเสสในเมฆนั้นและในทะเลนั้น”

นี่เป็นภาพเล็งถึงบำเพ็ญของผู้เชื่อ น้ำของทะเลแดงนั้นถูกแยกให้ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายและขวาของคนอิสราเอลเหล่านั้นขณะที่พวกเขาเดินผ่านเข้าไปบนดินแห้ง: “พระองค์ได้ทรงแยกทะเล และทรงกระทำให้พวกเขาเดินผ่านไป และพระองค์ทรงกระทำให้น้ำทั้งหลายตั้งอยู่เหมือนอย่างกองสูง” (เพลงสดุดี 78:13) เมฆนั้นที่อยู่เหนือพวกเขาทำให้ภาพของหลุมศพน้ำนั้นสมบูรณ์-น้ำนั้นอยู่สองด้าน เมฆนั้นอยู่ข้างบน พวกเขาถูกจุ่มในน้ำนั้นและเมฆนั้น และจากนั้นก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากหลุมศพน้ำนั้น-ถูกทำให้เป็นขึ้นแบบมีชีวิตอยู่จริง ๆ

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังชี้ให้เราเห็นในที่นี้ไม่เพียงข้อเท็จจริงที่ว่าโมเสสเป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่ว่าบำเพ็ญของผู้เชื่อระบุดผู้เชื่อคนนั้นกับพระคริสต์เช่นกัน คนที่ได้รับบำเพ็ญแบบ

คริสเตียนที่แท้จริงก็ถูกฝังกับพระคริสต์ในความมรณาของพระองค์และถูกทำให้เป็นขึ้นใหม่ในความใหม่ในชีวิต

การกล่าวถึงบัพติศมาว่าเป็น “การจุ่มลง” เท่านั้นก็ไม่ถูกต้องทั้งหมด เพราะว่าการจุ่มลงไม่ใช่ความหมายอันครบถ้วนของบัพติศมา เราถูกฝัง ไซแล้วครับ-แต่เราไม่ถูกฝังต่อไป เราถูกทำให้เป็นขึ้นแล้ว-และถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย ความเชื่อของเราก็สูญเปล่า การเทศนาของเราก็สูญเปล่า เราก็ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของเรา และบรรดาคนที่เรารักซึ่งตายไปแล้วก็พินาศ ดังนั้นบัพติศมาจึงนำเสนอการตาย การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อ

ข้อ 3: “และทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน”

“อาหารฝ่ายจิตวิญญาณ” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือ มานาที่พระเจ้าทรงจัดทำให้คนอิสราเอล มานาเป็นอาหารฝ่ายจิตวิญญาณจากสองแ่งมุม: แ่งมุมแรก คือในแหล่งกำเนิดของมัน: “มนุษย์ได้กินอาหารของพวกทูตสวรรค์ พระองค์ได้ประทานอาหารแก่พวกเขาจนอิ่มหน้าสำราญ” (เพลงสดุดี 78:25) แ่งมุมที่สอง มานาเป็นอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเพราะผลกระทบต่าง ๆ ที่ตามมาของมันซึ่งมีต่อคนเหล่านั้นที่กินมัน

มานาบอกเป็นนัยว่าพระคริสต์ทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต และผู้เชื่อแท้ทั้งหลายก็กินพระองค์เป็นอาหาร: “บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ได้ประทานอาหารจากฟ้าสวรรค์ให้เขาทั้งหลายกิน’” แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โมเสสไม่ได้ให้อาหารจากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 6:31,32)

ข้อ 4: “และทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และศิลานั้นคือพระคริสต์”

“และทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน...” น้ำนั้นที่คนอิสราเอลดื่มคือน้ำตามธรรมชาติ-แต่มันก็เหนือธรรมชาติเช่นกันเพราะวิธีที่มันถูกจัดทำให้และเพราะว่ามันไหลอยู่ต่อไป (มันกำลังไหลอยู่วันนี้เหมือนเดิม) ผมได้ไปเยือนในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นานสิบสัปดาห์และผมได้เดินทางไปทั่วเขตแดนต่าง ๆ ที่โมเสสและพวกคนอิสราเอลเคยอาศัยอยู่ ผมได้ดื่มน้ำจากลำธารที่พุ่งออกมาจากศิลานั้นที่ให้น้ำสำหรับพวกเขาในการเดินทางถิ่นทุรกันดารของพวกเขา อาจมีสถานที่หลายแห่งในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่อาจจะนับได้ว่าเป็นของแท้ แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์และมิชชันนารีทุกคนที่ผมได้พูดคุยด้วยก็ประกาศว่านี่เป็นศิลานั้นซึ่งโมเสสได้ตี น้ำนั้นยังไหลพุ่งออกมาอยู่ และมันเป็นน้ำบริสุทธิ์หนึ่งเดียวในพื้นที่นั้น เพื่อนมิชชันนารีของเราได้ดื่มน้ำทุกหยดที่เราดื่มจนกระทั่งเราไปถึงสถานที่แห่งนั้นที่โมเสสได้ตีศิลานั้น เราได้ดื่มน้ำนั้นอย่างอิสระ โดยไม่ดื่มน้ำเลย มันถูกประกาศว่าเป็นน้ำที่บริสุทธิ์ที่สุดในดินแดนปาเลสไตน์ทั้งหมด-และเราทราบแน่นอนว่าเพราะอะไร

“...เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มน้ำจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา” ในส่วนแรกของพระคำข้อนี้ คำกริยากรีกที่แปลเป็น “ดื่ม” อยู่ในรูปกาลอดีต คือรูปกาลเดียวกันกับที่ถูกใช้ในการกล่าวถึงการกินในข้อ 3 ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาได้กินแล้ว-การกระทำหนึ่งที่เป็นอดีตไปแล้ว โดยไม่มีการกล่าวถึงการทำซ้ำอีก อย่างไรก็ตาม ในส่วนหลังของข้อ 4 รูปกาลคือไม่สมบูรณ์- “พวกเขากำลังดื่มในตอนนั้น”-ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างมีนัยสำคัญถึงการไหลแบบต่อเนื่องของน้ำนั้น และพวกเขาได้ดื่มต่อไป

ช่างเป็นภาพอันทรงงามของชีวิตของผู้เชื่อ! สิ่งใดก็ตามที่เราต้องการในแต่ละวันก็อยู่ใกล้พอ ๆ กับคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ พระเจ้าไม่เพียงทรงเติมพระทัย แต่ทรงร้อนพระทัยและทรงฤทธิ์สามารถที่จะให้น้ำ เนื้อขนมปัง ไม่ว่าความต้องการของเราจะเป็นอะไรก็ตาม ฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณ เราก็พบความต้องการเหล่านั้นได้รับการตอบสนองในพระเยซู พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา และเราครบบริบูรณ์ในพระองค์

“ศิลา นั้นคือพระคริสต์” นี้บอกเป็นนัยว่าศิลานั้นเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งของพระคริสต์-แต่มันก็มีความหมายลึกซึ้งกว่านั้น เปาโลไม่ได้กล่าวว่าศิลานั้นเป็นพระคริสต์ โดยใช้รูปกาลปัจจุบันเหมือนในกาลาเทีย 4:24,25 โดยพูดถึงนางฮาการ์และภูเขาซีนาย: “สิ่งเหล่านี้เป็นอุปไมย ด้วยว่าผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย ซึ่งคลอเคลือบเป็นทาส คือ นางฮาการ์ เพราะนางฮาการ์นี้ได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย และเปรียบได้กับกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในปัจจุบัน และกำลังเป็นทาสอยู่พร้อมกับพลเมืองของกรุงนั้น”

เปาโลกล่าวว่า “ศิลานั้นคือพระคริสต์” ซึ่งบอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าน้ำนั้นซึ่งพุ่งออกมาจากศิลานั้นได้ถูกจัดทำให้โดยการสถิตอยู่ด้วยพระองค์เองของพระเยซูคริสต์ตรงจุดนั้นเลย และเราทราบที่ทูตสวรรค์แห่งการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ก็อยู่กับประชากรที่ถูกเลือกสรรนั้นขณะที่พวกเขาเดินทางผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารนั้น: “ในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของพวกเขาพระองค์ได้ทรงทุกข์พระทัย และทูตสวรรค์แห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด ในความรักของพระองค์และในความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงไถ่พวกเขาไว้ และพระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้น และอุ้มพวกเขาไปตลอดสมัยเก่าก่อน” (ฮอสย. 63:9)

ศิลานั้นที่ถูกพรรณนาถึงว่าเป็นศิลาฝ่ายวิญญาณและไปด้วยกันกับพวกเขาก็เป็นคำพยานของพระเจ้าที่รับรองการมีตัวตนอยู่ก่อนแล้วของพระคริสต์ การตีศิลานั้นคือภาพเลื่องล่วงหน้าถึงการตีพระเยซู-การตีแห่งการพิพากษาที่ตกลงบนพระเมษโปดกของพระเจ้า การตีซึ่งพระองค์ทรงสมัครพระทัยยอมรับที่โลกธาเมื่อพระองค์ทรงเติมพระทัยแบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั้น และการตีนั้นลงมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา: “แม่ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของพวกเรา และหอบความเศร้าโศกทั้งหลายของพวกเราไป ถึงกระนั้นพวกเรายังถือว่าท่านถูกตี ทรงถูกโยยตีจากพระเจ้า และถูกข่มใจ” (อิสยาห์ 53:4)

ข้อ 5: “แต่สำหรับหลายคนในพวกเขา พระเจ้าไม่พอพระทัย ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร”

โปรดหมายเหตุว่านี่ไม่ได้กล่าวว่าพวกเขา “ทุกคน” และในภาษากรีกมันไม่ได้กล่าวว่า “หลายคน” ด้วย ในกันดารวิถี 14:29-31 เราอ่านว่า “บรรดาซากศพของพวกเจ้าจะร่วงหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ และคนทั้งหมดที่ได้ถูกนับไว้ของพวกเจ้าตามจำนวนคนทั้งหมดของพวกเจ้า ตั้งแต่อายุสี่สิบปีขึ้นไป ซึ่งได้บ่นต่อว่าเราไม่ต้องสงสัยเลย พวกเจ้าจะไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราได้ปฏิญาณเกี่ยวกับมันว่าจะทำให้พวกเจ้าอาศัยอยู่นั้น เว้นแต่คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายของนูน แต่ลูกเล็ก ๆ ของพวกเจ้า ซึ่งพวกเจ้าได้กล่าวว่าจะเป็นเหยื่อนั้น เราจะพาพวกเขาเข้าไป และพวกเขาจะรู้จักแผ่นดินซึ่งพวกเจ้าได้รังเกียจนั้น” ตามที่

ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าว คนอิสราเอลที่เหลือนั้นไม่ได้รับรางวัลที่ใจพวกเขาปรารถนาและพวกเขาถูกปฏิเสธเสีย

“ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร” ความหมายตรงตัวคือ “โพรย, คว่ำ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขาต่อพระเจ้า คนอิสราเอลเหล่านั้นจึงถูกโพรยไปทั่วถิ่นทุรกันดาร ถูกคว่ำ เพราะพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

ข้อ 6: “บัดนี้สิ่งเหล่านี้ได้เป็นตัวอย่างต่าง ๆ สำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะไม่โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย เหมือนพวกเขาได้โลภด้วย”

ความจริงที่ถูกนำเสนอในที่นี้จริง ๆ แล้วก็คือ: ในสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นแก่ชนชาติอิสราเอล ประชากรที่ถูกคัดเลือกและถูกเลือกสรรของพระเจ้า พวกเขาได้กลายเป็นภาพเล็งต่าง ๆ ของเราและ ประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเขาได้กลายเป็นตัวอย่างแก่เรา โดยประกาศสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่เราถ้าเราทำ เหมือนที่พวกเขาได้กระทำ คำกรีกที่แปลเป็น “คำเตือน” บอกเป็นนัยถึง “ตัวอย่างต่าง ๆ ซึ่งใช้เป็นคำเตือน” พระเจ้ากำลังเตือนเหล่าผู้เชื่อภาคพันธสัญญาใหม่ว่าถ้าเราทำให้พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย เราก็จะถูกตัดออก- ไม่ใช่จากมุมมองของการไถ่ แต่คำพยานบนโลกของเราและหน้าที่คนต้นเรือนของเราจะถูกตัดออก เราจะสูญเสียรางวัลนั้น-บำเหน็จเต็มจำนวน พร้อมกับมงกุฎทั้งหลายและถ้วยรางวัลทั้งหลายเพื่อวางที่พระบาทของพระเยซูเมื่อเราถวายมงกุฎพระองค์ให้เป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

คำกรีกที่ใช้ในที่นี้สำหรับ “โลก” คือ เอเซพิธูเมโฮ และความหมายหลักของมันคือ “ปรารถนา” พระเยซูเจ้าทรงใช้คำเดียวกันนี้ในความหมายที่ดีในลูกา 22:15 และมันถูกใช้ใน 1 เปโตร 1:12 โดยอ้างอิงถึงเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์ คำนี้ถูกใช้โดยคนดี ๆ สำหรับสิ่งดี ๆ ในมัทธิว 13:17, 1 ทิโมธี 3:1 และฮีบรู 6:11 ในข้อพระคำตอนนี้ของเราคำนี้ถูกใช้โดยเกี่ยวข้องกับความปรารถนาต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย-ความหมายเดียวกับที่คำนี้ถูกใช้ในมัทธิว 5:28, ยากอบ 4:2 และในส่วนแรกของกาลาเทีย 5:17

คำว่า “โลก” ในภาษากรีกเป็นคำนามที่ถูกใช้กับคำกริยา “เป็น” ดังนั้น “เราไม่ควรเป็นคนโลก” บันทึกลงเกี่ยวกับการโลกของคนอิสราเอลเหล่านั้นถูกพบในกันดารวิถี 11:4: “และชนชาติอื่น ๆ ที่อยู่ท่ามกลาง พวกเขามีความโลภมาก และลูกหลานของอิสราเอลก็ร้องไห้อีกด้วย และกล่าวว่า “ผู้ใดจะให้เนื้อแก่พวกเรา กิน”

การโลกของพวกเขาหลัก ๆ แล้วเกิดขึ้นเพราะมวลชนที่ปะปนกันเหล่านั้นซึ่งได้ออกมาจากอียิปต์: “และชนชาติอื่น ๆ จำนวนมากที่ปะปนกันได้ขึ้นไปกับพวกเขาด้วย และฝูงแพะแกะ และฝูงวัว คือฝูงสัตว์ จำนวนมากมาย” (อพย. 12:38) ตัวอย่างนั้นที่ให้แก่เราจริง ๆ แล้วก็คือ: ถ้าคริสเตียนทั้งหลายไม่เดินในวิถีที่ถูกแยกออก ถ้าเราไม่แยกออกอย่างสิ้นเชิงจากโลก เช่นนั้นแล้วเมื่อเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ สุดท้ายแล้วเราก็จะผลอและเริ่มออมชอม โดยเข้าร่วมในนิสัยและการปฏิบัติเหล่านั้นของพวกเขาศัตรูของพระเยซูคริสต์

นอกจากนี้ ถ้าเราใช้เวลาและความคิดต่าง ๆ ของเราเพื่อทำให้เนื้อหนังอิมเอมและสนองความอยากของชีวิตฝ่ายโลกเท่านั้น ชีวิตฝ่ายวิญญาณก็จะทนทุกข์แน่นอนและเราจะมาสู่หายนะและความผิดหวังอันน่าเศร้า เราจะสูญเสียบำเหน็จของเรา

ข้อ 7: “และพวกท่านอย่าเป็นคนไหว้รูปเคารพ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาเป็น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ประชากรก็นั่งลงกินและดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน’”

มันสำคัญตรงที่เปาโลชี้ให้เห็นในที่นี้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่ตามหลังการบูชารูปเคารพของค่านั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้กล่าวถึงการกราบไหว้รูปเคารพนั่นเอง นี่บอกเป็นนัยว่าเขากำลังเตือนความจำชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นถึงความจริงที่เขาได้นำเสนอแล้วเกี่ยวกับการนั่งกินอาหารในวิหารของรูปเคารพ ในบทที่ 8 ข้อ 10 ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่ไปเยือนวิหารเหล่านี้และกินที่งานเลี้ยงเหล่านั้นไม่ได้บูชารูปเคารพนั้นจริง ๆ แต่พวกเขาคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นที่บูชารูปเคารพ และด้วยเหตุนี้การกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาจึงน่ากังขา ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณควรรู้อย่างนี้และควรทำดีกว่านี้

ข้อ 8: “และอย่าให้พวกเรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้กระทำ และล้มตายในวันเดียวเป็นจำนวนสองหมื่นสามพันคน”

หัวข้อเกี่ยวกับการล่วงประเวณีถูกอภิปรายแล้วในบทที่หก ความชั่วร้ายของการล่วงประเวณีมีอยู่จริงในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ และเราถูกสอนอย่างชัดเจนในบทที่ 5 (และใน 2 โครินธ์ 12:21 เช่นกัน) เกี่ยวกับบาปนี้ บาลาอัมเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งของซาตานในการล่อลวงชนชาติอิสราเอลเข้าสู่การล่วงประเวณี โปรดศึกษากันดารวิถี 25; 31:16; โคลโลสี 3:5,6; และโรม 8:13

ในกันดารวิถี 25:9 เราอ่านว่า 24,000 คนถูกตัดออก และเปาโลกล่าวถึง 23,000 คน แต่ข้อพระคำในกันดารวิถีไม่ได้กล่าวว่า 24,000 คนล้มตายในวันเดียว ขณะที่เปาโลชี้ให้เห็นจริง ๆ ว่า 23,000 คนได้ตายในวันเดียว เปาโลกำลังหมายถึงเหตุการณ์ที่เฉพาะเจาะจงในวันนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย ขณะที่กันดารวิถี 25:9 ให้ออกรวมของคนที่ตายเพราะภัยพิบัตินั้น ผู้เชื่อไม่ประสบความยุ่งยากใด ๆ ตรงนี้เลย เฉพาะคนเหล่านั้นที่พยายามทำลายความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ก็พบเจอความไม่ตรงกันหลายอย่างในข้อพระคำเช่นนั้น ไม่มี ความขัดแย้งใด ๆ เลยในพระคัมภีร์เมื่อเราแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้องและเปรียบเทียบข้อพระคำกับข้อพระคำ

ข้อ 9: “และอย่าให้พวกเราลองดีพระคริสต์ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้ลองดีเช่นกัน และถูกทำลายด้วยบรรดาชั่วร้าย”

คำกริยากรีก เอ็คปริดโซ (ซึ่งแปลเป็น “ลองดี”) ที่ถูกใช้ในส่วนของพระคำข้อนี้เป็นรูปแบบหนึ่งของกริยากรีกที่แข็งแกร่งกว่า นั่นคือ ปริดโซ และให้ความหมายว่า “ทำร้ายพระเจ้า” คำนี้ถูกใช้ในความหมายเดียวกันกับในมัทธิว 4:7 และในลูกา 4:12 และ 10:25

อย่างไรก็ตาม ในส่วนหลังของข้อพระคำของเรา รูปแบบที่เรียบง่ายกว่าของคำกริยา ปริดโซ ถูกใช้ในการใช้รูปแบบที่แรงสุดขี้นในส่วนแรกของพระคำข้อนี้และรูปแบบที่แรงน้อยลงในส่วนหลังดูเหมือนจะชี้ให้เห็นว่าถ้ามันเป็นอันตรายสำหรับชนชาติอิสราเอลที่จะลองดีพระเจ้า มันก็น่าอันตรายมากกว่าเสียอีกสำหรับเหล่าผู้เชื่อสมัยปัจจุบันที่จะทำเช่นนั้น เราพบความจริงเดียวกันในฮีบรู 10:28,29: “คนที่ได้เหยียดหยามพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ก็ต้องตายโดยปราศจากความเมตตา โดยพยานสักสองสามคน พวกท่านคิดว่า เขาสมควรจะถูกลงโทษมากกว่านั้นสักเท่าใด ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามพระบุตรของพระเจ้าให้อยู่ใต้ฝ่าเท้า และได้นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระโลหิตนั้นว่า เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ และได้ทำการ

หมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระองค์”

การ “ลองดีพระเจ้า” หมายถึงการที่คน ๆ หนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่งจะทดสอบพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า เพียงเพื่อจะเห็นขอบเขตแห่งความอดกลั้นพระทัยของพระองค์-ว่าพระองค์จะทรงอดทนกับบาปและความบกพร่องต่าง ๆ ได้นานขนาดไหน จิตใจเช่นนั้นได้ถูกสำแดงให้ประจักษ์โดยพวกคนอิสราเอลในการกบฏแบบต่อเนื่องของพวกเขาต่อพระเจ้า คำกรีกที่แปลเป็น “ทำลาย” (พินาศ) ชี้ให้เห็นว่าการพิพากษานั้นต่อเนื่อง-วันแล้ววันเล่า-ตราบใดที่พวกเขายังกบฏต่อพระเจ้า บันทึกเกี่ยวกับบงูร้ายเหล่านั้นถูกพบในกัณดารวิถี 21:6

ข้อ 10: “และอย่าให้พวกท่านบ่น เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้บ่นด้วย และถูกทำลายด้วยองค์เพชรฆาต”

ในที่นี้เปาโลหมายถึงกัณดารวิถี 16:14-47 อย่างไม่ต้องสงสัย โปรดอ่านข้อพระคำเหล่านี้อย่างตั้งใจ การบ่นในส่วนของคริสเตียนทั้งหลายมีจุดเริ่มต้นของมันอยู่ในความไม่เชื่อ การบ่นไม่ยอมรับความดีงาม ความเมตตา และความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเตือนสติว่า “ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน” (1 ธส. 5:18)

ขอพระเจ้าทรงโปรดสงสารเราถ้าเราบ่นเพิ่มพูน! เราอาจทนทุกข์กับการทดสอบต่าง ๆ ความทุกข์ลำบากต่าง ๆ และความผิดหวังต่าง ๆ แต่เราต้องจำโรม 8:28 ไว้ ไม่มีสักสิ่งเดียวที่อาจดูเหมือนดี แต่เมื่อทุกอย่างถูกรวมเข้าด้วยกัน เมื่อนั้น “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดี”

“องค์เพชรฆาต” ที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้ไม่ใช่ซาตาน แต่เป็นพระเจ้า ผ่านทางอำนาจของทูตสวรรค์ที่ทำลายนั้น: “เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะประหารคนอียิปต์ และเมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดบนวงกบประตูด้านบนและด้านข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านวันประตูนั้น และจะไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านของพวกท่าน เพื่อจะประหารพวกท่าน” (อพย. 12:23) นอกจากนี้ ดู 2 ซามูเอล 24:16 เช่นกัน

ข้อ 11: “บัดนี้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่างต่าง ๆ และสิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา ผู้ซึ่งบรรดาบุคคลสุดท้ายของโลกกำลังมาถึง”

ในที่นี้เรามีรูปแบบหรือภาพเปรียบเทียบ-(และแน่นอนว่าเป็นแบบที่เราจะต้องหลีกเลี่ยง)-ซึ่งเตือนเราถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่เราถ้าเราทำสิ่งที่ชนชาติอิสราเอลได้กระทำ มีการเน้นหนักที่คำว่า “พวกเขา” พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังบอกเราถึงสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขา เพื่อที่เราจะได้รับประโยชน์จากความผิดพลาดอันน่าเศร้าของพวกเขา สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้เพื่อการเตือนสติเราเพื่อที่เราจะได้รับประโยชน์จากความผิดพลาดต่าง ๆ ของชนชาติอิสราเอล คำแปลแบบตรงตัวของคำว่า “เตือนสติ” ในที่นี้มีความหมายว่า “ใส่ไว้ในความคิด” และนำเสนอภาพของการฝึกโดยถ้อยคำ-ไม่ว่ามันจะเป็นเพื่อหนุนใจ หรือเพื่อเตือน มันเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องจำไว้ว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ใช่เพียงการบันทึกข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์เท่านั้น ข้อพระคำเหล่านั้นสื่อสารจากพระเจ้าถึงมนุษย์...พวกมันสื่อความคิดต่าง ๆ และบัญญัติของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษย์ และด้วยเหตุนี้จึงมีจุดประสงค์หนึ่งในชีวิตของเราวันนี้ มันเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมโดยคิดถึงเรื่องนี้ด้วย

“...ผู้ซึ่งบรรดายุคสุดท้ายของโลกกำลังมาถึง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “โลก” ควรจะเป็น “ยุคสมัยต่าง ๆ” ซึ่งในพระคัมภีร์เป็นตัวแทนของช่วงเวลาต่าง ๆ ที่ต่อเนื่องกันซึ่งในนั้นพระเจ้าทรงกระทำกิจกับมนุษยชาติ ยุคสมัยนี้แห่งพระคุณเป็นยุคปิดท้ายของการกระทำกิจต่าง ๆ ของพระเจ้ากับมนุษย์ทั้งหลายที่บาปหนา ตั้งแต่นี้ไปจนถึงการสำเร็จบริบูรณ์ของสิ่งสารพัด ทุกคนที่เป็นผู้รับความเมตตาของพระเจ้าจะได้รับความเมตตานี้เพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น เราได้ผ่านเข้าไปในยุคแห่งความไร้เดียงสา, ยุคแห่งใจวินิจฉัยผิดและชอบ, ยุคแห่งการปกครองแบบมนุษย์, ยุคแห่งพระราชบัญญัติ ฯลฯ และบัดนี้เราอยู่ในยุคแห่งพระคุณ ซึ่งเป็นยุคสุดท้ายที่พระเจ้าจะทรงกระทำกิจกับชนชาติต่าง ๆ บนแผ่นดินโลกนี้

เมื่อถึงการสิ้นสุดของยุคนี้และเมื่อถึงการสำเร็จบริบูรณ์ของสิ่งสารพัด จะมีฟ้าใหม่-และแผ่นดินโลกใหม่ “ที่ซึ่งความชอบธรรมดำรงอยู่” อันเป็นที่ซึ่งความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลก เหมือนน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ ทุกสิ่งที่จะขัดขวางจะอยู่ในนรก ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทินจะเข้าในนครของพระเจ้าเลย ด้วยเหตุนี้ หลังจากการกระทำกิจทั้งหลายของพระเจ้า ไปจนถึงการสำเร็จบริบูรณ์ของสิ่งสารพัด จะไม่มี “ยุคทั้งหลาย” อีกต่อไป จะมีนรีนตร์กาลที่ไม่รู้สิ้นสุดและยาวนานเดียวเท่านั้น!

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “กำลังมาถึง” มีหมายความว่า “มาถึง ณ เวลาหนึ่ง” คนเหล่านั้นที่ศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์และเปรียบเทียบคำพยากรณ์เหล่านั้นของพระคัมภีร์กับเหตุการณ์ปัจจุบันต่าง ๆ ทั่วโลก ย่อมทราบว่าจะเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้วและการเสด็จมาของพระเยซูในการรับขึ้นไปนั้นก็เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ใครจะรู้เล่า? มันอาจเป็นวันนี้ ชั่วโมงนี้ก็ได้ ที่คริสตจักรจะถูกเรียกขึ้นไปพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศ!

ข้อ 12: “เหตุฉะนั้นจงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง”

ในที่นี้เรามีการประยุกต์ใช้ที่จำเป็นซึ่งใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคนโดยเกี่ยวเนื่องกับความจริงที่ถูกสื่อในบันทึกเรื่องราวก่อนหน้า-นั่นคือ ภาพประกอบเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้เกี่ยวกับการกระทำกิจของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล ผู้เชื่อคนใดที่คิดว่าตัวเองยืนอยู่ก็เปิดโอกาสให้มารร้ายทำให้เขาสะดุดล้มได้ อ่าน 1 โครินธ์ 8:9-13

การยำใจคือภัยอันตรายในที่นี้-ผู้เชื่อคิดว่าตัวเองยืนอยู่แน่นอนและไม่หมายพึ่งพระเยซูสำหรับพละกำลังที่จะเอาชนะ การคิดว่าตัวเองมีทุกสิ่งแล้วก่อให้เกิดความสะเพร่าฝ่ายวิญญาณเสมอ และความสะเพร่าฝ่ายวิญญาณนำไปสู่การถูกปฏิเสธ ดังที่ถูกชี้ให้เห็นในบทที่ 9 ข้อ 27 เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต แต่มันเป็น “โดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา” เท่านั้น (รม. 8:31-39)

ข้อ 13: “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้”

จากคำเตือนอันเคร่งขรึม เปาโลผ่านในทันทีไปสู่คำหนุนใจจากพระเจ้าพร้อมกับพระสัญญาของพระเจ้า ความหมายของ “ซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย” คือ “สิ่งซึ่งต้องมาสู่มนุษย์ทั้งปวงตราบใดที่เราอาศัยอยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้” มันไม่ใช่บาปที่จะถูกทดลอง และตราบใดที่เราอาศัยอยู่ในเนื้อหนัง พระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ เกิดขึ้นซึ่งการทดลองจะออกมาจากพวกมัน แต่พระองค์จะทรงจัดเตรียมทางหนีที่ไล่ให้เสมอ

พระเจ้าทรงอนุญาตให้การทดลองเกิดขึ้น พระเจ้าทรงจัดเตรียมทางหนีให้-แต่ผู้เชื่อต้องใช้ประโยชน์จากการทรงจัดเตรียมนั้น...นั่นคือ เราต้องตื่นตัว ไม่ใช่ขาดความรู้เกี่ยวกับอุปายต่าง ๆ ของมารร้าย มันเป็นความรับผิดชอบของพระเจ้าที่จะจัดเตรียมทางหนีให้ แต่มันเป็นความรับผิดชอบของเราที่จะหาหนทางที่พระเจ้าประสงค์ และวางใจพระองค์สำหรับทางหนีนั้น-และจากนั้นก็ใช้ทางหนีนั้น “...พระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย แต่ทุกคนก็ถูกทดลอง เมื่อเขาถูกชักนำด้วยวาทะตมหาของตนเอง และถูกล่อลวง” (ยากอบ 1:13,14) พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดบาป

“...แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ...” พระเจ้าจะทรงเป็นอื่นไปไม่ได้ ทุกเวลา และภายใต้ทุกสถานการณ์ พระองค์ทรงกระทำกิจสอดคล้องกับอุปนิสัยของพระองค์ พระองค์ทรงทำการจัดเตรียมอันเพียงพอไว้แล้วสำหรับผู้เชื่อทุกคนเพื่อเผชิญกับทุกการทดลองที่อาจเกิดขึ้น พระองค์จะทรงจัดเตรียมพลังและทางหนีให้ผู้เชื่อคนใดที่พึ่งพาพลังของพระเจ้า ที่เสาะหาที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และที่หมายพึ่งพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ จะพบชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้ายเสมอ โปรดศึกษาฮีบรู 4:14-16

“...ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้” องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทราบทุกสภาพการณ์แวดล้อมที่อยู่รอบทุกการทดลองที่เราเผชิญ ไม่มีสักการทดลองมาถึงเราโดยปราศจากน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระองค์-พระองค์ทรงอนุญาตมัน แต่พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้มารร้ายทดลองเราจนเกินจุดแตกหักของเรา พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “...ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะผัดร่อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป” (ลูกา 22:31,32)

เราอ่านในยอห์น 17:20,21 ว่าพระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อทุกคนที่จะเชื่อ-และผมก็อยู่ในคนกลุ่มนั้นด้วย พระเยซูไม่เพียงทรงอธิษฐานเผื่อเปโตรให้ยืนมั่น พระองค์ได้ทรงอธิษฐานเผื่อผม-และเผื่อผู้เชื่อทุกคน ฤทธิ์เดชที่เหนียวรั้งของเจ้านั้นยิ่งใหญ่จนถึงขนาดที่ว่าผู้เชื่อสามารถเผชิญและเอาชนะทุกการทดลองที่เขาประสบได้เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงได้รับอนุญาตให้นำ และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับอนุญาตให้กระทำกิจ ถ้าเราเดินในพระวิญญาณ เราก็จะไม่ทำให้ตมหาของเนื้อหนังสำเร็จ เพราะว่าพระองค์จะทรงนำเราเข้าในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง พระองค์จะประทานชัยชนะให้เราเหนือทุกการทดลอง

“...แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” คำที่แปลเป็น “ทางที่จะหลบหนีได้” คือ เอ็คบาซิส และมีความหมายตรงตัวว่า “ทางออกหนึ่ง” อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่แค่ทางหนึ่งเพื่อการหนี แต่เป็นทางนั้นซึ่งถูกกำหนดโดยพระเจ้าและถูกทำให้เหมาะสมกับคริสเตียนแต่ละคนในการทดลองแต่ละอย่าง

มีข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งเปี่ยมสง่าราศีถูกประกาศในที่นี้: “การทดลองนั้นและทางออกนั้นมาด้วยกันเสมอ! พระเจ้าผู้ทรงรักไม่เคยปล่อยให้ผู้เชื่อคนใดตกเป็นเหยื่อของสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ เรามีบันทึกเรื่องราวแสนมหัศจรรย์มากมายในพระวจนะของพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมทางหนึ่งไว้ และลูกของพระองค์ก็หนีพ้นการทดลองได้จริง ๆ

โยเซฟถูกทดลองอย่างหนัก แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมทางหนึ่งไว้เพื่อหนี และโยเซฟก็ใช้ทางนั้น

(ปฐมก. 39:12)

ดานีเอลถูกทดลองอย่างหนัก แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมทางหนึ่งไว้เพื่อหนีจากการทดลองนั้น ดานีเอลเดินเข้าไปในทางนั้น และหนีพ้น (ดนล. 1:8)

ไม่มีการทดลองใดสามารถมาถึงลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้โดยปราศจากน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระเจ้า และแม้ในยามนั้นพระองค์ก็ทรงจัดหาทางหนีไว้เสมอ และเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ เราควรหนี พระองค์ไม่เคยอนุญาตให้การทดลองใดมาถึงลูกคนหนึ่งคนใดของพระองค์จนพวกเขาไม่สามารถที่จะทนทนได้:

“ผู้ที่สู้ทนการทดลองจะได้รับพร เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์ อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อเขาถูกทดลอง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง” เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย แต่ทุกคนก็ถูกทดลอง เมื่อเขาถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง และถูกล่อลวง แล้วเมื่อราคะตัณหาเกิดขึ้นแล้ว มันก็ทำให้เกิดบาป และบาป เมื่อมันสำเร็จแล้ว ก็นำไปสู่ความตาย อย่าหลงผิดเลย พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า” (ยากอบ 1:12-16)

ผมขอแนะนำผู้เชื่อทุกคนที่ยังจำ 1 โครินธ์ 10:12,13 ไม่ได้จนขึ้นใจ ว่าอย่าเพิ่งอ่านหนังสือเล่มนี้ต่อไป จนกว่าคุณท่องจำข้อพระคำเหล่านั้นได้ จงเชื่อข้อพระคำตอนนี้ ซ่อนมันไว้ในใจของคุณ ดำเนินชีวิตตามมัน และเดินในมัน คุณจะเป็คริสเตียนผู้เปี่ยมชัยชนะ

เมื่อใดที่เราคิดว่าเรายืนมั่นคง เราก็เตรียมล้มได้ เราต้องตระหนักในใจของเราว่าไม่มีการทดลองใดสามารถมาถึงเราได้ นอกจากโดยน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระเจ้า และในการทดลองนั้น ๆ ทางหนีนั้นก็มีอยู่เสมอ เพราะความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้มารร้ายทดลองเราหรือวางลงบนเรามากเกินกว่าที่เราจะแบกรับไหวหากเราพึ่งพาพลังของพระองค์ ไม่ใช่ของเราเอง

ผมขอทวนซ้ำ: ถ้าคุณเป็นคริสเตียนและคุณเคยสะดุด มันก็ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า ถ้าคุณยอมแพ้ให้การทดลอง คุณก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระคริสต์-ไม่ใช่แค่เหล่าผู้พิชิตธรรมดา ๆ แต่มากกว่าเหล่าผู้พิชิต พระองค์ทรงจัดหาพลังกำลันั้น ฤทธิ์เดชนั้น และทางนั้นเพื่อหนีการทดลอง

ข้อ 14: “เหตุฉะนั้น พวกที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า จงหนีไปจากการไหว้รูปเคารพ”

ในพระคำข้อนี้เปาโลวกกลับไปยังหัวข้อของบทที่ 8 -เนื้อสัตว์ต่าง ๆ และการกินเลี้ยงในวิหารต่าง ๆ ที่พวกรูปเคารพอยู่ และนอกจากนี้ เขาสรุปสิ่งที่เขาได้ประกาศในส่วนแรกของบทนี้ของเราเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล เพราะการกินเลี้ยงของรูปเคารพถูกเชื่อมโยงอย่างแนบแน่นกับหัวข้อนี้ เขาจึงนำเสนอในข้อพระคำสองสามข้อถัดไปความตรงข้ามกันของการกินเลี้ยงของรูปเคารพกับนัยสำคัญแห่งสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ของพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลให้คำเตือนสติในที่นี้เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการกินเลี้ยงของรูปเคารพ แต่คำสั่งของเขาไปไกลกว่านั้นเยอะ และสามารถใช้ได้กับสิ่งใดและทุกสิ่งซึ่งอาจถูกตั้งขึ้นในใจของผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งอาจ

แทนที่การทุ่มเทแบบเต็มที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้าและหน้าที่คนต้นเรือนที่ควรถูกปฏิบัติต่อพระองค์ คริสเตียนทั้งหลายจะต้องหนีไปจากสิ่งใดที่จะทำให้พวกเขารักพระเยซูน้อยลง หรือทำการรับใช้ต่อพระองค์ซึ่งไม่ใช่การทุ่มเทแบบเต็มที่มี ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนับถือรูปเคารพในรูปแบบใด ๆ ทั้งนั้น และสิ่งใดที่เป็นเหตุให้พระเยซูเป็นที่สองในชีวิตของคน ๆ หนึ่งย่อมกลายเป็นรูปเคารพแก่คน ๆ นั้นอย่างแน่นอน

ข้อ 15: “ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับพวกคนที่มีปัญญา พวกท่านจงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด”

เปาโลไม่ได้กำลังพูดในเชิงประชดประชันในที่นี้เหมือนอย่างที่เขาได้กระทำในบทที่ 4 ข้อ 10 เขากล่าวว่าคนเหล่านั้นที่เขากำลังเขียนถึงมีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณมากพอที่จะทราบว่าเขากำลังกล่าวอะไรอยู่ คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้มีความหมายว่า “มีปัญญา”-นั่นคือ มีความสามารถที่จะใช้ปัญญาเชิงปฏิบัติ สิ่งซึ่งเราเรียกกันว่า “สามัญสำนึกอันดี” เปาโลเน้นคำว่า “พวกท่าน” เขากำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นว่า “พวกท่านเองจงตัดสินใจที่ข้าพเจ้าประกาศเถิด”

การร่วมสามัคคีธรรมที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าเรียกร้องการแยกออกแบบเต็มที่มี

ข้อ 16: “ถ้อยแห่งพระพรซึ่งพวกเราขอพระพรนั้น ถ้อยนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนบปังซึ่งพวกเราหั้นนั้น ขนบปังนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ”

“ถ้อยแห่งพระพร” ที่เปาโลหมายถึงคือ การขอบพระคุณ ความรักของพระเจ้าที่สถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อเป็นเหตุให้ใจนั้นสรรเสริญพระเจ้าเสมอ เปโตรประกาศว่า “พวกท่านปดียินดีด้วยความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

“...ถ้อยนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ” คำกรีกที่แปลเป็น “การมีส่วนร่วม” คือ คอยโนนีอา มันบอกเป็นนัยว่า “มีบางสิ่งร่วมกัน” และบ่งบอกถึง (ในความหมายที่พบบ่อยกว่าของมัน) การร่วมแบ่งปันสิ่งใดก็ตามซึ่งคน ๆ หนึ่งมี ความหมายตรงนี้เป็นความหมายที่ลึกซึ้งมาก โดยชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อร่วมแบ่งปันในผลกระทบเหล่านั้นของพระโลหิตของพระเยซูที่ถูกหลั่งออกสำหรับการยกบาปทั้งหลาย เราถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น ถูกไถ่โดยทางพระโลหิตนั้น และถูกชำระให้สะอาดโดยพระโลหิตนั้น-และผู้เชื่อทุกคนร่วมแบ่งปันในพระโลหิตที่หลั่งออกนั้น โดยถูกตรึงกับพระคริสต์ ถูกฝังกับพระองค์ในบัปติสมา ถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อเดินในความใหม่ของชีวิต ทุกอย่างที่เราเป็น ทุกสิ่งที่เรามีและชื่นชมยินดี ล้วนเป็นเพราะพระโลหิตที่หลั่งออกนั้นของพระเยซูคริสต์

เราเรียนรู้ในเลวีนิติ 17:11 ว่า “ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” เลือดถูกให้บนแทนบูชาสำหรับการยกบาป พระเยซูได้ทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงรักเราเพราะว่าเราสละวางชีวิตของเราเพื่อฝูงแกะนั้น” รากฐานแห่งพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการคือพระโลหิตที่หลั่งออกนั้น พระโลหิตนั้นคือสิ่งซึ่งทำให้เกิดการลบมลทิน ปราศจากการทำให้โลหิตตกก็ไม่มี การยกบาป

ไม่ควรจะมีผู้ใดมีส่วนร่วมในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้านอกเสียจากว่าเขาได้บังเกิดใหม่แล้ว ซึ่งโดยการนั้นเขากลายเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้า (ชีวิตฝ่ายวิญญาณ) ผ่านทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง

และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู คนที่ยังไม่ได้รับความรอดไม่ควรรับขนมปังและน้ำองุ่นในการร่วมสนิทอันบริสุทธิ์นั้น ความจริงที่เปาโลนำเสนอในที่นี้ก็คือว่าผู้เชื่อทุกคนมีการร่วมสามัคคีธรรมในสิ่งที่พระโลหิตที่หล่อเลี้ยงของพระเยซูได้ทำให้เป็นไปได้แล้ว เราทุกคนร่วมแบ่งปันในพระโลหิตที่หล่อเลี้ยงของพระองค์

“ขนมปังซึ่งพวกเราหานั้น ขนมปังนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ”

“ขนมปังซึ่งพวกเราหานั้น...” ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” ก็บอกเป็นนัยว่าผู้เชื่อแต่ละคนหักขนมปังนั้นเพื่อตัวเขาเอง

การมีส่วนร่วมกับ (การร่วมสามัคคีธรรมใน) พระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ การร่วมสามัคคีธรรมในสิ่งที่ผู้เชื่อได้รับจากหรือผ่านทาง การถวายพระกายของพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระกายของพระองค์ได้ถูกจัดเตรียมสำหรับพระองค์โดยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์: “ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์’” (ฮบ. 10:5)

ในระหว่างการสัจขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ เนื้อหนังของพระองค์คือพลับพลาของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ (2 คร. 5:19) พระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า ตลอดวันเหล่านั้นแห่งชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลกเนื้อหนังเป็นเครื่องมือซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาสำเร็จในทุกแง่มุม กางเขนนั่นคือขั้นตอนสุดท้าย พระองค์เต็มพระทัยเสด็จไปที่กางเขนนั่น และบนกางเขนนั่น ทรงประกาศว่า “สำเร็จแล้ว!” พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้นที่ทรงพระชนม์อยู่และได้รับสง่าราศีแล้ว-ขนมปังแห่งชีวิตสำหรับจิตใจของผู้เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 17: “ด้วยว่าพวกเราซึ่งเป็นหลายคน ก็เป็นขนมปังก้อนเดียว และเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าพวกเราทุกคนเป็นผู้เข้าส่วนในขนมปังก้อนเดียวนั้น”

พระคำข้อนี้ชี้ให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของอวัยวะเหล่านั้นแห่งพระกายของพระคริสต์ คำกรีกที่แปลเป็น “ขนมปังก้อนเดียว” มีความหมายจริง ๆ ว่า “ก้อน”

“...พวกเราทุกคนเป็นผู้เข้าส่วนในขนมปังก้อนเดียวนั้น” คำกรีกที่แปลเป็น “เข้าส่วน” บ่งบอกถึง “การร่วมแบ่งปันในสิ่งซึ่งกำลังถูกมีส่วนร่วม” ในกรณีนี้ขนมปังนั้นคือพระคริสต์ และดังนั้นเราจึงร่วมแบ่งปันในพระคริสต์-ในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในการถูกฝังของพระองค์ ในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และในชีวิตของพระองค์ เรามีชีวิต และเคลื่อนไหว และมีตัวตนของเราในพระองค์

มีคริสตจักรแท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้น และพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของคริสตจักรนั้น เราเป็นอวัยวะทั้งหลายของกายนั้น ผู้เชื่อทุกคนถูกให้บังเกิดมาเข้าในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อทุกคนถูกทำให้เต็มเข้าในพระวิญญาณเดียวแล้ว เราพร้อมรับประทานขนมปังก้อนเดียว: เราเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์

ข้อ 18: “จงดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนังเถิด พวกเขาซึ่งรับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็เป็นผู้เข้าส่วนในแท่นบูชานั้นมิใช่หรือ”

“จงดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนังเถิด” ประชาชาติอิสราเอลที่เพนजरในถิ่นทุรกันดารมีการประยุกต์ใช้ฝ่าย

วิญญาณ และเราไม่ควรลืมเด็ดขาดว่าสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาก็เกิดขึ้นเพื่อเป็นตัวอย่างแก่เราในฐานะผู้เชื่อ แต่ในที่นี่เปาโลกำลังชี้ไปยังคนเหล่านั้นในสภาวะธรรมดาของพวกเขา

“พวกเขาซึ่งรับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็เป็นผู้เข้าส่วนในแท่นบูชาอันมิใช่หรือ” สิ่งทีเปาโลกำลังกล่าวในที่นี้จริง ๆ แล้วก็คือนี้: “พวกเขาพร้อมสามัคคีธรรมกับพระองค์ซึ่งมันเป็นแท่นบูชาของพระองค์-และแท่นบูชาอันเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แม้แต่พวกคนอิสราเอลตามฝ่ายเนื้อหนังที่กินเครื่องบูชาเหล่านั้นก็เป็นผู้เข้าส่วนกับแท่นบูชาอันของพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงถูกตัดขาดในด้านสิ่งสำคัญและข้อเท็จจริงจากสิ่งไร้สาระเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติ มีเครื่องบูชาบางอย่างในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมซึ่ง หลังจากทีส่วนหนึ่งของเครื่องบูชานั้นถูกเผาบนแท่นบูชาและส่วนหนึ่งถูกมอบให้แก่บุโรหิตแล้ว ส่วนที่เหลือของเครื่องสัตวบูชานั้นก็ถูกกินในลานของพลับพลา โปรดศศึกษา เลวีนิติ 7:15-21; พระราชบัญญัติ 12:5-7

การมีส่วนร่วมในการกินเลี้ยงของเครื่องสัตวบูชาที่หมายถึงการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ได้ทรงกำหนดการกินเลี้ยงนั้น ในที่นี้เปาโลกำลังจะแสดงให้เห็นการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณของการกินเลี้ยงเหล่านี้ในเรื่องของการร่วมกินในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 19: “ถ้าอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้าจะว่าอะไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ หรือสิ่งซึ่งถวายบูชาแก่รูปเคารพต่าง ๆ นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ”

รูปเคารพนั้นไม่มีชีวิตและดังนั้นจึงเป็นสิ่งไร้ค่า และทำให้เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพเป็นสิ่งไร้ค่า รูปเคารพนั้นและเครื่องบูชานั้นขาดในความเป็นจริง ด้วยเหตุนี้พวกมันจึงเป็นสิ่งไร้ค่า ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าเป็นพวกเทพเจ้าและพวกเทพีแบบที่มีอยู่ในความคิดของคนเหล่านั้นที่ได้ถวายเครื่องบูชาแด่รูปเคารพเหล่านี้

ข้อ 20: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพวกคนต่างชาติถวายบูชา พวกเขาก็ถวายบูชาแก่พวกผีปีศาจ และไม่ได้ถวายแต่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกท่านมีส่วนร่วมด้วยพวกผีปีศาจ”

“...พวกเขาก็ถวายบูชาแก่พวกผีปีศาจ และไม่ได้ถวายแต่พระเจ้า...” พวกคนนับถือรูปเคารพคิดว่าตนกำลังถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์หนึ่ง แต่นั่นไม่ใช่เลย พวกเขากำลังถวายเครื่องบูชาแก่พวกผีปีศาจ (มีมารร้ายตนเดียวเท่านั้น แต่มีผีปีศาจหลายล้านตน) เราอ่านเกี่ยวกับพวกผีในลูกา 4:33,34; กิจการ 19:15 และมีพวกผีที่น่าคนไม่เชื่อทั้งหลายให้กราบไหว้รูปเคารพ พวกผีแสวงหาที่จะสิงสู่ร่างกายของมนุษย์ หรือกายของพวกสัตว์ (ลูกา 8:29-32) พวกมันเป็นเหล่าวิญญาณที่ต้องสิงสู่ร่างกาย และพวกมันทำงานได้สัมฤทธิ์ผลสูงสุดเมื่อพวกมันอาศัยอยู่ในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็ของมนุษย์หรือของสัตว์ ใครบางคนได้นิยามการนับถือรูปเคารพในถ้อยคำเหล่านี้: “พิธีกรรมแห่งบาป-พิธีการแห่งการปกครองของเหล่าวิญญาณชั่วเหนือมนุษย์ทั้งหลาย” คนเหล่านั้นที่ถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ แก่พวกรูปเคารพก็กำลังบูชาพระองค์หนึ่งที่ไม่ได้อยู่จริง และพวกเขากำลังร่วมสามัคคีธรรมกับพวกผี

“ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกท่านมีส่วนร่วมด้วยพวกผีปีศาจ” ในที่นี้เปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อทั้งหลายทีไปเยือนการกินเลี้ยงต่าง ๆ ในวิหารรูปเคารพทั้งหลายและกินเนื้อทีได้ถูกถวายให้แก่รูปเคารพต่าง ๆ แล้ว-ถึงแม้ว่ารูปเคารพนั้นเป็นสิ่งไร้ค่าและเครื่องบูชาอันเป็นสิ่งไร้ค่า-ก็กำลังบูชาในวิหารของพระต่างด้าวทั้งหลายอยู่ดี และดังนั้นพวกเขาจึงกำลังช่วยเหลือและยุยงส่งเสริมการนับถือรูปเคารพ ถึงแม้พวกเขาอาจเป็นไท

จากแรงจูงใจชั่วร้ายทั้งหลายและใจวินิฉัยผิดและชอบของพวกเขาอาจแจ่มชัด พวกเขาที่กำลังร่วมสามัคคีธรรมกับพวกผีปีศาจอยู่ดี

การร่วมสามัคคีธรรมกับพวกผีปีศาจเป็นสิ่งที่ยอันตรายมาก ๆ สำหรับผู้เชื่อ ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้ววันนี้ไม่ควรไปเข้าร่วมการประชุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณทั้งหลาย ไม่ควรมีผู้เชื่อคนใดไปเข้าร่วมการเข้าทรงที่ “พวกคนทรง” ถูกเชื่อว่าติดต่อกับคนตาย

ข้อ 21: “พวกท่านจะตีมาจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกผีปีศาจไม่ได้ พวกท่านจะเป็นผู้เข้าส่วนของโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกผีปีศาจก็ไม่ได้”

“พวกท่านจะตีมาจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกผีปีศาจไม่ได้...” มันเป็นไปได้ในฝ่ายศีลธรรมที่จะมีส่วนร่วมด้วยแห่งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและจากนั้นก็มีส่วนร่วมด้วยซึ่งเกี่ยวข้องกับพวกผีปีศาจ พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นตัวแทนของชีวิตที่ถูกรับไว้ผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์ และสิ่งซึ่งปรนนิบัติแก่พวกผีปีศาจก็คือถ้วยแห่งความตาย

“...ผู้เข้าส่วนของโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า...” “โต๊ะ” ในที่นี้เป็นตัวแทนของสิ่งซึ่งถูกวางบนโต๊ะนั้น ยกตัวอย่างเช่น พระโลหิตของพระคริสต์เป็นตัวแทนของการสละชีวิตของพระองค์ในการหลั่งพระโลหิตของพระองค์ในการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาลบลมทินบาป ชีวิตอยู่ในเลือด ดังนั้นเมื่อพระเยซูประทานพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ก็สละชีวิตของพระองค์และพระโลหิตของพระองค์คือเครื่องบูชาลบลมทินบาป ฉะนั้นในที่นี้โต๊ะนั้นจึงเป็นตัวแทนของขนมปังและถ้วยนั้นซึ่งถูกวางบนโต๊ะนั้น “ขนมปังและถ้วยนั้น” นำเสนอการร่วมสามัคคีธรรมที่ผู้เชื่อทั้งหลายตีมาต่อกับพระคริสต์เพราะพระกายที่แตกออกของพระองค์และพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน “โต๊ะของพวกผีปีศาจ” ก็เป็นตัวแทนของสิ่งเหล่านั้นซึ่งโต๊ะนั้นจัดเตรียมไว้สำหรับผู้รับประทานเหล่านั้นที่การกินเลี้ยงนั้นและนำเสนอการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกผีปีศาจและอำนาจทั้งหลายแห่งความมืด ผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ที่กำลังเข้าร่วมการกินเลี้ยงเหล่านั้นในวิหารของพวกเรูปก็กำลังเสี่ยงรับประทานสิ่งซึ่งถูกจัดทำให้จากแทนบูชานั้น มันเป็นเรื่องที่ยอันตรายมาก ๆ สำหรับพวกเขาที่จะกระทำ

คริสเตียนทั้งหลายอยู่ที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ-เราเข้าส่วนในประโยชน์แห่งความมรณาของพระองค์ทุกชั่วขณะของทุกวัน แต่เราไม่ได้อยู่ที่พิธีระลึกถึงที่ความมรณาของพระองค์ถูกประกาศในวิธีที่กำหนดของพระองค์ โดยการหักขนมปังและการตีม้าองุ่น

ข้อ 22: “พวกเราจะย้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงหึงหวงหรือ พวกเรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ”

ในการเชื่อมโยงกับพระคำข้อนี้ โปรดศึกษาพระราชบัญญัติ 32:21 และกันดารวิถี 25:11-13 การที่ผู้เชื่อคนใดจะพยายามร่วมสามัคคีธรรมกับโลก และในขณะเดียวกันก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และกับพระคริสต์ เท่ากับเป็นการย้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าไปสู่ความเดือดดาลอันบริสุทธิ์และการพิพากษาอันร้อนแรง

เปาโลถามว่า “พวกเรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ” นี่เป็นคำเตือนอันซึ่งซึ่งถูกให้ไว้ในรูปของคำถามหนึ่ง ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรมีการร่วมสามัคคีธรรมใด ๆ กับกิจการอันไร้ผลเหล่านั้นแห่งความมืด เราจะ

ต้องออกมาจากโลกและแยกออก เราจะต้อง “ไม่รักโลก หรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก”

เราไม่ได้ยินคำเทศนาที่เป็นข้อห้ามมากนักวันนี้ แต่เมื่อเรารับคำเทศนาในแง่บวก (ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ) เราก็ควรปฏิบัติข้อห้ามต่าง ๆ- “อย่าโลภ อย่าเป็น อย่าแต่จะต้อง” มีคำบัญชาที่เป็นข้อห้ามหลายประการในพระวจนะของพระเจ้า

บัญญัติแห่งความรักในการเชื่อมโยงกับการกินและการดื่ม ในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว

ข้อ 23: “สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำให้ประโยชน์ สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น”

“สิ่งสารพัด” หมายถึงสิ่งเหล่านั้นที่ผู้เชื่อมีอิสรภาพเกี่ยวกับพวกมัน-สิ่งที่มีเกียรติ บริสุทธิ์ และถูกต้องแน่นอนว่านี่ย่อมไม่ได้หมายถึงการเมาเหล้า การฆ่าคน และหลายสิ่งที่เป็นแบบนี้ เปาโลกล่าวซ้ำคำพูดนี้เพื่อที่จะนำไปสู่หัวข้อที่กำลังจะอภิปราย-เนื้อเหล่านั้นที่ถวายแก่พวกเรารูปเคารพ หลักการที่ควรชี้ให้ผู้เชื่อแต่ละคนในความสัมพันธ์ของเขากับผู้อื่นควรมีเพื่อที่เขาจะสามารถถูกใช้การได้เพื่อเสริมสร้างและชูกำลังพวกเขาในฝ่ายวิญญาณ-ไม่ใช่เพื่อขัดขวางหรือเป็นเหตุให้อีกคนต้องสะดุดเต็ดขาด เสรีภาพและอิสรภาพที่เราผลิตเพลิ้นโดยต้องขัดขวางคนอื่นก็ไม่ใช่เสรีภาพแบบคริสเตียน โปรตศึกษาโรม บทที่ 14

ไม่มีใครมีชีวิตอยู่ต่อตัวเอง ไม่มีใครตายต่อตัวเอง เรากำลังสนใจคนอื่น หรือไม่ก็กำลังทำให้พวกเขาท้อใจ เรากำลังเสริมสร้างคนอื่น หรือไม่ก็กำลังรื้อทำลายพวกเขา ผู้เชื่อไม่มีสิทธิ์กล่าวว่า "สิ่งที่ฉันทำไม่ใช่ธุรกิจของการใคร่ตราบใดที่มันไม่ทำร้ายใจวิญญ์ผิดและชอบของฉันทเอง" เราต้องระลึกอยู่เสมอถึงข้อเท็จจริงที่ว่าคริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และเมื่ออวัยวะใดของกายนั้นทนทุกข์ ทั้งร่างกายนั้นก็ทนทุกข์ ดังนั้น ถ้าการกินเนื้อทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าต้องสะดุด เราก็ควรเว้นเสียจากการกินเนื้อ-และนั่นก็รวมถึงสิ่งใดก็ตามที่เราอาจรับประทาน ดื่ม หรือกระทำที่อาจเป็นเหตุให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าต้องสะดุดหรือเริ่มรู้สึกท้อใจ

ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เราเป็นผู้ดูแลพี่น้องของเรา และเสรีภาพของเราก็สิ้นสุดลงในที่ ๆ วิธีปฏิบัติต่าง ๆ ของเราทำร้ายหรือขัดขวางพี่น้องที่อ่อนแอ เราจะต้องรับใช้พี่น้องของเราในพระคริสต์เหมือนกับที่เรารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำจะต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ข้อ 24: “อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง แต่จงให้ทุกคนเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น”

ผลประโยชน์ของตัวเองต้องไม่เป็นเป้าหมายหลักในชีวิตของเราเด็ดขาด การที่ผู้เชื่อจะแสวงหาประโยชน์ของตัวเองไม่ใช่เรื่องที่บาปหนาเสมอไป-แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ชอบธรรมเสมอไปเหมือนกัน เฉพาะชีวิตที่ถูกแยกตั้งไว้เท่านั้นที่สามารถถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เพื่ออวยพรและเสริมกำลังผู้อื่น เพื่อให้เกิดผลดีเป็นนิตย์แก่ผู้อื่น วันต่อวัน ผู้เชื่อทั้งหลายควรมอบถวายหมดทั้งจิตใจ วิญญาณ และร่างกายแด่พระเยซูคริสต์ และอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงนำพาพวกเขาเข้าสู่วิถีทางที่จะถวายเกียรติพระองค์มากที่สุดและเป็นประโยชน์มากที่สุดแก่เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 25: “สิ่งใดก็ตามที่ถูกขายตามตลาดเนื้อนั้น สิ่งนั้นรับประทานได้ โดยไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่

ใจวินิจฉัยผิดและชอบ”

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น "ตลาดเนื้อ" มีความหมายเหมือนกับคำว่าตลาดของเรา-ในกรณีนี้คือ ตลาดเนื้อ คำเตือนสติที่ถูกให้ไว้ในพระคำข้อนี้เกี่ยวข้องกับ การซื้อหรือการกินในตลาด มันไม่เกี่ยวข้องเลยกับการกินเลี้ยงในวิหารรูปเคารพ เช่นในข้อ 27 โปรดระวังที่จะหมายเหตุเรื่องนี้ไว้

เมื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นซื้อเนื้อในตลาด ในบางกรณีมันก็เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะรู้ว่าเนื้อที่มีขายในตลาดนั้นได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาในวิหารรูปเคารพแล้วหรือไม่ ดังนั้นคริสเตียนที่ซื้อหรือกินเนื้อในตลาดจึงไม่ต้องรู้สึกลำบากใจเกี่ยวกับเนื้อนั้นเลย ความยุ่งยากทั้งหลายต้องไม่ถูกสร้างขึ้นมาโดยไม่จำเป็น เขาจะต้องไม่ถามคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อนั้น เพราะว่าการทำเช่นนั้นเขาก็อาจเริ่มการโต้แย้งทางศาสนาซึ่งคงจะไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือส่งผลดีต่อคน ๆ นั้นเลย และในกรณีของตลาดเนื้อ และร้านอาหารเหล่านั้นในตลาดนั้น พวกเขาจะต้องไม่ถามคำถามใด ๆ เลย แต่เราจะเห็นในภายหลังว่าพวกเขาจะต้องไม่ไปยังการกินเลี้ยงของพวกคนนับถือรูปเคารพซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาเห็นว่าเนื้อนั้นได้ถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพในการบูชาแล้ว

ข้อ 26: “เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น’”

ในที่นี้เปาโลยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 24:1 สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ และผ่านทางพระองค์ การเน้นตรงนี้อยู่ที่คำว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" ความบริบูรณ์แห่งแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ มันเป็นความจริงที่ว่ามารร้ายได้ทำให้หลายสิ่งเสื่อมทรามไปแล้ว แต่นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความเป็นเจ้าของของพระเจ้า และข้อเท็จจริงที่ว่าคนไม่เชื่อทั้งหลายอาจถวายเนื้อให้แก่พวกรูปเคารพก็ไม่ทำให้เนื้อนั้นมีพิษมีภัยหรือทำให้เนื้อนั้นเป็นสิ่งชั่วร้าย ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเข้าส่วนกับมันเพื่อการใช้งานต่าง ๆ ที่จำเป็นเพราะว่าแผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และความบริบูรณ์ของแผ่นดินโลก แต่เราต้องไม่กินมันถ้าการกินของเราจะขัดขวางผู้เชื่อที่อ่อนแอทั้งหลาย โดยเป็นเหตุให้พวกเขาต้องสะดุดหรือรู้สึกท้อใจ

การใช้พระคำข้อนี้เพื่อโต้แย้งว่าผู้เชื่อสามารถทำสิ่งใดก็ได้ที่เขาชอบและกินหรือดื่มอะไรก็ได้ที่เขาชอบเท่ากับเป็นการบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า จุดประสงค์ในใจของผู้เชื่อแท้คือ การใช้ทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและไม่ใช้การบำเรอตัวเอง ใจของผู้เชื่อต้องถูกอุทิศแด่พระคำริของพระเจ้า เขาต้องเดินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเขาต้องไม่ทำสิ่งใดที่อาจนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู เพราะถ้าเรายำเกรงพระเจ้าอย่างที่เราควรยำเกรง ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าก็สะอาดและจะป้องกันเราไม่ให้ทำสิ่งซึ่งจะนำความเสื่อมเสียและความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์

ข้อ 27: “ถ้าคนใดของพวกเราที่ไม่เชื่อจะเชิญพวกท่านไปในงานเลี้ยง และพวกท่านเต็มใจไป สิ่งใดก็ตามที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกท่าน จงรับประทานเถิด โดยไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ”

นี่ตั้งอยู่บนใจวินิจฉัยผิดและชอบ โปรดจำไว้ในข้อ 25 ว่าเปาโลประกาศว่าเราต้องไม่ถามคำถามใด ๆ เลยเกี่ยวกับเนื้อที่ถูกขายในตลาดหรือที่ถูกรับประทานในร้านอาหารในตลาด มันไม่เป็นไรเลยจริง ๆ ที่ผู้เชื่อซื้อเนื้อจากตลาดหรือกินเนื้อในร้านอาหารที่นั่น แต่ผู้เชื่อ โดยการตัดสินใจด้วยตัวเองและโดยปราศจากคำเชิญไม่ควรไปยังวิหารรูปเคารพเพื่อร่วมการกินเลี้ยงเช่นนั้นเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม ในพระคำข้อนี้ เรามีภาพที่แตกต่าง: เปาโลกำลังให้ข้อปฏิบัติแก่ผู้เชื่อทั้งหลายเกี่ยวกับการเชื่อเชิญที่ถูกหยิบยื่นให้แก่พวกเขาโดยคนไม่เชื่อ

มิตรสหาย เพื่อนบ้าน หรืออาจเป็นญาติพี่น้อง นี่ไม่ได้หมายถึงการกินเลี้ยงทางศาสนา หรือการกินเลี้ยงในวิหาร แต่เป็นการกินเลี้ยงในบ้าน

เปาโลกล่าวว่า "ถ้าคนไม่เชื่อคนใดเชิญท่านให้ไปกินเลี้ยง ถ้าท่านพร้อมใจที่จะไป ก็จงไปเถิด และสิ่งใดก็ตามที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าท่าน ก็จงรับประทานเถิด อย่าซัดไซ้ไล่เลียงเลยว่าเนื้อนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเครื่องบูชาถวายรูปเคารพหรือการกราบไหว้รูปเคารพหรือไม่"

ข้อ 28: "แต่ถ้าคนใดกล่าวแก่พวกท่านว่า "สิ่งนี้ได้ถูกถวายบูชาแก่รูปเคารพต่าง ๆ แล้ว" อย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่แสดงให้เห็นนั้น และเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ เพราะว่า 'แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น'"

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเนื้อถูกวางไว้ตรงหน้าผู้เชื่อ และ "คนใด" บอกเขาว่าเนื้อนั้นได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาให้แก่พวกรูปเคารพแล้ว "อย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่แสดงให้เห็นนั้น และเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ"

ข้อ 29: "ใจวินิจฉัยผิดและชอบนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ไม่ใช่ของท่านเอง แต่ของอีกคนนั้น ด้วยว่าทำไมเสรีภาพของข้าพเจ้าถูกตัดสินโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของอีกคนหนึ่งเล่า"

ผู้เชื่อคนหนึ่งอาจไม่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบใด ๆ ที่ต่อต้านการกินเนื้อที่ถูกถวายให้แก่พวกรูปเคารพเลย เขาอาจมีเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบในใจของเขาเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวและสามารถทำเช่นนั้นได้โดยไม่รู้สึกละเลย แต่พี่น้องที่อ่อนแอกว่าอาจมีใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ต่อต้านการทำเช่นนั้น และถ้าผู้เชื่อที่เข้มแข็งกว่ากินต่อหน้าคนที่อ่อนแอกว่า มันอาจนำเขาให้ทำแบบนั้นได้-และด้วยเหตุนี้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาอาจปรับโทษเขาและเขาอาจรู้สึกท้อใจได้ ซึ่งอาจทำให้เกิดการถดถอยฝ่ายวิญญาณมหาศาลและการสูญเสียบำเหน็จได้ หลักการนี้ใช้ได้กับทุกเรื่องที่จะเป็นเหตุให้พี่น้องที่อ่อนแอสะดุดได้

"ด้วยว่าทำไมเสรีภาพของข้าพเจ้าถูกตัดสินโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของอีกคนหนึ่งเล่า" ในที่นี้เปาโลเอาตัวเองให้อยู่ในตำแหน่งของคริสเตียนที่เข้มแข็งและแสดงให้ผู้เชื่อทั้งหลายเห็นความยุ่งยากนั้นที่เขาควรจะทำให้เกิดขึ้นโดยการนำมาสู่ตัวเขาเองซึ่งการพิพากษาและการปรับโทษของคนที่บอกเขานั้น ผู้ซึ่งพร้อมกับใจวินิจฉัยผิดและชอบที่อ่อนกว่าคงจะมองดูพี่น้องที่เข้มแข็งกว่านั้นว่าได้กระทำผิดแล้ว และเปาโลจะได้ประโยชน์อะไรเล่าจากการทำร้ายพี่น้องที่อ่อนแอกว่าคนนี้และตกอยู่ภายใต้การพิพากษาปรับโทษของใจวินิจฉัยผิดและชอบของพี่น้องที่อ่อนแอคนนั้น?

"เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเรากล่าวโทษกันและกันอีกต่อไปเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า ว่าอย่าให้ผู้ใดวางหินสะดุด หรือโอกาสที่จะล้มลงไว้ขวางทางพี่น้องของตน ข้าพเจ้าทราบและเชื่อมั่นโดยองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวมันเองเลย แต่สำหรับผู้ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน มันก็เป็นมลทินแก่เขา แต่ถ้าพี่น้องของท่านใดใคร่ด้วยอาหารของท่าน บัดนี้ท่านก็ไม่ได้ดำเนินในความรัก อย่าทำลายคนนั้นด้วยอาหารของท่าน ผู้ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาแล้ว" (โรม 14:13-15)

ข้อ 30: "เพราะถ้าข้าพเจ้าโดยพระคุณเป็นผู้เข้าส่วน ทำไมข้าพเจ้าจึงถูกกล่าวร้ายเพราะสิ่งซึ่งข้าพเจ้าชอบพระคุณสำหรับมันเล่า"

เปาโลเชื่อในการขอบพระคุณ: แต่ (ถึงแม้ว่าเขาขอบพระคุณสำหรับอาหารของเขาก็ตาม) ถ้าขณะเดียวกันในการกินมันเขากำลังทำร้ายพี่น้องที่อ่อนแอกว่าและเป็นเหตุให้เขาต้องสะดุดหรือรู้สึกท้อใจ เขากำลังขอบพระคุณพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือ? การขอบพระคุณสำหรับสิ่งที่เรากำลังกระทำไม่จำเป็นต้องทำให้การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ผิดในส่วนของเรา เราต้องระลึกถึงคนอื่นอยู่เสมอ ไม่ว่าเราจะอะไรเพียงสาขานาใดก็ตาม เพราะถ้าเรากำลังทำร้ายผู้อื่น มันก็ผิดอยู่ดี

ข้อ 31: “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า”

สง่าราศีของพระเจ้าคือการสำแดงให้ประจักษ์แห่งอุปนิสัยและการกระทำต่าง ๆ ของพระองค์ การทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าคือการสำแดงพระองค์ให้ประจักษ์ในทั้งสองด้าน เราในฐานะคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นตัวแทนของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้ ในแง่หนึ่งผู้เชื่อแท้ทั้งหลายเป็นผู้เลียนแบบของพระเจ้า เรามีพระทัยของพระคริสต์และเราสะท้อนอุปนิสัยของพระองค์และทางทั้งหลายของพระองค์ในสิ่งที่เรากระทำ สถานที่ต่าง ๆ ที่เราไป สิ่งเหล่านั้นที่เรากล่าว เพื่อนฝูงที่เราคบหา ถ้าเราอยากเป็นผู้เลียนแบบพระเจ้าที่แท้จริง เราก็ต้องเดินในความรัก ความถ่อมใจ และการเสียสละตัวเอง เราต้องเดินตามรอยพระบาทของพระองค์: “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดำเนินตามแบบของพระเจ้า อย่างลูกที่รักทั้งหลาย และจงดำเนินในความรักเหมือนอย่างที่ได้ทรงรักพวกเราด้วย และประทานพระองค์เองเพื่อพวกเราให้เป็นเครื่องถวายและเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เพื่อเป็นกลิ่นสุคนธธอสอันหอมหวาน” (อฟ. 5:1,2)

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีในสิ่งเหล่านั้น” (ยอห์น 17:10) ดังนั้นเราจึงควรมีความมุ่งหมายหนึ่งเดียวที่มาเป็นอันดับหนึ่งในความคิดของเราในสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ-และ “สิ่งใดก็ตาม” นั้นรวมถึงไม่เพียงการกระทำเท่านั้น แต่คำพูดด้วย: “และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำในวาจาหรือในการกระทำ จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเจ้า โดยขอบพระคุณพระเจ้าและพระบิดาโดยพระองค์นั้น” (คส. 3:17)

ข้อ 32: “อย่าเป็นเหตุให้ผู้ใดหลงผิดไป ทั้งต่อพวกยิว หรือต่อพวกคนต่างชาติ หรือต่อคริสตจักรของพระเจ้า”

ในที่นี้เปาโลกำลังนำเสนอในแง่ลบสิ่งที่เขานำเสนอในแง่บวกในข้อ 31 ถ้าผู้เชื่อถวายเกียรติพระเจ้าในสิ่งสารพัดที่เขากระทำ เขาก็จะไม่เป็นเหตุให้อีกคนหนึ่งต้องสะดุด คนสามกลุ่มถูกชี้ให้เห็นชัดเจนดังนี้: (1) พวกยิว, (2) พวกกรีก, (3) คริสตจักรของพระเจ้า

พวกยิวและพวกคนต่างชาติเป็นคนสองกลุ่ม แต่คริสตจักรประกอบด้วยทั้งยิวและคนต่างชาติผู้ถูกให้บังเกิดแล้วโดยพระวิญญาณและถูกล้างชำระแล้วในพระโลหิต-คนเหล่านั้นที่ถูกช่วยให้รอดแล้วโดยทางข่าวประเสริฐนั้นและที่รวมกันเป็นที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

(ไม่มีใครสามารถแยกแยะและเข้าใจพระวาระของพระเจ้าอย่างถูกต้องได้จนกว่าเขาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจกับพวกยิว กับพวกคนต่างชาติ และกับคริสตจักร มันเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณที่จะพรากรพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับคริสตจักรและยกพระสัญญาเหล่านั้นให้แก่พวกยิว มันผิดพอ ๆ กันที่

จะปรากฏพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับพวกยิวและประยุกต์ใช้พระสัญญาเหล่านั้นกับคริสตจักร
พระเจ้าทรงมีพิมพ์เขียวอันเป็นนิรันดร์ และพระองค์จะทรงกระทำกิจต่าง ๆ ของพระองค์ตามแผนการต่าง ๆ
ของพระองค์)

"คริสตจักรของพระเจ้า" ในที่นี้ชี้ไปยังที่ประชุมท้องถิ่นนั้นในเมืองโครินธ์ มันเป็นคำ ๆ หนึ่งที่ถูกใช้
หลายครั้งในงานเขียนต่าง ๆ ของเปาโล ในกรณีนี้มันไม่ได้หมายถึงคริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตานั้น, พระกาย
ของพระคริสต์, อันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่อยู่ทั่วโลก

ข้อ 33: "เหมือนที่ข้าพเจ้าพยายามเป็นที่พอใจของคนทั้งปวงในสิ่งสารพัด มิได้เห็นแก่ประโยชน์ของ
ตัวเอง แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนจำนวนมาก เพื่อพวกเขาจะรอดได้"

ความจริงที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าเปาโลเป็นคนออมชอม หรือว่าเขาแสวงหาที่
จะได้รับความนิยมและเป็น "คนใหญ่คนโต" แห่งเมืองโครินธ์-ไม่ใช่เลยสักนิด ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้กล่าว
เรื่องนี้ชัดเจนมาก ๆ ก่อนอื่น เปาโลไม่ได้แสวงหากำไรหรือประโยชน์ของตัวเอง เขาไม่ใช่คนที่ทำตามใจชอบ
ตรงกันข้าม เขาแสวงหาประโยชน์ฝ่ายวิญญาณของทุกคนที่เขาติดต่อสัมพันธ์ด้วย และแน่นอนว่านั่นคงไม่
ทำให้เขาเป็นที่นิยมชมชอบ โปรดหมายเหตุกิจการ 17:32,33

เหตุจูงใจที่สองในความคิดของเปาโลก็คือ ความรอดของคนไม่เชื่อทั้งหลาย เขามีชีวิตอยู่พร้อมกับ
ความปรารถนาในใจของเขาที่จะชี้คนไม่เชื่อทั้งหลายให้ไปหาพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งเขาได้พบเจอบนถนนไป
เมืองดามัสกัส เขาร้องประกาศว่าเขาเต็มใจที่จะถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์หากมันจะช่วยพี่น้องของ
เขาให้รอดได้ (รม. 9:1-3) และในโรม 10:1 เขาประกาศว่า "พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งจิตใจของ
ข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด" คำอธิษฐานของเขาและ
ความปรารถนาของเขาคือ เพื่อความรอดของคนบาปทั้งหลาย

คำกรีกที่แปลเป็น "เอาใจ" มีความหมายว่า ส่งผลดีหรือมีประโยชน์ หรือเราอาจกล่าวว่า "ทำ
ประโยชน์แก่" เปาโลอยากที่จะดำเนินชีวิตทุกชั่วขณะของทุกวันเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น

เปาโลไม่พอใจกับ "ไม่กี่คน" ขอบเขตของเขาคือ "คนเป็นอันมากนั้น" เขาอยากจะเข้าถึงคนบาป
จำนวนมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ เขาไม่เชื่อหรือเทนาหลักคำสอนที่ว่าบางคนต้องเป็นผู้หลงหาย เปาโลเชื่อว่า "ผู้
ใดก็ตามที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด" เขาเชื่อว่าไม่มีผู้ใดสามารถร้องทูลต่อพระเจ้าได้
จนกว่าเขาได้ยินข่าวประเสริฐ ว่าไม่มีผู้ใดสามารถได้ยินได้โดยปราศจากผู้ประกาศ และว่าผู้ประกาศต้องถูกส่ง
ไป

เปาโลรู้ว่าเขาถูกส่งมาโดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ และในทุกโอกาสเขามีหัวข้อ
หนึ่งเดียวเท่านั้น-กางเขนนั่น การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ พระโลหิตนั้น เขาปรารถนาที่คนเป็นอันมากจะถูก
ชนมาเพื่อพระคริสต์-มากที่สุดเท่าที่จะมากได้คือความปรารถนาของเขาวันต่อวัน

ความปรารถนาของผมเกี่ยวกับเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของผมคืออะไร? ความปรารถนาของผมเกี่ยวกับ
คนไม่เชื่อทั้งหลายคืออะไร? ผมพอใจไหมที่จะเติบโตในพระคุณ รับประทานขนมปังนั้น กลายเป็นผู้เข้มแข็งใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า-และไม่แบ่งปันพระพรต่าง ๆ ของผมกับเหล่าเพื่อนคริสเตียนของผม? ผมเป็นคริสเตียนที่

เห็นแก่ตัวไหม? ผมเดินกระทบไหล่คนไม่เชื่อทั้งหลายและยังปล่อยให้พวกเขาเดินต่อไปในบาปทั้งหลายของพวกเขา ตายไปโดยปราศจากพระคริสต์และถูกทรมานในบึงไฟเป็นนิตย์ได้หรือ? ผมปล่อยให้พวกเขาหลุดลอยไปจากโอกาสต่าง ๆ ของผมที่จะเตือนและเป็นพยานแก่พวกเขาไหม? ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยผมให้มีจิตวิญญาณ ความปรารถนา และความมุ่งมั่นของอัครทูตเปาโลแม้เพียงสักนิดเดียวด้วยเถิด

บทที่ 11

11:1 พวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของพระคริสต์ด้วย

11:2 บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะพวกท่านระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกสิ่ง และรักษากฎทั้งหลายตามที่ข้าพเจ้าได้มอบกฎเหล่านั้นไว้กับพวกท่าน

11:3 แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านทราบว่า ศีรษะของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ และศีรษะของผู้หญิงคือผู้ชาย และพระเศียรของพระคริสต์คือพระเจ้า

11:4 ผู้ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยคลุมศีรษะของตนอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะของตน

11:5 แต่ผู้หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยไม่คลุมศีรษะของตน ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะของตน เพราะนั่นก็เหมือนกับว่านางถูกโกนผมเสียแล้ว

11:6 เพราะว่าถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ จงให้นางตัดผมเสียด้วย แต่ถ้าเป็นสิ่งที่น่าอับอายที่จะให้ผู้หญิงถูกตัดผมหรือถูกโกนผมนั้น จงให้นางคลุมศีรษะเสีย

11:7 เพราะผู้ชายไม่ควรจะคลุมศีรษะของตนจริง ๆ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ชายเป็นพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย

11:8 เพราะว่าผู้ชายไม่ได้มาจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมาจากผู้ชาย

11:9 และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้เพื่อผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงไว้เพื่อผู้ชาย

11:10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรมีสื่อธิอำนาจอยู่บนศีรษะของนาง เพราะเหตุพวกทูตสวรรค์

11:11 แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ชายก็ต้องพึ่งพาผู้หญิง และผู้หญิงก็ต้องพึ่งพาผู้ชาย ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นเป็นมาจากผู้ชายฉันใด เช่นกันผู้ชายก็เกิดมาโดยผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มาจากพระเจ้า

11:13 จงตัดสินใจในพวกท่านเองเถิดว่า เป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือที่ผู้หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศีรษะ

11:14 แม้แต่ธรรมชาติเองไม่ได้สอนพวกท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอายแก่ตัว

11:15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าได้ประทานผมของนางให้แก่นางสำหรับเป็นเครื่องปกคลุม

11:16 แต่ถ้าผู้ใดดูเหมือนจะชอบโต้แย้ง พวกเราก็ไม่มีธรรมเนียมอย่างนี้ และคริสตจักรทั้งหลายของพระเจ้าย่อมไม่มีเหมือนกัน

11:17 บัดนี้ในสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย ที่พวกท่านมาประชุมกัน ไม่ใช่เพื่อให้ดีขึ้น แต่เพื่อให้แย่งลง

11:18 ด้วยว่าประการแรก เมื่อพวกท่านมาประชุมกันในคริสตจักรนั้น ข้าพเจ้าได้ยินว่ามีการแตกก๊กแตกเหล่าในท่ามกลางพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงเป็นอย่างนั้นอยู่บ้าง

11:19 เพราะว่าจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในท่ามกลางพวกท่านด้วย เพื่อว่าคนทั้งหลายซึ่งเป็นที่เห็นชอบจะได้ปรากฏเด่นขึ้นท่ามกลางพวกท่าน

11:20 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกท่านมาประชุมพร้อมกันในที่แห่งเดียวนั้น ก็ไม่ได้เป็นเพื่อจะรับประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:21 เพราะว่าการรับประทานนั้น ทุกคนรับประทานอาหารของตนเองก่อนคนอื่น และคนหนึ่งยังหิวอยู่ และอีกคนหนึ่งก็เมาเมา

11:22 อะไรกัน พวกท่านไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรือ หรือพวกท่านเหยียดหยามคริสตจักรของพระเจ้า และ

ทำให้คนทั้งหลายที่ไม่มีอาหารได้รับความอับอายหรือ ข้าพเจ้าจะว่าอะไรแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าจะชมพวกท่านในสิ่งนี้หรือ ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย

11:23 เพราะว่าข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพวกท่านแล้วนั้น ว่าพระเยซูเจ้าในคืนเดียวกับที่พระองค์ถูกทรยศนั้น ได้ทรงหยิบขนมปัง

11:24 และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังนั้น และตรัสว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นร่างกายของเรา ซึ่งถูกหักออกเพื่อพวกท่าน จงกระทำสิ่งนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”

11:25 เมื่อพระองค์ทรงรับประทานแล้ว พระองค์ทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกันด้วย โดยตรัสว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา พวกท่านดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็กระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา”

11:26 เพราะว่าพวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

11:27 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร จะมีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า

11:28 แต่จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจตนเอง และจงให้คนนั้นกินขนมปังนั้นและดื่มจากถ้วยนี้

11:29 เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญาเข้าสู่ตนเอง โดยไม่ได้พิจารณาถึงพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

11:30 ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่วงหลับไปแล้ว

11:31 เพราะว่าถ้าพวกเราจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ

11:32 แต่เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกเตือนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก

11:33 เหตุฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านมาร่วมประชุมเพื่อรับประทาน จงคอยซึ่งกันและกัน

11:34 และถ้าผู้ใดหิว ก็จงให้เขากินที่บ้าน เพื่อพวกท่านจะไม่ร่วมประชุมกันจนมาสู่การพิพากษา และเรื่องอื่น ๆ นั้น ข้าพเจ้าจะจัดการเมื่อข้าพเจ้ามา

บทที่ 11 ถึง 14 พูดถึงชีวิตและคำพยานของคริสตจักรท้องถิ่นนั่นเอง และในบทนี้เปาโลกล่าวถึงตำแหน่งของชายและหญิงทั้งหลายในที่ประชุมนั้นและสิ่งที่แสดงถึงการยอมรับเกียรติของพระคริสต์ เขาเลิกพูดถึงสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไปและพูดถึงการรวมตัวกันของพวกวิสุทธิชนเพื่อเข้าส่วนในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ในหลายบทต่อไปนี้เขาพูดถึงรายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับการประชุมต่าง ๆ ของคริสตจักรนั้น

ความเป็นระเบียบแบบคริสเตียนและพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 1: “พวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของพระคริสต์ด้วย”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่านี่ควรเป็นข้อพระคำปิดท้ายของบทที่ 10 ซึ่งในข้อนั้นเปาโลใช้ตัวเองเป็นแบบอย่างและเตือนสติลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นให้เดินตามเขาขณะที่เขาเดิน-ไม่ใช้ใน

จิตวิญญาณแห่งความเห็นแก่ตัวหรือการหลงตัวเอง-แต่ในพระวิญญาณของพระคริสต์ ผมสงสัยว่ามีผู้ใดที่เคยมีชีวิตอยู่บนพื้นพิภพที่เคยเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูอย่างใกล้ชิดขนาดนั้นเท่ากับอัครทูตเปาโล ดังนั้น เขาจึงสามารถเชิญชวนลูก ๆ ของเขาในความเชื่อเช่นนั้นให้เดินตามเขาอย่างที่เขาได้เดินตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

ข้อ 2: “บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะพวกท่านระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกสิ่ง และรักษาทุกสิ่งตามที่ข้าพเจ้าได้มอบกฎเหล่านั้นไว้กับพวกท่าน”

ในที่นี้ เช่นเดียวกับในบทแรก ๆ ของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลกล่าวคำชมเชยก่อนที่เขาตำหนิ เขา กำลังจะติเตียนผู้เชื่อเหล่านั้นเพราะการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาที่เื้อขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่วก่อนเขาตำหนิพวกเขา เขาก็ให้เกียรติและคำสรรเสริญอีกครั้งในที่ ๆ พวกเขาสมควรได้รับมัน มันไม่เคยเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่จะบอຍผู้คน แต่มันเป็นการดีที่ผู้รับใช้จะให้เกียรติในที่ ๆ เกียรติสมควรถูกให้

ในการพูดถึง "กฎทั้งหลาย" เปาโลหมายถึงคำสอนของอัครทูตเกี่ยวกับผู้เชื่อและที่ประชุม ใน 2 เธสะโลนิกา 2:15 คำเดียวกันนี้ถูกใช้ โดยพูดถึงหลักคำสอนคริสเตียนโดยทั่วไป (คำกรีกเดียวกันนี้บางครั้งถูกแปลเป็น "ประเพณี") เปาโลกำลังพูดถึงข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่เขาให้ไว้แก่คริสตจักรเหล่านั้นโดยทั่วไป-ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่ถูกให้ไว้โดยอาศัยสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาในฐานะเป็นอัครทูตคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ

ข้อ 3: “แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านทราบว่า ศีรษะของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ และศีรษะของผู้หญิงคือผู้ชาย และพระเศียรของพระคริสต์คือพระเจ้า”

“...ศีรษะของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ และศีรษะของผู้หญิงคือผู้ชาย” ตอนเขียนถึงชาวเมืองโคโลสี และชาวเมืองเอเฟซัส เปาโลพูดถึงพระคริสต์ว่าเป็นศีรษะของคริสตจักร ความเป็นประมุขของพระคริสต์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรหมายความว่าพระองค์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตานั้น, พระกายนั้น; แต่ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงความเป็นประมุขของพระคริสต์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแต่ละบุคคลในคริสตจักรนั้น พระคริสต์ทรงเป็นประมุขของผู้เชื่อแต่ละคน และผู้เชื่อแต่ละคนอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้า ในพระองค์เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและมีตัวตนของเรา พระคริสต์ทรงอยู่ภายในเราเพื่อนำพาเราเข้าไปทางทั้งหลายแห่งความชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นประมุขของผู้เชื่อทุกคน แต่พระองค์ก็ทรงเป็นประมุขของผู้เชื่อแต่ละคนเช่นกัน

เปาโลกำลังชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ชายและผู้หญิงเช่นกันโดยเหตุผลของสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นแห่งการทรงสร้างที่แตกต่างของพวกเขา ชายเป็นศีรษะของหญิง ในลักษณะเดียวกันกับที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชาย ผู้หญิงในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่งยอมอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์อย่างแน่นอน กระนั้นในตำแหน่งเชิงสัมพันธ์กันต่อผู้ชายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกและชีวิตตามธรรมชาติ เขาก็เป็นศีรษะของเธอ เพราะว่า “ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย” (ข้อ 7)

นี่เป็นความจริงในความสัมพันธ์ของสามีกับภรรยา: “ภรรยาทั้งหลาย จงนบถเชื่อฟังสามีของพวกท่าน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (คส. 3:18) “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเจียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเจียบเสีย” (1 ทธ.

2:11,12)

ในสภาวะดั้งเดิมของเขา อาศัยอยู่ภายใต้ความเป็นประมุขโดยตรงของพระเจ้า, พระผู้สร้างของเขา-แต่เขาได้สูญเสียตำแหน่งนั้นเพราะบาป และตำแหน่งนั้นสามารถถูกรื้อฟื้นได้โดยทางความเชื่อเท่านั้น โดยอาศัยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเมษโปดกของพระเจ้า-การเสียสละของพระเยซูบนกางเขนนั้น ในคำกล่าวนี้เปาโลกำลังเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับผู้เชื่อแท้ทุกคนในที่ประชุม นั่น ผู้ชายที่เชื่อถูกวางให้อยู่ในตำแหน่งที่จะกระทำการกิจในฐานะ "พระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า" (ข้อ 7)

“...พระเศียรของพระคริสต์คือพระเจ้า” พระเจ้าทรงเป็นประมุขของสิ่งสารพัด เปาโลไม่ได้กล่าวข้อเท็จจริงนี้ในที่นี้เพียงเพื่อให้เป็นประเด็นหนึ่งของหลักคำสอน เขานำเสนอรูปแบบของสิทธิอำนาจและการอยู่ใต้บังคับที่ถูกแสดงออกในความสัมพันธ์กับพระเจ้าของเขาซึ่งมีผลต่อการทำให้เกิดผลในทางปฏิบัติจริงของความเป็นประมุขเหล่านั้น-นั่นคือ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของผู้ชาย, ผู้ชายเป็นศีรษะของผู้หญิง แต่พระเจ้าทรงเป็นประมุขของสิ่งสารพัด-ลำดับสูงสุดที่สุดของความเป็นยอด พระเยซูทรงสำแดงความเชื่อฟังของพระองค์ต่อพระบิดาให้ประจักษ์อย่างสมบูรณ์แบบในวันเหล่านั้นแห่งเนื้อหาของพระองค์ (ยอห์น 5:30) ในยอห์น 8:29 พระองค์ตรัสว่า “เราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระคริสต์ทรงแตกต่างจากพระเจ้าพระบิดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า "เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" และข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์ก็ไม่ทำให้พระคริสต์ด้อยกว่าพระบิดาแต่อย่างใด พระเจ้าพระบิดา "ได้ทรงรักเช่นนั้น" พระองค์ได้ประทานพระบุตร-พระวาตะ-และพระบุตรได้ทรงประกาศพระเจ้าพระบิดาบนแผ่นดินโลกในวิธีหนึ่งที่มนุษย์สามารถได้ยินพระวาตะ รับพระวาตะ และรับความรอดได้

ข้อ 4: “ผู้ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยคลุมศีรษะของตนอยู่ ก็ทำความอภัยแก่ศีรษะของตน”

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงใช้ศีรษะโดยธรรมชาติ (ทางกายภาพ) ของผู้ชายเป็นสัญลักษณ์ของทั้งความเป็นประมุขและสิทธิอำนาจ พระคริสต์ทรงเป็น "ศีรษะ" ของผู้ชาย ดังนั้นผู้ชายจึงอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ ผู้ชายเป็นศีรษะของผู้หญิง ดังนั้นผู้หญิง ในฐานะเป็นภานะที่อ่อนแอกว่า จึงต้องอยู่ใต้อำนาจต่อสามีของเธอ พระคริสต์ทรงเป็นสิทธิอำนาจนั้น คำขานนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร และผู้ชายคนใดที่อธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศีรษะของตนก็ “ทำความอภัยแก่ศีรษะของตน” คำกำชับนี้ไม่ใช่ทั้งแบบยิวหรือแบบกรีก เพราะว่าในสมัยของเปาโล พวกผู้ชายชาวยิวคลุมศีรษะของตนเสมอในธรรมศาลา และพวกกรีกทั้งผู้ชายและผู้หญิง ไม่ได้คลุมศีรษะ

ข้อ 5: “แต่ผู้หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยไม่คลุมศีรษะของตน ก็ทำความอภัยแก่ศีรษะของตน เพราะนั่นก็เหมือนกับว่านางถูกโกนผมเสียแล้ว”

ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนประการหนึ่งถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ถ้าเราเต็มใจที่จะเผชิญหน้าพระวาระของพระเจ้าโดยปราศจากอคติ โดยปราศจากแนวคิดต่าง ๆ ที่มีมาก่อน: เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงที่ประชุมในที่นี้ ใน 1 โครินธ์ 14:34 เขาบัญชาพวกผู้หญิงให้นั่งเงียบในคริสตจักรอย่างชัดเจน บัดนี้ เขาจะกล่าวหรือว่าผู้หญิงทุกคนที่

อธิษฐานหรือที่พยากรณ์โดยไม่คลุมศีรษะของตนก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะของตน และในจดหมายฉบับเดียวกันนี้กับบัญชาอย่างชัดเจนให้พวกผู้หญิงนั่งเจียบในคริสตจักร?

ความหมายของ 1 โครินธ์ 14:34 ไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้: "จงให้ผู้หญิงทุกคนนั่งเจียบ" ดังนั้นคำกล่าวนี้ในข้อพระคัมภีร์ของเราจึงไม่อาจหมายถึงการรวมตัวกันของที่ประชุมกันในสถานที่จัดประชุมได้ มีหลายคราวนอกจากในที่ประชุมท้องถิ่นของเราเมื่อผู้หญิงคนหนึ่งสามารถอธิษฐาน สอน ให้ข้อปฏิบัติ เตือนสติ-หรือถ้าคุณเลือกที่จะเรียกมันโดยใช้คำนั้น-เทศนา มีสถานที่หลายแห่งที่ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถกล่าวคำพยานของเธอ อธิษฐาน สอน หรือเตือนสติด้านนอกของที่ประชุมซึ่งเป็นที่ ๆ ศิษยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า

ผมไม่มีหนังสือหลักคำสอนของแบปติสต์ไว้ให้นำทาง ไม่มีหนังสือของเมธอดิสต์หรือเพนเทคอสต์สำหรับข้อปฏิบัติ ผมแค่มีพระคัมภีร์ที่เปิดออกเล่มนี้ ซึ่งบัญชาผมให้เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์-และนั่นคือสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ ในกิจการ 21:8,9 เราอ่านว่าฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนที่พยากรณ์ หลายคนใช้พระคำข้อนี้ในความพยายามที่จะพิสูจน์ว่ามีพวกผู้พยากรณ์หญิงในคริสตจักรวันนี้ แต่เราต้องเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าถึงแม้ว่าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเคยมีพวกผู้วินิจฉัยและพวกผู้พยากรณ์หญิง แต่ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยที่สอนว่าวิธีปฏิบัติเช่นนี้ได้ถูกนำเข้ามาในคริสตจักร

บุตรสาวสี่คนนั้นของฟิลิปได้พยากรณ์ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น และไม่มีรากฐานตามพระคัมภีร์เลยสำหรับการสอนเป็นหลักข้อเชื่อว่าพวกเธอได้พยากรณ์ในที่ประชุมหรือสถานที่ประชุมของคริสตจักร คำสอนของเปาโลในที่นี้ได้แย้งวิธีปฏิบัติเช่นนั้นอย่างแน่นอน-และไม่ใช่แค่ตรงนี้เท่านั้น แต่ในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ เช่นกัน นี่เป็นจริงเช่นกันในกรณีของนางเอลีซาเบธตามที่ถูกบันทึกไว้ในลูกา 1:42 และของนางอันนาในลูกา 2:38

ถ้าผู้หญิงอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยไม่คลุมศีรษะ มันก็ "เหมือนกับว่านางถูกโกนผมเสียแล้ว" หญิงคนใดที่ไม่คลุมศีรษะก็คงบอกเป็นนัยว่านางไม่รับรู้ประมุขที่เป็นมนุษย์ซึ่งปรากฏแก่ตา-ผู้ชาย ดังนั้นนางก็จะทำให้ตัวเองได้รับความอัปยศ และนางควรถูกล้อนผมหรือถูกโกนผมเสียเสียดีกว่า หนทางเดียวที่จะเข้าใจความหมายของข้อความนี้ก็ คือ ไปยังภาคพันธสัญญาเดิมสำหรับตัวอย่างต่าง ๆ โปรดตั้งใจศึกษากันดารวิถี 5:18 พร้อมกับข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนและตามหลัง

ในท่ามกลางพวกกรีก พวกผู้หญิงที่สะอาดและเที่ยงตรงในด้านศีลธรรมก็สวมผ้าคลุม และเฉพาะพวกผู้หญิงที่ทำผิดศีลธรรมเท่านั้น หญิงเหล่านั้นที่มีชื่อในทางไม่ดี ก็ไม่สวมผ้าคลุม ดังนั้นผู้ชายทุกคนที่เห็นพวกนางจึงรู้ว่าพวกนางเป็นคนแบบไหน ผ้าคลุมนั้นทำหน้าที่โดยมีจุดประสงค์สองประการ: (1) มันเป็นสัญลักษณ์ของความด้อยกว่า (2) มันเป็นเครื่องป้องกันที่ดีมาก นอกจากนี้ ในท่ามกลางพวกกรีก พวกผู้หญิงที่เป็นทาสก็ถูกล้อนผม-ศีรษะของพวกนางถูกโกน และดังนั้นผู้หญิงคนใดที่ถูกรับเห็นว่าศีรษะของนางถูกโกนก็เป็นที่ยอมรับว่าเป็นทาสคนหนึ่ง โปรดศึกษาพระราชบัญญัติ 21:10-17

ข้อ 6: "เพราะว่าถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ จงให้นางตัดผมเสียด้วย แต่ถ้าเป็นสิ่งที่น่าอัปยศที่จะให้ผู้หญิงถูกตัดผมหรือถูกโกนผมนั้น จงให้นางคลุมศีรษะเสีย"

คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้โดยถูกแปลตรงตัวมีความหมายว่า "ถ้าหญิงคนใดเป็นทาสที่จะไม่คลุมศีรษะตัว

เอง"-การกระทำที่ต่อเนื่อง ซึ่งบอกเป็นนัยว่าการที่นางไม่คลุมศีรษะนั้นเป็นการกระทำที่ดื้อรั้นและไม่ลดละของนางเอง คำกริยากรีกที่แปลเป็น "ถูกตัดผม" ชี้ไปยังการกระทำเดียว ๆ ขณะที่คำกริยาที่แปลเป็น "ถูกโกนผม" บ่งบอกถึงการกระทำหนึ่งที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ดังนั้น-ถ้าหญิงคนใดยืนกรานที่จะไม่คลุมศีรษะของตนอย่างต่อเนื่อง ก็ให้นางไว้ผมสั้น หรือไม่ก็โกนศีรษะเสีย-และไม่มีผู้หญิงคนใดที่มีจิตสำนึกแห่งความละอายแม้สักเล็กน้อยคิดที่จะทำเรื่องแบบนั้น! ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า "ถ้าเป็นสิ่งที่น่าอับอายที่จะให้ผู้หญิงถูกตัดผมหรือถูกโกนผมนั้น จงให้นางคลุมศีรษะเสีย"

ข้อ 7: "เพราะผู้ชายไม่ควรจะคลุมศีรษะของตนจริง ๆ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ชายเป็นพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย"

ในปฐมกาล 1:26,27 เราอ่านว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายตามพระฉายของพระองค์เอง คำกรีกที่แปลเป็น "พระฉาย" บ่งบอกถึงการเป็นตัวแทนที่ปรากฏแก่ตา พระเจ้าได้ทรงออกแบบผู้ชายให้เป็นตัวแทนของพระองค์ ผู้ชายได้ถูกสร้างเพื่อแสดงออกถึงพระลักษณะเหล่านั้นของพระเจ้า-พระลักษณะต่าง ๆ อย่างความดีงาม สติปัญญา และอำนาจ พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายตามแบบพระฉายและลักษณะของพระองค์โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำแดงสง่าราศีของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ของพระองค์และเดชานุภาพของพระองค์ให้ประจักษ์เช่นกัน อาจมีการเป็นตัวแทนที่ปราศจากสง่าราศี-อาจมีการสำแดงสง่าราศีโดยปราศจากการเป็นตัวแทนที่ประจักษ์แก่ตา ทั้งคู่ถูกรวมเข้าด้วยกันในผู้ชาย ดังนั้น เขาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นเพื่อสำแดงพระลักษณะต่าง ๆ ของพระองค์ สง่าราศี ความยิ่งใหญ่และเดชานุภาพของพระองค์จึงไม่ควรถูกปกปิด!

"แต่ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย" โปรตสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่าผู้หญิงเป็นพระฉายของผู้ชาย-แต่ตรงกันข้าม เกียรติของเธออยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าเธอเป็นการสำแดงให้ประจักษ์ของความยิ่งใหญ่ของผู้ชาย เธอได้ถูกนำออกมาจากผู้ชาย และเธอเพิ่มเข้ากับศักดิ์ศรีและความครบบริบูรณ์ของเขา ในที่นี้เปาโลกำลังเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย โดยแสดงให้เห็นว่าเพราะว่าผู้ชายเป็นผู้ที่เหนือกว่า เธอจึงเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่าและไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างนั้นได้อย่างเหมาะสม

พระเจ้าไม่ทรงมีผู้อยู่เหนือกว่า พระเจ้าทรงเป็นศีรษะของผู้ชาย และผู้ชายเป็นศีรษะของผู้หญิง

ข้อ 8: "เพราะว่าผู้ชายไม่ได้มาจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมาจากผู้ชาย"

สง่าราศีของผู้หญิงคือ การสะท้อนสง่าราศีของผู้ชาย และในที่นี้เราเห็นความสัมพันธ์หนึ่งที่สูงส่งกว่าของคริสตจักรต่อพระคริสต์

ในบทที่ยี่สิบสี่ของปฐมกาล มีภาพฝ่ายวิญญาณอันงดงามในบันทึกเรื่องราวของเรเบคาห์และอิสอัค เรเบคาห์ถามคนรับใช้ผู้หนึ่งว่า "ชายคนนั้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนาเพื่อมาหาพวกเรานั้นคือใคร" และคนรับใช้ผู้นั้นตอบกลับว่า "นั่นคือนายของข้าพเจ้า" จากนั้นเรเบคาห์ก็หยิบผ้าคลุมมาคลุมตัวเอง และในการทำเช่นนั้นเธอก็ไม่เพียงบ่งบอกถึงตำแหน่งในอนาคตของเธอที่มีต่ออิสอัค แต่นำเสนอความจริงที่ว่าความงามของเธอมิได้สำหรับเขาแต่เพียงผู้เดียวด้วย

เช่นเดียวกัน คริสตจักรซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ก็ไม่อวดสง่าราศีของตนให้ชาวโลกได้จ้องมอง วัตถุประสงค์ของคริสตจักร-ใช้แล้วครับ ของสมาชิกทุกคนของคริสตจักร-คือการสำแดงสง่าราศี

ของพระเจ้า ทุกสิ่งที่เรากระทำควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเพื่อชี้นำผู้อื่นให้มาถึงพระคริสต์-
ไม่ใช่มาสู่ความสวยงามของที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ๆ ไม่ใช่มาสู่การนมัสการและพิธีกรรมต่าง ๆ เราจะต้องชี้นำผู้
อื่นมาถึงพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิรัษะและความงามของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ข้อพระคำเหล่านี้ถูกประทานให้แก่เปาโลโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกบันทึกลงไปเพื่อแสดงให้เราเห็น
ความสัมพันธ์ของคริสตจักรต่อพระคริสต์ และทุกคำในข้อพระคำเหล่านี้ก็ให้ภาพประกอบของความสัมพันธ์อัน
สูงส่งและเป็นนิรันดร์นั้น เมื่อพระเยซูฮาวห์พระเจ้าได้ทรงสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม พระองค์ก็ตรัส
ว่า “เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือคนหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับเขา” (ปฐมก. 2:18) เหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูบอกเราว่าคำฮีบรูที่
แปลเป็น “สำหรับ” จริง ๆ แล้วมีความหมายว่า “ให้คำตอบแก่” ดังนั้นเราจึงอ่านว่า “เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือคน
หนึ่งที่ทำให้คำตอบแก่เขา” ผู้หญิงได้กลายเป็นฝั่งตรงข้ามของผู้ชาย ส่วนเติมเต็มของผู้ชาย และในผู้หญิง ผู้ชายก็
ไปถึงการสำแดงให้ประจักษ์อันเต็มเปี่ยมของตัวเอง

ข้อ 9: “และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้เพื่อผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงไว้เพื่อผู้ชาย”

พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้หญิงเพื่อผู้ชาย ไม่ใช่ผู้ชายเพื่อผู้หญิง (แน่นอนว่า เมื่อพระวณะของพระเจ้า
ประกาศว่าผู้ชายเป็นศิรัษะของผู้หญิงและว่าผู้หญิงจะต้องยอมอยู่ใต้บังคับและในความเชื่อฟังอย่างเต็มที่ต่อ
ผู้ชาย มันก็เป็นที่น่าพอใจที่ผู้ชายคนนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า เป็นคริสเตียนและสุขภาพบุรุษคนหนึ่ง)
ไม่มีคนใด-ผู้ชายหรือผู้หญิง-ควรต้องไม่ถวายเกียรติหรือไม่เชื่อฟังพระเจ้าเพื่อที่จะอยู่ใต้บังคับต่อมนุษย์คนใด
เราเป็นหนี้การทู่เม ความเคารพ การให้เกียรติ และการนมัสการทั้งหมดของเราต่อพระเจ้าแต่ผู้เดียว แต่หญิง
คนใดที่มีสามีเป็นคริสเตียนต้องเคารพชายผู้นั้นในฐานะศิรัษะของเธอ เธอจะต้องอยู่ใต้บังคับต่อเขา ให้คำตอบ
แก่เขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 10: “ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรมีสติธิอำนาจอยู่บนศิรัษะของนาง เพราะเหตุพวกทูตสวรรค์”

คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “อำนาจ” ควรถูกแปลเป็นสติธิอำนาจ ผู้หญิงควรมีเครื่องหมายแห่งสติธิอำนาจบน
ศิรัษะของตน-ซึ่งหมายถึงทุกสิ่งที่ถูกประกาศแล้วเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้ชายต่อผู้หญิง และของพระคริสต์
ต่อคริสตจักร

“...เพราะเหตุพวกทูตสวรรค์” เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้สังเกตการณ์ของหมู่ชนทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก
พวกเขาเป็นประจักษ์พยาน ผ่านทางคริสตจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลัง
เปิดเผยแก่ “บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถาน...พระปัญญาอันนอก
อนันต์ของพระเจ้า” (อฟ. 3:10) ผู้หญิงที่คลุมศิรัษะนำเสนอสติธิอำนาจของพระคริสต์ เธอมีที่คลุมสองแบบ-ที่
คลุมแบบชั่วคราว (ผ้าคลุมศิรัษะของเธอ) และที่คลุมแบบถาวรซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 15 ของบทนี้

สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณและที่ไม่เข้าใจความจริงอันลึกซึ้งเหล่านั้นแห่งสิ่งต่าง ๆ ที่เป็น
ฝ่ายวิญญาณ ผู้หญิงและที่คลุมศิรัษะของเธออาจดูเหมือนเป็นสิ่งเล็กน้อยและไม่สำคัญ มันเป็นความจริงที่ว่าไม่
ว่าผู้หญิงคนหนึ่งจะมีผมยาวหรือผมสั้น มันก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการไถ่ของเธอ แต่สิ่งที่เปาโลกำลังนำเสนอใน
ที่นี้ก็ครอบคลุมความจริงทั้งหลายในลำดับสูงที่สุด

เราทราบว่าเป็นสมัยของเปาโล ผ้าคลุมศิรัษะของผู้หญิงบ่งบอกถึงศักดิ์ศรี และถ้าเธอเอาผ้าคลุมนั้นทิ้ง

ไป เธอก็ทำให้ตัวเองตกอยู่ในตำแหน่งที่จะเจอกับคำตักเตือนเหยียดหยามจากใคร ๆ และทุกคน แต่คำสอนของเปาโลในที่นี้ลึกลับมากกว่าเรื่องตามธรรมชาติ มันเกี่ยวข้องกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 11: “แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ชายก็ต้องพึ่งพาผู้หญิง และผู้หญิงก็ต้องพึ่งพาผู้ชาย ในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสในที่นี้ผ่านทางปากกาของเปาโลเพื่อให้สมดุลความจริงนั้นที่มาก่อนหน้า เพื่อป้องกันไม่ให้คนประยุกต์ใช้ผิด ๆ หรือให้คุณค่าผิด ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ถูกยกให้เป็นของผู้หญิงในความสัมพันธ์กับพระเจ้าราวกับว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชาย มันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย และไม่ควรถูกเสนอแนะเช่นนั้น ผู้ชายไม่มีสิทธิ์อ้างพระคัมภีร์ที่จะดูถูกผู้หญิง พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าทั้งสองเพศ-ชายและหญิง-จำเป็นต่อกันและกัน “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่ใดที่พระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจ เช่นในที่ประชุมท้องถิ่น ทั้งผู้ชายและผู้หญิงก็ต้องพึ่งพาพระองค์ เพศหนึ่งพอ ๆ กับอีกเพศ โดยไม่สำคัญว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง: “ไม่มีทั้งยิวและกรีก ไม่มีทั้งทาสและไท ไม่มีทั้งชายและหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:28)

ข้อ 12: “เพราะว่าผู้หญิงนั้นเป็นมาจากผู้ชายฉันใด เช่นกันผู้ชายก็เกิดมาโดยผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มาจากพระเจ้า”

เปาโลยืนยันในที่นี้สิ่งที่เขากล่าวในข้อพระคำก่อนหน้า ผู้หญิงคนแรกได้ถูกสร้างขึ้นจากผู้ชาย (ปฐมก. 2:21-23) และด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่เป็นเอกเทศจากผู้ชาย กระนั้นในแผนการต่อเนื่องของพระเจ้า ผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิง และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่เป็นเอกเทศจากเธอ ผู้ชายเป็นเหตุทำให้ผู้หญิงถูกสร้างขึ้นบนโลก-แต่ผู้หญิงมีส่วนในการให้กำเนิดผู้ชายบนโลก

คำบุพบทกรีกอันแรก ("จาก") ในข้อ 12 คือ เอ็ค โดยบ่งบอกถึงการกระทำเชิงสร้างสรรค์ครั้งเดียว แต่คำบุพบทตัวที่สอง (โดย) คือ ดีอา ซึ่งหมายถึงกระบวนการแบบต่อเนื่อง พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายจากผงคลีดิน ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และผู้ชายได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิต ต่อมาพระเจ้าทรงเอากระดูกซี่โครงอันหนึ่งออกมาจากอาดัมและทรงสร้างผู้หญิง เธอได้ถูกเอาออกมาจากผู้ชายในการเริ่มต้นดั้งเดิมของเธอ แต่บัดนี้ ผู้ชายถูกให้กำเนิดมาจากผู้หญิง และในองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งผู้ชายและผู้หญิงต้องพึ่งพาพระองค์ในทุกสิ่ง

“...แต่สิ่งสารพัดก็มาจากพระเจ้า” สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตทั้งปวง สิ่งสารพัดเป็นอยู่โดยพระดำริของพระเจ้า กฎของพระองค์ การกระทำของพระองค์ พระเจ้าทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาด พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้นและทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างตอนต้นและตอนจบ “สิ่งสารพัดเป็นมาจากพระเจ้า” คือความจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งเต็มอยู่ทั่วหนังสือทั้งหกสิบหกเล่มของพระคัมภีร์ของเรา คำกล่าวนี้ถูกทวนซ้ำโดยเปาโลใน 2 โครินธ์ 5:18

ในการเนรมิตสร้างเดิมนั้นเช่นเดียวกับในการเนรมิตสร้างใหม่ ทุกสิ่งล้วนสอดคล้องกับพระลักษณะของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นสุขได้หรือมีความสุขใจที่แท้จริงได้จนกว่าเขามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า ไม่ว่าจะมนุษย์จะสั่งสมความมั่งคั่ง ชื่อเสียง หรือทรัพย์สมบัติมากมายขนาดไหน เขาก็ไม่มีทางรู้จักความสุขและสันติสุขที่แท้จริงได้จนกว่าเขาเข้าสู่ความสัมพันธ์อันเหมาะสมของเขากับพระเจ้าผู้สร้างของเขา-และหนทาง

เดียวที่มนุษย์จะอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าคือ การเชื่อบนพระบุตรของพระเจ้าและใช้ความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

ข้อ 13: “จงตัดสินใจในพวกท่านเองเถิดว่า เป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือที่ผู้หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศีรษะ”

ในที่นี้เปาโลผ่านจากหัวข้อเรื่องสิทธิอำนาจและความเป็นประมุขของพระเจ้าที่ถูกแสดงให้เห็นโดยที่คลุมศีรษะนั้น ไปสู่สัญญาชาตญาณโดยธรรมชาติและสามัญสำนึกของเหล่าผู้อ่านของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาถามว่า "เนื่องจากเป็นความจริงที่ว่าพวกผู้หญิงชาวกรีกที่ไร้ศีลธรรมไม่คลุมศีรษะ-และข้อเท็จจริงที่ว่าพวกนางไม่คลุมศีรษะก็บ่งบอกถึงการทำผิดศีลธรรม-และเนื่องจากเฉพาะพวกผู้หญิงที่เป็นทาสเท่านั้นถูกโกนศีรษะหรือถูกกลั่นแอม พวกท่านยังจะคิดอีกหรือว่าผู้หญิงคนใดที่เชื่อแล้วในที่ประชุมควรมีคลุมศีรษะหรือกลั่นแอม?"

ข้อ 14 และ 15: “แม้แต่ธรรมชาติเองไม่ได้สอนพวกท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าละอายแก่ตัว แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าได้ประทานผมของนางให้แก่นางสำหรับเป็นเครื่องปกคลุม”

ผู้ชาย-ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้า ถูกสร้างขึ้นเพื่อสำแดงพระลักษณะเหล่านั้นและสง่าราศีของพระเจ้า-ไม่ควรไว้ผมยาว มันเป็นการไม่ให้เกียรติแก่ตัวเขาและแก่พระเจ้า แม้แต่ธรรมชาติก็สอนเขาว่าการไว้ผมยาวทำให้เขาดูเหมือนผู้หญิงและทำลายความแตกต่างและสิทธิอำนาจอันสูงส่งกว่าของเขาเหนือพวกผู้หญิง แต่ผมของผู้หญิงก็ถูกมอบให้แก่เธอโดยธรรมชาติ-ที่คลุมศีรษะตามธรรมชาติ หมวกหรือผ้าคลุมศีรษะเป็นที่คลุมศีรษะชั่วคราว แต่ผมของเธอเป็นที่คลุมศีรษะถาวรและมีความหมายเหมือนกันกับของที่คลุมศีรษะชั่วคราวนั้น-ผ้าคลุมศีรษะ

ผมของผู้หญิง ในถ้อยคำของเปาโล ควรถูกไว้ยาว เพราะอะไร? เพราะว่า "มันเป็นสง่าราศีของเธอ" มันเป็นสง่าราศีของเธอตรงที่ว่ามันนำเสนอการอยู่ใต้บังคับของคริสตจักรต่อพระคริสต์ การที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะโกนศีรษะของตนหรือไว้ผมสั้นติดหนังหัวก็เท่ากับเป็นการปล้นสง่าราศีตามธรรมชาติของเธอ (ซึ่งถูกมอบให้แก่เธอโดยธรรมชาติ) ไปจากตัวเธอเอง และโดยการทำเช่นนั้นเธอก็ไม่ยอมรับและไม่เห็นค่าศักดิ์ศรีแห่งความเป็นผู้หญิงของเธอ อันเป็นการกำจัดความหมายฝ่ายวิญญาณที่สูงส่งที่สุดออกไปเสีย ผมของผู้หญิงเป็นสง่าราศีของเธอ และคริสตจักรเป็นสง่าราศีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก คริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ และผมของผู้หญิงบ่งบอกถึงการที่เธอยอมอยู่ใต้บังคับต่อสามีของเธอ, ศีรษะของเธอ

มนุษย์ทุกคนเคยอยู่โดยปราศจากพระคริสต์ ปราศจากความหวัง และปราศจากความรอด ตายไปแล้วในบาปต่าง ๆ เดินตามวิถีของโลกนี้ ติดตามตัณหาต่าง ๆ ของเนื้อหนัง เต็มเต็มความปรารถนาเหล่านั้นแห่งเนื้อหนังและแห่งความคิด มนุษย์ทุกคนโดยสันดานแล้วจึงเคยเป็นลูกทั้งหลายของมารร้าย- “แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ)” (อฟ. 2:4,5)

เอเฟซัส 4:32 สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ พระเจ้าทรงช่วย

คนทั้งหลายให้รอด และคนเหล่านั้นรวมกันเป็นคริสตจักรนั้นซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐาน พระเจ้ากำลังเรียกคริสตจักรนั้นออกมา-สมาชิกแต่ละคนที่ถูกช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระองค์ แต่แต่ละคนที่ถูกช่วยให้รอดก็ถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกทำให้หนึ่งในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียวเท่านั้น “เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:7)

คริสตจักรของพระเยซูคริสต์จะถูกจัดแสดงในสวรรคสถานไปตลอดหลายยุคสมัยอันไม่รู้สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาลที่รออยู่เบื้องหน้า สิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งหมดของพระเจ้าจะได้เห็นพระคุณอันอุดมยิ่งนักของพระองค์ สิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งหมดนั้นจะเดินในความสว่างแห่งนครขาวดงมุกดานั้น บ้านของคริสตจักรนั้น (เจ้าสาวของพระคริสต์) ในผู้หญิง พระเจ้าทรงนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และเราต้องอยู่ใต้บังคับต่อพระองค์ เราเป็นอวัยวะต่าง ๆ แห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอกนั้น เราเป็นหินก้อนเล็ก ๆ ที่ถูกก่อสร้างขึ้นด้วยกันเพื่อเป็นวิหารอันบริสุทธิ์

ผู้หญิงได้ถูกเอาออกมาจากผู้ชาย พระเจ้าได้ทรงสร้างเธอเพื่อให้คำตอบแก่ผู้ชาย และได้ประทานเธอให้แก่เขาเพื่อจะเป็นเพื่อนช่วยเหลือของเธอ ธรรมชาติได้ให้ความแตกต่างแก่ผู้หญิง-ที่คลุมศีรษะตามธรรมชาติ ซึ่งบ่งบอกถึงการอยู่ใต้บังคับของเธอต่อสิทธิอำนาจ การอยู่ใต้บังคับต่อผู้ชาย-ศีรษะของเธอ, สามียของเธอ และในผู้หญิงพระเจ้าก็ทรงนำเสนอภาพของพระคริสต์และคริสตจักร และความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าสร้างอย่างชัดเจนที่ผู้หญิงจะแสดงทัศนคติและความกล้าแบบเดียวกับผู้ชายในที่สาธารณะ

ข้อ 16: “แต่ถ้าผู้ใดดูเหมือนจะชอบโต้แย้ง พวกเราก็ไม่มีธรรมเนียมอย่างนี้ และคริสตจักรทั้งหลายของพระเจ้านี้ไม่มีเหมือนกัน”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านทางปากกาของเปาโล ทรงแสดงให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งว่าสิ่งที่ถูกนำเสนอไปแล้วในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้น พร้อมกับความหมายฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ของมัน ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องโต้แย้ง มันไม่ใช่ประเด็นหนึ่งที่จะก่อให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งในคริสตจักร "ธรรมเนียม" ที่ถูกพูดถึงนี้ชี้ไปยังความไม่ปกติที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 4 และ 5 ผู้เชื่อเหล่านั้นต้องไม่โต้แย้งเกี่ยวกับผมของผู้ชายหรือผู้หญิง มีคนเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ (เหมือนกับที่มีผู้คนในที่ประชุมต่าง ๆ วันนี้) ผู้ซึ่งพร้อมที่จะเริ่มการโต้แย้งหรือยืนหยัดเพื่อเสรีภาพของตน โดยไม่สนว่ามันจะทำร้ายใครหรือมันก่อให้เกิดความแตกแยกใด แต่เปาโลห้ามพฤติกรรมเช่นนั้นในที่ประชุมนั้นอย่างเข้มงวด คำกล่าวนั้นชัดเจน: “พวกเราก็ไม่มีธรรมเนียมอย่างนี้ และคริสตจักรทั้งหลายของพระเจ้านี้ไม่มีเหมือนกัน”

มารร้ายมีเล่ห์เหลี่ยมมาก มันตื่นตัวและทำงานอยู่เสมอ จุดมุ่งหมายและความปรารถนาสูงสุดของมันคือ การทำให้คนตกนรกมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้น เมื่อคนไม่เชื่อคนใดวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับความรอด ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นเขาก็กลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า มารร้ายก็เริ่มอภินิหารหนึ่งต่อสู่เขา มันหาช่องทางที่จะทำลายคำพยานของคน ๆ นั้น และถ้ามันทำลายคำพยานนั้นไม่ได้ มันก็พยายามทำให้ผู้เชื่อคน

นั่นคือการจนถึงระดับที่ทำให้คำพยานของเขาไม่เกิดผล

ถ้าชาตานิใช้วิธีหนึ่งไม่ประสบผลสำเร็จ มันก็จะลองอีกวิธีหนึ่ง มันเป็นแบบนี้ในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์-เช่นเดียวกับในที่ประชุมหลายแห่งวันนี้ ผู้เชื่อเหล่านั้นถูกทำให้แตกแยกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ หลายกลุ่ม พวกเขา กำลังเดินตามมนุษย์ เดินตามผู้สอนทั้งหลายที่อ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา พวกเขา กำลังโต้แย้งเกี่ยวกับบัญญัติศมา และมีการอภิปรายมากมายเกี่ยวกับเส้นผมและว่าทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายควรไว้ผมอย่างไร

เพื่อสรุปย่อคำสอนนั้น ขอให้ผมชี้ให้เห็นสิ่งที่เปาโลได้กล่าวไว้และสิ่งที่เราได้ศึกษามาจนถึงจุดนี้:

ศีรษะของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ ศีรษะของผู้หญิงทุกคนคือผู้ชาย ศีรษะของพระคริสต์คือพระเจ้า-และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเป็นสิทธิอำนาจสูงสุด พระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของผู้ชาย ผู้ชายเป็นศีรษะของผู้หญิง

เนื่องจากผู้ชายเป็นสิ่งทรงสร้างสูงสุดของพระเจ้า เขาจึงต้องไม่อธิษฐานหรือเทศนาโดยคลุมศีรษะของตน แต่เนื่องจากผู้หญิงอยู่ใต้บังคับต่อผู้ชาย เธอจึงต้องแสดงการนบอบเชื่อฟังต่อเขาโดยการคลุมศีรษะของเธอเสมอ พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวชัดเจนมาก ๆ: เมื่อผู้หญิงคนใดอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศีรษะของตน เธอ ก็ "ทำความอัปยศแก่ศีรษะของตน" และถ้าเธอไม่ยอมคลุมศีรษะของตน ก็จงให้ศีรษะของเธอถูกโกนหรือถูกกล้อนผมเสีย

ผู้ชายไม่ควรคลุมศีรษะของตน เพราะว่าเขาเป็นพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงเป็นสง่าราศีของผู้ชาย และด้วยเหตุนี้เธอจึงควรถูกคลุมศีรษะด้วยที่คลุมศีรษะตามธรรมชาติของเธอ-เส้นผมของเธอ-เพื่อบ่งบอกถึงการอยู่ใต้บังคับต่อผู้ชาย

เปาโลชี้ให้เห็นว่าผู้ชายไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมาจากผู้ชาย พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายจากนั้นทรงเอากระดูกซี่โครงซี่หนึ่งออกมาจากเขาและทรงสร้างผู้หญิง และเพราะเหตุนี้เธอจึงควรให้เกียรติอันสมควรแก่ผู้ชาย-และเพราะว่าพวกทูตสวรรค์เป็นประจักษ์พยานเช่นกัน โดยเฝ้าดูชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกอยู่ทุกเวลา กระนั้นผู้ชายก็ไม่อยู่โดยปราศจากผู้หญิง ผู้หญิงไม่อยู่โดยปราศจากผู้ชายในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้หญิงเป็นมาจากผู้ชาย ผู้ชายก็เป็นมาโดยผู้หญิงเช่นกัน "แต่สิ่งสารพัดก็มาจากพระเจ้า"

เนื่องจากนี่เป็นความจริง เปาโลจึงถามว่า "มันเป็นตามเหตุผลหรือที่ผู้หญิงอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศีรษะ? ธรรมชาติเองก็สอนว่าถ้าผู้ชายไว้ผมยาว มันก็เป็นที่น่าอับอายแก่เขา แต่ถ้าผู้หญิงคนใดไว้ผมยาว มันก็เป็นสง่าราศีแก่เธอ เพราะว่าผมของเธอถูกมอบให้แก่เธอเพื่อเป็นที่คลุมศีรษะ"

มีบางคนที่คุณเหมือนว่าไม่สามารถอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้ได้อย่างถูกต้อง โดยให้การเน้นตรงที่ ๆ สมควรถูกเน้น ผู้หญิงไม่ถวายเกียรติพระเจ้าด้วยผมที่ยาวของเธอ-ผมยาวเป็นสง่าราศีแก่เธอ ผมไม่เชื่อว่าผู้หญิงคนใดควรตัดผมของเธอตามแฟชั่นของผู้ชาย (การ "กล้อนผม" คือการตัดผมสั้นจนติดศีรษะ; การ "โกนศีรษะ" คือการใช้มีดโกนและตัดผมออกจนเกลี้ยงหนังศีรษะ) มันไม่เหมาะสมเลยที่ผู้หญิงคนใดจะตัดผมของเธอตามแฟชั่นเหมือนผู้ชายตัดผมของตน และมันก็เป็นที่น่าขยะแขยงที่ผู้ชายจะไว้ผมยาว (ถึงแม้ว่าผู้ชายหลายคนในสมัยนี้ไว้ผมของตนยาวกว่าธรรมเนียมปกติของผู้ชายควรจะเป็นก็ตาม)

ถึงแม้ว่าผมได้ค้นหาซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมก็ไม่พบเลยในพระคัมภีร์สักคำหนึ่ง ข้อเสนอแนะ หรือการบอก

เป็นนัยว่าผู้หญิงไม่ควรใช้กรรไกรกับผมของเธอในวิธีใดเลย พระวณะของพระเจ้ากล่าวเพียงว่าเธอไม่ควรไว้ผมสั้นหรือกลั่นผม นิยามของผมยาวว่าเป็นแบบใดนั้น พุดตรง ๆ เลยกว่าผมบอกไม่ถูก สุภาพสตรีบางท่านไว้ผมยาวสุด ๆ ขณะที่บางท่านไว้ผมของตนสั้นกว่าเยอะ มันจำเป็นไหมที่ผู้หญิงต้องไว้ยาวเท่านั้นเท่านี้เพื่อที่จะเป็นผู้หญิงแบบที่พระเจ้าทรงอยากให้เธอเป็น? ใครจะเป็นคนตั้งกฎสำหรับความยาวของเส้นผมผู้หญิงว่าควรไว้ยาวเท่าไร เนื่องจากเราไม่มีข้อพระคำสักข้อที่ประกาศว่า "โอ ผู้หญิงเอ๋ย เจ้าจงไว้ผมของเจ้ายาวสิบสองนิ้ว ยี่สิบสี่ สามสิบสี่ หรือสี่สิบสี่นิ้ว"?

ผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะหลีกเลี่ยงประเด็นใด และผมไม่ได้กำลังพยายามปกป้องผู้ใดด้วย ผมแค่กำลังประกาศว่าการโต้เถียง การแบ่งแยก ความเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน และความรู้สึกไม่ดีต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้น เพราะการอธิบายเกี่ยวกับผมยาวและผมสั้นในคริสตจักรไม่ได้ถวายเป็นเกียรติพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว-และจะไม่วันด้วย! การโต้เถียงเช่นนั้นได้นำการเหยียดหยามมาสู่คริสตจักร มาสู่พระคริสต์ และมาสู่ผู้เชื่อทั้งหลาย

ผมเห็นว่าถ้าผู้หญิงคริสเตียนคนใดดำเนินชีวิตที่สะอาด ให้คำพยานที่ดี ดำเนินอย่างเที่ยงธรรมและสวมใส่เสื้อผ้าที่ปกปิดความละอายแห่งความเปลือยเปล่าของตน ถ้าเธอมีผลทุกอย่างแห่งความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วไม่ว่าผมของเธอจะยาวประป่าหรือยาวไปจนถึงเอวของเธอ ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝึกฝัฝ่ายวิญญาณก็ควรเข้าใจว่าพระเจ้าทรงมองดูที่ใจ มันไม่ใช่เส้นผม-มันคือหัวใจ มันไม่ใช่ความยาวของเส้นผม-มันคือพระคริสต์ผู้ทรงสถิตในตัวคุณ มันไม่ใช่ว่าเส้นผมมันยาวเลยป่าหรือไม่ หรือถูกม้วนเป็นก้อนอยู่ด้านหลังของศีรษะ ตราบใดที่ผมมันไม่ถูกกลั่น ถูกเล็ม หรือถูกโกนจนทำให้เธอดูเหมือนผู้ชายแทนที่จะเหมือนผู้หญิง “และถ้าผู้ใดดูเหมือนจะชอบโต้แย้ง พวกเราก็ไม่มีธรรมเนียมอย่างนี้ และคริสตจักรทั้งหลายของพระเจ้าก็ไม่เหมือนกัน”

ผมของผู้หญิงเป็นสง่าราศีแก่เธอ ท่านสุภาพสตรีที่รักเอ๋ย ถ้าคุณรู้ว่าพระเยซูทรงช่วยคุณให้รอดแล้ว และคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า จงอธิษฐานเกี่ยวกับชุดของคุณ วิธีที่คุณแต่งหน้าของคุณ วิธีที่คุณไว้ผมของคุณ จงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและเดินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงเป็นคนประณีต เรียบร้อยและมีเสน่ห์เพื่อพระเยซูมากเท่าที่คุณจะทำได้ จงเดินกับพระองค์ มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์-และอดหุของคุณไม่ฟังความเห็นใด ๆ ของมนุษย์เลย จำไว้ว่า-พระเจ้าทรงมองดูที่หัวใจ และคุณจะต้องให้การต่อพระเจ้า ไม่ใช่ต่อมนุษย์

คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่ได้ประกอบด้วยธรรมเนียมต่าง ๆ ประเพณีต่าง ๆ และกฎข้อบังคับต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น:

“และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32)

“เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:36)

การประพฤตินั้นไม่เป็นระเบียบที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกดำเนิน

จนถึงตอนนี้ในบทนี้เปาโลได้จัดการกับสิ่งไม่ปกติทั้งหลายอันเกิดจากความไม่รู้ ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นต้องการความสว่างมากขึ้นเกี่ยวกับหัวข้อเหล่านั้นที่ถูกอธิบายไปแล้ว แต่เปาโลได้เข้ามาว่ามี

แตกต่างกัน ๑ ในท่ามกลางพวกเขาโดยเชื่อมโยงกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนในพวกเขากำลังกระทำบาปอันน่าเกลียดในอากัปกิริยาของพวกเขาในการถือพิธีนี้ และบาปนี้ต้องถูกจัดการในทันที เปาโลไม่อาจกล่าวต่อไปได้อีกว่า "ข้าพเจ้าอยากให้คุณทราบ" หรือ "ข้าพเจ้าไม่ให้คุณทราบ" หรือ "ข้าพเจ้าไม่ให้คุณทราบ"

ข้อ 17: "บัดนี้ในสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย ที่พวกท่านมาประชุมกัน ไม่ใช่เพื่อให้ดีขึ้น แต่เพื่อให้แย่ลง"

(ในภาษากรีกเดิมพระคำข้อนี้อ่านว่า "แต่ในการให้คำกำชับนี้แก่พวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ยกย่องพวกท่านที่พวกท่านมาประชุมกันไม่ใช่เพื่อการดีขึ้น แต่เพื่อการแย่ลง") ในตอนต้นของบทนี้ เปาโลอยู่ในตำแหน่งที่จะยกย่องพวกเขา (หมายเหตุข้อ 2) แต่เขายกย่องต่อไปไม่ได้ในเรื่องซึ่งเขากำลังจะจัดการตอนนี้ มันจริงจังและร้ายแรงเกินไป

"...ที่พวกท่านมาประชุมกัน ไม่ใช่เพื่อให้ดีขึ้น แต่เพื่อให้แย่ลง" คำกรีกที่แปลเป็น "ดีขึ้น" มีความหมายว่า "ส่งผลดี" และคำกรีกที่แปลเป็น "แย่ลง" มีความหมายว่า "การเสื่อมถอย" เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงผลกระทบฝ่ายวิญญาณของการร่วมประชุมของพวกเขาเพื่อถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้ว มันเป็นรายการและความประสงค์ของซาตานและเหล่าพลโยธาผีปิศาจของมันที่จะปล้นคำสรรเสริญ เกียรติ สง่าราศีที่พระเยซูเจ้าทรงสมควรได้รับไปจากพระองค์-และในขณะเดียวกันก็ขัดขวางผู้เชื่อเหล่านั้นในการเติบโตฝ่ายวิญญาณและหน้าที่คนต้นเรือน และมันกำลังประสบความสำเร็จมหาศาลในที่ประชุมนั้นในเมืองโครินธ์ มันเป็นความประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้าผ่านทางผู้เชื่อในการประชุมกันแต่ละครั้งของที่ประชุมนั้น แต่มันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลยตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้

ข้อ 18: "ด้วยว่าประการแรก เมื่อพวกท่านมาประชุมกันในคริสตจักรนั้น ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่าการแตกก๊กแตกเหล่าในท่ามกลางพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงเป็นอย่างนั้นอยู่บ้าง"

"ประการแรก..." บ่งบอกว่านี่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในความคิดของเปาโล ซึ่งเป็นภาระหนักอยู่บนหัวใจของเขา

"เมื่อพวกท่านมาประชุมกันในคริสตจักรนั้น" ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขามีอาคารหลังหนึ่งสำหรับจุดประสงค์ในการประชุม แต่หมายถึงการร่วมประชุมด้วยกันของผู้เชื่อทั้งหลาย

"ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่าการแตกก๊กแตกเหล่าในท่ามกลางพวกท่าน" นี้แตกต่างจากบทที่ 1 ข้อ 10 ที่เปาโลกล่าวถึงจิตใจที่แบ่งพรรคแบ่งพวก-หลายกลุ่มที่ตั้งขึ้นและติดตามผู้นำหลายคนอย่าง เปาโล อปอลโลส และคนอื่น ๆ ในพระคำข้อนี้ของเราความหมายก็คือ ความไม่ลงรอยกัน ผู้เชื่อเหล่านั้นแตกแยกกัน พวกเขาไม่มีใจติดต่อกันอย่างถูกต้อง

"...ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงเป็นอย่างนั้นอยู่บ้าง" เปาโลมีความหวังอยู่ว่า ถึงแม้เรื่องเหล่านั้นที่มีคนรายงานให้เขาทราบเป็นความจริง ก็อาจมีการใส่สีตีไข่เกินจริงอยู่บ้าง บางทีสถานการณ์นั้นอาจไม่ร้ายแรงเหมือนอย่างที่มียารายงานมา และเปาโลคงเห็นแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณในเมืองโครินธ์จนเขาประทับใจกับพวกเขาว่าเขาไม่เชื่อว่าคริสตจักรจะเป็นแบบนั้นจริง เขาแอบหวังอยู่ว่าเรื่องเหล่านั้นที่รายงานมาเป็นเรื่องเกินจริง และว่าเมื่อเขาไปถึงในเมืองโครินธ์ เขาก็จะพบว่าสภาพต่าง ๆ ไม่ได้น่าเกลียดและร้ายแรงมากเท่ากับที่

จดหมายนั้นรายงาน

เราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของเปาโลในที่นี้ ดูเหมือนว่าคริสเตียนทั้งหลายชอบเชื่อเรื่องเลวร้ายที่สุด พวกเขาไม่เต็มใจที่จะเปิดโอกาสสำหรับการโต้เถียงกันจริงจังแม้สักนิดเลย ถ้าเราได้ยินเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับเพื่อนผู้เชื่อ หรือผู้รับใช้สักคน เรามักมีแนวโน้มที่จะเชื่อเรื่องเลวร้ายที่สุด หรือเลวร้ายกว่าที่ถูกรายงานมาเสียอีก แต่มันไม่เป็นแบบนี้กับเปาโล และในการเขียนถึงคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เขารับประกันพวกเขาว่าเขาไม่เชื่อว่าเรื่องที่เขาดำเนินมานั้นเป็นความจริง และหวังในใจของเขาว่าเมื่อเขาไปถึง เขาจะพบว่าสิ่งต่าง ๆ ดีกว่าที่ถูกรายงานมา

ข้อ 19: “เพราะว่าจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในท่ามกลางพวกท่านด้วย เพื่อว่าคนทั้งหลายซึ่งเป็นที่เห็นชอบจะได้ปรากฏเด่นชัดขึ้นท่ามกลางพวกท่าน”

“...ต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในท่ามกลางพวกท่าน” ความหมายในที่นี้ก็คือว่าเพราะบาปนั้นที่มีอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อบางคนในที่ประชุมนั้น จึงต้องมีการขัดแย้งกันบ้าง (ความแตกแยกหรือความไม่ลงรอยกัน) อย่างไม่ต้องสงสัยในท่ามกลางพวกเขา ความแตกแยกต่าง ๆ ในคริสตจักรก่อให้เกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวกเสมอ-คนกลุ่มเล็ก ๆ ที่จับกลุ่มรวมตัวกันภายใต้การนำของคนบางคน-และมันไม่ควรเป็นแบบนี้ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เลย (คำที่แปลเป็น "heresies" ไม่จำเป็นต้องหมายถึงหลักคำสอนเท็จ แต่หมายถึงพวกต่าง ๆ เช่นในกิจการ 5:17 และ 15:5)

“...เพื่อว่าคนทั้งหลายซึ่งเป็นที่เห็นชอบจะได้ปรากฏเด่นชัดขึ้นท่ามกลางพวกท่าน” นี่บ่งบอกว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดจิตใจที่แบ่งพรรคแบ่งพวกหรือการแตกแยกต่าง ๆ ในที่ประชุม แต่ตรงกันข้าม พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือความชั่วร้ายนี้ผ่านทางผู้เชื่อทั้งหลายที่ต่อต้านการแตกแยกเช่นนั้นและปฏิเสธที่จะเลือกข้าง ผู้เชื่อเหล่านี้จึงถูกยอมรับโดยพระเจ้าและได้รับความเห็นชอบจากพระองค์ คริสเตียนที่โตพอ เข้มแข็งพอ และอยู่ฝ่ายวิญญาณที่จะยืนหยัดกับพระเยซูเพื่อความจริงในท่ามกลางความแตกแยกทั้งหลาย โดยปฏิเสธที่จะเลือกข้าง ก็มีค่ามากต่อพระเจ้าและจะถูกใช้การโดยพระองค์เพื่อประโยชน์แห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในที่ประชุมนั้น

ข้อ 20: “เหตุฉะนั้นเมื่อพวกท่านมาประชุมพร้อมกันในที่แห่งเดียวนั้น ก็ไม่ได้เป็นเพื่อจะรับประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ความหมายในที่นี้ก็คือว่า เมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นมาประชุมกันโดยมีจุดประสงค์เพื่อถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับหลายสิ่งอย่างที่เราเป็นในที่ประชุมนั้น-พร้อมกับความแตกแยกต่าง ๆ ที่มีอยู่ท่ามกลางพวกเขา และจิตใจของผู้เชื่อบางคนเหล่านั้น-มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าในความหมายที่แท้จริงของมัน พวกเขาจะมาประชุมกันก็จริง และพวกเขาได้ร่วมรับประทาน-แต่มันก็ไม่ใช่พิธีขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาปฏิเสธข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับความหมายที่แท้จริงของพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและขัดขวางไม่ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับตราเห็นชอบกับพิธีนั้น เมื่อเราศึกษาข้อพระคำต่อไปนี้ เราจะเห็นว่าแท้จริงแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจมีส่วนใด ๆ ในบางสิ่งเหล่านั้นที่กำลังเกิดขึ้นที่สิ่งที่ถูกอ้างว่าเป็น "โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า" ได้เลย

ข้อ 21: “เพราะว่าในการรับประทานอาหารนั้น ทุกคนรับประทานอาหารของตนเองก่อนคนอื่น และคนหนึ่งยังหิวอยู่ และอีกคนหนึ่งก็เมาเมา”

คำกล่าวที่ว่า "ในการรับประทานอาหาร" ชี้ให้เห็นว่าแท้จริงแล้วพวกเขาแค่มากินอาหารกัน ซึ่งผู้เชื่อแต่ละคนเหล่านั้นจะกินที่ไหนก็ได้ พวกเขาจะกำลังปน "การประชุมเลี้ยงผู้รัก" (อาคาเป) กับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าด้วยกัน การประชุมเลี้ยงผู้รักคือมีอาหารที่คริสเตียนยุคต้นเหล่านั้นรับประทานร่วมกัน ผู้เข้าร่วมแต่ละคนนำอาหารส่วนของตนที่จะร่วมแบ่งปันมา และอาหารทั้งหมดถูกรับประทานร่วมกันเพื่อก่อให้เกิดการกินเลี้ยงร่วมกัน ดังนั้นคนยากจนที่นำมาได้แต่เพียงเล็กน้อย ก็ร่วมแบ่งปันในความเหลือเฟือของคนที่มั่งคั่งที่มีบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนเหล่านั้นได้สูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนนี้ไปแล้วและเริ่มมีการแบ่งแยกชนชั้นกันแล้ว คนที่ยากจนนำอาหารอันเล็กน้อยของตนที่ได้สะสมไว้มาและกลับบ้านไปอย่างทวิโหทัย ขณะที่คนมั่งคั่งนำอาหารมากมายของตนมาอย่างบริบูรณ์ (ซึ่งรวมถึงเหล้าองุ่นด้วย) และเริ่มเมาเมาแถมยังทำให้ตัวเองเป็นคนกินดิบด้วย ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้นำอาหารของตนมารวมเข้าด้วยกัน ไม่มีการแบ่งปันกัน แต่ตรงกันข้าม แต่ละคนกินสิ่งที่ตนได้นำมา ดังนั้นในความเป็นจริงแล้วมันจึงไม่ใช่มีอาหารที่รับประทานร่วมกันเลย-พวกเขาไม่ได้แบ่งปันกันและร่วมมีส่วนเหมือน ๆ กัน ดังนั้นหลักการแบบคริสเตียนนั้นจึงถูกทำลายในอาหารมื้อนั้นที่ควรแสดงหลักการนั้นออกมาเป็นการปฏิบัติ การเรียกอาหารมื้อนั้นว่า "พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า" ก็ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และทำผิดอย่างร้ายแรงต่อการถือพิธีนั้น

ข้อ 22: “อะไรกัน พวกท่านไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรือ หรือพวกท่านเหยียดหยามคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนทั้งหลายที่ไม่มีอาหารได้รับความอับอายหรือ ข้าพเจ้าจะว่าอะไรแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าจะชมพวกท่านในสิ่งนี้หรือ ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ก็คือว่า "ถ้าพวกท่านมาประชุมกันเพื่อที่จะสนองความหิวของตัวเอง พวกท่านก็ควรกินและดื่มที่บ้าน ไม่ใช่ในพระนิเวศของพระเจ้า พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ถูกสถาปนาเพื่อสนองความหิวและความกระหายฝ่ายร่างกาย แต่เพื่อเหตุผลที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงพร้อมกับความหมายฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้ง”

“พวกท่านเหยียดหยามคริสตจักรของพระเจ้า?” ในที่นี้เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวถึงคริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตานั้น คือพระกายของพระคริสต์ เขากำลังหมายถึงที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ไม่ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นประชุมกันในบ้านหลังหนึ่ง หรือในอาคารสาธารณะหลังหนึ่ง วลีที่ว่า “พวกท่านเหยียดหยามคริสตจักรของพระเจ้า” ก็บ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะตัวอันบริสุทธิ์ของคริสตจักรของพระเจ้า-ซึ่งหมายถึงที่ประชุมท้องถิ่นนั้น พระนิเวศของพระเจ้า ("สถานที่ประชุม" อย่างที่คนสมัยก่อนเรียกกัน) คือสถานที่ที่บริสุทธิ์และถูกแยกตั้งไว้ เราไม่กราบไหว้อาคาร เราไม่นมัสการมันนั้ยาว ธรรมาสน์ หรือเครื่องเรือนอื่น ๆ แต่ในฐานะเป็นพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ที่เรามาประชุมร่วมกันในกายเดียวเพื่อนมัสการพระเจ้า มันจึงไม่ควรได้รับการปฏิบัติเหมือนกับเป็นสถานที่พบปะกันธรรมดา ๆ

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสถาปนาโดยมีจุดประสงค์สองประการ:

มันแสดงให้เห็นการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนกางเขนนั้น (1 คร. 11:26)

มันชี้ไปยังการเสด็จกลับมาของพระเยซูเพื่อมารับคริสตจักร-"จนกว่าพระองค์เสด็จมา" (1 คร. 11:26
วรรคท้าย)

ผู้ใดที่ร่วมรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเหตุผลอื่นใดก็คงจะดีกว่าเยอะหากเขาไม่ร่วมรับพิธีนี้
เลย!

"...และทำให้คนทั้งหลายที่ไม่มีอาหารได้รับความอับอาย"-หรือทำให้อับอายยิ่งนัก เปาโลทำให้ผู้เชื่อ
เหล่านั้นของเขาระลึกถึงความจริงของพระเจ้าที่ผู้เชื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ ในคริสตจักรของ
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ไม่มีชนชั้นบนและชนชั้นล่าง ไม่มีทาสและนายทาส เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน ถูก
รวมเข้าในกายเดียวผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นการอภัยสำหรับที่
ประชุมกันในเมืองโครินธ์ที่จะถือพิธีนั้นอย่างที่เราที่กำลังถือ โดยที่คนมั่งมีเริ่มเมามายและทำให้ตัวเองเป็น
คนกินเดิบ ขณะที่คนยากจนจากพิธีนี้ไปโดยยังหิวอยู่ การประพฤติเช่นนั้นเป็นความอับอายและความอับอายใน
สายพระเนตรของพระเจ้า

"ข้าพเจ้าจะว่าอะไรแก่พวกท่าน ข้าพเจ้าจะชมพวกท่านในสิ่งนี้หรือ ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย" มัน
คงจะเป็นความชื่นชมยินดีแห่งหัวใจของเปาโลที่จะยกย่องพวกเขาอย่างที่เขาได้ยกย่องในบทที่ 1 ข้อ 4 ถึง 7
และอีกครั้งในข้อ 2 ของบทนี้ แต่การกระทำเหล่านั้นที่เขาเพิ่งสาธยายไปก็ไม่น่ายกย่องเลย มันเป็นไปได้ที่
เขาจะยกย่องพวกเขา และเขาทวนซ้ำสิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วในข้อ 17: "ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย!"

มันผิดไหมที่จะรับประทานในสถานบริสุทธ์ของคริสตจักร?

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับคำตอบต่อคำถามนี้ การรับประทานอาหารของคริสตจักรใน
พระนิเวศของพระเจ้าถูกต้องตามพระคัมภีร์ไหม? มันถูกต้องไหมที่จะขายอาหารเพื่อจัดหาเงินสำหรับงานของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า? บุคคลใดที่จะศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจที่เปิดกว้าง โดยลืมความคิดใด ๆ ที่มีมา
ก่อนหน้าหรือหลักคำสอนคริสตจักรที่มนุษย์สร้างขึ้นต้องเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลตำหนิผู้เชื่อเหล่านั้นใน
เมืองโครินธ์ที่นำอาหารเข้ามาในที่ประชุมและกินดื่มในลักษณะที่พวกเขา กำลังอยู่ในเมืองโครินธ์

มันไม่เป็นบาปสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่จะมีการร่วมสามัคคีธรรมรอบโต๊ะ การเลี้ยงต้อนรับกลับ
บ้านและการกินเพื่อร่วมสามัคคีธรรมไม่เป็นบาป แต่การกินเหล่านั้นไม่ควรถูกจัดในสถานบริสุทธ์ บางคนอาจ
ถามว่า "นั่นไม่เป็นการเขม็งเกลียวประเด็นหนึ่งหรือ?" ผมขอตอบในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล: "พวกท่านเห
ยียดหยาบคริสตจักรของพระเจ้าหรือ?" เปาโลน่าจะกำลังหมายถึงพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ ๆ ที่ประชุม
นั้นมาพบปะกัน-สถานที่หนึ่งซึ่งถูกแยกตั้งไว้ อุทิศให้แก่การนมัสการพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อทำให้ห้องอิม

มันถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์แบบสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะร่วมสามัคคีธรรมรอบโต๊ะ แต่
ไม่ใช่ในสถานบริสุทธ์ เมื่อคริสตจักรใดมีโรงอาหารหรือห้องโถงสังสรรค์ซึ่งเชื่อมโยงกับสถานบริสุทธ์ ก็มีภัย
อันตรายร้ายแรงที่โต๊ะซึ่งเต็มไปด้วยอาหารจะถูกใช้มากกว่าโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นที่ ๆ สิ่งทั้งหลาย
ของพระวิญญาณถูกเสิร์ฟ มารร้ายเป็นผู้เหลี่ยมจัด มันไม่พลาดเลยสักกลเม็ด และถ้ามันนำผู้เชื่อทั้งหลายออก
ห่างไปจากการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและ "ให้สิ่งสำคัญที่สุดมาก่อน" ในวิธีหนึ่งไม่ได้ มันก็จะลองใช้วิถีหนึ่ง
พระนิเวศของพระเจ้าเป็นโรงอาหารฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่สถานที่ที่จะเสิร์ฟไก่ทอด ไอสครีม และเค้ก! เราจะเรียน

รู้ภายหลังในบทนี้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นบางคนต้องขอใช้อย่างสาหัสสำหรับพฤติกรรมที่ผิดของพวกเขาในพระนิเวศของพระเจ้ารอบโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ความหมายของโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 23 และ 24: “เพราะว่าข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพวกท่าน แล้วนั้น ว่าพระเยซูเจ้าในคืนเดียวกับที่พระองค์ถูกทรยศนั้น ได้ทรงหยิบขนมปัง และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังนั้น และตรัสว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นร่างกายของเรา ซึ่งถูกหักออกเพื่อพวกท่าน จงกระทำสิ่งนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”

เปาโลได้รับข่าวประเสริฐที่เขาประกาศมาจากพระคริสต์เองโดยตรง: “พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” (กท. 1:11,12)

สิ่งที่เปาโลกำลังจะประกาศเกี่ยวกับความเป็นระเบียบและความหมายของโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ได้รับมาจากพระเยซูเจ้าโดยตรง อัครทูตคนอื่น ๆ ทุกคนอยู่ในเหตุการณ์ด้วยตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถาปนาพิธีนั้นในคืนแห่งพิธีปัสกา แต่พวกเขาไม่ได้ส่งต่อข้อมูลนั้นให้แก่เปาโล เพราะว่าเขาไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเมื่อพระเจ้าทรงเรียกและทรงมอบพันธกิจเขาในฐานะผู้ปรนนิบัติต่อคริสตจักร

เปาโลได้รับข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของตนเกี่ยวกับโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาจากพระเยซูเจ้าโดยตรง และเขาน่าเสนอในที่นี้ความจริงของพระเจ้าที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นและได้รับสง่าราศีแล้วทรงยืนยันอีกครั้งเรื่องการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ตลอดจนการยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่าเราควรถือพิธีนี้ในระหว่างเวลาทั้งหมดจนกว่าพระองค์เสด็จกลับมารับคริสตจักร เปาโลไม่ได้กำลังให้หลักคำสอนใหม่หรือข้อเท็จจริงใหม่ ๆ แก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เขาได้ให้รายละเอียดเหล่านั้นแก่พวกเขาแล้วตอนที่เขายังอยู่กับพวกเขา แต่สิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วด้วยปากไม่ได้ถูกรับไว้และเชื่อฟัง การบอกพวกเขาด้วยคำพูดจากปากน่าจะเพียงพอแล้ว แต่เห็นได้ชัดว่ามันไม่เพียงพอ ดังนั้นบัดนี้เปาโลจึงทวนซ้ำข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของเขาโดยตัวอักษรและด้วยเหตุนี้พระวจนะซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำจึงถูกประทานให้เพื่อที่จะดำรงอยู่เรื่อยไป จนกระทั่งถึงชั่วโมงนี้ของเราด้วยซ้ำ!

ในพระวจนะเราพบการชี้ทางสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย- “ความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” (ยูดา 3) เราไม่ต้องพึ่งพาข้อปฏิบัติของมนุษย์ เพราะว่าเรามี "พระบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ" "สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบ" นั้นได้มาถึงแล้ว และทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและมารร้าย พระเยซูและความรอด สวรรค์และนรก-หรือคำถามอื่นใดเกี่ยวกับการสงครามฝ่ายวิญญาณของเราและลิขิตนิรันดร์ ก็ถูกบรรจุไว้ในพระวจนะของพระเจ้า-และในพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

“...ว่าพระเยซูเจ้า...” พระนามเยซูบ่งบอกถึง "พระผู้ช่วยให้รอด" และพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้เชื่อทุกคน หลังจากผู้ใดได้รับความรอด เขาก็ควรสรรหาพระเยซูว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับขนมปังที่แตกออกและถ้วยนั้นก็ชี้ไปยังพระกายที่แตกออกและพระโลหิตที่ไหลออก

ของพระองค์ (ปราศจากการทำให้โลหิตตก ก็ไม่มีการยกบาป) ด้วยเหตุนี้ พระนาม "เยชู" จึงถูกเพิ่มเข้ากับ "องค์พระผู้เป็นเจ้า"

"...ในคืนเดียวกับที่พระองค์ถูกทรยศนั้น..." ภาษากรีกอ่านว่า "คืนนั้นที่พระองค์กำลังถูกทรยศ" โดยบอกเป็นนัยว่าขณะที่การต่อรองเหล่านั้นระหว่างยูดาสกับพวกบุโรหิตใหญ่กำลังเกิดขึ้นอยู่ พระเยซูในขณะที่เดียวกันก็กำลังสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า การต่อรองเพื่อทรยศเหล่านั้นกำลังดำเนินไปขณะที่พระองค์กำลังหักขนมปังนั้นและกำลังเสกถ้วยนั้น!

หลังจากนั้นไม่นาน พระองค์ก็ทรงถูกทรยศโดยยูดาส ผู้ซึ่งออกไปจากห้องชั้นบนนั้นก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถาปนาการเลี้ยงนั้น เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูเจ้าทรงสัพพัญญู: "ด้วยเหตุนี้พระเยซู ซึ่งทรงทราบทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงเสด็จออกไป" รายละเอียดถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ ไม่ใช่ในฐานะเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่เพื่อประกาศอีกครั้งความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และเพื่อนำเสนอความหลังของสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นในห้องชั้นบนนั้น ซึ่งตรงข้ามกับความซุ่มแบบหย่อนยานของการรับประทานในพิธีนั้นที่กำลังถูกถือในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

ในคืนนั้นเมื่อพระเยซูทรงถูกทรยศ "พระองค์ได้ทรงหยิบขนมปัง..." (พระองค์ทรงหยิบขนมปังก้อนหนึ่ง หนึ่งในขนมปังอบเหล่านั้นซึ่งได้ถูกนำมาสำหรับการกินปัสกาโดยเฉพาะ) "...และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว..." ในลูกา 22:19 คำกริยากรีก ยูคาริสเตโอ ถูกใช้ในข่าวประเสริฐของมัทธิวและมาระโก คำกริยา ยูลอกะโอ ถูกใช้ โดยเกี่ยวข้องกับการขอบพระคุณของพระคริสต์สำหรับขนมปังนั้น และยูคาริสเตโอ ถูกใช้ในการกล่าวถึงถ้วยนั้น (มธ. 26:27; มก. 14:23) นี่คือนี่สิ่งที่ผมอยากให้เราเห็น: ยูลอกะโอ ในภาษากรีกมีความหมายตรงตัวว่า "พูดดี" และโดยทั่วไปบ่งบอกถึงการสรรเสริญ การรับรู้ความดีงามของพระเจ้า นี่คือความหมายในข้อพระคำเหล่านี้ โปรดศีกษาข้อพระคำเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้จากมัทธิว มาระโก และลูกา

คำกริยาทั้งสองนั้นมีอะไรเหมือนกันหลายอย่างและมีความหมายเหมือนกันจริง ๆ ยูคาริสเตโอ เน้นการขอบพระคุณ ยูลอกะโอเน้นการสรรเสริญ ดังนั้นพระเยซูเจ้าจึงไม่ได้ถ่ายทอดพระพรพิเศษไปยังขนมปังนั้น และน้ำองุ่นนั้น พระองค์ทรงขอบพระคุณสำหรับขนมปังนั้น พระองค์ทรงขอบพระคุณสำหรับถ้วยนั้น แต่พระองค์ไม่ได้วยพรขนมปังและน้ำองุ่นนั้นตรงที่ว่าพวกมันกลายเป็นเนื้อหนังและโลหิตของพระองค์จริง ๆ หลักคำสอนเช่นนั้นเป็นคำสอนเท็จและไม่ถูกพบเลยในพระวจนะของพระเจ้า

"...พระองค์ทรงหักขนมปังนั้น และตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด นี่เป็นร่างกายของเรา ซึ่งถูกหักออกเพื่อพวกท่าน" ภาษากรีกบริสุทธิ์ตรงนี้อ่านว่า "ซึ่งถูกประทานให้แก่ท่านทั้งหลาย" เหมือนกับที่มันอ่านในลูกา 22:19 คำว่า "ถูกหัก" น่าจะถูกแทรกเข้ามาเพื่อให้ไปด้วยกันกับการหักขนมปังนั้น มันเป็นความจริงที่ว่าพระกายของพระเยซูถูกตีแตกด้วยหนามแหลมและหอก แต่ในความเป็นจริงพระองค์ได้ประทานพระกายของพระองค์-และพระคัมภีร์กล่าวว่า "กระดูกของพระองค์ไม่หักเลยสักซี่" ในพระกายของพระองค์ พระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และมารร้าย และจากนั้นทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้นเพื่อการยกบาป

คนเหล่านั้นที่จะใช้เหตุผลในการคิดของตนไม่สามารถยอมรับคำสอนเรื่องการเปลี่ยนแปลงสารัตถะ

กายมนุษย์ของพระคริสต์อยู่ด้วยที่โตะนั้นและด้วยเหตุนี้ขนมปังที่ถูกยื่นให้ที่พิธีนั้นครั้งแรกจึงไม่สามารถเป็นพระกายจริง ๆ ของพระองค์ได้ และน้ำองุ่นนั้นไม่อาจเป็นพระโลหิตจริง ๆ ของพระองค์ได้ การเปลี่ยนแปลงสารัตถะเป็นหลักข้อเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้นและไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอน เมื่อพระเยซูทรงสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า พระกายของพระองค์ยังไม่ได้ถูกประทานให้และพระโลหิตของพระองค์ยังไม่ได้ถูกทำให้ตกเลย

พระเยซูได้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์หนึ่งเพื่อการทนทุกข์แห่งความมรณา เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) การรับสภาพเนื้อหนังนั้นก็เพื่อที่โดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาลบมลทิน พระองค์จะได้ทรงสละร่างกายของพระองค์ให้แก่ความตาย ขนมปังนั้นเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง เครื่องหมายอย่างหนึ่ง แห่งพระกายของพระองค์ ซึ่งถูกประทานให้บนกางเขนนั้น หากพระองค์ไม่ได้ทรงสละพระกายของพระองค์เพื่อที่จะถูกตรึงที่กางเขนนั้น และหากพระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ก็ไม่อาจมีการบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญาณใด ๆ สำหรับเราใน โดย หรือผ่านทางตัวพระองค์เลย ซึ่งขนมปังที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสัญลักษณ์ (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศีกษาจอห์น 6:33-51 ซึ่งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่หัวข้อในข้อพระคำตอนนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว)

“จงกระทำสิ่งนี้...” มีความหมายเพียงว่า “จงขอบพระคุณและหักขนมปัง แต่ละคนเพื่อตัวเอง” (โปรดหมายเหตุ 1 โครินธ์ 10:16, “ขนมปังซึ่งพวกเราหักนั้น” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าผู้เชื่อแต่ละคนหักส่วนของตัวเอง) ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดมีสิทธิ์ไปที่โตะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอบพระคุณ และหักส่วนหนึ่งจากขนมปังก่อนนั้น การหักขนมปังนั้น การดื่มจากถ้วยนั้น เป็นการกระทำสำหรับผู้เชื่อแต่ละคนที่จะกระทำ: “จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจตนเอง และจงให้คนนั้นกิน” (เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึง คน ในความหมายนี้ มันก็กำลังหมายถึงเพศชายและเพศหญิง-มนุษยชาติ)

“...เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา” เราจะต้องกินขนมปังนั้นและดื่มจากถ้วยนั้นเพื่อระลึกถึงพระเยซู คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “เป็นที่ระลึก” คือ อานัมเนซิส โดยมีความหมายว่า “นำมาสู่ความคิด” ในที่นี้มันหมายถึงการนำมาสู่ความคิดซึ่งตัวตนของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้เสด็จเข้ามาในโลก ทรงรับร่างกายหนึ่ง และในกายนั้นทรงแทนที่เรา ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และมารร้าย ทรงทำให้พระบัญญัติทุกตัวอักษรและทุกขีดสำเร็จจริง และจากนั้นทรงถวายพระกายของพระองค์บนกางเขนนั้นเพื่อที่โดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ เราจะได้เข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดด้วยใจกล้าโดยทางใหม่ที่มีชีวิต-“มานัน” นั่นคือ เนื้อหนังของพระองค์” เราควรจดจำไว้เสมอว่าเราถูกช่วยให้รอด ถูกรักษาไว้ และความต้องการทั้งหลายของเราได้รับการเติมเต็มเพียงเพราะว่าพระเยซูได้ทรงแทนที่เรา ทรงชำระหนี้บาปนั้นและซื้อชีวิตนิรันดร์ให้เราแล้ว!

ข้อ 25: “เมื่อพระองค์ทรงรับประทานแล้ว พระองค์ทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกันด้วย โดยตรัสว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา พวกท่านดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็กระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา””

“ด้วยอาการอย่างเดียวกัน” มีความหมายเพียงว่า เหมือนกับที่ทรงกระทำกับขนมปังนั้น พระองค์ทรงหยิบถ้วยนั้นซึ่งอยู่บนโตะนั้นกับขนมปังนั้น ถ้วยนั้นซึ่งบรรจุน้ำองุ่น และเมื่อพระองค์ทรงดื่มแล้ว พระองค์ก็

ตรัสว่า "ถ้ายันนี่คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา" ถ้ายันนี่ (นั่นคือ สิ่งที่บรรจุในถ้ายันนี่) เป็นตัวแทนของพันธสัญญาใหม่นั้น พันธสัญญานั้นซึ่งถูกให้สัตยาบันและถูกประทับตราโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยการประทานชีวิตของพระองค์ในการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาลบลมทินบาป ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด และเมื่อพระโลหิตของพระเยซูถูกทำให้ตก พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์

ถ้ายันนี่เป็นตัวแทนของพันธสัญญาใหม่นั้น แท้จริงและแน่นอนเพราะพระโลหิตที่ถูกทำให้ตกของพระองค์ แต่ถ้ายันนี่ไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับพันธสัญญานั้น นี่เป็นคำพยานอันแน่นอนที่รับรองข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าน้ำองุ่นในถ้ายันนี่ไม่ใช่พระโลหิตของพระเยซูจริง ๆ เหมือนกับที่ขนมปังนั้นไม่ใช่พระกายของพระองค์จริง ๆ ขนมปังและน้ำองุ่นนั้นเป็นตัวช่วยสำหรับการระลึกและการร่วมสนิท

สิ่งที่โดดเด่นและน่าจดจำจริง ๆ เกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่นั้นก็คือ การประทานชีวิตนิรันดร์ให้เปล่า ๆ แก่คนบาปที่สมควรตกนรกผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ของพระบุตรแห่งความรักของพระเจ้า และชีวิตนิรันดร์นั้นถูกประทานโดยพระเจ้าพระบิดาให้แก่คนบาปที่สมควรตกนรกเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อในพระโลหิตที่ตกนั้นของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และพระโลหิตที่ตกของพระองค์บนกางเขนนั้น พระเจ้าทรงสามารถเป็นผู้ชอบธรรมได้อยู่และยังทรงทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมด้วย-แต่เฉพาะโดยอาศัยคุณความดีแห่งพระโลหิตที่ตกนั้นเท่านั้น โปรดศึกษาโรม 3:21-28 ผมขอร้องผู้อ่านแต่ละท่านให้วิเคราะห์ข้อพระคำเหล่านี้อย่างตั้งใจ

“พวกท่านจงกระทำสิ่งนี้...”-คำบัญชาหนึ่งที่ชัดเจน ผู้เชื่อทั้งหลายควรถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ “พวกท่านดื่มจากถ้ายันนี่บ่อยเท่าใด” ไม่ได้ให้จำกัดเวลาที่เจาะจงระหว่างการถือพิธีแต่ละครั้ง ไม่มีการระบุอย่างเจาะจงตรงไหนเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเราควรถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันอาทิตย์, อาทิตย์เว้นอาทิตย์, เดือนละครั้ง หรือไตรมาสละครั้ง มันแค่ประกาศว่า “พวกท่านดื่มจากถ้ายันนี่บ่อยเท่าใด จงกระทำเช่นนั้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา”

ในคริสตจักรบางแห่งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกถือทุกวันอาทิตย์ บางที่ประชุมถือพิธีนี้เดือนละครั้ง บางที่ก็ไตรมาสละครั้ง แต่จริง ๆ แล้วไม่มีกฎตายตัวตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับว่าเราควรถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยแค่ไหน เราควรถือพิธีนี้ และเราถือพิธีนี้บ่อยครั้งขนาดไหน เราก็ควรถือเพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระเยซู-และไม่ใช่ว่าด้วยเหตุผลอื่นใด

ไม่มีความเห็นตามพระคัมภีร์เช่นกันเกี่ยวกับเวลาช่วงไหนของวันที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าควรถูกถือ-ไม่ว่าจะเป็นช่วงการประชุมนมัสการรอบเช้าหรือในตอนเย็น ผมรู้สึกว่ามันควรเป็นเวลาที่เหมาะมากที่สุด เมื่อสมาชิกจำนวนมากที่สุดของที่ประชุมนั้นสามารถเข้าร่วมได้ อย่างไรก็ตาม ผมเห็นว่าถ้าเราถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันอาทิตย์ ก็มีอันตรายของการที่มันจะกลายเป็นแค่อีกรูปแบบหนึ่งหรือพิธีหนึ่งเหมือนกับอีกหลายสิ่งเหลือเกินในการนมัสการของเรา-และกระนั้น นี่เป็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพิธีทั้งหมดของคริสตจักร เพราะว่ามันสื่อถึงพระโลหิตที่ตกของพระเยซู ซึ่งปราศจากมันก็ไม่อาจมีความรอดได้เลย มันชี้ไปยังการเสด็จกลับมาของพระองค์เช่นกัน ซึ่งสำหรับคริสตจักรแล้ว เป็น "ความหวังอันมีสุขนั้น" ความหวังที่ปลอบประโลมใจนั้น ความหวังซึ่งเราตั้งตาคอยและอธิษฐานขอ "ขอให้เป็นอย่างนั้น เจริญเสด็จมาเถิด พระเยซู

เจ้า!" ยอห์นได้อธิษฐานเช่นนั้นหลังจากคำพยานสุดท้ายในวิวรณ์ 22

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่แต่ละครั้งและทุกครั้งที่เราถือพิธีนี้ ซึ่งเปียงการเสด็จมาของพระเยซู แต่ความจริงอันน่าเศร้าก็คือว่ามีสมาชิกคริสตจักรหลายพันคนที่รับขนมปังนั้นและถ้วยนั้นโดยไม่ตระหนักว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ นักเทศน์บางคนก็เสริมพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เชื่อด้วยเข้าไปในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าจริง ๆ!

ข้อ 26: “เพราะว่าพวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็ประกาศการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา”

คำกรีกที่แปลเป็น "shew" (แสดง) มีความหมายว่า ประกาศ ดังนั้นการรับขนมปังนั้นและถ้วยนั้นจึงประกาศว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกที คำกรีกเดียวกันนี้ (ที่แปลเป็น "ประกาศ") ถูกใช้ในกิจการ 4:2; 13:5 และ 38; 15:36; 17:3 และ 13; 1 โครินธ์ 9:14 และโคโลสี 1:28 ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทั้งหมด ความหมายคือ "ประกาศ"

การถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าจะสิ้นสุดลงเมื่อพระองค์ผู้ถูกระลึกถึงนั้นเสด็จกลับมารับคนของพระองค์ไป จนกว่าจะถึงตอนนั้น เราไม่ควรเลิกถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นำเสนอการระลึกถึงพระเยซูผู้ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อเรา

ข้อ 27: “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร จะมีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

“เหตุฉะนั้น” ชี้ย้อนไปยังข้อเท็จจริงอันหลังของพระเจ้านั้นที่เพิ่งกล่าวไป-ที่ว่าความร่วมมือรับขนมปังนั้นและถ้วยนั้นประกาศการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า-ความมรณาเพื่อลบมลทินอันน่ากลัวนั้นที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราบนกางเขนนั้น เพราะความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของการถูกตรึงกางเขนของพระเยซู มันจึงเป็นเรื่องที่ร้ายแรงและอันตรายสุดขีดที่จะรับประทานอย่างไม่สมควรจากขนมปังนั้นและถ้วยนั้นซึ่งชี้ไปยังการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

การร่วมรับประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควรหมายความว่าอะไร? แน่นนอนว่า ไม่มีคนไม่เชื่อคนใดสมควรร่วมรับประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่คำเตือนตรงนี้มีไปยังสภาวะฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ การถือถ้วยนั้นและขนมปังนั้นราวกับว่าพวกมันไม่มีนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณ (โดยไม่ระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่ถูกนำเสนอในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า) คือการร่วมรับประทานอย่างไม่สมควร มันหมายความว่าผู้เชื่อคนใดที่รับขนมปังนั้นและถ้วยนั้นขณะที่อยู่ในสภาวะของการอยู่ฝ่ายเนื้อหนังแบบเย็นชา หรือขณะที่ยังสำเร็จสำราญอยู่ในบาปแบบเปิดเผย ก็รับทั้งสองสิ่งนั้นอย่างไม่สมควร ถ้าผู้ใดบ่มเพาะความขมขื่นแห่งจิตใจต่อผู้เชื่อด้วยกัน ไม่สำแดงความรักแบบพี่น้อง หรือดำเนินชีวิตที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณและอุทิศตัว และจากนั้นถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าในสภาวะฝ่ายวิญญาณเช่นนั้น เขาก็รับขนมปังนั้นและถ้วยนั้นอย่างไม่สมควร และคนเหล่านั้นที่กินขนมปังนั้นและรับถ้วยนั้นอย่างไม่สมควร “จะมีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น "มีความผิด" คือ เอ็นออกอส และมีความหมายว่า "มีความผิดที่จะต้องรับโทษ

ของการกระทำหนึ่ง" ดังนั้นคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควรจากขนมปังนั้นและถ้วยนั้นก็กำลังกระทำการอย่างหนึ่งซึ่งดึงเขาเข้าไปเกี่ยวในความผิดของความมรณาของพระเยซู-และนี่เป็นเรื่องอันตราย ผู้เชื่อทุกคนควรระวังมาก ๆ ในการตรวจสอบแบบคันใจเมื่อพวกเขาพร้อมรับขนมปังนั้นและน้ำองุ่นนั้น

ข้อ 28: “แต่จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจตนเอง และจงให้คนนั้นกินขนมปังนั้นและดื่มจากถ้วยนั้น”

“จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจ (พิสูจน์)ตนเอง...” ไม่ได้หมายถึงพวกผู้ชายของคริสตจักรเท่านั้น แต่หมายถึงพวกผู้หญิงด้วย คำที่แรงในพระคำข้อนี้คือ พิสูจน์ ผู้เชื่อต้องทดสอบตัวเอง เขาจะต้องตรวจสอบคันใจของตนภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะต้องซื่อสัตย์กับตัวเองและกับพระเจ้า และถ้ามีบาปใดที่ยังไม่ถูกสารภาพในชีวิตของเขา เขาก็ต้องสารภาพบาปนั้น: “ถ้าพวกเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

1 ยอห์น 1:4 บอกเราว่าจดหมายฝากของยอห์นได้ถูกเขียนเพื่อความชื่นชมยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม ความชื่นชมยินดีอันเต็มเปี่ยมและชีวิตอันบริบูรณ์เป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน แต่เราไม่สามารถเพลิดเพลินกับสิทธิโดยกำเนิดนั้นได้หากมีสิ่งใดคั่นกลางระหว่างเรากับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด บาปทุกอย่างที่ไม่ถูกสารภาพควรถูกสารภาพและถูกละทิ้งเสียโดยผู้เชื่อคนนั้นก่อนร่วมรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

มันสำคัญตรงที่ว่าทั้งการกินขนมปังนั้นและการดื่มน้ำองุ่นนั้นในคำเตือนนี้ถูกกล่าวถึงสามครั้ง (ข้อ 27, 28 และ 29) ข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งสองสิ่งถูกกล่าวถึงสามครั้งก็บ่งบอกถึงความสำคัญของพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับผู้เชื่อแต่ละคนในที่ประชุมนั้น ๆ มันเป็นความผิดพลาดอันน่าเกลียดและเป็นหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้นที่ผู้รับใช้หรือบาทหลวงคนใดจะกินขนมปังนั้นและดื่มถ้วยนั้น แทนที่จะยอมให้สมาชิกแต่ละคนของที่ประชุมนั้นได้มีส่วนร่วม

ข้อ 29: “เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญาเข้าสู่ตนเอง โดยไม่ได้พิณิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในพระคำข้อนี้ "พระอาชญา" ไม่ได้หมายถึงการทำให้พิณาศ แต่หมายถึงการพิพากษา คำกรีกที่แปลเป็น "พระอาชญา" ในพระคัมภีร์ของเรามีความหมายว่าการลงวินัย หรือการตีสอน โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในข้อ 32 โดยอ้างอิงถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกพิพากษาและถูกตีสอน พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้กำลังตรัสตรงนี้ว่าถ้าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วคนใดกินขนมปังนั้นและดื่มถ้วยนั้นอย่างไม่สมควร เขาจะถูกทำให้พิณาศและตกรรทหมกใหม่เพราะการทำเช่นนั้น เขาจะถูกพิพากษา ถูกตีสอน และถูกลงวินัย แต่ไม่ถูกทำให้พิณาศ

“...โดยไม่ได้พิณิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงที่ประชุมท้องถิ่นนั้นในการใช้คำว่า "พระกาย" ตรงนี้ และเขาไม่ได้กำลังพูดถึงคริสตจักร, พระกายของพระคริสต์ แต่พูดถึงพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระกายเดียวกันนั้นที่ถูกพูดถึงในข้อ 24 และ 27 ในบทนี้ การที่ผู้เชื่อคนใดไม่ตระหนักว่าขนมปังนั้นและถ้วยนั้นเป็นตัวแทนของสิ่งใดอย่างแท้จริงก็เท่ากับเป็นการไม่เข้าใจความหมายของพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นการกินอย่างไม่สมควร นั่นคือสิ่งที่เปาโลกำลังเตือนให้ระวัง และเราควรฟังคำ

เดือนนี้

เปาโลทราบว่าคุณเหล่านั้นที่กำลังทำให้ตัวเองเป็นคนกินดิบและเริ่มเมามาอยู่ที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ไม่สามารถนมัสการได้อย่างแน่นอนในใจของพวกเขา โดยระลึกถึงการถูกตรึงกางเขนของพระเยซูและคิดถึงความหวังอันมีสุขนั้นและการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นของพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดใหญ่ยิ่งของเรา, พระเยซูคริสต์ คนเหล่านั้นที่กำลังกระทำเช่นนั้นก็กำลังกินและดื่มอย่างไม่สมควรและพวกเขาจะถูกพิพากษา เหมือนอย่างที่บ้านคนถูกพิพากษาไปแล้ว

ข้อ 30: “ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่องลับไปแล้ว”

เปาโลไม่ได้หมายความว่าในที่นี้ว่าบางคนหลับ (ตายไปแล้ว) ในฝ่ายวิญญาณ แต่ในฝ่ายร่างกาย เพราะว่าพวกเขาได้ประพฤติดิบที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนจึงอ่อนกำลัง บางคนจึงล้มป่วย และบางคนได้ตายไปแล้วในฝ่ายร่างกายและถูกฝังแล้ว (คำกรีกที่แปลเป็น "นอน" คือ คอยมาโอไม และไม่เคยถูกใช้ในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อสื่อถึงความเชื่อซึ่งมีฝ่ายวิญญาณ)

คำกรีกที่ถูกใช้ในพระคำข้อนี้ของเราบ่งบอกถึง (ในสี่แห่งในภาคพันธสัญญาใหม่) การนอนตามธรรมชาติ และในสิบสี่แห่งมันถูกใช้เพื่อพูดถึงความตายของร่างกาย-และเสมอ โดยไม่มีการยกเว้น มันอ้างอิงถึงความตายของผู้เชื่อ ไม่เคยอ้างอิงถึงความตายของคนบาปเลย

Vine's Expository Dictionary of New Testament Words ให้ความเห็นที่ให้ความกระจ่างนี้: "พวกคริสเตียนยุคต้นใช้คำว่า คอยเมเตะรืออน (ซึ่งถูกใช้โดยพวกกรีกในฐานะเป็นบ้านพักผ่อนสำหรับคนแปลกหน้า) สำหรับสถานที่แห่งการฝังศพของผู้วายชนม์ของพวกเขา ดังนั้นคำภาษาอังกฤษ cemetery ('สถานที่แห่งการนอน') จึงถูกได้มา"

ไม่มีการผิดพลาดเลยที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า "เพราะวิธีที่บางคนในพวกท่านเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครีนธ์ได้ประพฤติดิบที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนจึงล้มป่วย และหลายคนตายไปแล้ว!" คนเหล่านี้ที่ตายไปแล้วได้กระทำ "บาปที่นำไปสู่ความตาย" (1 ยอห์น 5:16)

(เราควรหมายเหตุไว้ในที่นี้ว่าบาปที่นำไปสู่ความตายถูกกระทำโดยผู้เชื่อทั้งหลายและเกี่ยวข้องกับความตายฝ่ายร่างกาย ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ บาปที่อภัยให้ไม่ได้ถูกกระทำโดยคนไม่เชื่อทั้งหลาย ไม่เคยโดยผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเลย) "บาปที่นำไปสู่ความตาย" คือบาปที่ไม่ถูกสารภาพในชีวิตของผู้เชื่อ-บาปซึ่งทราบอยู่แล้วที่เขาปฏิเสธที่จะสารภาพและละทิ้ง ใน 1 ยอห์น 5:16 พระคัมภีร์ระบุชัดเจนว่ามันคือบาปของ "พี่น้อง" คนหนึ่ง-ซึ่งหมายถึงผู้เชื่อคนหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตัดผู้เชื่อคนนั้นออกซึ่งยังทำบาปที่ทราบอยู่แล้วต่อไป และซึ่งรู้ว่าเขาควรสารภาพบาปของตน ก็ปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น ชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นบางคนกำลังทำแบบนี้จริง ๆ

ข้อ 31: “เพราะว่าถ้าพวกเราจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ”

ในฐานะผู้เชื่อ เราควรทดสอบตัวเราเอง ตรวจสอบใจของเรา หมายฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าและยอมให้พระองค์ตรวจสอบใจของเรา เราควรแยกแยะระหว่างสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด และติดตามความชอบธรรม เราควรทดสอบตัวเราเองอย่างถี่ถ้วนก่อนที่เราจะรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเราทำเช่นนี้ เราก็จะไม่ถูก

พิพากษาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายทำการพิพากษาตัวเอง พวกเขาหลีกเลี่ยงการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าเราละเลยการพิพากษาตัวเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ทรงมีทางเลือกอื่น: พระองค์ต้องพิพากษาและติสอน แต่การพิพากษาและการติสอนที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อทั้งหลายไม่เคยหมายถึงการปรับโทษหรือการทำให้ตกนรก ดังที่เราจะเห็นในข้อพระคำถัดไป นอกจากนี้ โปรดศึกษา 2 ซามูเอล 7:14,15; 12:13,14; 1 โครินธ์ 5:5; 1 ทิโมธี 1:20; และฮีบรู 12:7

ข้อ 32: “แต่เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกติสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาร่วมกันกับโลก”

พระคำข้อนี้ชัดเจนมาก: จุดประสงค์ของการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือ เพื่อที่พวกเราจะไม่ถูกปรับโทษด้วยกันกับโลก

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนเพื่อที่เราจะเป็ "ผู้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์" (ฮบ. 12:10)

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนเราเพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักผู้ที่พระองค์ทรงติสอน และทรงเขียนติบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6)

ในวิวรณ์ 3:19 เราอ่านว่า “เรารักผู้ใดก็ตาม เราก็มักกล่าวและติสอน...”

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงติสอนลูก ๆ ของพระองค์ และการติสอนนั้นก็เพื่อประโยชน์ของเรา เราได้กำไรในความรู้อันเพิ่มขึ้นในใจของเรา ในการร่วมสามัคคีธรรม-และเมื่อเราถูกติสอน เราก็มักทำให้เป็นเหมือนกับพระองค์ ผู้เชื่อทุกคนที่ถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตก็ถูกผลิตลงหน้าให้เป็เหมือนกับแบบพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า (รม. 8:29) ดังนั้น ถ้าเราปฏิเสธที่จะพิพากษาตัวเราเอง ตรวจสอบใจของเราและชำระชีวิตของเราให้สะอาดในฐานะลูกทั้งหลายของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ทรงมีทางเลือกใดนอกจากติสอนเราเพื่อที่พวกเราจะไม่ถูกปรับโทษด้วยกันกับโลก

การติสอนก่อให้เกิด "ผลอันเปี่ยมสันติแห่งความชอบธรรม" โปรดศึกษาฮีบรู 12-ทั้งบท ไม่ใช่ความทุกข์ยาก โรคภัย ความปวดร้าวใจและความผิดหวังทุกอย่างเป็มาเพราะการติสอน ลูกที่รักที่สุดบางคนของพระเจ้า เหล่าผู้รับใช้ที่ถวายตัวมากที่สุดของพระองค์ ก็ทนทุกข์มากที่สุด พวกเขาโอดในสิ่งนั้น และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะการนี้ วิสุทธิชนบางคนของพระเจ้าเรียนรู้ เหมือนอย่างที่ยอห์นทูตเปาโลได้เรียนรู้ ในสภาวะใดก็ตามที่พวกเขาอยู่ "ที่จะพอใจในสภาวะนั้น"

ผู้เชื่อไม่ควรตกใจกลัวเมื่อพระเจ้าทรงติสอน พระวณะของพระเจ้าสอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้ และผู้ใดที่อยู่โดยปราศจากการติสอนก็ไม่ใช่ลูกคนหนึ่งของพระเจ้า: “แต่ถ้าพวกท่านอยู่โดยปราศจากการติสอน ซึ่งคนทั้งปวงเป็นผู้เข้าส่วน พวกท่านก็เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ และไม่ใช่อุปการทั้งหลาย” (ฮบ. 12:8)

ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระโดยพระโลหิตแล้วจะถูกปรับโทษกับโลกเพื่อที่จะถูกเผาไหม้ การติสอนทุกอย่างที่เราได้รับในฐานะผู้เชื่อจะมาสู่เราก่อนที่เราเสียชีวิต เพราะว่าการติสอนเป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นบุตร

โลทเป็นชายที่ชอบธรรมคนหนึ่ง เปโตรบอกเราเช่นนั้น แต่เขาย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดมและเริ่มที่จะรักโลก เขาเริ่มเขินขาและเฉยเมยต่อสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า-เราคงจะกล่าวได้ว่าเขา "ไกลกลับ" แต่เขาถูกพิพากษา ถูกตีสอน และเขาสูญเสียทุกสิ่งที่เขาມີในโลกยกเว้นลูกสาวสองคนของเขา (ผู้ซึ่งต่อมาสรางความอัปยศให้เขา) เขาได้เห็นเมืองโสโดมถูกเผาอดวาย แต่พระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดออกมาจากเมืองนั้นเพราะว่าเขาเป็นลูกของพระเจ้า

ข้อ 33: “เหตุฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านมาร่วมประชุมเพื่อรับประทาน จงคอยซึ่งกันและกัน”

ในที่นี้เป็นคำเตือนสติที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญของความรักและการร่วมสามัคคีธรรมในท่ามกลางพวกพี่น้อง-แต่ในความเป็นระเบียบตามแบบพระเจ้า ข้อสรุปของหัวข้อนี้ทั้งหมดจริง ๆ แล้วคือนี้: ขอให้ทุกคน-ผู้เชื่อทุกคน-จำให้ขึ้นใจว่าพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่มีอาหารธรรมดาโดยมีจุดประสงค์เพื่อสนองความหิวของร่างกาย มันเป็นพิธีระลึกอันศักดิ์สิทธิ์ถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์เสด็จมา คนเหล่านั้นที่หิวจะต้องกินที่บ้าน มิฉะนั้นพวกเขาจะเชื่อเชิญการตีสอนและการพิพากษาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาต้องไม่เป็นคนกินดิบและเมามายรอบโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 34: “และถ้าผู้ใดหิว ก็จงให้เขากินที่บ้าน เพื่อพวกท่านจะไม่ร่วมประชุมกันจนมาสู่การพิพากษาและเรื่องอื่น ๆ นั้น ข้าพเจ้าจะจัดการเมื่อข้าพเจ้ามา”

พวกคนที่หิวควรกินที่บ้าน ไม่ใช่ในที่ประชุม ดังนั้นเปาโลจึงแบ่งแยกความแตกต่างอย่างชัดเจนและแน่นอนระหว่างพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ากับมีอาหารปกติธรรมดา คำที่แปลเป็น "การปรับโทษ" ในที่นี้เป็นคำเดียวกันกับที่ถูกแปลเป็น "การพิพากษา" ในข้อ 29 ผู้เชื่อทั้งหลายที่ไม่ปรารถนาที่จะเชื่อเชิญการพิพากษาหรือการตีสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้าควรสนองความหิวของตนที่บ้าน ไม่ใช่ที่พระนิเวศของพระเจ้าที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า การทำแบบนั้นเท่ากับเป็นการเชื่อเชิญการตีสอน

“และเรื่องอื่น ๆ นั้น ข้าพเจ้าจะจัดการเมื่อข้าพเจ้ามา” นี่ย่อมหมายถึงสิ่งทั้งหลายที่มีความสำคัญน้อยกว่า รายละเอียดต่าง ๆ ที่ไม่สำคัญแต่มีความเกี่ยวข้องกับคำถามหลายข้อที่เขาได้ตอบไปแล้วจนถึงจุดนี้

บทที่ 12

12:1 บัดนี้เกี่ยวกับบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้

12:2 พวกท่านทราบแล้วว่า พวกท่านเคยเป็นคนต่างชาติที่ถูกชักนำไปยังบรรดารูปเคารพเหล่านี้ซึ่งพูดไม่ได้ตามที่พวกท่านเคยถูกนำไป

12:3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแจ้งให้พวกท่านเข้าใจว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระ

เยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดสามารถพูดได้ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

12:4 บัดนี้ของประทานนั้นมีอยู่หลากหลาย แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน

12:5 และมีความแตกต่างกันของงานรับใช้ทั้งหลาย แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน

12:6 และมีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งหลาย แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นผู้กระทำสารพัดในทุกคน

12:7 แต่การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อเป็นประโยชน์ร่วมกัน

12:8 ด้วยว่าพระวิญญาณโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งสติปัญญา ให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งความรู้ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

12:9 ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งมีของประทานต่าง ๆ ในการรักษา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

12:10 ให้อีกคนหนึ่งกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาต่าง ๆ ได้

12:11 แต่สารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวและอันเดียวกันนั้นทรงกระทำกิจ โดยแจกจ่ายแก่ทุกคนตามที่พระองค์ทรงประสงค์

12:12 เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น

12:13 เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว

12:14 เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ

12:15 ถ้าเท้าจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นมือ ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นเท้าจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ

12:16 และถ้าหูจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นตา ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นหูจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ

12:17 ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน

12:18 แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์

12:19 และถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน

12:20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ยังเป็นร่างกายเดียวกัน

12:21 และตาไม่สามารถกล่าวแก่มือว่า “ข้าไม่ต้องการเจ้า” หรืออีกที่ศีรษะไม่สามารถกล่าวแก่เท้าว่า “ข้าไม่ต้องการพวกเจ้า”

12:22 ไม่เลย ยิ่งกว่านั้นอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งดูเหมือนว่าอ่อนแอกว่า ก็จำเป็น

12:23 และอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งพวกเราคิดว่ามีเกียรติน้อยกว่า พวกเรากลับให้เกียรติบริบูรณ์มาก

ขึ้นแก่อวัยวะเหล่านี้ และอวัยวะที่ไม่น่าดูของพวกเรา ก็มีความน่าดูที่บริบูรณ์มากขึ้น

12:24 เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูของพวกเราไม่มีความต้องการ แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้ร่างกายประสานกัน โดยทรงให้เกียรติที่บริบูรณ์มากขึ้นแก่ส่วนที่เคยขาดเกียรตินั้น

12:25 เพื่อที่จะไม่มีความแตกแยกกันในร่างกาย แต่เพื่ออวัยวะเหล่านั้นจะมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน

12:26 และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกซ์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกซ์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปีติยินดีกับอวัยวะนั้น

12:27 บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของพระกายนั้น

12:28 และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร ที่หนึ่งคือพวกอัครทูต รองลงมาคือบรรดาผู้พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ต่อจากนั้นการอัครรรยต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทั้งหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ

12:29 ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนเป็นผู้กระทำการอัครรรยต่าง ๆ หรือ

12:30 ทุกคนมีบรรดาของประทานแห่งการรักษาหรือ ทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ หรือ ทุกคนสามารถแปลได้หรือ

12:31 แต่จงปรารถนาบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้นอย่างจริงจัง และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางหนึ่งที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่พวกท่าน

บทนี้สานต่อการตอบคำถามต่าง ๆ ที่เปาโลได้รับจากที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ความเห็นที่แตกแยกเกี่ยวกับหลายเรื่อง ความคิดและความเชื่อที่แตกต่างกันเกี่ยวกับพวกของประทานฝ่ายวิญญาณและการใช้พวกมันในที่ประชุมท้องถิ่น เห็นได้ชัดว่าบางคนมีฤทธิ์เดชและการสำแดงที่เหนือธรรมดา เรื่องของประทานต่าง ๆ ขณะที่คนอื่น ๆ แสดงออกน้อยกว่าและสำแดงฤทธิ์เดชน้อยกว่า คนกลุ่มแรกได้รับคำสรรเสริญและถูกยกชู ขณะที่คนกลุ่มหลังถูกเพิกเฉยและถูกปฏิบัติราวกับว่าพวกเขามีค่าน้อยมากต่อคริสตจักร การกระทำเหล่านั้นคงจะเป็นแนวโน้มในที่ประชุมใดก็ตามที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าบททดสอบของพระเจ้าสำหรับคุณค่าที่แท้จริงของของประทานหนึ่งก็คือว่า คนที่ถือครองของประทานนั้นใช้มันเพื่อถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้าหรือไม่ มันเป็นเรื่องที่ผิดที่จะให้คุณค่าแก่คน ๆ นั้นที่ถือครองของประทานนั้น เพราะว่าของประทานนั้นเป็นมาจากพระวิญญาณ ไม่ใช่มาจากเนื้อหนัง ผู้เชื่อแต่ละคนควรทำทุกอย่างที่ตนกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อการเสริมสร้างของคริสตจักรทั้งหมด ไม่ว่าของประทานนั้นจะเปี่ยมฤทธิ์เดชขนาดไหนหรือผลลัพธ์จะน่าทึ่งขนาดไหน ถ้าคน ๆ นั้นขาดในเรื่องความรัก ของประทานนั้นก็มีค่าน้อยมาก มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่จะปรารถนาของประทานทั้งหลายที่ดีที่สุด แต่ความรักต้องมีความเป็นเอกในการใช้ของประทานเหล่านั้น

เราเริ่มเนื้อหาตอนใหม่ตรงนี้ ซึ่งรวมถึงบทที่ 12,13 และจบจบข้อ 40 ของบทที่ 14

ของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลายในพระกายของพระคริสต์-

วิธีที่พวกมันควรถูกใช้ในที่ประชุมท้องถิ่น

ข้อ 1: “บัดนี้เกี่ยวกับบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้”

หัวข้อก็คือ "บรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ" ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ของหรือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ อีกครั้งเราหมายเหตุค่ากล่าวที่ถูกใช้หลายครั้งโดยเปาโลในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา: "ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้" ไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าเรามีพระวจนะของพระเจ้า บัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ-ประทีปแก่เท้าของเราและแสงสว่างแก่วิถีทางของเรา พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดูแลและเป็นประโยชน์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้สอน และผู้เชื่อทุกคนถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 2: “พวกท่านทราบแล้วว่า พวกท่านเคยเป็นคนต่างชาติที่ถูกชักนำไปยังบรรดารูปเคารพเหล่านี้ซึ่งพูดไม่ได้ ตามที่พวกท่านเคยถูกนำไป”

เปาโลกำลังเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับเวลานั้นเมื่อพวกเขาเคยเป็นคนต่างชาติ (คนไม่เชื่อ) การแปลต่อไปนี้ความหมายออกมาชัดเจนมากขึ้น: "พวกท่านทราบว่าพวกท่านเคยถูกนำไปหลงไปหาพวก รูปเคารพอยู่เสมอ สิ่งเหล่านั้นที่พูดไม่ได้ เหมือนกับที่พวกท่านอาจถูกผลักดันเป็นครั้งคราว"

มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนตรงนี้ว่าเบื้องหลังรูปเคารพที่ไม่มีชีวิตซึ่งทำด้วยไม้หรือหินเหล่านี้คือ พลังมหาศาลที่เป็นวิญญาณ และผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝังฝ่ายวิญญาณก็ตระหนักดีว่าพลังนี้คือมารร้ายเอง ซึ่งทำงานผ่านทางอำนาจเหล่านั้นแห่งความมืดและเหล่าผู้ครอบครองที่เป็นวิญญาณแห่งความชั่วในสถานที่สูงทั้งหลาย วิญญาณชั่วเหล่านี้ปฏิบัติงานโดยใช้มนุษย์เป็นเครื่องมือ พวกครูสอนเท็จ (มีพวกเขาหลายคนในเมืองโครีนธ์) กำลังนำบางคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงให้หลงเงินไป แล้วยังเป็นเหตุให้ผู้เชื่อบางคนกลายเป็นผู้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังด้วยซ้ำ แต่ว่าก่อนที่พวกเขาได้บังเกิดใหม่ ผู้เชื่อทุกคนเหล่านั้นในเมืองโครีนธ์เคยถูกนำไปหลงไปสู่การบูชารูปเคารพผ่านทางอำนาจเหล่านั้นแห่งความมืด

นี่เป็นจริงในสมัยนี้เช่นกันในดินแดนของคนนับถือรูปเคารพ และแม้กระทั่งในดินแดนของเราเองมีคนบูชารูปเคารพมากมาย-รูปปั้นเล็ก ๆ "อุปกรณ์" เล็ก ๆ อาคารคริสตจักร สิ่งต่าง ๆ มากมาย แต่ที่ใดก็ตามที่มีรูปเคารพอันหนึ่ง คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าอำนาจแห่งความมืดอยู่เบื้องหลังมัน!

ข้อ 3: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแจ้งให้พวกท่านเข้าใจว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดสามารถพูดได้ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“ข้าพเจ้าจึงแจ้งให้พวกท่านเข้าใจ...” (หรือ "ข้าพเจ้าทำให้เป็นที่ทราบแก่พวกท่าน") ก่อนที่คนเหล่านี้ได้กลับใจรับเชื่อจากการกราบไหว้รูปเคารพ ก่อนที่พวกเขาได้ละทิ้งเหล่ารูปเคารพไร้ของของพวกเขาและได้หันมาพึ่งพระเยซู พวกเขาไม่ได้มีการรับรู้ใด ๆ เลยเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ เพราะว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้า” แต่บัดนี้เปาโลกำลังทำให้เป็นที่ทราบแก่พวกเขาว่าพวกเขาสามารถทดสอบวิญญาณเหล่านั้นได้อย่างไรและรู้ว่าพวกมันมาจากพระเจ้าหรือไม่ (เปรียบเทียบกับ 1 ยอห์น 4:1-3)

“...ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง (ในภาษาเดิม วลีที่

หมิ่นประมาทนั่นคือ 'อานัสเอมา เยซูส!') และไม่มีผู้ใดสามารถพูดได้ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้านอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” นั่นคือ ไม่มีคำพูดที่แท้จริงสักคำสามารถถูกเอ่ยได้เว้นแต่โดยความเป็นตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ทุกคนที่สารภาพอย่างแท้จริงว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็กล่าวคำสารภาพเช่นนั้นภายใต้อิทธิพลของ (หรือใน) พระวิญญาณบริสุทธิ์

ในที่นี้เปาโลกำลังหมายถึงผู้สอนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ยอห์นอ้างอิงถึงคนกลุ่มนี้ใน 1 ยอห์น 4:1-3 เรายังมีคนอื่นอยู่เหมือนเดิมที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมรับการรับสภาพเนื้อหนังนั้น-ซึ่งปราศจากมันเราก็ไม่มีการถวายเป็นบูชา ไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และไม่มีพระคุณที่จะช่วยให้รอดและรักษาได้เลย

ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวชัดเจนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วที่พูดในและผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่เรียกพระเยซูว่าเป็นผู้ถูกสาปแช่ง-(และการไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระองค์หรือสิ่งใดที่พระวจนะของพระเจ้าสอนเกี่ยวกับพระองค์ก็เท่ากับเป็นการเรียกพระองค์ว่าเป็นผู้ถูกสาปแช่ง) ผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วจะไม่ทำแบบนี้

และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถรับสารภาพจากใจอย่างแท้จริงได้ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้านอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระองค์ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ทรงอยู่ในโลกเพื่อเป็นพยานรับรองเกี่ยวกับพระเยซู และมนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสารภาพจากใจได้ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คำสารภาพเช่นนั้นสามารถถูกกล่าวได้เฉพาะในและผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ในยอห์น 16:12-15 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยังไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้ แต่เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรงแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะมา พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระองค์จะทรงรับสิ่งที่เป็นของเรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย สิ่งสารพัดที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวว่า พระวิญญาณจะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้น และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย”

วลีหมิ่นประมาทนั้น "อานัสเอมา เยซูส!" เคยถูกใช้บ่อยโดยพวกยิว คำอธิษฐานต่าง ๆ ในธรรมศาลารวมถึงการสาปแช่งพวกนอกกรีตและพวกละทิ้งความจริงทั้งหมดเป็นประจำ และในสายตาของคนไม่เชื่อที่เป็นยิวเหล่านั้น พระเยซูคงถูกจัดอยู่ในจำพวกคนเหล่านั้น บทบัญญัติของยิวระบุไว้ว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง” (กท. 3:13) และพระเยซูได้ทรงถูกตรึงกางเขน มันเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าพวกยิวเหล่านั้นคงจะบังคับคนทั้งหลายที่เคยเป็นมิตรต่อพวกคริสเตียนให้กล่าวคำสาปแช่งนี้หรือไม่ก็ถูกโยนออกไปจากธรรมศาลา ตามที่มิบ้นทีกไว้ในยอห์น 9:22 เปาโลกล่าวแก่อากริปาตอนให้การเกี่ยวกับการที่เขาเคยข่มเหงพวกคริสเตียนว่า “ข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท” (กิจการ 26:11)

ประวัติศาสตร์สมัยพระคัมภีร์และเรื่องเล่าเก่าแก่สมัยพระคัมภีร์บอกเราว่าในสมัยของเปาโล เมื่อพวก วิสุทธิชนมารวมตัวกันเพื่อนมัสการและชาวประเสริฐก็กำลังถูกเทศนา หลายครั้งพวกคนไม่เชื่อหรือพวกคนที่ คิดร้ายจะได้เข้าไปในธรรมศาลานั้น และในระหว่างการเทศนาคนพวกนี้อยู่ดี ๆ ก็จะลุกขึ้นยืนและตะโกนออก มาว่า "อานัสอะมา เยซูส!" เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราด้วยว่าพวกนอสติกร้างอ้อมให้ใครก็ตามที่เข้าร่วม กับพวกเขาตะโกนถ้อยคำเหล่านี้ออกมา

คำกล่าวของอัครทูตท่านนี้ที่ว่าไม่มีผู้ใดที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะใช้วลีหมิ่นประมาทนี้ได้ ก็ เป็นการเกริ่นนำเข้าสู่คำกล่าวที่สองของเขาคือว่าเฉพาะผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่คน ๆ หนึ่ง สามารถประกาศได้ว่า "พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" ผู้เชื่อคนใดที่ถูกนำไปห้อมรับความเป็นองค์พระผู้ เป็นเจ้าของพระคริสต์ในชีวิตของเขาก็ถูกนำไปสู่ที่นั่นโดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น และ พระราชกิจนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มีเพื่อวัตถุประสงค์เดียวที่ไม่รู้สิ้นสุด-และนั่นก็คือ เพื่อถวายเกียรติพระ คริสต์

โปรดเปรียบเทียบนี้กับ 1 ยอห์น 4:2-4 ที่ยอห์นเน้นข้อเท็จจริงของพระเจ้าเรื่องความเป็นมนุษย์ของ พระคริสต์ ในที่นี้เปาโลกำลังตอกย้ำความจริงเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การไม่ยอมรับความเป็น มนุษย์ของพระองค์หรือความเป็นพระเจ้าของพระองค์เท่ากับเป็นการหมิ่นประมาท

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วไม่จำเป็นต้องกลัวการทำบาปแห่งการหมิ่นประมาทนั้น เพราะว่า "ผู้ใด ที่ถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า" ถ้าคุณถูกนำโดยพระวิญญาณ บริสุทธิ์ คุณก็แน่ใจได้ว่าพระองค์จะไม่ทรงนำคุณให้หมิ่นประมาทพระนามของพระเยซู และพระองค์จะไม่ทรง นำคุณให้หมิ่นประมาทพระองค์เอง (การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์คือบาปที่อภัยให้ไม่ได้ แต่ผู้เชื่อ แท้คนใดจะไม่ทำบาปนั้น และทำไม่ได้) คริสเตียนทั้งหลายสามารถทำบาปที่นำไปสู่ความตายได้ แต่นั่นคือ ความตายของร่างกาย ไม่ใช่ความพินาศของจิตวิญญาณ

งานรับใช้ที่แท้จริงในการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย

ข้อ 4: "บัดนี้ของประทานนั้นมีอยู่หลากหลาย แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน"

คำกรีกที่แปลเป็น "หลากหลาย" มีความหมายตรงตัวว่าชนิด จำพวก ประเภท หรือชนิดต่าง ๆ และ อาจมีความหมายในที่นี้ว่า "การแจกจ่ายหรือการแบ่งสรรปันส่วน" พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่แบ่งสรรปัน ส่วน (แจกจ่าย) ของประทานที่แตกต่างกันเหล่านั้น พวกมันไม่สามารถถูกได้มาโดยใช้วิธีอื่นเลย และพระ วิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยประทานของประทานฝ่ายวิญญาณอันหนึ่งให้แก่ผู้ใดเว้นแต่เพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียวนั้น คือ การถวายเกียรติพระคริสต์ สง่าราศี คำสรรเสริญ การนมัสการและเกียรติทั้งหมดควรถูกถวายแด่พระเยซู และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงระมัดระวังมาก ๆ ที่คำสรรเสริญที่พระเยซูทรงสมควรได้รับจะถูกถวายแด่ พระองค์ "แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา และ ความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ผู้ที่ โอ้อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด'" (1 คร. 1:30,31)

ข้อ 5: "และมีความแตกต่างกันของงานรับใช้ทั้งหลาย แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน"

ไม่ใช่ "administrations" อย่างในฉบับคิงเจมส์ของเรา แต่เป็น "ministrations" คำกรีกนี้คือ ดีอาค่อนี่อา ซึ่งหมายถึงการรับใช้-คำ ๆ หนึ่งที่มีความหมายทั่วไป และไม่ใช่พร้อมกับแนวคิดด้านสงฆ์ของการรับใช้ ผู้เชื่อแต่ละคนมีการรับใช้เฉพาะตัวของตนที่ต้องกระทำ พระเจ้าทรงมีงานรับใช้หนึ่งสำหรับลูกทุกคนของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงคาดหวังให้ผู้เชื่อคนหนึ่งทำงานรับใช้หนึ่งในรายละเอียดที่เหมือนกันทุกอย่างกับที่ผู้เชื่ออีกคนหนึ่งจะทำงานรับใช้นั้น

ผู้เชื่อแต่ละคนมีหน้าที่คนต้นเรือนที่พระเจ้าประทานให้ ซึ่งจะต้องถูกกระทำโดยมีจุดประสงค์ที่เจาะจงหนึ่งเดียว: เพื่อถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และทุกสิ่งที่เรากระทำจะต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติพระองค์ ไม่ว่าจะงานรับใช้หนึ่งจะโดดเด่นหรือต่ำต้อย ผู้เชื่อแต่ละคนในที่ประชุมนั้นจะต้องถวายตัวให้แก่งานรับใช้นั้นหรือหน้าที่คนต้นเรือนนั้น โดยกระทำมันด้วยสิ้นสุดใจกำลัง และความคิดของตน ผู้เชื่อคนใดที่ปฏิบัติหน้าที่คนต้นเรือนของตนในลักษณะนี้จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน

ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงที่ประชุมหนึ่งที่รวมตัวกันเพื่อนมัสการและศึกษาพระวจนะของพระเจ้าโดยเฉพาะ ในที่ประชุมใดที่พระคริสต์ทรงถูกยอมรับว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของผู้เชื่อแต่ละคน จะไม่มีความสับสน ไม่มีการทดลองสำหรับผู้เชื่อคนใดในที่ประชุมนั้นที่จะหันไปหาประเพณีของมนุษย์แทนที่จะเดินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า หนทางเดียวที่จะแก้ไขความขัดแย้งหรือความไม่เป็นระเบียบชนิดใดก็ตามในที่ประชุมก็คือ ที่ผู้เชื่อแต่ละคนจะถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า และที่ทั้งที่ประชุมนั้นจะอธิษฐานอย่างร้อนรนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอการฟื้นฟูสุขภาพเดิมของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนั้นที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถประทานให้ได้เมื่อแต่ละคนยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อเกิดความสับสน พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อเกิดสันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และที่ใดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจตามวิธีของพระองค์ได้ในชีวิตของผู้เชื่อแต่ละคน นั่นก็มีที่ประชุมหนึ่งที่ผลิตพลืนกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความสมัครสมานสามัคคี ไม่ใช่ที่ประชุมหนึ่งที่ถูกทำให้แตกแยกเพราะการทะเลาะวิวาทและความสับสนวุ่นวาย

ข้อ 6: “และมีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งหลาย แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นผู้กระทำสารพัดในทุกคน”

ในที่ประชุมมีการกระทำกิจหลายอย่าง-หลายงานรับใช้ให้กระทำ บางงานก็ต่ำต้อยมาก ๆ-ไม่โก้หรูเลย แม้แต่นิดเดียว บางงานก็ไม่ถูกเห็นโดยมนุษย์ ถึงแม้งานเหล่านั้นเป็นสิ่งจำเป็นก็ตาม แต่ไม่ว่างานรับใช้นั้นจะนำตื่นตาหรือต่ำต้อย พระเจ้าองค์เดียวกันนั้นก็ทรงเป็นผู้กระทำกิจทั้งปวงเหล่านั้นในผู้เชื่อทุกคนเหล่านั้นของทั้งที่ประชุมนั้น ไม่มีการชิงดีชิงเด่นกันเลยในตรีเอกานุภาพ (และไม่ควรมีการชิงดีชิงเด่นกันในคริสตจักร) พระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของคริสตจักร เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และด้วยเหตุนี้เราจึงควรตระหนักว่าเนื่องจากมีเพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว พระเจ้าองค์เดียว เราทุกคนจึงกำลังรับใช้อุดมการณ์เดียว-การถวายเกียรติพระเยซูคริสต์ในทุกสิ่งที่เรากระทำ ไม่ว่าจะต่ำต้อยหรือยิ่งใหญ่

ถ้าในที่ประชุมเรากระทำงานรับใช้เพื่อที่จะรับคำชมเชยและคำสรรเสริญจากมนุษย์ เราก็ได้บำเหน็จ

ของเราแล้ว เราไม่ได้กำลังรับใช้พระเจ้า เรากำลังรับใช้มนุษย์ แต่ถ้าสิ่งที่เราทำ ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก ถูกกระทำในจิตใจที่ถูกต้องและเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า เราก็จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีคริสเตียนยักษ์ใหญ่และคริสเตียนคนแคระ เราทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้า เราเป็นของกายเดียวกันนั้น และเราทุกคนควรสละชีวิตในการทำอะไรก็ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้เรากระทำ ไม่ว่าจะงานนั้นจะใหญ่หรือเล็กก็ตาม พระเจ้าทรงทราบความสามารถของเราเมื่อพระองค์ทรงมอบหมายงานรับใช้แก่เรา และ "พระองค์ทรงทำสิ่งสารพัดดีทั้งนั้น"

ข้อ 7: “แต่การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อเป็นประโยชน์ร่วมกัน”

จุดมุ่งหมายหนึ่งเดียวของกิจกรรมทุกอย่างในที่ประชุมคือ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ที่ประชุมนั้นทั้งหมด ตริเอกานูภาพ-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์-ทรงกระทำกิจในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระเจ้า ทั้งสามประธานของประธานเหล่านั้น-และถึงแม้ว่ามีของประธานอันหลากหลาย ก็มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของจุดประสงค์และผลลัพธ์

การสำแดงให้ประจักษ์ที่เกิดขึ้นผ่านทางของประธานนั้นของพระวิญญาณที่โปรดประทานให้แก่คน ๆ นั้นไม่ใช่การสำแดงให้ประจักษ์ของความสามารถของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ หรือความเข้าใจของมนุษย์ การสำแดงให้ประจักษ์ของฤทธิ์เดชที่สถิตภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ควรเป็นวาระแห่งประโยชน์ฝ่ายวิญญาณและการเติบโตฝ่ายวิญญาณสำหรับผู้เชื่อแต่ละคนในที่ประชุมนั้น ในทุกการรวมตัวกันของที่ประชุมนั้น ผู้เชื่อทุกคนถือครองของประธานของตัวเองตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ของประธานเหล่านั้นของทุกคนในที่ประชุมนั้นถูกประทานให้แก่พวกเขาแต่ละคนเพื่อประโยชน์สุขของที่ประชุมนั้นทั้งหมด

ข้อ 8: “ด้วยว่าพระวิญญาณโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งสติปัญญา ให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งความรู้โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน”

มีความแตกต่างระหว่าง "สติปัญญา" และ "ความรู้" สติปัญญาที่แท้จริงวัดค่าหรือวัดขนาดลักษณะเฉพาะและคุณค่าที่แท้จริงของสิ่ง ๆ หนึ่งหรือหลายสิ่งและความสัมพันธ์ของพวกมันต่อกันและกัน อันเป็นการใช้การเห็นเชิงลึกและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ นี่คือปัญญาชนิดที่สูงที่สุด และมาจากพระเจ้า ความรู้ประกอบด้วยความเข้าใจอันเฉลียวฉลาดเกี่ยวกับข้อเท็จจริงประการหนึ่งหรือหลายประการเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งหรือหลายสิ่ง และหลักการเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับมัน ความรู้เป็นสิ่งที่เชิงปฏิบัติมากกว่าเยอะ สองสิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็น-สติปัญญาซึ่งทราบโดยการร่วมสนิทกับพระเจ้าสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า และความรู้ซึ่งในชีวิตและการทำงานประจำวันสามารถนำสติปัญญานั้นมาปฏิบัติได้

ทั้งหมดนี้ประยุกต์ใช้กับสติปัญญาแบบพระเจ้าและความรู้ฝ่ายวิญญาณ และในพระคำข้อนี้โดยเฉพาะใช้กับสิ่งซึ่งถูกปรณนิบัติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงนั้น ทางทั้งหลายและกิจการทั้งหลายของพระองค์ “ในพระองค์บรรดาทรัพย์สิ้นแห่งสติปัญญาและความรู้ทรงถูกปิดซ่อนไว้” (คส. 2:3)

ความจริงแห่งข้อพระคำตอนนี้ของเราไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยว่าของประธานแห่งความรู้ถูกจำกัดอยู่แค่ผู้เชื่อชนชั้นเดียวเท่านั้น ของประธานเช่นนั้นอาจถูกประทานให้แก่คริสเตียนปกติธรรมดา (อย่างที่เราคิดเกี่ยวกับผู้คน) หรือให้แก่คนที่พิเศษเหนือธรรมดาก็ได้ และมันไม่ได้หมายความว่าพี่น้องคนหนึ่งสามารถถือ

ครองของประทานแต่อย่างเดียวนั้น-นั่นคือ ว่าถ้าเขามีของประทานด้านสติปัญญา เขาก็ไม่สามารถมีของ
ประทานด้านความรู้หรือของประทานด้านความเชื่อได้เช่นกัน พระวิญญาณอาจประทานของประทานหลาย
อย่างให้แก่คน ๆ หนึ่งได้

ข้อ 9: “ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งมีของประทานต่าง ๆ ใน
การรักษาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน”

“ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ...” ความเชื่อที่เปาโลพูดถึงในที่นี้ไม่ใช่ความเชื่อที่ถูกใช้อยู่ตลอดโดยผู้เชื่อ
แท้ทุกคน เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ (รม. 1:17) แต่ความเชื่อที่เปาโลพูดถึงในพระคำข้อนี้คือของประทาน
พิเศษแห่งความเชื่อที่ถูกพูดถึงในบทที่ 13 ข้อ 2 ซึ่งก่อเกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ อย่างแท้จริง-การประทานความเชื่อ
เป็นพิเศษซึ่งถูกสำแดงให้ประจักษ์ในการกระทำเหล่านั้นของคน ๆ หนึ่งที่มิใช่ของประทานนั้น

“...ให้อีกคนหนึ่งมีของประทานต่าง ๆ ในการรักษาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน” เราต้องระมัดระวัง
ที่จะแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เราต้องแบ่งแยกระหว่างของประทานเหล่านั้นของพระ
วิญญาณซึ่งได้ประทานให้แก่พวกอัครทูต กับของประทานเหล่านั้นของพระวิญญาณซึ่งดำรงอยู่ถาวรและจะอยู่
ต่อไปจนจบยุคคริสตจักร ของประทานบางอย่างเหล่านั้นได้ถูกประทานให้ ณ เวลาหนึ่งที่เจาะจงเพื่อจุด
ประสงค์หนึ่งที่เจาะจง และได้คงอยู่เฉพาะระหว่างคำพยานของอัครทูตเท่านั้น: “พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คน
เหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และ
บรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:4)

ในระหว่างช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านนั้นและในศตวรรษแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน พระเจ้าได้
ประทานของประทานพิเศษต่าง ๆ ตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง โดยทรงเป็นพยานรับรองความรอดที่แท้
จริงนั้นผ่านทางพระโลหิตของพระเยซู: “...เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะ
สูญไป” (1 คร. 13:10) ด้วยเหตุนี้ เมื่อ “ความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” ครบ
บริบูรณ์และพระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพได้ถูกประทานให้อย่างครบถ้วนแล้ว จึงไม่จำเป็นต้อง
มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ อีกต่อไป พระเจ้าทรงประกาศแล้วว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่
โดยความเชื่อ” และความเชื่อไม่ขอที่จะเห็น รู้สึก ชิมรส หรือจับต้อง! ความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้าเพียงเพราะว่า
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และถ้าพระเจ้าทรงประกาศมัน เราก็สามารถเชื่อมั่น ดำเนินชีวิตโดยมัน ยืนอยู่บนมัน
และตายโดยมันได้ เราไม่ต้องการหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ใด ๆ วันนี้เพื่อพิสูจน์สิ่งที่เราพบในพระวจนะ
ของพระเจ้า เราเชื่อมั่น เราเชื่อมั่นว่าเป็นความจริง เพียงเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว

ในสมัยของเปาโลของประทานพิเศษต่าง ๆ ในการรักษาโรคได้ถูกประทานให้แก่หลายคน เปาโลไม่
เพียงรักษาโรคเท่านั้น-เขายังทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นขึ้นจากตายด้วย (กิจการ 20:9-12) กระนั้นต่อมาในงาน
รับใช้ของเขาของประทานแห่งการรักษาโรคก็ไม่ได้ถูกใช้เพื่อที่โมธี โตรพีมีส ภายอัส และอีกหลายคน ถึงแม้ว่า
คนเหล่านี้เป็นชายที่พระเจ้าทรงเรียกและประกอบด้วยพระวิญญาณก็ตาม เราอ่านในกิจการ 9:40 ว่าเปโตรก็
ทำให้คนตายเป็นขึ้นเช่นกัน

บัดนี้ท่านที่รักยิ่งเอ๋ย ทำไมเราถึงมีเหตุมีผลไม่ได้เล่า? ทำไมเราที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้และผู้สอน

พระวาระของพระเจ้าถึงแยกแยะพระวาระอย่างถูกต้องไม่ได้เล่า? ทำไมเราถึงประกาศยาวนานเสียงดังว่าของ
ประธานแห่งการรักษารอคอยมีอยู่บนผู้คนสมัยนี้เหมือนกับที่พวกอัครทูตเคยมีในคริสตจักรยุคต้น-กระนั้นเราก็
ต้องยอมรับว่าไม่มีมนุษย์คนใดที่มีชีวิตอยู่วันนี้สามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ และไม่มีผู้ใดเคยทำให้คนตาย
เป็นขึ้นเลยในช่วงศตวรรษหลัง ๆ นี้? ผมรู้ว่าพระเจ้าสามารถรักษารอคอยใช้เจ็บทุกอย่างได้ และผมรู้ว่า
พระองค์ทรงรักษาให้หายได้-พระองค์เคยรักษาร่างกายของผมให้หายและพระองค์เคยรักษาคนที่ผมรักหลาย
คนให้หาย ผมเคยเห็นพระเจ้ากระทำกิจ! แต่การที่ผู้คนวันนี้ที่จะประกาศว่าตนถือครองของประธานในการ
รักษารอคอยเหมือนอย่างที่เปาโลและเปโตรเคยมีก็เท่ากับใช้ชื่อพระคัมภีร์อย่างสะเพร่า

ในกิจการ 5:12-16 พวกคนป่วยถูกนำมาวางในท้องถนน “เพื่ออย่างน้อยที่สุด เงามของเปโตรที่ผ่านไป
จะได้ทอดบนบางคนในพวกเขา...และพวกเขาทุกคนได้รับการรักษาให้หาย” ผมเชื่อในการรักษาให้หายของ
พระเจ้า และผมอธิษฐานเพื่อคนป่วย แต่ผมไม่ขอประกาศตัวว่ามีของประธานในการรักษารอคอยและผมไม่อ้างว่า
ผมสามารถอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งความเชื่อที่จะช่วยคนป่วยให้รอดชีวิตได้ ผมให้คำอธิษฐานต่าง ๆ ของผม
เพื่อคนเจ็บป่วยตั้งอยู่บนยาขอบ 5:14,15 และเมื่อผมอธิษฐานเพื่อคนเจ็บป่วย ผมก็ปิดท้ายคำอธิษฐานของผม
ในถ้อยคำของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้เป็นที่ไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด”

พระเจ้าทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หายจริง ๆ ในการตอบคำอธิษฐาน-แต่เราต้องแยกแยะระหว่างกฎ
เหล่านั้นที่ถูกตั้งไว้ในยาขอบ 5 และของประธานเหนือธรรมชาติเหล่านั้นในการรักษารอคอยซึ่งเคยอยู่ชั่วคราว ซึ่ง
ถูกอ้างอิงถึงตรงนี้และในที่อื่น ๆ ในพระคัมภีร์

ในกิจการ 28:1-9 อัครทูตเปาโลได้รับการรักษาพวกคนเถื่อนทั้งเกาะนั้นให้หาย-พวกคนไม่เชื่อ-และโดยการ
อัศจรรย์แห่งการรักษารอคอย เขาได้มีโอกาสในการบอกพวกเขาเกี่ยวกับแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงรักษาจิตวิญญาณให้
หาย แต่เปาโลคนเดิมนี้ เมื่อใกล้สิ้นสุดการรับใช้บนโลกนี้ของเขา ได้ปล่อยให้เพื่อนสนิทที่สุดคนหนึ่งของเขาล้ม
ป่วยและเดินทางต่อไปโดยไม่มีเขา (2 ทธ. 4:20) ผมไม่บังอาจที่จะจับผิดหรือประชดประชัน แต่ผมขอถามว่า
ทำไม?

มีหลายคนวันนี้ที่ประกาศว่าพวกเขามีของประธานเดียวกับที่เปาโลและเปโตรมี พวกเขาอ้างว่าทำการ
อัศจรรย์ต่าง ๆ ที่โดดเด่นในงานรับใช้ของพวกเขา ในสายตาของมหาชน ผู้ประกาศข่าวประเสริฐหรืออาจารย์ที่
เป็นแบบนั้นก็น่าดึงดูดและชวนหลงใหล เขาดึงดูดฝูงชนมหาศาล และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเป็นอันมากได้รับความ
รอดผ่านทางข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศ ผมไม่ขอตัดสิน เพราะว่าพระเจ้าจะทรงจัดการเรื่องเหล่านี้ที่
บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ แต่ผมขอก้าวในภาษาของพระคัมภีร์ว่า “แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว
เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป” (1 คร. 13:10) และผมอยากเตือนในถ้อยคำของยอห์นว่า “พวก
ท่านที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทุก ๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมาจากพระเจ้า
หรือไม่ เพราะว่ามิมีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลกแล้ว” (1 ยอห์น 4:1)

เปาโลเตือนเราว่า “...ชาตานเองก็ยังแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่อง
ใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของชาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของ
พวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา” (2 คร. 11:14,15)

ทุกเช้าในสำนักงานของ Gospel Hour พวกคนงานมาพบปะกันเพื่ออ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานก่อนที่จะเริ่มงานของวันนั้น ๆ และไม่เคยมีสักวันที่ผ่านไปโดยที่เราไม่อธิษฐานเผื่อคนเจ็บป่วย คนที่ปวดร้าว คนที่ทนทุกข์ ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับเหล่าคุณหมอ นางพยาบาล โรงพยาบาล และยาต่าง ๆ แต่ผมก็เชื่อในการรักษาที่มาจากพระเจ้าเช่นกัน ผมเชื่อว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถรักษาร่างกายของเราให้หายได้

ข้อ 10: “ให้อีกคนหนึ่งกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาต่าง ๆ ได้”

“ให้อีกคนหนึ่งกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “การอัศจรรย์ต่าง ๆ” คือ ดูนามิส และบ่งบอกถึงฤทธิ์เดชที่ไม่ธรรมดา สำหรับบางคน ของประทานนี้ถูกประทานให้เพื่อกระทำการและทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงที่สามารถถูกกระทำได้ผ่านทางอำนาจและพลังกำลังที่เกินความเป็นไปได้ของมนุษย์เท่านั้น พระเจ้าประทานฤทธิ์เดชเช่นนั้นแก่หลายคนจริง ๆ และพวกเขาจะต้องใช้ฤทธิ์เดชนั้นเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

“...ให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้...” การพยากรณ์ไม่ได้หมายถึงแค่การบอกล่วงหน้าถึงอนาคต มันยังหมายถึงการบอกออกไปถึงสิ่งซึ่งได้ถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว ของประทานแห่งการพยากรณ์รวมถึงความสามารถที่พระเจ้าทรงถ่ายทอดให้ที่จะบอกออกไป (ที่จะเทศนา) “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” โดยแจกจ่ายข่าวดีที่ว่าพระเจ้าทรงรักโลกเช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรแห่งความรักของพระองค์ เพื่อที่เราจะถูกช่วยให้รอดจากบาป

ในสมัยของเปาโลคริสตจักรไม่ได้มีภาคพันธสัญญาใหม่ พวกเขาไม่ได้มีพระคัมภีร์อย่างที่เรามีวันนี้ที่จะเปิดเผยสิ่งลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ประทานฤทธิ์เดชแก่หลายคนเพื่อบอกออกไปถึงพระคำของพระเจ้า แต่บัดนี้เรามีพระคัมภีร์ที่ครบสมบูรณ์แล้ว และเราไม่มีเหล่าผู้พยากรณ์ในความหมายเดียวกันกับที่พระเจ้าได้ประทานของประทานแห่งการพยากรณ์ในช่วงยุคต้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนและในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนสมัยนี้เป็นผู้พยากรณ์ตรงที่ว่าพวกเขาบอกออกไปถึงข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด

“...ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่าง ๆ...” พระเจ้าประทานให้บางคนมีฤทธิ์เดชแห่งการแยกแยะและการแบ่งแยกที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณแท้ทั้งหลายและวิญญาณของซาตาน: “จงให้พวกผู้พยากรณ์พูดสองคนหรือสามคน และจงให้อีกคนนั้นวินิจฉัย” (1 คร. 14:29)

“...ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาต่าง ๆ ได้” เคยมีคนเหล่านั้นในคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ที่มีของประทานแห่งการพูดภาษาต่าง ๆ แต่กฎเดียวกันนี้ก็ใช้ได้กับภาษาต่าง ๆ เหมือนกับที่ใช้ได้กับของประทานแห่งการรักษาโรคในสมัยของเปาโล พระวณะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ภาษาต่าง ๆ เป็น “สำหรับหมายสำคัญ”-หมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อ เราจะศึกษาเรื่องนี้อย่างถ่องแท้มากขึ้นเยอะในบทที่ 14

โพรดสังเกตอิสยาห์ 28:11-13: “เพราะด้วยริมฝีปากที่ตะกุกตะกักและภาษาอื่น พระองค์จะตรัสกับประชากรนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า “นี่คือการหยุดพัก ซึ่งโดยการหยุดพักนี้พวกเจ้าสามารถทำให้คน

เหน็ดเหนื่อยพักผ่อน และนี่คือความสดชื่น” ถึงกระนั้นพวกเขาไม่ยอมฟัง แต่พระวามะของพระเยโฮวาห์เป็นอย่างนี้แก่พวกเขา เป็นข้อบังคับข้อบังคับ ข้อบังคับข้อบังคับ เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิด และที่นั่นหน่อย เพื่อพวกเขาจะไปและล้มหายหลัง และจะแตก และจะติดบ่วง และจะถูกจับไป”

พระเจ้าได้ประทานคำพยากรณ์ที่เหนือธรรมชาติแก่ชนชาติอิสราเอล และถึงแม้ว่ามันถูกบอกล่วงหน้าแล้วว่าจะถูกปฏิเสธโดยชนชาติอิสราเอล พระเจ้าก็ทรงให้คำพยากรณ์ที่เหนือธรรมชาตินี้ต่อไปแก่ประชากรของพระองค์และทรงรักษาความสัมพันธ์กับพวกเขาต่อไปในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น แต่คำพยากรณ์เหล่านั้นได้สิ้นสุดลงแล้วเมื่อพระเจ้าทรงกำหนดอำนาจนั้นและชนชาติอิสราเอลไว้ต่างหากตลอดระยะเวลาของยุคคริสตจักร

การสำแดงให้ประจักษ์อันเหนือธรรมชาติเหล่านี้ เช่น ของประทานอันไม่ธรรมดาแห่งการรักษาโรค การทำให้คนตายเป็นขึ้น การพูดภาษาต่าง ๆ และการพยากรณ์ได้เกิดขึ้นในช่วงสิบสองปีแรกหลังจากวันฟื้นเทศอัสตั้น และการสำแดงให้ประจักษ์เหล่านั้นได้เกิดขึ้นเฉพาะในเวลาและสถานที่ที่พวกยิวอยู่ด้วยเท่านั้น-ไม่เคยเกิดขึ้นเลยเมื่อมีแต่พวกคนต่างชาติอยู่ด้วยเท่านั้น คุณจะพบบันทึกที่ว่านี้ในหนังสือกิจการ โปรตศึกษา กิจการ 2:22-36; 8:14-17; 10:45; และ 19:2-6

ไม่มีกรณีเพิ่มเติมอีกเลยของการสำแดงและการสาธิตให้ประจักษ์อันเหนือธรรมชาติเช่นนี้ และไม่มี การอ้างอิงเพิ่มเติมอีกเลยถึงมันที่ถูกรายงานในหนังสือกิจการหรือที่อื่นใดในจดหมายฝากเหล่านั้น นี่เป็นช่วงแห่งการเปลี่ยนผ่าน-เวลานั้นเมื่อพระเจ้ากำลังทำการเรียกครั้งสุดท้ายของพระองค์และประทานคำพยากรณ์สุดท้ายของพระองค์แก่พวกยิวเหล่านั้น

ข้อ 11: “แต่สารพัดเหล่านี้ พระวิญญูณองค์เดียวและอันเดียวกันนั้นทรงกระทำกิจ โดยแจกจ่ายแก่ทุกคนตามที่พระองค์ทรงประสงค์”

“...พระวิญญูณองค์เดียวและอันเดียวกันนั้น...” -พระวิญญูณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าไม่มีของประทานฝ่ายวิญญูณใดสามารถถูกพัฒนาขึ้นผ่านการฝึกฝนของมนุษย์ได้ และไม่มีของประทานฝ่ายวิญญูณใดสามารถถูกมอบให้แก่มนุษย์โดยมนุษย์อีกคนได้

ในข้อ 6 ของบทนี้เราอ่านว่า “และมีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งหลาย แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นผู้กระทำสารพัดในทุกคน” พระเจ้าทรงกระทำกิจในผู้เชื่อแท้ทุกคนและพระองค์ต้องนำในการงานที่ขอบพระทัยทุกอย่าง บัดนี้เราอ่านเกี่ยวกับพระวิญญูณบริสุทธิ์ว่าทรง “แจกจ่ายแก่ทุกคนตามที่พระองค์ทรงประสงค์” ดังนั้นเราจึงเห็นความเป็นบุคคลของพระวิญญูณบริสุทธิ์ เราเห็นว่าพระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระบิดาและพระบุตร เพราะว่าพระองค์ทรงถูกประกาศว่าทำสิ่งเดียวกับที่พระบิดาทรงกระทำ ตรีเอกานุภาพทรงกระทำกิจในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณบริสุทธิ์ พระวิญญูณบริสุทธิ์ไม่ทรงเป็นแค่อติพิลอย่างหนึ่งเท่านั้น-พระองค์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง

เราจะได้รับบำเหน็จสำหรับการกระทำเหล่านั้นที่ถูกกระทำในเราโดยและผ่านทางพระวิญญูณบริสุทธิ์เท่านั้น หน้าที่คนต้นเรือนเช่นนั้นเท่านั้นจะถูกเห็นชอบที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ทั้งแต่ละคนและที่ประชุมควรระมัดระวังมาก ๆ ว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงมีสิทธิ์ทุกประการในใจทุกดวง รายการและ

แนวคิดทั้งหลายที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่ควรถูกนำมาแทนที่การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เด็ดขาด-และถ้าเรายอมจำนนต่อพระองค์ เราก็เชื่อใจได้ว่าพระองค์จะไม่มีวันนำเราให้หลงเลย พระองค์จะทรงนำเราเสมอไปในวิถีทั้งหลายแห่งการรับใช้ซึ่งจะเกิดผลอย่างแน่นอน เราไม่ต้องวางแผนการต่าง ๆ ของเราเองและจากนั้นก็คาดหวังให้พระเจ้าอวยพรเรา แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกยอมให้วางแผนการต่าง ๆ ของเรา พระองค์ก็จะทรงนำเราเข้าในวิถีทางอันถูกต้องซึ่งเป็นที่ ๆ พระเจ้าสามารถให้เกียรติและอวยพรความอุดมสมบูรณ์ต่าง ๆ ของเราได้ ในพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็นอวัยวะต่าง ๆ แห่งพระกายของพระคริสต์

ผู้เชื่อแท้ทุกคนมีงานรับใช้ที่ชัดเจน

พระเจ้าไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดเพื่อที่จะอยู่เฉย ๆ พระองค์ทรงช่วยให้รอดเพื่อที่จะรับใช้ ไม่ว่าเรามีข้อจำกัดอย่างไรก็ตาม หรือว่าเราอาจรู้สึกว่ามีค่าต่อขนาดไหน มีงานรับใช้หนึ่งสำหรับอวัยวะแต่ละส่วนและทุกส่วนแห่งพระกายของพระคริสต์

ข้อ 12: “เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังคงเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น”

ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังใช้ร่างกายมนุษย์เพื่อให้ภาพประกอบของคริสตจักรแท้หนึ่งเดียวนั้น และหน้าที่ทั้งหลายของมัน ผมเชื่อว่าที่ประชุมท้องถิ่นถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ผมเชื่อว่าที่ประชุมท้องถิ่นถูกรวมอยู่ในรายการของพระองค์ และผมเชื่อว่าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วควรเข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่นสักแห่ง แต่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นคริสตจักรเดียว ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของมัน และผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของคริสตจักรเดียวนั้น ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ของเราชี้ไปยังคริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตานั้นซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะของมัน แต่มันก็เกี่ยวข้องกับคริสตจักรท้องถิ่นที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงเช่นกัน

ร่างกายมนุษย์เป็นกายเดียว โดยมีอวัยวะหลายส่วนที่เป็นของกายเดียวนั้นฉันใด “พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น” ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านบอกเราว่าภาษากรีกอ่านว่า “พระคริสต์นั้นก็ทรงเป็นฉันนั้น” นั่นคือ พระคริสต์ทรงเป็นของกายนั้นทั้งหมด

พระองค์ทรงเป็นศีรษะ (อฟ. 5:22,23)

พระองค์ทรงเป็นรากฐาน (1 คร. 3:11)

พระองค์ทรงเป็นร่างกาย (1 คร. 12:12)

พระคริสต์ทรงอยู่ในกายนั้นทั้งหมด พระองค์ทรงกระทำกิจตลอดทั่วกายนั้นทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น พระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักรนั้น (อฟ. 5:23)

ข้อ 13: “เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าจะพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าจะพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้เต็มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว”

ในความคิดของผม พระคำข้อนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งและเข้าใจง่าย บางทีนี่อาจเป็นเพราะว่าผมไม่ได้กำลังมองหาข้อพิสูจน์ของจุดยืนประจำนิกายใด ผมไม่ได้กำลังพยายามพิสูจน์สิ่งใด ผมไม่ได้กำลังแก้ต่างให้นิกายใด พระวจนะของพระเจ้ากล่าวเพียงว่า “โดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน” เราทราบว่ามันไม่ได้หมายถึงการรับบัพติศมาในน้ำ เพราะว่ามันประกาศชัดเจนมาก ๆ ว่า “โดยพระวิญญาณองค์เดียว” ดังนั้นนี่จึงเป็นบัพติศมาฝ่ายวิญญาณ

ในทางตำแหน่งเราได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์แล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น คริสตจักรได้ถูกแต่งตั้งล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า แต่นั่นไม่เกี่ยวข้องกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ คริสตจักรได้ถูกรับแล้วโดยพระเจ้าก่อนการวางรากฐานของโลก (พระเจ้าทรงฤทธิ์สูงสุด พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างตอนต้นกับตอนจบ) ดังนั้น ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น วันเกิดของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรทั้งหมดนั้นได้ถูกให้บัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์แล้ว

พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ เขาก็เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” ในความคิดของผมมันชัดเจนว่าทันทีที่คนไม่เชื่อคนใดวางใจพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด คน ๆ นั้นก็ถูกให้บังเกิดใหม่และโดยพระวิญญาณเขาก็ถูกให้บัพติศมาเข้าใน (ถูกรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับ) พระกายของพระคริสต์

ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์ข้อนี้มีความหมายสองประการ: มันชี้ย้อนกลับไปยังวันเพ็นเทคอสต์นั้นเมื่อคริสตจักรทั้งหมดถูกให้บัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมันยังหมายถึงช่วงขณะนั้นแห่งการกลับใจรับเชื่อเมื่อคน ๆ นั้นถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ ถูกให้บัพติศมาเข้าในและถูกรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระกายของพระคริสต์ โดยการอัครธรรมแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่พระคัมภีร์กล่าว ไม่มีสิ่งที่เป็นความเชื่อแบบคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่โดยปราศจากการบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และบัพติศมานั้นเกิดขึ้นทันทีที่คน ๆ หนึ่งใช้ความเชื่อในพระคริสต์และถูกให้บังเกิดใหม่

ไม่มียิว (ผู้ที่ถูกเลือก) และคนต่างชาติ “สุนัข” อีกต่อไปแล้วเหมือนที่เคยเป็นก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์และในระหว่างการรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก บัดนี้มันไม่ต่างกันเลยว่าเราเป็นยิวหรือต่างชาติดาสหรือไท ทุกคนที่เชื่อ ทุกคนที่วางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ก็ถูกให้บัพติศมาโดยพระวิญญาณเดียวเข้าในกายเดียว

“...และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว” คำกล่าวนี้ชี้ย้อนกลับไปยังบทที่ 10 ข้อ 4 มันพูดถึงน้ำฝ่ายวิญญาณเดียวกันนั้น-พระคริสต์, ศิลาฝ่ายวิญญาณนั้นที่น้ำที่มีชีวิตไหลออกมาจากมัน การเน้นย้ำเป็นพิเศษในส่วนนี้ของพระคำข้อนี้โดยตรง “ทุกคน” และ “องค์เดียว”-ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วดื่มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียว ชีวิตฝ่ายวิญญาณนั้นถูกค้ำจุนผ่านทาง การดื่มแบบต่อเนื่องนั้นที่เราถูกทำให้ดื่ม เราดื่มอย่างต่อเนื่องจากพระวิญญาณองค์เดียวนั้น ดังนั้นเราจึงมีชีวิตอยู่ในฝ่ายวิญญาณ มีของประทานหลายอย่างที่แตกต่างกันของพระวิญญาณ ตามที่ถูกชี้ให้เห็นแล้ว แต่นี้เป็นของประทานเดียวที่ถูกถือครองโดยผู้เชื่อทุกคน เราทุกคนดื่มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียว

ข้อ 14: “เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ”

ความจริงของพระคำข้อนี้ชี้ไปยังที่ประชุมท้องถิ่น: “ร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ” โดยหมายถึงหลายคนเหล่านั้นในคริสตจักรนั้น-ไม่ใช่ทุกคนที่มีของประทานเหล่านั้นแห่งสติปัญญา ความรู้ การรักษาโรค การพูดภาษาต่าง ๆ ฯลฯ แต่อวัยวะทุกส่วนของกายเดียวกันนั้น ทุกคนที่ดื่มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียว

คำขึ้นต้นของข้อ 14 เชื่อมโยงมันกับข้อ 13 ดังนั้นเราจึงอ่านว่า “เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียว พวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน...เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ” ดังนั้นเราจึงมีความจริงนี้เกี่ยวกับแต่ละบุคคล และเกี่ยวกับที่ประชุมท้องถิ่นเช่นกันซึ่งประกอบด้วยหลายบุคคล แต่ความหมายที่ลึกซึ้งกว่าชี้ไปยังคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่, คริสตจักรนั้นซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของมัน โดยมีผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะต่าง ๆ แห่งพระกายของพระองค์-กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น อ่านเอเฟซัส 5:23-32

มันเป็นไปได้ที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่ง แต่หนทางเดียวที่จะกลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่คือ การถูกให้บัพติศมาเข้าในคริสตจักรนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และหนทางเดียวที่เราสามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ก็คือโดยการดื่มเข้าในศิลาฝ่ายวิญญาณนี้, พระเยซูเจ้า, พระวิญญาณเดี่ยวนั้นที่ค้ำจุนชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 15 และ 16: “ถ้าเท้าจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นมือ ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นเท้าจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ และถ้าหูจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นตา ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นหูจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ”

มีคนเหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองโครีนธ์ที่กำลังบ่นพึมพำอยู่ พวกเขาเรียขยาเล็กน้อยและอีกหลายคนเหล่านั้นที่ถือครองของประทานต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่ได้ถือครอง เปาโลเพิ่งชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าประทานความหลากหลายต่าง ๆ แห่งของประทาน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวเท่านั้น จากนั้นเขาใช้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายธรรมดาเพื่อแสดงให้คนเหล่านี้เห็นว่าพวกเขาทำตัวเป็นเด็ก ๆ และโง่เขลาขนาดไหน มันไม่โง่เขลาแน่ทีเดียวหรือคนที่คน ๆ หนึ่งจะเถียงว่าเนื่องจากมือไม่ใช่เท้า มันจึงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของร่างกาย? หรือว่า เนื่องจากหูไม่ใช่ตา หูจึงไม่ใช่อวัยวะหนึ่งของร่างกาย? เปาโลชี้ให้เห็นว่ามันโง่เขลาพอ ๆ กันกับผู้เชื่อทั้งหลายจะบ่นพึมพำและร้องทุกข์เพราะว่าบางคนได้รับของประทานต่าง ๆ ที่สังเกตเห็นได้มากกว่าหรือน่าตื่นตามากกว่าคนอื่น ๆ

ความสุขมีแก่ผู้เชื่อคนนั้นที่ยอมรับอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้า โดยรับรู้ว่าจะพระเจ้าทรงรู้ดีกว่าเราว่างานรับใช้ใดเราสามารถกระทำถวายพระองค์ได้ดีที่สุด ถ้าเราจะเป็นคนมีเหตุมีผล เราก็จะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ เราควรชอบที่จะทำงานที่ต่ำต้อยได้ดี แทนที่จะพยายามทำบางสิ่งที่เราไม่เหมาะสมสำหรับมันและประสบความสำเร็จล้มเหลวกับมัน ถ้าเราเดินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็จะทรงวางงานที่เราทำได้ไว้สำหรับเรา เพราะว่าพระองค์ทรงทราบขีดความสามารถของเรา แต่ถ้าเราขวนขวายที่จะเป็น “คนใหญ่คนโต” และทำบางสิ่งที่น่าตื่นตาเพียงเพราะว่าคนอื่นมีของประทานที่น่าตื่นตา เราก็จะล้มเหลวทุกครั้ง-และแทนที่จะช่วยเหลืออุดมการณ์ของพระคริสต์ เราจะนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระองค์และนำความอับอายมาสู่

ตัวเราเอง

โปรดสังเกตว่าในความตรงข้ามที่เปาโลแสดงในที่นี้ เถ้าไม่ได้พูดกับตาหรือกับหู เถ้าพูดกับมือ อาจมีบทเรียนหนึ่งสำหรับเราในเรื่องนี้ พวกเราส่วนใหญ่ไม่ริษยาหรืออิจฉาใครสักคนที่ดำรงตำแหน่งสูงกว่าเรามาก ๆ แต่เรามักเกิดความอิจฉาคนที่ผงาดขึ้นสูงกว่าเราเพียงเล็กน้อย มารร้ายเหลี่ยมจัดและเนื้อหนังอ่อนแอ เราต้องให้ดวงตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระเยซูเสมอ เมื่อเราทำเช่นนี้ เราก็จะมีความสุขและประสบความสำเร็จ แต่เมื่อเราเริ่มมองไปที่คนอื่นและละสายตาของเราไปจากพระเยซู มารร้ายก็มีโอกาสที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความเป็นศัตรูและการวิวาทในใจของเรา และด้วยเหตุนี้เราก็จะเริ่มไม่มีความสุขและไม่เกิดผล

ข้อ 17: “ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน”

นั่นก็ชัดเจนเพียงพอแล้ว ใช่ไหมครับ? ถ้าทั้งร่างกายเป็นตา หรือหู หรือจมูก ก็คงไม่มีร่างกายแล้ว! การทำให้เกิดร่างกายได้นั้น ต้องใช้ตา หู จมูก นิ้วมือ นิ้วเท้า และอวัยวะส่วนอื่น ๆ มันเป็นเช่นนั้นเหมือนกับคริสตจักรท้องถิ่น มีงานที่แตกต่างกันหลายอย่างให้สมาชิกทั้งหลายได้กระทำ และผู้เชื่อแต่ละคนในที่ประชุมนั้น ๆ ควรทำงานของเขาหรือของเธอให้ดี เพราะว่าไม่ว่ามันเป็นงานใหญ่หรือเล็ก มันก็จำเป็น ไม่มีสมาชิกคนใดของที่ประชุมท้องถิ่นควรละโมภงานของอีกคน เราควรทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวางไว้ให้เรากระทำ และทำมันด้วยความเต็มใจดูกระทำถวายแด่พระองค์ และเช่นนั้นแล้วเราจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน

ข้อ 18: “แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์”

ในที่นี้เปาโลกล่าวถึงแผนการที่ไร้ตำหนิ และสมบูรณ์แบบของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์-ผู้ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง-พระองค์ผู้ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น พระเจ้าทรงรู้จักเราทุกคน พระองค์ทรงทราบความสามารถของเรา ชีตจำกัดต่าง ๆ ของเรา และพระองค์ได้ทรงตั้งอวัยวะเหล่านั้นแห่งที่ประชุมท้องถิ่น “อวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์” ถ้าพระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะให้เราอยู่ในตำแหน่งที่เราครองอยู่ เราก็ควรพอใจที่ได้อยู่ตรงนั้น-เพราะว่าถ้าสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ไม่ได้กำลังถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและในพระนามของพระเยซู เราก็คงคิดว่าเยอะหากเราไม่ได้กำลังทำอะไรเลย การเป็นคนหน้าซื่อใจคดในหน้าที่คนต้นเรือนของเราก็แย่กว่าการไม่มีหน้าที่คนต้นเรือนเลยแม้แต่นิดเดียว

ผมชอบคิดถึงเด็กชายคนนั้นที่ไปฟังพระเยซูเทศนา เขาไม่ลืมที่จะขอให้แม่ของเขาเตรียมมือเที่ยงให้เขานำติดตัวไปด้วย-ขนมปังห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เขาไม่ตระหนักเลยว่ามือเที่ยงเล็กน้อยของเขาจะเป็นพระพรยิ่งใหญ่ขนาดไหนในพระหัตถ์ของพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนเหล่านั้น

หญิงม่ายยากจนคนนั้นให้เงินสองแผ่น-เล็กน้อยเหลือเกิน-แต่กระนั้นพระเยซูก็ตรัสว่า “นางได้ให้มากกว่าทุกคนที่เหลือ” แมแต่น้ำเย็นสักถ้วยที่ถูกให้ในพระนามของพระเยซูก็ถูกบันทึกไว้ในสวรรค์

มีบทเรียนหนึ่งในเรื่องการรับใช้ในลูกา 19:29-32: “และต่อมา เมื่อ(พระเยซู)เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขาที่ถูกเรียกว่า ภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ไป โดยตรัสว่า “พวกท่านจงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกท่าน ซึ่งเมื่อพวกท่านเข้าไปแล้ว พวกท่านจะพบลูกลา

ตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันและจูงมันมาที่นี่เกิด... และสาวกทั้งสองคนที่ถูกส่งไปนั้นก็ไปตามทางของพวกเขา และพบเหมือนกับที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาแล้ว”

ลองคิดดูสิครับ! เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นตอนที่พระเยซูกำลังจะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ ชายเหล่านี้ได้ติดตามพระองค์มากกว่าสามปีแล้ว พวกเขาได้เดินกับพระองค์ตลอดงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ผักผ่อนแทบพระบาทของพระองค์ และกระนั้นงานชิ้นแรกที่ได้รับมอบหมายคือ “จงไปนำลาตัวหนึ่งมาให้เรา” พวกเขาทำตามที่พวกเขาถูกสั่ง “และพบเหมือนกับที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาแล้ว”

ผมขอกล่าวซ้ำ: ถ้าเราจะยอมให้พระเยซูเจ้า ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ นำพาเราเข้าสู่งานรับใช้ และทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงอยากให้เราทำ เราก็จะมีความสุข และถ้าเรายอมทำงานนั้นที่พระองค์ประทานให้เรากระทำด้วยสิ้นสุดใจของเรา เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพียงผู้เดียว เราก็จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะไม่ละโมภงานของเพื่อนผู้เชื่อหรืออิจฉาความสำเร็จของอีกคน เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และแทนที่จะอิจฉาและริษยา เราควรชื่นชมยินดีเมื่อคนอื่นทำได้ดี เพราะว่าเมื่ออวัยวะหนึ่งได้รับพร ทั้งร่างกายก็ได้รับพร เหมือนกับที่เมื่ออวัยวะหนึ่งทนทุกข์ ทั้งร่างกายก็ทนทุกข์ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าเราอยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์ทรงอยู่ในเรา และขอให้เราเรียนรู้อย่างเต็มที่เปาโลได้เรียนรู้: “ข้าพเจ้าเป็นอย่างไรที่ข้าพเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า!”

ข้อ 19: “และถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน”

เปาโลทวนซ้ำตรงนี้สิ่งที่เขาเพิ่งกล่าวไปในข้อ 17 โดยชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องมีอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย ปราศจากการมีอยู่ของอวัยวะทุกส่วน ไม่ว่าจะบางส่วนอาจไม่สำคัญสักเพียงใดก็ตาม ร่างกายนั้นก็ไม้อาจครบสมบูรณ์ได้ เมื่อเราคิดถึงร่างกายธรรมดา เราก็คิดถึงอวัยวะอันหลากหลาย-นิ้วมือ นิ้วเท้า เท้า มือ แขน ตา หู ฯลฯ-และเราต้องการอวัยวะทุกส่วน เหมือนกับที่คริสตจักรท้องถิ่นต้องการสมาชิกทุกคนและงานรับใช้ทุกอย่างตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพา

ถ้าอวัยวะทุกส่วนในที่ประชุมนั้นดำรงตำแหน่งสูงสุดในที่ประชุม ร่างกายนั้นก็คงอยู่ไม่ได้อีกต่อไป ต้องมีตำแหน่งต่าง ๆ ที่โดดเด่นและต้องมีคนเหล่านั้นที่ทำงานรับใช้อันต่ำต้อย ถ้าพระเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นภรรยาก็ควรคุกเข่าลงและสัจญญากับพระเจ้าว่าเราจะเป็นภรรยาคือที่ดีที่สุดที่พระองค์ทรงมี! การโรมคนที่รักษาความสะอาดของสถานบริสุทธิ์แบบไร้ตำหนิเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนอย่างแท้จริงพอ ๆ กับสมาชิกคนอื่นใดของที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

ข้อ 20: “แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ยังเป็นร่างกายเดียวกัน”

ความจริงเดียวกันนี้ได้ถูกนำเสนอในข้อ 12 แล้ว มีอวัยวะหลายส่วน แต่กายเดียวเท่านั้น (ที่ประชุมเดียว) และถึงแม้ว่าอวัยวะเหล่านั้นแตกต่างกันในงานรับใช้ต่าง ๆ ของพวกเขา พวกเขาก็ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้มองเห็นสิ่งนี้ในทั้งที่ประชุมท้องถิ่นและคริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตานั้น คำบัญชาอันนี้คือ “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” ที่ประชุมท้องถิ่นแห่งเดียวไม่มีทางทำงานนี้สำเร็จได้ แต่ถ้าผู้เชื่อแท้ทุกคนในที่ประชุมทุกแห่งจะทำงานอย่างขยันขันแข็งและ

อย่างเต็มใจ “ดูจกระทำแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า” เราก็สามารถทำมันสำเร็จได้ “ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (รม. 14:7) เราเป็นผู้ดูแลพี่น้องของเรา

ข้อ 21: “และตาไม่สามารถกล่าวแก่มือว่า “ข้าไม่ต้องการเจ้า” หรืออีกที่ศีรษะไม่สามารถกล่าวแก่มือว่า “ข้าไม่ต้องการพวกเจ้า””

ในข้อ 15 เรามีภาพประกอบของเท้าที่กล่าวแก่มือว่า “เพราะข้าไม่ใช่มือ ข้าจึงไม่เป็นของร่างกาย” นั่นคืออวัยวะที่ด้อยกว่าซึ่งบนต่ออวัยวะที่สูงกว่า แต่ในพระคำข้อนี้มีการชี้ให้เห็นว่าอวัยวะที่เหนือกว่าก็อาจรังเกียจอวัยวะที่ด้อยกว่า ในชีวิตธรรมชาติมือก็หยิบจับวัตถุที่ดวงตามองดู-ยกตัวอย่างเช่น มือหยิบหนังสือ ดวงตาอ่านหนังสือ ดังนั้นดวงตาจึงต้องการมือและมือต้องการดวงตา ศีรษะต้องการเท้า เพราะเท้าเดินไปที่ ๆ ศีรษะสั่งการ

มันเป็นเช่นนั้นในที่ประชุมท้องถิ่น เราไม่ได้เป็นเอกเทศต่อกันและกัน ที่ประชุมท้องถิ่นพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และถ้าความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจะมีบริบูรณ์ ก็ต้องไม่มีการถือตัวว่าใครเหนือกว่าใคร เราต้องไม่ดูถูกสมาชิกคนใดเพราะหน้าที่คนต้นเรือนอันต่ำต้อยของเขา

ข้อ 22: “ไม่เลย ยิ่งกว่านั้นอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งดูเหมือนว่าอ่อนแอกว่า ก็จำเป็น”

สมมติว่าเราใช้ดวงตาเป็นภาพประกอบ: ลูกตาเป็นหนึ่งในกลไกที่นำมาหัตถศรัยที่สุดที่มนุษย์เคยรู้จัก ความคิดที่มีขีดจำกัดของเราอัศจรรย์ใจกับโทรทัศน์สี-ที่ว่าคน ๆ หนึ่งสามารถยืนอยู่ในเมืองลอสแอนเจลิส หรือนิวยอร์กซิตี้ และถูกเห็นเป็นภาพสีสั่นครบถ้วนที่ใดก็ได้ในสหรัฐอเมริกาในที ๆ มีเครื่องรับโทรทัศน์ เราอัศจรรย์ใจกับโทรทัศน์สี-และกระนั้น ลูกตาได้ถูกสร้างโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัม และอวัยวะเล็กจิ๋วแห่งร่างกายของเราก็บรรจุกลไกรับสีที่ช่วยให้เราตรวจจับสีสั่นต่าง ๆ ได้ทันทีที่เราลืมตา

ใช่แล้วครับ ดวงตามนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างที่แสนมหัศจรรย์-แต่เราก็ไม่คิดอะไรมากนักเกี่ยวกับเปลือกตา-แค่หนังชั้นเล็ก ๆ แต่เมื่อวัตถุแปลกปลอมพุ่งเข้ามาที่ดวงตาโดยตรง เปลือกตาก็ปิดโดยอัตโนมัติ! เราไม่หยุดและคิดว่า “ฉันควรปิดเปลือกตาของฉัน” เมื่อภัยอันตรายคุกคามดวงตา เปลือกตาก็ปิดโดยอัตโนมัติเพื่อปกป้องดวงตา เปลือกตาไม่มีอะไรมากมายให้มองดู พวกมันไม่มีความสวยงามอะไรนัก-แต่พวกมันก็สำคัญมาก ๆ

นี่เป็นจริงเช่นกันในที่ประชุมท้องถิ่น เหล่าสมาชิกที่ต่ำต้อยบางครั้งก็จำเป็นมากกว่า สิ่งที่เขาโลภกำลังชี้ให้เห็นในที่นี้ก็คือว่า สมาชิกเหล่านั้นในที่ประชุมที่มีความโดดเด่นและที่งานรับใช้ของพวกเขาโอ้อวดใหญ่โต ไม่ควรดูถูกผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยที่คอยดูแลเด็กเล็กเพื่อที่คนอื่น ๆ จะได้ฟังพระวจนะ หรือคนเหล่านั้นที่ได้แค่ส่งโปสการ์ดไปยังผู้คนที่ขาดประชุม คนเหล่านั้นไม่ได้รับเกียรติมากนัก แต่ถ้าพวกเขาทำงานรับใช้ของพวกเขา ถวายแต่พระเจ้า พวกเขาจะได้บำเหน็จเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

ข้อ 23: “และอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งพวกเราคิดว่ามีเกียรติน้อยกว่า พวกเรากลับให้เกียรติบริบูรณ์มากขึ้นแก่อวัยวะเหล่านี้ และอวัยวะที่ไม่น่าดูของพวกเรา ก็มีความน่าดูที่บริบูรณ์มากขึ้น”

เปาโลกำลังใช้ร่างกายมนุษย์เหมือนเดิมเพื่อให้ภาพประกอบของในที่ประชุมท้องถิ่นและหน้าที่คนต้นเรือนและงานรับใช้ของสมาชิกแต่ละคน “...เกียรติบริบูรณ์มากขึ้น...ความน่าดูที่บริบูรณ์มากขึ้น” ซึ่งไปยังเครื่อง

แต่งกายเสริม (หรือพวกเครื่องประดับ แล้วแต่กรณี) ที่ถูกนำมาสวมใส่บนอวัยวะเหล่านี้ของร่างกาย ขณะที่อวัยวะอื่น ๆ ไม่ถูกตกแต่งเหมือนเดิม เขากำลังชี้ให้เห็นหลักการแห่งการให้เกียรติแก่ส่วนเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งอาจถูกมองเป็นธรรมดาว่ามีเกียรติยศน้อยที่สุด-ยกตัวอย่างเช่น ถ้าสุภาพสตรีท่านหนึ่งมีมือที่ไม่สวยเพราะว่ามือ นั้นถูกไฟลวกและมีแผลเป็นเพราะเหตุการณ์น่าเศร้าบางอย่างในวัยเด็ก เธอก็อาจซ่อนแผลเป็นที่น่าเกลียดนั้นด้วยถุงมือสวย ๆ สักคู่

หลายครั้งเหลือเกิน บนส่วนนั้นของร่างกายที่ดูเหมือนมีเกียรติยศน้อยกว่า เราก็มักให้เกียรติอันบริบูรณ์มากขึ้นและใช้เวลาและเงินทองมากกว่าอวัยวะเหล่านั้นที่น่าดูมากกว่า แทนที่จะรังเกียจอวัยวะที่น่าดูเหล่านี้ เรากลับให้การใส่ใจและการดูแลเป็นพิเศษแก่พวกมัน

ดังนั้น สมาชิกเหล่านั้นของที่ประชุมท้องถิ่นที่ดูเหมือนมีเกียรติยศน้อยกว่า แทนที่จะถูกเพิกเฉยควรได้รับการใส่ใจและการดูแลมากกว่าที่เราให้แก่สมาชิกเหล่านั้นที่มีเกียรติยศสุดขีด วันของพระคริสต์เท่านั้นจะเปิดเผยหน้าที่คนต้นเรือนที่แท้จริงของคนเหล่านั้นที่ไม่ถูกกล่าวถึงที่กระดานข่าวคริสตจักร คนเหล่านั้นที่ไม่เคยได้มีรูปของตนปรากฏในหนังสือพิมพ์คริสตจักรและไม่เคยได้รับการประชาสัมพันธ์จากธรรมาสัน พระเจ้าทรงบันทึกไว้หมด และในวันนั้นเราจะเรียนรู้ว่าใครบ้างเป็นคนใหญ่โตและคนเล็กน้อยในที่ประชุมท้องถิ่น

ข้อ 24: “เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูของพวกเราไม่มีความต้องการ แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้ร่างกายประสานกัน โดยทรงให้เกียรติที่บริบูรณ์มากขึ้นแก่ส่วนที่เคียดแค้นเกียรติยศนั้น”

ส่วนแรกของข้อ 24 จริง ๆ แล้วเป็นส่วนหลังของข้อ 23 ดังนั้นมันก็จะอ่านว่า “...และอวัยวะที่น่าดูของพวกเรา ก็มีความน่าดูที่บริบูรณ์มากขึ้น เพราะอวัยวะที่น่าดูของพวกเราไม่มีความต้องการ...”

ร่างกายมนุษย์มีอวัยวะอยู่สามชนิด: (1) ส่วนที่มีเกียรติยศน้อยกว่า-ปกติแล้วก็ถูกตกแต่ง (2) ส่วนที่ไม่น่าดู-ถูกตกแต่งอย่างระมัดระวังมาก ๆ เสมอ (3) ส่วนที่น่าดู ซึ่งไม่จำเป็นต้องตกแต่งอะไรเลย

“แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้ร่างกายประสานกัน โดยทรงให้เกียรติที่บริบูรณ์มากขึ้นแก่ส่วนที่เคียดแค้นเกียรติยศนั้น” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้การเน้นย้ำที่คำว่าพระเจ้า...ตรงตัวคือ “พระเจ้านั่นเองทรงเป็นผู้ที่ประสานร่างกายนั้นเข้าด้วยกัน”

พระเจ้าได้ทรงสร้างร่างกายธรรมชาตินี้ของเรา และพระองค์ทรงทราบว่าสิ่งใดดีที่สุด พระองค์ได้ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในวิธีที่ถูกต้องเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ และนี่ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับที่ประชุมท้องถิ่น คนเหล่านั้นที่ได้รับของประทานต่าง ๆ ก็ได้รับของประทานเหล่านั้นมาจากพระเจ้า การประทานของประทานฝ่ายวิญญาณที่แตกต่างกันแก่หลายคนที่แตกต่างกันเป็นกิจธุระของพระเจ้า และพระเจ้าทรงทราบว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ ถ้าผู้เชื่อแต่ละคนในที่ประชุมยอมตระหนักถึงเรื่องนี้ มันก็จะนำความสมัครสมานและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมาสู่ที่ประชุมนั้นแทนที่จะเป็นความเป็นศัตรูกัน การวิวาท และความริษยา

“ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห” (ยากอบ 1:17)

อภิสิทธิ์ของการได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าเป็นของประทานอย่างหนึ่งจากพระเจ้า และเราควรมีใจขอบพระคุณสำหรับของประทานฝ่ายวิญญาณใด ๆ ที่พระองค์โปรดประทานให้แก่เรา ไม่ว่าของประทานนั้นจะ

ต่ำด้อยแค่นี้หรืองานรับใช้ที่พระองค์ประทานให้แก่เราจะต่ำด้อยขนาดไหน เราควรสรรเสริญพระองค์
สำหรับความประเสริฐของพระองค์และสำหรับของประทานใดก็ตามที่พระองค์ประทานให้แก่เรา แทนที่จะ
ริษยาหรืออิจฉาคนเหล่านั้นที่อาจดูเหมือนมีตำแหน่งที่สูงกว่าและโอกาสใหญ่โตมากกว่าเรา

ข้อ 25: “เพื่อที่จะไม่มีความแตกแยกกันในร่างกาย แต่เพื่ออวัยวะเหล่านั้นจะมีความห่วงใยซึ่งกันและ
กัน”

ถ้าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานที่ดีทุกอย่าง คงจะ
ไม่มีการแตกแยกในที่ประชุม นั่นเลย พร้อมกับจิตใจที่แบ่งพรรคแบ่งพวก ความริษยาและความอิจฉาที่มีอยู่ที่
นั่น ผู้เชื่อทุกคนในที่ประชุมต้องการกันและกัน เราควรรักซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือกัน และไม่เป็นคนช่างดีและ
อิจฉากัน เราทุกคนเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน เราเป็นพี่น้องร่วม
โลหิตเพราะว่าเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิต!

ข้อ 26: “และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่ง
ได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปิติยินดีกับอวัยวะนั้น”

ในที่นี้เปาโลปิดท้ายภาพประกอบที่เป็นร่างกาย-การปิดท้ายที่แตะต้องใจและแจ่มชัดมาก ๆ: เมื่อ
อวัยวะหนึ่งของร่างกายเป็นทุกข์ ทั้งร่างกายก็เป็นทุกข์กับอวัยวะนั้น เมื่อแม้แต่อวัยวะที่ไม่สำคัญที่สุดของ
ร่างกายได้รับบาดเจ็บหรือเจ็บปวด ทั้งร่างกายก็เป็นทุกข์กับอวัยวะนั้น และเมื่ออวัยวะหนึ่งของร่างกายได้รับ
เกียรติ อวัยวะทุกส่วนก็ชื่นชมยินดี-ตัวตนทั้งหมดชื่นชมยินดีเมื่ออวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติหรือได้รับพร

มันควรเป็นเช่นนี้ด้วยในที่ประชุม-(และเป็นเช่นนี้จริง ๆ ถ้าที่ประชุมนั้น ๆ อยู่ในความสัมพันธ์ฝ่าย
วิญญาณที่ถูกต้องกับพระเจ้า) ถ้าสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรเป็นทุกข์ สมาชิกทุกคนก็เป็นทุกข์กับสมาชิกคน
เดียวนั้นที่เป็นทุกข์ และในทำนองเดียวกันถ้าสมาชิกคนหนึ่งได้รับเกียรติ สมาชิกคนอื่น ๆ ที่เหลือก็จะชื่นชม
ยินดีถ้าพวกเขามีใจที่ถูกต้อง

ข้อ 27: “บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของพระกายนั้น”

คราวนี้เปาโลพร้อมแล้วที่จะทำการประยุกต์ใช้ของเขา: “ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์!”
เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้ควรอ่านว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์” โดยมีการเน้น
ที่คำว่า “พระกาย”

“พระกายของพระคริสต์” บ่งบอกถึงคุณภาพหรือสภาพของที่ประชุมทั้งหมด ผู้เชื่อแต่ละคนเป็น
อวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ ตอนเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “...เราเป็น
อวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์” เมื่อคน ๆ หนึ่งใช้
ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ คน ๆ นั้นก็ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระ
กายของพระคริสต์ทันที-และพระเจ้าทรงให้เขาอยู่ในพระกายนั้นตามที่ชอบพระทัยพระองค์ ผมอยากเตือน
ความจำคุณอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงรู้ดีที่สุดว่าเรามีขีดความสามารถที่จะทำอะไรได้ และถ้าเราจะเพียงยอมให้
พระองค์วางเราตรงที่พระองค์ทรงใช้การเราได้ดีที่สุด สวรรค์ก็จะได้กำไรและเราจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน
สำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา

ข้อ 28: “และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร ที่หนึ่งคือพวกอัครทูต รองลงมาคือบรรดาผู้พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ต่อจากนั้นการอัครรรยต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทั้งหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ”

คำกริยากรีกที่แปลเป็น “ได้โปรดตั้ง” สื่อความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงมีความสนใจหรือจุดประสงค์พิเศษในการวางผู้เชื่อบางคนในงานรับใช้ในที่ซึ่งพระองค์ทรงวางพวกเขา คำแปลแบบตรงตัวในที่นี้อาจอ่านได้ว่า “และพระเจ้าได้ทรงตั้งเพื่อพระองค์เองบางคนในคริสตจักร”

“...ที่หนึ่งคือพวกอัครทูต...” คริสตจักรท้องถิ่นในกรุงเยรูซาเล็มคือที่ประชุมที่มีพวกอัครทูตเป็นหลัก เราทราบว่าเมื่ออัครทูตอีกหลายคนนอกจากสิบสองคนแรกนั้น ยกตัวอย่างเช่น กาลาเทีย 1:19 เอ่ยชื่อยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า; ในโรม 16:7 เราอ่านเกี่ยวกับอันโดรนิคัสและยูเนีย; และกิจการ 14:14 พูดถึงเปาโลและบารนาบัสว่าเป็นอัครทูต

พวกอัครทูตคือคนเหล่านั้นที่ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า-โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์จากหลุมศพ ใน 1 โครินธ์ 9:1,2 เปาโลถามว่า “ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นโทหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น ๆ แต่ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่านอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยว่าตราประทับแห่งการเป็นอัครทูตของข้าพเจ้าคือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ดู 1 โครินธ์ 15:8)

“...รองลงมาคือบรรดาผู้พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย...” งานรับใช้ของพวกผู้พยากรณ์ในอดีตเป็นมาโดยการเปิดเผยที่เหนือธรรมชาติ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระดำริของพระองค์โดยตรงแก่พวกเขาสำหรับบางวาระเกี่ยวกับบางเรื่อง งานรับใช้ของผู้พยากรณ์คือ เสริมสร้างและหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุม: “แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และเพื่อการเตือนสติ และเพื่อการปลอบประโลมใจ...แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ และมีคนที่ไม่เชื่อ หรือคนที่ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็ทำให้เขาไร้สำนึก ทุกคนก็วินิจฉัยเขา และดังนั้น บรรดาความลับแห่งหัวใจของเขาก็ถูกทำให้ประจักษ์ และเมื่อชบหน้าลง เขาจะนมัสการพระเจ้า และรายงานว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริง” (1 คร. 14:3,24,25)

เมื่อพระวาระของพระเจ้าครบสมบูรณ์แล้ว (“เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว”) การพยากรณ์ก็สิ้นสุดไป: “...แม้มีคำพยากรณ์ทั้งหลาย คำพยากรณ์เหล่านั้นก็จะลึ่มเหลวไป...” (1 คร. 13:8) ผู้สอนจึงเข้าแทนที่ผู้พยากรณ์: “แต่เคยมีพวกผู้พยากรณ์เฝ้าอยู่ท่ามกลางประชากรด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีพวกอาจารย์เฝ้าอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งจะเอนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง” (2 ปต. 2:1)

ไม่เหมือนกับงานรับใช้ของผู้พยากรณ์ งานรับใช้ของผู้สอนทั้งหลายในที่ประชุมถูกรวบรวมมาจากการเปิดเผยที่ครบสมบูรณ์แล้ว (พระราชบัญญัติที่สมบูรณ์แบบนั้นแห่งเสรีภาพ) และจุดประสงค์ของงานรับใช้นั้นก็คือ เพื่อทำให้ทราบความคิดที่ถูกต้องเปิดเผยแล้วของพระเจ้าซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ของประทานของศิษยาภิบาลและของประทานแห่งการสอนเป็นแฝดสยาม: “และพระองค์ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็น

ผู้พยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์” (อพ. 4:11)

คุณจะหมายเหตุว่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้ในหนังสือเอเฟซัสไม่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำต่าง ๆ ของเราตอนนี้ในหนังสือ 1 โครินธ์ ซึ่งเป็นที่ ๆ พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังกล่าวถึงที่ประชุมท้องถิ่นในเมืองโครินธ์ (โดยเฉพาะ) และกำลังชี้ไปยังที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายทุกแห่ง งานของผู้ประกาศข่าวประเสริฐหลัก ๆ แล้วอยู่ภายนอกที่ประชุมท้องถิ่น และในหนังสือเอเฟซัสพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังอ้างอิงถึงคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่, คริสตจักรที่ไม่ปรากฏแก่ตานั้น, ไม่ใช่ที่ประชุมท้องถิ่นอย่างที่เปาโลพูดถึงมันตรงนี้ในหนังสือ 1 โครินธ์

“ต่อจากนั้นการอัศจรรย์ต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทั้งหลาย” โปรดสังเกตการเปลี่ยนแปลงในการนำเสนอตรงนี้ ตอนแรก “พระเจ้าได้ทรงตั้งบางคน (ซึ่งหมายถึงบุคคลทั้งหลาย) ในคริสตจักร...พวกอัครทูต...พวกผู้พยากรณ์...พวกผู้สอน” และจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านเปาโลในแบบนามธรรม (คำกรีกที่ถูกใช้คือ คูนามิส ซึ่งหมายถึง “ฤทธิ์เดช”)-นั่นคือ การอัศจรรย์ต่าง ๆ ถูกกระทำผ่านทางฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติ นี่เป็นจริงเช่นกันกับของประทานแห่งการรักษาโรค การอัศจรรย์เหล่านี้ได้ถูกกระทำผ่านทางฤทธิ์เดชชนิดพิเศษที่เหนือธรรมชาติ

ฤทธิ์เดชที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และทำการรักษาให้หายต่าง ๆ ได้ถูกกำหนดไว้สำหรับสมัยอัครทูตและคำพยานของอัครทูต ตามที่ผมได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ในข้อความเหล่านี้แล้ว หมายถึงต่าง ๆ ได้ถูกประทานให้สำหรับยุคสมัยที่เจาะจง ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่ายุคสมัยแห่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ สิ้นสุดลงแล้ว เรามีชีวิตอยู่ในชั่วโมงแห่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงไม่รักษาให้หายแล้ววันนี้ พระเจ้าทรงรักษาให้หายจริง ๆ แต่ผมกำลังกล่าวว่าพระเจ้าได้ประทานฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติแก่ผู้คนในสมัยของเปาโล เช่น ฤทธิ์เดชแบบที่เปโตรมีตอนที่เขาอธิษฐานเพื่อเด็กหญิงคนหนึ่งและเธอก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย หรือฤทธิ์เดชแบบที่เปาโลมีตอนที่เขารักษาพวกคนป่าบนเกาะนั้นหลังจากที่เขาเรือแตก

เมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ และเรื่องฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ เราก็เห็นว่าฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาตินี้ได้ถูกประทานให้แก่เปาโลและคนอื่น ๆ ณ เวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงด้วยเหตุผลประการหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง นี้ถูกสนับสนุนเพิ่มเติมโดยข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลไม่ได้รับการที่โมธี ไตรฟีมีส และกายอัสให้หาย ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าถ้าเปาโลมีของประทานแห่งการรักษาโรค ณ เวลานั้นโดยเฉพาะ เขาก็คงรักษาบุตรชายของเขาในความเชื่อมั่นให้หายแล้ว แต่แทนที่จะรักษาให้หาย เขาบอกที่โมธีว่า “...จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อเห็นแก่กระเพาะอาหารของท่านและความเจ็บป่วยที่บังเกิดแก่ท่านบ่อย ๆ” (1 ทธ . 5:23) ด้วยเหตุผลบางประการที่มีแต่เปาโลและพระเจ้าเท่านั้นที่ทราบ เขาไม่ได้อธิษฐานคำอธิษฐานแห่งความเชื่อเพื่อที่โมธี แต่เสนอแนะวิธีเยียวยา

โอ้ ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงรักษาให้หาย-และพระเจ้าทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ แต่เราต้องแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง เราต้องไม่ยกข้อพระคัมภีร์นอกบริบทเพื่อที่จะพิสูจน์ประเด็นของเรา มีการแบ่งแยกที่แน่ชัดและพิเศษเฉพาะระหว่างของประทานแห่งการรักษาโรคซึ่งเชื่อมโยงกับฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ กับสูตรนั้นที่ถูกให้ไว้สำหรับการอธิษฐานเพื่อคนเจ็บป่วยในยากอบ 5:14,15 ผมเชื่อ

ในการอธิษฐานเมื่อผู้ป่วยตามข้อพระคำตอนนี้จากหนังสือยากอบ

“...การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “การช่วยเหลือต่าง ๆ” คือ อันทีเลพิซิส โดยมีความหมายว่า “จับไว้ เหมือนกับเพื่อพุง” ในที่นี้มันหมายถึงการให้ความช่วยเหลือแก่คนเหล่านั้นที่อ่อนแอและขัดสน: “บัดนี้พวกเราขอเตือนสติพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงเตือนคนทั้งหลายที่ดื้อกระด้าง จงปลอบประโลมใจคนที่ท้อใจ จงช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ จงมีใจอดทนต่อคนทั้งปวง” (1 ธส. 5:14)

คำกรีกสำหรับ “การครอบครองทั้งหลาย” คือ คูเบร์เนซิส ความหมายนี้บ่งบอกถึง “การบังคับบงก มาลัย” คำที่คล้ายกันถูกใช้ในกิจการ 27:11 และในวิวรณ์ 18:17 โดยอ้างอิงถึงนายเรือ มันหมายถึงผู้ใดที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณหรือผู้ที่กำกับดูแลในที่ประชุมท้องถิ่น

“...การพูดภาษาต่าง ๆ”-นั่นคือ ภาษาชนิดต่าง ๆ (โปรดสังเกตว่าภาษาต่าง ๆ ถูกกล่าวถึงท้ายสุด) ของประธานแห่งภาษาต่าง ๆ คงอยู่เพียงชั่วคราว โดยถูกประธานให้เพื่อเป็นหมายสำคัญแก่พวกยิวโดยเฉพาะ การใช้ภาษาต่าง ๆ ถูกบันทึกไว้ในกิจการ 2:2-11; 10:45,46; และ 19:6 พวกยิวเหล่านั้นอยู่ด้วยในการรวมตัวกันแต่ครั้งเหล่านั้นซึ่งผู้คนพูดเป็นภาษาอื่น ๆ

เราอ่านเกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ ในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ แต่ไม่มีการกล่าวถึงเพิ่มเติมเกี่ยวกับหมายสำคัญแห่งภาษาต่าง ๆ ในจดหมายฝากเหล่านั้น ในมัทธิว 12:38-40 เราอ่านว่า “แล้วบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีตอบ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญอันหนึ่งจากท่าน” แต่พระองค์ (พระเยซู) ทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ที่ได้ อยู่ในท้องปลาวันหนึ่งสามวันและสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉันนั้น”

ข้อ 29 และ 30: “ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือ ทุกคนมีบรรดาของประธานแห่งการรักษาหรือ ทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ หรือ ทุกคนสามารถแปลได้หรือ”

ในที่นี้เรามีคำถามกลุ่มหนึ่งซึ่งเสนอแนะคำตอบว่าไม่โดยอัตโนมัติและซึ่งสรุปย่อสิ่งที่ถูกกล่าวไปแล้วในข้อ 14 จนถึง 27 เปาโลถามคำถามเหล่านี้พร้อมกับคำตอบว่าไม่โดยนัยเพื่อที่จะตรวจสอบจิตใจอันน่าเกลียดแห่งการริษยา การอวดตัว การชิงดีชิงเด่น ความเยอหยิ่งตามเนื้อหนัง การลำพองตัว และการไม่พึ่งพาใครซึ่งถูกแสดงออกโดยผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์

คำถามเหล่านี้ถูกควรถามวันนี้-ซ้ำแล้วซ้ำอีก มีบางคนเสนอแนะ (โดยคำพูดจากปากและผ่านทางหน้ากระดาษที่พิมพ์ออกมาเช่นกัน) ว่าผู้รับใช้ทุกคนที่มีใจถูกต้องกับพระเจ้าและมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าควรที่จะสามารถทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ รักษาคนป่วย และพูดเป็นภาษาอื่น ๆ ได้ แต่เปาโลถามว่า:

“ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ” คำตอบคือ “ไม่”

“ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ” คำตอบคือ “ไม่”

“ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ” คำตอบคือ “ไม่”

“ทุกคนเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือ” คำตอบคือ “ไม่”

“ทุกคนมีบรรดาของประทานแห่งการรักษาหรือ” คำตอบคือ “ไม่”

“ทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ หรือ” คำตอบคือ “ไม่”

“ทุกคนสามารถแปลได้หรือ” คำตอบคือ “ไม่”

มันส่งผลเสียต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ที่ผู้รับใช้บางคนมีความคิดที่คับแคบและคิดว่าตัวเองชอบธรรมเหลือเกินจนพวกเขาพยายามบังคับผู้รับใช้คนอื่น ๆ ทุกคนให้อยู่ในวงเล็ก ๆ ของพวกเขา โดยบอกเป็นนัยว่าทุกคนที่ไม่ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่น่าตื่นตา (หรือกระทำการรักษาโรคต่าง ๆ แบบยิ่งใหญ่อย่างที่เราเองอ้างว่าทำได้) ก็คงทำได้เหมือนกันหากคนเหล่านั้นมีใจถูกต้องกับพระเจ้า หรือถ้าคนเหล่านั้นจะยอมให้พระเจ้าครอบครองตนอย่างที่เราองค์ควรครอบครอง แต่ตามที่อัครทูตเปาโลกล่าว ผู้รับใช้เหล่านี้คิดผิด

พระเจ้าทรงเรียกชายหลายคนให้เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรต่าง ๆ พระองค์ทรงเรียกคนทั้งหลายไปสู่งานมิชชัน พระองค์ทรงเรียกเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ พระองค์ทรงเรียกผู้สอนทั้งหลาย พระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกคริสตจักรให้มีตัวตนขึ้นมา “ทรงประสานกายนั้นเข้าด้วยกัน” และทรงตั้งอวัยวะแต่ละส่วนในคริสตจักรนั้นตามน้ำพระทัยและความชอบพระทัยของพระองค์เอง “ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย” ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผู้รับใช้บางคนมีความหน้าไม่อายที่จะเรียกร้องให้เพื่อนนักเทศน์และผู้สอนทั้งหลายของตนมีสิ่งๆ ที่พระเจ้าเองไม่ทรงคาดหวังและสิ่งๆ ที่พระวามะของพระเจ้าไม่เสนอแนะ

ข้อ 31: “แต่จงปรารถนาบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้นอย่างจริงจัง และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางหนึ่งที่ยอดเยียมกว่าแก่พวกท่าน”

มันไม่ผิดที่จะปรารถนาของประทานเหล่านั้นที่ดีที่สุด มันเป็นเรื่องปกติที่จะปรารถนาของประทานเช่นนั้น แต่ไม่ใช่ทุกคนสามารถถือครองพวกมันได้ บางคนไม่เหมาะสม บางคนไม่มีความสามารถด้านร่างกาย และด้วยเหตุผลอีกนานัปการมันเป็นไปได้ที่ทุกคนจะถือครองของประทานที่ดีที่สุดเหล่านั้น และสมาชิกทุกคนในที่ประชุมก็ไม่สามารถเป็นศิษยาภิบาล ผู้ช่วย หรือครูสอนพระคัมภีร์ได้ ที่ประชุมนั้นจะอยู่ที่ไหนถ้าทุกคนเป็นนักเทศน์และอาจารย์ทั้งหมด?

ถ้าพวกเราไม่สามารถถือครองของประทานที่ดีที่สุดเหล่านั้นเองได้ เราก็สามารถอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่ถือครองของประทานเหล่านั้นได้ เราสามารถอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงนำพวกเขา ประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขา และทำให้พวกเขาถ่อมใจและเชื่อฟังต่อไปเพื่อที่พวกเขาจะสามารถถูกใช้การได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์ เราต้องจำไว้ว่าไม่ว่าเราถือครองของประทานที่ดีที่สุด หรือต่ำต้อยที่สุด ไม่ว่าจะงานรับใช้ของเราจะโดดเด่นหรือไม่มีคนสังเกตเห็น เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และเราควรปรารถนาที่จะถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า และพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

บทที่ 13

13:1 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าพูดด้วยภาษาทั้งหลายของมนุษย์และของพวกทูตสวรรค์ และไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนฆ้องที่ส่งเสียงหรือฉาบที่ดังแว้งแว้ง

13:2 และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจบรรดาความลึกลับ และมีความรู้ทั้งสิ้น และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมด จนข้าพเจ้าสามารถเคลื่อนย้ายบรรดาภูเขาไปได้ และไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย

13:3 และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าให้สิ่งของสารพัดของข้าพเจ้าเพื่อเลี้ยงคนยากจน และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายอมให้ร่างกายของข้าพเจ้าถูกไฟเผาเสีย และไม่มีความรัก มันก็ไม่ใช่ประโยชน์อันใดแก่ข้าพเจ้าเลย

13:4 ความรักนั้นก็อดทนนานและมีความกรุณา ความรักไม่โอ้อวด ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง

13:5 ไม่ประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสม ไม่แสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ถูกยั่วยุอย่างง่ายตาย ไม่คิดความชั่วร้าย

13:6 ไม่ปีติยินดีในความชั่วช้า แต่ปีติยินดีในความจริง

13:7 ไม่แคะไค้ขี้เย็บความผิดของเขา เชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ มีความหวังอยู่เสมอ อดทนสิ่งสารพัด

13:8 ความรักจะไม่เวียนลี้มเหลว แต่แม้มีคำพยากรณ์ทั้งหลาย คำพยากรณ์เหล่านั้นก็จะลี้มเหลวไป แม้มีการพูดภาษาต่าง ๆ การพูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็จะเลิกไป แม้มีความรู้ ความรู้นั้นก็จะเลือนหายไป

13:9 ด้วยว่าพวกเราารู้เพียงส่วนหนึ่ง และพวกเราที่พยากรณ์เพียงส่วนหนึ่ง

13:10 แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป

13:11 ตอนที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าเคยพูดเหมือนอย่างเด็ก ข้าพเจ้าเคยเข้าใจเหมือนอย่างเด็ก ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้ากลายเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าก็เอาสิ่งทั้งหลายที่เป็นอย่างเด็กออกไปเสีย

13:12 เพราะว่าบัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมีดมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย

13:13 และบัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก

บทนี้ไม่ใช่บทแทรกและมันไม่ได้ออกนอกเรื่องด้วย มันเป็นการเชื่อมโยงที่สำคัญยิ่งกับหัวข้อเรื่องของพระทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย บทที่ 12 บอกเล่าเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของของพระทานเหล่านี้ บทที่ 14 บอกเราว่าผู้เชื่อควรใช้ของพระทานเหล่านั้นอย่างไร และในบทนี้เปาโลแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าผู้เชื่อจะทำอะไร ไม่ว่ากิจกรรมของเขาอาจดูยิ่งใหญ่ขนาดไหน หากไม่มีความรัก ทุกสิ่งที่เขาทำก็ไร้ค่า ว่างเปล่า สูญเปล่าและไร้ผล บทที่ 13 เป็นส่วนสำคัญของความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ถูกลำเสนอในบทที่ 12 และ 14

แม้แต่กับยิว ความรักก็เป็นของใหม่จริง ๆ-และยิ่งมากกว่านั้นอีกกับคนต่างชาติ สันดานและนิสัยของพวกคนต่างชาติในสมัยของพระเยซูคือ การเดินในความไร้สาระ ความคิดของพวกเขาคงจ้องอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายโลก ความเข้าใจของพวกเขาก็ถูกทำให้มืดไปโดยบาป ใจของพวกเขาก็แข็งกระด้าง และพวกเขาส่วนใหญ่มีใจด้านชา โดยปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความหยาบโลนลามกและความสามานย์ พวกเขาเต็มไปด้วยความเกลียดชัง พวกเขาเกลียดชังกันและกัน พวกเขาเห็นแก่ตัวมาก ๆ ต่อกันและกัน และพวกเขาใช้ชีวิตและคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้นเป็นหลัก

พวกเขาอยู่โดยปราศจากพระเจ้า พวกเขาถูกจองจำโดยบาป และสันดานที่บาปหนาและไร้พระเจ้าของพวกเขาก็ก่อให้เกิดความเห็นแก่ตัวและผลอื่น ๆ ของบาป ความรักเป็นมาจากพระเจ้า และคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าย่อมรักไม่ได้ “เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก” ทุกคนที่รักในความจริงใจก็บังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าย่อมรักในความจริงใจไม่ได้ “ผู้ที่ที่ดำรงอยู่ในความรักก็ดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” (1 ยอห์น 4:16)

เปาโลสอนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาว่าเนื่องจากพวกเขามีพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงต้องสำแดงความรักต่อกันและกัน ผู้เชื่อทุกคนควรรักซึ่งกันและกัน ถ้าเราไม่รักเพื่อนผู้เชื่อของเราผู้ซึ่งเรามองเห็นแล้ว เราจะรักพระเจ้าผู้ซึ่งเรายังมองไม่เห็นได้อย่างไร?

เปาโลประกาศแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าความรักเป็นพันธะแห่งความสมบูรณ์แบบ เขาเตือนสติทิโมธี บุตรชายของเขาในงานรับใช้ ว่าเป้าหมายของคำกำชับที่ถูกมอบไว้แก่เขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคำกำชับที่ถูกให้ไว้แก่คนอื่น ๆ ผ่านทางเขาในฐานะผู้เลี้ยงของพระเจ้า คือความรักที่ออกมาจากใจอันบริสุทธิ์และใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์ และความเชื่ออันจริงแท้

ขอให้ผมชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงความเชื่อมโยงกันของความรักกับที่ประชุมท้องถิ่นและการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่ประชุมนั้นผ่านทางความรักอันบริสุทธิ์ ความรักเหมาะสมกับทุกฤดูกาล ความรักเป็นลมหายใจของคริสตจักร และที่ประชุมท้องถิ่นไม่อาจอยู่รอดได้หากปราศจากความรักอันบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตามที่ใดที่ความรักไม่ใช่อำนาจที่ควบคุมแห่งของประทานเหล่านั้นของพระวิญญาณและของจิตวิญญาณของผู้เชื่อคนหนึ่งต่ออีกคน ก็มีภัยอันตรายของความอิจฉาและการวิวาทในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น แต่ที่ใดที่ความรักปกครองและนำทาง ที่ใดที่ความรักครอบครองสูงสุด ทุกสิ่งที่เหลือก็ทำงานอย่างราบรื่นและเพิ่มเข้ากับการเสริมสร้างของเหล่าวิสุทธิชนและถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เปาโลกำลังเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่าของประทานเหล่านั้นจะต้องถูกกำกับด้วยความรักอันบริสุทธิ์ และถ้าพวกเขาลืมเรื่องนี้ไปแล้ว พวกเขาก็ต้องจำไว้ว่าถ้าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำไม่ได้ถูกกระทำในความรักอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเสริมสร้างผู้เชื่อคนอื่น ๆ มันก็ผิดปกติดังนั้นแน่นอนและไม่ควรมีอยู่ในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

เปาโลนำเสนออย่างชัดเจนถึงความจริงของพระเจ้าที่ว่าความรักแสดงออกถึงความเป็นเลิศแบบพระเจ้าและแขนงหน้าของประทานอื่น ๆ ทั้งหมด-แม้แต่ของประทานเหล่านั้นที่เสริมสร้าง ของประทานเหล่านั้นอาจมีอยู่ในที่ ๆ ไม่มีความรักอันบริสุทธิ์เลย แต่ที่ใดที่มีความรัก และที่ใดที่ความรักปกครองอยู่ในชีวิตและงานรับใช้ของผู้เชื่อคนใด ของประทานฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นก็จะมิอยู่และจะถูกใช้การเพื่อเสริมสร้างผู้เชื่อคนอื่น ๆ และถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีของประทานอื่นใดแขนงหน้าความรัก!

ความจำเป็นของความรักในความสัมพันธ์ต่อของประทานต่าง ๆ

ที่ถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อแต่ละคน

ข้อ 1: “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าพูดด้วยภาษาทั้งหลายของมนุษย์และของพวกทูตสวรรค์ และไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนฆ้องที่ส่งเสียงหรือฉาบที่ตั้งแตงแตง”

ผมอยากให้ผู้อ่านบางท่านของผมทราบว่าผมใช้บทนี้เป็นข้อพระคัมภีร์สำหรับคำเทศนาแรกที่ผมได้

เทศนา-มากกว่ายี่สิบเก้าปีที่แล้วหากนับย้อนไปจากตอนที่ผมเขียนอยู่นี้ ผมรู้สึกว่าคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรง
คลอใจผมให้ใช้ชื่อพระคำตอนนี้ และถึงแม้ว่าผมไม่รู้ว่าคุณเทศนาไปมากขนาดไหนเข้าวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็
ทรงอวยพรผมอย่างเหลือล้น และผมหวังใจว่าคนอื่น ๆ ได้รู้สึก (อย่างน้อยก็ส่วนหนึ่ง) เหมือนอย่างที่ผมได้รู้สึก
ตอนที่ผมเดินขึ้นธรรมมาสน์เพื่อเทศนาคำเทศนาแรกนั้นแห่งงานรับใช้ของผม ในตอนนั้นผมไม่ได้ตระหนักถึง
ความยิ่งใหญ่ของบทนี้ แต่พระเจ้าก็ทรงอวยพรพระวจนะของพระองค์และทรงให้เกียรติความอุตสาหะเหล่านั้น
ของผู้รับใช้ที่ไม่คู่ควรคนนี้

“ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าพูดด้วยภาษาทั้งหลายของมนุษย์และของพวกทูตสวรรค์ และไม่มีความรัก...” กล่าว
อีกนัยหนึ่ง “ถ้าข้าพเจ้าพูดด้วยฤทธิ์เดชทั้งสิ้นแห่งการพูดฝ่ายโลกและฝ่ายสวรรค์ ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้ถูกรอ
ครองโดยความรักของพระเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่พูดในความรัก เช่นนั้นแล้วถ้อยคำของข้าพเจ้า ถึงแม้เป็นเหมือน
ถ้อยคำของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ก็เป็นเหมือนฆ้องที่ส่งเสียงหรือฉาบที่ดังแฉ่งแฉ่ง”

คำว่า “ถ้า” (ซึ่งถูกแปลเป็น “ถึงแม้ว่า” ในฉบับคิงเจมส์) ในภาษากรีกเดิมบอกเป็นนัยถึงความเป็นไปได้
ได้ที่เชื่อมโยงกับอนาคต เปาโลตระหนักว่าเขาไม่ได้มีภูมิคุ้มกันต่อหลุมพรางและบ่วงแร้วเหล่านั้นของมารร้าย
เขาจึงประกาศว่าถ้าเขามีความสามารถถึงขั้นที่พูดด้วยภาษาของมนุษย์และของเหล่าทูตสวรรค์ได้ และยังไม่
ถูกซิมซาบโดยความรักของพระเจ้า คำเทศนาของเขาก็คงเป็นเหมือนฆ้องที่ส่งเสียงหรือเสียงแฉ่งแฉ่งของฉาบ

ในดินแดนทั้งหลายของคนนับถือรูปเคารพ พิธีกรรมและพิธีกรรมต่าง ๆ ของพวกเขาถูกสมทบโดยฉาบ
ที่ส่งเสียงแฉ่งแฉ่งและเสียงฆ้อง และถึงแม้ว่าผู้รับใช้คนใดอาจพูดด้วยโวหารของนักพูดลั่นทองคำ คำเทศนา
ของเขาก็ไม่มีฤทธิ์เดชมากไปกว่าพิธีกรรมของคนนับถือรูปเคารพถ้ามันไม่ได้มาพร้อมด้วยความรักของพระเจ้า
สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่ลิ้น-แต่อยู่ที่ใจ มีผู้รับใช้ที่มีการศึกษาหลายท่านวันนี้ที่สามารถเตรียมและกล่าวคำเทศนาอัน
ไพเราะเสนาะหู แต่ถ้าใจไม่ได้ถูกเติมเต็มด้วยความรักของพระเจ้า คำเทศนาเหล่านั้นก็จะว่างเปล่าและสูญเปล่า

ข้อ 2: “และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจบรรดาความลึกลับ และมึ
ความรู้ทั้งสิ้น และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมด จนข้าพเจ้าสามารถเคลื่อนย้ายบรรดาภูเขาไปได้ และ
ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย”

“ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์...” คน ๆ หนึ่งอาจมีความสามารถที่จะบอกล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต และที่จะบอกออกไป (ประกาศ) ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต-แต่ถ้าคำเทศนา
ของเขาไม่ได้ถูกกล่าวในความรัก มันก็ไร้ค่า

“...และเข้าใจบรรดาความลึกลับ...” มี “ข้อลึกลับ” มากมายที่ถูกกล่าวถึงในพระวจนะของพระเจ้า ใน
ภาคพันธสัญญาใหม่ ข้อลึกลับไม่ใช่อะไรที่เต็มไปด้วยความลึกลับ แต่เป็นบางสิ่งที่ไม่ได้ถูกทราบในสมัยภาค
พันธสัญญาเดิมแต่ถูกทำให้ทราบแล้วผ่านทางพระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ-ความจริงอันยิ่ง
ใหญ่ทั้งหลายและพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งถูกทำให้ทราบแก่ผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น ถูกทำให้ทราบโดยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

“...และมีความรู้ทั้งสิ้น...” เราได้เรียนรู้ในบทที่ 12 ว่าความรู้ประกอบด้วยการเข้าใจเชิงเขาวนปัญญา
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและหลักการต่าง ๆ เปาโลกำลังกล่าวว่า “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานแห่งความรู้ทั้งสิ้น

และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการเข้าใจเชิงเชาวน์ปัญญาในข้อเท็จจริงทุกประการเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า แม้แต่พร้อมกับความรู้อันพิเศษเหนือธรรมดาแล้ว ถ้าข้าพเจ้ายังขาดซึ่งความรัก ข้าพเจ้าก็ไร้ค่า!”

“และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมด จนข้าพเจ้าสามารถเคลื่อนย้ายบรรดาภูเขาไปได้...” (ในความหมายนี้โดยเฉพาะ บรรดาภูเขาเป็นตัวแทนของความยากลำบากทั้งหลายที่ใหญ่โต) เปาโลกำลังกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้ามีความเชื่อที่จะเอาชนะความยากลำบากใหญ่โตและอุปสรรคทั้งสิ้น และยังไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไร้ค่า-ข้าพเจ้าไม่มีค่าอันใดเลยต่อพระเจ้า!”

เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวในที่นี้ถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอด เขากำลังพูดถึงความเชื่อที่นำมาซึ่งฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ ซึ่งผ่านทางความเชื่อนั้นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ถูกกระทำและความยากลำบากใหญ่โตทั้งหลายถูกเอาชนะ เขากำลังกล่าวว่าถึงแม้ว่าคน ๆ หนึ่งมีความเชื่อขนาดนั้นและยังไม่มีความรัก คน ๆ นั้นก็เป็นคนไร้ค่าฝ่ายวิญญาณคนหนึ่ง! คนที่มีค่ามากที่สุดในที่ประชุมคือ คนที่สามารถรักได้ลึกซึ้งที่สุดและรักได้มากที่สุด ความรักคือแก่นแท้แห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก และเรารักพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรักเราก่อน

ข้อ 3: “และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าให้สิ่งของสารพัดของข้าพเจ้าเพื่อเลี้ยงคนยากจน และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายอมให้ร่างกายของข้าพเจ้าถูกไฟเผาเสีย และยังไม่มีความรัก มันก็ไม่ใช่ประโยชน์อันใดแก่ข้าพเจ้าเลย”

เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าการเสียสละตนเองไม่เกิดประโยชน์อันใดเลยนอกเสียจากการเสียสละนั้นถูกกระทำในความรักของพระเจ้า เราอาจให้ทุกสิ่งที่เรามีเพื่อซื้ออาหารเลี้ยงผู้หิวโหย และนั่นก็เป็นขอบเขตของการเสียสละในส่วนของสิ่งที่เราถือครอง แต่เปาโลไปไกลกว่านั้น:

“ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายอมให้ร่างกายของข้าพเจ้าถูกไฟเผาเสีย...”-ซึ่งบอกเป็นนัยถึงความตายที่แสนเจ็บปวดมากที่สุด พวกคนนับถือรูปเคารพจำนวนมากในสมัยนั้นยอมให้ร่างกายของตนถูกไฟเผาเป็นเครื่องบูชาถวายถวายแด่พระของตน แต่ถ้าผู้เชื่อคนใดจะยอมให้ร่างกายของตนถูกไฟเผา และไม่ได้ทำเช่นนั้นด้วยความรักอันลึกซึ้งต่อพระเจ้า มันก็ไม่ใช่ประโยชน์อันใดเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ได้กำลังแสวงหาคนทั้งหลายที่จะถวายร่างกายของตนให้ไฟเผา-พระองค์กำลังแสวงหาผู้เชื่อทั้งหลายที่จะถวายร่างกายของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิและชอบพระทัยต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้อันเหมาะสมของคริสเตียนทุกคน (รม. 12:1)

นี่คือสิ่งที่เปาโลได้กล่าวมาถึงตอนนี้: ถึงแม้ว่าบุคคลผู้ใดสามารถพูดด้วยลิ้นทองคำของนักพูดหรือด้วยลิ้นของทูตสวรรค์ ถ้านักพูดคนนั้นไม่มี “ความรัก” เขาก็ไม่ได้กำลังแจกจ่ายอะไรเลย สิ่งใดก็ตามที่เขาว่านั้นว่างเปล่าและสูญเปล่าหากปราศจากความรัก

ในประการที่สอง ถึงแม้ว่าคน ๆ หนึ่งอาจมีของประทานแห่งการพยากรณ์และความสามารถที่จะเข้าใจข้อลึกซึ้งทั้งหมด ถึงแม้ว่าเขามีความรู้ทุกอย่างและมีความเชื่อนั้นที่จะเคลื่อนภูเขาหลายลูก (ก้าวข้ามความยากลำบากทั้งปวง) ได้ ถ้าเขาไม่มีความรัก เขาก็ไม่มีค่า

ในประการที่สาม ถ้าผู้ใดใช้ทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกทุกอย่างของเขาเพื่อซื้อขนมปังเลี้ยงผู้คนที่หิวโหย และ นอกเหนือจากนั้นแล้ว ถวายร่างกายของเขาให้ไฟเผาบนแท่นบูชาถวาย ถ้าเขาไม่มีความรักในใจของเขา

เช่นนั้นแล้วสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดที่เขาจะกระทำก็รวมกันเป็นสิ่งที่ไร้ค่าแน่นอน

เปาโลกล่าวว่า “ปราศจากความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่แจจ่าอะไรเลย ปราศจากความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับสิ่งใดเลย ปราศจากความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นคนไร้ค่า!” ไม่ว่าเราจะทราบ บรรลุ ให้ เป็น หรือเสียสละสิ่งใด หากปราศจากความรัก ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่ไร้ค่า!

ลักษณะเฉพาะตัวของความรัก

ข้อ 4: “ความรักนั้นก็อดทนนานและมีความกรุณา ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง”

“ความรักนั้นก็อดทนนานและมีความกรุณา...” เท่าที่ผ่านมาในบทนี้ เปาโลได้ประกาศว่าความรักเป็นสิ่งที่จำเป็นของพระเจ้าหากเราอยากทำหน้าที่คนต้นเรือนที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้า-และความตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงเริ่มต้นตรงนี้: เปาโลเริ่มชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะตัวและคุณค่าของความรัก

คริสเตียนทั้งหลายย่อมเป็นเหมือนพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ ในเนื้อหนัง พระเจ้าทรงเป็นความรัก ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงเป็นความรัก-ความรักของพระเจ้าในเนื้อหนัง พระเยซูทรงอดทนนาน ไม่ทรงประสงคฺ์ที่ผู้ใดควรพินาศ ดังนั้นลักษณะเฉพาะตัวอย่างหนึ่งที่โดดเด่นของความรักที่แท้จริงคือ “การอดทนนาน” ความรักยอมอดทนนาน-และมีความกรุณา ความรักที่แท้จริงไม่รีบเร่งที่จะตอบโต้ ไม่กระวนกระวายที่จะลงโทษ ความรักนั้นกรุณา เห็นอกเห็นใจ-สิ่งตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความโกรธ พระเจ้าทรงกริ้วโกรธกับความชั่วและบาป แต่พระองค์ทรงรักคนบาป เรามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งเพราะว่า “พระเจ้าได้ทรงรักเช่นนั้น” (โปรดสังเกตอพยพ 34:6; โรม 2:4; 1 เปโตร 3:20)

คนที่อดทนนานก็เต็มใจที่จะอดกลั้นและอดทน ความกรุณาคือคุณสมบัติเชิงรุกที่กระทำการดีต่าง ๆ และทำประโยชน์หลายประการแก่คนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่า

“ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง” เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำกริยาที่แปลเป็น “อิจฉา” มีความหมายไม่เพียงอิจฉาเท่านั้น แต่ริษยาด้วย คำเดียวกันนี้ถูกแปลทั้งสองแบบในภาคพันธสัญญาใหม่ คนที่อิจฉาก็ปรารถนาที่จะชิงไปจากเพื่อนมนุษย์สิ่งที่มี ความริษยาไม่จำเป็นต้องก่อให้เกิดความปรารถนาที่จะชิงไปจากเพื่อนมนุษย์ของคน ๆ หนึ่ง ความริษยาเกี่ยวข้องกับอารมณ์มากกว่า และอยากที่จะมีสิ่งเดียวกันสำหรับตัวเอง ความรักยอมไม่อิจฉา ความรักไม่ริษยา

“ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง” การ “อวด” ตัวหมายถึงการคิดว่าตัวเองเหนือกว่าผู้อื่น เปาโลกำลังพูดถึงคริสตจักรท้องถิ่นตรงนี้ และในกรณีนี้มันก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรนั้นที่รู้สึกว่าเขาเหนือกว่าสมาชิกทั้งหมดที่เหลือ-ในเรื่องสติปัญญา ความรู้ การอยู่ฝ่ายวิญญาณ และในด้านอื่น ๆ

คนที่ “หยิ่งผยอง” ก็เป็นคนที่แสดงความเย่อหยิ่งและความเชื่อมั่นในตนเอง นั่นไม่ใช่จิตวิญญาณแบบพระคริสต์ และมันไม่ใช่ผลของพระวิญญาณด้วย ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษา 1 โครินธ์ 4:6,18,19; 5:2; 8:1; โคลโลสี 2:18 เหล่านี้เป็นข้อพระคำพวกเดียวกันในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งเล่มที่คำ ๆ นี้ถูกใช้ และในทุกรณณ์มันหมายถึงคนเหล่านั้นในที่ประชุมที่ “หยิ่งผยอง” ที่รู้สึกว่าเขาเหนือกว่าคนอื่น

ข้อ 5: “ไม่ประพฤติด้อย่างไม่เหมาะสม ไม่แสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ถูกย่ำย้อย่างง่ายดาย ไม่คิดความชั่วร้าย”

“ไม่ประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสม...” ความรักไม่มีกรีธาทำทางที่ไม่ดี การประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสมคือ การประพฤติตัวในระสนิยมที่แย่ การทำตัวน่าเกลียดชัดเจน การทำตัวเหมือนเด็กที่ถูกตามใจจนเสียคน หรือเหมือนในพระคำข้อก่อนหน้า การเป็น “คนหยิ่งผยอง” เราต้องเป็นเหมือนเด็ก ๆ ในความเชื่อ แต่เราต้องทำตัวเหมือนผู้ใหญ่ในการปฏิบัติของเราต่อเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย ความรักไม่ประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสม

“ความรัก...ไม่แสวงหาประโยชน์ของตนเอง...” ความรักที่แท้จริงไม่คิดตัวเอง ไม่ไขว่คว้าผลประโยชน์อันเห็นแก่ตัว พระเยซูทรงประกาศว่าพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุดคือ การรักพระเจ้าอย่างสูงสุด รักพระองค์จนถึงเต็มเปี่ยมที่สุด และพระบัญญัติข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้น: “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” พระราชบัญญัติและพจนานุกรมทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มธ. 22:36-40) ความรักคือแก่นแท้ของศาสนาแบบคริสเตียน

ผู้เชื่อทุกคนควรอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ข้าพระองค์ดำเนินชีวิตวันต่อวัน ในแบบที่จะล้มตัวเองเสีย แต่แม้ในยามที่ข้าพระองค์คุกเข่าลงอธิษฐาน ที่คำอธิษฐานของข้าพระองค์จะเป็นเพื่อผู้อื่น!” ผมเชื่อว่าคนที่ไร้ความสุขมากที่สุดบนพื้นแผ่นดินโลกคือ คนที่จืดจางอยู่แต่ตัวเองและเห็นแก่ตัว และแน่นอนที่สุดเลยก็คือ ผู้เชื่อไม่อาจมีความสุขกับชีวิตอันบริบูรณ์ได้หากเขาหรือเธอเป็นคนเห็นแก่ตัว

“ความรัก...ไม่ถูกย่ำยู่อย่างง่ายตาย...” ความหมายตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือ “ความรักไม่ยอมจำนนต่อการย่ำยู่” ความรักที่แท้จริงไม่ถูกปลุกปั่นให้เกิดความขมขื่นหรือให้เกิดใจโกรธเมื่อถูกทำให้เจ็บ-ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นอย่างที่แท้จริงหรือเป็นเรื่องที่คิดไปเองก็ตาม พระเยซูทรงเป็นความรักที่แท้จริง และพระองค์ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าตนทำอะไร” ขณะกำลังถูกหินขว้างจนตายโดยพวกศัตรูของพระเยซูคริสต์ สเทเฟนก็อธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” ความรักไม่ถูกย่ำยู่อย่างง่ายตาย ความรักไม่ผลิผลลามไปสู่ความโกรธจัดและความขมขื่นเมื่อถูกทำให้เจ็บ

“ความรัก...ไม่คิดความชั่วร้าย” คำกรีกตรงนี้คือ ลอกิดซอมาฮี และมีความหมายว่า “นับ” สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสในที่นี้จริง ๆ แล้วคือ “ความรัก เมื่อถูกทำให้เจ็บ ก็ไม่จดบันทึกเกี่ยวกับการบาดเจ็บนั้นเพื่อที่จะแก้แค้นในภายหลัง” ความรักไม่เก็บงำความเจ็บช้ำ ความรักไม่ผูกพยาบาท ความรักยกโทษให้ แม้กระทั่งก่อนคำขอโทษถูกยื่นเสนอให้ด้วยซ้ำ

ข้อ 6: “ไม่ปดียินดีในความชั่วช้า แต่ปดียินดีในความจริง”

ความรักไม่พบความชื่นบานในการทำผิดของผู้อื่น ไม่มีความพอใจในบาป ไม่ว่าคนบาปผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม ความรักพบความพึงพอใจในความจริง พระเยซูทรงเป็นความจริงนั้น ซาดานเป็น “ความมุสานั้น” เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นความจริง ความรักจึงชื่นชมยินดีในความจริง การทำผิดและความอธรรมทุกอย่างเป็นผลลัพธ์ของบาปและซาดานและเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความจริงและความชอบธรรม ดังนั้นความรักจึงไม่พบมูลเหตุใดเลยสำหรับการชื่นชมยินดีในสิ่งใดที่ผิด ความรักที่แท้จริงแสดงออกตัวมันเองในความจริง และสิ่งที่ไม่ใช่การประพฤติอันชอบธรรมก็ทำให้ความรักสำเร็จไม่ได้ เรากล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับความจริงได้เช่นกัน ความชอบธรรมอันบริสุทธิ์และความจริงอันบริสุทธิ์ถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด: “ด้วยว่าผลของพระวิญญาณอยู่ใน

บรรดาความดี ความชอบธรรม และความจริง” (อฟ. 5:9) ศึกษา 2 เธสะโลนิกา 2:5-12 เช่นกัน

ข้อ 7: “แบกรับทุกสิ่ง เชื่อทุกสิ่ง หวังทุกสิ่ง สู้ทนทุกสิ่ง”

คำกริยากรีกที่แปลเป็น “แบกรับ” คือ สตะโก และความหมายคือ “รองรับสิ่งซึ่งถูกวางลงบนมัน หรือปกคลุมสิ่งซึ่งถูกวางอยู่ข้างใต้มัน” ในพระคำข้อนี้มันสื่อถึงทั้งสองแนวคิด-แนวคิดของการรองรับสิ่งที่ถูกวางลงบนมัน และการปกปิดสิ่งซึ่งถูกวางข้างใต้มัน สิ่งซึ่งถูกปกปิดก็ถูกปกป้องโดยสิ่งซึ่งปกปิดมัน ความรักทำเช่นนี้เลย ความรักกระทำกรในทุกระดับ ความรักแบกรับสิ่งสารพัด

“ความรัก...เชื่อทุกสิ่ง” นี้ไม่ได้หมายความว่าความรักยอมรับทุกสิ่งที่ถูกกล่าวว่าเป็นความจริง-ความรักที่แท้จริงไม่เชื่อคำโกหก แต่ความรักพร้อมที่จะเห็นสิ่งที่ดีที่สุด แม้หากว่าการกระทำหนึ่งไม่มีน้ำใจหรือส่งผลเสียก็ตาม ความรักที่แท้จริงยอมหลีกเลี่ยงการหาตระแวงเกินควร ที่ได้ที่มีความสงสัย ความรักยอมชั่งน้ำหนักเรื่องนั้นอย่างถี่ถ้วนก่อนให้คำตัดสิน และยอมเชื่ออีกฝ่ายว่าไม่ผิดจนกว่าความจริงทั้งหมดจะถูกทราบได้ ดังนั้น “ความรักจึงเชื่อทุกสิ่ง”

“ความรัก...หวังทุกสิ่ง สู้ทนสิ่งสารพัด” ความรักอันบริสุทธิ์ปีติยินดีที่จะหวังอยู่เสมอและคาดหวังสิ่งที่ดีที่สุด ทุกคนอาจดูเหมือนต่อต้านเรา สภาพการณ์ต่าง ๆ อาจขัดขวางเราอยู่รอบด้าน กระนั้นในท่ามกลางเหตุการณ์นี้ทั้งหมด ความรักก็หวังให้เกิดสิ่งที่ดีที่สุด ไม่มีสักสิ่งเดียวที่อาจดูเหมือนจะยังให้เกิดสิ่งที่ดีที่สุดหรือถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ความรักไม่กระทำกิจในสิ่งเดียว ๆ: ความรักที่แท้จริงรวมทุกสิ่งเข้าด้วยกัน-และคำตอบก็คือ เพื่อให้เกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระเจ้าและถูกเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ (รม. 8:28)

ความรักล้มเหลวไม่ได้-ความรักดำรงอยู่ถาวร-

ความรักคือหินยอดบนสุดของพีระมิดแห่งพระคุณ

ข้อ 8: “ความรักจะไม่มีวันล้มเหลว แต่แม้มีคำพยากรณ์ทั้งหลาย คำพยากรณ์เหล่านั้นก็จะล้มเหลวไป แม้มีการพูดภาษาต่าง ๆ การพูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็จะเลิกไป แม้มีความรู้ ความรู้นั้นก็จะเลือนหายไป”

“ความรักจะไม่มีวันล้มเหลว” ในที่นี้เปาโลเปรียบเทียบความตรงข้ามกันของสิ่งที่เป็นนิรันดร์และสิ่งที่ยังคงอยู่ชั่วคราว ความรักดำรงอยู่ต่อไป-ไม่เพียงในเวลา แต่ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล คำกริยากรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ล้มเหลว” บ่งบอกถึง “ร่วงหล่น” และสิ่งซึ่งร่วงหล่นนั้นก็ไม่ใช่เคลื่อนไหวอีกต่อไป ถ้าบางสิ่งล้มเหลว มันก็ไม่ทำงานตามปกติอีกต่อไป ความรักจะไม่มีวันล้มเหลวเด็ดขาด มันจะไม่มีวันหยุดทำงาน พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) และจากชั่วนิรันดร์ไปถึงชั่วนิรันดร์ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า-พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอมา พระองค์จะคงอยู่ต่อไปไม่รู้สิ้นสุดเลย (เพลงสดุดี 90:1,2)

“...แม้มีคำพยากรณ์ทั้งหลาย คำพยากรณ์เหล่านั้นก็จะล้มเหลวไป” ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ของเราเรามีคำว่า “จะล้มเหลวไป” แต่คำกรีกนี้คือ คาทาเรเกโอ ซึ่งมีความหมายว่า “เลิกล้มไป” คำกริยานี้มีความหมายตรงตัวมากกว่าว่า “ลดลงไปสู่การไม่ทำงาน” (คาทา, ลง; อารเกเอโอ, อยู่เฉย ๆ) ดังนั้น ในภาษาที่เข้าใจได้ในที่นี้เราจึงมีข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าเวลานั้นจะมาเมื่อคำพยากรณ์ต่าง ๆ จะถูกลดลงไปสู่การไม่ทำงาน และจะไม่ทำงานอีกต่อไป

“แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป” (1 คร. 13:10)
พระเจ้าตรัสแก่บรรพบุรุษผ่านทางพวกผู้พยากรณ์ในหลายวาระและในหลายวิธี แต่ในที่สุดท้ายเหล่านี้พระเจ้า
ได้ตรัสแก่เราโดยพระบุตรของพระองค์ (ฮบ. 1:1,2) บัดนี้เรามี “พระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ”
เราพบในพระคัมภีร์ของเราทุกสิ่งที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและสิ่งทั้งหลายที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ดังนั้นจึงไม่
จำเป็นต้องมีคำพยากรณ์ใหม่ ๆ วันนี้ เรามีพระวาระของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรอันครบถ้วนแล้ว
พระเจ้าทรงเจียมมากกว่า 1900 ปีแล้ว พระองค์ตรัสวันนี้ผ่านทางพระวาระของพระองค์เท่านั้น เพราะ
เหตุใดหรือ? ขอให้ผมให้โครงร่างย่อ ๆ นี้แก่คุณ และคุณศึกษามันอย่างถี่ถ้วน คุณจะได้รับพรเพราะการศึกษา
มัน

7. ในปฐมกาล 3:15 การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูคริสต์เจ้า (“เชื้อสายของหญิง
นั้น”) ได้ถูกพยากรณ์ไว้ ในกาลาเทีย 4:4 เราพบการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้ “เมื่อเวลากำหนดครบ
บริบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว” พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาอาดัมไว้แล้วว่าพระองค์จะกระทำ

8. ในปฐมกาล 12:2,3 พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่อับราฮัมว่าเขาจะเป็นศีรษะของประชาชาติหนึ่ง
ซึ่งพระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา และผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัมพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้นจะถูกให้
กำเนิด ในกิจการ 3:25 เรามีการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นั้น

9. ในปฐมกาล 49:10 พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ยาโคบว่าพระเยซูจะทรงเป็นคนของเผ่ายูดาห์
ในยอห์น 4:22 เราอ่านว่า “ความรอดเนื่องมาจากพวกยิว” ดังนั้นคำพยากรณ์นี้จึงถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว
เพราะว่าพระเยซูทรงมาจากพวกยิว

10. ใน 2 ซามูเอล 7:12-14 มีบอกล่วงหน้าแล้วว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากวงศ์วานของ
ดาวิด คำพยากรณ์นี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในลูกา 1:32 กาบรีเอลประกาศแก่มารีย์ว่าบุตรชายของเธอจะนั่ง
บนพระที่นั่งของดาวิด

11. ในมีคาห์ 5:2 เรามีการเปิดเผยเกี่ยวกับสถานที่ประสูติของพระเยซู ในลูกา 2:4 เราพบการ
สำเร็จจริงนั้น: พระเยซูได้ประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮมตามที่มีพยากรณ์ไว้

12. ในมาลาคี 3:1 มันถูกเปิดเผยแล้วว่าพระเยซูจะทรงมีผู้เบิกทาง ในมัทธิว 3:1 การสำเร็จจริง
ของคำพยากรณ์นั้นถูกบันทึกไว้: “ในวันเหล่านั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามา” ผู้เบิกทางนั้นของพระเมสสิโปดก
ของพระเจ้า

13. ในเศคาริยาห์ 11:12 เราอ่านราคาที่แน่ชัดที่พระเยซูจะทรงถูกขาย-สามสิบบเหรียญเงิน, ราคา
ของทาสคนหนึ่ง ในมัทธิว 26:14,15 พระเยซูทรงถูกขายโดยยูดาสในราคาสามสิบบเหรียญเงินพอดี

14. ในเศคาริยาห์ 9:9 เราอ่านว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะทรงขี่ลูกลาเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม ในลูกา
19:29-37 พระเยซูทรงขี่ลาเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มตามที่มีพยากรณ์ไว้พอดี

15. พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ผู้แต่งเพลงสดุดี เรื่องลักษณะการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบน
กางเขนนั้น (เพลงสดุดี 22:16) และว่ากระดูกแห่งพระกายของพระองค์จะไม่หักเลยสักซี่ (เพลงสดุดี 34:20)
เราทราบว่พระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นตามที่มีพยากรณ์ไว้ และยอห์น 19:36 ให้การสำเร็จจริงของ

คำพยากรณ์นั้นที่ว่ากระดูกของพระองค์จะไม่หักเลย มันถูกเปิดเผยแก่ผู้แต่งเพลงสดุดีเช่นกันว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาจากพวกคนตาย (เพลงสดุดี 16:10)

พระเจ้าทรงต้องเปิดเผยสิ่งใดอีกแก่นุชย์? พระองค์ได้ทรงเปิดเผยรายละเอียดปลีกย่อยทุกอย่างเกี่ยวกับการเลี้ยงดูของพระองค์ การนำเสนอของพระองค์ และพระราชกิจแห่งการไถ่ที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ในพระเยซูคริสต์แล้ว เราไม่ต้องมีคำพยากรณ์ใหม่ ๆ แล้ววันนี้ เราไม่ต้องมีการเปิดเผยใหม่ ๆ แล้ว เราถูกช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ เรามีชัยต่อโลกโดยความเชื่อ เราถูกรักษาไว้โดยความเชื่อ เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป” คำพยากรณ์ต่าง ๆ จึงสิ้นสุดลงแล้ว-พวกมันกลายเป็น “ไม่ทำงาน” แล้ว

“แม้มีการพูดภาษาต่าง ๆ การพูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็จะเลิกไป” ผมรู้สึกว่ามีใครก็ตามที่ยอมเปิดใจและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่ใจของเขา ก็สามารถมองเห็นโดยปราศจากความเห็นใด ๆ ว่าถ้อยคำเหล่านี้หมายความว่าอะไรกันแน่ ถ้อยคำเหล่านี้ถูกเข้าใจได้อย่างง่ายดาย เราจะอภิปรายเรื่องภาษาต่าง ๆ เพิ่มเติมในบทที่ 14

“แม้มีความรู้ ความรู้นั้นก็จะเลือนหายไป” ดูเหมือนว่าความรู้จะไม่ใช่ “ของประทานที่เป็นหมายสำคัญ” เหมือนอย่างการพูดภาษาต่าง ๆ การพยากรณ์ และการรักษาโรค ไม่เหมือนกับการพยากรณ์ ความรู้ไม่ใช่ผลลัพธ์ของการเปิดเผยหนึ่งซึ่งถูกประทานให้โดยฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ ถึงแม้มันจะเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถประทานความสามารถที่จะได้มาซึ่งความรู้แก่คน ๆ หนึ่งได้ ไม่มีใครสามารถพยากรณ์ได้อย่างแท้จริงโดยปราศจากฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ แต่ความรู้ถูกได้มา

ความรู้ช่วยให้คน ๆ หนึ่งสามารถที่จะสอนได้ ในบทถัดไปของเราเปาโลถามว่า “บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาพวกท่านโดยพูดภาษาต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับพวกท่านโดยการเปิดเผย หรือโดยความรู้ หรือโดยการพยากรณ์ หรือโดยหลักคำสอน” (1 คร. 14:6)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความรู้สามารถถูกได้มาได้โดยผู้เชื่อแต่ละคนผ่านทางข้อปฏิบัติที่ถูกให้ไว้โดยเปาโลหรืออัครทูตคนอื่น และด้วยเหตุนี้ความรู้จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว หรือขึ้นอยู่กับการครบบริบูรณ์ของพระคัมภีร์

เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายฝ่ายวิญญาณ ความรู้ที่แท้จริงทุกอย่างนับตั้งแต่การครบบริบูรณ์ของพระวจนะของพระเจ้าจึงถูกได้มาจากพระวจนะของพระเจ้า ไม่ว่าความรู้นั้นจะถูกได้มาโดยผู้เชื่อคนนั้นผ่านการอ่านและการศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตนเอง หรือผ่านการได้ยินนักเทศน์หรืออาจารย์ แต่สักวันหนึ่งแม้แต่ความรู้ก็จะสิ้นสุดลง-เมื่อเราเห็นพระองค์ เราจะมีพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์

ข้อ 9 และ 10: “ด้วยว่าพวกเรารู้เพียงส่วนหนึ่ง และพวกเราก็พยากรณ์เพียงส่วนหนึ่ง แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป”

ในภาษากรีกเดิม การเน้นอยู่ที่คำว่า “ส่วนหนึ่ง” โดยหมายถึงลักษณะเฉพาะที่คงอยู่ชั่วคราวและขอบเขตเพียงเศษเสี้ยวของของประทานเหนือธรรมชาติเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อ 8 ความรักจะไม่มีวันสิ้นสุด

มันจะไม่มีวันล้มเหลวไป แต่ของประทานเหนือธรรมชาติเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยชื่อจะล้มเหลวไปเพราะว่าพวกมันอยู่เพียง “ส่วนหนึ่ง” เท่านั้น

“สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบ” หมายถึงพระวาระของพระเจ้าในความครบบริบูรณ์ของมัน เมื่อความเชื่อนั้น “ซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” (ยูดา 3) มาถึงแล้ว อย่างครบถ้วนและอย่างครบบริบูรณ์ เมื่อพระคัมภีร์เสร็จสมบูรณ์แล้ว (หนังสือทั้งหกสิบหกเล่มของพระวาระของพระเจ้า) เมื่อนั้นก็ไม่มีสิ่งใดจะถูกเพิ่มเข้าได้อีก พระวาระของพระเจ้าสมบูรณ์แบบแล้ว

“ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาระของพระเจ้า” (รม. 10:17) ถ้าคนไม่เชื่อคนใดไม่ยอมวางใจพระเยซูผ่านทาง การได้ยินพระวาระ ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดแล้วที่จะถูกเพิ่มเข้าหรือถูกกระทำเพื่อทำให้คน ๆ นั้นเชื่อได้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะมาได้โดยการได้ยินพระวาระเท่านั้น ไม่สำคัญว่าคน ๆ หนึ่งจะมองเห็น รู้สึก หรือประสบกับสิ่งใด ถ้าเขาไม่ใช่ความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เขาก็รับความรอดไม่ได้

วิบัติจึงมีแก่ผู้ที่บิดเบือนพระวาระของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดถูกเพิ่มเข้ากับพระวาระได้ ไม่มีสิ่งใดถูกตัดออกไปได้ ถ้าผู้ใดเพิ่มเข้ากับหรือตัดออกจากพระวาระ เขาก็จะทนทุกข์ความพินาศเป็นนิตย์เพราะการทำเช่นนั้น

เราไม่ต้องการ “หมายสำคัญต่าง ๆ” ในยุคสมัยอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แห่งพระคุณ ในยุคสมัยนี้เมื่อเรามีสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบแล้ว “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็รับความรอดได้โดยการได้ยิน การเชื่อ และการรับพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูตามที่ถูกประกาศไว้ในพระวาระที่เป็นลายลักษณ์อักษร เราเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสในพระวาระของพระองค์เพียงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าทรงมุสาไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทิตัส 1:2) ผู้ใดที่ได้ยินพระวาระและปฏิเสธที่จะเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัส โดยการทำเช่นนั้นเขาก็เรียกพระเจ้าว่าเป็นผู้มุสา: “...ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจาก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะผู้นั้นมีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:10)

ข้อ 11: “ตอนที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าเคยพูดเหมือนอย่างเด็ก ข้าพเจ้าเคยเข้าใจเหมือนอย่างเด็ก ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้ากลายเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าก็เอาสิ่งทั้งหลายที่เป็นอย่างเด็กออกไปเสีย”

(“ข้าพเจ้าเคยเข้าใจเหมือนอย่างเด็ก” ในภาษากรีกอ่านว่า “ข้าพเจ้าเคยรู้สึกแบบเด็ก”) โปรดสังเกตสามสิ่งที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้: “ข้าพเจ้าเคยพูด...ข้าพเจ้าเคยรู้สึก...ข้าพเจ้าเคยคิด”

“เมื่อข้าพเจ้ากลายเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าก็เอาสิ่งทั้งหลายที่เป็นอย่างเด็กออกไปเสีย” เปาโลให้ภาพประกอบตรงนี้ถึงการนำเข้ามาของ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” รูปกาลของคำกริยากรีกนี้บ่งบอกถึงผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่คงอยู่ต่อไป คำกริยากรีกที่แปลเป็น “ข้าพเจ้าได้เอาออกไปเสีย” เป็นคำกริยาเดียวกันกับที่ถูกใช้ในข้อ 8 และ 10-ซึ่งหมายถึง “ถูกลดลงสู่การไม่ทำงาน” นั่นคือ “ของประทานที่เป็นหมายสำคัญเหล่านั้น” ซึ่งเคยมีอยู่ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นและยุคจักรทุดได้ถูกลดลงสู่การไม่ทำงานแล้ว

ผมไม่อยากให้ผู้ใดเข้าใจผิดสิ่งที่ผมกำลังกล่าว ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าพระเจ้าไม่ทรงรักษาคนเจ็บป่วย

หรือว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ แล้ว-การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ใคร ๆ จะมองเห็นได้ก็คือ การกลับใจรับเชื่อของคนบาป เมื่อคนไม่เชื่อคนใดเชื่อไปสู่ความรอดและกลายเป็นผู้ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อในพระโลหิตที่ถูกทำให้ตกของพระองค์ นั่นแหละคือการอัศจรรย์! แต่สิ่งที่ผมกำลังกล่าวก็คือว่าของประทานอย่างที่ถูกพูดถึงในฮีบรู 2:3,4 ได้ถูกทดลองไปสู่การไม่ทำงานแล้ว:

“...พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” ในระหว่างสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน พระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ การอัศจรรย์อันหลากหลาย ของประทานต่าง ๆ แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผ่านทางสิ่งเหล่านี้ พระเจ้ากำลังเป็นพยานรับรองพวกอัครทูต ผมขอกล่าวซ้ำ-เราไม่ต้องการหมายสำคัญต่าง ๆ เราไม่ต้องการ “การอัศจรรย์อันหลากหลาย” เพราะเราเดินโดยความเชื่อ! เรามี “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบแล้ว” สิ่งที่เราต้องรู้ เราก็พบว่าถูกบันทึกไว้ในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเราเชื่อมั่นเพราะว่าพระเจ้าทรงมุสาไม่ได้

ข้อ 12: “เพราะว่าบัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมีดมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย”

พระคำข้อนี้ประยุกต์ใช้หลักการฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในข้อ 10 กับสถานะในอนาคตของความสมบูรณ์แบบของคริสตจักรเมื่อมันถูกถวายแด่พระคริสต์โดยปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย (อฟ. 5:25-30) แต่ความจริงที่ถูกประกาศตรงนี้ก็อ้างอิงถึงช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นและสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียนเช่นกันเมื่อของประทานแห่งการพูดภาษาต่าง ๆ การพยากรณ์ การรักษาโรค และการอัศจรรย์อันหลากหลายเคยมีผลอยู่ มันชี้ไปยังเวลานั้นซึ่งเป็น “การมองเห็นเพียงบางส่วน” แต่บัดนี้เมื่อเรามีพระวจนะของพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์แล้ว เราจึงมี “การมองเห็นที่ชัดเจน”

“...บัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมีดมัว...” ฉบับคิงเจมส์กล่าวว่า “ในแก้วอันหนึ่ง” แต่ภาษกรีกเดิมอ่านว่า “ในกระจกเงาบานหนึ่ง” คำวิเศษณ์กรีกที่แปลเป็น “บัดนี้” คือ อารที และหมายความว่า “เรื่อยมาจนถึงตอนนี้” นั่นคือ เรื่อยมาจนถึงช่วงเวลานั้นที่เปาโลกำลังเขียนจดหมายฉบับนี้ คำบุพบทกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ผ่านทาง” คือ ดีอา ซึ่งหมายความว่า “โดยใช้” นั่นคือ โดยใช้กระจกเงาบานหนึ่ง ดังนั้นเปาโลจึงกำลังกล่าวว่า “โดยใช้กระจกเงาบานหนึ่ง เรื่อยมาจนถึงช่วงเวลานี้เรามองเห็นอย่างมีดมัว แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นมาถึงแล้ว เราก็จะมองเห็นอย่างชัดเจน เหมือนหน้าต่อหน้า”

การเห็นคน ๆ หนึ่งในกระจกเงาไม่ใช่การมองเห็นคน ๆ หนึ่งอย่างที่เขาเป็นจริง ๆ กระจกเงานำเสนอภาพที่ไม่สมบูรณ์แบบเมื่อเทียบกับการเห็นคน ๆ นั้นหน้าต่อหน้า คำกรีกที่แปลเป็น “อย่างมีดมัว” มีความหมายว่า “ในเรื่องน่าฉงน-ปริศนาอย่างหนึ่ง” ในที่นี้เปาโลอาจกำลังคิดถึงกัณฑ์ดารวิถึ 12:8: “เราจะพูดกับเขากปากต่อปาก คืออย่างชัดเจน และไม่ใช่ในบรรดาถ้อยคำที่มีดมัว และเขาจะได้เห็นสัณฐานของพระเยซูฮิวาห์ ดังนั้นทำไมพวกเจ้าไม่เกรงกลัวที่จะพูดใส่ร้ายโมเสสผู้รับใช้ของเรา”

“...แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า” เมื่อเรามองเข้าไปในพระวจนะของพระเจ้า เราก็กำลังพูดกันหน้าต่อหน้ากับพระเจ้าเพราะว่าพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า ผู้เชื่อย่อมถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวจนะของ

พระเจ้าได้ถูกบอกให้เขียนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถูกบันทึกลงไปโดยเหล่าผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าสมัยโบราณ (2 ปต. 1:21) พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็นครูของเรา และเราสามารถทราบสิ่งล้าลึกเหล่านั้นของพระเจ้าได้: “...พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้ว สิ่งล้าลึกเหล่านั้นของพระเจ้า” (1 คร. 2:10)

“... แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่มีการเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27)

ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องทราบ “เพียงบางส่วน” อีกต่อไป พระวณะของพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ได้มาถึงแล้ว และผู้เชื่อสามารถมองเห็นและพูดคุยกันหน้าต่อหน้ากับพระเจ้าได้ในพระวณะ

“บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย” ความจริงที่ถูกนำเสนอในที่นี้ให้ภาพประกอบเพิ่มเติมและสุดท้ายของหลักการเหล่านั้นของพระเจ้าที่ถูกนำเสนอในข้อ 10 มีความแตกต่างอันแนชัดระหว่างคำกริยากรีกสองตัวนี้ที่แปลเป็น “รู้” ตัวแรกคือ กิโนสโค ตัวที่สองเป็นคำกริยาประสม เอเพกิโนสโค ซึ่งมีความหมายว่า “รู้อย่างเต็มเปี่ยม”

เปาโลกำลังกล่าวว่า “ณ ตอนนี ข้าพเจ้าอยู่ในกระบวนการของการรู้ แต่ข้าพเจ้ารู้เพียงบางส่วน จากนั้น เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาถึงแล้ว ข้าพเจ้าก็จะรู้อย่างเต็มที่ เหมือนกับที่ข้าพเจ้าถูกรู้อย่างเต็มที่แล้ว” เราสามารถ (และเราควร) รู้จักพระเจ้าอย่างเต็มที่ผ่านทาง “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” -พระวณะบริสุทธิ์ของพระองค์

ผมแน่ใจว่าข้อ 10 ชี้ไปยังความเต็มบริบูรณ์ของความรอดของเราเช่นกัน เราถูกไถ่แล้วตอนนี้ เราเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าแล้วตอนนี้ และเราได้รับความรอดจากบทลงโทษของบาปอย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่เราจะรอดจากบทลงโทษของบาปได้ เราตายไปแล้ว และชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า แม้กระทั่งตอนนี้เราก็นั่งอยู่ด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ และเรากำลังถูกช่วยให้รอดทุกวันจากอำนาจของบาปผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นคนกลางของเรา ในเมืองสวรรค์ เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์และการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น เราจะถูกช่วยให้รอดจากการอยู่ด้วยของบาป-และเมื่อนั้นความรอดของเราจะสมบูรณ์แบบ!

บัดนี้เรามีพระวณะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า และในพระวณะอันบริสุทธิ์นั้นเราสามารถรู้จักพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบและกลายเป็นผู้ใดเต็มทีในฝ่ายวิญญาณได้ แต่ความรอดของเราจะไม่รู้จักความครบถ้วนของมันหรือความเต็มบริบูรณ์แบบพระเจ้าของมันจนกว่าเราเห็นพระเยซูหน้าต่อหน้า บัดนี้เรารู้เพียงบางส่วน แต่เมื่อถึงตอนนั้นเราจะมิพระทัยของพระคริสต์ เราจะมีความรู้อันสมบูรณ์แบบ

ข้อ 13: “และบัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก”

คำว่า “บัดนี้” ไม่ได้กำลังเชื่อมโยงกับเวลา แต่เป็นสำนวนเชิงตรรกะที่หมายถึง “การนำข้อสนับสนุนทั้งหมดมาสู่บทสรุป” คำเดียวกันนี้หมายความว่า “ดังที่พวกท่านเห็นแล้ว” หรือ “เมื่อพิจารณาทุกสิ่งแล้ว” ดัง

นั่นเราจึงมี “หลังจากรวมทุกสิ่งเข้าด้วยกันและนำทุกสิ่งมาพิจารณาแล้ว บทสรุปก็คือ” ว่าความเชื่อ ความหวัง และความรักดำรงอยู่-ทั้งสามนี้ดำรงอยู่ในทรงอกของผู้เชื่อทุกคน

“...แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก” ความเชื่อ ความหวัง และความรักเป็นแฝดสามในพระคัมภีร์ ทั้งสามนี้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ทั้งสามไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ชีวิตบนแผ่นดินโลก ความรักคือหัวใจของความเชื่อแบบคริสเตียน บทที่ยิ่งใหญ่ขึ้นต้นด้วยคำประกาศว่าถึงแม้เราอาจพูดด้วยภาษาของมนุษย์และของเหล่าทูตสวรรค์ ถึงแม้เรามีของประทานแห่งการพยากรณ์ ความเข้าใจในข้อลึกลับทั้งหลาย และความรู้ทั้งหมด และความเชื่อที่จะเคลื่อนภูเขาหลายลูก ถ้าเราไม่มีความรัก เราก็ไร้ค่า!

บทนี้ปิดท้ายด้วยคำประกาศที่ว่า “บัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก” ความรักใหญ่ที่สุดเพราะว่า: “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” และความรักที่แท้จริงทั้งหมดมีต้นกำเนิดอยู่ในพระเจ้าและออกมาจากพระเจ้า ไม่มีผู้ใดรู้จักความรักอย่างแท้จริง หรือวิธีที่จะรักอย่างแท้จริง จนกว่าเขาจะรู้จักพระเจ้า ไซ้แล้วครับ “ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก”

บทที่ 14

14:1 จงติดตามความรัก และจงปรารถนาบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้

14:2 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จัก ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจเขาได้ แต่ในจิตวิญญาณเขาพูดความลึกลับทั้งหลาย

14:3 แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และเพื่อการเตือนสติ และเพื่อการปลอบ

ประโลมใจ

14:4 ผู้ที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จักนั้นก็ทำให้ตนเองจำเริญขึ้นฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

14:5 ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านพูดภาษาต่าง ๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นให้พวกท่านพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลได้ เพื่อคริสตจักรจะได้รับการเสริมสร้าง

14:6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาพวกท่านโดยพูดภาษาต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับพวกท่านโดยการเปิดเผย หรือโดยความรู้ หรือโดยการพยากรณ์ หรือโดยหลักคำสอน

14:7 และแม้แต่สิ่งทั้งหลายที่ไม่มีชีวิตก็ยังส่งเสียงได้ ไม่ว่าปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าพวกมันไม่ให้ความแตกต่างกันในเสียงเหล่านั้น จะทราบได้อย่างไรว่า อะไรถูกเป่าหรือถูกตีดีเล่า

14:8 เพราะถ้าแต่รเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ผู้ใดเล่าจะเตรียมตัวเองสำหรับการสู้รบ

14:9 พวกท่านก็เป็นเช่นนั้น ถ้าพวกท่านไม่ใช้ลิ้นเอ่ยคำทั้งหลายที่เข้าใจได้ง่าย จะทราบได้อย่างไรว่า สิ่งที่คุณนั้นคืออะไร เพราะพวกท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป

14:10 อาจมีเสียงหลายชนิดในโลกนี้ และไม่มีเสียงใด ๆ เลย ที่ปราศจากความหมาย

14:11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่ทราบความหมายของเสียงนั้น ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนป่าเถื่อนแก่คนที่กำลังพูด และคนที่กำลังพูดนั้นจะเป็นคนป่าเถื่อนแก่ข้าพเจ้า

14:12 เช่นเดียวกันพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านกระตือรือร้นในเรื่องบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์เพื่อพวกท่านจะเป็นเลิศในการเสริมสร้างคริสตจักรให้จำเริญขึ้น

14:13 เหตุฉะนั้นจงให้คนที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จัก อธิษฐานขอให้ตนแปลได้

14:14 ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานในภาษาที่ไม่รู้จัก จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความเข้าใจของข้าพเจ้าก็ไม่เกิดผล

14:15 แล้วเป็นอะไรเล่า ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณ และข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย

14:16 มิฉะนั้นเมื่อท่านจะสรรเสริญด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะกล่าวว่า “เอเมน” ในการขอบพระคุณของท่านอย่างไรได้ โดยเห็นว่าเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด

14:17 ด้วยว่าท่านขอบพระคุณได้ดีก็จริง แต่อีกคนนั้นก็จำเริญขึ้น

14:18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าพวกท่านทุกคน

14:19 ถึงอย่างนั้นในคริสตจักร ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้สั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหนึ่งหมื่นคำในภาษาที่ไม่รู้จัก

14:20 พี่น้องทั้งหลาย อย่าเป็นเด็กในความเข้าใจ แต่ในเรื่องการคิดปองร้าย พวกท่านจงเป็นเด็ก แต่ในความเข้าใจจงเป็นผู้ใหญ่

14:21 ในพระราชบัญญัติมีเขียนไว้แล้วว่า “โดยบรรดาคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนอื่น ๆ เราจะพูดกับชนชาตินี้ และถึงแม้มีสิ่งสารพัดเหล่านั้น พวกเขาจะไม่ฟังเรา” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส’

14:22 เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่าง ๆ จึงมีไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญ ไม่ใช่แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ แต่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อแล้ว

14:23 เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมาประชุมพร้อมกันในที่แห่งเดียวนั้น และทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ และมีคนเหล่านั้นที่รู้ไม่ถึง หรือคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่กล่าวว่าพวกท่านคลั่งไปแล้วหรือ

14:24 แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ และมีคนที่ไม่เชื่อ หรือคนที่ไม่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็ทำให้เขา รู้สำนึก ทุกคนก็วินิจฉัยเขา

14:25 และดังนั้น บรรดาความลับแห่งหัวใจของเขาก็ถูกทำให้ประจักษ์ และเมื่อชอบหน้าลง เขาจะนมัสการพระเจ้า และรายงาน ว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริง

14:26 จะว่าอย่างไรกัน พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน ทุกคนในพวกท่านมีเพลงสดุดีบทหนึ่ง มีหลักคำสอนหนึ่ง มีภาษาหนึ่ง มีการเปิดเผยหนึ่ง มีการแปลหนึ่ง จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น

14:27 ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาที่ไม่รู้จัก จงให้พูดโดยสองคน หรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และจงให้คนหนึ่งแปล

14:28 แต่ถ้าไม่มีคนแปล จงให้ผู้นั้นอยู่เงียบ ๆ ในคริสตจักร และจงให้ผู้นั้นพูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า

14:29 จงให้พวกผู้พยากรณ์พูดสองคนหรือสามคน และจงให้อีกคนนั้นวินิจฉัย

14:30 ถ้ามีสิ่งใดถูกเปิดเผยแก่อีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้วยกัน จงให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน

14:31 เพราะว่าพวกท่านทุกคนพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้ และเพื่อทุกคนจะได้รับการปลอบประโลมใจ

14:32 และวิญญาณทั้งหลายของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ใต้บังคับของพวกผู้พยากรณ์

14:33 เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสน แต่ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนในบรรดาคริสตจักรของพวกวิสุทธิชนนั้น

14:34 จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย เพราะว่าไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาพูดได้ แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวไว้ นั่นด้วย

14:35 และถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะเรียนรู้สิ่งใด จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่าเป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร

14:36 อะไรกัน พระวณะของพระเจ้าได้ออกมาจากพวกท่านหรือ หรือพระวณะของพระเจ้าได้มาถึงพวกท่านแต่พวกเดียวหรือ

14:37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเองเป็นผู้พยากรณ์ หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ จงให้ผู้นั้นรับรู้ว่า สิ่งทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนั้นเป็นพระบัญญัติทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

14:38 แต่ถ้าผู้ใดขาดความรู้ ก็จงให้ผู้นั้นขาดความรู้ต่อไป

14:39 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงปรารถนาที่จะพยากรณ์ และอย่าห้ามที่จะพูดภาษาต่าง ๆ เลย

14:40 จงกระทำทุกสิ่งตามสมควรและให้เป็นระเบียบเถิด

ในบทนี้เปาโลนำหัวข้อเรื่องของประทานทั้งหลายฝ่ายวิญญาณมาสู่จุดสุดยอด เมื่อความรักถูกทำให้เป็นวัตถุประสงค์หลักและการไขว่คว้าแห่งชีวิตของผู้เชื่อ ความรักก็จะควบคุมการใช้ของประทานที่พิเศษใด ๆ และทั้งหมดซึ่งถูกประทานให้แก่คน ๆ นั้น ในบทที่ 13 เปาโลแสดงให้เห็นว่าความรักให้ลักษณะเฉพาะตัวและแนวการประพฤติแก่คน ๆ นั้น ในบทนี้ เขานำเสนอความจริงที่ว่าอิทธิพลของความรักให้คุณค่าที่แท้จริงและการใช้แบบถูกต้องแก่ของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหมด ดังนั้นความรักจึงเป็นศูนย์กลางและหัวใจของทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการอยู่ฝ่ายวิญญาณและของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย

การพยากรณ์-ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งของประทานเหล่านั้น

ข้อ 1: “จงติดตามความรัก และจงปรารถนาบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้”

เราถูกบัญชาในตอนต้นของบทนี้แล้วว่า “จงติดตามความรัก” คำบัญชาที่สองก็คือว่าเราต้อง “ปรารถนาบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ” ซึ่งการพยากรณ์และการพูดเป็นภาษาต่าง ๆ ถูกเปรียบเทียบกับพวกมัน เหตุผลที่เราถูกบัญชาให้ติดตามความรักก็คือ “เพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้”-ซึ่งตามที่พระเจ้าทรงของพระเจ้ากล่าว อยู่เหนือกว่าของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ ในสมัยของเปาโล ผู้พยากรณ์ไม่ใช่แค่ผู้รับใช้คนหนึ่ง เขาได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผ่านทางเขาพระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อและที่ประชุมท้องถิ่น นี่ต่อเนื่องมาจากกระทั่งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

ในระหว่างช่วงต้น ๆ ของคริสตจักร พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยต่าง ๆ แก่พวกผู้พยากรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแจกจ่ายใหม่-การแจกจ่ายแห่งพระคุณ (ยุคแห่งพระคุณ) แต่บัดนี้ เนื่องจากสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นได้มาถึงแล้ว จึงไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่จะต้องมีการเปิดเผยใหม่ ๆ แล้ว ทั้งหมดที่เราต้องการเพื่อที่จะทราบเกี่ยวกับพระเจ้า นිරันดรกาล และสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อและตัวเราเอง ล้วนถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ของเราแล้ว

วันนี้ผู้พยากรณ์คือ คน ๆ หนึ่งที่บอกออกไปถึงสิ่งที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว พระเจ้าไม่ได้กำลังเจิมตั้งคนทั้งหลายวันนี้เพื่อที่จะให้การเปิดเผยใหม่ ๆ เพราะว่าสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นได้ถูกเปิดเผยแล้ว และไม่มี การเปิดเผยใหม่ ๆ เลย แต่พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมตั้งคนทั้งหลายเพื่อที่จะบอกออกไป-เพื่อแจกจ่ายชาวดินนั้นแห่งพระคุณของพระเจ้าและความรอดโดยพระคุณ เพื่อบอกเล่าถึงฤทธิ์เดชที่รักษาไว้ของพระเยซู และกล่าวถึงความหวังอันมีสุขนั้นของคริสตจักรและผู้เชื่อแต่ละคน

ข้อ 2: “เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จัก ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจเขาได้ แต่ในจิตวิญญาณเขาพูดความลึกลับทั้งหลาย”

ภาษากรีกเดิมไม่ได้กล่าวว่า “ภาษาที่ไม่รู้จัก” มันกล่าวเพียงว่า “ผู้ที่กล่าวในภาษาหนึ่ง” ของประทานที่แท้จริงแห่งภาษาต่าง ๆ เป็นของประทานเหนือธรรมชาติของการพูดในอีกภาษาหนึ่งโดยที่ผู้พูดไม่ได้เรียนรู้ภาษานั้นมาก่อน พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจนว่า คนที่พูดในภาษาหนึ่ง หากภาษานั้นไม่ถูกแปล ก็คงกำลังพูด “ไม่ใช่กับมนุษย์ แต่กับพระเจ้า” นี่เป็นจริงเช่นกันในข้อ 14 ที่เปาโลกล่าวถึงการอธิษฐานในภาษาหนึ่ง เขา

ก็คงจะเสริมสร้างตัวเขาเองเท่านั้นหากไม่มีคนแปลสิ่งที่เขาพูด ซึ่งในกรณีนี้การแปลสิ่งที่เขาพูดก็คงจะมีคุณค่าแบบเดียวกันกับของประธานที่เหนือกว่านั้นแห่งการพยากรณ์

ของประธานแห่งภาษาต่าง ๆ ถึงแม้จะเป็นของประธานหนึ่งที่อันตราย ก็เป็นสิ่งที่ผู้คนอยากได้กันมากในคริสตจักรชาวเมืองโครีนธ์ และคนที่ถือครองของประธานนี้ก็อาจเกิดความเย่อหยิ่งฝ่ายวิญญาณอยู่บ้างในการถือครองของประธานนี้ นอกจากนี้ ความปรารถนาที่จะถือครองของประธานแห่งภาษาต่าง ๆ อาจก่อให้เกิดการสะกดจิตตัวเองชนิดหนึ่งได้, อาการพ้อที่ตัวเองจงใจให้เกิดซึ่งปรากฏออกมาเป็นการพูดด้วยภาษาต่าง ๆ แบบสังเคราะห์, แบบจอมปลอมและหลอกลวงอย่างแท้จริง

คำกรีกที่แปลเป็น “เข้าใจ” ในภาษาเดิมหมายถึง “ได้ยินด้วยความเข้าใจ” ดังนั้น ถ้าผู้เชื่อคนใดพูดในภาษาหนึ่ง เขาก็กำลังพูดกับพระเจ้า และผู้เชื่อคนอื่น ๆ ไม่ได้ยินหรือเข้าใจเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงต้องไม่พูดในภาษาหนึ่งนอกเสียจากว่ามีใครสักคนอยู่ที่นั่นเพื่อแปลสิ่งที่กำลังถูกกล่าว เราจะศึกษาเรื่องนี้ในบทนี้อีกสักครู่

“...แต่ในจิตวิญญาณเขาพูดความลึกซึ้งทั้งหลาย” ผู้เชื่อที่พูดในภาษาหนึ่งโดยไม่แปลก็ “พูดความลึกซึ้งทั้งหลาย” และภาษานั้นซึ่งไม่มีคนรู้จัก ก็ “ไม่มีใครได้ยิน” ไม่มีใครเข้าใจ

มันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าในยุคสมัยนี้ที่ข้อลึกซึ้งทั้งหลายจะยังเป็นข้อลึกซึ้งต่อไป พวกมันจะต้องถูกเปิดเผย พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกซึ้งนั้นแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่เปาโล-ว่ายิวและคนต่างชาติ ทาสและไท ทุกคนล้วนอยู่ในกายเดียวกันโดยพระคุณ ความประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับข้อลึกลับทั้งหลายในยุคสมัยนี้คือ ที่พวกมันจะถูกเปิดเผย ดังนั้น หากไม่มีใครอยู่ที่นั่นเพื่อจะแปล ผู้เชื่อคนที่พูดในภาษาหนึ่งก็พูดข้อลึกลับหนึ่ง และมันไม่ควรเป็นเช่นนั้นเลย

ข้อ 3: “แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และเพื่อการเตือนสติ และเพื่อการปลอบประโลมใจ”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้ที่พยากรณ์ก็พูดถ้อยคำต่าง ๆ ที่ถูกกล่าวแก่เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย คนที่พยากรณ์ก็พูดถ้อยคำต่าง ๆ ที่นำมาซึ่งผลลัพธ์ เพราะว่าผ่านทาง การพูดของเขา ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการเสริมสร้าง ได้รับการปลอบประโลมใจ และได้รับการปลอบโยน พระบัญชาของพระเยซูที่มาถึงเปโตรก็คือ “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเรา จงเลี้ยงฝูงแกะของเรา” คำเตือนสติของเปาโลที่มีแก่ที่โมธีคนหนุ่มคือ “จงประกาศพระวจนะ! จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและตอนที่ไม่ว่าง จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2) ผู้รับใช้ที่ตีส้อมประกาศพระวจนะของพระเจ้า ตามที่เปาโลสั่งว่า “ในคำทั้งหลายที่เข้าใจได้ง่าย” (ข้อ 9)

ผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและที่เทศนาในพระวิญญาณ จะกล่าวข้อความต่าง ๆ ที่เสริมสร้าง-(การเสริมสร้างก่อเกิดอุปนิสัยแบบคริสเตียน) ผู้รับใช้ของพระเจ้ากล่าวข้อความต่าง ๆ ที่หนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายเช่นกัน-(การหนุนใจกระตุ้นเจตจำนง) ผู้รับใช้ของพระเจ้าเทศนาคำเทศนาต่าง ๆ ที่ให้การปลอบโยน-(การปลอบโยนเสริมกำลังวิญญาณของผู้เชื่อแต่ละคน)-และพระเจ้าพระบิดาทรงทราบว่าคุณเชื่อทั้งหลายต้องการที่จะถูกเสริมสร้าง ถูกหนุนใจ และถูกปลอบโยน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกสิยุคเหล่านี้

“การพยากรณ์” อย่างที่เคยเป็นในสมัยของเปาโล ได้เปิดทางให้แก่การสอนในวันและโมงนี้แล้ว เรา

พบข้อพิสูจน์ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1 เปโตร 2:1,2: “เหตุฉะนั้น โดยวางบรรดาการคิดปองร้าย และการอุบายทั้งสิ้น และการหน้าซื่อใจคดทั้งหลาย และความอิจฉาริษยาต่าง ๆ และคำพูดชั่วร้ายทั้งปวง ดุจพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น”

พระวจนะคือน้ำนมแก่เหล่าทารกในพระคริสต์, อาหารแข็งแก่คนเหล่านั้นที่กำลังเติบโตขึ้นสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ, และขนมปังแก่คนเหล่านั้นที่หิวโหยในฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นเราจึงไม่ต้องการส่วนปันให้ใหม่ ๆ เลย โภชนาการที่สมบูรณ์แบบ (“สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น”) ได้มาแล้ว และเราไม่ต้องการการเปิดเผยใหม่ ๆ หรือคำพยากรณ์ใหม่ ๆ เลย ผู้รับใช้ของพระเจ้ามีโภชนาการอันสมบูรณ์แบบไว้เลี้ยงดูเหล่าสมาชิกคริสตจักรของตนแล้ว

ข้อ 4: “ผู้ที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จักนั้นก็ทำให้ตนเองจำเริญขึ้นฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น”

ถ้าผู้ใดพูดในภาษาหนึ่งที่เขาไม่เข้าใจ เขาก็อาจกำลังทำให้ประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของเขาเองจำเริญขึ้น แต่เขาไม่ได้กำลังทำให้จิตใจของผู้อื่นจำเริญขึ้น ดังนั้น เปาโลจึงพยายามตรึงที่จะแสดงให้ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเห็นว่าสิ่งใดก็ตามที่ถูกกระทำในที่ประชุมนั้นต้องถูกกระทำเพื่อเป็นประโยชน์แก่ทั้งที่ประชุมนั้น ไม่ใช่แค่คน ๆ เดียว สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเป็นอันดับแรก แต่ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็เสริมสร้างและเป็นพรแก่เพื่อนคริสเตียนของเราทั้งหลายเช่นกัน เนื่องจากผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นของพระกายของพระคริสต์ ทุกสิ่งที่เรากระทำจึงควรถูกกระทำเพื่อเสริมสร้างทั้งคริสตจักร เราไม่ควรทำอะไรด้วยเหตุผลอันเห็นแก่ตัว-และคนที่พูดในภาษาหนึ่งในคริสตจักรก็เป็นคนเห็นแก่ตัวเพราะว่าขณะที่เขาอาจกำลังเสริมสร้างตัวเขาเอง หากเขาไม่ใช่กลุ่มคนหนึ่ง คนอื่น ๆ ก็ไม่ได้รับการเสริมสร้างโดยสิ่งที่เขากล่าวเพราะว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่ถูกกล่าว

“...แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น” ผู้สอน นักเทศน์ หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐซึ่งพูดจากพระวจนะของพระเจ้า ก็เสริมสร้างผู้เชื่อทุกคน เพราะว่าเมื่อเขาแจกจ่ายพระวจนะของพระเจ้า เขาก็กำลังแจกจ่ายน้ำนม อาหารแข็ง และขนมปัง พระวจนะของพระเจ้าจะไม่กลับมาอย่างสูญเปล่า มันจะสัมฤทธิ์ผลตามที่พระเจ้าทรงส่งมันไปนั้น ผู้พยากรณ์ (นักเทศน์) ที่แท้จริงยอมเทศนาพระวจนะเสมอ

ข้อ 5: “ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านพูดภาษาต่าง ๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นให้พวกท่านพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลได้ เพื่อคริสตจักรจะได้รับการเสริมสร้าง”

ความปรารถนาอย่างแรกที่ถูกแสดงออกตรงนี้โดยอัครทูตเปาโลไม่ได้บ่งบอกแต่อย่างใดว่าการพูดด้วยภาษาต่าง ๆ เป็นของประทานหนึ่งที่จะคงอยู่อย่างถาวรในคริสตจักร สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นที่เมืองโครีนธ์อยู่ภายในช่วงเวลานั้นที่ถูกจำกัดอยู่กับการใช้ของประทานที่เป็นหมายสำคัญทั้งหลาย (หรือช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น) ขณะที่พระคัมภีร์ยังไม่เสร็จสมบูรณ์และพระเจ้ากำลังกระทำกิจกับผู้คนฝ่ายโลกของพระองค์ในลักษณะนั้นอยู่

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าการพยากรณ์จะต้องถูกปรารถนาและเป็นที่ต้องการมากกว่าของประทานแห่ง

ภาษาต่าง ๆ เพราะว่าการพยากรณ์มีประโยชน์มากกว่าในที่ประชุม การพยากรณ์เสริมสร้างคริสตจักรทั้งหมด ความจริงตรงนี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าคุณ ๆ หนึ่งอาจพูดในภาษาหนึ่งหรืออีกภาษาหนึ่งโดยที่ตัวเองก็
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนกำลังกล่าวอะไร (ข้อ 14) เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นทุกคนในเมืองโครินธ์มีใจฝึกฝฝาย
วิญญาณและอุทิศตัว-จำไว้ว่า บางคนในตอนนั้นอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและที่ประชุมนั้นแตกแยกกัน เขากล่าวว่า
“ข้าพเจ้าเลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนมในเมื่อพวกท่านควรกำลังกินอาหารแข็งแล้ว” เขาอยากให้พวกเขาทุกคน
เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยมีความสามารถฝ่ายวิญญาณที่จะพูดด้วยภาษาต่าง ๆ แต่ก็สามารถที่จะแปล
ได้ด้วย ซึ่งเป็นการเสริมสร้างคริสตจักรผ่านทางพยากรณ์-ไม่ใช่การบอกล่วงหน้า แต่เป็นเพียงการแจกจ่าย
พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น ถ้าพวกเขาพูดด้วยภาษาต่าง ๆ และมีของประทานแห่งการแปลด้วย พวกเขา
ก็จะเสริมสร้างทั้งคริสตจักร แต่ถ้าพวกเขาไม่มีใครสักคนอยู่ที่นั่นด้วยเพื่อจะแปล พวกเขาควรพูดถ้อยคำต่าง ๆ
ที่เข้าใจง่ายเพื่อที่ทั้งที่ประชุมนั้นจะได้รับการเสริมสร้าง

พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “งานเก็บเกี่ยวนี้มีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย
เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนี้ เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคน
งานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์” (มธ. 9:37,38)

ในยอห์น 4:35 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ยังมีอีกสี่เดือน และจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว’ มิใช่
หรือ ดูเถิด เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงแหงนตาของพวกท่านขึ้น และดูทุ่งนาทั้งหลายเถิด เพราะว่าทุ่งนา
เหล่านั้นก็เขียวแล้ว พร้อมสำหรับการเกี่ยวข้าว”

โปรดหมายเหตุว่าพระเยซูไม่ได้สั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้แสวงหาของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ
(หรือของประทานอื่นใด เมื่อกล่าวถึงเรื่องนั้น) พระองค์ทรงสั่งพวกเขาให้เปิดเผยเรื่องข่าวประเสริฐแห่งความ
รอดในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า “ทุ่งนาเหล่านั้นก็เขียว คนงานก็น้อย ความ
ต้องการก็มหาศาล ดังนั้นจงประกาศพระวจนะแก่มนุษย์ทุกคน โดยสั่งสอนพวกเขาให้ถึ้อรักษาสิ่งสารพัด คือสิ่ง
ใดก็ตามที่เราได้บัญชาพวกท่านแล้ว” ดังนั้น คนที่พยากรณ์ (เทศนา, สั่งสอน, หรือประกาศข่าวประเสริฐ) จึง
เป็นใหญ่กว่าคนที่พูดด้วยภาษาต่าง ๆ!

ข้อ 6: “บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาพวกท่านโดยพูดภาษาต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์
อะไรแก่พวกท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับพวกท่านโดยการเปิดเผย หรือโดยความรู้ หรือโดยการ
พยากรณ์ หรือโดยหลักคำสอน”

คำกรีกที่แปลเป็น “บัดนี้” ไม่ได้อ้างถึงเวลา แต่ถูกใช้เพื่อเป็นบทสรุปเชิงตรรกะ และอาจแปลให้ดีขึ้น
โดยใช้คำว่า “จริง ๆ แล้ว” ดังนั้นวลีขึ้นต้นของพระคำข้อนี้ก็อ่านว่า “จริง ๆ แล้ว พี่น้องทั้งหลาย ถ้า
ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน...” ในที่นี้เปาโลให้เหตุผลหลายประการว่าทำไมการพูดด้วยภาษาต่าง ๆ ในที่ประชุมจึง
ไม่เกิดประโยชน์ ในสมัยของเปาโล ก่อนที่ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” ได้มาถึง พระเจ้ากำลังเป็นพยานรับรอง
ด้วยบรรดาหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ การอัศจรรย์อันหลากหลาย และของประทานต่าง ๆ ของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ “ตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:4) การเปิดเผยและความรู้ฝ่ายวิญญาณได้ถูกรับไว้ในสมัย
นั้นในฐานะเป็นของประทานต่าง ๆ ที่เหนือธรรมชาติโดยผู้รับใช้คนที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเพื่อแจกจ่ายการเปิด

เผยต่าง ๆ ของพระองค์และสำแดงความจริงฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย (ซึ่งในขณะนั้นยังไม่ได้ถูกบันทึกไว้ เพราะ
ว่าภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่สำเร็จครบถ้วน)

การสอนและการเทศนาเป็นการสำแดงให้ประจักษ์ภายนอกของความรู้และการเปิดเผยภายในที่
พระเจ้าได้ประทานให้แก่ผู้รับใช้คนนั้น การเปิดเผยจากพระเจ้ามาก่อนการพยากรณ์เสมอ ความรู้ฝ่ายวิญญาณ
ที่แท้จริง-ของประทานอย่างหนึ่งจากพระเจ้าอย่างแท้จริงผ่านทางพระวิญญาณ-มาก่อนการสอนพระคัมภีร์
ที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดสามารถสอนพระวจนะของพระเจ้าได้แค่จากมุมมองแห่งความรู้ สติปัญญา หรือความเข้าใจ
แบบมนุษย์ การสอนพระคัมภีร์ของจริงเป็นของประทานอย่างหนึ่งจากพระเจ้าอย่างแน่นอน และความรู้ที่จะ
สอนนั้นก็เป็นที่ของเราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “จริง ๆ แล้ว พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาพวกท่านโดยพูดด้วยภาษา
ต่าง ๆ พวกท่านจะได้รับประโยชน์อันใดเล่า? พวกท่านจะได้รับการเสริมสร้างหรือ? พวกท่านจะได้รับการ
เตือนสติหรือได้รับการปลอบประโลมใจหรือ? หากข้าพเจ้าไม่พูดโดยการเปิดเผย โดยความรู้ โดยการพยากรณ์
หรือโดยหลักคำสอน พวกท่านจะได้รับประโยชน์ใหม่?” (หลักคำสอนในที่นี้คือความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ถูก
มอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว เหมือนในยูดา 3)

ผู้ใดที่กล่าวข้อความหนึ่งแก่ที่ประชุมหนึ่ง โดยที่ข้อความนั้นไม่เสริมสร้างหรือเป็นประโยชน์แก่ที่
ประชุมนั้น เขาก็ผิดปกตอย่างแน่นอน สิ่งใดที่ถูกกระทำในที่ประชุมซึ่งไม่เกื้อหนุนแก่การเจริญเติบโตฝ่าย
วิญญาณของผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมนั้นก็ขัดแย้งต่อกระบวนการของภาคพันธสัญญาใหม่ ศิษยาภิบาลควร
ระมัดระวังมาก ๆ ในการหาเวลานักพูดมาร่วมการประชุมของมิชชันนารี งานฟื้นฟู การประชุมศึกษาพระ
คัมภีร์ หรือสำหรับงานพิเศษใด ๆ ที่ใครคนอื่นมาขึ้นธรรมาสน์ของเขา เขาไม่ควรอนุญาตให้ชายใดมาขึ้น
ธรรมาสน์ของเขาเด็ดขาดจนกว่าเขาทราบหลักคำสอนที่แน่ชัดของชายผู้นั้น เพราะว่าศิษยาภิบาลที่แท้จริงเป็น
ผู้เลี้ยงรองของพระเจ้าและต้องระวังไม่ให้พวกสุนัขป่าเข้ามาในฝูงแกะเด็ดขาด เขาจะต้องให้การต่อพระเจ้า
สำหรับคนที่เขาอนุญาตให้ขึ้นเทศนาบนธรรมาสน์ของเขา

ข้อ 7: “และแม้แต่สิ่งทั้งหลายที่ไม่มีชีวิตก็ยังสามารถส่งเสียงได้ ไม่ว่าจะปีหรือพิณเขาคู่ ถ้าพวกมันไม่ให้ความ
แตกต่างกันในเสียงเหล่านั้น จะทราบได้อย่างไรว่า อะไรถูกเป่าหรือถูกดีดเล่า”

เปาโลใช้ภาพประกอบที่เข้าใจได้ตรงนี้เพื่อยืนยันเหตุผลของคนที่ได้ให้ไว้ซึ่งห้ามการใช้ภาษาต่าง ๆ ใน
ที่ประชุม เขาพูดถึงเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ ไม่ว่าจะจะเป็นเครื่องทองเหลืองหรือเครื่องสาย แต่ละเครื่องดนตรี
ต้องให้โทนแห่งท่วงทำนองที่ชัดเจนถ้าจะให้ดนตรีนั้นถูกเข้าใจ ถ้าเครื่องดนตรีเหล่านั้นให้เสียงที่ไม่ชัดเจน โดย
เป็นแค่การมารวมกันของตัวโน้ตต่าง ๆ แล้วผู้ฟังจะซาบซึ้งกับสิ่งที่กำลังถูกเล่นโดยใช้เครื่องดนตรีเหล่านั้นได้
อย่างไร? ดนตรีเช่นนั้นก็ไม่มีค่าอะไร มันไม่เสริมสร้างผู้ใด มันไม่เป็นพรแก่ผู้ใดเลย มันเป็นแค่การผสมกันของ
ตัวโน้ตต่าง ๆ แบบไม่สอดคล้องประสานกัน ซึ่งทำให้เกิดเสียงดัง แต่ไม่ใช่ดนตรี

ข้อ 8: “เพราะถ้าแต่รเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ผู้ใดเล่าจะเตรียมตัวเองสำหรับการสู้รบ”

ในที่นี้ เปาโลใช้ภาพประกอบที่แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น โดยชี้ไปยังแต่รหรือแต่รเดี่ยว คำกรีกที่แปลเป็น “ไม่
ชัดเจน” มีความหมายว่า “ขาดความชัดเจน, ไม่ชัด” ถ้าทหารจะเข้าใจข่าวสารจากแต่รนั้น แต่รนั้นก็ต้องให้

สัญญาณที่ชัดเจนซึ่งแตกต่างจากเสียงอื่น ๆ ทั้งหมด-เสียงหนึ่งที่เราเรียกผู้คนเข้าสู่การสู้รบ ถ้าแตะนั้นไม่ใช่สัญญาณที่ถูกต้อง มันก็พลาดผลกระทบที่ตั้งใจไว้ให้เกิดแก่ทหาร

เมื่อเรากล่าวพระวจนะของพระเจ้า เราต้องไม่เปล่งเสียงที่ไม่ชัดเจน เราต้องไม่กล่าวข่าวสารใดที่ขาดซึ่งความชัดเจน ทุกคนที่พูดในที่ประชุมควรพูดถ้อยคำต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความหมายที่ชัดเจนของสิ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าว ต้องไม่มีความไม่ชัดเจนใด ๆ ในข่าวสารนั้นเลย พระวจนะของพระเจ้านั้นชัดเจนและตรงประเด็น และผู้รับใช้ที่บอกกล่าวพระวจนะออกไปต้องพูดอย่างชัดเจน ในถ้อยคำที่เข้าใจง่าย

ข้อ 9: “พวกท่านก็เป็นเช่นนั้น ถ้าพวกท่านไม่ใช้ถ้อยคำทั้งหลายที่เข้าใจได้ง่าย จะทราบได้อย่างไรว่า สิ่งที่คุณนั้นคืออะไร เพราะพวกท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป”

“ถ้อยคำ” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ แต่เป็นอวัยวะของร่างกาย เมื่อผู้เชื่อคนใดยืนในที่ประชุมเพื่อให้คำพยากรณ์หรือกล่าวข้อความหนึ่ง ข้อความนั้นก็สมควรถูกกล่าวเพียงเพื่อจะทำให้เหล่าผู้ฟังประทับใจ แต่กล่าวเพื่อเสริมสร้าง หนุนใจ และเสริมกำลังพวกเขา ผู้พูดไม่ควรใช้คำที่ฟังยาก หรือศัพท์สูง เพราะว่าการทำเช่นนั้นเขาก็พูด “เพื่อตามลมไป” และผู้ฟังเหล่านั้นก็ไม่ได้รับพรหรือถูกเสริมสร้าง

ผมกล่าวเช่นนี้ในความรัก: ผมไม่เคยที่จะเข้าใจได้เลยว่าทำไมนักเทศน์บางคนถึงลำบากลำบากเตรียมคำเทศนา โดยใช้ศัพท์สูงและวลีสวยหรู ในเมื่อพระเยซู นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่เคยมีชีวิตอยู่ทรงใช้เรื่องเล่าประกอบคำเทศนาต่าง ๆ ของพระองค์โดยใช้คำพูดเรียบง่ายอย่าง “น้ำ...ขนมปัง... ความสว่าง...นกรกระจอก...ดอกไม้...ผู้หว่าน...เมล็ดพืช” -ถ้อยคำต่าง ๆ ที่ทุกคนใช้และแม้แต่เด็กก็เข้าใจได้ เราไม่ต้องใช้พจนานุกรมเพื่อค้นดูความหมายของคำใดที่พระเยซูทรงเคยใช้เลย ในการเทศนาหรือในการอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ถูกนำโดยพระวิญญาณไม่มีความปรารถนาที่จะใช้ศัพท์สูงที่เข้าใจยาก เขาใช้คำง่าย ๆ ติดดินที่ทำให้ข่าวสารของเขาเรียบง่ายและชัดเจน ข่าวสารที่ถูกเข้าใจได้และถูกรับไว้ได้โดยคนเหล่านั้นที่ไต่ถ้อยคำมัน เมื่อนักเทศน์ของพระเจ้าพูด “เพื่อตามลมไป” ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย พระเจ้าไม่ได้รับเกียรติ คริสตจักรไม่ได้รับพร และงานรับใช้ของนักเทศน์คนนั้นก็ว่างเปล่าและสูญเปล่า เรากล่าวสิ่งเดียวกันนี้ได้เกี่ยวกับครูสอนรวี และทุกคนที่กล่าวข้อความหรือคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในที่ประชุม

ข้อ 10: “อาจมีเสียงหลายชนิดในโลกนี้ และไม่มีเสียงใด ๆ เลย ที่ปราศจากความหมาย”

“เสียงหลายชนิด” ในที่นี้หมายถึงภาษาต่าง ๆ มีหลายภาษาและสำเนียง “อาจมี” ชี้ให้เห็นว่าจำนวนที่แน่ชัดของภาษาต่าง ๆ ไม่ใช่เรื่องสำคัญ มีภาษาอยู่มากมาย ซึ่งไม่มีเลยสักภาษาที่ไม่มีคนเข้าใจ เพราะว่าทุกภาษาบนแผ่นดินโลกถูกเข้าใจโดยคนเหล่านั้นที่พูดภาษานั้น แต่ในความคิดของคนกรีก การพูดในภาษาต่างประเทศก็ไม่มีค่าอันใด และเป็นเพียงการพิมพ์ในความคิดของเขา นี่เป็นจริงในคริสตจักรเช่นกัน หากไม่มีคนแปล คนที่พูดในภาษา “ที่ไม่รู้จัก” ก็ไม่รู้ว่าตนกำลังกล่าวอะไร และคนเหล่านั้นที่ฟังก็ไม่รู้เช่นกัน และเสียงของภาษานั้นก็ไร้ประโยชน์

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่ทราบความหมายของเสียงนั้น ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนป่าเถื่อนแก่คนที่กำลังพูด และคนที่กำลังพูดนั้นจะเป็นคนป่าเถื่อนแก่ข้าพเจ้า”

“คนป่าเถื่อน” คือคนในเมืองโครินธ์ที่พูดภาษากรีกไม่ได้ ตามธรรมดาแล้ว คนเหล่านั้นที่พูดภาษากรีก

ไม่ได้ และพวกกรีกที่พูดภาษาอื่น ๆ ไม่ได้ ก็ไม่สามารถสนทนากันแบบเกิดประโยชน์หรืออย่างเฉลี่ยฉลาดได้ การไม่รู้ภาษาของอีกฝ่ายเป็นอุปสรรคอันยากที่จะก้าวข้ามได้ที่มีต่อการร่วมสามัคคีธรรม เช่นนั้นแล้ว การร่วมสามัคคีธรรมจะถูกรักษาไว้ให้คงอยู่ต่อไปได้อย่างไรในที่ประชุมหนึ่งซึ่งมีการใช้ภาษาต่าง ๆ เพื่อโอ้อวดและไม่มีคนแปล? คงไม่มีใครถูกเสริมสร้างหรือได้รับพร และพระเยซูก็คงไม่ได้รับเกียรติ ไม่ควรอนุญาตให้มีสิ่งใดในที่ประชุมที่จะขัดขวางการร่วมสามัคคีธรรมในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายเลย

ผมรู้จักการขัดขวางของอุปสรรคด้านภาษา เพราะว่าโดยส่วนตัวแล้วผมเคยเทศนาหลายครั้งผ่านล่าม เมื่อไปทำงานมิชชันต่างแดน ในป่าดงดิบของเอกวาดอร์, อเมริกาใต้ ผมได้พูดผ่านล่ามสองคน ผมได้พูดในภาษาอังกฤษ มิชชันนารีคนนั้นทวนซ้ำข้อความของผมในภาษาของคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติ และจากนั้นชนพื้นเมืองคนหนึ่งก็แปลข้อความนั้นเป็นภาษาถิ่นของชนอินเดียน มันยากที่จะเทศนาผ่านล่าม และมันเกือบจะเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งเมื่อผู้คนกลับใจรับเชื่อผ่านทางข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐซึ่งถูกกล่าวผ่านทางล่ามสองคน ผมซาบซึ้งใจยิ่งนักสำหรับพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าพระวาระของพระองค์จะไม่กลับมาสู่พระองค์อย่างสูญเปล่า

ข้อ 12: “เช่นเดียวกันพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านกระตือรือร้นในเรื่องบรรดาของประทานฝ่ายจิต วิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์เพื่อพวกท่านจะเป็นเลิศในการเสริมสร้างคริสตจักรให้จำเริญขึ้น”

มันไม่ผิดที่จะปรารถนาของประทานต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณหรือที่จะมีความกระตือรือร้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและอยากได้ของประทานที่ดีที่สุดเหล่านั้น ตามที่เปาโลชี้ให้เห็นแล้ว แต่ความปรารถนาของประทานฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ต้องมาพร้อมกับแรงจูงใจที่จะหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลาย และเพื่อเสริมสร้างคริสตจักร และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เราต้องไม่อยากได้ของประทานต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณเพื่อเสริมความมั่นใจให้ตัวเองหรือตอบสนองความอยากของตัวเอง หรือจากมุมมองของการเป็นผู้ที่เหนือกว่าคนอื่น สิ่งใดก็ตามที่ถูกกระทำในที่ประชุมต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์และสวัสดิภาพของทุกคนในที่ประชุมนั้น งานรับใช้ การเทศนา การสั่งสอน หรือการเตือนสติทุกอย่างต้องเป็นไปเพื่อการเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่อยู่ที่นี่

ข้อ 13: “เหตุฉะนั้นจงให้คนที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จัก อธิษฐานขอให้ตนแปลได้”

ถ้าคนใดพูดในภาษาต่าง ๆ ในที่ประชุมนั้น เขาก็ควรอธิษฐานขอให้เขาสามารถที่จะแปลสิ่งที่เขากล่าวได้ อันเป็นการทำให้ทุกคนในที่ประชุมนั้นทราบสิ่งที่เขาได้เอ่ยในภาษาหนึ่ง เปาโลกำลังพูดตรงนี้ถึงการเฝ้าเดี่ยวส่วนตัว-คน ๆ นั้นที่พูดด้วยภาษาหนึ่งควรอธิษฐานอย่างจริงจังที่บ้าน เพื่อที่เมื่อเขาใช้ของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ เขาก็จะสามารถแปลสิ่งที่เขาได้กล่าวเพื่อที่ทุกคนจะได้รับประโยชน์ นี่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการอธิษฐานในภาษาต่าง ๆ ซึ่งถูกพูดถึงในข้อพระคำถัดไปของเรา

ข้อ 14: “ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานในภาษาที่ไม่รู้จัก จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความเข้าใจของข้าพเจ้าก็ไม่เกิดผล”

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าถ้าเขาอธิษฐานในที่ประชุมในภาษาหนึ่ง วิญญาณของเขาก็อธิษฐาน แต่ความเข้าใจของเขาก็ไม่เกิดผล เขาอาจมีความปลื้มปิติส่วนตัวในการใช้ของประทานนั้น แต่ไม่มีประโยชน์ฝ่าย

วิญญาณเลยสำหรับผู้ใด ที่ประชุมนั้นไม่ได้รับประโยชน์จากคำอธิษฐานเช่นนั้น และมันไม่ถูกต้องที่จะอธิษฐานในที่สาธารณะหากไม่มีใครได้รับพร ถูกเสริมสร้าง หรือถูกหนุนใจผ่านทางคำอธิษฐานนั้น

โปรดจำให้ขึ้นใจว่าในที่นี้เปาโลกำลังให้ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ ในการประชุมนมัสการร่วมกันของที่ประชุมท้องถิ่น ถ้าผู้ใดอยู่ในห้องอธิษฐานส่วนตัวของตน และภาชนะนั้นครอบครองหัวใจนั้นจนคน ๆ นั้นอธิษฐานในภาษาหนึ่ง แน่ใจว่าจะไม่มีสิ่งใดที่ห้ามการอธิษฐานเช่นนั้นเลย เพราะว่า “พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้” (รม. 8:26) ถ้าเราอธิษฐานในภาษาหนึ่งอย่างแท้จริงและไม่ใช่อាកาโรเพื่อที่ตัวเองสร้างขึ้นมานั้นก็เป็นพระวิญญาณที่กำลังอธิษฐาน แต่แม้แต่คน ๆ นั้นก็ไม่เข้าใจ พระวิญญาณทรงทราบภาชนะนั้น พระวิญญาณทรงทราบว่าต้องอธิษฐานอย่างไรเมื่อเราไม่ทราบวิธี และเมื่อเราไม่ทราบว่าเราควรอธิษฐานเพื่อเรื่องใด

ข้อ 15: “แล้วเป็นอะไรเล่า ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณ และข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือนี่: “วิญญาณ (ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สูงส่งที่สุดของคน ๆ นั้น) และความเข้าใจ (ซึ่งเป็นส่วนที่ใช้เหตุผลของคน ๆ นั้น) จะต้องร่วมมือกัน-ในการร้องเพลง การอธิษฐาน การสั่งสอน หรือการเทศนา ซึ่งเราเห็นว่ามิสสถานที่โดยชอบของพวกมันในที่ประชุม ไม่ว่าจะคน ๆ หนึ่งกำลังอธิษฐานร้องเพลง หรือพูดในที่ประชุม เขาต้องทำสิ่งนั้นไม่เพียงด้วยวิญญาณของเขา แต่ด้วยความคิดของเขา เขาต้องทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น และคนอื่น ๆ ต้องสามารถที่จะเข้าใจมันได้

ข้อ 16: “มิฉะนั้นเมื่อท่านจะสรรเสริญด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะกล่าวว่า “เอเมน” ในการขอบพระคุณของท่านอย่างไรได้ โดยเห็นว่าเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด”

เปาโลไปต่ออีกก้าวหนึ่งในความพยายามของเขาที่จะแสดงให้เห็นให้ผู้เชื่อในเมืองโครินธ์เห็นอย่างแน่ชัดว่าพวกเขาจะต้องทำอะไรในที่ประชุมในเรื่องที่เกี่ยวกับการพูด การอธิษฐาน หรือการร้องเพลงในภาษาหนึ่งที่สามารถถูกเข้าใจได้โดยคนกลุ่มนั้นในที่ประชุมนั้น ความหมายของคำกรีกที่แปลเป็น “bless” จริง ๆ แล้วคือการถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า และถ้าผู้เชื่อคนหนึ่งถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าด้วยวิญญาณแต่ไม่ใช่ด้วยความเข้าใจ คนอื่น ๆ ในที่ประชุมนั้นจะกล่าวว่า “เอเมน!” ได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของภาษานั้นที่ถูกใช้เวลาที่คนนั้นถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้า?

“พวกที่รู้ไม่ถึง” หมายถึงคนเหล่านั้นที่ปราศจากความเข้าใจ-นั่นคือ ถ้าใครสักคนไม่แปลภาษานั้นพวกเขาก็ไม่มีทางทราบได้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เห็นได้ชัดว่าที่ประชุมนั้นที่เมืองโครินธ์เชื่อในการกล่าวว่า “เอเมน!” ในที่นี้เปาโลปฏิบัติตามชนชาติอิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าในเรื่องนี้:

“และเบนยามินบุตรชายของเยโฮยาคาได้ตอบกษัตริย์และกราบทูลว่า “เอเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสตั้งนั้นเช่นกันเถิด” (1 พงศกษัตริย์ 1:36)

“จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลแต่นิรันดรกาลจนถึงนิรันดรกาล” และประชากรทั้งปวงก็กล่าวว่า “เอเมน” และสรรเสริญพระเยโฮวาห์” (1 พศด. 16:36)

“สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลแต่นิรันดรกาลจนถึงนิรันดรกาล และขอประชาชนทั้ง

ปวงกล่าวว่า “เอเมน” ท่านทั้งหลายจงสรรเสริญพระเยซูคริสต์” (เพลงสดุดี 106:48)

เมื่อใครสักคนในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ถวายคำขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้า เปาโลก็อยากให้ผู้เชื่อทุกคนได้รับการเสริมสร้าง เสริมกำลัง และในตอนท้ายของการขอบพระคุณนั้น สามารถที่จะกล่าวได้ว่า “เอเมน” แต่ถ้าคนที่กำลังถวายคำขอบพระคุณทำเช่นนั้นในภาษาหนึ่ง ที่ประชุมนั้นก็คงไม่รู้ว่าจะกล่าว “เอเมน” ดีหรือไม่

“และสัตว์ทั้งสิ้นนั้นก็กล่าวว่า “เอเมน” และผู้อาวุโสที่ยี่สิบสี่คนก็ทรุดตัวลงและนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์” (วิว. 5:14)

“และพวกผู้อาวุโสที่ยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสิ้นนั้น ก็ได้ทรุดตัวลงและนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น โดยกล่าวว่า “เอเมน อาเลลูยา”” (วิว. 19:4)

คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่เชื่อในการแสดงอารมณ์สักเล็กน้อยในที่ประชุมบนแผ่นดินโลก ก็ได้รับความเวทนาจากใจของผมจริง ๆ เมื่อพวกเขาไปถึงสวรรค์! ผมไม่สนับสนุนอาคารคลังศาสนาหรือความโง่เขลาในพระนิเวศของพระเจ้า แต่ถ้อยคำแห่งการสรรเสริญก็ถูกต้องเหมาะสมเสมอถ้าพระวิญญาณทรงอยู่ด้วยและชุมชนนั้นได้รับพระพร

เหตุผลหนึ่งที่คนมากมายเหลือเกินออกไปจากคริสตจักรในสมัยของเราก็คือ เพราะการประชุมนมัสการที่ไร้ชีวิต เน้นรูปแบบ และเที่ยวแห่งเย็นชา ที่ได้มีชีวิต ที่นั่นก็มีกิจกรรม มีกิจกรรมเล็กน้อยมาก ๆ ในป่าช้า และผมเกรงว่าคริสตจักรบางแห่งของเรานี้เป็นสุสานฝ่ายวิญญาณ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ตระหนักถึงสิ่งที่เราถือครองเมื่อเรารู้จักพระเยซู! มันถูกต้องเหมาะสมอย่างแน่นอนที่จะสรรเสริญพระเจ้า ขอให้ผู้เชื่อทุกคน “สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในถ้อยคำที่เข้าใจง่ายเถิด

ข้อ 17: “ด้วยว่าท่านขอบพระคุณได้ดีก็จริง แต่อีกคนนั้นก็ไม่น่าเจริญขึ้น”

เปาโลระมัดระวังมาก ๆ ที่จะรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่าเขาไม่ได้ต่อต้านการพูดในภาษาหนึ่ง-ถ้าผู้พูดนั้นถูกครอบครองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ได้กำลังกระทำกิจในพลังงานของเนื้อหนัง เพื่อทำให้ตัวเองพอใจและสนองความอยากของตัวเอง ถ้าคนหนึ่งพูดในภาษาหนึ่งเพื่อถวายเกียรติแต่พระเจ้า ถ้าทั้งคริสตจักรได้รับพรและถูกเสริมสร้าง เปาโลก็กล่าวว่า “เอเมน!” แต่ถ้าแค่คน ๆ นั้นที่กำลังขอบพระคุณได้รับพรและถูกเสริมสร้าง นั่นก็เห็นแก่ตัว เพราะว่าคน ๆ เดียวเป็นแค่ส่วนหนึ่งที่เล็กมาก ๆ ของที่ประชุมนั้น-คนหนึ่งจากสมาชิกจำนวนมาก ของประธานนั้นแสนวิเศษ-แต่ถ้าคนเหล่านั้นที่ฟังไม่อาจทราบได้ว่าสิ่งใดกำลังถูกกล่าว ถ้าพวกเขากล่าวไม่ได้ว่า “เอเมน” จุดประสงค์ของการขอบพระคุณนั้นก็ถูกพลาดไปทั้งหมด

ข้อ 18: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าพวกท่านทุกคน”

ดังนั้นเปาโลจึงไม่ได้ปฏิเสธว่าของประธานแห่งภาษาต่าง ๆ มีอยู่จริงในตอนนั้น ไม่มีใครสามารถกล่าวแก่เขาได้ว่าเพราะเขาไม่มีเขาจึงพูดแบบนี้ เพราะว่าเขาถือครองของประธานนี้มากกว่าใคร ๆ ผมคิดว่าสิ่งเดียวนั้นที่เราต้องเรียนรู้จากคำกล่าวนี้ก็คือว่า คนเหล่านั้นในที่ประชุมท้องถิ่นซึ่งถือครองของประธานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหล่านั้น คนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ อุทิศตัว และมีของประธานมากที่สุด คือคนเหล่านั้นที่ป่าวประกาศมันน้อยที่สุด การโอ้อวดของประธานและความสามารถต่าง ๆ ของคน ๆ หนึ่งก็ทำให้ความมีประโยชน์ของของ

ประทานเหล่านั้นเสียไปอย่างสิ้นเชิง และทำลายผลลัพธ์เหล่านั้นที่อาจถูกบรรลุได้ ไม่มีที่สำหรับความเยอหยิ่ง ในความเชื่อแบบคริสเตียนเลย พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ถ่อมใจมากที่สุดที่เคยเดินบนแผ่นดินโลกนี้ และเราจะต้องดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราจะต้องสำแดงวิถุญาณของพระองค์ในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา

ข้อ 19: “ถึงอย่างนั้นในคริสตจักร ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้สั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหนึ่งหมื่นคำในภาษาที่ไม่รู้จัก”

ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นบางท่านเชื่อว่าในที่นี้เปาโลไม่เพียงกำลังคิดถึงของประทานที่เหนือธรรมชาติแห่งภาษาต่าง ๆ เปาโลผู้นี้พูดหลายภาษา ไม่มีบันทึกไว้ว่าเปาโลพูดได้กี่ภาษาแน่ แต่เขาเป็นหนึ่งในผู้มีการศึกษามากที่สุดแห่งสมัยของเขาและเขาเป็นนักภาษาศาสตร์ที่เก่งกาจอย่างไม่ต้องสงสัย

ผมเชื่อว่าเปาโลพูดภาษาต่าง ๆ ไม่เพียงในที่ประชุมเท่านั้น แต่ที่อื่นด้วย ดูเหมือนว่าเขาใช้ของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ นอกที่ประชุมมากกว่าในที่ประชุม เพราะว่าเขากล่าวว่าในคริสตจักร ต่อหน้าเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเขา เขาอยากที่จะพูดห้าคำที่คงถูกเข้าใจมากกว่าที่จะพูดหนึ่งหมื่นคำที่คงไม่ถูกเข้าใจ

เมื่อเราหารห้าด้วยหนึ่งหมื่น เราก็เห็นจำนวนร้อยละตรงนี้ ดังนั้นผมจึงมองไม่เห็นทำไมนักเทศน์บางคนถึงใช้เวลาพูดคุยเกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ มากกว่าที่พวกเขาใช้เวลาในการอธิบายพระคุณของพระเจ้า! พวกเขาใช้เวลาไปกับการเชิญชวนผู้คนให้แสวงหาของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ มากกว่าที่พวกเขาใช้เวลาในการเชิญชวนผู้คนให้เดินออกมาข้างหน้าเพื่อรับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อ

ผมเห็นว่าเมื่อผู้รับใช้ที่รักบางท่านอ่านข้อ 18 และ 19 ของบทนี้ พวกเขาก็คงเปลี่ยนคำเทศนาบางเรื่องของตนใหม่ เปาโลในคำพูดของเขาเอง เป็นเลิศ “มากกว่าพวกท่านทุกคน” แต่เขาปรารถนาที่จะเสริมสร้างผู้เชื่อแต่ละคน-ทั้งในยามที่เขาพูดในที่ประชุม และในยามที่เขาอธิษฐานในที่ประชุม

ข้อ 20: “พี่น้องทั้งหลาย อย่าเป็นเด็กในความเข้าใจ แต่ในเรื่องการคิดปองร้าย พวกท่านจงเป็นเด็กแต่ในความเข้าใจจงเป็นผู้ใหญ่”

มันไม่ยากเลยที่จะเข้าใจว่าเปาโลกำลังกล่าวอะไรตรงนี้: “พี่น้องทั้งหลาย (ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว) อย่าเป็นเด็ก ๆ ในความคิด อย่าคิดเหมือนเด็ก” เด็กชอบที่จะมีคนสังเกตเห็น ชอบที่จะเป็นจุดเด่น มันเป็นเรื่องปกติสำหรับเด็ก ๆ ที่จะปรารถนาคายกย่อง แต่มันเป็นเรื่องผิดธรรมดาสำหรับผู้ใหญ่ที่โตเต็มที่แล้วจะทำตัวแบบนั้น ในที่นี้เปาโลตำหนิความเยอหยิ่งในเรื่องความเฉลียวฉลาด บุคคลใดที่มีใจถูกต้องจะไม่ผยองขึ้นด้วยความเยอหยิ่ง ถึงแม้ว่าเขาอาจเหนือกว่าคนทั่วไปในเรื่องความเฉลียวฉลาดก็ตาม เขาจะไม่แสดงออกถึงการทำให้ตัวเองพอใจและความเห็นแก่ตัวต่อเพื่อนมนุษย์ของเขา

คำกรีกที่แปลเป็น “อย่าเป็น” มีความหมายตรงตัวว่า “เลิกเป็น” ผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์กำลังทำตัวเหมือนเด็ก ๆ พวกเขา กำลังโอ้อวด คุยโม้ ป่าวประกาศของประทานต่าง ๆ ของตน พวกเขา กำลังใช้ทัศนคติแบบ “ข้าดีกว่าเจ้า” และมันไม่ถูกต้องเลยสำหรับผู้เชื่อที่จะประพฤติตัวเช่นนั้น

“อย่าเป็นเด็ก”-(ตรงตัวคือ “อย่ากลายเป็นเด็ก”)-คือการ “เลิกอยู่ในทัศนคติของการคิดร้ายต่อกันและกัน” มันตำหนิความเยอหยิ่งในเรื่องความเฉลียวฉลาด การทำให้ตัวเองพอใจมักก่อให้เกิดการคิดชั่วและ

การทำชั่วต่อผู้อื่น เปาโลกำลังชี้ให้ผู้เชื่อเหล่านั้นเห็นว่าสิ่งที่พวกเขาให้คุณค่า “ภาษาต่าง ๆ” คือการให้คุณค่าแบบที่เด็กคนหนึ่งจะให้หากเขากำลังอวดของประทานต่าง ๆ ของเขาและสาธิตความเย่อหยิ่งอันน่าเกลียด พวกเขาไม่ได้กำลังแสดงออกถึงความเฉลียวฉลาดในการคิดของพวกเขาและในการปฏิบัติของพวกเขาในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นจริง ๆ เลย

“...แต่ในเรื่องการคิดปองร้าย พวกท่านจงเป็นเด็ก แต่ในความเข้าใจจงเป็นผู้ใหญ่” คำกรีกที่แปลเป็น “การคิดปองร้าย” คือ คาคีอา และมันมีความหมายว่า “ความเลวในเรื่องคุณภาพ หรืออุปนิสัยที่ต่ำช้า”

ในความประสงค์ร้าย เราจะต้องเป็นเหมือนเด็กทารก แต่ในการใช้ความเฉลียวฉลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย เราจะต้องเป็นผู้ใหญ่ เราจะต้องเติบโตฝ่ายวิญญาณเหมือนกับที่เราเติบโตฝ่ายร่างกาย และในตอนต้นของจดหมายของเขาเปาโลประกาศว่าผู้เชื่อบางคนในเมืองโครินธ์ยังเป็นที่ทารกฝ่ายวิญญาณอยู่ โดยต้องถูกป้อนด้วยนม ถึงแม้ว่าพวกเขาได้กลับใจรับเชื่อมานานพอที่จะกินอาหารแข็งได้แล้ว แต่พวกเขาไม่อาจถูกป้อนด้วยอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณได้เพราะทัศนคติแบบเด็ก ๆ ของพวกเขา

ข้อ 21: “ในพระราชบัญญัติมีเขียนไว้แล้วว่า ‘‘โดยบรรดาคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนอื่น ๆ เราจะพูดกับชนชาตินี้ และถึงแม้มีสิ่งสารพัดเหล่านั้น พวกเขาก็จะไม่ฟังเรา’’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางปลายปากกาของเปาโลในที่นี้ยกคำพูดมาจากอิสยาห์ 28:11,12: “เพราะด้วยริมฝีปากที่ตะกุกตะกักและภาษาอื่น พระองค์จะตรัสกับประชากรนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘‘นี่คือการหยุดพัก ซึ่งโดยการหยุดพักนี้พวกเจ้าสามารถทำให้คนเหน็ดเหนื่อยพักผ่อน และนี่คือความสดชื่น’’ ถึงกระนั้นพวกเขาไม่ยอมฟัง” (เมื่อภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงพระราชบัญญัติ หากมันไม่เจาะจงว่าเป็นพระราชบัญญัติของโมเสส มันก็กล่าวถึงภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ถูกพบในยอห์น 10:34; 12:34; 15:25; และโรม 3:19)

คราวนี้เปาโลนำหัวข้อนี้มาสนับสนุนเรื่องการอยู่ด้วยของคนไม่เชื่อทั้งหลายที่กำลังร่วมการประชุมนมัสการในที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์ ดังนั้นถ้าผู้เชื่อเหล่านั้นพูดในภาษาหนึ่ง คนไม่เชื่อเหล่านั้นก็ไม่อาจเข้าใจได้และข่าวสารนั้นก็คงไม่มีความหมายเลยสำหรับพวกเขา

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าในสมัยพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ตรัสแก่ประชากรของพระองค์ผ่านทางอิสยาห์และศาสดาพยากรณ์คนอื่น ๆ และข่าวสารของพวกเขาก็พบกับใจที่แข็งกระด้างและคำวิจารณ์ที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้ประทานคำตอบว่าการตอบโต้ของพระองค์จะมาทางเหล่าผู้รุกรานที่เป็นคนต่างประเทศผู้ซึ่งพูดภาษาหนึ่งซึ่งประชากรที่ต้อดิ่งของพระองค์ไม่เข้าใจเลย

“และถ้าพวกเจ้ายังไม่หันมาหาเราเพราะสิ่งเหล่านี้ แต่ยังคงดำเนินขัดแย้งต่อเราอยู่ แล้วเราจะดำเนินขัดแย้งต่อพวกเจ้าด้วย และจะลงโทษพวกเจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะบาปทั้งหลายของพวกเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือพวกเจ้า ที่จะแก้แค้นการโต้เถียงเรื่องพันธสัญญาของเรา และเมื่อพวกเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ภายในนครต่าง ๆ ของพวกเจ้า เราจะส่งโรคภัยมาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกมอบไว้ในมือของศัตรู” (ลนต. 26:23-25)

ตัวอย่างของเรื่องนี้คือการรุกรานของชาวอัสซีเรียผู้ซึ่งพิชิตชนชาติอิสราเอลและยึดเมืองต่าง ๆ ของ

พวกเขา โดยพูดภาษาหนึ่งที่ประชากรที่ดื้อรั้นของพระเจ้าไม่เข้าใจเลย ภาษาเช่นนั้นเป็นหมายสำคัญแห่งการเหยียดหยามและแห่งการพิพากษาของพระเจ้า เหมือนกับที่ชาวสาคาเดียนของพระเจ้าไม่มีใครฟังในสมัยนั้น ในทำนองเดียวกันการใช้ภาษาต่าง ๆ ก็จะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบใด ๆ เลยสำหรับคนไม่เชื่อทั้งหลายในสมัยของเปาโล นอกจากเพื่อเป็นหมายสำคัญหนึ่งเท่านั้น

ข้อ 22: “เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่าง ๆ จึงมีไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญ ไม่ใช่แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ แต่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อแล้ว”

เพื่อสอดคล้องกับข้อพระคำจากหนังสืออิสยาห์ ภาษาต่าง ๆ ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์จึงเพื่อเป็น “หมายสำคัญ” ซึ่งบ่งบอกถึงการพิพากษาที่จะมีต่อคนที่ไม่เชื่อ ไม่ใช่หมายสำคัญเพื่อนำพวกเขาไปสู่ความเชื่อ เหมือนกับที่เป็นจริงในวันฟื้นเทออสต์นั้น

“...การพูดภาษาต่าง ๆ จึงมีไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญ ไม่ใช่แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ แต่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ” ถ้าภาษาต่าง ๆ เป็นหมายสำคัญหนึ่ง พวกมันเป็นหมายสำคัญของสิ่งใดเล่า? หนทางเดียวที่จะทราบคำตอบก็คือ เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณและยอมให้พระวจนะของพระเจ้าพูดขณะที่เรานิ่งเงียบ

ผู้คนในวันฟื้นเทออสต์นั้นอัศจรรย์ใจเมื่อพวกเขาได้ยินคนไม่กี่คนพูดทุกภาษาบนแผ่นดินโลกในตอนนั้น ในวันนั้นมีผู้คนจากทั่วโลกมาอยู่ด้วย และแต่ละคนได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเอง ภาษาต่าง ๆ ในวันฟื้นเทออสต์เป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออกแล้ว ข่าวสารข่าวประเสริฐถูกทำให้เป็นที่รู้จัก และแต่ละคน ในภาษาของตัวเอง ได้ยินเรื่องราวข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

มีกล่าวไว้อย่างชัดเจนในข้อพระคำตอนนี้ของเราว่าภาษาต่าง ๆ มีเพื่อเป็นหมายสำคัญ-หมายสำคัญแห่งการพิพากษา (ตามที่พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์ในภาคพันธสัญญาเดิม)-ไม่ใช่หมายสำคัญว่าคน ๆ หนึ่งได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีการเสนอแนะเช่นนั้นตรงไหนเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ ภาษาต่าง ๆ เป็นหมายสำคัญแก่คนไม่เชื่อ โดยเป็นพยานแก่พวกเขาว่าพระเจ้ากำลังตรัสในรูปแบบที่เหนือธรรมชาติ โดยพยายามทำให้พวกเขาตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่อยู่เหนือธรรมชาติ ว่าพระเจ้าทรงรักและพระเยซูทรงช่วยให้รอด โปรดจำให้ขึ้นใจว่าเมื่อมีการแปล มันก็ไม่ใช้ภาษาที่คนไม่รู้จักอีกต่อไป แต่ทำหน้าที่เป็นการพยากรณ์ แต่เนื่องจาก “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” ได้มาถึงแล้ว ภาษาต่าง ๆ จึงไม่จำเป็นอีกต่อไป

ผมจะไม่มีวันหยุดสรรเสริญพระเจ้าเลยที่ในตอนต้นแห่งชีวิตคริสเตียนของผม ในช่วงต้น ๆ แห่งงานรับใช้ของผม พระองค์ได้ทรงเอาผมออกจากการถือินกายและแนวคิดทางศาสนาต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น ผมเป็นสมาชิกของคริสตจักรแบปติสแห่งหนึ่ง แต่มันเป็นคริสตจักรอิสระ ซึ่งไม่ได้ถูกเชื่อมโยงกับองค์กรนิกายใด-แต่ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นศีรษะของคริสตจักรแท้จริงนั้น เนื่องจากผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะพิสูจน์ประเด็นทางศาสนาใดหรือปกป้องนิกายใด ผมจึงเต็มใจที่จะเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์, สิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ, และแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

ในมาระโก 16 พระเยซูทรงตีเตียนเหล่าสาวกของพระองค์เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา และบรรดาหมายสำคัญเหล่านั้นจะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อคือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาตีสิ่งใดที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ” (มาระโก 16:15-18)

บัดนี้ทำไมผู้รับใช้คนเก่งทั้งหลายถึงอ้างว่ามีของประทานเหล่านี้ทั้งหมดยกเว้นการตีเมียพิชที่ทำให้ตายได้แล้วไม่เป็นอะไร? มีคนที่เจตนาดี ซื่อตรง และบังเกิดใหม่แล้วหลายคนที่ประกาศว่าพวกเขาสามารถขับพวกผีออกได้ พวกเขาพูดด้วยภาษาอื่น ๆ-และบางคนถึงขนาดหยิบงูขึ้นมาโดยไม่ได้รับอันตรายใด ๆ ด้วยซ้ำ หลายคนวางมือบนคนป่วย และประกาศว่าความเจ็บป่วยทุกรูปแบบถูกรักษาให้หายภายใต้งานรับใช้ของพวกเขา แต่ผมยังไม่เคยได้ยินใครประกาศเลยว่า “มาดูฉันตีเมียพิชที่ทำให้ตายได้ขวิดนี้สิ-ยาพิชที่ถูกประกาศว่าทำให้ตายได้จริง ๆ โดยนายแพทย์ที่มีใบอนุญาต!”

ผมยังไม่เคยเห็นผู้ใด (ที่อ้างว่ามีสิ่งที่เปาโล เปโตร ยากอบ และยอห์นเคยมี) ตีเมียพิชขวิดหนึ่งแล้วไม่เป็นอะไรเลย! ผมเชื่อในการยอมรับและการเทศนาพระวาระของพระเจ้าทุกตอน แต่ของประทานเดียวที่ผมอ้างสิทธิ์ได้คือ ของประทานแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ หลังจากถูกนำเข้าสู่งานรับใช้โดยน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ผมก็เทศนาพระวาระด้วยความสามารถที่พระเจ้าประทานแก่ผม ผมไม่อ้างว่ามีของประทานใด ๆ นอกจากพระคุณของพระเจ้า ในถ้อยคำของเปาโล “ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้โดยพระคุณของพระเจ้า และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็ดำเนินโดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้าและได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” ผมไม่มีสิ่งใดที่จะคุยโม้หรือโอ้อวดได้เลย ผมเป็นแค่คนบาปคนหนึ่งที่ได้รับ ความรอดโดยพระคุณ ถูกเรียกโดยพระเจ้าให้ประกาศพระวาระ-และผมอยากประกาศพระวาระในภาษา “ที่เข้าใจง่าย”

“แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อแล้ว” ในสมัยของเปาโล มีพวกผู้พยากรณ์ที่พระเจ้าประทานการเปิดเผยใหม่-ความจริงต่าง ๆ ซึ่งยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระวาระของพระเจ้ายังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่เมื่อ “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้น” ได้มาถึงแล้ว สิ่งซึ่ง “ไม่สมบูรณ์” ก็สิ้นสุดลง วันนี้เรามีพระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพแล้ว พระวาระของพระเจ้าเสร็จสมบูรณ์แล้ว เราไม่ต้องการการเปิดเผยใหม่ ไม่ต้องการคำพยากรณ์ใหม่ ๆ ทุกอย่างที่พระเจ้าต้องตรัสได้ถูกตรัสแล้ว

การประกาศข่าวประเสริฐไม่ใช่การแสดงออกถึงความรู้หรือความสามารถในการพูด การประกาศข่าวประเสริฐคือการแจกจ่ายข่าวดีแห่งความรอด การสำแดงฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า เพื่อเสริมสร้างผู้เชื่อทุกคนในที่ประชุม

ความเป็นระเบียบแบบพระเจ้าเกี่ยวกับงานรับใช้
แห่งของประทานด้านภาษาต่าง ๆ ในที่ประชุมท้องถิ่น

ข้อ 23: “เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมาประชุมพร้อมกันในที่แห่งเดียวนั้น และทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ และมีคนเหล่านั้นที่รู้ไม่ถึง หรือคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่กล่าวว่าพวกท่านคลั่งไปแล้วหรือ”

“ถ้าทั้งคริสตจักรมาประชุมพร้อมกัน...” ในสมัยของเปาโล มันเป็นเรื่องผิดธรรมดาสำหรับทั้งคริสตจักรที่จะไม่ประชุมร่วมกันโดยมีสมาชิกทุกคนอยู่ด้วย ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าศิษยาภิบาลบางท่านจะทำอะไรวันนี หากสมาชิกทุกคนของพวกเขาประชุมร่วมกันในคราวเดียว? มีห้องประชุมคริสตจักรไม่กี่แห่งที่จะรองรับสมาชิกทั้งหมดได้ เพราะว่าส่วนใหญ่แล้วสมาชิกแค่ครั้งเดียว-หรือน้อยกว่าครึ่ง-มาปรากฏตัวเพื่อร่วมประชุมนมัสการ

เราจะต้องไม่สันนิษฐานว่าสมาชิกทุกคนในที่ประชุมนั้นกำลังพูดในเวลาเดียวกันด้วยภาษาต่าง ๆ แต่ดูเหมือนว่ามีหลายครั้งที่สมาชิกหลายคนเคยพูดในภาษาต่าง ๆ พร้อมกันในคราวเดียว และเปาโลกล่าวชัดเจนว่าการประพฤติเช่นนั้นในที่ประชุมไม่สอดคล้องกับการทรงนำของพระวิญญาณเลย ไม่ว่าเราจะทำอะไรในคริสตจักร เราก็ควรทำสิ่งนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อเสริมสร้างผู้เชื่อคนอื่น ๆ เสมอ การประพฤติอื่นใดในส่วนของคริสเตียนคนใดก็ไม่สอดคล้องกับการทรงนำของพระวิญญาณ

ในที่นี้เปาโลกำลังให้ภาพประกอบของสิ่งที่จะเกิดขึ้นถ้าสมาชิกทั้งหมดของคริสตจักรท้องถิ่นมารวมตัวกัน และทุกคนเริ่มพูดในภาษาต่าง ๆ พร้อมกัน ถ้าสมาชิกทุกคนเริ่มพูดในภาษาต่าง ๆ และพวกคนไม่เชื่อหรือพวกคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามาในที่ประชุมและได้ยินคนจำนวนมากพูดพร้อมกันในหลายภาษา เปาโลถามว่า “พวกเขาจะไม่กล่าวว่าพวกท่านคลั่งไปแล้วหรือ”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกที่แปลเป็น “คลั่ง” อาจแปลได้ว่า “บ้า” ดังนั้นถ้าทั้งที่ประชุมมารวมตัวกันเพื่อร่วมนมัสการและสมาชิกทุกคนเริ่มพูดในภาษาหนึ่ง ถ้าคนบาปทั้งหลาย (หรือผู้คนที่ไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับพระวิญญาณและของประทานต่าง ๆ ของพระองค์) จะเดินเข้ามาในที่ประชุมนั้น พวกเขาก็คงจะอุทานว่า “คนพวกนี้บ้าไปแล้ว!”

ท่านที่รัก ไม่มีที่ว่างสำหรับความเข้าใจผิดในที่นี้เลย สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวก็คือว่า จุดประสงค์ของพระเจ้าในการมารวมตัวกันของคริสตจักรก็คือ เพื่อที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกเสริมสร้างและคนไม่เชื่อทั้งหลายจะได้ยินข่าวสารที่เรียบง่ายและเข้าใจได้ ซึ่งแต่ละต้องใจวิจิตรพิสดารและชอบและหัวใจของคนไม่เชื่อ โดยเป็นเหตุให้เขาหันจากซาตานมาหาพระเยซู

พระเจ้าตรัสผ่านผู้คนในสมัยนี้ ชั่วโม่งนี้ และพระองค์ทรงอยากให้เราใช้ถ้อยคำต่าง ๆ ที่จะนำการพอใจและความรอดมาสู่คนไม่เชื่อ และในขณะเดียวกันก็นำการปลอบประโลมใจ การเสริมสร้าง และการสั่งสอนมาสู่ผู้เชื่อ นี่คงจะเป็นไปไม่ได้หากทุกคนเริ่มพูดในภาษาต่าง ๆ เพราะถึงแม้ว่าพวกเขาเองอาจได้รับการเสริมสร้างและพระพร จุดประสงค์ของการประชุมกันนั้นก็ผิดไปอย่างสิ้นเชิงเท่าที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า

คำพยานใดก็ตามที่ถูกกล่าวในที่ประชุม-ไม่ว่าจะโดยผู้รับใช้หรือสมาชิก-ควรจะต้องใจและจะต้องใจวิจิตรพิสดารและชอบของทุกคนที่อยู่ที่นั่น-โดยเฉพาะอย่างยิ่งใจวิจิตรพิสดารและชอบของคนไม่เชื่อ การประชุมนมัสการใดที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบเช่นนั้นก็ไม่ใช่งานประชุมนมัสการที่พระเจ้าทรงได้ตามความประสงค์ของพระองค์ เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงได้ตามความประสงค์ของพระองค์ วิสุทธิชนเหล่านั้นก็จะถูกเสริมสร้างและคนบาปทั้งหลายก็จะถูกนำมาอยู่ใต้การพอใจ

ข้อ 24: “แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ และมีคนที่ไม่เชื่อ หรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็ทำให้เขาไร้สำนึก ทุกคนก็วินิจฉัยเขา”

“ถ้าทุกคนพยากรณ์” ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะพยากรณ์ แต่มันเป็นไปได้ที่ทุกคนจะใช้ของประทานแห่งการพยากรณ์ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งบางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล บางคนเป็นอาจารย์ บางคนเป็นมิชชันนารี-แต่พระเจ้าทรงสามารถที่จะประทานให้แก่ผู้เชื่อคนใดก็ได้ คือของประทานใดก็ตามที่ผู้เชื่อคนอื่น ๆ สามารถรับไว้ได้ ไม่มีการแบ่งแยกในพระกายของพระคริสต์เลย

คำกรีกที่ตรงนี้ที่แปลเป็น “ทำให้ไร้สำนึก” ในภาษาเดิมอ่านว่า “ตักเตือน” โดยมีความหมายว่า ฟ้องใจเรื่องบาป-ถึงแม้ไม่จำเป็นต้องทำให้ไร้สำนึกก็ตาม มีคนเหล่านั้นที่ถูกฟ้องใจเรื่องบาป ซึ่งไม่รู้สำนึกว่าตนต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง และพวกเขาก็ดำเนินในบาปของตนต่อไป มีการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างการถูกฟ้องใจเรื่องบาป กับการรู้สำนึกว่าตนต้องการพระเจ้า

ความหมายตรงนี้ก็คือนั่น คำพยานหรือคำพยากรณ์ซึ่งถูกกล่าวโดยคน ๆ นั้นพุ่งตรงเข้าสู่ใจและใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนไม่เชื่อคนนั้น และ “เขาถูกวินิจฉัย”-นั่นคือ ใจของเขาถูกตรวจค้นและเขาถูกฟ้องใจ เพราะว่าพระวาระของพระเจ้าชี้ให้เห็นบาป พระวาระซึ่งถูกเทศนาในความเต็มเปี่ยมและความบริสุทธิ์ของมัน จะเป็นเหตุให้คนไม่เชื่อคนนั้นตรวจสอบและตัดสินตัวเขาเอง และเมื่อผู้พูดคนถัด ๆ ไปกล่าวข่าวสารแห่งพระวาระของพระเจ้า การฟ้องใจก็ถูกฝังลึกลงไปอีกและพระราชกิจแห่งการไถ่ถูกกระทำในใจนั้น พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามาในเวลานี้ ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ข้อ 25: “และดังนั้น บรรดาความลับแห่งหัวใจของเขาก็ถูกทำให้ประจักษ์ และเมื่อซบหน้าลง เขาจะนมัสการพระเจ้า และรายงานว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริง”

การได้ยินพระวาระของพระเจ้าทำให้คนไม่เชื่อคนนั้นตระหนักถึงสภาพที่หลงหายของตน-และไม่มีผู้ใดจะตระหนักถึงสภาพที่หลงหายของตนได้จนกว่าเขาได้ยินพระวาระของพระเจ้า

การได้ยินพระวาระนำมาซึ่งการฟ้องใจ การปรับโทษตนเอง และการตัดสินตนเอง ดังนั้นผ่านทาง การได้ยินพระวาระของพระเจ้า “บรรดาความลับแห่งหัวใจของเขาก็ถูกทำให้ประจักษ์” คนไม่เชื่อคนนั้นก็ตระหนักและประเมินความคิดต่าง ๆ ของตน แรงจูงใจต่างๆ ของตน และความปรารถนาต่าง ๆ ของตน และผ่านทางพระวาระนั้นเขาก็ทราบว่าเขาเป็นผู้หลงหาย ใจของเขาเองกล่าวโทษเขา: “เพราะว่าถ้าใจของพวกเรา กล่าวโทษพวกเรา พระเจ้าก็ทรงเป็นใหญ่กว่าใจของพวกเรา และทรงทราบทุกสิ่ง พวกท่านที่รัก ถ้าใจของพวกเรา ไม่กล่าวโทษพวกเรา พวกเราก็มีความไว้นับถือเชื่อใจจำเพาะพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:20,21) ถ้าใจนั้นถูกต้องกับพระเจ้า ใจนั้นก็ให้ความมั่นใจ ไม่ใช่การกล่าวโทษ

ดังนั้นคนไม่เชื่อคนใด หลังจากได้ยินพระวาระ ถูกฟ้องใจ ถูกทำให้ไร้สำนึก ความลับเหล่านั้นแห่งใจของเขาถูกเผยให้ประจักษ์แล้ว เขาก็พร้อมแล้วสำหรับความรอด เขาเห็นสภาวะฝ่ายวิญญาณอันน่าเศร้าของตนและตระหนักว่าเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง

“...และเมื่อขบหน้าลง เขาจะนมัสการพระเจ้า และรายงานว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริง” ในที่ประชุมซึ่งเป็นที่ ๆ ทั้งผู้เชื่อและคนไม่เชื่อมารวมตัวกัน การเทศนาและการสั่งสอนทุกอย่างควรถูกกระทำจากพระวจนะของพระเจ้า และจุดประสงค์หนึ่งเดียวของงานรับใช้ทั้งหมดคือ เพื่อนำคนไม่เชื่อทั้งหลายเข้าสู่ความรู้เรื่องความรอดและนำผู้เชื่อทั้งหลายเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้รับการเสริมสร้าง ถ้าคนไม่เชื่อทั้งหลายไม่รับการบังเกิดใหม่ ก็ไม่มีจุดประสงค์ใด ๆ ทั้งสิ้นสำหรับการร่วมประชุมนั้น ความขึ้นบานของพระเจ้าคือ การช่วยผู้หลงหายให้รอดและอวยพรผู้เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 26: “จะว่าอย่างไรกัน พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน ทุกคนในพวกท่านมีเพลงสดุดีบทหนึ่ง มีหลักคำสอนหนึ่ง มีภาษาหนึ่ง มีการเปิดเผยหนึ่ง มีการแปลหนึ่ง จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น”

(ภาษากรีกเสนอแนะว่า “เมื่อนำสิ่งที่ข้าพเจ้าชี้ให้เห็นมาพิจารณา มันเป็นอย่างไกับพวกท่านชาวเมืองโครินธ์?”) และผมขอถามว่า “มันเป็นอย่างไรกับคุณผู้อ่านข้อความเหล่านี้? ความปรารถนาสูงสุดในชีวิตของคุณเวลาที่您是พยานรับรอง สั่งสอน เทศนา เตือนสติ หรือเป็นพยาน คืออะไร? จุดประสงค์ที่ผลักดันในใจของคุณเมื่อคุณเข้าไปที่ประชุมคืออะไร?” ผมขอถามว่า “มันเป็นอย่างไรกับผม? ผมกำลังเทศนาเพื่อจุดประสงค์ที่ถูกต้องไหม? เหตุจูงใจแห่งงานรับใช้ของผมสอดคล้องกับพระคัมภีร์ไหม? หรือว่าผมกำลังเทศนาด้วยเหตุผลอื่น?” ในฐานะผู้เชื่อ เราต้องตอบคำถามนี้ที่เปาโลถามชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น: มันเป็นอย่างไกับเรา?

พระคำข้อนี้ไม่ใช่คำชมเชย เปาโลไม่ได้กำลังยกย่องผู้เชื่อเหล่านั้นเมื่อเขาประกาศว่า “เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน ทุกคนในพวกท่านมีเพลงสดุดีบทหนึ่ง มีหลักคำสอนหนึ่ง ฯลฯ” พระวิญญูณบริสุทธิ์จะทรงนำในที่ประชุมหากพระองค์ทรงถูกยอมให้นำ แต่ในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ ผู้เชื่อแต่ละคนกำลังเตรียมเพลงสดุดีของตน คำสอนของตน การเปิดเผยของตน ภาษาต่าง ๆ และการแปลภาษา ก่อนที่พวกเขาจะไปที่ประชุม โดยมีเจตนาที่จะ “ทำส่วนเล็กน้อยของตน” ไม่ว่าพระวิญญูณทรงนำหรือไม่

เราควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ในฝ่ายวิญญูณและฝ่ายร่างกาย ที่จะทำสิ่งที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงนำเราให้กระทำ แต่ถ้าเราคิดว่าเรามีของประทานมากมายเหลือเกินและเก่งเหลือเกินจนเราแค่ต้องกล่าวคำพยานเล็กน้อยของเราหรือยกเพลงสดุดีเล็กน้อยของเรา เราก็ไม่เป็นระเบียบอย่างแน่นอน การปฏิบัติเช่นนั้นผิดต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์และขัดขวางคำพยานของคริสตจักร!

มีคนหนึ่งถึงแม้เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้ว รู้สึกไม่พอใจถ้าพวกเขาไม่ถูกขอร้องให้ร้องเพลงหรือทำส่วนที่โดดเด่นในการประชุมนมัสการทุกรอบในคริสตจักร หลายครั้งในเช้าวันอาทิตย์ ก่อนที่นักร้องทุกคนร้องเพลงจบและ “พรสวรรค์” ทั้งหมดนั้นถูกแสดงแล้ว ศิษยาภิบาลก็มีเวลาเหลือไม่กีนาทีที่จะกล่าวข่าวสารของพระเจ้า หลายครั้งในการประชุมพี่น้องต่าง ๆ เมื่อเสร็จสิ้นการร้องเพลงและการถวายพิเศษแล้ว ก็ถึงเวลาที่กลับบ้าน เพราะว่าทั้งที่ประชุมนั้นเหน็ดเหนื่อยเสียจนพวกเขาไม่พร้อมทั้งด้านความคิดและร่างกายที่จะฟังขณะที่คนของพระเจ้าเทศนา

คริสเตียนคนใดที่ฉุนเฉียวหรือโมโหถ้าไม่ถูกเรียกให้ทำหน้าที่บางอย่างในการประชุมทุกรอบ ก็ไม่ถูกต้องกับพระเจ้า ในการประชุมนมัสการต่าง ๆ ซึ่งถูกจัดในพระวิญญูณ พระวิญญูณบริสุทธิ์จะทรงนำว่าผู้ใด

และก็คนควรร้องเพลง ใครควรอธิษฐาน ใครควรทำหน้าที่ใด ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาลูกทั้งหลายของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งทำตัวเหมือนเด็กทารกในคริสตจักรด้วยเถิด!

“จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น” เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะตรงนี้ให้ผู้ใดดับพระวิญญาณ เขากำลังชี้ให้เห็นว่าแต่ละคนที่มีส่วนในการประชุมนมัสการควรแน่ใจว่าจุดมุ่งหมายของเขา (ในบทเพลง คำอธิษฐาน คำพยาน การสอน หรือการเทศนา) เป็นจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของงานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐ-เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเป็นอันดับแรกก่อนอื่น และจากนั้นเพื่อเสริมสร้างผู้เชื่อทุกคนในที่ประชุมและนำคนบาปทั้งหลายมาอยู่ใต้การพิงใจ

ข้อ 27: “ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาที่ไม่รู้จัก จงให้พูดโดยสองคน หรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และจงให้คนหนึ่งแปล”

ความจริงที่ถูกประกาศตรงนี้ก็เข้าใจง่ายถ้าเรายอมอ่านพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจที่เปิดออกและความคิดที่เปิดรับ โดยลืมแนวคิดต่าง ๆ ที่มีอยู่ก่อนหน้า, ข้อเชื่อทางศาสนา, และหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น

“ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาที่ไม่รู้จัก...” ถ้าผู้เชื่อคนใดถูกตลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้พูดในภาษาหนึ่ง “...จงให้พูดโดยสองคน หรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน”

ผมไม่เห็นเหตุผลใดที่จะมีใครเข้าใจผิดคำสั่งตรงนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศว่าสองคน (ไม่เคยเกินสามคน) ควรพูดใน “ภาษาหนึ่ง” ในที่ประชุม และว่าพวกเขาควรพูด “ทีละคน” มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์, ไม่มีระเบียบ, ไม่เป็นแบบคริสเตียน และไม่มีน้ำใจ ด้วยเหตุผลประการใดก็ตามที่จะลุกขึ้นยืนและเริ่มพูดในที่ประชุมรวมในคริสตจักรขณะที่คนอื่นกำลังพูดอยู่ สิ่งนี้ถูกสอนชัดเจนในข้อพระคำนี้ของเรา แค่คนเดียวควรพูดในแต่ละที่ และต้องไม่เกินสามคนในการประชุมนมัสการใด ๆ

“...และจงให้คนหนึ่งแปล” มันไม่ได้กล่าวว่าจงให้คนหนึ่งแปลสำหรับนักพูดแต่ละคน แต่จงให้คนหนึ่งแปล (สำหรับทั้งสามคน) ถ้าผู้เชื่อสามคนกล่าวข้อความหนึ่งในภาษาหนึ่งในที่ประชุม และผู้เชื่อคนหนึ่งสามารถที่จะแปลให้ทั้งสามคนได้และบอกที่ประชุมอย่างแน่ชัดว่าสิ่งใดได้ถูกกล่าว มันก็เป็นที่น่าพอใจได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในข้อความเหล่านั้นและในการแปลนั้น

ตามคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่ สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในที่ประชุมจะต้องปลอดความสับสน เพราะพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน ไม่ว่าจะอธิษฐาน เป็นพยานรับรอง หรือร้องเพลง ทุกสิ่งต้องถูกกระทำเพื่อการเสริมสร้างของที่ประชุมนั้นทั้งหมด ไม่ใช่เพื่อให้เกิดความสับสนของทุกคน ดังนั้นแค่คนเดียวเท่านั้นจะต้องพูดในแต่ละที่ และจากนั้นสิ่งใดก็ตามที่ถูกกล่าวจะต้องถูกแปล

ข้อ 28: “แต่ถ้าไม่มีคนแปล จงให้ผู้นั้นอยู่เงียบ ๆ ในคริสตจักร และจงให้ผู้นั้นพูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า”

จากพระคำข้อนี้เห็นได้ชัดว่าจะต้องไม่มีการพูดด้วยอีกภาษาหนึ่งเลยในที่ประชุมถ้าไม่มีล่ามคนหนึ่งอยู่ด้วย

“...และจงให้ผู้นั้นพูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า” การเน้นในภาษากรีกอยู่ที่คำว่า “กับตัวเอง”-นั่นคือ ผู้เชื่อคนนั้นจะต้องใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณของเขาในเรื่องภาษาต่าง ๆ ในที่ส่วนตัว-อาจในบ้านของ

เขาเอง-ไม่ใช่ในที่ประชุมเมื่อไม่มีสามคนหนึ่งอยู่ด้วย

บทสรุปที่ชัดเจนอีกประการหนึ่งที่อาจได้มาจากพระคำข้อนี้ก็คือว่า คนที่มีของประทานในการพูดอีกภาษาหนึ่งต้องแน่ใจก่อนอื่นเลยว่ามิใครสักคนอยู่ด้วยในที่ประชุมซึ่งมีของประทานแห่งการแปลภาษาต่าง ๆ มิฉะนั้น เขาจะทราบได้อย่างไรว่าควรเจียบหรือไม่ในที่ประชุมนั้น?

มีหลายสิ่งในคริสตจักรท้องถิ่นวันนี้ที่ไม่เป็นระเบียบอย่างแน่นอน และจะมีวันคิดบัญชีพร้อมกับการสูญเสียตำแหน่งมหาศาลสำหรับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตัวไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ในพระนิเวศของพระเจ้า มนุษย์กำลังได้รับคำสั่งสรรเสริญส่วนใหญ่ที่ควรเป็นของพระเยซูคริสต์ ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาผู้ใดที่แสดงฝีมือในคริสตจักรและทำสิ่งนั้นในเนื้อหนังหรือเพื่ออวดพรสวรรค์หรือความสามารถ!

ข้อ 29: “จงให้พวกผู้พยากรณ์พูดสองคนหรือสามคน และจงให้อีกคนนั้นวินิจฉัย”

ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น พระวาระของพระเจ้ายังไม่เสร็จสมบูรณ์ ของประทานแห่งการพยากรณ์ได้ถูกประทานให้แก่มนุษย์ และคนเหล่านี้มีความสามารถเหนือธรรมชาติที่จะบอกออกไปถึงพระทัยของพระเจ้า-สิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ถูกบันทึกลงไป เรามีความจริงเหล่านี้แล้วในพระวาระของพระเจ้า

ในสมัยของเปาโลพระเจ้าได้ประทานของ-ประทานแห่งการพยากรณ์ให้แก่คนทั้งหลาย-เพื่อการเสริมสร้าง การปลอบประโลมใจ และการเตือนสติ พระองค์ได้ประทานของ-ประทานแห่งการสั่งสอนเช่นกัน พร้อมกับการเจิมพิเศษต่าง ๆ แห่งความรู้ แต่ในสมัยนั้นมีพวกครูสอนเท็จเช่นกันซึ่งอ้างตัวว่ามีของประทานของพระเจ้า และพวกคริสเตียนยุคต้นได้รับคำเตือนให้ระวังคนเหล่านั้น เราต้องระมัดระวังวันนี้เกี่ยวกับครูสอนเท็จเช่นนั้น (โปรดสังเกต 2 เปโตร 2:1 และ 1 เปโตร 5:8)

เช่นเคยกฎและข้อบังคับเหล่านั้นถูกนำเสนอชัดเจน: พวกผู้พยากรณ์ควรพูดสองหรือสามคน “และจงให้อีกคนนั้นวินิจฉัย” คำกล่าวนี้แค่หมายความว่าบุคคลใดที่บังเกิดจากพระวิญญาณแล้วจะดูออกว่าผู้พูดคนหนึ่งมีพระวิญญาณของพระเจ้าหรือไม่ ผมขอกกล่าวโดยไม่ลังเลและปราศจากความกลัวว่า เมื่อคุณฟังผู้รับใช้คนหนึ่ง ถ้าคุณแยกแยะไม่ออกว่าเขาเป็นนักเทศน์ที่เน้นรากฐาน หรือเป็นพวกสมัยใหม่นิยม หรือเป็นพวกเสรีนิยม ผมก็กลัวใจเลยว่าคุณไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์-อันที่จริง ผมกลัวว่าคุณยังไม่ได้บังเกิดใหม่เลย!

ใน 1 เปโตร 2:6 เราอ่านว่า “เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาบ่มเอาก่อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นที่ทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่า และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย (สัสสน)’” คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็สัสสนไม่ได้ และถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสผ่านผมเมื่อผมยืนอยู่บนธรรมาสน์หรือขณะที่ผมเขียนข้อความเหล่านี้ ถ้าคุณรับความรอดแล้ว คุณก็จะวินิจฉัย (แยกแยะหรือเข้าใจ) ว่าข่าวสารที่ผมให้แก่คุณนั้นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าคุณดูไม่ออกว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคนของพระเจ้าเมื่อคุณได้ยินเขา ถ้าคุณไม่รู้ว่่าสิ่งที่คุณอ่านนั้นเป็นความจริงหรือความเท็จ ผมก็ขอแนะนำให้คุณให้คุกเข่าลงและร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความรอดและพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่มารร้ายลอบเอาของปลอมมาให้คุณ

คำสั่งของเปาโลตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือนี้: “จงให้ผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์-ไม่ให้เกินสามคนในที่ประชุมหนึ่ง-และจงให้คนอื่น ๆ วินิจฉัย (แยกแยะ) ว่าผู้พยากรณ์เหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่” พวกผู้

พยากรณ์เท็จและพวกครูสอนเท็จไม่ควรได้รับอนุญาตให้พูดในคริสตจักรเลย มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิงที่จะยอมให้คนแบบนั้นมายืนบนธรรมาสันและเทศนาพยาพิษฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 30: “ถ้ามีสิ่งใดถูกเปิดเผยแก่อีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้วยกัน จงให้คนแรกนั้นนั่งเสียก่อน”

ความหมายตรงนี้ก็คือน่าหามไม่ให้คนพูดคนเดียวในคริสตจักรชาวเมืองโคโรินธ์เทศนายาวเกินควร หรือกินเวลาทั้งหมดของการประชุมนมัสการ แต่ทุกคนจะต้องตระหนักว่าคนอื่น ๆ ก็มีของประทานนั้นเหมือนกันกับเขา ถึงแม้ว่าที่ประชุมควรมีเวลาที่ยาวสมเหตุสมผลร่วมกัน การประชุมเหล่านั้นก็ไม่ควรยาวนานเกินไปเกรงว่าจะมีอันตรายร้ายแรงของการไปไม่ถึงคนเหล่านั้นที่ต้องการข่าวสารนั้น การประชุมนมัสการไม่ควรถูกยึดให้ยาวนานจนกระทั่งคนเหล่านั้นที่ร่วมประชุมเหน็ดเหนื่อยทั้งฝ่ายสมองและฝ่ายร่างกาย และไม่พร้อมที่จะรับสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้า

แต่ทุกคนต้องตระหนักว่าตนไม่ใช่ผู้เดียวที่พระเจ้าได้ประทานของประทานหนึ่งให้ ความเห็นแก่ตัวไม่ใช่ผลของพระวิญญาณ และเราไม่ควรรู้สึกว่ามีอภิสิทธิ์ในเรื่องของประทานต่าง ๆ ของพระเจ้าหรือข่าวสารของพระองค์ เราควรเต็มใจที่จะยอมให้คนอื่นเป็นพยาน ให้การรับรอง หรือสั่งสอนเป็นครั้งคราว

“...จงให้คนแรกนั้นนั่งเสียก่อน” อาจบ่งบอกถึงการ “กล่าวข่าวสารของตนจบ” นั่นคือ ถ้าพระวิญญาณทรงดลใจคน ๆ นั้นที่กำลังพูดอยู่ให้จบข่าวสารของตน เขาก็ควรจบมัน เขาไม่ควรกล่าวต่อไปเพียงเพราะเห็นแก่ความเย่อหยิ่ง ถึงแม้ว่าเขาอาจกำลังพูดอยู่เพียงครู่สั้น ๆ ก็ตาม ถ้าพระวิญญาณทรงสั่ง เขาก็ควรจบข่าวสารของตนและยอมให้คนอื่นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสด้วย เพื่อที่จะเป็นพยานหรือให้การรับรอง

ข้อ 31: “เพราะว่าพวกท่านทุกคนพยากรณ์ได้ที่ละคน เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้ และเพื่อทุกคนจะได้รับการปลอบประโลมใจ”

เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวตรงนี้ว่าสมาชิกทุกคนของคริสตจักรได้รับอนุญาตพูดในที่ประชุมหนึ่งได้ และเขาไม่ได้บอกเป็นนัยว่าทุกคนจะมีส่วนในการประชุมนมัสการหนึ่ง สิ่งที่เขาโลกำลังเสนอแนะตรงนี้คือความสามารถ (และความเป็นไปได้) ของคน ๆ หนึ่งที่กล่าวคำพยานหรือข่าวสารหนึ่ง ข้อ 27 ประกาศว่าสองคน (ไม่เคยเกินสามคน) ควรมีส่วนในการประชุมนมัสการหนึ่ง-และระยะเวลาของการประชุมนมัสการนั้นควรขึ้นอยู่กับการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่ควรตั้งเป็นกฎเหล็กว่าการประชุมนมัสการหนึ่งจะเกินสี่สิบห้า นาทีหรือหนึ่งชั่วโมงไม่ได้เด็ดขาด พระวิญญาณอาจทรงนำให้เกินเวลาก็ได้

ของประทานต่าง ๆ ของพระวิญญาณควรถูกใช้ในแบบที่ทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมได้รับการเตือนสติ การปลอบประโลมใจ การสั่งสอน-และถ้าจำเป็น อาจได้รับการตักเตือนและการตำหนิ ในคริสตจักรท้องถิ่นนั้นที่เปาโลกำลังเขียนถึง มันเป็นธรรมเนียมปกติที่เกินหนึ่งคนจะพูด แต่ถ้าพระวิญญาณทรงอยู่ในการประชุมนมัสการนั้น ผู้พูดคนต่อ ๆ มาก็คงจะสานต่อข่าวสารนั้นที่ถูกเริ่มต้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในผู้พูดคนแรกนั้น ถ้าสองคนหรือสามคนกล่าวข่าวสารต่าง ๆ แต่ละคนก็คงจะขยายความสิ่งที่อีกคนนั้นได้กล่าวแล้ว เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ข้อ 32: “และวิญญาณทั้งหลายของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ใต้บังคับของพวกผู้พยากรณ์”

(ภาษาเดิมอ่านว่า “และวิญญาณทั้งหลายของเหล่าผู้พยากรณ์ก็อยู่ใต้บังคับต่อเหล่าผู้พยากรณ์” ไม่มี

การใช้ the หน้า spirits และ prophets) ความหมายในที่นี้ก็คือว่าผู้พยากรณ์ที่แท้จริงไม่ได้ทำตัวเหมือนผู้พยากรณ์เท็จ เขาไม่ได้ถูกควบคุมโดยวิญญาณเท็จคนหนึ่ง และเขาไม่ได้พูดเพื่อยกชูหรือสนองตัณหาเนื้อหนังหรือเพื่ออธิบายหลักคำสอนเท็จ ผู้พยากรณ์ที่แท้จริงได้ใช้การควบคุมตนเอง ถึงแม้จะพูดโดยฤทธิ์เดชที่น่าพาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็ไม่ได้ถูกพัดพาไปโดยอิทธิพลเหนือธรรมชาติ คริสเตียนคนใดที่ไม่ใช่การควบคุมตนเองก็ไม่ถวายเกียรติพระเจ้า เขาส่งผลเสียต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ มากกว่าจะส่งผลดี

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงพูดกับและทรงใช้ความเข้าใจของผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกและพระเจ้าทรงนำในการพูดของเขา ผู้รับใช้ดังกล่าวจะพูดอย่างมีความคิด เขาจะพูดด้วยการควบคุมตนเอง และเขาจะไม่พูดยืดยาวเพียงเพื่อจะผูกขาดเวลานั้น

ข้อ 33: “เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสน แต่ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนในบรรดาคริสตจักรของพวกวิสุทธิชนนั้น”

การประชุมนมัสการที่ถูกควบคุมโดยพระวิญญาณของพระเจ้า (และนักเทศน์ที่อยู่ภายใต้ฤทธิ์เดชที่น่าพาของพระวิญญาณของพระเจ้า) จะมีจุดที่สังเกตได้คือ การควบคุมตนเอง การมีวิจารณ์ญาณ ความถ่อมใจ ความอดทนนาน และความรัก ข่าวสารนั้นจะนำมาซึ่งสันติสุขและความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ใช่ความโกลาหลและความวุ่นวายในที่ประชุมนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับข่าวสารที่ก่อให้เกิดการชิงดีชิงเด่น การไม่ลงรอยกัน หรือความแตกแยกในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อ ข่าวสารเช่นนั้นมาจากเนื้อหนังและถูกยุยงโดยซาตาน ไม่ใช่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความสามัคคี พระเจ้าแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความรัก

ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงได้ตามความประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงรักษาการนมัสการหนึ่งซึ่งมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าตั้งแต่วินาทีแรกจนถึงวินาทีสุดท้าย พระเยซูจะทรงมีความเป็นเอกเหนือทุกสิ่ง เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกเพื่อถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติพระองค์เอง ในพระเยซูเรามีความเต็มบริบูรณ์ ความครบถ้วน และความพอเพียงของเรา ไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับการโอ้อวดของมนุษย์เลย: “แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่า ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่โอ้อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’” (1 คร. 1:30,31)

ข้อ 34: “จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนั่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย เพราะว่าไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาพูดได้ แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง ตามที่พระราชาบัญญัติกล่าวไว้ในวันนั้นด้วย”

หลายคนมองว่าพระคำข้อนี้เป็นที่ถกเถียง มีความคิดอันหลากหลายเกี่ยวกับมัน บางคนได้พยายามใช้ถ้อยคำภาษากรีกเดิมเพื่อทำให้มันมีความหมายแบบที่พวกเขาอยากให้เป็นเพื่อที่จะรักษาความเชื่อต่าง ๆ ของพวกเขาไว้เกี่ยวกับสุขภาพสตรีทั้งหลายในคริสตจักร

ไม่มีผู้ใดบนพื้นพิภพซาบซึ่งเกี่ยวกับเหล่าคุณแม่ ภรรยา และสุขภาพสตรีอายุน้อยมากไปกว่าผม หากไม่ใช่เพราะสตรีคริสเตียนเหล่านี้-เหล่าคุณแม่ที่ดำเนินตามแบบพระเจ้าและภรรยาที่อุทิศตัว-ผมก็แน่ใจว่างานรับใช้ของผมคงจะไม่ครอบคลุมกว้างขวางอย่างที่มันเป็นทุกวันนี้โดยใช้สื่อวิทยุ

ผมซาบซึ้งเกี่ยวกับผู้ชายเหล่านั้น และผมตระหนักว่าสุภาพสตรีที่รักหลายคนเหล่านั้นที่ส่งเงินของ
ขวัญมาเพื่อช่วยให้งานรับใช้ทางวิทย์ของเราดำเนินต่อไปได้ก็ได้รับเงินนั้นมาจากเหล่าสามีที่ทำงานหนักของ
พวกเธอ ซึ่งเท่าที่เป็นไปได้ ก็แทบจะไม่มีโอกาสได้ฟังการถ่ายทอดนี้เลย ผู้ชายจำนวนมากสนับสนุนเราด้วยใจ
กว้างขวาง แต่จดหมายส่วนใหญ่ที่เราได้รับก็มาจากผู้หญิงทั้งหลายที่ดำเนินตามแบบพระเจ้า ดังนั้นมันจึงเป็น
เรื่องที่เราเข้าใจได้ว่าใจของเรามีที่ว่างอันอบอุ่นมาก ๆ สำหรับเหล่าสุภาพสตรีที่บังเกิดใหม่แล้ว และผมไม่ประสงค์
ที่จะจงใจทำร้ายจิตใจพวกเธอสักคนเลย แต่ผมขำพระคำข้อนี้ไปไม่ได้หรือตัดมันเพื่อทำให้มันกล่าวถึงที่มันไม่
กล่าวไม่ได้

มีคนเหล่านั้นที่กล่าวว่านี่หมายความว่าพวกสุภาพสตรีไม่ควรมีส่วนใด ๆ ในกิจธุระของคริสตจักรเลย
คนอื่น ๆ ก็สอนว่าพวกผู้หญิงในคริสตจักรชาวเมืองโคโรนอร์กำลังพูดในภาษาต่าง ๆ และทำลายการประชุม
นมัสการ พวกเขาเสนอแนะว่าคำกริยาตรงนี้หมายความว่า “ส่งเสียงจ๊อกแจ๊ก หรือพูดไม่เป็นภาษา”

คำกริยากรีกที่ถูกใช้ตรงนี้คือ ลาและโอ คำเดียวกันนี้ถูกใช้ 18 ครั้งในบทนี้ มันถูกใช้ในข้อ 3 ถึง 29
โดยเกี่ยวข้องกับกรวดด้วยภาษาต่าง ๆ ในข้อ 19 มันอ้างอิงถึง “การพูดด้วยความเข้าใจ” และในข้อ 21 มัน
ถูกใช้ใน “การเอื้อนเอ่ยของพระเจ้าผ่านทางตัวกลางที่เป็นมนุษย์” บัดนี้ทำไมคำนี้ซึ่งถูกแปล 18 ครั้งในบทนี้
โดยเกี่ยวข้องกับการพูดในภาษาต่าง ๆ, การพูดด้วยความเข้าใจ, การพูดกับพระเจ้า-ถึงควรถูกแปลในที่เดียวกัน
ให้หมายความว่า “การส่งเสียงจ๊อกแจ๊ก หรือพูดไม่เป็นภาษา”?

เราไม่บังอาจเอาคำได้ออกไปจากบริบทของมัน หรือบังคับมันให้หมายความว่าตามที่เรายากให้มันเป็น
เพื่อพิสูจน์มุมมองของเรา พระวาระของพระเจ้าไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อพิสูจน์ประเด็นต่าง ๆ ข้อปฏิบัตินี้คือ
“จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย” ถูกนำหน้าโดยแค่ไม่กี่ข้อพร้อมกับคำกล่าวที่ว่า
ถ้าไม่มีล้ามอยู่ด้วย “จงให้ผู้นั้นอยู่เงียบ ๆ ในคริสตจักร” ในบางครั้ง ภายใต้สภาพการณ์บางอย่าง ผู้ชายจะ
ต้องอยู่เงียบ ๆ และคำเดียวกันนี้ก็ถูกใช้โดยเกี่ยวข้องกับการที่พวกผู้หญิงอยู่เงียบ ๆ ดังนั้นความหมายจึง
ชัดเจน:

มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เลยที่ผู้หญิงคนใดจะพูดในตำแหน่งของผู้รับใช้คนหนึ่งเหนือที่ประชุมในค
ริสตจักร ผู้หญิงทั้งหลายจะต้องเว้นเสียจากการเทศนาหรือการพูดกับที่ประชุมที่มารวมตัวกันเพื่อนมัสการ เห็น
ได้ชัดว่าพวกผู้หญิงจะต้องไม่มีส่วนในงานรับใช้ที่ใช้คำพูดของคริสตจักร

สำหรับคนเหล่านั้นที่เห็นต่างจากผมในการตีความนี้ ผมขอถามคำถามง่าย ๆ นี้: ถ้าพระเจ้าทรง
กำหนดไว้แล้วจริง ๆ ให้สุภาพสตรีทั้งหลายเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรต่าง ๆ และสั่งการกิจธุระเหล่านั้นของที่
ประชุมท้องถิ่นทั้งหลาย ทำไมพระเยซูคริสต์ถึงทรงเรียกผู้ชายสิบสองคนให้เป็นเหล่าอัครทูตของพระองค์ และ
ในทำนองเดียวกัน ทำไมถึงไม่มีหนังสือสักเล่มในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ถูกแต่งโดยผู้หญิงสักคนเลย?

สตรีคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่หลายคนถูกเอ่ยชื่อในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ไม่มีเลยสักคนที่ได้รับการปล่อยให้
เขียนจดหมายฝากสักฉบับจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผมจะไม่วันหยุดซาบซึ้งพระคุณของพระเจ้าสำหรับ
สุภาพสตรีทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว พวกเธอมีสถานที่ที่ชัดเจนและสำคัญยิ่งในคริสตจักรของพระเจ้าและใน
แผนการของพระองค์ แต่พวกเธอต้องไม่อวดอ้างสิทธิอำนาจเหนือพวกผู้ชาย

“แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวไว้ด้วย” ในปฐมกาล 3:16 เราอ่านว่า “พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความระทมทุกข์ของเจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้าให้มากขึ้น ในความเจ็บปวดเจ้าจะคลอดบุตรหลายคน และความปรารถนาของเจ้าจะมีต่อสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเหนือเจ้า”

“ภรรยาทั้งหลาย จงนบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เหมือนกับที่กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่ามีเป็นศิระของภรรยา เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงเป็นศิระของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้นคริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยาทั้งหลายอยู่ใต้บังคับต่อสามีของตนในทุกประการฉันนั้น” (อฟ. 5:22-24)

มันถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์แบบที่ผู้หญิงทั้งหลายจะสอนในชั้นเรียนวีหรือในองค์กรของคนหนุ่มสาว แต่มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่พวกเธอจะสอนชั้นเรียนพระคัมภีร์ของผู้ชายหรือทำหน้าที่ต่าง ๆ ของศิษยาภิบาลเหนือพวกผู้ชายในที่ประชุม นี่อาจดูเหมือนเป็นคำกล่าวที่ทำให้ใจยอมรับได้ยาก แต่มันเป็นพระวาทะของพระเจ้า

ข้อ 35: “และถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะเรียนรู้สิ่งใด จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่าเป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร”

“...จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน...” นี่เป็นคำกล่าวแบบเหมารวม เด็กสาวทั้งหลายที่ยังไม่แต่งงานสามารถถามคุณแม่หรือคุณพ่อของพวกเธอได้ถ้าพวกเธอปรารถนาที่จะถามคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับที่ประชุมและการประชุม

“เพราะว่าเป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร” ส่วนนี้ของพระคำข้อนี้อธิบายตัวมันเองอยู่แล้ว ผมเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มอะไรเข้ากับมัน

ข้อ 36: “อะไรกัน พระวาทะของพระเจ้าได้ออกมาจากพวกท่านหรือ หรือพระวาทะของพระเจ้าได้มาถึงพวกท่านแต่พวกเดียวหรือ”

“พระวาทะของพระเจ้า” ชี้ไปยังข่าวสารข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู-ข่าวประเสริฐนั้นซึ่งเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” เปาโลกำลังถามคำถามต่าง ๆ ที่บอกเป็นนัยว่าคำตอบคือไม่ ผมเชื่อว่าเขากำลังใช้การแตกตื่นหรือการประชดประชันเล็กน้อย เขาถามว่า “อะไรกัน? พวกท่านตั้งใจจะบอกข้าพเจ้าว่าข่าวประเสริฐได้มีจุดเริ่มต้นของมันในเมืองโครีนธ์หรือ? พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข่าวสารข่าวประเสริฐแก่พวกท่านก่อนหรือ? พวกท่านเป็นผู้รับข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าแต่พวกเดียวหรือ? พระวาทะที่ได้รับการตลใจได้ออกมาจากพวกท่านหรือ-หรือข้าพเจ้าได้นำพระวาทะของเจ้ามาสู่พวกท่านตอนที่พวกท่านเคยอยู่ในการนับถือพระหลายองค์ โดยกราบไหว้บูชารูปเคารพทั้งหลาย?”

จากวิธีที่ผู้เชื่อชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นกำลังใช้ชีวิต สั่งสอน และเทศนา พวกเขาบอกเป็นนัยว่าพวกเขาถือว่าตัวเองเป็นผู้รักษาพระวาทะของพระเจ้าและว่าพวกเขาจึงมีสิทธิ์ที่จะเพิ่มเติมเข้าไป ตัดออกจากหรือจัดเรียงใหม่พระวาทะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนและความเชื่อ มีหลายสิ่งที่มีผิดมาก ๆ ในคริสตจักร

ชาวเมืองโครินธ์ พวกเขากำลังเห็นชอบกับการล่วงประเวณีในเหล่าสมาชิก การฟ้องร้องกันและกัน การ
แต่งงานกับคนไม่เชื่อ การโต้แย้งเกี่ยวกับการกินเนื้อสัตว์ต่าง ๆ-และโดยทัศนคติของพวกเขา ก็บอกเป็นนัยว่า
พระเจ้าได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พวกเขาที่จะร่างหลักคำสอนต่าง ๆ ของภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับคริสต
จักร

ข้อ 37: “ถ้าผู้ใดถือว่าตนเองเป็นผู้พยากรณ์ หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ จงให้ผู้นั้นรับรู้ ว่า สิ่งทั้งหลายที่
ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนั้นเป็นพระบัญญัติทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า”

“ถ้าผู้ใดถือว่าตนเองเป็นผู้พยากรณ์...” เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่ถือว่าตัวเองเป็นผู้สอนที่มีปัญญาใน
เมืองโครินธ์ พวกผู้พยากรณ์ที่ตั้งตัวเอง กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า “ถ้าคนเหล่านี้คิดว่าตัวเองเป็นผู้
พยากรณ์และอาจารย์ จงให้พวกเขาตั้งใจศึกษาสิ่งเหล่านั้นซึ่งข้าพเจ้าเขียนเถิด” -และคำกล่าวนี้อ้างอิงถึงทั้ง
สิบหกบทของจดหมายฉบับนี้รวมถึงจดหมายฝากฉบับที่สองซึ่งจะตามมา เหล่านี้คือถ้อยคำที่ได้รับการดลใจซึ่ง
พระเจ้าประทานให้แก่เปาโลเพื่อบันทึกลงไป

“...สิ่งทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนั้นเป็นพระบัญญัติทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” คำ
กรีกนี้เป็นคำเอกพจน์- “พระบัญญัติ” สิ่งใดก็ตามที่เปาโลได้สั่งสอนหรือบันทึกลงไปได้มาถึงเขาผ่านทางสิทธิ
อำนาจของพระเจ้า เปาโลเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้า เขาถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกส่งมาโดยพระเจ้า
เพื่อให้ความจริงนั้นแก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นใน “สิ่งทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเขียน” และข้อปฏิบัติที่ถูกระ
ประทานให้โดยพระเจ้าผ่านทางเปาโลแก่คริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์ก็ใช้ได้กับคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ เท่าที่
เกี่ยวข้องกับความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการประชุมนมัสการและการประพฤติของผู้เชื่อทั้งหลาย โปรด
สังเกต 1 โครินธ์ 4:17; 7:17; 11:16; 14:33

ยารักษาสำหรับความแตกแยกทุกอย่าง ความเข้าใจผิดทุกประการ และความป่วยไข้ทั้งหมดที่มีอยู่ใน
ที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายสามารถถูกรักษาได้ในคำกล่าวง่าย ๆ อันเดียว: จงให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระเจ้าควบคุมอย่างสิ้นเชิงทุกความคิด แรงจูงใจและการกระทำของศิษยาภิบาลคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียก
และพระวิญญาณทรงเติมเต็ม และจงให้ศิษยาภิบาลคนนั้นสั่งสอนจากพระวจนะของพระเจ้าหลังจากที่เขาได้
ศึกษาค้นคว้าอย่างขยันขันแข็งและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้องแล้ว ไม่มีผู้รับใช้คนใดมีสิทธิ์
อันใดที่จะแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิด ๆ เพื่อที่จะพิสูจน์ประเด็นต่าง ๆ ประจำกายหรือแนวคิด
ต่าง ๆ ทางศาสนาของเขา มีพระเจ้าองค์เดียว คริสตจักรเดียว พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียว คนกลางผู้เดียว
พระวจนะของพระเจ้าหนึ่งเดียว ถ้าเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าจะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพา
พวกเขา เมื่อนั้นความแตกต่างเหล่านั้นและความสับสนก็คงมลายหายไปและเราก็คงมีคริสตจักรหนึ่งที่เปี่ยม
สง่าราศีบนแผ่นดินโลกนี้เลย!

พระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข สันติสุขมาจากพระเยซูคริสต์ และความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์มา
ทางข่าวสารข่าวประเสริฐอันเรียบง่ายแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้ว
ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า “นี่จึงเป็นข่าวสารซึ่งพวกเราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่
พวกท่าน คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และในพระองค์ไม่มีความมืดเลย...และนี่แหละเป็นพยานหลักฐาน

นั่นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้านี้ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 1:5; 5:11,12)

ข้อ 38: “แต่ถ้าผู้ใดขาดความรู้ ก็จงให้ผู้นั้นขาดความรู้ต่อไป”

ถ้าผู้ใดปฏิเสธที่จะรับรู้สิทธิอำนาจของพระเจ้าแห่งคำสอนต่าง ๆ ของเปาโลเพราะการขาดซึ่งความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเหล่านั้น สภาพอันน่าสังเวชของคน ๆ นั้นก็ต้องคงอยู่ต่อไป ความไม่เต็มใจที่จะยอมเชื่อฟังก็ขัดขวางความเป็นไปได้ของการรับคำสั่งสอน มีบางคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงช่วยเหลือไม่ได้เพราะพวกเขาตัดสินใจแล้ว พวกเขาไม่เต็มใจเรียนรู้ที่จะใช้เหตุผล พวกเขาไม่ยอมให้ใจและความคิดของตนถูกเปิดโดยพระวจนะของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรพูดถึงคนเช่นนั้นว่า “เต็มใจโหดเหี้ยม” (2 ปต. 3:5)

“...เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งฝ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัย บรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ” (ฮบ. 4:12) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกเพื่อฟ่องใจ ทำให้รู้สำนึก และนำมาสู่พระเยซูทุกคนที่ยอมให้พระองค์กระทำกิจในใจของพวกเขาผ่านทางพระวจนะที่ได้รับการดลใจของพระเจ้า เปาโลเป็นอัครทูตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง ผ่านทางเขาพระเจ้าได้ตรัสแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ และผ่านทางงานเขียนต่าง ๆ ของเขาพระเจ้าตรัสแก่คุณและแก่ผม-และแก่ทุกคนที่ยอมฟังพระวจนะ

ข้อ 39: “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงปรารภนาที่จะพยากรณ์ และอย่าห้ามที่จะพูดภาษาต่าง ๆ เลย”

คำเตือนสติปิดท้ายของบทที่ยิ่งใหญ่และสำคัญยิ่งของการให้ข้อปฏิบัติจริง ๆ แล้วคือนี้: “เหตุฉะนั้น” (เพราะการให้ข้อปฏิบัติของพระเจ้าที่ถูกนำเสนอในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้น) “...จงปรารภนาที่จะพยากรณ์” เปาโลเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ กับการพยากรณ์อีกครั้งของประทานแห่งการพยากรณ์ต้องเป็นที่ปรารภนา และคำสั่งเกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ คือ “อย่าห้าม”

ในข้อ 5,12,22,24 และ 25 ของบทนี้เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าการพยากรณ์มีเกียรติมากกว่า มีประโยชน์มากกว่าในที่ประชุม และน่าปรารภนามากกว่าภาษาต่าง ๆ ในบทที่ 12 ข้อ 31 เปาโลกล่าวว่า “แต่จงปรารภนาบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้นอย่างจริงจัง และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางหนึ่งที่ยอดเยียมกว่าแก่พวกท่าน” ในบทที่ 14 ข้อ 1 เราอ่านว่า “จงติดตามความรัก และจงปรารภนาบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้...เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลได้ เพื่อคริสตจักรจะได้รับการเสริมสร้าง” (ข้อ 5)

เราไม่ถูกสั่งตรงไหนเลยให้ปรารภนาของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ แต่เราอ่านชัดเจนว่า “จงปรารภนาที่จะพยากรณ์ และอย่าห้ามที่จะพูดภาษาต่าง ๆ เลย”

ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น พระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ ในบทที่สองของหนังสือฮีบรูเราอ่านเกี่ยวกับความรอดอันยิ่งใหญ่ที่ได้เริ่มถูกกล่าวโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้ถูกยืนยันแก่เราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ “ด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์” หนึ่งใน “บรรดาหมาย

สำคัญและการมหัศจรรย์” คือของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ แต่เมื่อพระราชบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแห่งเสรีภาพ (พระวาทะของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์) ได้มาถึงแล้ว เราก็ไม่ต้องการบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อีกต่อไป (“คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ”) ในบทที่ 13 ของการศึกษาคัมภีร์ฉบับนี้ของเราเปาโลบอกเราว่า “เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป”

ไม่มีเหตุผลอันใดที่ใครควรแสวงหาของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ แล้ววันนี้ เรามีพระวาทะอันครบสมบูรณ์ของพระเจ้า เราเชื่อพระวาทะของพระเจ้า และเราวางใจในพระสัญญาแห่งพระวาทะของพระองค์และพระสัญญาของพระองค์ก็ถูกทำลายไปไม่ได้ (รม. 3:4; ทด. 1:2; ฮบ. 6:18)

ข้อ 40: “จงกระทำทุกสิ่งตามสมควรและให้เป็นระเบียบเถิด”

ทุกสิ่งในคริสตจักรควรถูกกระทำตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามการจัดเรียงของพระเจ้ากิจกรรมทุกอย่างของคริสตจักรควรถูกกระทำในความถ่อมใจ ในความเป็นระเบียบเรียบร้อย และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าในท้ายที่สุด จงปรารถนาอย่างจริงจังที่จะพยากรณ์ ที่จะบอกเล่าข่าวดีนั้นแห่งพระคุณของพระเจ้า

ผมไม่เคยห้ามใครไม่ให้พูดด้วยอีกภาษาหนึ่งเลย ถึงแม้ผมเชื่อว่าของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ เคยมีอยู่เพียงช่วงเวลาจำกัดเท่านั้น และผมไม่เคยชักชวนใครให้แสวงหาของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ ด้วย ในการประชุมต่าง ๆ ของเราผมจะยืนค้ำยอกผู้กลับใจรับเชื่อทุกคนให้มอบถวายจิตใจ วิญญาณ และร่างกายแด่พระเยซูเจ้า ให้ศึกษาพระวาทะของพระเจ้าอย่างขยันขันแข็ง และให้เข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่งที่เชื่อพระคัมภีร์ เทศนาพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นที่ ๆ ผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งของพระเจ้าเทศนาพระคุณของพระเจ้า-ข่าวประเสริฐของแท้-โดยไม่อ้อมอ้อม

ผมเชื่อว่าภารกิจสูงสุดของคริสเตียนทุกคนคือ การพากเพียรอย่างจริงจังที่จะชี้แนะคนไม่เชื่อทั้งหลายมาสู่พระเมษโปดกของพระเจ้า-โดยทุกสิ่งซึ่งพวกเขาทำ โดยทุกอย่างซึ่งพวกเขาทำ และโดยการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่สม่ำเสมอวันต่อวัน ผมเชื่อว่าสิ่งที่พระทัยยิ่งใหญ่ของพระเจ้าปรารถนามากที่สุดก็คือ ความรอดของคนบาปที่อีกเพียงก้าวเดียวก็จะไปสู่การปรับโทษนิรันดร์ ไม่มีหนทางใดที่คน ๆ หนึ่งจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้มากไปกว่าการชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย ดังนั้น เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของผมเอ๋ย “จงปรารถนาที่จะพยากรณ์!”

บทที่ 15

5:1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่

15:2 โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์

15:3 ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงถวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

15:4 และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

15:5 และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น

15:6 หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่องลับไปแล้ว

15:7 หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด

15:8 และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด

15:9 ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รายน้อยที่สุดในพวกอัครทูต ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า

15:10 แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า

15:11 เหตุฉะนั้นแม้ว่าเป็นตัวข้าพเจ้าหรือพวกเขา พวกเราก็ได้ประกาศอย่างนั้น และพวกท่านก็ได้เชื่ออย่างนั้น

15:12 บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุใดบางคนในท่ามกลางพวกท่านจึงกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี

15:13 แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา

15:14 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย

15:15 ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมา ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว

15:16 เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา

15:17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังคงอยู่ในบาปทั้งหลายของตน

15:18 แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่องลับไปในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย

15:19 ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง

15:20 แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนทั้งหลายที่ได้ล่องลับไปแล้วนั้น

15:21 เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด โดยมนุษย์ผู้หนึ่งการเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นด้วยฉันนั้น

15:22 เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น

15:23 แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์

15:24 จากนั้นวาระสุดท้ายจะมาถึง เมื่อพระองค์จะได้ทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะทรงทำลายบรรดาการปกครอง และสิทธิอำนาจทั้งหมด และอาณาพิภพทั้งสิ้นแล้ว

15:25 เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครอง จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์

15:26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือความตาย

15:27 ด้วยว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าสิ่งสารพัดถูกปราบลงใต้พระองค์นั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพระบิดาทรงได้รับการยกเว้น ผู้ซึ่งทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว

15:28 และเมื่อสิ่งสารพัดจะถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรเองจะทรงอยู่ใต้พระบิดาผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

15:29 มิฉะนั้น พวกเขาจะทำอะไรกัน ผู้ซึ่งรับบัพติศมาสำหรับคนตาย ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาเลย เหตุไฉนพวกเขาจึงรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า

15:30 และเหตุไฉนพวกเราจึงเผชิญกับภัยอันตรายอยู่ทุกโมงยามเล่า

15:31 ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความปิติยินดีของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน

15:32 ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ‘จงให้พวกเรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พวกเราที่ตายแล้ว’

15:33 อย่าถูกหลอกลวงเลย การคบกันแบบชั่วร้ายย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสื่อมทรามไป

15:34 จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำบาปเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้ของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย

15:35 แต่บางคนจะกล่าวว่า “คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ และพวกเขาจะเป็นขึ้นมาด้วยร่างกายอะไร”

15:36 ท่านคนเขลาเอ๋ย สิ่งซึ่งท่านหว่านลงนั้น จะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ยกเว้นสิ่งนั้นตายเสียก่อน

15:37 และสิ่งซึ่งท่านหว่านลงนั้น ท่านมิได้หว่านรูปกายที่จะงอกขึ้น แต่หว่านเมล็ดเปล่า บางทีสิ่งนั้นจะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่น ๆ ก็ได้

15:38 แต่พระเจ้าประทานรูปกายแก่สิ่งนั้นตามชอบพระทัยพระองค์ และประทานรูปกายแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน

15:39 บรรดาเนื้อก็ไม่เป็นเนื้ออันเดียวกัน แต่มีชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของมนุษย์ อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของสัตว์ทั้งหลาย อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของปลาต่างๆ อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของฝูงนก

15:40 มีร่างกายทั้งหลายแบบฟ้าสวรรค์ และมีร่างกายทั้งหลายแบบแผ่นดินโลก แต่สง่าราศีแห่งร่างกายแบบฟ้าสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีแห่งร่างกายแบบแผ่นดินโลกก็อีกอย่างหนึ่ง

15:41 มีสง่าราศีของดวงอาทิตย์อย่างหนึ่ง และมีสง่าราศีของดวงจันทร์อีกอย่างหนึ่ง และมีสง่าราศีของดวงดาวต่าง ๆ อีกอย่างหนึ่ง เพราะว่าดาวดวงหนึ่งก็แตกต่างจากดาวอีกดวงหนึ่งในสง่าราศี

15:42 การเป็นขึ้นมาจากความตายนั่นก็เช่นเดียวกันด้วย มันถูกหว่านลงในความเปื่อยเน่า มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในความไม่เปื่อยเน่า

15:43 มันถูกหว่านลงในการไร้เกียรติ มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในสง่าราศี มันถูกหว่านลงในความอ่อนกำลัง มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในฤทธิ์อำนาจ

15:44 มันถูกหว่านลงเป็นกายธรรมดา มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่เป็นกายวิญญาณ มีกายธรรมดา และมีกายวิญญาณ

15:45 และตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์คนแรก คืออาดัม ได้ถูกทำให้เป็นจิตใจที่มีชีวิต’ แต่อาดัมคนหลังนั้นได้ทรงถูกทำให้เป็นวิญญาณที่ทำให้มีชีวิต

15:46 แต่สิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาก่อน แต่สิ่งซึ่งเป็นตามธรรมดาโลกได้มาก่อน และสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณนั้นมาทีหลัง

15:47 มนุษย์คนแรกนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองนั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์

15:48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร คนทั้งหลายที่เป็นมนุษย์ดินเช่นกันก็เป็นอย่างนั้น และมนุษย์สวรรค์ผู้นั้นทรงเป็นอย่างไร คนทั้งหลายที่เป็นมนุษย์สวรรค์เช่นกันก็เป็นอย่างนั้น

15:49 และพวกเราได้รับรูปกายของมนุษย์ดินไว้อย่างไร พวกเราก็ได้รับรูปกายของมนุษย์สวรรค์ไว้อย่างนั้นด้วย

15:50 บัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าว พี่น้องทั้งหลาย ว่าเนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

15:51 ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด

15:52 ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่

15:53 เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย

15:54 ดังนั้น เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่มีวันเปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้จะสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย เมื่อนั้นถ้อยคำนั้นจะสำเร็จซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’

15:55 โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน

15:56 เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั้นคือพระราชบัญญัติ

15:57 แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

15:58 เหตุฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พวกท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่างหัวน้ ไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายทราบทั่วกันว่า งานหนักของท่านทั้งหลายไม่สูญเปล่าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

การรับขึ้นไปของคริสตจักร-การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก

ที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์ได้ถามคำถามเปาโลเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายหรือไม่ นั่น เราไม่ทราบ เห็นได้ชัดว่ามีคนรายงานให้เขาทราบว่า มีพวกครูสอนเท็จในเมืองโครินธ์ซึ่งกำลังสอนคำสอนผิดเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย อาจเป็นไปได้ว่าผู้กลับใจรับเชื่อบางคนในที่ประชุมนั้นเป็นพวกสะดูสี และพวกสะดูสีไม่เชื่อในการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพวกคนตาย เป็นไปได้มากกว่าที่สมาชิกบางคนที่เป็นพวกกรีกได้นำความเชื่อของพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้เข้ามาในคริสตจักร โปรดศึกษากิจการ 17:18-34

ข้อเท็จจริงที่สำคัญก็คือว่า บางคนในเมืองโครินธ์สงสัยและไม่ยอมรับการเป็นขึ้นของพวกคนตาย เปาโลได้ทราบมาเกี่ยวกับความผิดในเรื่องหลักคำสอนนี้ในคริสตจักรนั้น และไม่ว่าพวกเขาขอมั่นหรือไม่เขาก็ให้โครงร่างที่ชัดเจนและเข้าใจได้แก่พวกเขาเกี่ยวกับหลักคำสอนที่แท้จริงซึ่งเกี่ยวข้องกับการเป็นขึ้นของพวกคนตาย

ระเบิดลูกโตที่สุดที่ระเบิดใส่หน้าของชาวโลกที่ไม่เชื่อคือ การเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ พวกศัตรูของพระองค์หาเหตุผลมาอธิบายเรื่องกลโกธา พวกเขาหาเหตุผลอธิบายเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์เพื่อให้ตัวเองพอใจ-แต่พวกเขาอธิบายไม่ได้เรื่องอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า-และเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐก็อธิบายไม่ได้เรื่องการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์จนถึงโมงนี้

ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นศาสนาเดียวที่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้นแล้ว-ซึ่งถูกให้การรับรองว่าถูกพบเห็นโดยคนจำนวนมาก คือโดยहार้อยคนในคราวเดียวด้วยซ้ำ ประวัติศาสตร์บันทึกชื่อของบุคคลที่ยิ่งใหญ่จำนวนมาก โดยบางคนได้ก่อตั้งศาสนาใหญ่ ๆ และมีผู้ติดตามจำนวนมาก แต่พระคริสต์เพียงผู้เดียว ผู้ทรงเป็นประมุขแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เคยมีชีวิตอยู่ ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงเป็นขึ้นมาอีก-และสำแดงพระองค์เองหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พระองค์ทรงพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังและกระดูกโดยรับประทานต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์และเชิญชวนพวกเขาให้แตะต้องพระองค์และชี้ขาดว่าพระองค์ไม่ใช่ผี (โปรดศึกษาบทที่ยี่สิบสี่ทั้งบของหนังสือลูกา)

ข่าวประเสริฐนั้น

บทนี้มีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์ บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เปื่อยเน่า เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง และเราทั้งสองจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ แต่ส่วนแรกของบทนี้ให้คำนิยามที่ดีที่สุดของข่าวประเสริฐเท่าที่ถูกพบที่ใดในพระคัมภีร์

ข้อ 1: “ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่”

เปาโลกำลังทวนซ้ำรากฐานแห่ง “ความจริงนั้น” ซึ่งเขาได้มอบไว้แก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นแล้วตอนที่พวกเขาเปลี่ยนความเชื่อจากการนับถือรูปเคารพมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน เขาชี้ให้เห็นข้อพิสูจน์สามประการว่าข่าวสารนั้นที่เขาได้มอบไว้เป็นความจริง:

1. ถึงแม้ว่าพวกเขาเคยเป็นพวกคนนับถือพระอื่นมาก่อน พวกเขาก็ได้ยิน รับไว้ และยอมรับข่าวสารของเขาแล้วเมื่อเขามาหาพวกเขาและมอบข่าวประเสริฐนั้น
2. แม้กระทั่งในขณะนั้นพวกเขาก็ได้รับความรอดแล้ว และยืนอยู่ในความจริงนั้นที่ได้ปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไทแล้ว
3. แม้กระทั่งในขณะนั้นพวกเขาก็กำลังตั้งตาคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดนั้น คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงประสงค์ช่วยพวกเขาให้รอดจากการอยู่ด้วยของบาปและประธานความบริบูรณ์แห่งความรอดของพวกเขาให้แก่พวกเขา-ร่างกายใหม่ซึ่งเหมือนกับพระกายเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู

ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเคยเป็นพวกนับถือพระอื่นตอนที่เปาโลมาหาพวกเขา บัดนี้พวกเขาเป็นผู้เชื่อแล้ว พวกเขาได้รับความรอดแล้ว และความรอดของพวกเขาได้มาจากข่าวสารนั้นที่เขาประกาศ-ข่าวสารเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

ข้อ 2: “โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์”

นี่ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าความรอดขึ้นอยู่กับคนที่คน ๆ นั้นยึดมั่นในข่าวประเสริฐไว้ หากนั่นเป็นความจริง เราก็คงไม่ได้รับความรอดโดยของประธานที่ให้เปล่าของพระเจ้า ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับแห่งพระคุณของพระองค์ ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ่านทางองค์พระผู้เป็นเจ้า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดคือองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยรวมทั้งหมด

สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสผ่านเปาโลจริง ๆ แล้วคือนี่: ถ้าชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นไม่ยอมรับความจริงเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ นั่นก็คงเป็นข้อพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ได้ยึดมั่นสิ่งที่เปาโลได้สอนพวกเขาแล้วเลย

“...เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อย่างไร้ประโยชน์” คือ อีเค และมีความหมายว่า “โดยปราศจากเหตุ หรือไม่บรรลุจุดประสงค์ใดเลย” นั่นคงจะเป็นความจริงถ้าพระคริสต์ไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้น

สรุปก็คือเรื่องทั้งหมดเป็นอย่างนี้: ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากตาย ข่าวสารนั้นที่เปาโลประกาศก็ไม่มีมูลความจริงเลย-มันใช้ไม่ได้ มันเป็นคำโกหก และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อข่าวสารของเขา... ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากหลุมศพ คำถามตรงนี้ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะยึดมั่นไว้หรือไม่- แต่ถ้าพวกเขาไม่เชื่อในการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกาย พวกเขาก็ไม่ได้เชื่อจากใจเลย:

“คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด” (รม. 10:9,10)

ข้อ 3: “ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

“เป็นอันดับแรก” ไม่ได้อ้างอิงไปยังจุดเวลา-นั่นคือ ข่าวสารแรกที่เปาโลประกาศ แต่เป็นอันดับแรกในความสำคัญแบบพระเจ้า ข่าวประเสริฐเป็นอันดับแรกในการชี้นำมนุษย์มาสู่พระเยซูคริสต์-ข่าวประเสริฐที่เรียบง่ายติดดิน ไม่ใช่สติปัญญาของมนุษย์หรือภาษาต่าง ๆ ของเหล่าทูตสวรรค์ เปาโลกำลังแสดงให้เห็นว่าข่าวประเสริฐเป็นรากฐานแห่งความรอดของพวกเขา พวกเขาได้ยอมรับข่าวสารนั้นเพราะว่ามันเป็นข่าวประเสริฐ เขาได้มอบไว้แก่พวกเขาแล้วซึ่งข่าวสารนั้นที่เขาได้รับบนถนนไปเมืองดามัสกัส-ข่าวสารเรื่องพระเยซูคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้ว

เกี่ยวกับว่าเปาโลได้รับข่าวประเสริฐอย่างไรนั้น เราอ่านว่า “...ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพวกท่านแล้วนั้น...” (1 คร. 11:23) “พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” (กท. 1:11,12) โปรดตั้งใจศึกษาบทที่เก้าทั้งบทของหนังสือกิจการเช่นกัน

ข่าวสารที่เปาโลรับไว้จากพระเจ้าและส่งมอบให้แก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นคือ “ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ความหมายตรงนี้ก็คือ “ดูเครื่องสัตวบูชาหนึ่ง” หรือ “เพื่อทำการลบมลทินบาป” ของเรา โปรดศึกษาฮีบรู 5:1-3; 7:27 และ 10:12 เปาโลกล่าวข้อเท็จจริงเรื่องการถูกตรึงกางเขนของพระเยซู- (“พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์”) จุดประสงค์ของการถูกตรึงกางเขนนั้น- (“เพื่อบาปของเราทั้งหลาย”) และคำพยานพื้นฐานนั้น- (“ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”)

ข้อเท็จจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั้นสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบกับคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์และลักษณะแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ มีความสอดคล้องอันสมบูรณ์แบบในทุกรายละเอียดระหว่างภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ในส่วนที่กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก

การวิงวอนและการเชิญชวนของผู้รับใช้ที่มีแก่คนไม่เชื่อทั้งหลายต้องสอดคล้องเสมอกับ “พระวจนะของพระเจ้ากล่าวอะไร?” ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้มันไม่ใช่คำถามเรื่องบาป แต่เป็นคำถามเรื่องพระบุตร: “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์เป็นพระบุตรของผู้ใด?”

ข้อ 4: “และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ประเด็นแรกในข่าวสารข่าวประเสริฐก็คือว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของเราไป- “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (อิสยาห์ 53:5,6)

ประเด็นที่สองก็คือว่าพระองค์ทรงถูกฝัง- “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (อิสยาห์ 53:9) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงถูกฝังก็สำคัญยิ่งต่อหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” อิสยาห์พยากรณ์ไว้ว่า “ท่านได้จัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว และกับเศษฐิฐิในความตายของท่าน” ดังนั้นพระกายของพระเยซูจึงต้องถูกใส่ไว้ในหลุมศพ ถึงแม้ว่าในภายหลังอุโมงค์ฝังศพนั้นถูกพบว่างเปล่าก็ตาม

“...และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” การกล่าวถึง “วันที่สาม” ทำให้คำตรัสของพระเยซูที่กล่าวแก่พวกฟาริสีสำเร็จจริง (มธ. 12:38-42) ที่ว่าจะไม่ทรงให้หมายสำคัญใดแก่พวกเขานอกจากหมายสำคัญแห่งโยนาห์: “ด้วยว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาว่าพันสามวันและสามคืน” ฉนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น” พระเยซูทรงถูกฝัง และตามที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์พระองค์ทรงเป็นขึ้นในวันที่สามเหมือนกับที่มีพยากรณ์ไว้

ในภาษารีกูรูกาลของคำกริยาเปลี่ยนตรงนี้จากรูปกาลอดีตเป็นรูปกาลสมบุรณ์- “พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้ว” ในสองกรณีแรก คำกริยาซึ่งไปยังข้อเท็จจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์และการถูกฝังของพระองค์ และในที่นี้ คำกริยานั้นประกาศว่าพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วนั้นยังมีชีวิตอยู่ต่อไป- นั่นคือ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอไป พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อจะไม่ตายอีกเลย” ข้อเท็จจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และข้อเท็จจริงเรื่องการถูกฝังไว้ของพระองค์ซึ่งไปยังสภาพหนึ่ง-เคยตายไปแล้ว เคยถูกฝัง ความจริงแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ซึ่งไปยังตำแหน่งปัจจุบันของพระองค์-พระองค์ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำการวิงวอน เพื่อเป็นคนกลางเพื่อเรา (ฮบ. 1:1-3; 1 ทธ. 2:5)

ข้อ 5: “และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น”

โปรดสังเกตการใช้คำตรงนี้: “พระองค์ได้ถูกเห็น” มันไม่ใช่เหมือนอย่างที่บางเวอร์ชันแปลว่า “พระองค์ได้ทรงปรากฏ” การกล่าวที่ว่าพระเยซูได้ทรงปรากฏอาจหมายความว่าพระองค์ได้ทรงปรากฏในนิมิตหนึ่ง หรือในรูปแบบของวิญญาณ แต่นั่นไม่ใช่แบบนี้ พระองค์ทรงถูกเห็นเป็นร่างกาย ยอห์นกล่าวว่าเรื่องนี้ชัดเจนใน 1 ยอห์น 1:1-3:

“ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต (ด้วยว่าชีวิตนั้นได้ปรากฏ และพวกเราได้เห็นชีวิตนั้นและเป็นพยาน และสำแดงชีวิตนิรันดรนั้นแก่พวกท่าน ซึ่งได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่พวกเรา) ซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินนั้น พวกเราก็ประกาศแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเราด้วย และแท้จริงการร่วมสามัคคีธรรมของพวกเราอยู่กับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์”

พระเยซูไม่ได้ “ปรากฏ” ในนิมิตหนึ่ง พระองค์ทรงถูกเห็นจริง ๆ ในร่างกายหนึ่งที่มีเนื้อหนังและกระดูก

“...จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น” “สิบสองคนนั้น” ได้กลายเป็นวลีทางเทคนิคและเป็นทางการสำหรับกลุ่มอัครทูตนั้นที่ครบบริบูรณ์-ถึงแม้ยูดาสไม่ได้ไปด้วยก็ตาม (โรมส์ก็ไม่ได้ไปด้วย) ในคราวแรกนั้น ดังนั้นตัวเลขนี้จึงถูกใช้เพื่อเป็นชื่อหนึ่งสำหรับคนกลุ่มนั้น หรือแบบที่ใช้ตามธรรมเนียม โดยไม่นับชายสิบสองคนที่อยู่ด้วยจริง ๆ ดังนั้นจึงไม่มีความคลาดเคลื่อนตรงนี้ ประเด็นสำคัญก็คือการยืนยันสองชั้นเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์

ข้อ 6: “หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว”

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตอนไหน เราไม่ทราบ และมันไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งที่สำคัญก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าองค์

พระเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วนั้นทรงถูกเห็นโดยผู้เชื่อกว่า 500 คนในคราวเดียว-และผู้เชื่อ 500 คนก็คงเห็นไม่ผิด! แน่แน่นอนว่าถ้าคนจำนวนมากขนาดนั้นเห็นพระเยซูในคราวเดียว นั่นก็เป็นพระเยซูในร่างกายหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้ให้ข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจหักล้างได้เกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์

“...ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “หลับ” ถูกใช้ในการอ้างอิงถึงความตายของร่างกาย และถูกใช้โดยเชื่อมโยงกับความตายของคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์ ไม่เคยใช้กับพระคริสต์เองเลย มันสื่อถึงการหยุดพัก และเมื่อเราคิดถึง การนอนหลับ เราก็คิดถึง การพักผ่อน เมื่อผู้เชื่อคนใดตาย เราก็คิดถึง การที่เขาไปพักผ่อน

ผู้เชื่อตายไป-แต่เขาไม่หยุดที่จะเป็นอยู่ ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเขาไม่อยู่ในร่างกายนั้นแล้ว เขาก็ยังเป็นอยู่ต่อไปและทราบต่อไป พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่สามารถพูดคุยกับคนที่เรารักซึ่งจากโลกนี้ไปแล้วได้ แต่พวกเขาก็มีสติรับรู้ พวกเขากำลังพักผ่อนอยู่กับพระเยซู

อย่างไรก็ตาม การนอนหลับก็มีการปลุกให้ตื่นของมัน คนเหล่านั้นที่นอนหลับจะตื่นขึ้น คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เพื่อย่นา ร่างกายนี้ ไม่ใช่จิตวิญญาณ ถูกพุดถึงอยู่ตรงนี้ คำกรีกที่ถูกใช้ในกรณีนี้มีความหมายว่า “นอนลง” และแน่นอนว่าเราไม่คิดถึงจิตวิญญาณทั้งหลายว่านอนลงอยู่ เราคิดถึงร่างกายนั้นว่านอนลงอยู่-เรานอนลงเพื่อจะหลับ เรานอนลงเพื่อพักผ่อนไม่ว่าเราจะหลับหรือไม่ ดังนั้น ร่างกายของผู้เชื่อจึงนอนลงเพื่อพักผ่อนในพระเยซูจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นขึ้นจากตายนั่น ร่างกายกลับคืนสู่ผงคลีดิน จิตวิญญาณกลับคืนสู่พระเจ้าผู้ได้ประทานมัน

ในดาเนียล 12:2 เราอ่านเกี่ยวกับ “คนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลก” และคำฮีบรูที่ใช้ในคำกล่าวนี้อ้างอิงไปยังร่างกาย ไม่ใช่วิญญาณ ดังนั้นร่างกายคือส่วนที่หลับในผงคลีดิน และร่างกายคือส่วนที่จะถูกทำให้เป็นขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา!

ข้อ 7: “หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด”

“...พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ...” นี่น่าจะเป็นยากอบ น้องชายขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา (นั่นคือ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง) บางคนโต้แย้งว่าไม่มีลูกคนอื่น ๆ อีกหลังจากการประสูติของพระเยซู แต่พระคัมภีร์สอนว่าขณะที่พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปีของนางมารีย์ ลูกคนอื่น ๆ ก็ถูกคลอดโดยนางในภายหลัง

“...จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด”-หรือ พวกอัครทูตในฐานะเป็นคนกลุ่มหนึ่งที่สมบูรณ์ นี่บอกเป็นนัยว่ายากอบที่ถูกกล่าวถึงนั้นไม่ใช่อัครทูตยากอบ ส่วนนี้ของพระคำข้อนี้ยังยืนยันเพิ่มเข้ากับคำกล่าวก่อนหน้านี้ที่ว่าพระเยซูทรงถูกเห็นโดย “สิบสองคนนั้น”

ข้อ 8: “และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งทีคลอดก่อนกำหนด”

พระเยซูทรงถูกเห็นโดยอัครทูตเปาโล “เหมือนคนหนึ่งทีคลอดก่อนกำหนด” วลี “คนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด” แปลค่านามเดียวกัน เอ็คโตรมา ซึ่งมีความหมายว่า “ทีถูกคลอดก่อนเวลาอันควร” คำกรีกนี้บ่งบอกถึงการแท้ง การเกิดแบบผิดเวลา เปาโลคิดถึงตัวเองตรงนี้เป็นหนึ่งในคนอิสราเอลเหล่านั้นที่ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าก่อนเวลานั้นที่ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะรับความรอดแบบเป็นประชาชาติ: “ด้วยว่าเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีกต่อไป จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้

เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงรับพระพร” (มธ. 23:39) “ผู้ใดเคยได้ยินเรื่องแบบนี้บ้าง ผู้ใดเคยได้เห็นสิ่งเหล่านี้บ้าง แผ่นดินโลกจะถูกทำให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ หรือประชาชาติหนึ่งจะคลอตมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวตครรภ์ เธอก็คลอตบุตรทั้งหลายของเธอแล้ว” (อสย. 66:8)

การกลับใจรับเชื่อของเปาโล ซึ่งถูกบันทึกไว้ในกิจการ 9:3-6 เป็นภาพประกอบหนึ่งของการเกิดใหม่ของอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง ในเอเสเคียล 20:35-38, โยเซยา 2:14-17, เศคาริยาห์ 12:10; 13:6, และโรม 11:25-27 เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าอิสราเอลจะรับความรอดในฐานะประชาชาติหนึ่ง อย่างไรก็ตาม นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าคนอิสราเอลแต่ละคนและทุกคนจะรับความรอดและจะเข้าสู่ความชื่นบานทั้งหลายแห่งอาณาจักรนั้น

จะมีคนที่เหลืออยู่ซึ่งจะเห็นพระองค์ “และคนหนึ่งจะกล่าวแก่เขาว่า ‘แผลเหล่านี้ในมือทั้งสองของท่านคืออะไรกัน’ แล้วท่านจะตอบว่า ‘แผลเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าได้ถูกทำให้เป็นแผลในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” (ศคย. 13:6) เมื่อพวกเขาเห็นและจำพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ พวกเขาก็จะกลับใจรับเชื่อเหมือนกับที่เปาโลได้กลับใจรับเชื่อตอนที่เขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าบนถนนไปเมืองดามัสกัส

ข้อ 9: “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ร้น้อยที่สุดในพวกอัครทูต จนไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า”

เราเห็นความถ่อมใจในพระคำข้อนี้ ใน 1 ทิโมธี 1:15 เปาโลรับสารภาพว่าเขาเป็น “คนบาปตัวเอก” ในเอเฟซัส 3:8 เขาพูดถึงตัวเองว่าเป็น “คนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด” ขณะที่เขาเขียนข้อความเหล่านี้เขาก็จำได้อย่างไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับสภาวะอันบาปหนาของเขา ก่อนที่เขาได้พบกับพระเยซูเจ้าบนถนนไปเมืองดามัสกัส บางทีการเอาหินขว้างสเทเฟนอาจแวบเข้ามาในหัวของเขา ตลอดจนวันอื่น ๆ อีกหลายวันแห่งการข่มเหงอันนองเลือด แต่บัดนี้ ถึงแม้จะมองตัวเองอย่างถ่อมใจว่าเป็นคนบาปตัวเอกและผู้เล็กน้อยที่สุดในวิสุทธิชนทั้งปวง เขาก็กลายเป็นผู้รับพระคุณที่ช่วยให้รอดอันแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้าแล้ว เขาเคยข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าด้วยความร้อนรน แต่ทั้ง ๆ ที่เขามีความบาปหนายิ่งนัก เขาก็ได้รับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าแล้ว คือความกรุณาของพระเยซูคริสต์ที่เขาไม่สมควรได้รับ

ข้อ 10: “แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างนี้ที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า”

เปาโลให้ความดีความชอบในส่วนที่ควรให้: “ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างนี้ที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่โดยพระคุณของพระเจ้า” นี่อาจถูกกล่าวเกี่ยวกับเราอย่างแท้จริงได้เช่นกัน-เราเป็นอยู่อย่างที่เราเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า และหากไม่มีพระคุณของพระเจ้า เราก็คงจะเป็นคนบาปที่น่าสังเวชที่มุ่งหน้าสู่นรก ทั้งหมดที่เราเป็น ทั้งหมดที่เราหวังว่าจะเป็น ทั้งหมดที่เราหวังหรือหวังว่าจะมี ทั้งหมดที่เราทำสำเร็จแล้วหรือหวังว่าจะสำเร็จล้วนเป็นเพราะพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า

“และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์” ข้อพระคำนี้ทั้งหมดเป็นพยานรับรองความจริงของยากอบ 2:26: “...ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว” เราไม่ได้

รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ แต่ความรอดที่แท้จริงก่อเกิดการงานต่าง ๆ ผู้ใดที่ประกาศตัวว่าเป็นลูกคนหนึ่ง
ของพระเจ้าและยังไม่ก่อเกิดการงานต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณก็ถูกหลอกลวง เขาไม่ได้รับความรอดอย่างแท้จริงเลย
เขาอาจมี “ศาสนา” แต่เขาไม่มีพระคริสต์ เขาไม่ใช่คริสเตียนคนหนึ่ง

“เพราะว่าพวกเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่
ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

ในทิตัส 2:11-14 เราอ่านว่า “...เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง
แล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมี
สติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น
และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้
โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรง
ชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย”

มันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกพบเลยในพระวจนะของพระเจ้าที่คน ๆ หนึ่งจะเป็นคริสเตียนได้และไม่ก่อเกิดการ
งานที่ดี เพราะว่าพระคุณก่อเกิดการงานต่าง ๆ โดยอัตโนมัติ เราอาจเกิดผลออกมาหนึ่งร้อยเท่า หกสิบเท่า
สามสิบเท่า หรือสิบเท่า-แต่ไม่เคยไร้ผล ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าพระเจ้าทรงอยากให้เราทุกคนเกิดผลร้อยเท่า-แต่
ไม่ว่าเราเกิดผลร้อยเท่าหรือไม่ เราก็เกิดผลหากเราได้รับความรอดแล้ว!

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกสองคำในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษของเราถูกแปลเป็น “ไร้
ประโยชน์” คำแรก (ซึ่งถูกใช้ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา) คือ เคะนอส และมีความหมายว่า “ว่างเปล่า ขาดซึ่ง
สิ่งใดก็ตามที่ควรมียู่”-ในกรณีนี้โดยเฉพาะ คือคน ๆ หนึ่งที่ไม่มีก่อเกิดการงานที่ดี คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในข้อ 14:
“... การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์”-นั่นคือ ว่างเปล่าและขาดฤทธิ์เดช

คำกรีกที่สองซึ่งถูกแปลเป็น “ไร้ประโยชน์” คือ มะทายอส ซึ่งหมายถึง “ขาดซึ่งผลลัพธ์” ยกตัวอย่าง
เช่น ในยากอบ 2:20 เราอ่านเกี่ยวกับ “คนไร้ค่า” คำที่ถูกใช้ตรงนั้นคือ เคะนอส ซึ่งมีความหมายว่าคนไร้ค่านั้น
ก็ว่างเปล่าจากสติปัญญาและความรู้ที่ถูกถ่ายทอดจากพระเจ้า แต่ในยากอบ 1:26 เราอ่านเกี่ยวกับศาสนาที่ไร้
ประโยชน์ และคำที่ถูกใช้นั้นคือ มะทายอส ซึ่งมีความหมายว่าศาสนาหนึ่งที่ว่างเปล่าและไม่ก่อเกิดสิ่งใดที่มี
ประโยชน์เลย เคะนอสเน้นการขาดซึ่งคุณภาพ ส่วนมะทายอสเน้นการขาดซึ่งผลลัพธ์

“...แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก” เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวตรงนี้ว่าเขากำลังทำ
มากกว่าทุกคนที่เหลือของคริสตจักรรวมกัน แต่ว่าเขากำลังทำมากกว่าอีกคนอื่นใดในที่ประชุมนั้น-และแน่นอน
ว่าเขาไม่ได้กำลังโอ้อวด เขากล่าวคำพูดนี้เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์-เพราะว่า
หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู การงานนั้นที่เขาได้ทำสำเร็จก็คงเป็นไปไม่ได้เลย

คริสตจักรมีชีวิตและเติบโตในพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เท่านั้น ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงประกาศว่าเขา
กำลังทำงานหนัก “มากยิ่งขึ้น” อีกคนอื่นใดในคริสตจักร เพราะว่าเขาเชื่อและวางใจอยู่เสมอในองค์พระผู้เป็น
เจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่และทรงเป็นขึ้นแล้ว และดังนั้นเพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นอยู่ การงานนั้นที่เขากำลัง
กระทำจึงมีชีวิตอยู่และเติบโตต่อไป

“...แต่มีโซ่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า” เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเขาเป็นเครื่องมือ, กระบอกเสียงที่ผ่านตัวเขาพระเจ้าทรงกระทำกิจ พระคุณของพระเจ้าคือฤทธิ์เดชนั้น คือตัวกลางที่ก่อให้เกิดความสำเร็จนั้น เปาโลเป็นชายที่อุทิศตน เขาเต็มใจ เขากระตือรือร้น เขาตื่นตัว เขาไม่อยู่เฉย แต่เขาเป็นเพียงเครื่องมือชิ้นหนึ่งในพระหัตถ์ของพระเจ้า เขาไม่ถือว่าตัวเองมีส่วนได้รับความดีความชอบใด ๆ เลย- และเราแต่ละคนควรทำเช่นนั้นเหมือนกัน พระคุณของพระเจ้าคือสิ่งที่ก่อให้เกิดผลในชีวิตของเรา

เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ-ไม่ใช่จากตัวท่านทั้งหลายเอง” เขากล่าวแก่ที่ดัสว่า “ไม่ใช่โดยการงานต่าง ๆ แห่งความชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ...” และบัดนี้เขากล่าวว่า “แต่มีโซ่ตัวข้าพเจ้า” ดังนั้นเปาโลจึงตัดมนุษย์ออกไปเสีย-และสิ่งที่ยากที่สุดบนแผ่นดินโลกที่ผู้รับใช้คนใดจะกระทำก็คือ ทำให้ที่ประชุมของเขาเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ไม่มีส่วนได้รับความดีความชอบใด ๆ เลย แต่เป็นพระเจ้า-ความรักของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้า พระคริสต์ของพระเจ้า-ผู้ทรงเป็นความพอเพียงของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างของเรา ในพระองค์เราพบความครบถ้วนบริบูรณ์ นอกพระองค์ (ปราศจากพระองค์) เราก็มืดมิดอะไรเลย

อ่านมัทธิว 7:21-23 และคุณจะได้เห็นชัดเจนว่ามันเป็นไปได้ที่จะทำงานและก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ปราศจากพระคุณของพระเจ้า แต่ผลลัพธ์เหล่านั้นก็คงอยู่เพียงชั่วครว พวกมันไม่มีคุณค่าที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และจริงยั่งยืน เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ว่าข้าพเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่ข้าพเจ้าทำสำเร็จก็เป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเอง-แต่เป็นพระคุณ!”

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้นแม้ว่าเป็นตัวข้าพเจ้าหรือพวกเขา พวกเราก็ได้ประกาศอย่างนั้น และพวกท่านก็ได้เชื่ออย่างนั้น”

ในที่นี่เปาโลสรุปย่อสิ่งที่เขากล่าวไปแล้วในบทนี้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ไม่ว่าจะเปาโลหรือคนอื่น ๆ ในพวกอัครทูตได้กล่าวข่าวสารนั้น “พวกเราก็ได้ประกาศอย่างนั้น” นั่นคือ “พวกเราทุกคนประกาศข่าวสารเดียวกันเพราะว่าพวกเราทุกคนเป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ และพระคริสต์ไม่ทรงถูกแบ่งแยก มีข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้น มีข่าวสารเดียวเท่านั้น”

“...และพวกท่านก็ได้เชื่ออย่างนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เพราะว่าพวกท่านได้ยิน ได้รับไว้ และได้เชื่อ พระวจนะแล้ว พวกท่านจึงรับความรอดแล้ว พวกท่านกำลังยืนอยู่ในพระวจนะ และพวกท่านกำลังทำงานหนัก เพราะพระคุณของพระเจ้า”

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้า

ข้อ 12: “บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุใดบางคนในท่ามกลางพวกท่านจึงกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี”

ไม่มีเหตุการณ์อื่นใดในประวัติศาสตร์ที่ได้ทำให้มนุษย์ชาติสิ้นสะเทือนมากเท่ากับอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าของพระเยซู ในที่นี่เปาโลเกริ่นนำเข้าสู่ส่วนที่สองของบทที่ยิ่งใหญ่นี้ เมื่อเราศึกษาค้นคว้าข้อพระคำต่าง ๆ ต่อไปนี้ เราจะเรียนรู้ถึงผลที่ตามมาเหล่านั้นของการไม่ยอมรับเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า (ข้อ 12-19) ผลที่ตามมาทั้งหลายของการยอมรับเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้

ในพระคัมภีร์” (ข้อ 20-28) และข้อโต้แย้งต่าง ๆ จากประสบการณ์ (ข้อ 29-34) และประสบการณ์เหล่านั้นของเปาโลเพราะข่าวสารของเขานั้นไม่ได้มีแต่เฉพาะกับเขาเพียงผู้เดียว ผู้เชื่อทั้งหลายตลอดหลายยุคสมัยได้มี (และจะมี) ประสบการณ์เช่นนั้น (2 ทธ. 3:12) จนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ไปอยู่กับพระองค์เอง

เปาโลเข้าหาหัวข้อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายจากมุมมองนี้: “บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว...” เรื่องนี้กำลังถูกประกาศในขณะนั้น-ไม่ใช่แค่โดยเปาโลเท่านั้น แต่โดยทิโมธีและคนอื่น ๆ อีกหลายคนเช่นกัน ดังนั้นเนื่องจากการประกาศข่าวสารนี้กำลังเปลี่ยนแปลงชีวิตหลายคน และกำลังกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในหลายคน เหตุใดจนสมาชิกบางคนเหล่านั้นของคริสตจักรนั้นจึงประกาศว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย? หลักฐานนั้นอยู่กับพวกเขาและอยู่รอบตัวพวกเขา-หลักฐานที่ท่วมทับเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ และเนื่องจากพระเยซูทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว คำสอนที่ว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากตายจึงปราศจากรากฐาน คำสอนเท็จเช่นนั้นควรถูกเมินเฉยเสียและถูกตัดออกไปโดยผู้เชื่อทุกคน

ข้อ 13: “แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา”

ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วจริง ๆ เราก็ต้องยอมรับว่าพวกคนตายในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้น พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต” (ยอห์น 11:25) การไม่ยอมรับว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะเป็นขึ้นจากพวกคนตายก็เท่ากับเป็นการไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว และถ้าพระเยซูไม่ทรงเป็นขึ้น เราจะหาเหตุผลมาอธิบายเรื่องคนกว่าห้าร้อยคนนั้นที่ได้เห็นพระองค์ตัวเป็น ๆ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ได้อย่างไร? เปาโลกล่าวชัดเจนว่าการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ไม่มีใครหาเหตุผลมาอธิบายได้ว่ามันไม่เป็นความจริง!

ข้อ 14: “และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย”

กลุ่มทางศาสนาส่วนใหญ่เชื่อในการมีอยู่จริงของวิญญาณหลังความตาย แต่นั่นไม่เพียงพอ คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระคริสต์ก็ไม่ยอมรับว่าการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์นั้นเพียงพอที่จะทำให้คนบาปได้รับความรอดจากการปรับโทษของบาป การไม่ยอมรับเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระองค์ก็เท่ากับเป็นการไม่ยอมรับการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาของพระองค์-ใช่แล้วครับ และทุกหลักคำสอนที่มีอยู่ในข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น! ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย ถ้าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากพวกคนตาย การเทศนาทั้งหมดก็เป็นคำโกหกที่ว่างเปล่าและไร้ค่าเพราะว่าข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้นแขวนอยู่กับการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระคริสต์

ข้อ 15: “ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้น

มา ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว”

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “ถ้าพวกท่านพิสูจน์ได้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย พวกเราก็ถูกค้นพบว่าเป็นคนโกหกและเป็นพยานเท็จ และพวกเราก็กำลังกล่าวคำพยานที่มั่วสาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และพระเยซูคริสต์”

เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทำการของเขาประกาศการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกาย และถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้น พวกเขาก็กำลังกล่าวคำพยานปรักปรำพระเจ้า-พวกเขาอ้างเทศนาว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทำจริง ๆ คำโต้แย้งตรงนี้ก็ชัดเจนเท่าที่มันจะชัดเจนได้: ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นของพวกคนตาย พระเจ้าก็คงไม่มีทางทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากพวกคนตายได้ ดังนั้นเรื่องทั้งหมดนี้ก็เป็นการโกหก-เทียมเท็จทั้งหมด หรือไม่มันก็เป็นความจริงล้วน ๆ-ความจริงทั้งหมด

ข้อ 16: “เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา”

ในที่นี้เปาโลขยายความข้อสนับสนุนเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ ถ้าพวกคนตายไม่เป็นขึ้น พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้น และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้น เราก็น่าสังเวชที่สุดในหมู่คนทั้งหมด และโง่สุดขีด

ข้อ 17: “และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังคงอยู่ในบาปทั้งหลายของตน”

ถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงกลับมาจากหลุมศพ ความเชื่อของเราก็ว่างเปล่าและไม่เกิดผลอันใด มันไม่ก่อให้เกิดผลลัพธ์อันเป็นนิรันดร์ใดเลย ในที่นี้คำกรีกที่ถูกใช้คือ มะทายอส ซึ่งเราพูดถึงไปแล้วในข้อ 2 ตามที่ถูกใช้ในพระคำข้อนั้นมันหมายความว่า ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย ความเชื่อในพระคริสต์ก็จะไม่และไม่สามารถก่อให้เกิดความรอด

การเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้ามีพื้นฐานอยู่บนการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาลบมลทิน และหากไม่มีการเป็นขึ้นจากตายก็ไม่อาจมีการถวายบูชาเพื่อลบมลทินเลย การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้า การถูกฝังของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้า และการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้า การไม่ยอมรับเรื่องหนึ่งเท่ากับเป็นการไม่ยอมรับทั้งหมด

ที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์นั้นยึดถือข้อพิสูจน์ที่มีชีวิตเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ เพราะว่าหลายคนในที่ประชุมนั้นได้ใช้ความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว และอันเป็นผลมาจากความเชื่อนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ พวกเขาพิสูจน์เรื่องนี้โดยการดำเนินชีวิตแต่ละวันของพวกเขาและโดยความหวังนั้นในใจของพวกเขา

ข้อ 18: “แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่วงกลับไปในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย”

ในทางตำแหน่ง ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในพระคริสต์ตอนนี้: “เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) “...และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6)

“ในพระคริสต์” แสดงออกถึงการรวมเป็นหนึ่งฝ่ายวิญญาณระหว่างผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เพื่อลบมลทินบาป และความตายของร่างกายถูกชี้ว่าเป็นเหมือน “การล่องหลับ” ถ้าไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ คนเหล่านั้นที่ได้ล่องหลับไปแล้ว (ในพระคริสต์ตามที่เชื่อกัน) ก็พินาศไป เพราะว่าหากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย ก็ไม่อาจมีชีวิตหลังความตายได้

การสอนว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์จะต้องพินาศไป ก็ปฏิเสธข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อ นั่น ปฏิเสธพื้นฐานแห่งความจริงและความเชื่อที่ช่วยให้รอด “...พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำการดีนั้นจนถึงวันของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 1:6)

คำกรีกที่แปลเป็น “พินาศ” คือ อะปอลลูมิ มันไม่ได้หมายถึงความเสื่อมสูญหรือการสูญพันธุ์ มันหมายถึงการสูญเสีย-ไม่ใช่การสูญเสียตัวตน แต่เป็นการสูญเสียความผาสุก ไม่ใช่การสูญเสียจิตวิญญาณ แต่เป็นความย่อยยับของคน ๆ หนึ่งเท่าที่เกี่ยวกับจุดประสงค์สำหรับการมีตัวตนอยู่ พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์เพื่อให้ตกนรกหมกไหม้ มันไม่ใช่หน้าที่ของพระทัยของพระองค์ที่ผู้ใดควรพินาศ “พระเจ้าไม่ได้ส่งบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะปรับโทษโลก แต่เพื่อที่โลกโดยทางพระองค์จะได้รับความรอด” คนเหล่านั้นที่พินาศก็ไม่ได้พินาศเพราะว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ แต่เพราะความประสงค์อันดื้อรั้นของพวกเขาเอง ผมขอกล่าวซ้ำ-คำกรีกที่กรีกที่ใช้ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการเสื่อมสูญ มันหมายถึงความสูญเสียนิรันดร์ฝ่ายวิญญาณ-หายนะ! เปาโลประกาศถึงความเป็นไปไม่ได้ที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะสูญเสียชีวิตนิรันดร์และความสุขของตน-แต่ไม่มีทัศนคติทางเลือกเลย: ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้น เช่นนั้นแล้วทุกคนก็พินาศหมด! หากไม่มีการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระองค์ ก็ไม่มีความหวังเลย

ข้อ 19: “ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง”

ภาษาเดิมไม่ได้อ่านว่า “เราได้หวังแล้ว” หรือ “เรามีความหวัง” หากแปลตรงตัว มันคือ “เรากำลังมีความหวัง” อันเป็นการเน้นย้ำลักษณะเฉพาะตัวของคนเหล่านั้นที่ได้ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ไม่ใช่การหวังเฉย ๆ เราไม่หวังว่า “สุดท้ายแล้วจะทำสำเร็จ” และได้เข้าในนครชาวดุจมุมกาดานัน เรารู้จักผู้ที่เราได้เชื่อแล้ว เรารู้ว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งเราได้ฝากไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้ เราแน่ใจว่าเราจะเห็นพระองค์และว่าเราจะเป็นเหมือนพระองค์

ถ้าเราเป็นมนุษย์ที่มีความหวังในพระคริสต์แค่นี้ในชีวิตแสนสั้นนี้เท่านั้น ถ้าเราไม่มีความหวังเกินกว่าชีวิตนี้ไป เราก็น่าสังเวชอย่างแท้จริง-และเราที่ประกาศตัวว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์ โดยได้ประกาศว่ามีความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ก็น่าสังเวชมากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่น ๆ ทั้งปวงเสียอีก เราเป็นผู้ที่น่าเวทนาอย่างแท้จริง

ลำดับของการเป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 20: “แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคน

ทั้งหลายที่ได้ล่วงกลับไปแล้วนั้น”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ผลแรก” มาจากคำฮีบรูสองคำ ซึ่งคำหนึ่งมีความหมายว่า “ส่วนแรกหรือส่วนสำคัญ” (กตว.18:12; สภข. 3:9) และอีกคำหนึ่งมีความหมายว่า “ส่วนที่สุกแรกสุดของพืชผล หรือผลที่สุกแรกสุดบนต้นไม้” (อพย. 23:16; นทม. 10:35) สองคำนี้รวมกันมีความหมายว่า “ผลผลิตอันดีเลิศแห่งผลแรกทั้งหลาย” (อพย. 23:19)

“...บัดนี้พระคริสต์...ได้ทรงกลายเป็นผลแรก” ในเอเฟซัส 4:8-10 เปาโลเปิดเผยว่า “พระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปนั้น” ตอนแรกได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกนี้และทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยแล้ว พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ทรงนำพวกวิสุทธิชนออกไปจากปากที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมของแดนคนตายแล้ว และได้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง บัดนี้ไม่มีวิสุทธิชนคนใดเลยในเมืองบรมสุขเกษมที่เคยอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกก่อนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู บัดนี้พวกเขาอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมเบื้องบนแล้ว-เมืองบรมสุขเกษมที่เปาโลเห็นและซึ่งเขาบอกเราใน 2 โครินธ์ 12:1-5 พระเยซูเป็นผู้แรก พระองค์ทรงเป็นการเป็นขึ้นจากตายและชีวิต พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว ความตายจึงไม่มีอำนาจครอบงำเหนือพระองค์อีกต่อไป พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว-เป็นการรับประกันว่าคนเหล่านั้นที่ได้ล่วงกลับไปในพระองค์จะเป็นขึ้นเช่นกัน คนเหล่านั้นที่หลับในพระเยซูจะถูกทำให้เป็นขึ้นก่อน จากนั้นคนเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะถูกเปลี่ยนแปลง- “ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว”

ข้อ 21: “เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด โดยมนุษย์ผู้หนึ่งการเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นด้วยฉันนั้น”

ในโรม 5:12 เรามีคำอธิบายหนึ่งที่ชัดเจนของคำกล่าวนี้ “...เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด”

“เหตุฉะนั้น โดยคน ๆ เดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันใด และความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันนั้น เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว” โดยทางอาดัม ความตายได้เคลื่อนมาสู่มนุษย์ทุกคน พระเจ้าบอกอาดัมแล้วว่า “วันที่พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ นั้น พวกเจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน” ค่าจ้างของบาปคือความตาย

ความตายได้อุบัติขึ้นโดยมนุษย์ (อาดัม) การเป็นขึ้นของพวกคนตายก็อุบัติขึ้นเช่นกันโดยมนุษย์ (อาดัมคนหลัง, พระเยซูคริสต์) พระคริสต์ (ซึ่งทรงเป็นหนึ่งในตรีเอกานุภาพมาตลอดนิรันดร์กาล) ทรงอาสารับกายหนึ่ง และในกายนั้นพระองค์ได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ ในพระองค์มีการรวมกันอย่างสมบูรณ์ของความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์-และในเนื้อหนังนั้นพระเยซูทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัย

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ (ผู้ได้กระทำผิดต่อพระเจ้า) แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้า (ผู้ซึ่งมนุษย์ได้ทำให้ไม่พอพระทัย) พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทำให้มนุษย์ที่หลงหายได้กลับคืนดีกับพระองค์เอง:

“แต่พวกเรา ก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า

จะได้ทรงชมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน...เนื่องด้วยว่าบุตรทั้งหลายเป็นผู้มีส่วนในเนื้อหนังและเลือดอยู่แล้ว พระองค์เองก็ได้ทรงมีส่วนในสิ่งเดียวกันนั้นเช่นกัน เพื่อโดยทางความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้คนที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย นั่นคือพญามาร และทรงช่วยคนเหล่านั้นให้พ้น ผู้ซึ่งโดยความกลัวแห่งความตายจึงเคยอยู่ใต้อำนาจของการเป็นทาสตลอดชั่วชีวิตของตน” (ฮบ. 2:9,14,15)

“พระองค์เองได้ทรงรับแบกบรรดาบาปของพวกเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าพวกเรา ที่ตายต่อบาปทั้งหลายแล้ว ควรจะดำเนินชีวิตไปสู่ความชอบธรรม โดยรอยเขียนของพระองค์ พวกท่านจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 ปต. 2:24)

ข้อ 22: “เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น”

อาดัมเป็นประมุขแห่งครอบครัวมนุษย์ และเพราะความสัมพันธ์ตามธรรมชาติของเราที่มีต่อเขา ความตายจึงเป็นเรื่องที่มนุษย์ทุกคนประสบเหมือนกัน แต่พระคริสต์ทรงเป็นประมุขแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ และถ้ามนุษย์คนใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นผู้ถูกสร้างใหม่ ทุกคนที่เชื่อบนพระองค์และวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์จะถูกทำให้มีชีวิตอยู่

ไม่มีสิ่งใดที่เรียกกันว่า “ความเป็นบิดาของพระเจ้าและความเป็นพี่น้องกันของมนุษย์” ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เราทุกคนเป็นพี่น้องกันจากมุมมองของอาดัมและข้อเท็จจริงที่ว่าในอาดัมทุกคนเป็นคนบาป แต่คนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์ ก็มีชีวิตอยู่ตลอดชั่ววันรันดร์ ในความตาย ร่างกายจะกลับคืนสู่ผงคลีดิน แต่จิตวิญญาณจะไม่มีวันตาย!

เราเข้าสู่ครอบครัวมนุษย์โดยการเกิด ถูกให้กำเนิดโดยพ่อแม่ฝ่ายโลก เราเข้าสู่ครอบครัวสวรรค์โดยการบังเกิด ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูคริสต์แก่นิโคเดมัสว่า “ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้...ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้...อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3,5,7)

เมื่อถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ ซึ่งทำให้เรากลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า เป็นผู้รับส่วนในสภาพของพระเจ้า เราก็ถูกให้บังเกิดเข้ามาในพระกายของพระคริสต์และถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เพียงอย่างเดียวก็รับประกันเรื่องการเป็นขึ้นจากตายเข้าสู่ชีวิตวันรันดร์ แต่ทุกคนที่อยู่นอกพระคริสต์จะพินาศไปตลอดกาล: “ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:12)

คนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นในการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนั้น ซึ่งจะเกิดขึ้นหนึ่งพันปีก่อนการเป็นขึ้นจากตายของเหล่าคนชั่ว: “และข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และคนทั้งหลายที่นั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และได้ทรงมอบการพิพากษาให้แก่คนเหล่านั้น...และคนเหล่านั้นได้มีชีวิตและได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี แต่พวกคนตายที่เหลือนั้นไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าเวลาหนึ่งพันปีนั้นสำเร็จ นี่แหละเป็นการฟื้นคืนชีพจากความตายครั้งแรก ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นคืนชีพจากความตายครั้งแรกจะได้รับพรและจะบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนี้ แต่เขาทั้งหลายจะเป็นบุตรพรอเทสแตนต์

พระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (วิว. 20:4-6)

คนไม่เชื่อทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย: “แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่าน คือตามทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีต ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยเชื่อทุกสิ่งซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในพจนานุกรมพยากรณ์นั้น และมีความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วยว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม” (กิจการ 24:14,15)

คนไม่เชื่อทั้งหลายจะปรากฏตัวต่อหน้าการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว: “และข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ผู้ซึ่งแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศก็อันตรธานไปเสียจากพระพักตร์พระองค์ และไม่ได้พบสถานที่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศนั้น และข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกม้วนหนึ่งก็ถูกเปิดออก ซึ่งเป็นหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วได้ถูกพิพากษาตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกจารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามบรรดาการงานของพวกเขา และทะเลได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งตายในทะเล และความตายกับนรกได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น และพวกเขาได้ถูกพิพากษาตามบรรดาการงานของตนหมดทุกคน และความตายกับนรกได้ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกพบเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ” (วิว. 20:11-15)

ข้อ 23: “แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ลำดับ” โดยทั่วไปแล้วถูกใช้เป็นคำทางทหารเพื่อหมายถึงกองพลทั้งหลายตามลำดับยศ ในพระคำข้อนี้ สองลำดับถูกให้ไว้: “พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก” และ “คนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์”

พระคริสต์ทรงถือครองตำแหน่งแห่งความเป็นเอกในการฟื้นคืนชีพ ทรงเป็นผู้แรกที่ได้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย จากนั้น คนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ และผู้ซึ่ง “ในการเสด็จมาของพระองค์” จะถูกทำให้เป็นขึ้น โดยคุณความดีแห่งการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระองค์ คำกรีกที่แปลเป็น “การเสด็จมา” มีความหมายสองชั้น: มันไม่เพียงหมายถึง “การมาถึง” เท่านั้น แต่ยังหมายถึง “การอยู่ด้วย” เช่นกัน ดังนั้นการเสด็จมาของพระเยซูในการรับขึ้นไปนั้นจึงไม่เพียงหมายความว่าพระองค์จะเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป “ในพริบตาเดียว” เท่านั้น แต่ยังหมายความว่าวิสุทธิชนเหล่านั้นจะอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ (1 ธส. 4:17 วรรคหลัง) คริสตจักรจะไม่เพียงถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเท่านั้น แต่เราจะอยู่กับพระองค์ไปตลอดการครอบครองในยุคพันปีบนแผ่นดินโลก และจะอยู่กับพระองค์ต่อไปตลอดนิรันดร์กาลแห่งนิรันดร์กาล

“เหตุฉะนั้น จงอดทน พี่น้องทั้งหลาย จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ชาวบารอคอยผลอันล้ำค่าแห่งแผ่นดิน และมีความอดทนนานเพื่อที่จะได้รับผลนั้น จนกระทั่งเขาได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู พวกท่านก็จงอดทนเช่นกัน จงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคง ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใกล้

เข้ามาแล้ว” (ยากอบ 5:7,8)

ข้อ 24: “จากนั้นวาระสุดท้ายจะมาถึง เมื่อพระองค์จะได้ทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะทรงทำลายบรรดาการปกครอง และสิทธิอำนาจทั้งหมด และอาณาภาพทั้งสิ้นแล้ว”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “จากนั้น” ไม่ได้หมายความว่า “ในทันที” แต่บ่งบอกถึงลำดับก่อนหลัง นั่นคือ “หลังจากผ่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง” พระเยซูจะเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ เราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เราจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา และจากนั้นเราก็จะกลับมาพร้อมกับพระองค์เพื่อครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีบนแผ่นดินโลกนี้ เราจะอยู่กับพระองค์ในการสำเร็จบริบูรณ์ในท้ายที่สุดของกาลเวลาและของการกระทำกิจของพระเจ้ายกกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ และจากนั้นเราก็จะย้ายเข้าสู่นครขาวดุจมุกดานั้น

“วาระสุดท้าย” หมายถึงการสำเร็จบริบูรณ์ของสิ่งสารพัดบนแผ่นดินโลก ก่อนฟ้าใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และนครขาวดุจมุกดานั้นที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์ 21 คำกรีกที่แปลเป็น “วาระสุดท้าย” คือ เทลอส และชี้ไปยังเหตุการณ์สุดท้ายในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มาเป็นชุด

“...เมื่อพระองค์จะได้ทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา...” พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่าพระเจ้าพระบิดาได้ประทานสิทธิอำนาจทั้งปวงในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกแก่พระบุตร (มธ. 28:18; ยน. 5:22-27; 17:2; 1 ปต. 3:22) เมื่อพระเยซูจะทรงมอบอาณาจักรนั้นแต่พระเจ้าพระบิดาแล้ว การกระทำที่เป็นวาระตัดสินนี้จะทำให้สิ่งซึ่งพระบิดาได้ทรงฝากไว้กับพระบุตรสำเร็จครบถ้วน พระองค์ (พระบุตร) ต้องครอบครองไปจนกว่าพระองค์ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นไว้ได้พระบาทของพระองค์แล้ว จนกว่าศัตรูทั้งปวงกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์แล้ว

“เมื่อพระองค์จะทรงทำลายบรรดาการปกครอง และสิทธิอำนาจทั้งหมด และอาณาภาพทั้งสิ้นแล้ว” คำกรีกตรงนี้คือ คาทาเรเกโอ ซึ่งมีความหมายว่า “ลดลงไปสู่การไม่ทำงาน” พระคริสต์จะทรงมีสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และแผ่นดินโลกไปจนกว่าพระองค์ทรงลดสิ่งสารพัดที่ต่อสู้พระเจ้าพระบิดาและความชอบธรรมไปสู่การไม่ทำงาน

ข้อ 25: “เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครอง จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์”

“พระองค์จะต้องทรงปกครอง...” พระเจ้าทรงประกาศมันแล้ว และมันก็ไม่อาจถูกเปลี่ยนแปลงได้ “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน...โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวณะของพระองค์มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 110:1; 119:89) เมื่อพระเยซูทรงพิชิตและปราบศัตรูทั้งสิ้นแล้ว ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กขนาดไหน พระองค์ก็จะทรงมอบอาณาจักรนั้นแต่พระเจ้าพระบิดา

ก่อนพระเยซูเสด็จไปยังกลโกธา พระองค์ตรัสแก่พระบิดาว่า “ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแต่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) นี่หมายถึงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกเท่าที่เกี่ยวข้องกับความรอด พระเยซูได้เสด็จมาครั้งแรกนั้น

เพื่อไถ่จิตวิญญาณ พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อไถ่ร่างกาย-และสิ่งทรงสร้างทั้งหมด:

“ด้วยว่าพวกเรทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:22,23)

“พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่ามีพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

ข้อ 26: “ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือความตาย”

ตั้งแต่อาดัม ความตายก็เป็นศัตรูรายหนึ่งต่อครอบครัวมนุษย์มาตลอด-ศัตรูที่ทำงานตลอด ไม่ขอลาพัก ร้อนเลย “ตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตาย” เพราะความไม่เชื่อฟังของอาดัม บาปและความตายจึงได้เคลื่อนตัวมาสู่มนุษย์ทุกคน แต่วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อจะไม่มีเหยื่อให้ความตายอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของได้อีกต่อไป มันจะถูกทำให้ทำงานไม่ได้อีก

ความพิเนาศเชื่อมสัญญาในท้ายที่สุดของความตายฝ่ายร่างกายจะเกิดขึ้นเมื่อ “ความตายและนรก” ถูกโยนทิ้งในบึงไฟที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วิว. 20:14) トラบใดที่ซาตานสามารถเข้าถึงแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกได้ ก็จะมีบาปอยู่ และตราบใดที่มีบาปอยู่ ก็จะมีชีวิตตาย ในวิวรณ์ 20:10 เราถูกบอกว่าซาตานจะถูกทิ้งในบึงไฟอันเป็นที่ซึ่งสัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์ที่เจ้านั้นจะอยู่ก่อนแล้ว และมันจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

หัวข้อของบทนี้คือ ข้อเท็จจริงเรื่องการเป็นขึ้นของผู้เชื่อ โดยพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก สิ่งที่ถูกกล่าวในที่นี้เกี่ยวกับความตายที่ถูกกำจัดทิ้งไป ไม่ได้ให้เหตุผลใดๆ เลยสำหรับแนวคิดที่ว่าเหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้ว จะถูกช่วยให้พ้นจากความตายในท้ายที่สุด สภาวะของคนตายไปแล้วที่ไม่ได้รับความรอดไม่ถูกหมายถึงตรงนี้ และมันไม่ได้กำลังถูกอธิบายด้วย คนเหล่านั้นที่ตายไปโดยปราศจากพระคริสต์จะอยู่ตลอดชั่ววันรันดร์โดยถูกตัดขาดจากพระเจ้า ถูกทรมานเป็นนิตย์ในบึงไฟนั้นที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน-ความตายที่ไม่รู้สิ้นสุด แต่สำหรับผู้เชื่อ ความตายจะถูกทำลาย

ข้อ 27: “ด้วยว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่า สิ่งสารพัดถูกปราบลงใต้พระองค์นั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพระบิดาทรงได้รับการยกเว้น ผู้ซึ่งทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว”

มีการเน้นเป็นพิเศษที่ “สิ่งสารพัด” เปาโลกำลังเน้นตรงนี้สิ่งที่เขาประกาศไปแล้วในข้อ 24 เพราะความไม่เชื่อฟัง อาดัมจึงได้สูญเสียตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่เขาในตอนต้นนั้น-สิทธิอำนาจเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกเคยอยู่ใต้บังคับต่ออาดัม (ปฐมก. 1:26,28) แต่เขาได้สูญเสียตำแหน่งนั้นไปแล้วเพราะทำบาป

อาดัมคนหลังนี้ได้ซื้อคืนทุกสิ่งทีอาดัมคนแรกนั้นได้สูญเสียไปเพราะความไม่เชื่อฟังต่อคำบัญชาของ

พระเจ้า ดังนั้นการกระทำของพระองค์จึงเสร็จสมบูรณ์แล้ว...มันไม่มีวันล้มเหลวเลย เรามีการรับประกันว่า ชัยชนะและการช่วยให้พ้นในท้ายที่สุดเป็นของแน่นอน เพราะว่าพระเยซู, อาดัมคนหลังนี้, ทรงล้มเหลวไม่ได้

“พระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว”-ยกเว้นเรื่องเดียว: พระบิดาเองไม่ได้ ทรงอยู่ใต้บังคับต่อพระบุตร พระบิดาได้ทรงกระทำและกำลังกระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติพระบุตร เราได้รับความรอดเพราะเห็นแก่พระบุตรแห่งความรักของพระองค์ (อฟ. 4:32) และเราจะถูกจัดแสดงในนครขาวดุจ มุกดานั้นไปตลอดชั่ววันรันดร์กาลเพื่อสำแดงพระคุณอันอุดมยิ่งของพระเจ้าในความกรุณาของพระองค์ที่ทรงมี ต่อเราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7)

ข้อ 28: “และเมื่อสิ่งสารพัดจะถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรเองจะทรงอยู่ใต้พระ บิดาผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง”

“...เมื่อสิ่งสารพัดจะถูกปราบ...” ไม่มีใครรู้วันหรือวินาทีนั้น แต่เมื่อใดก็ตามที่สิ่งสารพัดถูกทำให้้อยู่ใต้ บังคับต่อพระองค์ เมื่อนั้น (ในทันที) พระบุตรจะทรงถูกทำให้้อยู่ใต้บังคับต่อพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงทำให้สิ่ง สารพัดอยู่ใต้บังคับต่อพระบุตร ความจริงที่ถูกนำเสนอในที่นี้ก็ชัดเจน:

เมื่อพระบุตรของพระเจ้า (ผู้ได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์) ทรงเสร็จสิ้นการงานแห่งการทำให้สิ่งสารพัด อยู่ใต้บังคับต่อพระองค์เองแล้ว (และพระเจ้าพระบิดาได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พระองค์ที่จะทำเช่นนั้น) เมื่อนั้น พระองค์ก็จะทรงเต็มพระทัยยิ่งที่จะให้พระองค์เองอยู่ใต้บังคับต่อพระเจ้าพระบิดา จากมุมมองของการ ครอบครองและการปกครองชั่ววันรันดร์ และกระนั้นพระบุตรจะไม่ทรงด้อยกว่าที่พระองค์เคยเป็นในเริ่มแรกนั้น เลยในตรีเอกานุภาพ พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระบิดาในการทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น การทรงทราบทุกสิ่ง และการทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง

และทำไมพระบุตรถึงเต็มพระทัยและชื่นบานในการยอมอยู่ใต้บังคับต่อพระเจ้าพระบิดา? “...เพื่อ พระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง!” เมื่อวินาทีที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นมาถึง ทุกสิ่ง-ใช่แล้วครับ ทุก สิ่ง-ในสวรรค์ ในแผ่นดินโลกใหม่ ในเว็ว้างอันกว้างใหญ่ไพศาล ในนครขาวดุจมุกดานั้น จะถูกผนวกรวมอยู่ใน อำนาจสิทธิขาดสูงสุดอันไร้ขีดจำกัดของพระเจ้าพระบิดา

เมื่อนั้นพระเจ้าพระบิดาก็จะทรงเป็นทุกสิ่งในทุกสิ่ง พระองค์จะไม่ทรงฝืนพระทัยหันพระพักตร์หนีอีก เลยขณะที่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนแสนทารุณ พระองค์จะไม่ทรง ฝืนพระทัยมองดูลูก ๆ ของพระองค์ถูกเอาหินขว้าง ถูกจำคุก ถูกทุบตี ถูกฆ่าเพราะความเชื่ออีกเลย จะไม่มีพระ ราชกิจพิเศษใดให้พระเจ้าพระบุตรหรือพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องกระทำอีก เพราะว่าสิ่งสารพัดจะถูก ทำให้สำเร็จครบถ้วนแล้ว สิ่งสารพัดที่ขัดขวางพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์จะถูกกำราบและถูก ทำให้ไม่ทำงานอีก พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงรวมเป็นหนึ่ง เดียวกันและจะทรงเป็นหนึ่งเดียวในสิ่งสารพัดทั่วทุกหนแห่ง-ในสวรรค์ชั้นที่สาม ในฟ้าใหม่ ในแผ่นดินโลกใหม่ ผมอธิษฐานร่วมกับยอห์นผู้เป็นพี่รักว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า!”

ข้อ 29: “มิฉะนั้น พวกเขาจะทำอะไรกัน ผู้ซึ่งรับบัพติศมาสำหรับคนตาย ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาเลย เหตุไฉนพวกเขาจึงรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า”

นี่เป็นหนึ่งในข้อพระคำเหล่านั้นที่ยากเหลือเกินที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะเข้าใจ และผมไม่ขอประกาศตัวว่ารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ หนทางเดียวที่เราจะสามารถจัดการกับข้อพระคำแบบนี้ได้ก็คือ เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และไม่พยายามเด็ดขาดที่จะทำให้ข้อพระคัมภีร์กล่าวสิ่งที่เราอาจชอบให้มันกล่าว

บางคนกล่าวว่าพระคำข้อนี้หมายถึงพิธีการบางอย่างซึ่งได้เกิดขึ้นเมื่อผู้เชื่อคนหนึ่งถูกฝังศพ แต่ไม่มีสักบรรทัดเดียวของพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งดังกล่าว และประวัติศาสตร์ก็ไม่ได้บันทึกหลักฐานใดเลยเกี่ยวกับพิธีการเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ยอมรับคำสอนเช่นนั้น

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าเมื่อเปาโลเขียนถ้อยคำเหล่านี้ภายใต้การตลใจ ภาษาเดิมไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน ให้เราใส่เครื่องหมายคำถามไว้หลังคำว่า “รับบัพติศมา” และมันก็จะอ่านแบบนี้: “มิฉะนั้น พวกเขาจะทำอะไรกันผู้ซึ่งรับบัพติศมา? มันก็สำหรับ (เพื่อ) คนตายนั่นเอง ถ้าพวกคนตายไม่ถูกทำให้เป็นขึ้นมาเลย แล้วทำไมพวกเขาจึงรับบัพติศมาเพื่อคนเหล่านั้นเล่า?”

คำถามก็คือ “ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นของพวกคนตาย แล้วคุณค่าของการรับบัพติศมาคืออะไรเล่า? บัพติศมาบ่งบอกถึงการตาย การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตาย เราถูกฝังกับพระคริสต์ในบัพติศมา และถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิต แต่ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย แล้วจุดประสงค์ของบัพติศมาตั้งแต่แรกคืออะไรเล่า?”

เมื่อเรารับบัพติศมา เราก็เป็นพยานรับรองผ่านทางพิธีบัพติศมาในน้ำว่าเราได้ตายต่อโลกแล้ว เราถูกฝังไว้กับพระคริสต์ และเราถูกทำให้เป็นขึ้นในฐานะผู้ถูกสร้างใหม่คนหนึ่ง ในพระองค์ เพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิต แต่ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย แล้วทำไมต้องให้บัพติศมาเล่า? ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นของพวกคนตาย พิธีบัพติศมา-แทนที่จะนำเสนอความเหมือนกันของผู้เชื่อกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว-ก็ไม่มีความหมายเลย ไม่ว่าสำหรับพระองค์หรือสำหรับพวกเขา ด้วยว่าทุกคนพินาศหมดเมื่อตายไป ทั้งคำบัญชาของพระองค์และความเชื่อฟังของพวกเขาในพิธีนั้นก็เป็นโมฆะและไร้ผล พวกเขาให้การรับรองหลักคำสอนต่าง ๆ ที่ไม่มีความหมายเลย บัพติศมาของพวกเขา ก็คงเป็นไปเพื่อความตาย-ไม่ใช่ชีวิต

อย่าคิดเป็นอันขาดว่าเปาโลจะเสนอแนะว่าคนที่มีชีวิตอยู่คนหนึ่งสามารถรับบัพติศมาแทนคนที่ตายจากโลกนี้ไปแล้วได้ บัพติศมามีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ฉะนั้นจึงกลายเป็นผู้เชื่อ-เคยตายไปแล้วในบาปก่อนที่พวกเขาได้เชื่อ ตายต่อบาปแล้วหลังจากที่พวกเขาได้เชื่อไปสู่ความรอด ความจริงทั้งหมดที่ถูกนำเสนอในที่นี้ก็คือว่าถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากพวกคนตาย มันก็คงเป็นโมฆะและโง่เขลาที่จะให้บัพติศมาคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศตัวว่ามีความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพิธีบัพติศมานั้นกำลังเข้าแทนที่เหล่านั้นในคริสตจักรซึ่งถูกทิ้งไว้ว่างลงโดยคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้ว-เพราะว่าข่าวประเสริฐคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ข้อ 30: “และเหตุไฉนพวกเราจะจึงเผชิญกับภัยอันตรายอยู่ทุกโมงยามเล่า”

ถ้าทุกคนพินาศหมดเมื่อตายไป แล้วทำไมเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาถึงทนทุกข์อย่างที่เขาทนทุกข์อยู่เล่า? เปาโลเคยติดคุก เขาเคยถูกเอาหินขว้าง เขาเคยถูกทุบตี เขาเคยเผชิญภัยเรือแตก-

ทั้งหมดเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตายมันก็เหลวไหลสิ้นดีที่คน ๆ หนึ่งจะเสียสละเหมือนอย่างที่เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขากำลังเสียสละอยู่

ข้อ 31: “ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความปิตินดีของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน”

ความซึ้นบานของเปาโลในผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ไม่ใช่แค่การโอ้อวดแบบมนุษย เขาโอ้อวดในพวกเขาเพราะความสัมพันธ์ของเขามีต่อพระคริสต์-และความสัมพันธ์ของพวกเขา พวกเขาเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของกายเดียวกันนั้น พวกเขามีชีวิตนิรันดร์เหมือนกับที่เปาโลมี “ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” พระคริสต์ไม่เพียงทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา แต่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขาเช่นกัน ดังนั้นเปาโลจึงพูดตรงนี้ถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของตัวเองกับผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์และกับพระเยซูคริสต์

“...ข้าพเจ้าตายทุกวัน” คำกล่าวนี้ชี้ไปยังการทนทุกข์ฝ่ายร่างกายที่ไม่ปกติธรรมดาของเปาโล และมันชี้ไปยังภัยอันตรายสุดขีดที่เขาพูดถึงด้วย-เช่นใน 2 โครินธ์ 4:11: “เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา” เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวไว้ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า...” (รม. 8:35,36) เขากล่าวเช่นกันว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) เรามีพระสัญญาที่ว่า “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก (กับพระองค์) พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) เปาโลทนทุกข์ฝ่ายร่างกาย ฝ่ายจิตใจ และสำนึกอยู่ตลอดว่าชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตราย-แต่เขานับว่ามันเป็นอภิสิทธิ์และความซึ้นบานที่ได้ทนทุกข์เพื่อพระเยซู ผู้ได้ทรงทนทุกข์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต

ข้อ 32: “ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ‘จงให้เราภิกษุและตีมิเถิด เพราะว่าพຽ່งนี้พวกเรา ก็ตายแล้ว’”

“ถ้าตามลักษณะของมนุษย์...” ข้อความนี้จริง ๆ แล้วหมายความว่า “ถ้าข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งนั้นด้วยแรงจูงใจแบบมนุษย์ พร้อมกับความคิดที่เป็นการตักตวงผลประโยชน์เข้าตัว ความเย่อหยิ่ง และสิทธิพิเศษ” (และถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย เปาโลก็ไม่อาจมีจุดประสงค์ใด ๆ ได้เลยนอกจากการตักตวงแบบมนุษย์)

“...ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัสนั้น...” เปาโลเป็นยิวสัญชาติโรมที่เป็นไทแต่กำเนิด เขาไม่ได้ซื้อสัญชาติของเขาหรือได้มันมาด้วยน้ำพักน้ำแรง เขาเป็นไทตั้งแต่เกิด และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่อาจถูกบังคับให้ต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าในสังเวียนในกรุงโรมได้ เขาเป็นพลเมืองคนหนึ่งของโรม และเขาไม่อาจถูกโยนให้พวกสัตว์ป่ากัดกินได้เพราะสัญชาติของเขา ดังนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกสัตว์ป่าที่เขาหมายถึงนี้คือฝูงชนที่บ้าคลั่งซึ่งโจมตีเขาและทุบตีเขาอย่างป่าเถื่อนเช่นนั้น ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นส่วนใหญ่เชื่อว่ามิใช่คราวหนึ่งพวกเขาได้ฆ่าเปาโลจริง ๆ และลากเขาออกไปนอกเมือง ทิ้งเขาไว้เพราะคิดว่าเขาตายแล้ว แต่พวกวิสุทธิชนมาล้อม

รอบเขาและอธิษฐาน และเปาโลถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายจริง ๆ โปรดศึกษาบทที่สิบเก้าทั้งบของหนังสือกิจการ และกิจการ 14:19,20

“...จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก” เปาโลกำลังถามว่า “ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตายและไม่มีวันมอบบำเหน็จ เหตุใดคนข้าพเจ้าจึงควรทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐต่อไปเล่า?” ดังนั้นเขาจึงกล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่ามีวันมอบบำเหน็จที่จะมาถึงสำหรับวิสุทธิชนทุกคนที่ทนทุกข์ ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว พวกเขาจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา (1 คร. 3:11-15; 2 คร. 5:10)

ถ้าพวกคนตายไม่เป็นขึ้นมา “จงให้พวกเรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พวกเรา ก็ตายแล้ว” การปฏิเสธหลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์และการเป็นขึ้นของพวกคนตายซึ่งเป็นผลตามมา-ทั้งคนที่รับความรอดแล้วและคนที่ไม่ได้รับความรอด-ก็เปิดประตูให้แก่การสำมะเลเทเมาแบบไม่ยั้งยังขังใจ คนเหล่านั้นที่เชื่อว่ามนุษย์ไม่ได้เป็นมากกว่าสัตว์ ก็จะกินดื่ม และทำการรื่นเริง-หลายครั้งในแบบที่ต่ำทรามที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้! แต่การยอมรับข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าความตายไม่ใช่จุดจบและว่าจะมีการเป็นขึ้นจากตายและวันพิพากษา ก็ให้เครื่องป้องกันฝ่ายศีลธรรมเพื่อเราจะไม่สำมะเลเทเมา

ข้อ 33: “อย่าถูกหลอกลวงเลย การคบกันแบบชั่วร้ายยอมทำให้นิสัยที่ดีเสื่อมทรามไป”

ซาตานเป็นผู้หลอกลวง ความปรารถนาอย่างแรกของมันคือทำให้จิตวิญญาณของคุณต้องรับโทษในนรก แต่ถ้าคุณรับความรอดแล้วและคุณยึดมั่นต่อพระองค์ผู้เป็นศิลานิรันดร์ มารร้ายก็เริ่มหาทางที่จะทำลายคำพยานของคุณและปล้นความชื่นชมยินดีของคุณและสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของคุณไปจากคุณ

“อย่าถูกหลอกลวงเลย...” ภาษากรีกตรงนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งหมายความว่า ให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์เลิกถูกหลอกได้แล้ว ดูเหมือนว่า พวกเขา กำลังพ่ายแพ้ต่อการหลอกลวงอยู่เสมอ มีคนเหล่านั้นในที่ประชุมหนึ่งที่กำลังประพฤติผิดศีลธรรม ทนทุกข์กับความเสื่อมทรามด้านศีลธรรม ทำตัวเป็นคนกินดื่มและคนขี้เมาที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“...การคบกันแบบชั่วร้ายยอมทำให้นิสัยที่ดีเสื่อมทรามไป” ในที่นี้เปาโลเตือนผู้เชื่อทั้งหลายไม่ให้ร่วมสามัคคีธรรมกับคนเหล่านั้นที่กำลังใช้ชีวิตขัดต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใน 2 โครินธ์ 6:14-17 เขาเตือนว่า “พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ...คนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า และวิหารของพระเจ้ามีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ... ‘เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน...’ คนไม่เชื่อและผู้เชื่อจะเดินไปด้วยกันได้อย่างไร? ‘สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน’ (อาโมส 3:3)

ดังนั้น อย่าถูกหลอกลวงเลย การคบกับคนชั่วทำให้เสียนิสัยจริง ๆ (“นิสัยที่ดี” มีความหมายตรงตัวว่า “สิ่งดีทั้งหลาย”-ไม่ใช่แค่พฤติกรรม แต่สิ่งสารพัดที่ดีและเป็นประโยชน์) เราต้องละเว้นจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วทุกอย่าง เราต้องไม่มีการร่วมสามัคคีธรรมกับการงานอันไร้ผลเหล่านั้นแห่งความมืด

ข้อ 34: “จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำบาปเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้ของพระเจ้า

ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย”

“จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรม...” รูปกาลของคำกริยากรีกตรงนี้บ่งบอกว่าพวกเขาจะต้องตื่นในทันที, เดียวนี้เลย และยอมให้ความชอบธรรมครอบครองที่โดยชอบของมันในใจของพวกเขาและในการปฏิบัติประจำวันแห่งชีวิตของพวกเขา

“...และอย่าทำบาปเลย” ในที่นี้รูปกาลของคำกริยากรีกบ่งบอกถึงการกระทำปัจจุบันที่ต่อเนื่อง-นั่นคือ ผู้เชื่อจะต้องไม่กำหนดไว้แน่นอนเลยว่าจะต้องทำบาปหรือความอธรรมเป็นประจำทุกวัน เขาจะต้องไม่ล้อเล่นกับคำสอนเท็จ เพราะการทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการเชื่อเชิงความเลื่องร้ายแรงของการถูกชักนำเข้าสู่บาป และการทำเช่นนั้นต่อไปสุดท้ายแล้วก็จะนำไปสู่ความด้านชาของความรู้สึกหรือการรับรู้ต่าง ๆ อันเป็นเหตุให้ผู้เชื่อเริ่มเย็นชาและอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

“เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้ของพระเจ้า” มีบางคนในที่ประชุมที่ภาคภูมิใจในความสามารถของตน สติปัญญา ความเฉลียวฉลาด และความบริสุทธิ์-แต่พวกเขาก็ยังยอมให้คำสอนผิดมีอยู่ในท่ามกลางพวกเขา-คำสอนผิดเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาแกล้งโง่ โดยไม่สามารถตระหนักถึงอุปนิสัยและฤทธิ์เดชของพระเจ้า: และคนไม่กี่คนเหล่านี้ที่ไม่มีความรู้ของพระเจื่อก็กำลังส่งผลต่อที่ประชุมทั้งหมด ดังนั้น เปาโลจึงกล่าวแก่คนทั้งกลุ่มนั้นตอนที่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย” นั่นคือ เพื่อให้ทั้งคริสตจักรนั้นละอาย ต้องทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นั่นที่ คนเหล่านั้นที่เชื่อคำสอนผิดต้องกลับใจใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐ หรือไม่ผู้เชื่อเหล่านั้นก็ต้องไม่มีการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า “จงจัดการคริสตจักรให้เข้ารูปเข้ารอย-หรือหยุดโฆษณาความเฉลียวฉลาดและสติปัญญาของพวกท่านเถิด เพราะว่าแท้จริงแล้ว พวกท่านไม่รู้อะไรเลย”

วิธีการของการเป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 35: “แต่บางคนจะกล่าวว่า “คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ และพวกเขาจะเป็นขึ้นมาด้วยร่างกายอะไร”

ในข้อพระคำต่อไปนี้ เปาโลตอบสองคำถามเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย:

1. คำถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการเป็นขึ้นจากตาย
2. ชนิดของร่างกายที่จะถูกทำให้เป็นขึ้นมา

เขากล่าวก่อนอื่นจากมุมมองของธรรมชาติ และจากนั้นจึงสะสางคำถามเหล่านั้นตามพระวจนะของพระเจ้า

ในตอนแรกสุดของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลได้ประกาศว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” มันเป็นไปได้สำหรับสมองมนุษย์ที่จะเข้าใจเรื่องการเป็นขึ้นของร่างกายจากผงคลินซึ่งมันกลับไปสู่เมื่อถึงความมรณา เปาโลทราบจากมุมมองแบบมนุษย์บางคนคงจะถามว่าแล้วการเป็นขึ้นจากตายจะเกิดขึ้นอย่างไร และผู้เชื่อทั้งหลายจะมีร่างกายแบบไหนในสภาวะนิรันดร์ของพวกเขา

ข้อ 36: “ท่านคนเขลาเอ๋ย สิ่งซึ่งท่านหว่านลงนั้น จะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ยกเว้นสิ่งนั้นตายเสียก่อน”

เปาโลเสนอแนะว่ามีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะถามคำถามแบบนั้น ภาษากรีกเน้น “ท่าน” ตัวที่สอง ซึ่งจริง ๆ แล้วมีความหมายว่า “ท่านเอง” ดังนั้นโดยประสบการณ์ของเขาเอง เขาก็น่าจะทราบคำตอบต่อคำถามนี้ เพราะว่าเมล็ดพืชตายและก่อให้เกิดชีวิตใหม่ที่บริบูรณ์มากขึ้นฉันใด มันก็เป็นเช่นนั้นกับร่างกายของผู้เชื่อ: มันถูกหว่านในความเปื่อยเน่า มันจะถูกทำให้เป็นขึ้นในความไม่รู้เปื่อยเน่า มันถูกหว่านในความเป็นมตะ (ตายได้) มันจะถูกทำให้เป็นขึ้นในความเป็นอมตะ (ตายไม่ได้)

พระเยซูตรัสถึงผู้หว่านและเมล็ดพืชหลายหนขณะที่พระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินโลก เราสามารถเรียนรู้ได้ เยอะแยะจากแผ่นดินโลกและจากธรรมชาติหากเราจะเพียงตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และว่าสรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์

ข้อ 37 และ 38: “และสิ่งซึ่งท่านหว่านลงนั้น ท่านมิได้หว่านรูปร่างที่จะงอกขึ้น แต่หว่านเมล็ดเปล่า บางทีสิ่งนั้นจะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่น ๆ ก็ได้ แต่พระเจ้าประทานรูปร่างแก่สิ่งนั้นตามชอบพระทัยพระองค์ และประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน”

เปาโลยกภาพประกอบของตนต่อไป: เมล็ดข้าวที่เราหว่านไม่ใช่ข้าวที่จะงอกขึ้นมาจากพื้นดิน ในที่นี้ เปาโลกำลังเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างเมล็ดข้าวเล็ก ๆ-แห้งและไม่สวยงามแน่นอน-กับสิ่งซึ่งเมล็ดนั้นก่อให้เกิด คือต้นข้าวอันงดงามที่งอกขึ้นมาจากเมล็ดข้าวนั้นที่ถูกหว่าน เมล็ดนั้นรับกายใหม่ของมันจากพระเจ้า ด้วยว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดชีวิตทั้งปวง และในทำนองเดียวกัน พระองค์จะทรงจัดหาร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่ให้ผู้เชื่อทุกคน-กายหนึ่งซึ่งเป็นเหมือนพระกายของพระองค์เองที่ได้รับสง่าราศีแล้ว

พระเจ้าพระบิดาจะทรงสรรค์สร้างร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่ “ตามชอบพระทัยพระองค์” ในที่นี้เรามีคำประกาศเรื่องการทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นและความรู้อันเด็ดขาดของพระเจ้า การได้ถูกทำสำเร็จตั้งแต่ต้นจนจบก่อนที่รากฐานของโลกนี้ได้ถูกวางเสียอีก พระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด: พระองค์ทรงทราบตอนจบในตอนต้นนั้น และทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างการเริ่มต้นและการสิ้นสุด ร่างกายที่เป็นขึ้นของผู้เชื่อแต่ละคนถูกกำหนดไว้แล้ว “ตามชอบพระทัยพระองค์”-นั่นคือ ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ไว้แล้ว ตามพระดำริที่ตัดสินชี้ขาดล่วงหน้าของพระองค์

ข้อ 39: “บรรดาเนื้อก็ไม่เป็นเนื้ออันเดียวกัน แต่มีชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของมนุษย์ อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของสัตว์ทั้งหลาย อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของปลาต่างๆ อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของฝูงนก”

เปาโลวางข้อเท็จจริงที่ว่าแม้แต่ในโลกนี้เองที่เรารู้จักมัน ก็มีร่างกายมากกว่าหนึ่งชนิด ข้อสนับสนุนนั้นพิสูจน์ว่าพระเจ้าประทานให้แก่สิ่งมีชีวิตแต่ละอย่าง (และสิ่งไม่มีชีวิตที่ถูกสร้าง) รูปร่างหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับและถูกปรับให้เข้ากับหน้าที่ของมันในการนมิตสร้าง หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็สมเหตุสมผลที่จะคาดหวังว่าพระองค์จะประทานกายใหม่ให้แก่เรา ซึ่งถูกปรับให้เหมาะกับการเป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 40 และ 41: “มีร่างกายทั้งหลายแบบฟ้าสวรรค์ และมีร่างกายทั้งหลายแบบแผ่นดินโลก แต่สง่าราศีแห่งร่างกายแบบฟ้าสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีแห่งร่างกายแบบแผ่นดินโลกก็อีกอย่างหนึ่ง มีสง่าราศีของดวงอาทิตย์อย่างหนึ่ง และมีสง่าราศีของดวงจันทร์อีกอย่างหนึ่ง และมีสง่าราศีของดวงดาวต่าง ๆ อีกอย่าง

หนึ่ง เพราะว่าดาวดวงหนึ่งก็แตกต่างจากดาวอีกดวงหนึ่งในสง่าราศี”

คำกรีกที่แปลเป็น “สง่าราศี” คือ ดอกซา แนวคิดพื้นฐานที่ถูกนำเสนอโดยคำนี้ก็คือ แนวคิดเรื่องการเผยให้ประจักษ์ การกระทำกิจต่าง ๆ ของพระเจ้า ตัวตนของพระองค์ และอุปนิสัยของพระองค์ถูกเผยให้ประจักษ์ผ่านทางสง่าราศีของพระองค์ เปาโลเอ่ยถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิตทรงนี้-ดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์, ดวงดาวต่าง ๆ การเผยให้ประจักษ์ของธรรมชาติของวัตถุบนฟ้าเหล่านี้คือ ระดับที่แตกต่างกันของความงามและความเจิดจรัส

“ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์ วันเอ๋ยถ้อยคำให้แก่วัน และคืนสำแดงความรู้ให้แก่คืน ไม่มีสำเนียงหรือภาษาใด ๆ ที่ไม่ได้ยินเสียงของพวกมัน” (เพลงสดุดี 19:1-3)

ดวงดาวเหล่านั้นเป็นพยานรับรองถึงสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดของพระเจ้าและความทรงฤทธาภาพทั้งสิ้นแห่งฤทธิ์เดชอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างแห่งสิ่งสารพัด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นในที่นี้ถึงระดับที่แตกต่างกันของความเจิดจ้าและความงามของดวงดาวเหล่านั้น-ความแตกต่างของพวกมันในเรื่องความสุกสว่าง ความรุ่งโรจน์ และสง่าราศี อย่างไรก็ตาม เราจะต้องไม่คิดว่านี่สอนว่าจะมีสง่าราศีหลายระดับในร่างกายของวิสุทธิชนเหล่านั้นในการเป็นขึ้นจากตาย เราทุกคนจะเป็นเหมือนพระเยซู เปาโลแค่กำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงฤทธาภาพอันไม่รู้หมดสิ้นของพระเจ้าพระผู้เนรมิตสร้าง

ผ่านทางภาพประกอบนี้ เราถูกรับประกันว่าพระเจ้าผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจในการเนรมิตสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวต่าง ๆ ในสง่าราศีและความเจิดจรัสทั้งสิ้นของพวกมัน ทรงมีฤทธิ์ที่จะทำให้เกิดสถานะแห่งสง่าราศีที่จะถูกเผยให้ประจักษ์ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายนั่นอย่างแน่นอน

ข้อ 42 และ 43: “การเป็นขึ้นมาจากความตายนั่นก็เช่นเดียวกันด้วย มันถูกหว่านลงในความเปื่อยเน่า มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในความไม่เปื่อยเน่า มันถูกหว่านลงในการไร้เกียรติ มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในสง่าราศี มันถูกหว่านลงในความอ่อนกำลัง มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในฤทธิ์อำนาจ”

ในที่นี้มีการยืนยันความจริงที่ว่าจะไม่มีความแตกต่างในระดับของสง่าราศีในร่างกายของเหล่าวิสุทธิชนที่เป็นขึ้นจากตาย “บรรดาคนที่ตายแล้ว” (the dead) ที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้คือผู้เชื่อเท่านั้น- “คนทั้งหลายที่เป็นชาวสวรรค์” ในรุ่งเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น ผู้เชื่อทุกคน-คนเหล่านั้นที่ร่างกายของตนล่วงลับอยู่ในผงคลีดินและคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่เมื่อพระองค์เสด็จมา-จะได้รับร่างกายที่ไม่รู้เปื่อยเน่า ร่างกายแห่งสง่าราศีและฤทธิ์เดช ไซแล้วครับ เหมือนกับพระกายที่เป็นขึ้นอันเปี่ยมสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า!

ในที่นี้เราถูกแสดงให้เห็นว่ามีการเชื่อมโยงที่แน่นอนและใกล้ชิดระหว่างเมล็ดที่ถูกหว่านนั้นกับพืชซึ่งเมล็ดนั้นก่อเกิดฉันใด ก็จะมี ความเหมือนกันที่ชัดเจนระหว่างกายธรรมดากับกายที่เป็นขึ้นฉันนั้น มันถูกระบุไว้อย่างชัดเจนและถูกเน้นสี่ครั้งในข้อพระคำตรงนี้ของเราว่าร่างกายนี้ถูกหว่าน (ในความเปื่อยเน่า, ในการไร้เกียรติ, ในความอ่อนกำลัง, กายธรรมดา) และว่าร่างกายนี้ถูกทำให้เป็นขึ้น (โดยไม่รู้เปื่อยเน่า, ในสง่าราศี, ใน

ฤทธิ์อำนาจ, กายวิญญาน) มีบางคนที่ยังว่าร่างกายนี้จะไม่ถูกทำให้เป็นขึ้น แต่ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว ร่างกายของผู้เชื่อแต่ละคนจะต้องถูกไถ่ (รม. 8:23)

ร่างกายเดิมนั้นแห่งความเปื่อยเน่าจะถูกทำให้ไม่รู้เปื่อยเน่าโดยพระเจ้าองค์เดียวกับที่ได้ทรงถูกทำให้เป็นเนื้อหนังเพื่อที่เราจะถูกทำให้เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และในพระกายเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง มารร้าย ความตาย นรก และหลุมศพ และพระองค์ผู้ได้ทรงจัดหาพระผู้ช่วยให้รอดในเนื้อหนังจะทรงไถ่ร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้! อีกเดียวในการศึกษาค้นคว้าของเราเราจะเห็นว่าร่างกายที่ไม่รู้เปื่อยเน่าของเราจะมีลักษณะคล้ายกับร่างกายธรรมดาและว่าเราจะ “รู้จักเหมือนอย่างที่เราถูกรู้จัก”

ข้อ 44: “มันถูกหว่านลงเป็นกายธรรมดา มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่เป็นกายวิญญาน มีกายธรรมดา และมีกายวิญญาน”

ร่างกายของผู้เชื่อถูกหว่านในความรู้เกียรติ-กายแห่งความเปื่อยเน่าและความอ่อนแอที่จะกลับคืนสู่ผงคลีดิน แต่ร่างกายนั้นซึ่งถูกหว่านในความรู้เกียรติ ความเปื่อยเน่า และความอ่อนแอจะถูกทำให้เป็นขึ้นในความไม่รู้เปื่อยเน่า, สง่าราศี, และฤทธิ์เดช ร่างกายที่เป็นขึ้นจะไม่เป็นแค่กายเนื้อหนัง มันจะเป็นกายวิญญานซึ่งไม่ถูกจำกัดโดยสภาพฝ่ายโลกทั้งหลายเหมือนอย่างที่ว่าร่างกายปัจจุบันของเราเป็น มันจะเป็นกายที่มีเนื้อหนังและกระดูกเหมือนอย่างพระกายของพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงเชิญชวนเหล่าสาวกของพระองค์ให้จับต้องพระองค์และเห็นว่าพระองค์ไม่ใช่วิญญานตนหนึ่ง ร่างกายที่เป็นขึ้นของเราจะสามารถรับอาหารได้ ถึงแม้ว่าเราจะไม่ต้องการอาหารก็ตาม พระเยซูทรงกินปลาอย่างและรววงผึ้งเพื่อพิสูจน์ให้เหล่าสาวกที่ตกใจกลัวของพระองค์เห็นว่าพระองค์ไม่ใช่วิญญานตนหนึ่ง

“มีกายธรรมดา และมีกายวิญญาน” นี้เป็นคำกล่าวที่กระชับชัดเจน ผู้เชื่อมีร่างกายธรรมดาที่เหมาะสมกับชีวิตฝ่ายโลกนี้อย่างแน่นอนฉันใด เขาก็จะมีกายวิญญานที่เหมาะสมสำหรับนครชาวจุมูกดานั้นและชีวิตนิรันดร์กับพระเยซูอย่างแน่นอนฉันนั้น

พระเจ้าได้ทรงสรรสร้างร่างกายเนื้อหนังเหล่านี้ และเมื่อเราพิจารณาร่างกายมนุษย์เราก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นการอัศจรรย์หนึ่งอย่างแท้จริง-แต่เราต้องจดจำไว้ว่าเราได้ถูกสร้างโดยพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลาย และพระเจ้าผู้ได้ทรงสรรสร้างร่างกายฝ่ายโลกของเราสำหรับแผ่นดินโลก พร้อมกับหน้าที่รับผิดชอบและบททดสอบต่าง ๆ ของมัน ก็จะทรงสรรสร้างกายวิญญานของเราเพื่อตอบสนององสภาวะเหล่านั้นแห่งสง่าราศีนั้นที่เราจะไปอยู่

คริสเตียนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและเดินด้วยความเชื่อก็ไม่เสียเวลาไปกับการวิตกกังวลว่าเขาจะมีร่างกายแบบไหนในเข้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายนั้น มันจะเป็นกายวิญญาน-แต่มันจะไม่ใช่วิญญานตนหนึ่ง พระกายของพระคริสต์เป็นแบบไหนในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ร่างกายของเราก็จะเป็นแบบนั้นเหมือนกัน โปรดศึกษาลูกา 24:36-44

ข้อ 45: “และตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์คนแรก คืออาดัม ได้ถูกทำให้เป็นจิตใจที่มีชีวิต’ แต่อาดัมคนหลังนั้นได้ทรงถูกทำให้เป็นวิญญานที่ทำให้มีชีวิต”

พระเจ้าได้ทรงปั้นอาดัมออกมาจากผงคลีดิน ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา-และเขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ แต่อาดัมคนแรกนั้นได้ล้มเหลวในความรับผิดชอบของตนต่อพระเจ้า และได้สูญเสียสถานะอันสมบูรณ์แบบของมนุษย์ไป

อาดัมคนหลังนั้นทรงเป็นวิญญาณที่ให้ชีวิต นั่นคือพระเยซูคริสต์-ผู้ทรงเชื่อฟัง ทรงทนทุกข์ ทรงมีชัยชนะเหนือสิ่งสารพัด พระองค์ทรงรับกายเนื้อหนัง และในกายนั้นพระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และมารร้าย พระองค์ได้สละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเป็นราคาซื้อในการซื้อคืนทุกสิ่งทีอาดัมคนแรกนั้นได้สูญเสียไป

พระคัมภีร์แสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงกลายเป็น “วิญญาณที่ทำให้มีชีวิต” เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย มันคือหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่พระองค์ทรงระบายลมหายใจบนเหล่าสาวกของพระองค์ โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) ขณะนี้เราไม่ได้กำลังดูเรื่องการรับสภาพเนื้อหนังหรือการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นหลัก ถึงแม้ว่าทั้งสองเรื่องจะสำคัญขนาดไหนก็ตาม หัวข้อหลักของบทนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ถึงแม้ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าก็ตาม เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถชำระหนี้บาปได้ แต่หัวใจของบทที่ 15 คือการฟื้นคืนพระชนม์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเมษโปดกของพระเจ้า และเพราะว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้ว เราก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นเช่นกันเมื่อพระองค์เสด็จมา

ข้อ 46: “แต่สิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาก่อน แต่สิ่งซึ่งเป็นตามธรรมดาโลกได้มาก่อน และสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณนั้นมาทีหลัง”

ในที่นี้เปาโลกล่าวหลักการของพระเจ้าที่เชื่อมโยงกับพัฒนาการของชีวิตมนุษย์ ซึ่งเริ่มต้นด้วยสิ่งตามธรรมดาโลก และต่อมาที่รับสิ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณผ่านทางการอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่มีสิ่งทีเรียกกกันว่ามนุษย์ธรรมดาที่เติบโตเข้าสู่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ พระเยซูได้ทรงชำระหนี้บาป ทรงปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระเจ้าจนครบถ้วน และเมื่อเรารับพระองค์ เราก็รับและถือครองทุกสิ่งทีพระองค์ได้ทรงซื้อผ่านทาง การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระองค์ การถูกฝังของพระองค์ และการเป็นขึ้นอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์

“...แต่สิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาก่อน...” คุณจะสังเกตเห็นว่าในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม สิ่งซึ่งเป็นตามธรรมดาโลกมาก่อนสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณ-นั่นคือ คาอินก่อน จากนั้นจึงอาเบล; อิชมาเอล จากนั้นจึงอิสอัค; เอซาว จากนั้นจึงยาโคบ คำว่า “ฝ่ายวิญญาณ” ในที่นี้บอกเป็นนัยมากกว่ากายวิญญาณ แม้ทีเดียว บัดนี้เรามีกายธรรมดา และในการรับขึ้นไบนั้นเราก็จะมีกายวิญญาณ-และนั่นคือคำสอนหลักของพระคำตอนนี้ แต่มันก็เป็นความจริงด้วยทีว่าในสภาวะที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่ของเรา เราเคยมีแนวโน้มหลายอย่างซึ่งเป็นที่ให้เราทำสิ่งชั่วร้ายเพราะว่าเราเป็นลูกหลานของอาดัม แต่หลังจากทีเราได้อ่อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ถูกถ่ายทอดมาสู่เรา-และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสิ่งซึ่งเป็นตามธรรมดาโลกก็จะต้องอยู่ใต้การควบคุมของสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณ

อาดัมคนหลังนี้ (พระเยซูเจ้า) ได้กระทำให้ทีอาดัมคนแรกนั้นทำไม่ได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง ในถ้อยคำทีชัดเจนและเข้าใจได้ พระเจ้าได้ทรงกำหนดสิ่งทีอาดัมทำไม่ได้ และสิ่งทีเขาถูกห้ามไม่ให้กระทำ อาดัม

ไม่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าอย่างเปิดเผยและจงใจ เนื้อหนังทำให้พระเจ้าพอพระทัยไม่ได้ แต่พวกเราที่รับการบังเกิดใหม่แล้วก็ไม่อยู่ในเนื้อหนัง: “แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9)

ข้อ 47-49: “มนุษย์คนแรกนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองนั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์ มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร คนทั้งหลายที่เป็นมนุษย์ดินเช่นกันก็เป็นอย่างนั้น และมนุษย์สวรรค์ผู้นั้นทรงเป็นอย่างไร คนทั้งหลายที่เป็นมนุษย์สวรรค์เช่นกันก็เป็นอย่างนั้น และพวกเราได้รับรูปกายของมนุษย์ดินไว้อย่างไร พวกเราก็จะรับรูปกายของมนุษย์สวรรค์ไว้อย่างนั้นด้วย”

มนุษย์คนแรกนั้นเป็นอย่างไร ลูกหลานของอาดัมก็เป็นอย่างนั้น เราได้รับสันดานของอาดัมเป็นมรดกและในอาดัมทุกคนตาย

พระองค์ผู้มาจากสวรรค์ทรงเป็นอย่างไร ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นอย่างนั้น เรามีรูปลักษณะของมนุษย์คนแรกนั้นอย่างไร เราที่รับความรอดแล้วก็มีรูปลักษณะของมนุษย์ที่สองนั้น (พระคริสต์) อย่างนั้น บัดนี้ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในพระคริสต์ และเราจะมีรูปลักษณะของพระคริสต์ในร่างกายที่เป็นขึ้นอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่เราเมื่อพระองค์เสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ ผู้เชื่อทุกคนถูกลิขิตไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า

มันเป็นความจริงที่ว่าเราเติบโตในพระคุณ และเราควรกลายเป็นเหมือนพระองค์ทุกวันมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่วันหนึ่งจะมาเมื่อเราจะรับความเป็นเหมือนพระองค์แบบครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งไม่อาจเป็นของเราได้จนกว่าพระคริสต์ทรงเรียกคริสตจักรขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เมื่อคริสตจักรนั้นครบบริบูรณ์ เมื่อจิตวิญญาณนั้นที่ทำให้พระกายของพระคริสต์ครบบริบูรณ์ได้รับความรอดและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้นเกิดขึ้น เมื่อนั้นพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายแห่งความน่าอดสูเหล่านี้ให้เป็นเหมือนกับพระกายที่เปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ตามการกระทำกิจแห่งความสามารถของพระองค์ กระทั่งจนปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้บังคับของพระองค์เอง เรามีพระสัญญาอันของพระองค์ผู้ทรงมุสาไม่ได้ และเราแน่ใจว่าวันหนึ่งเราจะเป็นเหมือนพระองค์

เพราะบาปของอาดัม ในอาดัมทุกคนจึงตาย เพราะความเชื่อฟังและชัยชนะของมนุษย์ที่สองนั้น ในพระคริสต์คนทั้งปวงจะถูกทำให้มีชีวิต โดยพระคุณของพระเจ้า พระเยซูได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) อדםคนแรกนั้นได้กลายเป็นคนบาปและเพราะบาปของเขาเขาจึงถูกปรับโทษให้ตายก่อนที่จะเขาได้กลายเป็นประมุขแห่งครอบครัวมนุษย์ อדםคนหลังนั้น นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า ได้ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เองและได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปก่อนที่จะพระองค์ได้ทรงกลายเป็นประมุขของคริสตจักรและของคนเหล่านั้นที่เชื่อ (อฟ. 5:25-32)

พระเยซูทรงบอกพวกฟาริสีว่าถ้าเมล็ดข้าวไม่ร่วงในพื้นดินและตาย มันก็คงอยู่แต่ลำพัง แต่ในการตาย มันก็จะก่อเกิดผลมากมาย ก่อนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงอยู่แต่ลำพัง แต่หลังจากพระองค์ได้สิ้นพระชนม์พระองค์ก็ทรงเกิดผลมากมายแล้ว และกำลังนำบุตรหลายคนเข้ามาสู่คริสตจักรอยู่เหมือนเดิม

ไม่มีชีวิตในผู้อื่นแล้ว พระเยซูทรงเป็นทางนั้น ความจริงนั้น ชีวิตนั้น ประตุนั้นสู่สวรรค์ และผู้เลี้ยงที่ดี

นั้นของฝูงแกะ พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อเกิดชีวิตนิรันดร์ ผู้ทรงเริ่มต้นและทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ ผู้เชื่อทั้งหลายตายไปแล้ว และชีวิตของพวกเขาถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า แม้กระทั่งตอนนี้เราก็นั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์

ไม่เคยมีความหวังสำหรับมนุษย์ในผู้อื่นเลย การถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาด้วยเลือดแห่งพันธสัญญาเดิมไม่อาจจัดบาปออกไปได้ พระเยซูทรงเป็นความหวังเดียวของเราวันนี้ ไม่มีมนุษย์คนใดมาถึงพระบิดาเว้นแต่โดยพระองค์

พระเยซูทรงบอกชนชาติของพระองค์เองว่า “...และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต...เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น” (ยอห์น 5:40,43) ในที่นี้พระเยซูทรงหมายถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และคนเหล่านั้นที่ติดตามเขาก็จะพินาศเป็นนิตย์ในบึงไฟนั้น แต่ผู้เชื่อมีชีวิตนิรันดร์ในพระคริสต์ และถูกलिขิตล่วงหน้าแล้วให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์และรับสง่าราศีกับพระองค์

ข้อ 50: “บัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าว พี่น้องทั้งหลาย ว่าเนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้”

ความจริงที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ยืนยันสิ่งที่มาก่อนมัน แต่มันก็เตรียมทางสำหรับคำตอบต่อคำถามที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปยังเนื้อหนังและเลือดเป็นองค์ประกอบของธรรมชาติหนึ่งซึ่งพินาศไปได้ และเรารู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่พินาศไปได้จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า เนื้อหนังและเลือดสุดท้ายแล้วจะก่อเกิดความเปื่อยเน่า และความไม่เปื่อยเน่าเป็นลักษณะเฉพาะตัวของทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า

กายที่เป็นขึ้นนั้นจะเป็นกายที่มีเนื้อหนังและกระดูก จะไม่มีโลหิตในกายที่เป็นขึ้นนั้น เพราะว่า “ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” และพระเยซูได้ประทานชีวิตของพระองค์ (พระโลหิตของพระองค์) เพื่อการยกบาปแล้ว (ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงถวายพระโลหิตของพระองค์แต่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาทันทีหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์-ยอห์น 20:17)

“...เนื้อหนังและเลือด”-นั่นคือ มนุษย์อย่างที่เขาเป็นอยู่บนแผ่นดินโลกนี้-ไม่สามารถรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกได้อย่างแน่นอน มนุษย์อย่างดีที่สุดก็เป็นเพียงความมอญจั่งทั้งสิ้น หากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย มนุษย์ก็เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ แท้จริงแล้วการเป็นขึ้นจากตายได้ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยมนุษย์อีกผู้หนึ่ง-แต่พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ไม่เพียงเป็นมนุษย์เท่านั้น-พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเช่นกัน หากไม่มีการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู มนุษย์ก็ไม่อาจรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกได้ เขาก็คงไม่อาจไปอยู่ในที่ ๆ พระเจ้าทรงครองราชย์ได้ นี่คือการยืนยันอันยิ่งใหญ่ ที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่าและจะครอบครองกับพระคริสต์

ข้อ 51 และ 52: “ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพระบิดาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเรา

จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่”

“...ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกซึ้งให้พวกท่านเห็น...” “ความลึกซึ้ง” ที่ว่านี้หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในการรับขึ้นไปนั้น (ระยะแรกของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์) ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่จะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกถึงแม้ว่าพวกเขาเป็นเนื้อหนังและเลือดก็ตาม-แต่เราจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้นด้วยซึ่งจะทำให้การนี้เป็นไปได้

“พวกเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด...” ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะตายฝ่ายร่างกายก่อนการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า การใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” ไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยว่าเปาโลคาดหวังว่าตนจะยังมีชีวิตอยู่ตอนที่การรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น เขาใช้สำนวนคล้าย ๆ กันนี้หลายหน เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าข้อพระคำตอนนี้ควรถูกแปลเป็น “พวกเรา, ผู้มีชีวิตอยู่” ซึ่งหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ทั้ง 1 เธสะโลนิกา 4:15 และข้อพระคำตอนนี้ของเรบอกเราว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกแบ่งออกเป็นสองพวก-พวกที่มีชีวิตอยู่ และพวกที่ตายไปแล้ว

พระวจนะของพระเจ้าสอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเผชิญความตาย โดยมีความกล้าหาญและปราศจากความกลัว (ฟป. 1:21-23; 3:20,21) แต่มันก็สอนเราเช่นกันว่าเราควรตั้งตาคอยการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่งและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา, พระเยซูคริสต์, อยู่เสมอ เราต้องไม่เป็นพวก “แหงนตามองฟ้า” แต่เราจะต้องทำงานรับใช้พระองค์จนกว่าพระองค์เสด็จมา

ผู้เชื่อทุกคนจะถูกรับขึ้นไปในการรับขึ้นไปนั้น วิสุทธิชนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เพื่อย่น่าและวิสุทธิชนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง- “ในช่วงระยะเวลาเดียวในพริบตาเดียว” ตรงนี้มีการชี้ให้เห็นถึงความฉับพลันของการรับขึ้นไปนั้น-และถึงแม้ว่าอาจไม่มี “หมายเหตุต่าง ๆ” ที่แสดงถึงการเสด็จมาของพระองค์ การขาดซึ่งหมายเหตุต่าง ๆ ก็ไม่ใช่ข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใกล้เสด็จมาแล้ว

อันที่จริงแล้ว หมายเหตุแห่งกาลทั้งหลายชี้ไปยังการเสด็จมาในวิวรรณ์-เวลานั้นเมื่อ “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” ไม่มีมนุษย์คนใดรู้วันหรือชั่วโมงที่พระองค์จะเสด็จมา แต่มีหมายเหตุมากมายจริง ๆ ที่ชี้ไปยังการเสด็จมาของพระเยซูในวิวรรณ์-และเนื่องจากนั้นเป็นความจริง การรับขึ้นไปนั้นก็ต้องเกิดขึ้นกับเราแน่นอน! มันอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

“...เพราะว่าแตرنั้นจะส่งเสียง...” แตرنในที่นี้เป็นแตร์จริง ๆ มันจะต้องไม่ถูกสับสนกับแตร์นั้นในวิวรรณ์ 11:15 ซึ่งก็เป็นแตร์จริง ๆ เช่นกัน ตราประทับเหล่านั้น ชั้นเหล่านั้น และแตร์เหล่านั้นในวิวรรณ์ล้วนเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร และแน่นอนว่าเปาโลคงจะไม่เขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นและชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นเกี่ยวกับคำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ถูกกล่าวในตอนนั้นด้วยซ้ำ! แตร์ที่ว่านี้ในข้อพระคำนี้ของเรา และใน 1 เธสะโลนิกา 4:16 เป็นแตร์จริง ๆ ไม่ใช่สัญลักษณ์

“...คนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเพื่อย่น่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” ใน 1 เธสะโลนิกา 4:16 เราอ่านว่า “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อบางคนตายไปแล้ว ก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาเสียเปรียบเลยในการเป็นขึ้นจากตายนั้น ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าร่างกายของวิสุทธิชนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาอยู่ในระดับเดียวกับวิสุทธิชน

เหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ และจากนั้นเราทั้งสองจะถูกจับขึ้นไปด้วยกันทุกคนในกายเดียวในหมู่เมฆนั้น เพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ จะไม่มีช่วงคั่นกลางระหว่างการเป็นขึ้นของคนที่ยังมีชีวิตอยู่กับการเปลี่ยนแปลงของวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ทุกอย่างนี้จะสิ้นสุดลงในชั่วพริบตาเดียว

เฉพาะผู้ที่ได้รับความรอดแล้วจะมีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายนี้นี้ การเป็นขึ้นจากตายของคนไม่เชื่อทั้งหลายไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เลย มันจะเกิดขึ้นในอีกพันปีต่อมา (วิว. 20:5) ผู้ใดที่กล่าวถึง “การเป็นขึ้นจากตายของทุกคน” หรือ “การพิพากษามนุษย์ทุกคน” ก็กำลังป่าวประกาศความไม่รู้ในพระคัมภีร์

คำกล่าวตรงนี้ที่พูดถึงการเป็นขึ้นของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ไปแล้วในพระคริสต์ก็ยืนยันความจริงของข้อ 42-44 เหล่าผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่จะรับร่างกายที่ไม่รู้เปื่อยเน่าแบบเดียวกับคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายเมื่อพระองค์เสด็จมา

ข้อ 53: “เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย”

“...สิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า...” มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่ร่างกายนี้ต้องถูกเปลี่ยนแปลงเพื่อเตรียมมันให้พร้อมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า คำกรีกที่แปลเป็น “สวม” บ่งบอกถึงการสวมเสื้อผ้า มันชี้ให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของการเปลี่ยนแปลงนี้ที่จะเกิดขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายนั้น แล้วยังยืนยันความจริงที่ถูกสอนในข้อพระคำหลายข้อก่อนหน้าด้วย มันยืนยันเช่นกันถึงความเชื่อมโยงที่แนบแน่นและแน่นอนระหว่างร่างกายที่เราครอบครองอยู่ตอนนี้กับร่างกายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายหรือถูกเปลี่ยนแปลงนั้น

ร่างกายที่ตายได้นี้ ซึ่งถูกหว่านในความเปื่อยเน่า ต้อง “สวม” ความเป็นอมตะ นี่ชี้ให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างร่างกายก่อนหน้ากับร่างกายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย (หรือถูกเปลี่ยนแปลง) โปรดศีกษา ฟิลิปปี 3:21 และ 2 โครินธ์ 5:4

ข้อ 54: “ดังนั้น เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่มีวันเปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้จะสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย เมื่อนั้นถ้อยคำนั้นจะสำเร็จซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’”

ถ้อยคำอันยิ่งใหญ่! “ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต!” ข้อเท็จจริงที่ว่าความตายถูกกลืนไปก็แสดงออกถึงการขจัดออกไปแบบสิ้นสูญชั่ววันรันดร์ของทุกร่องรอยแห่งผลกระทบฝ่ายร่างกายของบาปที่ได้เคลื่อนเข้าสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดโดยทางอาดัม สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดแล้ว ทุกร่องรอยของการสาปแช่งแห่งอำนาจของซาตานจะถูกขจัดออกไป เมื่อความตายถูกกลืนไปในความมีชีวิต ทุกร่องรอยและรอยแผลจะถูกขจัดออกไปชั่ววันรันดร์:

“พระองค์จะทรงกลืนความตายในการมีชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเซ็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากหน้าทั้งสิ้น และพระองค์จะทรงเอาการตำหนิประชากรของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยซูฮาวาห์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว” (อสย. 25:8) คำพยากรณ์นี้ ซึ่งมีการอ้างอิงแบบพิเศษและมีนัยสำคัญต่อชนชาติอิสราเอล บัดนี้ก็เป็นจริงเกี่ยวกับผู้เชื่อทุกคน พระเยซูทรงพิชิตความตาย นรก และหลุมศพแล้ว พระองค์เคยตายไปแล้ว พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระองค์ทรงถือฤกษ์แห่งนรกและแห่งความตาย (วิว. 1:18)

ข้อ 55: “โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน”

เราถูกบอกว่าสำเนาคัดลอกกรีกฉบับที่ดีที่สุดเหล่านั้นอ่านว่า “โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน?”

ความจริงในที่นี้ถูกกล่าวในโฮเซยา 13:14: “เราจะไล่พวกเขาให้พ้นจากอำนาจของแดนคนตาย เราจะไล่พวกเขาให้พ้นจากความตาย โอ ความตายเอ๋ย เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพินาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกปิดบังไว้จากสายตาของเรา”

คำฮีบรูที่แปลเป็น “แดนคนตาย” คือ เซโอล ซึ่งไม่ใช่หลุมศพ แต่เป็นอาณาบริเวณหนึ่งซึ่งเราเชื่อว่ามีอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกอันเป็นที่ซึ่งจิตวิญญาณทั้งปวงไปเมื่อสิ้นชีวิตในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม มันถูกแบ่งออกเป็นสองฟาก เศรษฐีนั้นได้ตายไป และ “ในนครเศรษฐีคนนั้นจึงแหงนตาของตนขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก” ลาซาร์สขอทานผู้นั้นได้ตายไป “และถูกอุ้มไปโดยเหล่าทูตสวรรค์เข้าไปที่อกของอับราฮัม” (ลูกา 16:19-31) มิกกล่าวถึงพระเยซูไว้ว่า “พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก” (เพลงสดุดี 16:10; กิจการ 2:25-27)

แต่ตั้งแต่การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นไปของพระคริสต์ ก็ไม่มีเซโอลสำหรับผู้เชื่อแล้ว พระเยซูได้สิ้นพระชนม์ ได้เสด็จลงไปยังเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกนี้ ทรงประกาศแก่วิญญาณเหล่านั้นที่ติดคูกอยู่ว่าที่นี่บาปนั้นได้ถูกชำระแล้ว จากนั้นพระองค์ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีกและเสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง โดยทรงพาจิตวิญญาณของผู้ชอบธรรมเหล่านั้นไปกับพระองค์ด้วย (อฟ. 4:8-10)

มันคือ ความตาย ไม่ใช่หลุมศพ ซึ่งได้ชัยชนะเหนือร่างกายแห่งเนื้อหนัง ในร่างกายนี้เราตาย และหลุมศพเป็นเพียงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งร่างกายถูกฝังไว้หลังความตาย มันคือความตายที่จะถูกกลืนไปในความมีชัย มันคือความตายที่จะถูกปล้นเหล็กในของมันและพิษร้ายของมันไป พระเยซูทรงพิชิตความตายแล้ว ดังนั้นเราจึงเป็นเหล่าผู้พิชิตเพราะว่าพระองค์ทรงพิชิตแล้ว สำหรับผู้เชื่อ ความตายไม่มีเหล็กในเลย มันเป็นเพียงหุบเขาแห่งเงาที่พระเยซูทรงเดินไปกับเราไม่ใช่เข้าไปใน แต่ผ่านมันออกมา (เพลงสดุดี 23:4)

ข้อ 56: “เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั้นคือพระราชบัญญัติ”

ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาโรม 5:21;6:12,14,17; 7:11,14,20,23,25; 8:2; ฮีบรู 3:13; 11:25; 12:4; และยากอบ 1:15

ค่าจ้างของบาปคือความตาย เมื่อบาปเสร็จสิ้นแล้วมันก็ทำให้เกิดความตาย เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคงไม่รู้จักบาปถ้าพระราชบัญญัติไม่ได้กล่าวว่า เจ้าต้องไม่โลภ” โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใดถูกนับว่าชอบธรรมเลย โดยพระราชบัญญัติคือความรู้เกี่ยวกับบาป (รม. 3:20) พระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ ชอบธรรม และดีงาม แต่สิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้ นั่น (ไม่ใช่เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นอ่อนแอ แต่เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง) พระเจ้าจึงได้ส่งพระบุตรของพระองค์เองมากระทำให้สำเร็จ พระเยซู ในสภาพที่เหมือนกับเนื้อหนังที่บาปหนา ได้ทรงปรบโทษบาปในเนื้อหนัง เพื่อที่เราในพระองค์จะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระราชบัญญัติ

พระเยซูทรงเอาเหล็กในแห่งความตายออกไปแล้ว (ต่อที่ไว้พิชภัยพอ ๆ กับแมลงวันถ้ามันไม่มีเหล็กใน) ความตายไม่อาจทำอันตรายคริสเตียนได้ แน่แน่นอนว่ามันแยกขาดเราจากคนที่เรารักและจากสายสัมพันธ์ฝ่ายโลก แต่มันเป็นเพียงประตูที่เราก้าวเข้าไปจากแผ่นดินโลกสู่เมืองบรมสุขเกษมในช่วงขณะเดียว-ออกจากร่างกายนี้ ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า!

“เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั้นคือพระราชบัญญัติ” (แต่พระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว) ดังนั้น บาปจึงถูกพิชิต ถูกทำให้พ่ายแพ้ และถูกขจัดออกไปแล้ว บาปให้อำนาจของมันแก่ความตาย และพระราชบัญญัติก็ให้อำนาจของมันแก่บาป แต่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ บาปและความตายก็ถูกเอาชนะและถูกพิชิตแล้ว

มันเป็นความจริงที่ว่าในความคิดของผู้เชื่อ ความตายก็คงไว้ซึ่งรูปแบบภายนอกของมัน วิสุทธิชนทั้งหลายตาย (ล่วงหลับในพระเยซู) แต่ความตายได้สูญเสียอำนาจของมันที่จะทำอันตรายผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ถ้าคุณกลัวตาย ถ้ามันทำให้คุณหวาดกลัวที่จะคิดถึงความตาย คุณก็ควรใช้ประสบการณ์การกลับใจรับเชื่อของคุณอีกรอบ! มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่ามารร้ายได้แอบเอาของปลอมมาให้คุณ

ข้อ 57: “แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

“...พระเจ้า...ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลาย...” (รูปกาลปัจจุบัน) -ซึ่งไปยังกระบวนการที่ดำเนินไปตลอดซึ่งโดยทางกระบวนการนี้ผู้เชื่อ (เพราะการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู) ได้รับชัยชนะเหนือบาปอยู่ตลอด เรามีชัยชนะเหนือบาปเพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก (1 ยอห์น 4:4)

“...โดยทางพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เรามีชัยชนะเพราะพลังที่ถูกล่ามโซ่ให้แก่เราโดยทางพระคริสต์และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราเชื่อบนพระองค์ โอบรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ และกลายเป็นผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้า จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเข้ามาประทับในใจเรา เราถูกนำพาโดยพระองค์เข้าในวิถีเหล่านั้นแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง และด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สนองต่อนหาของเนื้อหนัง

ใช่แล้วครับ ขอขอบคุณพระเจ้า เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า-แต่ปราศจากพระองค์เราก็ทำอะไรไม่ได้เลย! ในพระเยซูเรามีชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย ความตาย นรก และหลุมศพ ปราศจากพระเยซู เราก็ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ สิ้นหวัง และมุ่งหน้าสู่นรก!

ข้อ 58: “เหตุฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พวกท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายทราบทั่วกันว่า งานหนักของท่านทั้งหลายไม่สูญเปล่าในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“เหตุฉะนั้น” ชี้ย้อนไปยังความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ถูกนำเสนอก่อนหน้านี้ และพระสัญญาและ

ชัยชนะต่าง ๆ อันเปี่ยมสง่าราศีที่ถูกประกาศไปแล้ว

“...พวกท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว...” ตามที่ส่วนแรกของจดหมายฝากฉบับนี้กล่าว พี่น้องชาวเมืองโครินธ์หลายคนเหล่านั้นไม่ได้ตั้งมั่นอยู่ และหวั่นไหว พวกเขาถูกนำไปมาโดยพวกครูสอนคำสอนผิด พวกเขาเป็นทารกในพระคริสต์ในเมื่อพวกเขาควรจะโตเต็มที่ฝ่ายวิญญาณได้แล้ว แต่เปาโลรักพวกเขา และความอาทรของเขายังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงทั้ง ๆ ที่พวกเขามีข้อผิดพลาดและความล้มเหลวหลายอย่าง

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “พวกท่านจงกลายเป็น”-นั่นคือ “จงพิสูจน์ตัวพวกท่านเองโดยเป็นคนหนักแน่น หยั่งรากมั่นคงในหลักคำสอนอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า อาย่ายอมให้พลังอำนาจใด ๆ แห่งเหล่าศัตรูของพระคริสต์มาชักนำพวกท่านออกไปจากพระองค์เลยแม้แต่นิดเดียว”

“...จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา...” จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดกำลังของพวกท่าน จงทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประทานให้พวกท่านกระทำ และจงทำมันด้วยความขยันขันแข็ง “เพราะว่าพวกเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

“เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” (ยากอบ 2:26)

เราควรเป็นคนต้นเรือนที่ดี โดยกระทำการสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และจดจำไว้ว่าวันหนึ่งจะมาเมื่อเราจะรับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา เมื่อถึงเวลานั้น เราจะรับบำเหน็จสำหรับการรับใช้ของเรา หรือไม่เราก็จะเห็นการงานต่าง ๆ ของเราถูกไฟเผา ดังนั้น เปาโลจึงอ้อนวอนพี่น้องเหล่านั้นให้ไม่เพียงเป็นแค่คนงานธรรมดา แต่บริบูรณ์ในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“...ด้วยว่าท่านทั้งหลายทราบทั่วกัน งานหนักของท่านทั้งหลายไม่สูญเปล่าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” คำกริยา “ทราบ” บ่งบอกถึงความรู้อันถูกต้องที่ถูกรับประกัน ดังนั้นเราจึงอาจอ่านแบบนี้ได้: “พวกท่านถูกรับประกันแน่นอนว่างานหนักของพวกท่านไม่สูญเปล่า”

คำกริยากรีกที่แปลเป็น “งานหนัก” คือ คอปอส ซึ่งหมายถึง “การตรากตรำอันส่งผลเป็นความเหน็ดเหนื่อย” เปรียบเทียบกับยอห์น 4:6: “บัดนี้ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น ฉะนั้นพระเยซู เมื่อทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางของพระองค์ จึงมาประทับบนบ่อน้ำนั้น...”

“งาน” พุถึงสิ่งที่ถูกกระทำ มันอาจเป็นสิ่งที่ง่ายและน่าอภิรมย์ก็ได้ แต่ “งานหนัก” หมายถึงการทำงานนั้นให้สำเร็จ ความเจ็บปวดที่ต้องรับ และเรี่ยวแรงที่ถูกใช้ออกไป อย่างไรก็ตาม ใดที่ความรักเป็นแรงจูงใจ งานหนักแห่งความรักก็ไม่ใช่เรื่องน่าเหน็ดเหนื่อยและหนักหนา อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:3

คุณภาพที่แท้จริงและความเกิดผลมากของการรับใช้ที่ถูกกระทำโดยผู้เชื่อถูกตัดสินชี้ขาดโดยการที่ว่าการรับใช้นั้นถูกกระทำ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือไม่ พระองค์ทรงเป็นรากฐานหนึ่งเดียวนั้น และถ้าเราก่อขึ้นบนรากฐานนั้นด้วยทองคำ เงิน และเพชรพลอย เราก็จะรับบำเหน็จเต็มจำนวน ไม่ว่าการรับใช้ของเราจะเล็กน้อยและไม่สำคัญสักเพียงใดก็ตามในสายตาของมนุษย์ มันไม่ใช่ปริมาณของงานรับใช้ที่สำคัญ แต่เป็น “ชนิด” (1 คร. 3:11-15)

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงรับชีวิตนั้นกลับคืนไปอีกตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ (ยอห์น 10:18)

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์คือพยานเรื่องความรอด เรากล่าวยอมรับด้วยปากของเราว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เราเชื่อในใจของเราว่าพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว และเราก็รับความรอด (รม. 10:9,10)

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์คือ เครื่องรับประกันแห่งชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง มารร้าย ความตาย นรก และหลุมศพ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่ เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา (รม. 8:28-39)

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์รับประกันเรื่องบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อ แม้แต่น้ำเย็นสักถ้วยที่ถูกให้ในพระนามของพระองค์ก็ไม่ถูกมองข้ามเลย มีมนุษย์คนหนึ่งในสวรรค์-พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์-ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ทรงเฝ้าดูบุตรทุกคนของพระเจ้าขณะที่เขามีชีวิตอยู่และทำงานหนักอยู่บนโลกนี้ ตั้งตาคอยความหวังอันมีสุขนั้นและการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา นั่นคือพระเยซูคริสต์ (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 1:1-3)

บทที่ 16

16:1 บัดนี้เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสั่งแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้พวกท่านจงกระทำอย่างนั้น

16:2 ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำเริญ เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามา

16:3 และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว ผู้ใดก็ตามที่พวกท่านจะเห็นชอบโดยจดหมายทั้งหลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะส่งคนเหล่านั้นไปเพื่อนำของถวายของพวกท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

- 16:4 และถ้าสมควรถ้าข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า
- 16:5 บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย
- 16:6 และบางทีข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่ ไซแล้ว และอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวกับพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม
- 16:7 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพวกท่านเมื่อผ่านไป แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าจะค้างอยู่กับพวกท่านนาน ๆ หน่อย ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด
- 16:8 แต่ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์
- 16:9 เพราะว่ามีประตูกว้างขวางและน่าจะเกิดผลเปิดให้แก่ข้าพเจ้า และมีปฏิกิริยาอยู่เป็นจำนวนมาก
- 16:10 บัดนี้ถ้าทิโมธีมาหา จงให้เขาอยู่กับพวกท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าทำด้วย
- 16:11 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดเหยียดหยามเขา แต่จงช่วยเขาให้เดินทางไปในสันติสุข เพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขาพร้อมกับพวกพี่น้องอยู่
- 16:12 เกี่ยวกับพี่น้องของเรา คืออโปลโล ข้าพเจ้าได้ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้เขามาหาพวกท่านพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ความประสงค์ของเขาไม่ใช่ที่จะมาหาในเวลานี้เลย แต่เขาจะมาเมื่อเขาจะมีเวลาที่สะดวก
- 16:13 พวกท่านจงเฝ้าระวัง จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น พวกท่านจงเป็นลูกผู้ชาย จงเข้มแข็ง
- 16:14 จงกระทำการสั่งสอนพวกท่านด้วยความรัก
- 16:15 ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย (พวกท่านรู้จักครัวเรือนของสเตฟานัส ว่าเป็นผลแรกแห่งแคว้นอากายา และว่าพวกเขาได้ตั้งตนเองไว้สำหรับการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชน)
- 16:16 ให้พวกท่านอยู่ใต้บังคับของคนเช่นนั้น และต่อทุกคนที่ช่วยกันพร้อมกับพวกเรา และทำงานหนัก
- 16:17 ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดีในการมาหาของสเตฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอากายคัส เพราะว่าสิ่งซึ่งได้ขาดในส่วนของพวกเขา นั้น พวกเขาได้จัดหาให้แล้ว
- 16:18 ด้วยว่าพวกเขาทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าและของพวกท่านสดชื่นแล้ว ฉะนั้นพวกท่านจงยอมรับคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้น
- 16:19 คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน อากวิลลาและปรัสสิลลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา
- 16:20 พี่น้องทุกคนทักทายปราศรัยพวกท่าน พวกท่านจงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์
- 16:21 คำแสดงความคิดถึงนี้ของข้าพเจ้าเปาโลด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง
- 16:22 ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา
- 16:23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับพวกท่านเถิด
- 16:24 ขอให้ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคนในพระเยซูคริสต์ เอเมน

ข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลือวิสุทธิชน

ข้อ 1: “บัดนี้เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสั่งแก่คริสตจักรทั้งหลาย แห่งแคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้พวกท่านจงกระทำอย่างนั้น”

ในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงการถวายทรัพย์พิเศษเพื่อช่วยเหลือคนยากจนที่อยู่ท่ามกลางวิสุทธิชนเหล่านั้น ที่กรุงเยรูซาเล็ม: “เพราะว่าพวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์บางส่วน ให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม” (รม. 15:26)

เรื่องนี้เป็นที่ทราบกันในคริสตจักรท้องถิ่นที่เมืองโครินธ์ ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่เปาโลให้ไว้เกี่ยวกับการ ถวายทรัพย์พิเศษนี้มีหลักการต่าง ๆ แบบคริสเตียนซึ่งใช้ได้กับการถวายทรัพย์ของผู้เชื่อโดยทั่วไปกระทั่งถึงวัน นี้และโม่งนี้ ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ศึกษา 2 โครินธ์ บทที่ 8 และ 9

ข้อ 2: “ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้น จำเริญ เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามา”

“...วันต้นสัปดาห์” ไม่ใช่คำที่ถูกใช้แค่ในข้อพระคำตอนนี้ เราพบมันในมาระโก 16:2,9; ลูกา 24:1; ยอห์น 20:1,19; และกิจการ 20:7 เช่นกัน ไม่มีตรงไหนเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ที่วันต้นสัปดาห์ถูกเรียกว่า “วันสะบาโต” ข้อเท็จจริงที่ว่าวันต้นสัปดาห์ ถูกชี้ให้เห็นหลายครั้งหลายหนก็บ่งบอกถึงความสำคัญของมัน วัน เสาร์คือวันสะบาโต ส่วนวันต้นสัปดาห์คือวันอาทิตย์

“...จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก...” โปรดสังเกตว่าการช่วยกันถวายทรัพย์นี้จะต้อง ถูกกระทำโดยสมาชิกทุกคน ไม่ว่าผู้เชื่อคนนั้นจะยากจนขนาดไหน ย่อมมีสักหนึ่งบาทหรือสองบาทเสมอ (เหมือนกับเงินถวายของหญิงม่ายคนนั้น) ที่ถูกถวายได้

“...ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำเริญ...” คน ๆ นั้นได้จำเริญขึ้นเพราะความประเสริฐและความ เมตตาของพระเจ้าอย่างไร เขาก็ควรถวายตามนั้น ไม่มีการกำหนดสัดส่วนชัดเจน คนใดที่มีเหตุผลพอผู้ซึ่งไม่ถูก ผูกมัดโดยข้อเชื่อประจำนิกายต้องยอมรับว่าสิบชักหนึ่งนั้นเป็นจำนวนที่น้อยเกินไปจริง ๆ สำหรับบางคนที่จะ ถวาย และในทำนองเดียวกันมันก็คงเป็นจำนวนที่มากกว่าเยอะสำหรับบางคน

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าหญิงม่ายคนหนึ่งได้รับเบี้ยคนชราเป็นเงินห้าสิบบอลลาร์ต่อเดือน สิบชักหนึ่งของ นางก็จะเท่ากับห้าดอลลาร์ โดยเหลือไว้ให้นางเพียงสี่สิบบอลลาร์สำหรับเลี้ยงชีพตลอดทั้งเดือน ในทางกลับ กัน นักธุรกิจชายคนหนึ่งอาจมีกำไรสุทธิเป็นเงินสามพันดอลลาร์ต่อเดือน (และนักธุรกิจหลายคนก็ทำกำไรได้ มากกว่านั้น) สิบชักหนึ่งของเขาก็จะเท่ากับสามร้อยดอลลาร์ต่อเดือน-แต่เขาก็ยังมีเหลือมากกว่าสองพัน ดอลลาร์เพื่อไว้เลี้ยงชีพตลอดสามสิบวัน คุณคิดหรือว่าการถวายเป็นจำนวนร้อยละเช่นนั้นจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องใน สายพระเนตรของพระเจ้า?

ไม่มีกฎเหล็กตายตัวที่ถูกวางไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับการถวายเพื่อช่วยในงานขององค์พระผู้ เป็นเจ้า ในหลายกรณีการถวายสิบชักหนึ่งเป็นเรื่องที่มีเกียรติและถูกต้อง แต่ผู้เชื่อแต่ละคนจะต้องถวายตามที่ พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำเริญ เพื่อให้สอดคล้องกับปริมาณที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา เราควรกันปริมาณหนึ่ง ไว้ต่างหากซึ่งจะถวายเกียรติพระองค์ “พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี” และถ้าเราหาว่าอย่างเสียตาย เราก็ จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย

ไม่มีตรงไหนเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ที่สอนสิ่งที่ผู้รับใช้บางคนเทศนาว่าเป็น “การถวายสิบชักหนึ่งเข้าคลัง” คริสเตียนหลายคนชอบผอมและยากจนฝ่ายวิญญาณเพราะว่าพวกเขา “ซีเหินยิว” ต่อพระเจ้าในทางการเงิน ผู้เชื่อจำนวนมากใช้ชีวิตอยู่ในโลกใบเล็กมาก ๆ พวกเขาเก็บสะสมสิบชักหนึ่งของตนไว้ในที่ประชุมเล็กแห่งเดียว และเงินส่วนใหญ่นั้นก็ไม่เคยออกไปจากที่ประชุมเล็ก ๆ แห่งนั้นเลย แต่คนที่มองออกไปยังทุ่งนา “ที่ชาวพร้อมเก็บเกี่ยว” ก็ได้รับวิสัยทัศน์อันกว้างไกล และไม่เก็บสะสมเงินถวายของเขาไว้ในมุมเล็ก ๆ เดียวแห่งไร่ของอันใหญ่โตของพระเจ้า เขาจะหวานเมสึดไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลกโดยการถวายทรัพย์-ไม่ใช่แค่ให้แก่ที่ประชุมท้องถิ่นนั้น แต่ให้แก่คนอื่น ๆ ที่กำลังชนะจิตวิญญาณอยู่ทั่วโลกโดยชั้นนำชายและหญิงทั้งหลายให้มาหาพระเมษโปดกของพระเจ้า!

พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้งโลก-แต่วิสัยทัศน์ของคนจำนวนมากก็ถูกจำกัดอยู่แค่กลุ่มเล็ก ๆ ของพวกเขาเอง มีความเห็นแก่ตัวมากเกินไปจริง ๆ ในท่ามกลางผู้คนของพระเจ้า พวกเขาไม่มองเห็นด้วยสายตาของพระเยซู (ยอห์น 1:29; 1 ยอห์น 2:2)

ข้อ 3 และ 4: “และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว ผู้ใดก็ตามที่พวกท่านจะเห็นชอบโดยจดหมายทั้งหลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะส่งคนเหล่านั้นไปเพื่อนำของถวายของพวกท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถ้าสมควรที่ข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า”

ผู้เชื่อชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นได้รับข้อปฏิบัติให้เก็บรวบรวมไว้ทุกสัปดาห์ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้พวกเขาจำเริญ และมีเงินถวายนั้นพร้อมเมื่อเปาโลไปถึง เขาวางแผนที่จะไปเยี่ยมที่ประชุมนั้นในเมืองโครีนธ์ และ “ผู้ใดก็ตาม” ที่ที่ประชุมนั้นเห็นชอบโดยจดหมาย เปาโลก็จะส่งผู้นั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเงินนั้น

ดูเหมือนว่าคริสตจักรนั้นต้องเตรียมจดหมายหลายฉบับซึ่งจะถูกส่งไป (พร้อมกับคนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรนั้น) ไปยังที่ประชุมนั้นในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อส่งมอบเงินถวายนั้นแก่คริสตจักรที่นั่น

“...และถ้าสมควรที่ข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า” นี่คือประเด็นหนึ่งที่เราควรเน้นย้ำ เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ของคริสตจักรไม่ควรตกอยู่ในมือของคนเพียงคนเดียว หลายคนควรรับผิดชอบสำหรับเงินนั้นและการจัดการกองทุนต่าง ๆ ในคริสตจักร ควรใช้ความระมัดระวังและการใส่ใจดูแลเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาดหรือความหวาดระแวงในการจัดการเงินที่ถูกถวายโดยผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมนั้น ๆ

เรื่องเงินทองในคริสตจักรเคยถูกใช้โดยมารร้ายเพื่อทำให้ที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่งแตกแยกมาแล้ว มันไม่ยุติธรรม-ทั้งต่อคริสตจักรและต่อคน ๆ นั้น-ที่จะปล่อยให้คนเพียงคนเดียวจัดการเงินขององค์พระผู้เป็นเจ้า ศิษยาภิบาลและเจ้าหน้าที่หลายคนควรใช้ความระมัดระวังทุกอย่างเกี่ยวกับเงินถวายที่ถูกถวายในที่ประชุมท้องถิ่น เพื่อที่เรื่องทางการเงินของมันจะไม่มีข้อครหาเลย

ข้อ 5: “บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย”

เราทราบจาก 2 โครินธ์ 1:15 และ 16 ว่าเปาโลได้วางแผนไว้ก่อนแล้วว่าจะไปยังคริสตจักรในเมืองโครีนธ์โดยตรง และจากที่นั่นก็ไปต่อยังแคว้นมาซิโดเนียและกลับไปยังเมืองโครีนธ์ แต่เขาเปลี่ยนแผนการเดินทาง

ของตน-บางทีอาจเพราะเหตุผลที่ถูกกล่าวถึงใน 2 โครินธ์ 1:23: “ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน ข้าพเจ้าจึงยังไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์”

ข้อ 6: “และบางทีข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่ ไซ่แล้ว และอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวกับพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม”

“...พักอยู่ ไซ่แล้ว และอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวกับพวกท่าน...” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า “กับ” แสดงออกถึงการอยู่ด้วยกันกับพวกเขา มากกว่าแค่ฝ่ายร่างกาย มันบอกเป็นนัยถึงความสนใจฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้ง ความรู้สึกและการร่วมสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดมาก ๆ เขาอยากอยู่ด้วยฝ่ายร่างกาย แต่เขาก็อยากอยู่ด้วยกันกับพวกเขาในวิญญาณเช่นกัน เพื่อร่วมสามัคคีธรรมในองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับการเลี้ยงดูจากพระวจนะของพระองค์เมื่อพวกเขา ร่วมสามัคคีธรรมด้วยกัน คือจนตลอดฤดูหนาวนั้น ความเป็นไปได้ (“อาจจะ...”) ของการที่เขาจะใช้เวลาช่วงฤดูหนาวกับพวกเขาก็อาจเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายสุดขีดที่จะล่องเรือในช่วงเวลานั้นของปี จึงเป็นเหตุให้เปาโลจำเป็นต้องใช้เวลาช่วงฤดูหนาวนั้นในเมืองโครินธ์

“...เพื่อพวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม” นี้แค่หมายความว่าเปาโลอยากเดินทางในงานรับใช้นั้นไปยังที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงนำเขาไป ผ่านทางเงินถวายเหล่านั้นที่คริสตจักรชาวเมืองโครินธ์จะให้เขา เราพบข้ออ้างอิงที่คล้ายกันในโรม 15:24: “เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว” และใน 2 โครินธ์ 1:16 เราอ่านว่า “และเพื่อจะผ่านพวกท่านเข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเพื่อจะออกจากแคว้นมาซิโดเนียมาหาพวกท่านอีก และขอให้พวกท่านส่งไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังแคว้นยูเดีย”

เหล่าผู้รับใช้ที่มาเยี่ยมและผู้รับใช้คนอื่น ๆ ของพระเจ้าควรถูกส่งไปในการเดินทางของพวกเขาในลักษณะอันสมควร โดยได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็นและสิ่งของจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตนี้ นี่เป็นความรับผิดชอบของคริสตจักรท้องถิ่นที่พระเจ้าประทานให้ มันเป็นสิทธิพิเศษอันมีเกียรติสำหรับที่ประชุมหนึ่งที่ได้ดูแลเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าในวิธีที่สมควร ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาคริสตจักรที่มีกองทุนต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาสามารถใช้เพื่อช่วยเหลือศิษยาภิบาลของตนและเหล่าผู้รับใช้ที่มาเยี่ยมและพวกมิชชันนารีได้ แต่เพราะความเห็นแก่ตัวพวกเขาจึงไม่ใช่! พวกเขานำการติเตียนมาสู่พระนามของพระเยซู และที่ประชุมเช่นนั้นจะทนทุกข์แสนสาหัสเพราะการมีใจเห็นแก่ตัวในการดูแลเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า

ข้อ 7: “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพวกท่านเมื่อผ่านไป แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าจะค้างอยู่กับพวกท่านนาน ๆ หน่อย ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด”

“...ข้าพเจ้าวางใจว่าจะค้างอยู่กับพวกท่านนาน ๆ หน่อย...” ในข้อ 6 และ 7 การเน้นอยู่ที่คำว่า “พวกท่าน” โดยบ่งบอกถึงความรักและความสนใจของเปาโลที่มีต่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ เขาปรารถนาที่จะเห็นหน้าพวกเขาและร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา เมื่อได้เจอหน้ากัน เพราะข้อเท็จจริงที่ว่า มีหลายสิ่งที่ต้องได้รับการแก้ไขและต้องมีการให้ข้อปฏิบัติหลายอย่าง การไปเยี่ยมเพียงช่วงสั้น ๆ จึงเป็นไปได้ เปาโลจำเป็นต้อง

ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกับที่ประชุมนั้นในเมืองโครินธ์

“...ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด (ทรงอนุญาต)” ผู้เชื่อทุกคนควรฟังพาการทรงนำและการกระทำกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับเราอย่างสิ้นสุดใจ เราไม่ควรนำหน้าพระองค์เด็ดขาด เราควรยอมให้พระวิญญาณทรงนำเราในทุกรายละเอียดของชีวิต เราไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง เราถูกซื้อไว้แล้วตามราคา และเราควรถวายเกียรติพระเจ้าในทุกสิ่งที่เราทำ นี่เป็นความจริงในชีวิตและงานรับใช้ของอัครทูตเปาโล

ข้อ 8: “แต่ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์”

มีบ่งบอกตรงนี้ว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัส และเวลาที่เขียนก็ตรงกับช่วงอีสเตอร์อย่างไม่ต้องสงสัย

ข้อ 9: “เพราะว่ามีประตูกว้างขวางและน่าจะเกิดผลเปิดให้แก่ข้าพเจ้า และมีปฏิปักษ์อยู่เป็นจำนวนมาก”

เปาโลไม่ได้อยากที่จะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเพียงเพื่อจะถือเทศกาลเลี้ยงนั้นที่เพ็นเทคอสต์ ประตูแห่งโอกาสได้เปิดให้เขาแล้วที่นั่น-โอกาสที่พิเศษมาก ๆ โดยตรงที่เขาจะปรนนิบัติผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นและให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ แก่พวกเขาที่พวกเขาต้องการในฐานะเป็นเหล่าทหารในพระคริสต์

2 โครินธ์ 2:12, โครินธ์ 4:3, และวิวรณ์ 3:8 กล่าวถึงประตูที่เปิดไว้เช่นกัน-ประตูหนึ่งที่ถูกเปิดแล้วเพื่อการเทศนาและการสั่งสอนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า และนี่ก็เป็นสิ่งที่เปาโลรักสุดหัวใจ มันควรเป็นสิ่งสำหรับผู้รับใช้คนใดก็ตามแห่งข่าวประเสริฐ หรือตัวแทนผู้ใดก็ตามแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้ารักสุดหัวใจ

เปาโลกล่าวว่า “ประตูกว้างขวางและน่าจะเกิดผล...”-กว้างขวางเพราะโอกาสเหล่านั้นที่มันหยิบยื่นให้โอกาสต่าง ๆ ที่ถูกขยายออกเพื่อประกาศข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้า มันน่าจะเกิดผลเพราะฤทธิ์เดชของมัน คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้คือ เอเนิร์เกส ซึ่งมีความหมายว่า “ทรงพลังในการกระทำกิจ” เปาโลมั่นใจว่าข่าวประเสริฐที่เขาประกาศเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” และเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดประตูที่กว้างใหญ่และเกิดผลมากเช่นนั้นสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐแล้ว ผู้รับใช้ของพระเจ้าจึงต้องฉวยโอกาสเหล่านั้นเพื่อแจกจ่ายข่าวดีเรื่องพระคุณของพระเจ้า

“...และมีปฏิปักษ์อยู่เป็นจำนวนมาก” เปาโลมีปฏิปักษ์อยู่เป็นจำนวนมาก (หมายเหตุ 1 โครินธ์ 15:32 อีกครั้ง) เมืองเอเฟซัสเป็นศูนย์กลางแห่งการเชื่อถือโซคลางและมีศัตรูของข่าวประเสริฐแท้ที่อยู่เป็นจำนวนมาก-ฝูงชนที่คิดร้ายต่อความเชื่อแบบคริสเตียน ศึกษากิจการ 19 และคุณจะเห็นว่าข่าวประเสริฐได้เข้าไปและมีชัยในเมืองเอเฟซัสโดยต้องเจอกับการทนทุกข์และการข่มเหงมากมายเท่านั้น แต่เปาโลเป็นทหารที่ดี เขาไม่ได้วิ่งหนีไปจากการสู้รบ เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐนำเสนอความท้าทายมากยิ่งขึ้นสำหรับเขาเพื่อจะอยู่ต่อและประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ในท่ามกลางการเชื่อถือโซคลางและคำสอนผิด

ข้อ 10 และ 11: “บัดนี้ถ้าทิโมธีมาหา จงให้เขาอยู่กับพวกท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าทำด้วย เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดเหยียดหยามเขา แต่จงช่วยเขาให้เดินทางไปบนสันติสุข เพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขาพร้อมกับพวกพี่น้องอยู่”

“...ถ้าทิโมธีมาหา...” ทิโมธีเป็นบุตรชายของเปาโลเองในงานรับใช้นั้น เปาโลใช้คำว่า “ถ้า” โดยชี้ให้เห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องแน่นอนว่าทิโมธีจะไปถึงเมืองโครินธ์ทันทีหรือก่อนจดหมายฉบับนี้ไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่นหรือไม่ เพราะว่าเขาจะต้องไปโดยผ่านแคว้นมาซิโดเนีย (กิจการ 19:22) ถ้าผู้ถือจดหมายฉบับนี้เดินทางโดยทะเล โดยไปจากเมืองเอเฟซัสถึงเมืองโครินธ์โดยตรง พวกเขาจะไปถึงเมืองนั้นก่อนหน้าทิโมธี

จาก 2 โครินธ์ 10:10 เราทราบว่ามิบบางคนในเมืองโครินธ์ที่ขอวิจารณ์ และบางครั้งไม่สุภาพเอามาก ๆ ดูเหมือนว่าคนส่วนน้อยนี้ไม่มีใจวินิจฉัยผิดชอบต่อความรู้สึกของเปาโลเลย และพวกเขาอาจปฏิบัติต่อทิโมธีในแบบเดียวกัน ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่เสนอแนะว่าทิโมธีเป็นคนเหนียวอาย หรือว่าเขาทำงานหนักโดยรู้สึกว่ามันต้อยต่ำอยู่ตลอด แต่เปาโลอยากให้เขาได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพนับถือ เขาเป็นคนหนุ่มกว่าเปาโลเยอะ แต่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นจะต้องต้อนรับเขาด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่นแบบเดียวกับที่พวกเขาจะต้อนรับเปาโล- “โดยปราศจากความกลัว” ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรดูหมิ่นผู้รับใช้คนใดของพระเจ้าเพราะความหนุ่ม ความอ่อนแอ อุปสรรคด้านร่างกาย หรือด้วยเหตุผลอื่นใดถ้าผู้รับใช้คนนั้นของพระเจ้ากำลังปฏิบัติหน้าที่เหล่านั้นแห่งงานรับใช้อยู่

เปาโลอยากให้การไปเยือนของทิโมธียังคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์เป็นแบบที่เมื่อพวกเขาส่งทิโมธีไปในการเดินทาง เขาก็จะจากคริสตจักรนั้นไปพร้อมกับความรู้สึกดี ๆ ในใจของเขาและจะนำเรื่องราวดี ๆ ติดตัวมา รายงาน ความรักที่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์มีต่อเปาโลควรผลักดันพวกเขาให้ปฏิบัติต่อทิโมธีด้วยความรักและความเคารพแบบเดียวกับที่พวกเขาจะปฏิบัติต่อเปาโลผู้สูงวัยกว่า

ข้อ 12: “เกี่ยวกับพี่น้องของพวกเรา คืออ پولโล ข้าพเจ้าได้ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้เขามาหาพวกท่านพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ความประสงค์ของเขาไม่ใช่ที่จะมาหาในเวลานี้เลย แต่เขาจะมาเมื่อเขาจะมีเวลาที่สะดวก”

จากพระคำข้อนี้ดูเหมือนว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ได้เชิญอ پولโลให้ไปเยี่ยมพวกเขา และเปาโลกล่าวชัดเจนว่าตัวเองก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าอ پولโลจะไปเยี่ยมที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์นั้น แต่มันเป็นไปได้สำหรับอ پولโลที่จะมาหาพวกเขา ณ เวลานั้นโดยเฉพาะ เปาโลกล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าไม่มีความรู้สึกที่จะชิงดีชิงเด่นหรือความอิจฉาระหว่างตัวเองกับอ پولโลเลย อ پولโลเองได้ตัดสินใจที่จะไม่ไปเยือนเมืองโครินธ์ ณ เวลานั้น เปาโลอยากให้เป็นที่ยอมรับที่เข้าใจชัดเจนว่าไม่มีความประสงค์ร้ายระหว่างตัวเองกับเพื่อนผู้รับใช้คนนี้ของเขาเลย (อ่าน 1 โครินธ์ 1:12; 3:4-6; 4:6 และทิตัส 3:13)

“...แต่เขาจะมาเมื่อเขาจะมีเวลาที่สะดวก” คำกรีกที่ถูกต้องใช้ตรงนี้เป็นนัยมากกว่าแค่การมีโอกาที่จะมา-มันชี้ไปยัง “เวลาที่เหมาะสมกว่านี้” ดูเหมือนว่าอ پولโลคิดว่า การไปเยือนของเขายังคริสตจักรในเมืองโครินธ์ ณ เวลานั้นโดยเฉพาะอาจจุดประกายให้เกิดจิตใจที่แบ่งพรรคแบ่งพวกหรือเป็นเหตุให้เกิดความแตกแยกขึ้นมาอีกเหมือนที่ถูกกล่าวถึงในส่วนแรกของจดหมายฝากฉบับนี้ ดังนั้นเขาจึงรู้สึกว่ามันไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมสำหรับเขาที่จะไปเยี่ยมคริสตจักรนั้น แต่เมื่อเวลาที่เหมาะสมเช่นนั้นมาถึง เขาก็จะไปเยี่ยมผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์

ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าสองคน ซึ่งทำงานในที่ประชุมเดียวกันหรือในส่วนเดียวกันของสวนองุ่นอัน

ใหญ่โตของพระเจ้า ควรใช้ความระมัดระวังมาก ๆ ที่จะแน่ใจว่าจิตใจแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนั้นมีชัย และนั่นคือสิ่งที่ปอลโลกำลังกระทำอยู่

ข้อ 13: “พวกท่านจงเฝ้าระวัง จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น พวกท่านจงเป็นลูกผู้ชาย จงเข้มแข็ง”

มากกว่าหนึ่งครั้งที่เปาโลเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายให้เป็นทหารที่ดี คำเตือนสติสี่เรื่องที่ถูกให้ไว้ในที่นี้มีน้ำเสียงแบบทหารชัดเจน:

“พวกท่านจงเฝ้าระวัง” คริสเตียนทั้งหลายต้องเฝ้าระวังอยู่เสมอ พวกเขาต้องประจำตำแหน่งที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่ นำการติเตียนมาสู่พระนามของพระองค์ พวกเขาต้องระแวดระวังความเสื่อมทรามด้านศีลธรรม ตื่นตัวต่อภัยฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ

“จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น” ไม่ควรมีหลักคำสอนเท็จ ไม่ควรมีคำสอนผิด ไม่ควรมีอิทธิพลใด-ไม่ว่าจากภายในหรือภายนอกที่ประชุม-มา เป็นเหตุให้คริสเตียนเบี่ยงเบนไปจากข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น ซึ่งครั้งหนึ่งทรงโปรดมอบไว้แก่เหล่าวิสุทธิชนแล้ว

“พวกท่านจงเป็นลูกผู้ชาย” ไม่มีที่สำหรับคนขี้ลาดฝ่ายวิญญาณในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอดจะประทานพระคุณและความกล้าหาญที่เราต้องการ ถึงแม้เรา “ไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง” (อฟ. 6:12)

“จงเข้มแข็ง” เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13) พระเจ้าจะประทานพลังกำลัง ความแข็งแกร่ง และฤทธิ์เดชสำหรับทุกศึกที่เหล่าทหารของพระองค์ต้องต่อสู้ เราที่ออกพระนามของพระเยซูวันนี้ควรตั้งใจฟังคำเตือนสติเหล่านี้

ข้อ 14: “จงกระทำการดีของพวกท่านด้วยความรัก”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ในความรัก” เราจะต้องทำการดีในองค์ประกอบและบรรยากาศของความรักและไม่ใช่ด้วยเหตุผลอื่น ความเชื่อเป็นสิ่งที่ต้องมี ความหวังคือผลของพระคุณที่ช่วยให้รอด แต่ความรักเป็นของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (1 คร. 13:13) พระเยซูตรัสว่า “โดยสิ่งนี้มนุษย์ทุกคนจะทราบว่าคุณทั้งหลายเป็นพวกสาวกของเรา ถ้าท่านทั้งหลายมีความรักต่อกันและกัน” (ยอห์น 13:35)

ถ้าจิตใจที่ชอบแบ่งพรรคแบ่งพวกและสร้างความแตกแยกยังมีอยู่ต่อไปในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ ผู้เชื่อเหล่านั้นก็ไม่อาจรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า “ในความรัก” ได้ ยอห์นถามว่า “...ถ้าผู้ใดกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพวดยิว เพราะว่ามีคนที่ไม่รักพี่น้องของตนที่เขาแลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่เขาไม่เคยเห็นอย่างไรได้” (1 ยอห์น 4:20) ใน 1 ยอห์น 3:14 เราอ่านว่า “พวกเราทราบว่าพวกเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่าพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย”

ข้อ 15 และ 16: “ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย (พวกท่านรู้จักครัวเรือนของสเทฟานัสว่าเป็นผลแรกแห่งแคว้นอากายา และว่าพวกเขาได้ตั้งตนเองไว้สำหรับการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชน) ให้พวกท่านอยู่ใต้บังคับของคนเช่นนั้น และต่อทุกคนที่ช่วยกันพร้อมกับพวกเรา และทำงานหนัก”

“...คร้วเรือนของสเทพานัส...ผลแรกแห่งแคว้นอาคายา...” “ผลแรก” ถูกใช้ในที่นี้แบบเดียวกับที่มันถูกใช้ในโรม 16:5 โดยอ้างอิงถึงผู้กลับใจรับเชื่อพวกแรกสุด, ผู้เชื่อพวกแรก, ในแคว้นนั้น, ในความเกี่ยวข้องกับคนเหล่านั้นที่รับความรอดในภายหลัง ที่ว่าผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้นกำลังปรนนิบัติเพื่อนผู้เชื่อของตนก็พิสูจน์อย่างชัดเจนว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเขาให้ทำงานรับใช้ฝ่ายวิญญาณด้วยความสมัครใจ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเตรียมพวกเขาสำหรับงานรับใช้ดังกล่าว

คร้วเรือนของสเทพานัสไม่ได้ถูกแต่งตั้งในงานรับใช้โดยพวกอัครทูต แต่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เอง- และมันช่างวิเศษจริง ๆ ที่พระวิญญาณทรงเอ่ยชื่อคร้วเรือนของสเทพานัส ถึงแม้ว่าจะเอ่ยแบบผ่าน ๆ เพราะว่คร้วเรือนนั้นเป็นตัวแทนของทุกคนที่ออกพระนามของพระเยซูในทุกแห่งหนและ ณ เวลาใดก็ตามในระหว่างยุคคริสตจักรนี้

โปรดสังเกตว่าคร้วเรือนของสเทพานัสไม่ได้รับการแต่งตั้งในแบบที่น่าตื่นตาตื่นใจ ไม่ใช่โดยการวางมือหรือโดยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ที่ปรากฏภายนอก แต่อย่างเงียบ ๆ ในใจของสมาชิกแต่ละคนของคร้วเรือนนั้น พวกเขาได้ยินและตอบการทรงเรียกนั้นให้เข้าสู่งานรับใช้: “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ โปรดใช้ข้าพระองค์เถิด” เหล่าสมาชิกของคร้วเรือนนั้นอาจไม่มีชื่อของตนปรากฏบนกระดานข่าวคริสตจักร พวกเขาอาจไม่ได้ถูกพูดถึงมากนักจากธรรมาสน์-แต่พวกเขาได้รับการยอมรับจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนั่นคือสิ่งที่จะสำคัญในวันนั้นเมื่อคริสเตียนทั้งหลายรับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของตน!

ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย คุณอาจไม่ใช่ผู้รับใช้ มิซซันนารี หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ คุณอาจไม่ใช่ครูคนหนึ่งในชั้นเรียนรวีด้วยซ้ำ และไม่ได้เป็นคนที่ถูกเรียกให้ทำงานรับใช้ที่โดดเด่นในสายตาของคนอื่น แต่ไม่ว่าคุณจะรู้สึกต่ำต้อยหรือไม่พร้อมขนาดไหน คุณก็เป็นคนของ “คร้วเรือนของสเทพานัส” ได้เสมอ และถ้าคุณยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำพาคุณ พระองค์ก็จะประทานงานรับใช้หนึ่งแก่คุณที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น และนั่นจะนำบำเหน็จมาให้คุณเมื่อไปถึงปลายทาง!

“...ให้พวกท่านอยู่ใต้บังคับของคนเช่นนั้น...” ผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมนั้นจะต้องมีความนับถือต่อหน้าที่รับผิดชอบเหล่านั้นของ “คร้วเรือนของสเทพานัส” ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นพวกอัครทูตหรือเป็นผู้ที่อัครทูตแต่งตั้งก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงแต่งตั้งพวกเขา และด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อทั้งหลายจึงต้องยอมรับพวกเขา จิตใจแห่งการยอมอยู่ใต้บังคับและการยอมรับเช่นนั้นจะก่อให้เกิดจิตใจแห่งความรักใคร่สามัคคีในที่ประชุมนั้น อันเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความเป็นศัตรู การวิวาท และการชิงดีชิงเด่นในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 17: “ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดีในการมาหาของสเทพานัส และฟอร์ทูนาทัส และอาคายคัส เพราะว่สิ่งซึ่งได้ขาดในส่วนของพวกเขาท่านนั้น พวกเขาได้จัดหาให้แล้ว”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “ข้าพเจ้ากำลังชื่นชมยินดีเมื่ออยู่ต่อหน้า...” ฟีน้องเหล่านี้อยู่กับเปาโลแล้ว ขณะที่เขากำลังเขียนข้อความนี้

“...เพราะว่สิ่งซึ่งได้ขาดในส่วนของพวกเขาท่านนั้น พวกเขาได้จัดหาให้แล้ว” เห็นได้ชัดว่าฟีน้องเหล่านี้ได้นำของฝากหรือข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ มาให้เปาโลซึ่งคริสตจักรนั้นไม่ได้จัดหามาให้ และของฝากเหล่านั้นของพวกเขาทำให้เขาชื่นใจอย่างมาก

ข้อ 18: “ด้วยว่าพวกเขาทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าและของพวกท่านสดชื่นแล้ว ฉะนั้นพวกท่านจึงยอมรับคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้น”

การมาเยือนโดยสเทฟาโน่ส ฟอर्थูนาทัส และอากายคัสได้บรรเทาความกระวนกระวายใจของเปาโล ตรงที่ว่าพวกเขานำข่าวจากคริสตจักรในเมืองโครินธ์มาแจ้งแก่เขา และการมาเยี่ยมของพวกเขาได้ทำให้ที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์บรรเทาความกลัวว่าจะถูกเปาโลมองในทางที่ไม่ดี เพราะถึงแม้ว่าที่ประชุมนั้นมีการแตกแยกและจิตใจชอบแบ่งพรรคแบ่งพวกมีอยู่ที่นั่น โดยรวม ๆ แล้ววิสุทธิชนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ก็รักอัครทูตซาราท่านนี้และลึกลงไปในใจของพวกเขา พวกเขาก็มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความจงรักภักดีต่อเขา

“...ฉะนั้นพวกท่านจึงยอมรับคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้น” เปาโลกล่าวชัดเจนว่าชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นจะต้องให้เกียรติและการยอมรับอันสมควรแก่คนเหล่านั้นที่ทำงานรับใช้เช่นนั้นต่อคริสตจักรนั้นและแก่ผู้ถูกเจิมขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 19: “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน อากิวลลาและปรัสสิลลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา”

“คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน” นี่อ้างอิงถึงแคว้นเอเชีย ซึ่งเมืองเอเฟซัสเป็นเมืองหลวงของแคว้นนั้น ศึกษากิจการ 19:10-26

“อากิวลลาและปรัสสิลลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่าน...” สามภรรยาผู้นี้มาจากเมืองโครินธ์ไปยังเมืองเอเฟซัสกับเปาโล (กิจการ 18:2,18) มีที่ประชุมหนึ่งอยู่ในบ้านของอากิวลลาและปรัสสิลลา (สังเกต โรม 16:5 และ 2 ทิโมธี 4:19) ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้เปิดบ้านของตนต้อนรับที่ประชุมนั้นและผู้เชื่อเหล่านั้นมาพบกันในบ้านของพวกเขาเป็นประจำ

“...ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นของชีวิตของผู้เชื่อในโลกนี้ ขณะที่ “ในพระคริสต์” อ้างอิงถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณและตำแหน่งในสวรรค์ของผู้เชื่อ เราตายไปแล้ว และชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ในทางตำแหน่งเรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถาน “ในพระเยซูคริสต์” ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “อากิวลลาและปรัสสิลลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า” อันเป็นการเชื่อมโยงกับหน้าที่คนต้นเรือนของผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นที่มาพบปะกันในบ้านของสองคนนี้

ข้อ 20: “พี่น้องทุกคนทักทายปราศรัยพวกท่าน พวกท่านจงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “บริสุทธิ์” คือ ฮักกืออส และมีความหมายว่า “ปลอดจากสิ่งใดที่ไม่เข้ากันกับการทรงเรียกและการปฏิบัติของผู้เชื่อทั้งหลายในฐานะวิสุทธิชน” ในคริสตจักรคริสเตียนยุคต้น การจูบเป็นรูปแบบการทักทายที่แพร่หลายระหว่างคนเพศเดียวกัน (ไม่เคยระหว่างเพศตรงข้ามเลย) ผู้ชายจะต้องทักทายผู้ชาย และผู้หญิงจะต้องทักทายผู้หญิงในลักษณะเดียวกัน

พวกศัตรูของวิสุทธิชนเหล่านั้นมักเรียกพวกคริสเตียนว่าเป็น “พวกคนทำชั่ว” และดังนั้นมันจึงสำคัญสุดขีดที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรประพฤติตัวในแบบที่จะไม่นำคำติเตียนมาสู่พระนามของพระเยซู การประพฤติของพวกเขาดำเนินไปบริสุทธิ์ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าและมีเกียรติต่อหน้ามนุษย์ ศึกษา 1 เปโตร 3:16;

โรม 14:16; 2 โครินธ์ 8:21 การจับทักทายกันนั้นจะต้องไม่เป็นเพียงรูปแบบทางการเท่านั้น-และแน่นอนว่าไม่ใช่การจับแห่งความหน้าซื่อใจคด ภาษากรีกใน 1 เปโตร 5:14 พูดถึงมันว่าเป็น “จับแห่งความรัก”

การทักทายโดยจับอับบริสุทธ์ต้องเป็นการทักทายที่มีลักษณะเฉพาะตัวและมีความหมาย และจะต้องไม่มีอคติในการทักทายนี้ พวกเขาจะต้องจับคนจนเช่นเดียวกับคนรวย, ผู้เล็กน้อยที่สุดในที่ประชุมเช่นเดียวกับผู้ที่โดดเด่นมากที่สุด

ข้อ 21: “คำแสดงความคิดถึงนี้ของข้าพเจ้าเปาโลด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง”

นี่จัดข้อสงสัยทั้งปวงเกี่ยวกับว่าใครเขียนจดหมายฉบับนี้ไปหาผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์

ข้อ 22: “ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา”

จดหมายฝากฉบับแรกนี้ถึงชาวเมืองโครินธ์ปิดท้ายด้วยคำสาปแช่งคล้ายกับที่ถูกพบในบทแรกของจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย เปาโลเตือนสติคริสตจักรแคว้นกาลาเทียว่าถ้าผู้ใด-มนุษย์ หรือทูตสวรรค์-จะมาหาพวกเขาโดยประกาศข่าวประเสริฐใดนอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้รับไว้แล้ว “ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง!” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “จงให้ผู้นั้นตกนรก!” ในกาลาเทีย 5:12 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่านถูกตัดออกเสียเลย” นี่เป็นถ้อยคำที่รุนแรง แต่สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวจริง ๆ ก็คือว่าคริสตจักร (และโลก) คงจะดีขึ้นเยอะถ้าพวกถือบัญญัติเหล่านั้นและคนเหล่านั้นที่ชอบปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน (อันเป็นการปล้นพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วไปจากพระเยซู) ถูกตัดออกเสีย-ตาย

ในการปิดท้ายจดหมายฉบับนี้ถึงชาวเมืองโครินธ์ เขากล่าวคำประกาศเดิมโดยใช้คำอื่น เปาโลถือว่าสิ่งสารพัดเป็นการขาดทุนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เขาหวังแทนแทนพระเยซู คำร้องประกาศของเขาคือ “ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามเถิดที่ข้าพเจ้าจะอดสิ่งใดนอกจากกางเขนนั่น! ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่โดยพระคุณของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าข้าพเจ้าจะกินหรือดื่ม หรือไม่ว่าข้าพเจ้าทำอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า!”

ข้อ 23: “ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับพวกท่านเถิด”

ทุกครั้ง ในจดหมายฝากฉบับต่าง ๆ ของเปาโล พระคุณเป็นส่วนหนึ่งของคำทักทายและพระคุณปรากฏในคำอวยพร ไม่ว่าเปาโลประกาศว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งพระคุณ คือพระองค์ผู้เดียว (เช่นตอนนี้) หรือในการเชื่อมโยงกับพระเจ้าพระบิดา (เช่นใน 2 เธสะโลนิกา 1:12) เขาก็กำลังประกาศความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ข้อ 24: “ขอให้ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคนในพระเยซูคริสต์ เอเมน”

ข้อความทั้งทำนองนี้ในจดหมายฉบับนี้ช่างนุ่มนวล เป็นกันเอง และเปี่ยมด้วยความรัก! ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีข้อผิดพลาดและความล้มเหลวหลายอย่าง ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพวกเขาบางคนได้พุดจาถูกเปาโลในเรื่องความพิการด้านร่างกายของเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาขาดความเป็นผู้ใหญ่ในสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้สอนพวกเขาแล้ว เขาก็ปิดท้ายจดหมายของเขาด้วยการให้ความมั่นใจเรื่องความรักอันลึกซึ้งและไม่รู้เปลี่ยนแปลงของเขามีต่อพวกเขา!

การให้ความมั่นใจเช่นนั้นควรเป็นเหตุให้พวกเขาใส่ใจคำเตือนสติและคำเตือนอันจริงจังเหล่านั้นที่เขา

ได้ให้ไว้แก่พวกเขาเกี่ยวกับความชั่วร้ายเหล่านั้นในที่ประชุมนั้นและนำพวกเขาให้ทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมัน
ความรักที่เปาโลมีให้แก่ลูก ๆ ของเขาในเวลานั้นเป็นเพราะความรักของพระเจ้า ความรัก “ในพระเยซู
คริสต์” นี้ไม่ใช่แค่ความรักแบบมนุษย์ ซึ่งเป็นความรักที่เปลี่ยนแปลงได้ มันเป็นความรักที่เหมือนกับความรัก
นั้นซึ่งถูกแสดงออกมาโดยพระเยซูบนกางเขนนั้น